

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Harvard College
Library

FROM THE LIBRARY OF
HERBERT WEIR SMYTH

Class of 1878

Eliot Professor of Greek Literature

GIVEN IN HIS MEMORY
BY HIS FAMILY

1937

Herbert Wei Smyth,

Byn Mawr, 1896.

PINDARI CARMINA

PROLEGOMENIS

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

EDIDIT

W. CHRIST.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI
MDCCCXCVI.

Sp 75.191
B

HARVARD COLLEGE LIBRARY
FROM THE LIBRARY OF
HERBERT WEIR SMYTH
APR. 15, 1941

LIPOLAR: TYPIS B. O. TRUBNERI

PRAEFATIO.

Habent sua fata libelli non solum postquam editi sunt, sed etiam priusquam in lucem emittantur. Futura in votis sunt, ut viris doctis placeant et aequos iudices nanciscantur. Praeterita opportunitate huius praefationis usus breviter iam enarrabo. Ex quo abhinc viginti quinque annos primum Pindari carmina in Bibliotheca Teubneriana recensui, tam multa a viris doctis et Germaniae et aliarum nationum ad emendandam poetae orationem collata sunt et ipse iteratis curis meliora edoctus sum, ut vitia et errores editionis prioris stereotypa arte in perpetuum propagari nollem. Qua de causa priores meas curas recognoscere et supplere constitui, ut et emendatior et plenior meus liber evaderet. Neque solum eos locos, quibus labem verba poetae traxisse videbantur, aliorum ope adiutus denuo examinare et perpolire adnissus sum, sed etiam totam formam prioris editionis plus una ex parte mutare decrevi. Primum commodiorem et utiliorem apparatus criticum fore existimavi, si non solum varias lectiones rettulissem, sed etiam quibus quaeque codicibus niteretur adnotassem. Quod ut facerem, quinam codices ad memoriam traditi textus recuperandam plane necessarii essent diligenter rimatus sum et si quo loco lectio optimorum codicum dubia esse videbatur, denuo eos inspiciendos curavi. Deinde metricam formam carminum magis perspicuam fore putavi, si cola carminum, si minus omnium, attamen logaoediorum dividerem et varia genera numerorum ipsa externa specie distinguerem. Schematis autem metricis subtiliores rationes rhythmicas exprimendi et varias moras syllabarum discriminandi audacia, quo magis in artem Pindari inquirebam, eo iustior et probabilior mihi esse videbatur. Has autem rationes ut aliis quoque probarem, prorsus necessarium esse cognovi, ut lineamenta artis Pindaricae in Prolegomenis adumbrarem et singula schemata metricis commentariis illustrarem. Porro fragmentorum delectu usui lectorum minus consuli quam plena collectione dudum ab amicis commonitus eram; itaque hanc quoque provinciam diligentiore cura pertractare coepi, et cum multum lectorum referre cognovissem ut ubi quodque fragmentum exstaret certiores fierent, etiam locos unde quodque sumptum esset adnotare institui. Denique fastis quoque Pindaricis similiter atque ab Luciano Muellero in tersa Horatii editione factum est, editionem hanc locupletare et indice nominum priorum et rerum notabilium instruere ex re esse mihi visum est.

Verum enim vero hoc modo liber modulos Bibliothecae paulatim ita excessit, ut amici me monerent, ne media in via subsisterem,

sed editionem qualem nunc iam magis quam olim philologi cuperent pararem commentariis perpetuis instructam. Atque dudum me bibliopolae honestissimi adierant, ut Dissenii commentarios, quos Schneidevinus recognoscere et supplere coepisset, plenos iam recognoscerem et propecto huic statui disciplinae philologicae accommodatos redderem. Diu refragabar et molestum onus infirmis meis cervicibus imponere dubitabam. Nam Dissenii commentarii, quamvis elegantes et disertis, multis ex partibus mihi displicebant et novos commentarios conscribendi curam et Wilamowitzii doctrinam aemulandi conamen viribus meis maiora esse videbam. Tandem aliquando cum laborum fugam turpem esse reputassem et etiam mediocres dilucidationes multis gratas fore sperare coepissem, ut hanc quoque partem iustae editionis in me reciperem commotus sum. Triplici autem modo operam meam partitus sum. Nam quae res non ad unum aliquem versum sed ad omnia Pindari carmina pertinebant, eas in Prolegomenorum libris tertio et quinto pertractavi. Singulis vero carminibus introductoria commenta praemisi, quibus argumentum et sententiarum nexum aperirem et quae de victore quoque et civitate aliunde tradita essent componerem. Denique in exegeticis commentariis textui subiectis perplexos locos enodare, rerum difficultates expedire, dicendi usum artisque veneres illustrare studui, ut quidquid lumine interpretationis indigeret, sicco pede transilirem nihil. His autem in rebus omnibus virorum doctorum, qui ante me Pindari carmina commentati erant, subsidiis sedulo, ut par fuit, usus sum. Atque profectus sum a veteribus scholiis, quorum in rebus historicis verba ipsa attuli, et ab amplissimis Boeckhii et Dissenii commentariis, ex quibus pleraque me mutua sumpsisse grato animo confiteor. Sed multa etiam mihi suppeditarunt praeter editiones et commentationes criticas (v. p. XII s.), quibus tamquam fundamento sanam interpretationem niti oportet, editores Maur. Schmidt (1869), Fennell (1883), Bury (1890), Gildersleeve (1890), Boehmer (1891), interpretes Thiersch (1820), Fraccaroli (1892), commentatores Mezger, *Pindars Siegeslieder* (1880), Leop. Schmidt, *Pindars Leben und Dichtung* (1862), Ed. Luebbert, *Meletemata Pindarica* (1878—89), Drachmann, *De recentiorum interpretatione Pindarica* (1891), Tafel Rauchenstein Furtwängler de Jongh Friederichs Jurenka, quos omnes eo magis hoc loco cum honore nomino, quod quae singulis locis iis deberem referre nimis longum et molestum esse duxi.

Ad extremum amicis, qui in ardua et ampla hac opera me consilio scriptis monitis adiuverunt, gratias ago quam maximas, imprimis Carolo Rück et Georgio Karo et Ottoni Schroeder, qui locis dubiis codices Vaticanos et Mediceos denuo in meam gratiam excusserunt, et Iosefo Hirmer, qui in plagulis corrigendis meorum oculorum languorem humanissime sublevavit.

Monachii.

W. Christ.

PROLEGOMENA.

I.

DE CODICIBUS SUBSIDIISQUE CRITICIS.

Cum duo viri de Pindari carminibus emendandis post immortalem Aug. Boeckhii memoriam meritissimi ita in utramque partem peccassent, ut librorum manu scriptorum fidei alter nimium, parum alter tribueret, mihi mediam inire viam visum est. Tycho enim Mommsenius, ne magnam operam codicibus religiose excutiendis et scite digerendis navatam iacere contemnere sineret, reliqua artis criticae subsidia, quae in carminibus recognoscendis et plura et potiora esse solent, ita posthabuit, ut haud raro poetae verba summorum virorum ope fere perpolita librorum naevis atque erroribus iterum commacularet. Theodorus autem Bergkii codices neque optimos neque subtiliter ponderatos adhibuit et summa, qua florebat, ingenii felicitate fretus iis quoque locis, quibus a codicibus recte aestimatis lex ac norma erat petenda, suo arbitrio indulgere maluit; in novissima vero sive quarta editione Poetarum lyricorum graecorum virum egregium magis studio aliorum opiniones reiciendi quam suos errores corrigendi ductum esse in censura eius libri (ann. class. phil. 1889 p. 1 sqq.) exemplis comprobavi. Ipse et in ea, quam viginti quinque annis abhinc in Bibliotheca Teubneriana paravi editione et in hac, quam nunc in lucem emitto, sedulo curavi, ut et codicum subsidiis a Mommsenio potissimum paratis prudenter uterer et Pindari rationes metricas grammaticasque diligentissime scrutarer.

De codicibus. In apparatu critico adstruendo Mommsenius rectissime monuit, primum omnium libros a Byzantinis grammaticis, Thoma Magistro Moschopulo Triclinio, interpolatos a veteribus integrisque exemplaribus probe esse distinguendos. Isti magistelli cum suo Marte scabros numeros expedire et orationis menda expellere studerent nec, si paucos quosdam locos ut O. XI 8. N. I 52. III 35.

v 20. I. iv 10, quos num ipsi emendaverint possis dubitare, exceperis, ex aliis melioribusque, quam nos, fontibus haurirent, libris ab iis correctis nihil auctoritatis tribuendum est. Veterum autem librorum fide ut recte utaris neve certas numerorum grammaticaeque leges codicum mendis corrumpi patiaris, originem et naturam eorum paulo accuratius scruteris oportet.

Atque primum uno de capite omnes codices ortos esse ex glossis lacunisque omnium communibus (cf. O. II 29. VII 49. x, 25. P. v 118. XI 42 al.) satis apparet. Quo autem tempore illud, priusquam in varios rivulos diduceretur, exemplar exstitisse videatur, iam nobis quaerendum est. In membris igitur carminum dispescendis cum omnes libri fere ubique ita consentiant, ut grandis illius numerorum generis, quale Thebano poetae veteres et peritos iudices tribuisse in commentatione academica, Die metrische Ueberlieferung der Pindarischen Oden (Abh. d. bay. Ak. t. XI a. 1868) probavi, nulla fere vestigia supersint, archetypum illud post Aristophanem grammaticum, quem primum lyricorum carmina in cola divisisse Dionysius Halicarnasseus de verb. compos. c. XXII et XXVI memoriae tradidit, exaratum esse consentaneum est. Accuratiore docet comparatio lectionum codicum cum scholiis veteribus instituta; haec enim ex Didymi potissimum copiosis commentariis compilata esse inter omnes satis constat; iam vero integriora, quam Pindari codices exhibent, exemplaria scholiorum compilatorem ante oculos habuisse cum alia demonstrant tum adnotatio P. XI 42 adiecta. Etenim quod scholiasta dicit *λείπει τὸ ὀφείλεις*, id satis arguit in illius libris glossam *χρή*, quae in omnes codices nostros irrepsit, nondum additam fuisse. Itaque archetypum nostrorum librorum post eius, qui scholia vetera compilavit, aetatem scriptum fuisse pro certo statuas; is autem non solum Didymum sed ne Herodianum quidem, utpote bis laudatum (cf. schol. O. I 18 et P. III 65), antecessit, quamquam certius aliquid definire equidem non ausim.

Illo in libro archetypo numerorum causa adeo nihil erat novatum, ut et verba quae metrorum legibus excludi dudum grammatici intellexerant, ut *φιλέοντι δὲ Μοῖσαι* O. II 26, loco non cesserint, et vulgares formae, quamvis metro repugnantes, formas reconditiores persaepe expulerint. Praeterea librarius archetypi haud raro variantes lectiones vel ex scholiis excerptas vel ex aliis, quos more tum recepto cum suo exemplari contulerat, codicibus enotatas in margine aut supra lineam adiecerat, unde in nostris quoque codicibus passim duae lectiones, una infra altera supra lineam scriptae occurrunt. Denique continua scriptura et maiusculis litteris archetypum illum

exaratum fuisse, eius rei documento sunt verba falso saepe partim disiuncta partim coniuncta et litterae *A* et *A*, *T* et *Γ* in codicibus nostris, praesertim in vetustissimis libris Ambrosiano et Vaticano crebro commutatae.

Ex archetypo illo, non ipso, sed apographis eius et ipsis deperditis originem duxerunt codices veteres, quibus tamquam fundamento in verbis poetae recensendis uti nos oportet. Sunt autem hi: *A* = Ambrosianus C 122, saec. XII, continet O. I—XII cum scholiis propriis Ambrosianis, idem frequenter habet varias lectiones supra lineam ab eadem antiqua manu scriptas. Codex optimus in colometria et lectionibus haud raro ab omnibus reliquis libris recedit et O. x 25 solus glossa *Ἡρακλέης* vacat, unde proprium locum sibi vindicat; idem tamen gravibus foedisque mendis neutiquam caret.

B = Vaticanus 1312, saec. XII ex., continet omnia carmina cum scholiis propriis Vaticanis, nisi quod foliis aliquot deperditis nunc desunt O. I 1—22, 47—68. v 9—24. P I 1—II 56. I. v 58—VI 24. VIII 19—38. 64—fin. Manus recentior (*B*²), quae a prima manu (*B*¹) religiose distinguenda est, multa partim correxit partim supplevit. Codex est optimus testis alterius familiae, non tamen tam integer, ut aliis testibus eiusdem familiae prorsus carere possimus. Nonnullis locis, quibus quid codex exhiberet, etiam post Mommsenii operam dubium fuit, C. Rück et O. Schroeder denuo codicem inspexerunt.

C = Parisinus 2774 saec. XII ex., continet O. I—P. v 51 sine scholiis, idem multas correcturas perpessus est, ut genuina lectio saepe oblitterata sit. Codicem medium locum inter *A* et *B* obtinere inprimis inscriptiones odorum O. III. v. VI. VIII demonstrant.

D = Mediceus 32, 52 saec. XIII/XIV, continet omnia carmina et fr. 1 cum scholiis Vaticanis mixtis, eiusdem est familiae atque *B*, sed plenior illo; correctus est manu interpolatrice. Dubiis locis G. Karo codicem denuo excussit.

Horum codicum varias lectiones omnes in critico apparatu huius editionis exscriptas habes, praeterquam quod, ne inutili farragine nebulam magis quam lucem oculis lectorum offunderem, enotare supersedi accentus, spiritus, menda orthographica et orthoepica, *ν ἐφελκυστικὰ* falso aut adiecta aut omissa, vocales non elisas, iota subscribendum omissum, litteras verborum male disiunctas aut coniunctas, formas vulgaris sermonis pro dialecticis parti codicum illatas, quibus in rebus omnibus fere nullam auctoritatem codicum

esse inter peritos iudices constat. Quas minutias si quis curat, non tam ut orationem poetae emendet quam ut quae ratio inter singulos codices intercedat accuratius cognoscat, horrea locupletissima editionis Mommsenianae adeat.

Quatuor, quos modo recensui, codicibus formam textus Pindarici, qualem Byzantini a veteribus Graecis acceperant, plenam repraesentari neque ad instaurandam eius memoriam aliis codicibus opus esse plane mihi persuasum est. Neque quae docta et diligenti commentatione Abelius Wien. Stud. iv 225—62 de novis subsidiis apparatus critici et stemmate codicum disputavit, in aliam sententiam me traxerunt. Nam quas me ipsum ex aliis codicibus lectiones comprobasse et in textum recepisse coarguit, eas non ex meliore fonte fluxisse, sed facillima opera a librariis, scholiis hic illic adhibitis, correctas esse apparet. Sed cum ante typographiam inventam in deterioribus codicibus nonnulla menda sublata sint, omnis autem lectionis receptae auctorem testemve mihi indicandum proposuissem, hic illic etiam alii codices, qui illis integritate proximi essent et ex quibus emendata lectio fluxisse videretur, in critico apparatu mihi commemorandi erant. Sunt autem hi:

E = Mediceus 32, 37 saec. XIV in., continet Olympia et Pythia cum scholiis Vaticanis mixtis; optimus codex est secundae classis post libros *B* et *D* neque tamen ad vetus exemplar textus Pindarici restituendum plane necessarius.

F = Mediceus 32, 33 saec. XIV in., continet Olympia et Pythia cum scholiis Vaticanis mixtis; affinis est codici *E*.

G = Gottingensis 1 saec. XIII, continet O. II—XIV et P. I—XII cum scholiis Vaticanis mixtis; affinis est codici *E*.

P = Palatinus bibliothecae Heidelbergensis 40 saec. XIII, continet Olympia et Pythia sine veteribus scholiis; affinis maxime est codicibus *DE*.

Q = Mediceus 32, 35 saec. XIII, continet Olympia et Pythia cum scholiis Vaticanis mixtis; cognatus est codici *P*.

R = Urbinas 144 saec. XV, continet Olympia et Pythia cum scholiis Vaticanis mixtis; affinis est codici *Q*.

O = Leidensis Q 4 saec. XIII ex., continet O. I—XIII cum scholiis Vaticanis mixtis; cognatus est codicibus *C* et *E*.

N = Ambrosianus E 103 saec. XIII ex.; conspirat cum *O*, qua de re confer v. l. O. XI 10.

- V** = Parisinus 2403 saec. XIII ex., continet Olympia et Pythia et Nem. I—IV 68 et VI 33—44 cum scholiis Vaticanis mixtis; ex *E* interpolatum eum esse docet P. IX 10, cognatus est codicibus Thomanis.
- X** = Parisinus 2709 saec. XV, continet Olympia et Pythia et Nem. I—IV 68; ex cod. *V* descendere videtur, sed quaedam peculiariora habet. Eiusdem familiae est *Y* = cod. Paris. 2709 saec. XV et *Z* = Vindob. 58 saec. XV, qui iam tam saepe correctus est, ut interpolatis propior sit quam veteribus.

Byz. = Thomani et Moschopulei et Tricliniani codices, a grammaticis istis Byzantinis interpolati eorumque scholiis instructi; correcturae Moschopuleae et Triclinianae maximam partem metricae sunt.

De scholiorum subsidiis. Praeter codices ad recensenda verba poetae scholia et veterem paraphrasin, ut quae non solum codicibus ipsis sed etiam fonte eorum antiquiora sint, adsciscenda esse cum dudum intellectum esset, tum a Lehrsio praeclaro libro *Die Pindarscholien* (1873), clara in luce positum est. Itaque eorum quoque testimonia de scripturae discrepantia aliquanto plenius, quam a superioribus editoribus factum est, in adnotatione critica commemoravi, quamquam ne in Heimsoethiorum Hartungiorumque nihil non ex scholiis elicientium ineptias inciderem, summam adhibui cautionem. In scholiorum autem testimoniis afferendis me aliis quam Boekhianae editionis subsidiis uti non potuisse aegerrime fero, quoniam editio scholiorum accurato et pleno apparatu critico instructa etiam post Abelii operam tenuissimam in desideriis philologorum est, neque mihi ipsi copia codices inspiciendi facta est.

De dialecticis formis. Verum etiam supra memoriam veterum grammaticorum ascendere nobis licet vestigia Pindaricae dialecti scripturaeque veteris rationes indagantibus et ad eorum analogiam reliquam orationem revocantibus. Atque primum Pindarus sermonem suorum popularium secutus vocabulorum οὐ οἱ εἰ ἀνάξ ἀνάσσω ἀνδάνω ἀγῶ ἐδνεα εἶδομαι εἶδος εἴκοσι εἴπειν ἔπος ἕκαστος (O. XII 47) ἕκατι ἐλπίς εἰκα ἐργον ἐρέω (P. IV 142) ἐρξαι ἐσπέρα ἐννυμι ἔτος ἦθος Ἰάλλσος Ἰδαῖος ἰδεῖν ἰδιος ἰδρις Ἰλιάδας ἰόπλοκος Ἰσαντι Ἰσθμός ἴσος Ἰωλκός οἶδα οἶκος Ὠανός digammo initiali ita usus est, ut ante ea vocem in vocalem exeuntem patienter ferret, cuius rei exempla satis multa congesta habes in Augusti Heimeri *Studiis Pindaricis* in Actis univ. Lundensis a 1885 et in meo libello, Bei-

träge zum Dialekte Pindars, Sitz. d. bay. Ak. 1891 p. 25—86. Hoc ut ipsa scriptura indicarem, his vocabulis litteram digamma iis locis, quibus suam vim ea tuetur, praefigurare non dubitavi, quamvis in nostris codicibus nullum digamma scriptum exstet. Hoc enim ita interpretor, ut archetypum illud Pindari, de quo supra disputavi, ad ultimum redire dicam ad exemplar Atticum, cuius civitatis librarii, cum a crassitudine Aeolicae litterae abhorrerent, ne alienigenarum quidem scriptorum ex libris eam eicere dubitarint. Verum enim vero vel nostri codices ante pronomen οἱ ν ἐφελκυστικὸν fere non addiderunt et menda nonnulla exhibent, quae ex digamma olim scripto nata esse videantur; cf. O. iv 9. x 87. P. vii 5. I. v 2.

Deinde cum et usu poetarum Aeolicorum et auctoritate codicum Pindari, quin etiam titulorum Boeoticorum fide constet, poetam nostrum formis -οῖσι pro -ουσι, -σαις pro -σας, -σαισα pro -σασα, -οῖσα pro -ουσα, μοῖσα pro μοῦσα, φαεινός ψεφεινός κελαδεινός κλεινός pro φαεινός κελαδεινός κλεινός, ἔμμεν pro εἶναι, Συράκοσσαι pro Συράκονσαι, ὄνυμα pro ὄνομα, κρέσσων pro κρέισσων, δέχομαι pro δέχομαι, γλέφαρον pro βλέφαρον, Ἀθᾶναι pro Ἀθήναι, Κυράνα pro Κυρήνη usum esse eundemque ἡσυχία Μυκῆναι Ἰσμηνός πονήσαις ἡμενος pronuntiasse, paucos locos, quibus contrariae formae in codicibus exstant, ad amussim ceterorum locorum et normam grammaticae redigere ausi sumus, id quod eo confidentius fecimus, quod etiam summos viros Boeckhium Hermannum Bergkium easdem rationes secutos esse viderim.

Contra proprietates quasdam rariores, ut πεδά pro μετά (O. xii 12. P. v 47. viii 74. N. vii 74. fr. 124), ἐν pro ἐς (P. ii 11. 86. iv 258. v 38. 76. N. vii 31. I. ii 2. fr. 108. 119), ἦς pro ἦν (I. i 26), τε pro σε (O. i 49), infin. -εν pro -ειν (O. i 3. iii 25. P. iv 56. 115. v 72), acc. pl. -αις pro -ας et -οις pro -ους (I. i 24 sq., cf. P. ii 21. x 60), acc. pl. -ος (ὡς) pro -ους (N. iii 24. P. ii 78. N. iii 29. x 62), gen. sing. -ω pro -ου (O. iii 19. vii 5. x 23. xiii 52. xiv 14. P. i 39. N. iii 10), ut neglegere religioni duximus, ita non tam certas et Pindaro probatas habuimus, ut eas contra codicum fidem Pindari orationi inferre auderemus. Idem tamen vereor, ne iusto timidior fuisse videar, quod vulgares formas πεσῶν et ἐπεσεῖς (P. ii 41. viii 21), ἐνεγκε et ἐνεγκῶν (P. ix 6. I. viii 25), ἐλικοβλέφαρος (P. iv 172) contra codicum consensum expellere veritus sum. Prorsus autem a temeritate eorum afui, qui aut duplices formas verborum, velut indic. praes. in -οῖσι et -οντι, plane reiciendas, aut omnia verba Pindari ad normam Boeoticorum titulorum spreta codicum auctoritate

refringenda esse putarent. Licet enim mihi quoque persuasum sit Atticos librariorum multa ad suam consuetudinem loquendi detorsisse et Pindarum ipsum Doricas formas, velut acc. pl. in *-OΣ* et inf. in *-EN*, vulgaribus et Atticis anteposuisse, tamen cavendum duximus, ne in textu poetae constituendo fundamentum pedibus subtraheretur.

De scriptura vetere. Scripturae generi, quo poeta ipse usus esse videretur, in recognitione textus Pindarici quam maxime animum attendendum esse in commentatione, Die älteste Textesüberlieferung des Pindar, Philol. xxv 607—36, exposui neque ex iis, quae tunc disputavi, quidquam nunc muto Bergkii aliorumque cavillationibus motus. Namque quod persaepe in codicibus Pindari litteris *o ω* et *ε η ει* inter se permutatis iam ante scholiastarum veterum aetatem peccatum est, hoc inde explicandum esse patet, quod poeta ipse in carminibus suis scribendis vetere scriptura usus est, cuius signa cum Attici librarii, inscite solverent, fieri non potuit quin et sententiae et verba poetae nonnumquam corrumpere. His igitur in rebus qui ullam codicibus auctoritatem tribuit, is fortunae temeritati scribarumque inscitiae plus quam rationis lumini se confidere fatetur. Ex eodem vero usu veteris scripturae repetendum est, quod in Pindari libris exarata inveniuntur *έσλ* pro *έσσι* I. II 12, *άμς* pro *άμμες* P. IV 144, *θάλλησε* pro *θάλλησε* N. IV 88. x 42, *έμν* pro *έμμεν* vel *είμν* P. III 60. N. v 49. x 51, *ήνεπε* pro *έννεπε* P. IV 97. N. x 79, multa alia, quae referre taedet. Etenim Pindarus vetere scribendi ratione usus et *O* pro *o* et *Ω*, *E* pro *E H* et nonnumquam etiam pro *EI* exarabat et litteras consonantes duplicandi cura supersedit, unde *AMEΣ* et Doricum *άμές* et Aeolicum *άμμες* exprimebat. Sed pleraque menda ex hoc genere scripturae nata tam facile vel metri indicibus tolli possunt, ut has minutias in apparatu critico enotatas omnes te aspernaturum fuisse confidam. In paucis est quod ambigas, utrum Pindaro placuisse putes *ξείνος* an *ξέννος*, *Παρνασσός* an *Παρνασσός*, *Καφισός* an *Καφισός*, *κνίσσα* an *κνίσσα*, *νίσσομαι* an *νίσσομαι*. Alios autem quosdam errores reconditiores ex scriptura vetere Pindarica non intellecta natos sagaciter nuper indagavit Iurenka, Stud. Vind. ix 10.

Ad postremum ut quae de dialecto Pindari eiusque scriptura comperta habemus, complectar, in vetere exemplari Boeotico et ipsius poetae manu exarato infinit. praes. act. neque in *-ειν* neque in *-εν*, sed in *EN*, gen. sing. sec. decl. neque in *-ου* neque in *-ω*, sed in *-O*, acc. plur. sec. decl. neque in *-ους* neque in *-ως*, sed in *OΣ* exiisse, neque *ξέννος* et *έμμεν* aut *ξείνος* et *είμν*, sed *ΞΕΝΟΣ* et *ΕΜΕΝ* exstitisse sentio.

De coniecturis. Denique aliis quoque mendis Pindari carmina in omnibus codicibus partim incuria librariorum, partim iniuria temporis inquinata sunt, quae nisi audacioribus coniecturis non tollas. Atque iis quidem locis, qui aperte corrupti esse mihi videbantur, coniecturam aliquam in poetae verba recipere quam falsam propagare codicum lectionem malui, iis autem versibus, qui utrum depravati an subtili explicatione enodandi sint, dubitare possis, suspensiones cum aliorum tum meas textui subicere cautius ac modestius duxi. Atque pleraeque coniecturae, quas in orationem poetae recipiendas aut in apparatu critico commemorandas duxi, superiorum editorum et commentatorum sunt, inprimis Calliergi Cretensis, qui editionem Romanam a. 1516 adornavit, Erasmi Schmid (Vitebergae 1616), qui metricis rationibus accuratius indagatis plus quam sexcentis in locis Pindarum se emendasse vere gloriatus est, Cornelii de Pauw, qui in *Notis in Pindarum* (Trai. ad Rhenum 1747) felicior et cautior quam in aliis scriptoribus emendandis fuit, Aloysii Mingarelli, cuius coniecturas de Pindari *Odis* (Bonon. 1773) praestantissimas Heynius laudavit, Christiani Gottl. Heyne, cuius prima editio prodiit 1773, ultima correctata et ex schedis Heynianis aucta Lipsiae 1817, Augusti Boeckh, qui quamvis in editione locupletissima (Berolini 1811—1821) metris conformandis et verbis explicandis plus curae quam emendandis navavit, nonnulla tamen egregie emendavit, Godofredi Hermannii, qui in commentatione de dialecto Pindari (a. 1809, *Opusc.* I 245 ss.), *Notis et Dissertationibus Pindaricis* tertio volumini editionis Heynianae a. 1817 insertis, *Censura editionis Dissonianae* (*Opusc.* VI 3 ss.), *Emendationibus Pindaricis* (*Opusc.* VII 129 ss. VIII 110 ss.) omnium subtilissime difficultates Pindaricae orationis expedivit, Friderici Thiersch, qui et in *Actis philol. Monac.* II 270 ss. et in versione Pindari Germ. (1820) grammatica aliquot menda feliciter sustulit, Iohannis Hartung, quo pauci sagacius, nemo audacius crisin Pindaricam exercuit (1855), Tychonis Mommsen, qui cum primus lectam supellectilem criticam comparasset (Berolini 1864) nonnulla etiam coniectura sanavit, Theodori Bergk, cui quater Pindarum in *Poetis lyricis graecis edenti* (1842. 1853. 1864. 1878) nova subinde seges feracissima coniecturarum ingeniosarum succrevit. Praeterea ab his editoribus et interpretibus in usum iam vocatae sunt Kayseri *Lectiones Pindaricae* (1840), Rauchensteinii *Commentationes Pindaricae* (1844—5), Heckeri epistola critica coniecturarum felicissimarum plena (*Philolog.* 5, 438 ss.), Schneidewini lucubrationes in *Beitr. z. Kritik d. PLG.* 1844 et in editione *Bibliothecae*

Teubnerianae foras editae. Atque cum diu paene temerarium visum esset post Boeckhii curas Pindari verba iterum sollicitare et coniecturis tentare, Bergkii ingenii felici successu alii quoque viri docti adducti sunt, ut obscuros locos, qui haud pauci restabant, acumine emendandi potius quam artificiis interpretationis expedire conarentur. Neque frustra emendando Pindaro operam navasse dixerim Mauritium Schmidt, *Pindars Siegesgesänge*, Jenae 1869, Johannem Bury, *The Nemean odes of Pindar*, London 1890, Eduardum Boehmer, *Pindars sicilische Oden*, Bonn 1891, Samuelem Naber, *Mnem. N. F.* XII 24—44, Henricum van Herwerden, *Pindarica in ann. cl. phil. suppl.* XIII 1—32 et *Studia critica et epicritica in Pindarum*, Trai. ad Rhen. 1884, Hugonem Iurenka, *Novae lectiones Pindaricae in Stud. Vindob.* vol. IX a. 1893, alios quos suo loco in commentariis nominabo. Inprimis Herwerdenum laudo, multa ingeniose tentantem, nonnulla feliciter persanantem. Mihi ipsi pauca iteratis curis emaculare contigit, plura, quae tentaminum quam emendationum nomine digniora duxi, in commentariis criticis delitescere quam in textu falsa specie splendere malui. Sed hic quoque chartis peperci neque omnes quas noveram et in chartas mihi conieceram coniecturas in apparatu critico enotandas et perscribendas existimavi. Etenim non tantam labem Pindari oratio traxisse mihi videbatur, ut audacibus coniecturis cum aliorum virorum doctorum tum Hartungii et Bornemannii obtemperare fas esse ducerem, neque multos fore spero, qui vana et inutilia tentamina a me silentio praetermissa esse querantur, nisi forte etiamnunc multi sunt, qui lusus ingenii inutiles immortalitati consecrari velint.

En rationes, quas in epiniciis Pindari recognoscendis et critico apparatu instruendis secutus sum. Carminibus epiniciis integris deperditorum carminum fragmenta adieci, Bergkii ordinem numerosque secutus, ne in citandis pretiosissimis reliquiis turbae moverentur. Eiusdem viri de Pindari carminibus immortaliter meriti exemplum aemulatus singulis fragmentis locos subieci, unde ea petita sint, et potissimas lectiones varias ex libris illis enotavi.

Editioni carminum et fragmentorum indiculum nominum priorum rerumque memorabilium subiecimus ita adornatum, ut etiam res in commentariis exegeticis illustratas et proprietates elocutionis Pindaricae complecteretur. Plenum autem indicem orationis Pindaricae addere nolimus, ne in nimium ambitum liber accresceret; eo magis autem hoc labore me supersedere posse

arbitratus sum, quod ab Iohanne Rumpelio in locupletissimo Lexico Pindarico (Lips. in aedibus Teubneri 1883) satis huic provinciae provisum esse expertus cognovi.

II.

DE ARTE METRICA PINDARI.

Multa cum difficilia sint in carminibus Pindari recensendis et illustrandis, nihil difficilius est quam versus et cola stropharum recte dividere et summi poetae musicam artem, quae tantopere plausum hominum aequalium tulit¹⁾, deperditis notis musicis ex ipsa compagine versuum recognoscere. Qua de causa non mirum videbitur, si spinosis quaestionibus de metris Pindari curam maximam impendendam atque etiam in his Prolegomenis copiosius de iis disserendum duximus. Sed cum Pindaricorum metrorum ratio ab universa numerorum et metrorum doctrina pendeat neque ab arte ceterorum poetarum divelli possit, expositionem metricarum rationum plenam atque perfectam aequi iudices in his praefationis angustiis a me non expectabunt. Quae autem Pindari propria et ad diagrammata metrica recte aestimanda necessaria sunt, duplici modo mihi illustranda proposui. Atque primum quidem singulis schematis brevia commenta metrica subiecimus, quibus in commentis quo numerorum genere strophæ quaeque constet et quo modo locoque carmen quodque cantatum esse videatur, succincte expositum invenies. Neque si quo loco versuum divisio incerta fuit et plures scandendi viae iniri poterant, id silentio pressimus, immo plus uno loco versuum ictuumque duo schemata proponenda existimavimus. Nulla enim re metricos nostra memoria magis sibi ipsos officere cognovi quam quod de rebus dubiis tamquam de tripode uni sapientes praecipiant, nihil aliorum opiniones curantes. Alteram copiam de re metrica Pindari disputandi mihi praebuit haec praefatio, in qua de colometria Pindarica universa id est de versibus pedibus colis numeris carminum Pindaricorum disserere et signorum metricorum explicationem proponere mihi visum est.

De historia colometriae. Iustum fundamentum ut disputationi substruamus, ab historia colometriae nobis proficiscendum est. Pindari igitur carmina similiter atque reliquorum poetarum lyricorum librarii olim, cum et chartae parcerent et inaequalitate

1) Cf. Eupolim ap. Athen. p. 3a, Aristoph. av. 924. 939, Aristoxenum ap. Plut. de mus. 81.

versuum speciem parum gratam effici cognovissent, continua scriptura, tamquam soluta oratione composita essent, exarare solebant.¹⁾ Inter Alexandrinos grammaticos Aristophanes Byzantius primus editiones lyricorum et melicorum poetarum parasse fertur, in quibus strophae in sua quaeque cola discriptae exhiberentur, quod cum Dionysius Halicarnassensis²⁾ ita narasset, ut melica carmina omnia ab Aristophane sive alio quodam metrico in cola divisa esse diceret, Thomas Magister³⁾ ad Pindari carmina ipsa rettulit, sive Dionysii locum illum et veterum scholiorum incerta testimonia⁴⁾ ad Pindarum coniectura trahens, sive alium auctorem nunc deperditum secutus. Quae autem cola Aristophanes in sua editione discriminaverat, ea tamquam a poeta ipso profecta essent, intacta fere posteriores grammatici et metrici servasse videntur. Sunt quidem nonnulli loci, quibus grammaticos leviora mutare et duos versiculos in unum amplio-rem versum contrahere ausos esse scholia testantur (ad O. IX 125. 134. x 24), neque deest disertum testimonium Eustathii⁵⁾, unde numerum versuum (*στίχων*) olim aliquanto minorem fuisse discimus. Sed ut recentiores grammaticos in dispescendis versibus etiam longius quam Aristophanem progressos esse largiamur, tamen iam Heliodorus metricus, qui primo saeculo post Chr. n. floruit, Pindari strophas in cola similiter atque in codicibus nostris factum videmus, divisas invenit et falsa colometria suorum librorum in turpes errores se induci passus est, id quod ex iis, quae Priscianus, De metris Terentii p. 427 K., de nugis istius grammatici memoriae prodidit, affatim apparet. Quo accedit quod papyrus antiquissimus, cui fr. 28 B debemus, carmina similiter atque in nostris codicibus factum est, in pusilla cola divisa exhibet. Aristophanes autem ille, ut in aliis partibus grammaticae acutum iudicem et diligentem perscrutatorem se praestitit, ita difficillimae huic provinciae metra Pindarica dividendi plane impar fuit. Quid? quod gravi ille crimine incusandus

1) Confirmata est haec sententia carminibus lapidi incisis, ut Isylli ex Epidauri rudibus protractis et paeonibus in Atheniensi thesauro Delphico nuper a Francogallis repertis, quos Henr. Weil, Bull. de corresp. Hell. xvii (1894) 561 continua scriptura colis non distinctis exaratos esse disertim tradidit.

2) De comp. verb. c. xxii p. 312 Sch.: *κῶλα δὲ με δέξαι νυνὶ λέγειν οὐχ οἷς Ἀριστοφάνης ἢ τῶν ἄλλων τις διενόσμησε τὰς ᾠδὰς.* conf. c. xxvi p. 429.

3) Vit. Pind.: *προτέταται ὅτι Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πινδαρικά.*

4) Schol. ad O. II 48: *τὸ κῶλον ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης, περιτετεῖν γὰρ αὐτό φησι πρὸς ἀντιστρόφους.*

5) Vit. Pind.: *ἐπινίκιοι κατὰ τὴν στιχομετρίαν ὥσει τετρακισχίλιοι.* Colorum autem in codicibus nobis traditorum sunt plus quam quinque milia octingenta. Verum utrum auctor Eustathii Pindari carmina in cola divisa an continua scriptura exarata ante oculos habuerit, eo magis dubium est, quod etiam in codice A cola non singulos versus explent, sed lineolis discriminata sunt.

est, quod notis musicis, quae, ut ex Dionysio de comp. verb. 11 discimus¹⁾, exaratae etiamtunc exstabant et facili opera inspicere poterant, ad difficilem suam provinciam expediendam uti supersedit.²⁾

Etiam minus grammaticis Romanis Byzantinisque explicatio metrorum Pindaricorum successit. Quamquam enim in metricis scholiis codicum praeter commenta noviciorum magistellorum ab uno libello Hephaestionis dependentium etiam vetustioris artis a musicorum disciplina nondum plane solutae aliquot vestigia supersunt, tamen nihil fere ab istis promotum est. Vetus igitur ista colometria, quam eandem et codices et scholia exhibent, usque ad nostram memoriam integra remansit. Quae enim Pauwius et Heynius, ut scabros numeros paulo procliviores redderent, pauca et levia novaverunt, similia sunt ac si quis aedificii iam labentis ruinasque trahentis asseres laterculosque transponere et reficere studeat. Tandem aliquando Boeckhius, vir clarissimus mihi pie colendus, exstitit, qui insigni mentis acumine rationes Aristophanis veterumque grammaticorum futiles esse et indicia a poeta ipso significatis prorsus novum aedificium metrorum Pindari exstruendum esse doceret. Neque ille, quae fuit ingenii sollertia, in eo acquievit, ut viam novam ineundam esse moneret, sed ipse quoque versibus recte descriptis Pindari artem diu obrutam e tenebris quasi resuscitavit. Sane obscura haud pauca remanserunt, et ipsa inaequalitas versuum homines emunctae naribus haud mediocriter offendit; sed quamquam Boeckhius, cum quid intervalli inter singulos versus intercederet non curasset et ad spatia pedum aequanda parum idoneis remediis usus esset, non omnibus desideriis virorum grammaticorum et musicorum satisfecit, tamen fundamenta artis Pindaricae iecit firmissima. His quisquis rem difficillimam promovere velit insistere debet, unde bilem mihi movent, si quos video egregiis viri summi inventis adeo diffidentes, ut in versibus poetae citandis numeris insipidorum grammaticorum quam Boeckhiani acuminis uti malint. Ipse in hac editione Boeckhium et in dividendis versibus fere ubique secutus sum et numeros eius, passim illos quidem correctos, in priore et principali margine collocandos curavi. Tamen ne quis fidem codicum nimis neglectam quereretur, colometriaeque veteris descriptiones desideraret, versus codicum vete-

1) Bekkeri an. gr. 751, Crusius in Philol. LII 163 ff., Th. Reinach, la musique des hymnes de Delphes, Bull. de corresp. Hell. XVII (1894) p. 584 ss.

2) Quantopere a genuina colometria Aristophanes et veteres scholiastae metrici aberraverint, imprimis ex carmine O. XIV apparet, quod cum ex strophae et antistropha constare non perspexissent, antistropham in alia et pauciora cola quam stropham diviserunt.

rumque editionum in dextro margine numeravi et in diagrammatis metricis lineola verticali inter notas prosodicas posita, quo loco veteres grammatici versum quemque finivissent, significandum curavi. Maximum autem discrimen veteris et novae colometriae id est, quod veteres grammatici stropham illico in cola dividebant, nos primum stropham in versus sive periodos, deinde periodos in cola pedesque dirimendas esse existimamus. Qua de causa in his quoque commentariis primum de versibus, deinde de pedibus et colis disserere nobis placuit.

De versibus.

De versus fine. Versum dico ordinem rhythmicum continuis numeris decurrentem et pausa finitum. Ex hac natura versus duo consecutaria sunt, primum, ut versus in media voce finiri nequeat neque elisionem vocalis in suo fine patiatur, alterum, ut in fine versus licentiae hiatus et syllabae ancipitis, quippe pausa finali satis excusatae, admitti possint. Haec duo indicia ubi concurrunt, finis versus non statui non potest, id quod cum ipsum per se satis appareat, tum longis carminibus, quale est P. IV viginti sex stropharum, extra omnem dubitationem positum est. Quis enim forte fortuna factum esse opinabitur, ut in tanto numero stropharum semper eodem loco verbum finiatur et licentiae hiatus et syllabae ancipitis solis his locis admissae inveniantur? Verum saepe accidit praesertim in brevibus carminibus, ut licentiae istae hiatus et syllabae ancipitis, ex quibus solis fidentius argumentari licet, omnino non admissae sint, unde infirmo indicio vocabuli finiti solo via describendorum versuum indicetur. Infirmum autem hoc indicium dixi, quod inde ab Homero poetae non solum in fine versus semper, sed etiam in caesura versus plerumque verbum finire solebant. Atque etiam in longioribus odis versus occurrunt non pauci, in quibus mediis cum nusquam hiatus aut syllaba anceps admissa sint et solum certis quibusdam locis verbum semper finitum inveniat, hoc non versus finis, sed caesurae sedis indicium esse putavimus, ut O. III str. 3. 4. ep. 3. 4. Quod cur statuendum duxerimus, suis locis aperiemus; hic solum lectores monitos velim, in diagrammatis locos, quibus in omnibus versibus eiusdem strophae verbum finiatur, virgula a nobis indicatos esse. Quid? quod etiam longius progressi ne indicibus quidem coniunctis verbi finiti et hiatus vel ancipitis syllabae ubique obtemperandum esse duximus. Namque cum nonnumquam Pindarum syllabam brevem finalem in arsi vi caesurae produxisse (v. O. VI 28. P. III 6. IV 184. XI 38. I. I 25, fortasse etiam O. VI 103. VII 86. P. IX 114. N. I 69. VI 22. 56) eundemque hiatum in caesura prae-

sertim post diphthongos α et φ non prorsus fugisse vidissem (v. O. III 30. VI 82. P. XI 47. N. VI 25. I. I 16. fr. 61, 1), duobus locis, P. IX 114 et N. I 69, licentiae ancipitis syllabae non eam vim tribui, ut contra constantem consuetudinem Pindari ceterorumque poetarum Graecorum versum dactylo-epitriticum in pusillos versiculos dissecarem. Sed quod non omnibus locis certa indicia finis versuum adsunt et ne si adsunt quidem, iis semper obtemperandum esse diximus, inde ne vacillare totam hanc rationem tu putaveris. Namque longe plurimis locis adsunt illa indicia et ita adsunt, ut versuum fines istis indiciis descripti cum legibus, quas de structura versuum et proprietate singulorum stropharum generum veteres poetas sibi scripsisse postea cognoscemus, plane concordent. Hic quoque dictum illud valet, exceptionibus confirmari regulam.

De versus principio. A fine versus ad eius principium revocamur. Incipiunt autem versus aut ab arsi, quam veteres Graeci *ἀρσις* vocabant, aut ab anacrusi primae arsi praemissa. Anacrusis ipsa plerumque constat ex una syllaba aut brevi vel ancipiti ante trochaicos et logaedicos ordines, aut longa vel ancipiti ante dactylicos et paeonicos ordines:

$$D \vdash U - U - \dots \quad K \vdash W - W - \dots \quad - \vdash V - - V - \dots$$

Pro una longa possunt etiam duae breves ordini rhythmico praemitti:

$$\omega \vdash \omega - \omega - \dots \qquad \omega \vdash \omega - \nu - \nu - \dots$$

Praeterea occurrunt, licet raro, versus ab iambica anacrusi
duarum vel trium syllabarum incipientes, cuius generis versuum
certa exempla exstant in paeonicis carminibus, velut O. II 2. 6:

$\cup \cup \div \cup - \div \cup \cup \div \cup \cup \div \cup -$
 $\cup - \div \cup \cup \div \cup \cup \div \cup -$

quibus certis exemplis alia accedunt, in quibus dubius haereas, utrum a monosyllaba an iambica anacrusi versus ordiatur, aut utrum tribrachys initialis extra rhythmicum ordinem ponendus sit an primum pedem ordinis efficiat, ut O. I 2. x 4. P. II 2. 7. ep. 6. N. II 4. I. VIII 5.

Porro Boeckhius vestigia Hermanni legens logaoedicis ordinibus trochaeum irrationalem (*τροχαῖον ἔλογον*) ita praemittere putavit, ut a levitate huius pedis, quam basim isti parum circumspecte appellerunt, ad ictum primi dactyli vox cantoris assurgat

$$-\bar{U} \frac{\partial U}{\partial x} - V \frac{\partial U}{\partial y} = \nu \nabla^2 U$$

Equidem lites decantatas de basi Hermanniana iterum movere veritus, solum moneo et raro Pindarum licentia irrationalis pedis in principio versus colive usum esse, et in versibus eius generis rhythmicum

ordinem a primo, non a secundo pede initium capere veteres metricos et rhythmicos uno consensu tradere:

— — — — — non — — — — —

Difficilior ad diiudicandum est causa eorum versuum logaoediorum, quorum primo pedi syllaba longa, cuius in locum nusquam brevis succedat, praemissa est, velut O. iv 3. 6. 8. x. ep. 5. 6. P. ii 5. 6. 8. ep. 7. viii 3. N. ii 2. I. vii 4. Levitatis enim in crimen merito incurret, qui casui tribuere velit, quod in quinque vel etiam decem strophis nusquam brevis pro longa syllaba posita est. Inde primam syllabam horum versuum non anacrusis ancipitis partes tueri, sed partem primae dipodiae efficere statuimus hunc in modum:

— — — — — — — — — — — — — — — —

Probabilitas autem huius viae scandendi eo augetur, quod vim primae illius longae haud raro poeta gravitate soni et pondere sententiae exaggerandam curavit, ut versus auspicaretur a vocabulis, quorum prima syllaba insigni quadam gravitate excelleret, velut *τηλαυγέσιν* (P. ii 6), *εὐάρατος* (P. ii 5), *εὐαχέα* (P. ii 14), *εὐανθέα* (P. ii 62).

His versibus cognati sunt quos *ἀκροδάμους* vetere nomine appellamus, qui cum dipodice scandantur, prima dipodia suo capite caret, velut

— — — — — N. iv 8.

— — — — — P. x ep. 5.

Sed de hoc genere versuum et de iis, in quibus spondeus maior pedibus epitritis praemissus est velut

— — — — — P. i 3

disputandi locus hic non est, quandoquidem eorum scansio cum longis trium quatuorve morarum et pausarum intervallis cohaeret, de quibus infra demum disseremus.

De medio versu. Medium versum continuis numeris decurrere dixi; quod si recte statuimus, inanibus temporibus in medio versu locus nullus est. Atque hoc facile omnes consentient fieri in vulgaribus versibus necnon in lyricis iis, qui continuis vicibus arsis et thesisi devolvuntur, velut O. iii 1:

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἀδεῖν καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένῃ

— — — — —

Sed haud raro in Pindari poetarumque lyricorum versibus cursus numerorum ita interruptus est, ut duae arses inter se collidant, ut

— — — — —

Talibus in versibus vis rhythmici ordinis prorsus pessumdaretur,
b*

nisi vices legitimae alio modo restituerentur; hoc autem non pausa interiecta fieri, sed longa ita protracta, ut arsim simulque thesim expleat, in capite de numeris exponam.

Haec duo genera versuum ut nominibus distinguamus, priores rectos (ὀρθούς), alteros obliquos (δοχμίους, ὑπίους) dicimus, quae quidem nomina quamquam iam in simili usu apud veteres grammaticos fuere, tamen ab iis, cum hanc partem artis metricae nimis neglegerent, ad haec genera versuum distinguenda nondum usurpata sunt. Tota autem haec res cum natura si minus omnium, at tamen plerorumque versuum cohaeret. Quod enim supra versum definivimus ordinem rhythmicum continuis numeris decurrentem et pausa finitum, hoc omnium versuum commune est; plerique autem poetae et artifices alterum addunt, versum ex pluribus membris constare et eam esse versus vim, ut plura haec membra sive cola ad unitatem unius corporis coniungat. Atque notissimi et crebro usu quasi sanciti versus, ut hexametri dactylici, tetrametri trochaici et anapaestici, pentametri elegiaci, Asclepiadei, Sotadei, Galliambi, omnes ex binis colis constant, ut sponte se offerat quaestio, num Pindarus alios quam qui ex duobus pluribusve colis constant versus probaverit. Sed de his rebus aptius infra, si ad quaestionem de magnitudine versus et de colis versuum venerimus, disseremus.

De structura versuum. Indiciis quibus versus fines circumscribantur expositis de specie versus ipsa nobis disserendum est, ut quales ordines rhythmi nomine versus vere digni sint intellegamus. Atque sunt quidam ordines rhythmi, quibus ipsa confirmatione ordinis signa iusti et perfecti versus impressa sint. Sic versus P. III str. 5 et ep. 3

— — — — —

cum media pars dactylica utrimque epitritis circumdata sit, ipsa concinnitate compositionis perfectus et in se rotundus esse intelligitur. Idem valet de versu I. VII 5

— — — — —

cuius versus media pars ex tribus colis logaoedicis similibus composita quamvis non paribus pedibus utrimque circumdetur, tamen optime a gravi basi spondaica inducitur et in sedatos trochaeos numerose excurrit.

Multo saepius versus solo exitu definitur et ad iustum finem deducitur. Atque hoc primum fit, si post duas pluresve dipodias tripodia posita est, velut

— — — — — (O. I 6),
— — — — — (N. IV 5),

idque eo minus, quod etiam in mediis versibus cursus numerorum saepe apud Pindarum, ut supra iam vidimus, interruptus est.

Hoc cum iam magnopere circulos nobis versus Pindari describentibus turbet, alterum scrupulum menti obicit diversa versuum magnitudo. Nonnulla quidem carmina sunt, ut O. III. XII. P. IV. XII. N. III. IX. XI. I. II. VI, quorum versus si minus paris, tamen similis ambitus sint, aut ita tantum varient, ut versus primus et ultimus soli a magnitudine reliquorum paulo longius recedant. At non desunt ea carmina, quorum versus adeo dispares sint, ut concinnitatem artis et constantiam poetae magnopere desideres. Neque solum longis versibus saepe breves tamquam proodi praemissi aut tamquam epodi subiecti sunt (O. II ep. 6. VIII ep. 4. IX str. 1. P. III str. 3. IX ep. 8. N. VI str. 1. I. III ep. 2), id quod nescio an aequo animo ferri debeat, sed etiam temere versibus proceris ex duobus pluribusque membris constantibus breviusculi et monocoli versus intermixti sunt, ut mirabundus quaeras, quid tandem discriminis inter versum et colon intercedere poeta voluerit, et veteres grammaticos, quod fines istos versuum et colorum prorsus confundant, excusandos esse ducas. Neque is sum, qui Pindarum omni ex parte defendam nihilque inconstantiae in versibus disiungendis coniungendisque ab eo commissum esse dicam. Attamen habeo, quo et istam inconcinnitatem excuseam et rationes in versibus constituendis ineundas compleam.

Sunt enim non omnes versus, quos Boeckhius externa, quae supra exposui, indicia secutus constituit, pleni et perfecti, immo saepe duo vel etiam tres ita inter se cohaerent, ut coniuncti unam periodum efficiant. Sic in prima oda Olympica merito tu quaeras, cur poeta duo prima cola in unum versum coniunxerit

υ ε - υ - υ - υ - | ε υ - υ υ - υ ,

cola quintum et sextum veteris colometriae, licet illis simillima sint, non coniunxerit, sed in duos versus discerpserit

ε υ - υ - υ υ
ε υ - υ υ - υ .

Neque erravit Boeckhius, quod vestigia poetae ipsius secutus duo prima cola reiecta codicum auctoritate in unum versum coniunxit, quintum et sextum non item. In fine enim quinti coli quater (vv. 33. 44. 74. 104) licentiae syllabae ancipitis et hiatus admissae sunt, in fine primi adeo nusquam, ut ter (vv. 31. 72. 102) ne verbum quidem in fine prioris coli finitum sit. Illud tamen manet, versus tertium et quartum, quamvis licentiis istis disiuncti sint, tamen, numeros si spectes, non minus quam duo prima cola strophae inter se cohaerere et partes unius rhythmicae periodi efficere. Atque hic

quid dubitationibus istis respondeas non prorsus tibi desperandum
est; licet enim non magnum quiddam, aliquid tamen discriminis
intercedit inter ordines duos rhythmicos concatenatos

$\dot{v} - v - v \perp \dot{v} - v v - v \wedge$

et solutos

$$\vdash \cup - \cup - \cup \supset \wedge \quad \vdash \cup - \cup \cup - \supset \wedge.$$

Plus habet offensionis, si duo versus, inter quos nihil intervalli intercedit et pausa locus, si metricum ordinem spectas, relictus est nullus, in unius tamen periodi societatem comprehendendi esse videntur. Hoc autem cum multis aliis locis factum est tum O. VII 2—4

$$\frac{1}{2} \cup - \bar{0} \frac{1}{2} \cup - - \frac{1}{2} \cup \underline{\underline{0}}$$

— ÷ ∪ ∩

$$y \div v - - \div v - - \div w - w - \dots$$

Quis enim credat in odis dactylo-epitriticis, quarum gravitas quam maxime a lusu versiculorum Aeolicorum abhorret, poetam uni pedi epitrito vim pleni et perfecti versus tribuisse? Immo tres illi versus numeris cohaerent et partes unius procerae (σχοινονεοῦς) periodi rhythmicæ sunt. Hoc autem ita tantum fieri potuit, si pausa inter versum secundum et tertium, tertium et quartum perexigua fuit, ut quamvis hiatus excusaret, tamen numerorum continuitatem non impediret. Quid? quod non solum anacrusis sequentis versus saepe imperfectum ultimum pedem antecedentis versus complet, ut O. viii 1—2

$$\dot{v} - \dot{w} - w - \dot{v} -$$
$$- \dot{v} - - \dot{w} - w - - ,$$

sed etiam nonnumquam totus primus pes, quin etiam duo primi pedes sequentis versus rhythmo in fine antecedentis versus inchoato addendi esse videntur, ut O. VIII 5—6

$$\dot{\omega} - \omega \dot{\omega}$$

W - - - - - V -

et similiter O. vii str. 5—6, ep. 5—6. xiii ep. 5—6. P. i ep. 7—8. vi 6—7. viii 4—5. ix 2—3. N. viii ep. 2—3. Quibus versibus cognati sunt ii, qui cum antecedens versus acatalectice excurrerit, ipsi suo capite orbatī sunt, ut P. vi 1—2

v z v L d v _v v z v _ _

Λ υ - υ ± υ υ -

Nam horum quoque versuum forma inde explicanda est, quod versus duo arctissime, tamquam cola unius periodi sint, inter se cohaerent.

Vides me non circulatorum more tergiversari neque difficultates, quibus Boeckhianae rationes premuntur, elevare vel silentio obtegere. Idem tamen non dubito, quin rectam viam vir clarissimus inierit. Modo supplendae eius rationes sunt, ut quomodo

versus inter se cohaereant quaeratur, et versus perfecti atque in se rotundi ab versibus imperfectis et cum aliis cohaerentibus distinguantur. Neque si quis alterum illud genus versuum a colis parum differre dixerit, quidquam ego commoveor; haec enim culpa, si qua est, non mea est, sed Pindari poetae. Inprimis autem ille in iis carminibus, quae festinanter fecit velut O. VIII et I. I, non satis cavisse videtur, ne partes periodi licentiis hiatus syllabaeque ancipitis iusto magis divelleret. Sed etiam in perfectis et elaboratis carminibus, quale est carmen O. I, versus fecit, qui quamvis pausa et licentiis istis hiatus syllabaeque ancipitis inter se diremti sint, tamen unam rhythmicam periodum efficiant. Non igitur in eo acquiescere nobis licet, ut Boeckhianas rationes secuti versuum fines definiamus, sed circumspecte nobis insuper considerandum est, num qui versus specie fallant et cum perfecti esse videantur, re vera numeris et structura partes maioris periodi rhythmicae esse coarguantur.

De pedibus et colis.

Cola sive membra partes longioris versus sive periodi sunt ex pluribus pedibus compositae et brevicula pausa finitae. A versibus ea hoc nomine differunt, quod in fine suo licentias hiatus vel syllabae brevis pro longa positae respuunt neque necessario perfecta voce (*τελεία λέξει*) finiuntur. Alterum quod posui inprimis valet de Pindaro, cuius ingeniosa Musa a tersa arte poetarum Alexandrinorum et Romanorum eo potissimum differt, quod in caesuris observandis admodum negligens est, ut saepe apud eum cola versus continuitate verbi (*συναφεία*) inter se cohaereant.

Pedes sunt aut simplices aut compositi. Pes simplex, qui proprie pes dicitur, brevissima pars rhythmici ordinis est ex arsi et thesi constans. Pes compositus, quem sunt qui simplici nomine rhythmum dicant, ex duobus pedibus simplicibus constat ita rhythmice dispositis, ut alter arsis, thesis alter vim obtineat, ut $\bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup$. Pedes igitur compositi, quos nos quidem dicimus, a dipodiis non differunt; quod cum definimus, minime nos fugit, veteres rhythmos aliter sensisse, ut dipodias et cola communi nomine *ποδῶν συνθέτων* complecterentur. Sed ne turbae orerentur ne res, quas poetae, quorum auctoritas plus quam doctrina rhythmicorum valet, varie tractarunt, inter se confunderentur, notionem pedis compositi arctioribus limitibus includere satius duxi. Cola autem, quae hoc nomine vere digna sint, ex pluribus dipodiis vel saltem ex tribus pedibus simplicibus constare definimus. Atque in pedes omnes versus solvuntur, sed non omnes versus, priusquam in

pedes solvantur, in cola dirimendi sunt, unde rhythmicam compositionem sine versibus et pedibus fieri posse neges, colis eandem carere posse concedas. Nonnulli quidem poetae, inprimis, qui anapaestica trochaica ionica carmina composuerunt, metra non fecerunt, nisi quae ex duobus pluribusve colis constarent. Sed horum ex numero Pindarus non fuit, neque ii fuerunt poetae, quorum artem inprimis secutus est, neque Stesichorus neque Alcaeus.

De pedibus simplicibus. Pedes simplices principales sunt duo, quatuor aut trium temporum (*χρόνων πρώτων*):

- ∪ dactylus,
- ∪ trochaeus.

Nam iambicos et anapaesticos ordines nihil aliud esse patet quam trochaicos aut dactylicos, quibus anacrusis monosyllaba aut dissyllaba praemissa sit. Paeones autem et epitritos et choriambos inter pedes compositos potius quam simplices nos referendos esse ducimus. Qua in re dissensum veterum rhythmicorum, qui paeones et partim etiam epitritos inter simplices pedes rettulerunt, non multum equidem moror, praesertim cum et prosodia sermonis Graeci accentum, quo pes creticus (∪ ∪ -) aut paeon primus (∪ ∪ ∪) efficiatur reiciat, et princeps veterum musicorum Aristoxenus primum duo principalia genera pedum eaque eadem atque nos statuerit (v. Aristox. elem. rhythm. p. 288 ed. Mor.) et postea demum tertium genus paeonum adiecerit (l. l. p. 298 et 300). Pedibus vero simplicibus adnumero etiam dactylos cyclicos aut logaoedicos trium temporum

∪ ∪ ∪

qui quamquam infra demum plenum explicatum invenient, tamen hic mihi iam commemorandi fuerunt.

De pedibus compositis. Pedes compositos supra eos dixi, qui ex duobus pedibus simplicibus constant; longe frequentissimi eorum sex morarum (*χρόνων πρώτων*) sunt, quos a numero temporum *πόδας εξαήμους* veteres rhythmici appellaverunt. Formae eorum aut plenae (*ἀκατάληκτοι*) aut mutilae (*κατάληκτοι*) aut contractae (*περίπλεω*) sunt, unde hae evadunt species pedum compositorum:

dactylicae	∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
trochaicae	∪ ∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
logaoedicae	∪ ∪ ∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪
paeonicae	∪ ∪ ∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪

His addendae sunt formae anacrusi auctae, anapaesticae et iambicae, et insuper pedes epitriti, qui quamvis a dipodiis trochaicis aliquantum differant, tamen ex iis ita nati esse videntur, ut ex duabus syllaba-

rum formis, quibus vis ancipitis exprimi potest, altera forma longae syllabae una usurpata sit

± ∪ - ∪ ± ∪ - ∪

Paeones vero quod inter dipodicos potius quam simplices pedes retulimus, duabus causis adducti sumus, primum quod creticus pes, qui ex pedibus paeonici generis frequentissimus est, speciem dipodiae trochaeicae catalecticae habet, deinde quod dipodiis trochaicis cretici et paeones saepe coniuncti inveniuntur, velut in versu notissimo Aristophaneo

± ∪ - ∪ ± ∪ - ∪ ± ∪ ∪ ± ∪ ∪

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμείωτερον (Lys. 1014)

et in Pindari ipsius versibus O. II 8. ep. 6 et P. v 2. ep. 2. 7. Quibus autem rationibus Plato (de rep. III p. 400 A), Aristoteles (rhet. III 8), Aristoxenus, veteres musici omnes adducti sint, ut inter simplices pedes paeones referrent, hoc loco exponere longum est neque ad rem propositam attinet.

Bacchios et ionicos supra non commemoravimus, quoniam in Pindari carminibus continui et integri non inveniuntur; differunt autem hi a ceteris pedibus compositis, quod non in pedes simplices sed tamquam principales pedes directa via in arsim et thesim solvebantur, quamquam etiam ad choriambicos et paeonicos pedes referri possunt syllaba longa initiali abiecta vel traiecta aut anacrusi iambica vel anapaestica praemissa

- ∪ - - ∪ - ∪ ± ∪ ± -
- ∪ - - ∪ - ∪ ± ∪ ± -

De colorum generibus. Cola constant minima ex tribus pedibus simplicibus, velut

± ∪ - ∪ - ± ∪ ∪ - ∪ - ± ∪ - ∪ -

Pleraque ex octo pedibus simplicibus sive duabus dipodiis constant, unde cum aut dactylici aut trochaici aut logaoedici aut paeonici generis sint et aut plene excurrant aut in fine mutilata (κατάληκτα ἢ βραχυκατάληκτα) sint, hae evadunt formae potissimae:

dactylica	± ∪ - ∪ ± ∪ - -	± ∪ - ∪ ± ∪ -	± ∪ - ∪ ± -
trochaica	± ∪ - ∪ ± ∪ - ∪	± ∪ - ∪ ± ∪ -	± ∪ - ∪ ± -
logaoedica	± ∪ - ∪ ∪ ± ∪ - ∪	± ∪ - ∪ ∪ ± ∪ -	± ∪ - ∪ ∪ ± ∪ -
choriambica	± ∪ - ± ∪ -	± ∪ - ∪ ± -	± ∪ - ± -
paeonica	± ∪ - ± ∪ -	± ∪ - ± ∪	

quibus formis tetrapodiarum totidem accedunt anacrusi auctae, partim anapaesticae, partim iambicae, partim ionicae et bacchiacae.

Maxima cola in iambico genere, si veteribus rhythmicis¹⁾ fidem habemus, ex sex pedibus simplicibus constant, velut

1) Westphal, Die Fragmente und die Lehrsätze der griechischen Rhythmiker p. 37 et 123 ss.

- - - - -

λοιπὸν γένει τῶν δὲ πεπραγμένων (Pind. Ō. II ep. 1).

Notis ut significarem ex pluribus dipodiis unum colon effici, primam arsim coli duobus punctis, ceteras singulis punctis notavimus. Atque hoc modo potius quam virgula vel lineola cola versus distinguere maluimus, quod saepe prima syllaba alterius coli, rhythum si spectas, prioris coli est et dipodiam in fine prioris membri inchoatam complet et perficit, velut

- - - - -

τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὅμως (P. VIII 6).

De colis et versiculis in pedes solvendis. Ut pedes in tempora, ita cola in pedes solvuntur aut simplices aut compositos. In pedes simplices solvuntur praeter dipodias, quas in pedes simplices solvendas esse supra iam dixi, tripodiae catalecticae omnes, quae cum crebro membra versuum longorum sint, raro in Pindari carminibus vim versuum obtinent, proodorum vel epodorum vel mesodorum vices fere tenentes, velut O. VII 3. IX 1. XIII 1. P. III 3. IX ep. 8. N. I 3. VI 1. I. I 4. v 4. Ambigua causa tripodiarum plenarum est. Sunt enim qui tripodias plenas trochaicas et dactylicas et logaoedicas aut adhibitis pausarum intervallis cum versus istos brachycatalectos dicant, aut longis syllabis extremis in tria vel quatuor tempora productis non in tres pedes simplices, sed in duas dipodias dividant hunc in modum:

- - - - - - - - - - - - - - -

- - - - - - - - - - - - - - -

quod num recte isti faciant, non huius loci est quaerere, neque diiudicari potest nisi adscitis vicinis colis et rhythmica indole totius strophae explorata.

Iam qui ex quatuor pedibus plenis aut imperfectis constant ordines, sive versus sive coli vice funguntur, non in simplices, sed in compositos pedes, me si audis, dividendi sunt, velut

- - - - - - - - - -

- - - - - - - - - -

- - - - - - - - - -

Atque ordines trochaicos iambicos anapaesticos hoc modo percutiendos esse et veteres metrici praecipunt et inter viros doctos constat omnes; logaoedici autem ordines tetrapodici utrum et ipsi in dipodias duas an directa via in pedes simplices quatuor dividendi sint, viri docti dissentiunt. Equidem quamquam certa indicia bipartitae divisionis in logaoedicis versibus fere deesse et veteres poetas Aeoles cola quae a basi seu irrationali trochaeo incipiunt, velut

mendas significavi. Minuitur hoc modo discrimen inter comicorum et tragicorum lyricorumque versiculos trochaicos quatuor pedum, quos cum nunc dimetros nunc octopodias nuncupant, iusto maiore intervallo divellunt, et faciliorem explicatum nanciscitur coniunctio versuum logaoediorum et trochaicorum iambicorumque in carminibus poetarum scenicorum frequentissima.

Iam qui ex sex pluribusve pedibus constant versus, eos et ipsos in dipodias plerosque, non in simplices pedes dividendos esse patet, velut O. III 5. N. III ep. 1:

$\begin{array}{cccccccc}
\text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\
\text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—}
\end{array}$

Plerosque dixi, quandoquidem sunt aliquot versus aequalibus pedibus tam procliviter decurrentes, ut certa indicia binorum. pluriumve pedum in societatem pedis compositi comprehendendorum frustra quaeras. Talis est primus versus carminis P. II

$\begin{array}{cccccccccccc}
\text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—}
\end{array}$

qui utrum in dipodias solas an in dipodiam et tripodiam et dipodiam catalecticam dividendus sit viri docti dubitant.

Qui autem octo pluriumve pedum sunt versus non directa via in dipodias, sed primum in cola et deinde in pedes compositos dividendi esse videntur; sed de his infra si ad cola versuum pervenerimus disputabimus.

De versuum in cola divisione.

De varietate versuum Pindaricorum. A veteribus grammaticis carmina lyrica omnia in cola divisa esse textus Pindari scenicorumque poetarum in codicibus traditus et scholia metrica Heliodori aliorumque grammaticorum affatim testantur. Inde factum est, ut memoria versuum et periodorum paene prorsus obliteraretur et carminum quae canerentur non versus, sed cola sola fuisse viderentur. Adeo enim grammaticos metricosque veteres fugit cola partes versuum esse, ut strophas directa via in cola dividerent, neque quidquam equidem in metricis scholiis me legere memini de colis pluribus in unam periodum comprehendendis. Neque haec opinio solorum magistrorum infimae aetatis hominumque Byzantinorum fuit, sed etiam eorum, qui veterum grammaticorum Alexandrinorum Romanorumque disciplinam profitebantur. Nata autem ista ratio iis temporibus esse videtur, quibus et poetae et cantores ab antiqua sublimitate et gravitate artis musicae tantopere desciverant, ut in mollibus suis tintinnabulis cola sola spectarent, periodorum ambitus et anfractus plane neglegerent. Haec erat artis umbra Senecarum Synesiorum Anacreonticorum poe-

tarum. Eadem autem iam multo antiquioribus temporibus radices suas egerat. Ut enim Anacreontem ducem et signiferum huius cantilenarum lusus fuisse mittam, hymni quoque et paeones, qui nuper ex thesauro Atheniensium Delphico in lucem protracti sunt, eiusdem vel certe similis fabricae sunt. Quid? quod Euripidis pleraeque strophae, praesertim quas provecta aetate panxit, ita comparatae sunt, ut summa vis colorum, minima versuum et periodorum sit. Nam quae Wilamowitzius in Hippolyti editione nuper restituit metra, ea pleraque neque cola sunt neque iusti versus, sed medium quoddam invita Minerva factum, quo minime ars Euripidea continetur. Huius poetae artem in lyricis carminibus factitandis positam qui scriptura et distinctione repraesentare volet, is primum omnium cola ad exemplar traditae colometriae separare, deinde artificii scribendi comprehensionem colorum in periodos indicare debet. Verum hanc non fuisse artem vetustiorum poetarum choricorum, ne Atticorum quidem poetarum omnium nostra memoria praeclaro acumine cum aliorum virorum doctorum tum Augusti Boeckhii exploratum atque comprobatum est. Probe igitur distinguendae sunt in restituendis carminibus lyricis et aetates poetarum et genera carminum. Carminum genera distinguenda dixi, quod etiam Attici poetae, imprimis Aristophanes et Aeschylus, praeter carmina, quibus hominum aequalium delicatulis auribus indulgentes molles et tenues modos effinxerunt, alia composuerunt, in quibus veterem consuetudinem imitati magis ad maiestatem et severitatem poesis choricae adspirabant. Aetatum autem quanta vis fuerit, optime intellet, qui naturae atque proprietati Pindaricae Musae animum adverterit, eamque cum levitate Anacreonticorum et dulcedine popularium carminum contulerit. Pindarus enim cum a lenociniis cantilenarum Ionicarum prorsus abhorreret et magis ad tumorem et magnificentiam quam ad dulcedinem et gracilitatem inclinaret, non solum in elocutione et ornamentis orationis, sed etiam in versibus pangendis sublimitati et granditati quam maxime studuit. Quamobrem cola pusilla parum curabat, versuum imprimis decori et dignitati prospiciebat; hoc autem duplici modo assecutus est, quod et longos versus grandesque periodos conformavit, et partes versuum ita conflavit atque conglutinavit, ut difficile cola disiungerentur et separarentur. Inde raro plura cola paria in Pindari carminibus sese excipiunt, et caesurae, quibus cola ab Atticis poetis scenicis plerumque, a noviciis poetis lyricis fere semper discriminantur, persaepe ab eo neglectae inveniuntur. Neque tamen eadem causa omnium carminum vatis Thebani est, quod ut intellegas, conferre iuvat tenues

modos partheniorum et grandes periodos hymnorum et threnorum. Etenim ille quoque varia exempla secutus, in aliis carminibus decorem Aeolicorum poetarum, in aliis gravitatem Musae Stesichoreae aemulatus est. Namque Ibyci et Anacreontis molles lusus et nomorum dactylicorum prosodiorumque anapaesticorum ieiunam aequalitatem prorsus aspernatus est.

De versibus in iusta cola non dividendis. Haec postquam in universum de arte Pindarica metrica praefati sumus, iam tempus est, ut ad arduas quaestiones de versibus Pindari in cola dividendis transeamus. Primum autem nobis quaerendum est, num omnino versus Pindarici in cola dividi possint et debeant; quod si quaerimus, tertium quoque fieri posse fatemur, ut alii versus colorum divisionem recipiant, alii respuant. Atque supra iam monuimus versus ut omnes in pedes dividendos esse, ita non omnes in cola. Atque si qui versus ex duobus aut tribus aut quatuor pedibus constat, non esse patet cur in cola eum divides. Quamquam enim tales versiculi raro in Pindari carminibus occurrunt atque plerique eorum non perfectorum versuum sed proodorum vel epodorum vicem obtinent, tamen manet illud, tam breves versus in cola dividi non posse. Simile autem in longiores quoque versus cadit ita compositos, ut singulae eius partes magnitudinem duorum pedum simplicium vel unius dipodiae non egrediantur, ut in versu Pindarico a metricis laudato

ὅς καὶ τυπεῖς ἄγνῳ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν. . . . 34

Namque tribus ex partibus hunc versum constare, ex variato metro satis elucet; sed neque prima neque tertia pars vim iusti coli habet. Quodsi nihilo minus primam arsim cuiusque partis duobus punctis signavi, hoc concinnitatis causa feci, ut cuiusque partis prima arsis pari modo designaretur. Verum rectius tu illum versum ex tribus partibus vel particulis, non ex tribus colis constare dixeris, quandoquidem duae partes iusto colo inferiores et magis dipodiae quam coli nomine dignae sunt. Similis autem ratio maximae partis versuum dactylo-epitriticorum est, ut

$\begin{array}{cccccccc} \vdots & \cup & - & \vdots & \cup & - & \vdots & \cup & - & (\text{P. ix ep. 3}), \\ \vdots & \cup & - & \vdots & \cup & - & \vdots & \cup & - & (\text{I. v 1}), \\ \vdots & \cup & - & \cup & - & \vdots & \cup & - & - & (\text{I. v 1}), \\ \vdots & \cup & - & \cup & - & \cup & - & \vdots & \cup & - & (\text{P. iv 4}). \end{array}$

Neque si qui versus epitritici aut dactylici aut dactylo-epitritici ita comparati sunt, ut partes eorum dignitatem et magnitudinem colorum obtineant, ut

⋮ ∪ — — ⋮ ∪ — — ⋮ ∪ — — ⋮ ∪ — — ⋮ ∪ — — (N. VIII ep. 7)

(P. XII 2)

(N. x ep. 5)

$$\frac{1}{2} \nu - \frac{1}{2} \nu - \frac{1}{2} \omega - \omega - \frac{1}{2} \nu - \frac{1}{2} \nu - (0. \text{ XII } 6),$$

eorum cola in textu separandi et singulis versibus includendi tibi auctor sum, primum ne cognati versus scriptura iusto magis discriminentur, deinde quod tales versus poeta plerumque ita in unitatem constrinxit, ut versum caesura non in fine rhythmico primi vel secundi coli incideret, sed potius paulo ante vel paulo post finem, ut

ἴλαος ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενείᾳ (P. XII 4), - - - - -

αἰτῶ σε, φιλάγλαε, καλλίστα βροτεᾶν πολίων (P. XII 1), - - - - -

αὐτόν τέ νιν Ἑλλάδα νικάδαντα τέχνα, τάν ποτε (P. XII 6).

Quae cum ita sint, omnes versus dactylico-epitriticos singulis versibus (στίχοις) perscribendos curavimus, nisi si quos procatalexi poeta ipse in duo cola dividendos esse indicavit, ut P. 1 2

Ἰ Ὑ _ _ Λ Ω _ Ἰ Ὑ _ _ Λ Ω _ Ω _ _

σύνδικον Μοισᾶν κτέανον τὰς ἀκούει μὲν βάσις ἀγλαίας ἀργά.

Hanc autem legem eo magis mihi observandam esse duxi, quod etiam veteres metrici, quamvis strophas in cola, non in versus dividere sibi proposuissent, tamen in hoc genere carminum saepe numero genuinos versus intactos reliquerunt, unde accidit, ut in nonnullis carminibus, ut O. XI. I. v, Boeckhiana distributio versuum cum tradita colometria veterum metricorum fere concordet. Distinctos igitur habes in hac editione ab eleganti gracilitate logaedicorum versuum grandes versus dactylo-epitriticos, ut ipsa specie externa gravitatem et dignitatem prae se ferant.

Similem rationem esse volumus versuum paeonicorum, qui cum non ex variis pedibus constare, sed eodem numerorum genere decurrere soleant, aegre in cola partesve dissecantur. Plerique enim eorum prorsus indiciis carent, unde plures eorum pedes in singula cola comprehendendos esse colligas. Velut in versu O. II 2

u w z u - z u w z u w z u -

neque caesura legitima post alterum pedem versus inciditur, neque ea forma alterius pedis est, ut cursus rhythmici retardetur atque sedetur. Qua de causa neque hunc neque ceteros versus paeonicos carminum O. II et P. V primum in cola et deinde in pedes, sed illico in dipodias sive pedes paeonicos dividendos curavimus. Quid? quod huius naturae ordinum paeonicorum vestigium etiam in praeceptis veterum rhythmicorum latere videtur. Namque quod illi paeonicos ordines usque ad viginti quinque tempora vel quinque

pedes extendi docent¹⁾, id vereor ut ex peculiari quadam indole paeonici rhythmici probabiliter explicari possit; immo inde illud ortum esse videtur, quod grammatici et musici in libris veterum carminum paeonicorum quatuor et vel quinque pedes uno et continuo ordine exaratos invenerunt. Namque etiam dactylicorum et trochaicorum carminum quae in codicibus et scholiis tradita est colometria cum praeceptis, quae de magnitudine ποδῶν συνθέτων ἐν ἴσῳ καὶ διπλασίῳ λόγῳ veteres rhythmici tradunt, conspirare solet, unde totam istam doctrinam rhythmicorum ex usu poetarum et forma, qua in veteribus exemplaribus versus manu poetarum ipsorum digesti erant, repetendam esse iudico.

De versibus ex colis compositis et de vi caesurae. Contra sunt alii versus ita conformati, ut in cola eos dividendos esse prorsus manifestum sit. Huius classis carmina logaoedica sunt, quo nomine cuncta carmina comprehendo, quorum cola si minus omnia, at saltem plurima ex trochaeis et cyclicis dactylis numerose mixta sunt. Sunt sane apud Pindarum etiam in hoc genere rara ea carmina, quorum colica compositio plane aperta sit, ut parthenii fr. 95

ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μέδων
καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,
Ματρὸς μεγάλης ὀπαδέ, σεμνῶν
Χαρίτων μέλημα τερπνόν·

cui fragmentari carmini inter integra epinicia similia sunt N. II. IV. P. II. VIII. I. VIII. O. IX. XIV. Sed reliqua quoque carmina logaoedica, quamvis cola minus perspicue distincta exhibeant, tamen ita conformata sunt, ut ex colis versus, ex versibus strophas concinnatas esse plane sentias. Haec igitur carmina, quae μέλη i. e. carmina in membra (μέλη, κῶλα) dividenda proprie dicuntur²⁾, ita digerenda et in cola dividenda curavi omnia, ut non solum in schematis metricis, sed etiam in textu ipso colorum compositio, quoad fieri posset, appareret.

Qua in provincia administranda primum hoc mihi quaerendum fuit, quo loco membrum quodque finiretur et quibus signis id a poeta indicatum esse videretur. Atque luculentissime nobis via versus in cola dividendibus demonstrata est, ubi procatalexi poeta finem prioris coli definivit et si minus omnibus in strophis, at tamen in plerisque caesura indicavit, velut

1) v. Aristid. de mus. I 35 et Psellum 12; confer supra p. XXVII.

2) Huic etymologiae vocis alludit Horatius C. I 15, 16: *gratuque feminis inbelli cithara carmina divides*.

ram in fine colorum diligentissime observantis. Sed hac de quaestione ut recte iudicemus, paulo altius res repetenda est.

Colorum divisio, ut ipsis nominibus *μελῶν* et *μελωδίας* indicatum est, multo arctius cum modulatione, quam cum rhythmico carminis cohaeret, modulatio autem ipsa ut rhythmico non vacat, ita non semper iisdem atque ille finibus includitur. Rhythmici enim partes solo intervallo, quo unus ictus primarius ab altero distat, definiuntur, modulationis autem sive colorum fines etiam a soni conclusione modulata pendent. Huius autem rationes saepe cum pedum rhythmicorum finibus pugnant. Sic dactylici ordinis pes legitimus in duas breves exit; at musici coli in duas breves conclusio ingrata auribus accidit, cum conclusione in longam et ictu percussam syllabam facta sonus alacer et masculus evadit. Inde non miraberis, si Pindarus in versibus ex duabus tripodiis dactylicis constantibus, quales sunt tres in stropha odae P. XII, nusquam post tertium pedem prioris coli verbum finivit, sed decies post primam longam tertii pedis

— — — — —, — — — — —

bis post primam longam primi pedis alterius coli

— — — — —, — — — — —

Similis ratio epitriticorum versuum est, qui raro post finitum ultimum pedem prioris coli rhythmici, frequentius post tertiam syllabam ultimi epitriti prioris coli aut post primam longam primi pedis alterius coli inciduntur. Talibus igitur in versibus quod sedes caesurae fluctuat, minime crimini poetae numero verti debet. Magis offendere potest quod etiam in versibus, quorum rhythmica decursio procatalexi interruptitur, non semper in catalexi verbum poeta finivit, ut primum versum primae odae Olympicae quinquies quidem in procatalexi incidit

— — — — —, — — — — —

sed ter post primam vel secundam syllabam alterius coli

— — — — —, — — — — —

— — — — —, — — — — —

Atque in carminis N. II versu quarto tam frequens caesura post primam syllabam sequentis coli est, ut merito ambigas utrum ex glyconeis periodus constet

— — — — —, — — — — —

an in ionicum tractum singula cola exeant

— — — — —, — — — — —

In iis vero versibus, qui in creticum pedem post procatalexim exeunt aut a iambico vel trochaico proodo monometro exordiuntur,

tantum non fugisse videtur poeta caesuram in catalexi positam. In versibus utique O. VI ep. 7 et P. XI 2

— — — — —
— — — — —

nusquam, quamvis prioris carminis quinque, alterius octo strophae sint, caesuram in catalexi admissam vides. Atque hoc eo consilio fecisse poetam existimo, ut breves istos proodos et epodos arctius cum capite versus coniungeret neque quasi fracto pede claudicare et pendere sineret. Sed etiam in versibus ex longioribus et iustis colis compositis, ut I. I ep. 4

— — — — —

hoc licentiae sibi Pindarus sumsit, ut omnibus in strophis cola *συναφεία* coniungeret. Quae cum ita se habeant, quam dubium indicium finis coli apud Pindarum caesura sit intellegis. Neque tamen me adsentientem habebit, si quis in versibus dividendis Pindari caesuram prorsus negligere velit, sed cautionem adhibendam esse et ipse censeo quam maximam.

Quatuor quae recensui indicia finis colorum potissima sunt. Praeterea magnitudinis iustae colorum, analogiae, concinnitatis nos rationem habere par est, sed de his rebus magis in commentis de singulis carminibus quam in his Prolegomenis disserere conducet. Atque si plura indicia concurrant, fidentius de divisione versus praecipies, si singula aut nulla adsint, in probabilitate acquiescendum vel etiam ad arbitrium, circumspectum illud quidem nobis confugiendum erit.

De numero membrorum. Numerus colorum, ex quibus versus quisque constat, nullas quidem dubitationes editori parat, habet tamen, cui animos lectorum advertere velim. Versus vulgares, ut hexameter dactylicus, tetrameter anapaesticus, septenarius trochaeus, trimeter iambicus, ex duobus colis constant. Lyrici quoque poetae tersi et elegantes, inprimis Alexandrini et Romani versus ex duobus colis compositos maxime probabant, ut Priapeum, Sotadeum, Asclepiadeum. Verum ingeniosi poetae lyrici et scenici non tam angustis limitibus suam artem coerceri voluerunt, unde iam Alcaeus versum finxit ex tribus colis constantem

— — — — —

μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ, παῖσα δ' Ἀρῇ κεκόσμηται στέγα.

Etiam longius Anacreon progressus est, ita tamen, ut quas periodos ex quatuor et quinque colis composuit, earum cola similibus numeris includeret et tamquam versiculi essent, verbo quodque finiret. Pindarus vero, quo fuit studio variandi formas, iuxta versus iustos

ex binis colis constantes in eadem stropha longiores periodos trium pluriumve membrorum usurpare et cola longiorum versuum non minus quam breviorum communione verborum (*συναφεία*) conflare inter se et concatenare solitus est. Quamquam igitur Pindari quoque versus plerique ex binis colis constant neque carmina desunt, quorum versus omnes bimembres sint ut P. XII, tamen sunt alii trium colorum, ut O. I 6, ep. 8. P. IX 5. N. II 4, alii quatuor, ut P. II ep. 1. IX 5. N. V 1. IX 4. I. I 4. VII 5, alii denique quinque (P. I 6) et septem colorum (I. VIII 5). Praeterea hoc maxime poeta Thebanus adamavit, ut colo uni vel pluribus iustis brevem epodum (clausulam) duorum vel trium pedum subiceret, nonnumquam etiam basim duarum longarum (O. V 1. 2. ep. 1. 2. P. I 3. I. VII 5) vel duorum iamborum (P. II ep. 5. VI 1. VIII ep. 4. N. III 4. N. VII 4. ep. 1) praemitteret. Ne tu igitur, candide lector, de inconcinnitate et inconstantia Pindari queraris eiusque naturam modulis pusillanimatorum artificum metiaris; immo tu hoc ingeniosi poetae esse ducas, quod non exilis et ieiunae doctrinae praeceptis suam artem constrinxit, sed libere exspatiatus varia genera carminum et versuum amplecti maluit.

De colorum finibus scriptura significandis. Ad postremum paucis adumbrare visum est, quam viam ad indicanda cola versuum ingressus sim. Atque supra iam dixi versuum dactylo-epitriticorum cola solis in schematis, non etiam in verborum textu a me divisa et indicata esse. Idem etiam in logaoedicis versibus nonnumquam committendum putavi, si cola breviuscula neque conformatione metri separata et dirempta vidi. Ceterorum autem versuum cola duplici modo in textu separanda duxi, ut aut unumquodque colon proprio versu includerem, aut lineola transversa (—) interposita cola dirimerem. Hoc alterum me iis in versibus solis, quorum rhythmus cursus interromperetur, instituisse non est quod multis exponam et defendam. Sed cur non unam rationem solam inierim, erunt qui me interrogent aut etiam carpant. Quibus ita respondeo, ut ne quid reconditae rationis in hac duplici vel potius triplici via quaerant rogatos velim. Non tam ratione ductus, quam partim necessitati voluminis parens, partim ut chartae parcerem, partim ne specie inconcinnitatis oculos lectorum laederem, plus unam viam ingredi institui. Atque primum epodos et proodos ex duobus pedibus solis constantes propriis versibus non inclusi, ne textus verborum nimis pusillas in particulas discerneretur. Deinde etiam clausulas trium pedum cum antecedente colo unum in versum coniunxi, sicubi clausulam istam rhythmico non interrupto antecedenti versui adhaerentem vidi, ut

O. IX 3—6. N. IV 3—6. Denique etiam duas tripodias in unum versum coniungere quam in duos versiculos dirimere malui, ne iusto breviores versus fierent. Atque hac in re semel certe, I. VIII 5, nutui et consilio poetae ipsius obtemperasse mihi videor. Nam cum illo loco quatuor pares tripodiae catalecticae sese excipiant, post secundam et quartam tripodiam in omnibus septem strophis verbum poeta finivit, post primam et tertiam ter idem caesuram neglexit. Poetae igitur ipsius vestigia secutus tripodias primam et secundam, tertiam et quartam in singulos versus coniunxi, post primam et tertiam lineola transversa catalexim indicavi. Quodsi in duplici via distinguenda non semper mihi constare videbor, hoc me consolor, quod non multum referre novi, utrum hanc an illam viam ingrediaris.

De rhythmicis metrorum rationibus.

De numeris et rhythmo carminum cum mihi disputandum sit, primum de versuum pedibus simplicibus disseram, proficiscens a natura versus, quem artifices ordinem rhythmicum esse dicunt numeris continuis ita decurrentem, ut ab una sublatione ad alteram aequum intervallum intercedat. Haec versus notio plane cadit in versus puros et rectos, qualis est P. II 1.

o o o o u o u o o o u .

Sed longe plurimi versus Pindari ita comparati sunt, ut si pedes oratione expressos spectas, neque continui sint neque aequales. Itaque ne versus notio numerorumve leges turbentur, remedia nos circumspicere oportet, quibus inaequalitas ista tolli lacunaeque expleri possint. Atque nihil aut certe non multum proficimus silentiis seu temporibus inanibus adscitis. Namque illis suis locus in fine versuum est, et ne si largiamur quidem in mediis quoque versibus post verbum in fine coli finitum pausam intercedere posse et poetas lyricos hoc quoque libertatis sibi sumsisse, ut eundem pedem in strophæ pausa post syllabam interiecta, in antistrophæ syllaba longius producta exprimerent hoc modo

u o o u o u u o u o u u = u o o u o u o u u u u u u u

ne sic quidem vereor ut multum proficiamus. Hoc enim certe fieri nequit, ut medio verbo tempus inane intericiatur eiusdemque verbi partes syllabaeque silentio dissolvantur. Et vel si tu hoc ferre velles in nostris cantilenis, quarum vis et dulcedo magis in sonis quam in verbis inesse solet, Graeci non tulissent, quorum plurimum intererat, ut scripto textu non adiuti ex ipsa voce cantoris chorive quae poeta sentiret plane exaudirent. Potest igitur rectus ordo rhythmici versuum, in quibus mediis duae artes collidunt, tum demum

pausarum intervallis restitui, si istae duae arses semper fine verbi vel caesura dirimuntur, ut in pentametro elegiaco, in Asclepiadeo qualem Horatius struxit

• — — — — —, — — — — —,

in iis, quos Klopstockius fecit versus ut in carmine Der Eislauf

— — — — —, — — — — —, — — — — —

— — — — —, — — — — —.

At non potest hoc modo restitui, si duo cola inter se conflantur neque caesura dirimuntur. Tales autem plerique versus Pindari sunt, qui caesuram diligenter adeo non servavit, ut saepe verbi syllabas inter finem prioris coli et initium posterioris distribueret, ut statim in primo carmine

*Χάρης δ' ἄπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Πισάτα παρὰ πατρὸς εὐδοξὸν Ἰκποδάμειαν.*

Apud Pindarum igitur, ut rhythmī cursum turbatum restituamus, alia remedia nobis quaerenda sunt.¹⁾

De longis syllabis longius productis. Alia ista remedia nobis suppeditant veteres rhythmici, cum et longae syllabae haec quatuor spatia tribuant²⁾

- duorum temporum, *μακρὰ δίχρονος*,
- ⌊ trium temporum, *μακρὰ τρίχρονος*,
- ⌋ quatuor temporum, *μακρὰ τετράχρονος*,
- ⌋ quinque temporum, *μακρὰ πεντάχρονος*,

et praeter legitimas breves longasque syllabas unius duorumque temporum brevem brevi longiorem itemque longam longa breviorē esse dicant.³⁾ Namque hoc modo et lacunae versuum expleri et inaequales pedes ad aequabilitatem revocari possunt. Atque in promptu est ratio explendi lacunas, ut quibus in versibus ordo rhythmicus, si syllabas orationis spectas, turbatus esse videatur,

1) Leges subtiles symmetricae compositionis, quales E. Graf, Pindars logaoedische Strophen, Marb. 1892, indagare conatus est, ut multum valent ad artem poetae aperiendam, ita ad rhythmicas difficultates solvendas non sufficiunt. Aequae Fel. Vogt, De metris Pindari quaestiones tres Argentorati 1880, quamquam nonnullos errores metricorum schematum meae proecdosis bene correxit et multa diligenter observavit, interiores tamen rhythmī leges non expedit. Denique Mauritiū Schmidti et Eduardi Boehmeri metricarum rationum fundamenta magis quam audaciam in Pindari versibus ad istas rationes revocandis nobis probari in commentariolis metricis singulorum carminum non tam redarguendo quam demonstrando aperuimus.

2) Anon. de mus. ap. Westphal Fragm. d. gr. Rhythm. p. 69. 163. Aristid. de mus. i 33. Aristox. ap. Westphal l. l. p. 31, 8. 39, 16. Huc etiam pertinent notae pausarum (Λ) notis syllabarum aliquot locis in hymnis Dionysii et Mesomedis adiectae.

3) Mar. Victor. p. 39, 8 ed. Keil.

iam integer et perfectus evadat. En exempla, quae plus valent quam ratiocinationes

$\begin{array}{cccccccccccc} \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$ (N. III 2),
 $\begin{array}{cccccccccccc} \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$ (O. XIII ep. 1),
 $\begin{array}{cccccccccccc} \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$ (O. II 3).

In unoquoque enim horum trium versuum una longa in ambitum totius pedis aut trochaei (\cup) aut dactyli (\cup) aut paeonis (\cup) producta cursus numerorum integer restituitur. Quamquam de quintupla longa, quam Aristides de mus. I 33 et fortasse etiam Aristoxenus de rhythm. elem. p. 280 ed. Meib. ignorant, vide quae ad O. II commentati sumus.

Etiam latius altera ratio patet, quoniam Pindarus mera cola trochaica et iambica, quae multa in cantilenis Anaereontis et canticis scenicorum poetarum occurrunt, adeo aspernatus est, ut paene omnibus in versibus trochaeis dactylos immisceret. Hac enim re ipsa lyrica metra ab epicis et vulgaribus differre et modorum dulcedinem effici vates Aeolici et chorici opinabantur. Neque hoc artificium miscendi pedes trochaicos et dactylicos quidquam novi aut ab arte poetarum aliarum nationum alieni habet. Namque Horatius quoque et nostrates poetae, qui a licentia coli in medio verbo finiti abhorrent, hoc sine ulla dubitatione sibi permiserunt, ut dactylum trochaeis, iambis anapaestum praemitterent aut medium intericerent. Sed cum non eadem omnium versuum ratio sit, et alia alio in genere carminum via iniri debeat, singula genera in hac quaestione nos distinguere par est.

De cyclicis dactylis. Logaedicis in versibus dactylus immixtus est trochaeis, unde cum trochaei in hoc genere versuum praevalcant et dactylus plerumque unus, si plurimum, duo trochaeis inserti sint, non trochaeos dactylo, sed dactylum trochaeis adsimilandos esse patet. Itaque dactylum istum fere idem tempus quod trochaicum explere¹⁾ statuimus, quod ut etiam oculorum visui patefieret, duo genera dactylorum his notis a nobis distincta sunt:

$\begin{array}{cccc} \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$ dactylus iustus quatuor temporum,
 $\begin{array}{cccc} \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$ dactylus cyclicus trium fere temporum.

Volubili alteri dactylo nomen cyclici dactyli Boeckhio duce imposuimus, licet ne nos quidem fugerit veteres scriptores²⁾ nomen

1) v. Aristox. Harm. II p. 34, 16 M.: τῶν μεγεθῶν μενόντων ἀνομοίους γίνεσθαι τοῦς πόδας.

2) Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17 p. 224 Sch.: οἱ μέντοι ζυθμικοὶ ζυθμόν, ὃς ἀπὸ τῶν βραχυῶν ἀρξάμενος ἐπὶ τὴν ἄλογον (i. e. βραχυτέραν μακρὰν

cycli non ad unum illum dactylum irrationalem trochaeis immixtum, sed ad versus ex irrationalibus dactylis vel anapaestis solis constantes rettulisse. Eadem enim causa omnium dactylorum irrationalium est, sive plures sese excipiunt sive singuli aliis pedibus interiecti sunt. Nihil autem moror neque noviciū scriptorem Aristidem de mus. I 37, qui cum omnia cola lyrica in pedes dissyllabos solvenda esse sibi persuasisset, vim cyclici dactyli adeo non perspexit, ut dactyli trochaeis immixti duas breves syllabas inter duos pedes (— ∪ | ∪ — | ∪ —) miro errore distribueret, neque Byzantinorum melodorum usum, qui cum in ecclesiasticis carminibus a cantoribus stantibus cantandis rhythmum minus curassent, periodos, quarum prius colon in thesim exiret, alterum a thesi exordiretur, effingere non dubitarunt, ut

— ∪ — ∪ — ∪ — | — ∪ — ∪ — ∪ —

καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχεις | τὸν πάντα συνέχοντα.¹⁾

Veterum enim Graecorum ars cum a motibus saltationum et pomparum profecta esset et semper cum iis coniuncta teneretur, severioribus legibus rhythmī non adstringi non potuit.

Duae quas exposuimus rationes simul adhibendae sunt in choriambicis versibus, ut et longa longius producta cursus rhythmī interrupti salebrae removeantur et dactylo pede in breviorē ambitum cyclici dactyli redacto aequabilitas pedum restituatur, ut

— ∪ — — ∪ — — — — — — — — — — — — — — — —

παννυχίοις πάντες ἐπέλθωμεν ὁ Θήβας ἐλελίζων (Soph. Ant. 152).

Quamquam enim his in versibus rhythmī aequabilitatem ita quoque restituere possis, ut choriambum similiter atque in paeonibus creticum vicem pedis simplicis sex morarum (ποδὸς ἑξασημόν) obtinere neque in duos pedes simplices dirimendum esse dicas

— ∪ — — ∪ — — — — — — — — — — — — — — — —
— ∪ — — ∪ — — — — — — — — — — — — — — — —,

tamen pluribus causis ut rationem supra propositam potiorē ducam commoveor, primum quod versuum choriambicorum indoles quam maxime concitata et a gravitate heroici dactyli aliena esse videtur, deinde quod plerique versus choriambici in lagaoedicas clausulas excurrunt, velut

τῆς τελείας μακρᾶς) τελευτᾷ, χωρίζαντες ἀπὸ τῶν ἀναπαίστων (i. e. τελείων ἀναπαίστων τεσσάρων χρόνων) κύκλον καλοῦσι, παρὰδειγμα αὐτοῦ φέροντες τοιόνδε·
κίχεται πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν.

1) Anthologia graeca carminum christianorum adorn. Christ et Paranikas prol. p. CVII.

— — — — —

δεῦτέ νυν ἄβραι Χάριτες καλλίκομοι τε Μοῖσαι (Sappho).

Quibus de causis multo facilius, si ratio supra proposita reiceretur, in eam sententiam inclinarem, ut altera longa choriambi percussa choriambicum rhythmum in ionicum transire dicerem

— — — — —

Verum ne sic quidem subtilitate rhythmicarum rationum carere possemus, quoniam etiam ioni pedis prior longa procul dubio longa longior et duae breves brevibus breviores sunt, etiamsi dubitare possis num prior longa tria tempora expleverit et nota — signanda sit. Sed non est cur hic subtiles istas quaestiones accuratius excutiamus, siquidem Pindarus choriambicos versus fecit nullos et pauci, quos fecit ionicos O. v et fr. 95. 189. 203, neque puri neque continui sunt.

De duabus longis trichronis. In poetis scenicis saepe fit, ut duae longae *τριχρόνοι*, quae dipodiam sex temporum expleant, deinceps se excipiant, idque et in media et in initiali et in finali sede versus, ut Aesch. Eum. 918. 920. 550:

— — — — —

τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς Ἀρης τε φρονύριον θεῶν νέμει

— — — — —

δυσίβωμον Ἑλλάνων ἄγαλμα δαιμόνων

— — — — —

ἐκὼν δ' ἀνάγκας ἄτερ δίκαιος ὢν οὐκ ἄνολβος ἔσται.

Pindaro, cum a choriacis carminibus, in quibus haec coniunctio duarum longarum *τριχρόνων* creberrima est, prorsus abstinuisset, copia huius rhythmicæ formæ usurpandæ minus crebro facta est. Sed cum ea etiam in logaoedicis carminibus poetarum scenicorum, quamvis multo rarius, inveniatur, quaeritur num Pindarus quoque hac forma usus sit. Atque duas longas nonnumquam in Pindari carminibus deinceps ita poni, ut in nulla strophæ pro longa brevis admissa sit, exemplis certis constat. Sed cum syllaba anceps rhythmica (*δυσμοῦ*) brevi et longa syllaba orationis (*λέξεως*) expleri possit, quaeritur utrum duae istae longae syllabae vim habeant rhythmicam

— — an — —

Atque iam inde a principio, si omnibus in strophis duae longae positæ sunt, in alteram sententiam inclinabimus; mirus enim esset lusus fortunæ, praesertim in carminibus octo pluriumve stropharum, si poeta libertate brevem ponendi nusquam usus esset. Sed ut tuto

fundamento ratiocinatio nitatur, primum quaerere nos oportet, qua tandem sede versuum logaoediorum ancipitem syllabam admittere poetis licuerit. Admisit autem Pindarus leges omnium poetarum communes secutus ancipitem syllabam praeterquam in fine et anacrusi versus, in basi Hermanniana et in fine medii membri, velut O. ix 3. N. ii 3. N. iii ep. 1. iv 4. 6:

$\dot{\bar{\iota}} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon}$
Τεύδραντος πεδίου μολῶν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμίου, καὶ ὃδ' ἀνήρ
 $\dot{\bar{\iota}} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon}$
παγκρατίου στόλῳ καματωδέων δὲ πλαγῶν
ὄφρα θαλασσίαις ἀνέμων ριπαῖσι πεμφθεῖς
 $\dot{\bar{\iota}} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon}$
ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει
Αἰγίνας ἕκατι, φίλοισι γὰρ φίλος ἔλθῶν
αὐτίς Εὐρώπαν ποτὶ χειρὸν ἔντεα ναός.

Sed licet in his locis syllaba anceps legitima fuerit, Pindarus tamen brevem syllabam, ut quae genuina fuerit, ita anteposuit, ut raro longam pro brevi admitteret. Inde si quo loco omnibus in strophis longam posuit, duabus longis vim non trochaei irrationalis (τροχαίου ἀλόγου) sed pedis senarii (ποδὸς ἑξασήμεου) tribuamus. Atque in huius editionis schematis metricis duas longas trinum temporum deinceps positas in omni sede versuum logaoediorum invenies, sed crebro tantum in fine versus, rarius in primo, rarissime in medio versu. Exemplo sint versus hi:

$\dot{\bar{\iota}} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon}$
αἶτε ναίετε καλλίπῳλον ἔδραν (O. xiv 2),
 $\bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon}$
τεὰν ἀδελφὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν (N. vii 4),
 $\dot{\bar{\iota}} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon}$
βουλᾶν δὲ καὶ πολέμων (P. viii 3),
 $\dot{\bar{\iota}} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon}$
ραπτῶν ἐπέων τὰ πολλ' αἰοιδοί (N. ii 2. iv 8),
 $\dot{\bar{\iota}} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon}$
ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε (O. v ep. 1),
 $\dot{\bar{\iota}} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon} \bar{\iota} \bar{\upsilon}$
ἄντειλας Διόνυσον ἢ χρυσῷ μεσονύκτιον νύφοντα δεξαμένα τὸν
φέρετατον θεῶν (I. vii 5).

His igitur et similibus in versibus, postquam diu animi pependimus, rhythmicam formam, qua poetas scenicos usos esse extra

omnem dubitationem positum est, Pindaro quoque vindicare ausi sumus. Atque ut a duabus longis trinum temporum versus logaoedicos Thebanum poetam auspicatum esse statueremus, calcaria animo subdidit similis usus in epitritico versu P. I 3:

— — — — —

πείθονται δ' αἰδοὶ σάμασιν.

De epitritorum mensura. Non eodem quo in logaoedicis modo in dactylo-epitriticis versibus pedes diversi generis, dactyli et trochaei, commixti sunt. Illic enim in eodem colo dactyli et trochaei consociati sunt, hic dactyli et trochaei ita in membra versus distributi sunt, ut alia ex dactylis, alia ex trochaeis constant. Atque facilius hanc mixtionem ferri et mutatione (*μεταβολῇ*) rhythmici excusari posse non infitias imus. Sed si nihilo secius pedes omnes omnium partium versus exaequandi vel saltem assimilandi sunt, maiestate modorum huius generis et epitritorum tarda gravitate adducimur, ut trochaeos potius ad ambitum quatuor temporum accedere quam dactylos ad levitatem cyclicorum pedum reici existimemus. Unde Meissneri et Henrici Schmidtii vestigia legentes dactylo-epitriticos versus hunc in modum metiendos esse existimamus:

— — — — —

Hoc autem modo rhythmici horum versuum vere ampli (*περίπλεω*)¹⁾ fiunt, id quod indoli huius generis carminum plane accommodatum esse nemo non videt. Epitritos vero ultra ambitum septenum temporum extendere et alteram eius partem alteri assimilare, eo magis nobis licere duco, quod summus Graecorum musicus, Aristoxenus, Elem. rhythm. p. 302 M., pedem septem temporum esse negavit, et Aristides, De mus. I 35, rhythmos *ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ* non ab omnibus receptos et comprobatos esse tradit. Verum enim vero cum plerique rhythmici epitritum pedem septem temporum esse statuerint, et ipsum nomen *ἐπιτρίτου* (3:4) hanc rationemne dicam an errorem antiquum et inveteratum esse doceat, dubitationibus hominum doctorum hoc dandum esse putavimus, ut quam mensuram octonum temporum unam veram esse credimus, eam notis tamen non exprimeremus. Arbitrio igitur lectorum permisimus, quo modo pedes dactylo-epitriticorum versuum recitantes exaequare malint, primane longa epitriti longius producta an dactylis in brevius intervallum contractis an alio denique quocunque modo; exaequandos autem omnes pedes horum versuum esse nemo dubitabit, nisi qui

1) Conf. Aristid. de mus. I 34.

omnem vim rhythmī in gravissimo hoc genere carminum Dorico pessumdari aequo animo tulerit. Quamquam hoc modo nondum omnes rationes rhythmicæ dactylo-epitriticorum versuum expeditæ sunt; restant gravissimæ et difficillimæ quaestiones de pluribus pedibus simplicibus in unitatem pedis compositi comprehendendis, de quibus postea disputabimus.

De paeonum mensura. Paeonicis in versibus trochaicæ dipodiae puræ (— ∪ — ∪) creticis pedibus (— ∪ —) admixtae sunt O. II str. 8. ep. 6. P. v str. 2. 11. ep. 1. Raro quidem haec commixtio in Pindari carminibus invenitur, sed crebro in Aristophanis Plautique fabulis, neque aliis modulis lyrica pauca quam scenica crebra exempla astringenda esse patet. Iam versuum ex paeonibus et trochaicis dipodiis mixtorum easdem rationes fuisse atque versuum ex epitritis et dactylis mixtorum quotus quisque erit qui veri simile esse neget? Hoc autem si probamus, illud alterum sequitur, ut dipodiarum trochaicarum intervalla ab intervallis creticorum aut nihil aut paene nihil discrepare concedamus. Verum in angustias compellimur, quod non solum veteres rhythmi paeones quinque, non sex temporum esse docent, sed etiam poetae ultimam longam pedis cretici saepe in duas breves solverunt. Inde quo modo trochaicæ dipodiae et paeonici pedes exaequandi vel assimilandi essent, notis signare veriti sumus et cantorum potius dexteritati quo pacto id facerent permisimus. Id solum curandum esse putavimus, ut in metricis schematis paeones et trochaicas dipodias aequo intervallo distare significaremus

— ∪ — — ∪ —
— ∪ — ∪ — ∪ —

Licentia ista poetarum in carminibus paeonicis pro pede cretico trochaicam dipodiam usurpandi, tamquam sex (— ∪ —), non quinque (— ∪ —) temporum creticus pes esset, hoc inprimis nomine offendit, quod natura numerorum flagitare videtur, ut sola longa duarum morarum (μακρὰ δίσημος), non etiam longa trium morarum (μακρὰ τρίσημος) in duas breves solvatur. Atque nescio an hac ipsa re veteres musici adducti sint, ut paeonem inter simplices pedes referrent eumque novum genus rhythmī, *ῥυθμὸν ἡμιόλιον*, efficere statuerent. Sed quamvis ista lex natura ipsa niti videatur et in versibus ex duobus membris catalecticis compositis (versibus syncopatis), ut in pentametro elegiaco et tetrametro iambico Aristophaneo

— ∪ — ∪ — — ∪ — ∪ — —
∪ ∪ ∪ — ∪ — — ∪ — ∪ — ∪ —

semper a poetis observata est, tamen ea non inde a principio ita

sancita et stabilita fuit, ut poetae in concitatis versibus eam neglegere nefas putarent. Pindarus certe non solum in paeonicorum carminum strophis pro cretico puro (— ∪ —) cretico soluto vel paeone (— ∪ ∞) usus est, sed ne in aliis quidem carminibus licentia longam trium morarum in duas breves solvendi prorsus abstinuit. Certum quidem exemplum exstat in carmine logaoedico I. VIII 5, ubi pro

— ∪ ∞ ∪ — ∪ — ∪ ∪ — ∪

in strophis tertia quarta quinta admissa est haec forma

— ∪ ∞ ∪ — ∪ ∞ — ∪ ∪ — ∪

Eadem vero licentia paeonem quartum pro dipodia trochaica catalectica ponendi occurrit, si meas rationes metiendi probas, etiam P. VI 3 et XI 5, fortasse etiam O. IV 7. x ep. 9. XIV 5. N. VI 4. VII ep. 3. 4. Miram autem hanc licentiam Pindari, a qua tamen ne scenici quidem poetae prorsus abhorruerunt, non aliter excusari posse crediderim nisi quod illo tempore rationes rhythmicae et mensurae longarum, longis longiorum summis tantum lineamentis adumbratae neque iam ad certas formulas redactae erant. Quod cum ipsi concedimus et inprimis in concitatis numeris longam catalectici pedis ultimam, si brevi intervallo catalexis rediret, ut in versibus creticis et choriambicis, non in plenum ambitum pedis simplicis trium quatuorve temporum productam esse largimur, tamen ab eorum levitate longe distamus, qui omnes has quaestiones rhythmicas inutiles et notas dactyli cyclici et longarum trium quatuorve morarum a schematis veterum carminum amovendas esse dictitent. Est quadam prodire tenus, si non datur ultra.

De dipodiarum rhythmicis rationibus. Huc usque de rhythmica mensura pedum simplicium disputavimus, sed dipodiis quoque et pedibus compositis, ut supra iam in metrica parte huius commentarii exposuimus, sua vis in rhythmicis rationibus et in distributione ictuum est. Neque enim omnes pedes versus pari ictu percutiuntur, sed alii aliis graviores sunt. Atque dipodiae quidem cum alter pes arsis, thesis alter partes obtinere perhibeatur¹⁾, ictuum vim ita distingui par est, ut prior pes duobus punctis, secundus uno puncto notetur (± ∪ ± ∪), vel ut omisso ictu alterius pedis solus prior nota ictus signetur (± ∪ — ∪). Neque quod raro in lyricis colis iambicis trochaicisve sub finem cuiusque dipodiae anceps syllaba admissa est, id obstare videtur, quominus ictus duorum pedum in canticis aequae atque in deverbis pares fuisse negemus. Idem autem quod de trochaicis iambicisque versibus valet, valet etiam de loga-

1) v. Aristid. Quintil. de mus. I 39.

oediciis, siquidem ei quoque, licet non ab inventoribus, at tamen a Pindaro poetisque scenicis in dipodias dividebantur. Itaque in his quoque duorum pedum ictus hoc modo distinguendos curavimus:

⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ vel ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄.

Epitriti vero et choriambi procul dubio uno ictu primario ita percutiendi sunt, ut alter pes arsis, thesis alter partes tueatur

⋄ ⋄ ⋄ ⋄ vel ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄.

Rhythmica igitur notatio eorum versuum, qui ex colis dipodicis solis constant, fere nullam praebet difficultatem, nisi quod uter pes dipodiae, priorne an posterior graviore ictu percutiatur non plane constat

⋄ ⋄ ⋄ ⋄ an ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ an ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄.

et quod a veteribus grammaticis inter dipodias etiam antispastus (⋄ ⋄ ⋄) relatus est. Atque priorem quaestionem, ut quae maxime ad percussionem iambici senarii pertineat, hoc loco missam faciamus. Antispastum num recte inter dipodias rettulerint, viri docti dubitant. Neque ego quaestionem difficillimam, cui musicae notae parodi Euripideae fabulae Orestis ex papyro Raineri nuper in lucem protractae¹⁾ nonnihil lucis afferre videntur, in angustiis huius commentarii diiudicare ausim. Id solum moneo, antipasticam dipodiam si quis amplecti malit, ei in versibus, qualis est O. I 1

Ἀριστον μὲν ὕδωρ ὃ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ

primam syllabam brevem ictu notandam esse

⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ | ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄,

non primam longam in ambitum trium temporum ita producendam, ut primae arsi anacrusis praemittatur

⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ | ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄.

De notatione tetrapodiarum. In schematis metricis non solum dipodiarum priorem ictum ab altero distinctum habes, sed etiam tetrapodicorum et hexapodicorum colorum primam dipodiam a reliquis ita discretam, ut primae dipodiae arsis primaria duobus, posterioris vel posteriorum uno puncto notata sit. Hoc inprimis ob metricas rationes, ut dipodiarum et colorum fines discriminarentur, a nobis institutum esse supra p. XXVIII exposuimus. Eandem autem notationem etiam ad praecepta rhythmicorum veterum ita referre poteris, ut tetrapodicum colum *πὸδα σύνδετον δωδεκάσημον* esse dicas et ictum primi pedis primae dipodiae ceteris graviorem

1) Wessely, Mitteil. aus der Sammlung des Pap. Erzherz. Rainers v 65—72, Crusius Philol. 52, 174 ff.

specie rhythmi ita recedere, ut aequabilitatem intervalli in simplicibus pedibus servant, in compositis non item, an rhythmicis artificii pausarum et longarum syllabarum longius productarum ita utamur, ut etiam eos versus, qui ex dipodiis et tripodiis constare videntur, in dipodicam mensuram cogamus? Equidem neque tam timidus sum, ut alteram rationem, quippe quae et rerum natura et usu modernae musicae commendetur, spernendam fugiendamve existimem, neque tam pertinax, ut omnibus in carminibus ea abuti audeam. Praesertim in longis et magis recitationi quam cantui factis odis, qualis est Pythica quarta ducentorum nonaginta novem versuum, vereor ne derisui sit, qui tam crebro longas syllabas supra modum quotidiani sermonis usque ad ambitum quaternum morarum producere velit. Contra logaoedica cola, quae fidibus et tibiis nata erant et longas trium temporum facillime admittebant, num naevis dipodicarum et tripodicarum percussionum commixtarum commaculare liceat, quam maxime equidem dubito. Itaque hic quoque singula genera carminum distinguere et quae aliis magis tripodiae ferri posse videantur mente non praecipitata examinare nobis visum est.

Atque minus nos sollicitant tripodiae in fine versuum positae,
velut statim in primo carmine O. I str. 6

[illegible]

Etenim hoc loco tripodia pausa legitima post finem versus facile ita suppleri potest, ut adscitis inanibus temporibus tripodia in ambitum tetrapodiae adcreseat hoc modo

[illegible]

Neque initialis tripodia, si primo trochaeo vel dactylo longa syllaba praemissa est, multum habet offensionis, quandoquidem, si primam syllabam non vice anacrusis fungi, sed trium temporum esse statuimus, ex tripodia fit tetrapodia, ut P. x ep. 3

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840.

Eodem autem pertinent versus ἀνέφαλοι, praesertim si versum acatalectum, in cuius fine pausa locus non relictus est, sequuntur, ut
P. VI 2

U = U L U U - U U = U

$$\Lambda \cup - \cup \pm \cup \cup -$$

Facillime vero tripodiae perfectae (ἀκατάληκτοι), quae in duas longas syllabas excurrunt, dipodiae mensurae adcommodari possunt utraque longa in ambitum ternum temporum producta hoc modo

$\bar{v} \pm v - \bar{v} : v v - v \perp \perp$ (I. VII str. 3)

[illegible]

Equ. 559 sq. cola similiter conglutinata exstant, nescio an etiam eos versus, quorum ultimo cretico vel epitrito catalexis anteire videtur, ita percutere liceat, ut neglecta catalexi cretici vel epitriti prior pars ad colon antecedens retrahatur, ut

— ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ (P. I 6).

Tum paene dimidia pars tripodiarum catalecticarum cum altera tripodia coniuncta est, ut O. IV 7. XIV 7. P. II ep. 1. 3. VII ep. 1. P. x 4. XI 6. N. III ep. 3. 4. VI 6. VII ep. 3. 4. I. VIII 5. Has autem tripodias si coniungere audebis, ex duabus tripodiis unus trimeter evadet, ut

∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ = ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ (I. VIII 5).

Deinde dactylica tripodia dipodiis immixta facilius ferri posse videtur quam logaoedica et trochaica, quoniam tripodica scansio versus dactylici hexametri inde ab antiquissimis temporibus propria fuit, et apud scenicos poetas Graecos dactylicae tripodiae tetrapodiis logaoedicis, cum utraque duodenum temporum esset, non ita raro admixtae sunt.

Denique in omni hac quaestione de tripodiis iuxta dipodias ferendis multum differt, stetne inter canendum chorus an procedat paribusque passibus spatietur. Ut enim passus choreutarum inter canendum procedentium dipodicam percussione tantum non flagrant, ita in carmine a stante choro vel cantore cantato tripodias iuxta dipodias ferri posse et iam a Lesbicis poetis in notissima strophā, quae ab Alcaeo nomen traxit, admissas esse mihi quidem persuasum est. Neque me in versu O. XIV 5

∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞

duae tripodiae tantopere offendunt, ut neglecta omni concinnitate et symmetria versum hunc in modum

∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞

percutere audeam. Nam hoc quoque fieri posse arbitror, ut saltantes non iisdem atque gradientes legibus teneantur. Praesertim in mimica saltatione non video cur tripodicas figuras dipodicis immiscere prorsus non licuerit. Quibus de causis ut non facilis fui in tripodiis iuxta dipodias admittendis, ita artificiosioribus remediis tripodias ex melicis et hyporchematicis carminibus summovere veritus sum. Inprimis sicubi duae pluresve tripodiae sese excipiunt, a vehementioribus machinis abstinendum putavi neque in schematis metricis eam quam supra significavi viam duas tripodias in tres dipodias transformandi ingredi ausus sum. Ut enim in creticis et choriambicis ionicisque versibus umbra quaedam rhythmicae aequabilitatis ictu primario pedis compositi catalectici aequo intervallo redeunte efficitur

$\begin{array}{ccccccc} \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\ \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \end{array}$

sic etiam si plures deinceps tripodiae sese excipiunt, totam periodum aequabilitate primarii ictus tripodiarum ad rhythmicos numeros revocare poteris, ut dochmiacam periodum Aesch. Sept. 219

$\begin{array}{ccccccc} \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\ \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \end{array}$
 μήποτ' ἐμὸν κατ' αἶ | ὦνα λίποι θεῶν | ἔδε πανάγυρις |
 μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' | ἀστυδρομονμέναν.

Maxime autem ne ferro igneque tripodias impugnandas censerem, Plautina ars metrica me commovit. Is enim quamquam, quae tum erat rhythmica consuetudo, versus qui in dipodias vel metra dividi possent, dimetros, tetrametros, hexametros, unice adamaret, tamen in creticis canticis iuxta tetrametros versibus ex duabus tripodiis catalecticis compositis uti non prorsus aspernatus est, ut in Bacchid. 645:

nunc amanti ero | filio senis,
quicum ego bibo, | quicum edo et amo,
regias copias | aureasque obtuli.

Vides me hac quoque in parte difficillima a circulatorum praestigiis longe abhorrere et quae sint viae variae difficultates removendi candide aperire. Atque fore suspicor, qui me mihi non satis constare et adversariis plus aequo latera dare reprehendant. At in rebus historicis et praesertim in sonorum numerorumque arte volubili ne rigidis modulis unius systematis omnia metiamur, sedulo cavendum est. Denique esse in quibus animi pendeam libere fateri, et Academicorum assensum cohibentium et in utramque partem disputantium potius quam Stoicorum pugnacium et obstinatorum partes sequi prudentis hominis esse duco.

De strophis et temporibus inanibus.

De singulis versibus dimetiendis postquam disputavimus, restat ut de totis strophis dividendis quaeramus. Atque cum ipsa rerum natura probari videatur omnes versus strophae in unum corpus cogendos esse, magis etiam Pindari ars nos commonet, ut ne versus ipsos per se spectemus, sed inter se cohaerere illos atque quasi membra quaedam unius corporis esse statuamus. Quid? quod multi versus in Pindari carminibus occurrunt, qui non in se conclusi et perfecti sint, sed cum versibus proximis continuitate numerorum ita cohaereant, ut rhythmus in fine praecedentis versus inchoatus principio subsequentis versus compleatur, qua de re supra iam p. XXIII commentati sumus. Praeterea idem numerorum genus per totam stropham ita regnare solet, ut omnes versus et versiculi, numeros si spectas, similes et

pares sint, aut sub finem tantum rhythmus paululum partim acceleretur, ut in stropha primi carminis O. I factum videmus, partim retardetur, ut in dactylo-epitriticis strophis usu venire solet. Tertii vero carminis Olympici stropha ita composita est, ut omnes eius versus praeter unum ultimum continuitate numerorum cohaereant, ultimus autem speciem epodi habeat, quo numeri strophae, tamquam ea ex duabus partibus ad instar epodicorum carminum constet, concludantur atque inflectantur.

Quae cum ita se habeant, impense operam dedi, ut omnes versus strophae ad aequalitatem rhythmici revocarem. Neque quod paucis in carminibus, velut O. x et N. vi, nobis non contigit, ut difficultates omnes superarem, ideo etiam in aliis carminibus, velut O. ii. P. v. viii. N. ii. iv, de numeris totius strophae concinnandis nobis desperandum fuit. Inprimis autem in hac quoque parte nostrae provinciae catalecticae tripodiae scrupulos animo iniecerunt. Sed cum iam in versibus dividendis omnes tripodias machinis rhythmicis remove veriti sumus, magis etiam in strophis versus ex tripodiis constantes iuxta versus ex dipodiis compositos ferendos esse duximus, velut O. I ep. 1. 5. 6. II ep. 2. P. II ep. 2. 3. N. VII ep. 3. 4. I. viii 5. fr. 75.

De pausis. Pausarum in versuum colorumque descriptione ita rationem habuimus, ut pusillas quidem pausas in confiniis omnium colorum intericiendas esse putarem, iustis autem pausis nisi in finibus versuum locum non concederemus. Sed hic, ubi de tota stropha dimetienda agitur, de pausarum quoque intervallis me accuratius disputaturum esse merito exspectes. Namque si omnes versus eiusdem strophae ita cohaerere statuimus, ut unum ex iis corpus efficiatur, pausis, quibus latera cantorum in longo carmine recitando reficiantur, locus adsignandus et certi fines statuendi sunt. Neque testimoniis veterum musicorum plane destituti sumus. Namque et scholiasta Dionysii Thracis¹⁾ numeros versus verbis expressos modis lyrae succinentis supplendos esse disertim monet et Anonymus de mus. 83²⁾ quatuor notas temporum inanum usurpari tradit:

κενὸς βραχὺς Λ
κενὸς μακρὸς Λ
κενὸς μ. τρίσημος Ᾱ
κενὸς μ. τετράσημος Ᾱ

1) Bekk. anecd. p. 751: τινὰ ποιήματα οὐ μόνον ἐμμέτρως γίνονται, ἀλλὰ καὶ μετὰ μέλους· διὸ οὐδ' ὁ στίχος κείται ἐν τῇ στοιχήσει τέλειος, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀπηχρήματος τῆς λύρας σίλει τὴν ὁρμήν, ὡς ὁρᾷ τὰ τοῦ Ἰλινδάρου συγκει- νομένης ἐκφερόμενα.

2) Westphal, Die Fragm. der griech. Rhythm. p. 69.

Sed si quantum pausae inter singulos versus intercedat definire velis, rem admodum difficilem et lubricam esse intelleges. Ut enim fines pausae accurate definiri possunt, si versum catalecticum versus ab arsi incipiens subsequatur, velut

: ∞ - ∞ ± ∞ - $\bar{\Lambda}$
 ∞ - ∞ □ □ □ ∞ - - (O. VI 2—3),

ita si versum acatelectum versus ab arsi incipiens vel versum catalecticum versus ab anacrusi incipiens sequatur, velut

□ ∞ - - ± ∞ - ∞ □ □ □ ∞ - ∞ □ □
 □ ∞ - ∞ □ □ □ □ ∞ - (O. VIII 3—4)
 □ ∞ - - ± ∞ - ∞ □ □ □ □ ∞ -
 - □ ∞ - - ± ∞ - ∞ □ □ □ (O. VIII 1—2),

dubius haerebis, utrum nihil pausae an intervallum totius pedis an denique intervallum totius dipodiae intermittendum esse censeas. Neque ex sententiae conformatione interpunctionisve notis multum auxilii ad dubitationes istas profigandas petere poteris, quoniam in longis odis, qualis est Pythica quarta triginta novem stropharum, modo magnam interpunctionem, modo nullam in fine prioris versus positam invenies. Unde equidem non mirabor, si quis poetam certis pausarum intervallis singulos versus discriminasse omnino neget nostrumque conatum pausarum signa intericiendi plane reiciat atque damnet. Verum ne hac quidem in quaestione omnia carmina eisdem modulis metienda sunt. Multum enim interest, steteritne chorus inter canendum an processerit aut saltaverit. In priore enim genere carminum fieri potuisse largior, ut poeta pausas ipse non curarit atque curam pausarum intervalla pollice vel pedis plausu signandi chorodidascales permiserit¹⁾, qua simili libertate etiam nostrates melodi utuntur, cum pausam incommensurabilem (Fermata) versibus intericiunt. At in carminibus, quae ut chorus inter gradiendum caneret destinata erant, poeta ipse metrorum conformatione prospicere debebat, ut certa intervalla (*ἐμμέτρος ἀναπαύλας*) inter singulos versus intermittenda significaret. Sed cum vel his in carminibus pausarum magnitudinem definire admodum difficile esse videatur, praesertim cum poetae licuerit pro exiguis istis pausis longa interludia musicis organis explenda intermittere, in schematis singulis carminibus praemissis notas temporum inanum nullas adhibuimus. Sed his in Prolegomenis iam periculum facere placuit nonnullorum carminum diagrammata syllabarum et pausarum intervallis definita proponere.²⁾

1) Conf. Aristot. probl. 19, 22.

2) Pausarum fines in fine stropharum et epodorum certo definiri non posse et a me pro arbitrio positos esse libere fateor.

P. VIII.

Strophæ.

[illegible]

Epodi.

[illegible]

P. XII.

[illegible]

N. II.

$$\begin{aligned} & \psi_L = -\psi_R = \psi \\ & \psi_L = -\psi_R = \psi \\ & \bar{\psi}_L = \bar{\psi}_R = \bar{\psi} \\ & \psi_L = \psi_R = \psi \\ & \bar{\psi}_L = \bar{\psi}_R = \bar{\psi} \end{aligned}$$

N. IX.

[illegible]

Ab his quae modo delineavimus schematis paulo differunt schemata singulis carminibus praeposita; illa enim neque inanium temporum notas exhibent neque magnitudinem longarum notis, sed intervallis distinctam habent. In principiis vero versuum notandis discrimina *ἐκθίσεως* et *εἰσθίσεως*, quae iam a veteribus metricis et librariis usurpata esse Heliodori scholia Aristophanea docent, ita in nostrum

usum convertimus, ut si qui versus capite suo privatus (ἀκέφαλος) esse videbatur, eum a linea paulum removeremus, contra versuum ab anacrusi incipientium notam anacrusis extra lineam collocaremus. In fine autem colorum et versuum sicubi poeta ancipitem syllabam admisit, in ipsa linea iustam vim syllabae indicavimus, supra lineam eam, quae in istius locum succedere posset, adnotavimus. Aliam igitur rhythmicam vim versus

$$\frac{1}{2} \cup \bar{U} \cup \bar{U} \cup \bar{U} = \bar{U} \cup \bar{U} \cup \bar{U} = \bar{U}$$

aliam versus

• • • • •

esse volumus. Idem tamen finali longae vim trium quatuorve temporum non adsignavimus, quandoquidem incertum est, quid temporis productione syllabae, quid pausa finali versus expletum sit. De pericopis autem, quae pluribus versibus arctius inter se cohaerentibus et quasi unum corpus efficientibus fiunt, in commentariolis metricis singulis odis praemissis quam in his Prolegomenis disputare satius duximus. Responsionis vero circulos, quibus Westphalius et Henricus Schmidtius in suis libris metricis usi sunt, adhibuimus nullos, non quasi Pindarum nihil concinnitati et analogiae studuisse putaremus, sed quod subtilissimis et incertissimis his rationibus recentiores metricos male abusos esse cognovimus. Nam ne me prorsus in hac re caecutire putes, affero exemplum Aristonoi paeanis nuper Delphis reperti, qui cum ad concinnitatis regulas accuratissime compositus sit, ne me quidem poetae consilium fugit. Unaquaeque enim strophae huius carminis constat ex duobus pericopis, pericopa quaeque ex duobus versibus, versus quisque ex duobus colis, colon quodque ex duobus basibus, basis quaeque ex duobus pedibus simplicibus hoc modo:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

Ἔνθ' ἀπὸ τριπόδων θεοκλήτων, γλωρόκομον δάφναν
σειών, μαντοσύναν ἐποιχνεῖς, ἰήε Παιάν,
φρικώεντος ξέ ἀδύτου | μελλόντων θέμιν εὐσεβῇ
χρησμοῖς εὐφθόγγου τε λύρας | αὐδαῖς, ὦ ἱε Παιάν.

Sed ab hac tersa arte et concinna simplicitate ingeniosa numerositas Dircaeï poetæ longissime abest.

Ad extremum variorum generum metricae compositionis et metricarum notarum in hac editione usurpatarum indiculos addere iuvat.

Genera carminum metrica.

Dactylo-epitritica carmina ex epitriticis et dactylicis colis composita; sunt ea idonea fabulis narrandis et proxime accedunt ad constantiam et simplicitatem epicarum rhapsodiarum, unde metrum quoque dactylicum mutuata sunt. Sedatus et gravis eorum tractus (*περίπλεω ὀνθυμοί*) Doricorum modorum dignitati atque austeritati maxime accommodatus est (O. III 5); una oda N. VIII, cum a severitate epitritorum paulum recedat, Lydiis modis cantata esse perhibetur (N. VIII 15). Huius generis pleraeque sunt odae Pindaricae, velut O. III. VI. VII. VIII. XI. XII. P. I. III. IV. IX. XII. N. I. V. VIII. IX. X. XI. I. I. II. III. IV. V. VI, et fragmenta hymnorum et prosodiorum et threnorum, et, quod ab Attica consuetudine abhorret, etiam scoliorum pleraque. Hoc autem inde explicandum esse videtur, quod Pindari scolια inter sacras epulas (v. fr. 122 et Ath. XIII 573 e), Atheniensium inter profana convivia cantabantur. Inde etiam fragmenta 150. 158. 165. 166. 167. 168. 171. 172. 178. 180. 181. 182. 187. 188. 191. 193. 194. 198. 199. 201. 205. 207. 209. 216. 218. 220. 221. 227. 238 ex carminibus illorum generum excerpta esse duco.

Logaoedica carmina sedata, quorum propria sunt cola ex trochaeis et cyclicis dactylis mixta, ut quae flexaminibus cantus, unde nomen illa carmina traxerunt, facile accommodari possint. Pleraque leniter et modulate decurrunt neque pedes irrationales (— ◡) Herman-nianamve basim respuunt, unde puerorum choris (*παίδων χοροίς*) quam virorum (*ἀνδρῶν χοροίς*) aptiora sunt (conf. O. XIV. P. VI) et decorem Lydiorum modorum maxime recipiunt (cf. O. XIV 17. N. IV 45). Dorica autem comissatio in logaoedico carmine P. VIII 20 commemorata num musicos numeros spectet, vehementer equidem dubito. Praecipua forma logaoedici rhythmī Glyconea est neque tamen ea in Pindari odis eadem frequentia est atque in canticis poetarum scenicorum. Insignia exempla huius generis carminum sunt O. IX. XIV. P. VI. VIII. N. II. IV. I. VII, partheniorum fragmenta 95. 101.

Paeonica carmina et logaoedica concitata aut ex solis paeonicis creticisque pedibus constant, ut O. II. fr. 108, aut ex paeonicis pedibus cum logaoedicis colis mixtis, ut O. X. P. V. fr. 75, aut ex paeonicis choriacis dochmiacis logaoedicis colis libere confusis, ut O. I. P. II. X. N. VI. I. VIII. Ex fragmentis huc pertinent pleraque paeonum, dithyramborum, hyporchematum, unde etiam fr. 141. 142. 143. 154. 156. 169. 177. 192. 203. 208. 224. 235 ex talibus odis sumpta esse colligo. Versus huius generis carminum anacruses et monosyllabas et iambicas amant neque a frequentibus collisionibus ictuum abhorrent; iidem cum maxime concitatis numeris (*στρογγύλοις ὀνθυμοίς*) decur-

rant, syllabas ancipites in paterna iura non recipiunt. Equestribus victoriis celebrandis idonea dicuntur O. I 104, unde nescio an non-nihil coloris ex Phrygii tibicinis Olympi curuli nomo (ἀρματεῖφ νόμφ, v. Plut. de mus. 9) et ex vetustis modis pyrrichiacis μέλους Καστορείου (v. P. II 69) traxerint. Aeolicos modos, quorum alacritas cum impetu horum carminum maxime conspirat, disertim poeta commemorat O. I 105. P. II 69.

Monostrophica carmina sunt dactylo-epitritica P. XII. N. IX, logaoedica O. XIV. P. VI. N. II. IV. I. VIII, unde apparet hanc formam neque ex discrimine Doricorum et Aeolicorum modorum neque, cum omnia choro cantanda destinata sint, ex imitatione Lesbiorum poetarum explicandam esse. Sed commune omnium harum odarum monostrophicarum hoc est, quod pompae et choro gradienti factae sunt. Praeterea monostrophicum est σκόλιον fr. 122.

Triadica carmina ex strophā antistrophā epodo constant; hanc formam cum saltatione chori cohaerere et a vicibus motuum choreutarum modo dextrorsum modo sinistrorsum deflectentium, modo ante aram consistentium originem cepisse testimonio Atilii grammatici p. 295 K. constat et ipsa etymologia vocabulorum στροφῆς ἀντιστροφῆς ἐπῶδου confirmatur. Pindari carmina hyporchemata et paeonica triadicam compositionem prae se ferunt omnia, neque tamen ea finibus horum generum carminum ita circumscripta est, ut non in aliis quoque carminibus inveniatur et stasimis et embateriis nec non iis, quae ut P. IV magis rhapsodicae recitationi quam chorico cantui facta esse videntur.

Legibus soluta carmina (ἀπολελυμένα μέλη) sunt, quae vicibus stropharum revolventium carent. Talia carmina inter epinicia Pindari nulla exstant, sed eius formae fuisse videntur dithyrambi et hyporchemata, quorum fragmenta 75 et 107 nobis servata sunt, quamquam Aristoteles probl. 19, 15 ne veteres dithyrambos quidem antistrophis caruisse memoriae prodidit.

Notae metricae.

- υ syllaba brevis.
- syllaba longa duorum temporum.
- υ syllaba anceps pro brevi posita.
- υ syllaba anceps pro longa posita.
- syllaba longa trium temporum.
- syllaba longa quatuor temporum.
- syllaba longa quinque temporum.
- ∞ dactylus iustus quatuor temporum.

- ⌣ dactylus cyclicus trium temporum.
- ˘ caesura in omnibus strophis servata.
- | finis coli in codicibus scholiisque metricis.
- ˙ ictus primi cuiusque pedis coli.
- ˙ ictus primi pedis alterius dipodiae coli tetrapodici.
- Λ λείμμα sive pausa unius temporis.
- Λ pausa duorum temporum.
- Λ̄ pausa trium temporum.
- Λ̄̄ pausa quatuor temporum.

Longi fuimus in metrica arte Pindari exponenda, fortasse longiores quam ii expectabunt, qui deperditis notis musicis oleum perdere qui in his quaestionibus desudent arbitrantur. Sed quamquam et ipsi facile largimur, rei gravissimae, quam accuratius nosse in votis est maximis sed inanibus, modulationi dico carminum et vivae voci, metricis legibus vel subtilissime exploratis parum lucis affundi, tamen rhythmicam compositionem ex metrica forma erui posse cum persuasum habeamus, philologis, ut hunc saltem finem assequantur, omnes vires intendendas esse censemus. Pindari autem carmina plus quam chorica cantica poetarum scenicorum ad caliginem difficilium harum quaestionum discutiendam valere in confessis est. Nam quod in scenicis poetis, quorum carmina pleraque ex binis vel etiam singulis strophis constant, saepe ambiguum est, quo loco periodorum et membrorum fines statuendi sint, hoc in Pindaro, cuius carmina magno stropharum numero florent, fere ubique clara in luce positum est. Nihil igitur desperandum esse duximus, et si peritiores et doctiores philologos ut ne hanc partem nostrae disciplinae tamquam desperatam derelinquant commoverimus, satis fructus laborum tulisse nobis videbimur.

III.

DE LUDIS ET EPINICIIS.

Ἐπίνικοι ὕμνοι sive ἐπινίκια μέλη nomen ab eo traxerunt, quod post victoriam reportatam in laudem victoris scripta sunt. Cum autem epinicia etiam post victorias de hostibus armis reportatas instituta fuerint, hic epinicia sacra et carmina ea sola intellego, quae ad ludicras victorias in ludis publicis partas pertinent. Epiniorum igitur Pindari interpretationi ut viam patefaciamus, de ludis, quibus Graeci inter se certabant, et de praemiis, quibus victores in ludis istis ornabantur, nobis disserendum est. Quamquam enim homines priusquam in ludis publicis certarent, arte utique institui

et exerceri debebant, tamen de institutione puerorum, palaestra, magistris ludorum, ceteris partibus artis gymnasticae Graecorum disputare nimis longum et ab angustiis horum Prolegomenorum alienum esse duximus. Qua de causa solis de ludis agonisticis et sollemnibus, quae cum ludicris victoriis coniuncta fuerunt, hoc loco agere nobis visum est. Quin adeo ne hanc quidem materiem plene exhaustire in animo est, sed in iis adumbrandis acquiescimus, quae ad ludos Pindari aetate institutos et epinicia a Pindaro facta pertinere videantur. Plura qui de palaestris et ludis Graecorum discere velit, adeat cum libros locupletissimos Io. Henrici Krause, Olympia, Wien 1838, Die Gymnastik und Agonistik der Hellenen, Leipz. 1841, Die Pythien, Nemeen und Isthmien, Leipz. 1841, tum Corsinii dissertationes agonisticas 1747, tertium volumen operis Grasbergeri, Erziehung und Unterricht im klassischen Altertum, Würzb. 1881, Ioannem Holwerda, Olympische Studien, Arch. Zeit, 1880, p. 169 ss. 1881, p. 205 ss., Adolfum Boetticher, Olympia, das Fest und seine Stätte, Berl. 1883, Aemilium Reisch, De musicis Graecorum certaminibus, Vindob. 1885. Nos cum arctioribus limitibus nostram provinciam circumscripsissemus, a Pindari carminibus ipsis et veteribus commentariis eorum profecti sumus. Namque iam Alexandrini grammatici, cum carmina classica illustrandi studio potissimum ducerentur et summorum poetarum interpretationem saepe ab accurata notitia ludorum certaminumque pendere cognovissent, inde a Callimacho, qui primus *περὶ ἀγώνων* scripsit, multi partim in libris de topographia historiae singulorum populorum et urbium, partim in libris, quos data opera de certaminibus ludicris conscripserunt, quaestiones de origine ludorum, victoribus, praemiis, similibus rebus tractaverunt. Horum scriptorum ex numero in scholiis Pindari commemorantur Aristoteles de Pythioniciis (schol. O. II 87), Cleophanes *περὶ ἀγώνων* (schol. O. IX 143), Ister *περὶ Ἑλλίου ἀγώνων* (O. VII 146), Polemo (schol. N. IV 32; cf. N. V 89). Inprimis Polemonis accuratissimis libris de titulis et catalogis multa scholiastae debere videntur.

De origine ludorum.

Iam antiquissimis temporibus apud Graecos certaminum ludorumque studia floruisse Homerus testis est, qui II. XXIII 257—897 heroum ludos in agro Troiano, Od. VIII 100—265 Phaeacum certamina in foro insulae amplissime et lepidissime exposuit. Atque Phaeacum quidem ludi, cum a rege Alcino, ut Ulixes hospes quid Phaeaces cursu pugilatu saltu lucta valerent cognosceret, instituti essent, a cotidianis exercitationibus non multum discrepabant neque

praemiis ornabantur; contra Iliadis ludi splendidissimi erant, ab Achille in honorem mortui amici Patroclis ad funus eius illustrandum instituti. Ut enim nostra memoria milites a sepultura ducis redeuntes hilares modos buccinis fistulisque canunt, sic etiam Graeci, ubi tristes et maesti corpus ducis vel amici defuncti in rogo concremaverant, ludos instituebant ad animos recreandos atque post luctum exhilarandos. Atque hanc potissimam causam ludos instituendi heroicis temporibus fuisse, exempla satis multa documento sunt. Sic Nestor Il. xxiii 630ss. in funere Amaryncei a filiis eius ludos factos esse narrat, Hesiodus opp. 654ss. in ludis funebribus a filiis Amphidamantis mortui Chalcide institutis tripodem praemium hymni se consecutum refert, certamina in funere Peliae (*ἄθλα ἐπὶ Πελίᾳ*) et Stesichorus cecinit et in cista Cypseli exsculpta Pausanias v 17, 9 vidit, funebres ludos in honorem Thoantis regis mortui Lemni factos auctor veteris carminis Argonautici¹⁾, in honorem Archemori pueri a serpente extincti prope Nemeam institutos auctor Thebaidis²⁾ narraverunt. Alia de aliis ludis funebribus et heroicis et historicis temporibus institutis referunt Homerus Il. xxii 164. Pausanias v 17, 9. Herodotus vi 38. Thucydides v 11. Isocr. 9, 1. Vergilius Aen. v 64 ss. Hyginus fab. 273. Quin etiam ad barbaros hic mos perlatus est. Odrysas quidem ad tumulos mortuorum equis decucurrisse Xenophon Hell. iii 2, 5 tradit, et a Romanis non solum munera gladiatorum et pugilum in honorem mortuorum saepe facta sunt, sed etiam fabula Terentii, cui nomen Adelphoe est, in ludis funebribus Aemilii Pauli primum acta est.

Aliam opportunitatem ludos faciendi faustus eventus belli obtulit. Namque et hominum animi libenter post atroces belli casus laboresque reficiebantur, et spolia de hostibus capta copiam praemia victoribus tribuendi faciebant. Verum recentius hoc genus ludorum fuisse crediderim; in Homeri quidem Hesiodique carminibus nullum exemplum talium ludorum exstat. Sed Pythios ludos ab Amphictyonibus primum Crisa urbe capta ex manubiis hostibus detractis factos esse schol. Pind. p. 297, Strabo ix 421, Pausanias viii 18 memoriae prodiderunt. Ad eorum vero exemplum Pindarus O. x 55 ss. etiam Olympicos ludos primum ab Hercule post devictum Augeam ex spoliis belli factos esse finxit. Recentioribus quoque temporibus Graeci, qui una cum Cyro expeditionem contra Persarum regem Artaxerxem susceperant, ubi ingentibus periculis feliciter superatis ad mare

1) v. Pind. O. iv 21.

2) v. Pind. N. x 28 et schol. Pind. Nem. p. 424 s., Paus. ii 15, 2.

Pontium venerunt, ludos gymnicos, ut diis salutis gratiam referrent, instituerunt.¹⁾

Qui hucusque a me recensiti sunt ludi apud Romanos conceptivi audiebant²⁾, quod plerique eorum ab hominibus, cum rebus adversis oppressi a dis auxilium peterent, conceptis verbis voti erant. Ex his nati sunt annales et statim sollemnesque (*περιοδικοί*). Crescente enim certaminum studio et hominum aemulatione ludos, quos semel voverant, aut uno quoque anno aut pluribus interiectis annis iterare coeperunt. Insigne huius transitus exemplum Pythii ludi praebent, qui cum primum in bello Crisaeo urbe hostium expugnata voti et acti essent, postea ad exemplar Olympicorum sollemnes facti et quinto quoque anno iterati sunt. Paulatim etiam cum conceptivi ludi non praecesserant, ludos statos instituere coeperunt. Namque sacerdotes et civitatum rectores, cum homines feriantes maxime ludis delectari et feriarum splendorem hominibus undique ad ludos aut spectandos aut obeundos confluentibus magnopere augeri vidissent, sacris deorum et maxime heroum ludos addiderunt, ut et dii pie sanctaeque colerentur et homines epulis publicis certaminumque omni genere delectarentur. Atque quod heroum potissimum cum sacris ludos coniunxerunt, inde factum est, quod dei non moriuntur neque sepulcra eorum exstant, ludos autem, cum antiquissimos et sanctissimos funebres fuisse sibi persuasissent, prope tumulos et sepulcralia monumenta agere solebant. Inprimis vero sexto saeculo a. Chr. tyranni Clisthenes Sicyonius et Periander Corinthius et Pisistratus Atheniensis ludorum hoc studium fovisse et sacrorum certaminumque splendore civium animos sibi devinxisse videntur.³⁾ In adornando autem hoc novo genere ludorum vestigia veterum legebant. Namque quod primis diebus sacra diis faciebant et finitis demum sacris animos hominum ludis exhilarabant, hoc ex institutis veterum et conceptivorum ludorum traxerunt. Nimirum in his quoque pietate hominum et antiquo usu sancitum erat, ut priusquam ad ludorum hilaritatem descenderent, antea deos et manes mortuorum hostiis aliisque sacrificiis placarent. Olympicarum quidem feriarum quinque dies quomodo inter sacra ad aras deorum facienda et varia genera certaminum distributi fuerint quamquam non omni ex parte exploratum est, hoc tamen constat, sacra ludorum cum ludorum certa-

1) v. Xenoph. anab. iv 8, 25; cf. Arrian. anab. vii 14, 1. De Soteriis Delphis post Gallos victos et de ludis Actiacis post victoriam apud Actium institutis omnia nota.

2) Varro d. ling. lat. vi 26.

3) v. Bury in editione Pindari Nemeorum, London 1890, append. D p. 248 ss.: Origin of the great games.

minibus coniuncta fuisse, id quod Pindarus ipse praedicat O. v 5: *βωμούς ἐξ διδύμους ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις ὑπὸ βοῦθυσίαις ἀέθλων τε πεμπαμέροις ἀμίλλαις.*¹⁾ Ad sacra autem et religionem ludorum Olympicorum hoc quoque pertinet, quod qui certamina obibant, priusquam in arenam descenderent, deorum auxilium victimis mactatis implorabant²⁾, et vates (*μάντις*) extis victimarum inspectis exitum certaminum augurabantur. Romanorum vero de ludis saecularibus a. 737 u. c. = 17 a. Chr. faciendis plane et disertim in commentariis nuper repertis praeceptum est, ut primis tribus diebus noctibusque Iovi Iunoni Telluri Apollini Ilithyis aliis diis sacrificia fierent atque carmen sacrum a pueris virginibusque in honorem Latoidarum Iovisque caneretur, et tum demum metae ponerentur, et septem diebus, quos sacris tribus diebus athlothetae adiecissent, ludi honorarii agerentur.

De variis ludis statis.

Ex ludis statis Olympici, qui a. 776 a. Chr. conditi sunt, non solum sanctissimi, sed etiam antiquissimi omnium fuisse videntur. Quamquam enim Pausanias v 2, 1 ita loquitur, tamquam Isthmia iam acta fuerint antequam Olympicos ludos Hercules institueret, tamen longe post Olympicos Isthmici instaurati et legitimo ordine agi coepti sunt. Eusebius enim Ol. 49, 4³⁾ = 580 a. Chr. Isthmia primum acta esse refert post Melicertem, cuius in honorem mythicos Isthmicos ludos funebres factos esse fabulabantur, et post institutionem Pythiorum. Atque bene chronographus Isthmicos post Pythios institutos esse dicit, quandoquidem hi, cum Ol. 47, 2 Cirrha urbe capta primum concepti essent, Ol. 49, 3 sollemnes facti sunt. Non longe ab his origo Nemeaeorum ludorum distat, quos cum Eusebii versio Armenica Ol. 51, 4³⁾, Hieronymus interpres Ol. 52, 1 conditos esse perhibeant, priorem notationem unam amplexi sumus, quoniam paribus, non imparibus annis Olympiadum Nemea acta esse affatim constat. Tres igitur ludi sacri, quorum dignitas post Olympicos maxima erat, eodem fere tempore, Clisthenis et Periandri, ut videtur, consilio et auctoritate conditi sunt. Reliqui ludi quo anno quique primum acti sint, testes desunt neque ad Pindari carmina interpretanda multum ea nosse refert. Plerique autem sexto saeculo a. Chr. instituti vel, ut accuratius loquar, antiquis

1) cf. N. ix 11. x 23. O. vii 80.

2) Paus. v 9, 3.

3) Ol. 49, 4 exhibet Hieronymi versio, Ol. 50, 1 minus accurate versio Armenica.

feriis deorum heroumque adiecti esse videntur. Atque primum Doricae civitates, ut quae gymnics exercitationibus maxime studebant et feriis deorum splendide exornandis summam operam navarent, novos ludos instituere coeperunt; postea autem etiam Ionicae civitates cum aliae tum Atheniensis Doribus in feriis deorum augendis et amplificandis cedere noluerunt.

Ex variis discriminibus ludorum, quae partim inde ab initio fuerunt, partim temporum decursu orta sunt, duo hoc loco adumbrare visum est, tertium infra examinabimus. Primum ad tempus pertinet, quod inter singulos ludos intericiebatur. Alii enim ludi erant annui, ut Iolaii, alii trieterici¹⁾, ut Isthmici et Nemeaei, alii penteterici¹⁾, ut Olympici et Pythii. Ordinem autem trietericum cum vetusta temporum ordinatione et mense intercalari tertio quoque anno olim duodecim mensibus lunaribus anni adiecto cohaerere iam veteres chronographi, Geminus 6 et Censorinus 18, merito statuerunt.²⁾ Idonea vero maxime ad ludos gymnicos faciendos videbantur tempora aut mediae aestatis, mensium Iulii et Augusti, qua tempestate Olympia et Pythia acta esse constat, aut medii veris, mensis Aprilis. Atque si tempestatem anni ipsam spectas, veris aer vegetus calore aestatis aptior procul dubio erat; si nihilo minus Olympiae et Delphorum et Nemeae sacerdotes caelum aestivum praeferebant, partim hoc ex astronomicis rationibus annique Graeci initio, partim ex tempore messis, qua perfecta diis operabantur, explicandum esse videtur. Praeterea et rationi et usui consentaneum esse videtur, ut ludos eisdem eodem quoque semper tempore anni factos esse credamus. Ab hoc autem ordine Isthmicos et Nemeaeos ludos recessisse olim putabant Scaligeri et Corsinii auctoritatem secuti, qui hos ludos alternis vicibus hieme et aestate actos esse statuerunt. At nostra memoria haec distinctio hibernorum et aestivorum Isthmiorum et Nemeorum acumine Georgii Ungerii explosa est, qui accuratissima disquisitione Nemeaea semper mense Iunio, Isthmia semper mense Aprili acta esse evicit. Idem turbas istas, quae ad distinguendos hibernos et aestivos ludos ducebant, ex eo, quod imperator

1) Nach unserer Zählart bekanntlich 'alle zwei oder alle vier Jahre wiederkehrende Feste'.

2) Censorinus l. l. tetraeterida quoque sive orbem quatuor annorum ad menses intercalandos pertinuisse opinatur: *postea cognito errore (trieteridis) hoc tempus duplicarunt et tetraeterida fecerunt . . . quare agon et in Elide Iovi Olympio et Romae Capitolino quinto quoque anno redeunte celebratur*. Sed hoc secus esse et pentaeterida feriarum ex eo, quod duplex intervallum inter singulos ludos intercedere voluerint, ortam esse viri harum rerum periti docent; v. Unger, *Zeitrechnung der Griechen u. Römer*, in *Handb. d. klass. Alt.* 1² 732.

Hadrianus teste Pausania II 15, 3. VI 16, 4¹⁾ in locum veterum Nemeorum aestivorum nova Nemea hiberna Argis agenda instituit, ortas esse docuit.²⁾

Alterum discrimen ludorum pertinet ad praemium, quod si ex re aliqua pretiosa constabat, *ἀγῶνα χρηματίτην*, sin ex vili corona, *ἀγῶνα στεφανίτην* appellabant.³⁾ Atque antiquis quidem temporibus moris erat omnium certaminum victoribus praemium aliquod pretiosum, ut tripodem cratera gladium equum talentum argenti aurive, condonare, cuius liberalitatis partim manubiae ab hostibus detractae, partim lauta supellex hereditate accepta copiam faciebant. Mox cum ludi neque spoliis captis neque hereditatibus acceptis fierent et instaurantes ludos veteres copia liberalitatis deficeret, victores sola corona ex foliis nexa ornare coeperunt. Sed quod primum inopia institutum erat, id sensim in laudem et gloriam vertit. Nam cum Graeci, ut Horatius praedicavit, praeter laudem nullius avari essent, victoria simplici corona ornata multo pluris quam praemium vel pretiosissimum aestimari coepta est. Inde clarissimi ludi Olympici Pythii Isthmici Nemeaei coronarii facti sunt⁴⁾, palmaque nobilis, quae coronae Romanis temporibus addebatur, victores ad terrarum dominos deos evehere ferebatur⁵⁾. Quod autem aliis de arboribus aliis in ludis coronae nectebant, id qua de causa factum sit, difficile est ad explicandum. Delphis quidem cur laurea corona victorum tempora cingerentur, in propatulo est ex eo repetere, quod laurus longe ante institutionem Pythiorum ludorum Apollinis sacra fuit. Etenim iam Hesiodi temporibus qui Apollinis artem musicam exercebant, eos lauri ramum manibus tenere solitos esse narrat Hesiodus theog. 30. Sed Olympicorum victorum oleagina corona dubitant utrum ex eo explicanda sit, quod oleastri olim feracissimus ager Elidis fuit⁶⁾, an quod olea Tyrii Herculis, mythici conditoris ludorum Olympicorum, sacra fuisse perhibebatur, an denique quod luridus color foliorum oleaginum tristitiam ludorum fune-

1) conf. Iulian ep. 35 p. 527 ed. Hertl.

2) Philol. xxxiv 50 ff. xxxvii 1 ff.; cf. Stzb. d. b. Ak. 1889 p. 28 ff.

3) Idem significant *ἀγῶνες φιλοφάτοι* Pind. O. viii 76.

4) Ut Pythiorum agon primum *χρηματίτης* fuit et postea demum *στεφανίτης* factus est, sic etiam Olympiae non ab initio, sed inde a septima Olympiade victores corona oleagina honorabantur; v. Krause, Olympia p. 158.

5) Horat. C. i 1, 5. Horatii quidem aetate victori non solum tempora corona cingebantur, sed etiam palmae ramus in manus dabatur (v. Paus. viii 48, 2. Plut. quaest. conv. viii 4, 1), sed huius moris apud Pindarum nulla vestigia exstant; corrupta enim lectione fr. 75, 14 abuti non licet. Inde etiam Sigulus Romanus, qui Victoriam antiquarii Monacensis ad exemplar Victoriae Paeonii fecit, deam altera manu coronam, altera palmam tenentem finxit.

6) Paus. τ 7, 7. Plin. n. h. xvi 44, 89.

brium maxime decere videbatur.¹⁾ Apium vero, quo Nemeaeae et Isthmicæ coronæ nectebantur, Pindarus quod N. vi 47 pabulum leonis ab Hercule interemti dicit, ex eo, quod in illis regionibus hoc gramen frequentissimum fuerit, ad coronas nectendas adhibitum esse significat. Contra scholiastæ Pindari cum natura funebri ludorum et pullis vestibus, quibus induti iudices Nemeæi de præmiis decernebant, apii coronas cohaerere argute interpretantur.²⁾ Pinum autem, cui temporibus imperii Romani in Isthmiis ludis apium cessit³⁾, Neptuni hos ludos sacros esse significasse non est cur multis edisseram. Denique myrteam coronam, qua Thebanis Heracleis victores ornatos esse ipse Pindarus I. iii 88 testatur⁴⁾, scholiastæ et ipsam ad funebrem originem horum ludorum rettulerunt. Atque in sacris Manibus faciendis myrtum in usu fuisse docet Euripides Electr. 324 ss. *Ἀγαμέμνωνος δὲ τύμβος ἡ τιμασμένος οὐπω χοάς ποτ' οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης ἔλαβε*, neque coronæ aureæ, quæ ex sepulcro Graeciae Magnæ in lucem protracta hodie in antiquario Monacensi adservatur, flores myrtei desunt.

Quæ hucusque exposuimus rerum fide confirmata sunt, sed veris plus saepe fabulosa in carminibus cum aliis tum Pindari epiniciis valent. Splendorem enim ludorum ut amplificarent et victoribus plus laudis adstruerent, non ab hominibus, sed a diis vel heroibus ludos conditos esse et heroes ipsos olim de corona certasse ementiti sunt. Atque ut callida Graecorum natio fuit lepidas narratiunculas inveniendi, origines ludorum plurimis et pulcherrimis fabulis exornarunt. Pindarum et ipsum partim novas finxisse fabulas partim popularem famam pulchrius exornasse, nemo qui ingeniosum vatem noverit, infitias ibit, plura tamen eum a superioribus poetis accepta tulisse et paululum tantum immutata suis carminibus intexuisse equidem mihi persuasi. Sic Olympiæ Pelopem cum Oenomaο, vetere rege illius regionis, curru decertasse et præmium victoriae filiam eius Hippodamiam in matrimonium accepisse carmine O. i praeclare narrat. Olympicos vero ludos Herculem heroem devicto

1) Nam Olympicos quoque ludos olim pro funebribus habitos esse ostendit Pelopium, i. e. Pelopis sepulcrum in media Alti Olympica situm.

2) Schol. Pind. O. xiii 45 et in introductione Nemeorum p. 425 Bō. De funebri indole apii confer Plut. Tim. 26 et quaest. conv. v 3, 2. Quod autem Nemeis viridi, Isthmiis sicco apio usi esse dicuntur, hoc ex discrimine tempestatis, qua utrique ludi agebantur, explicandum esse videtur.

3) Schol. Pind. p. 514. Plut. quaest. conv. v 3, 1.

4) Praeterea Heraeis Argivis victorum tempora myrtea corona cincta esse refert schol. O. vii 83. Etiam ludis Epidauri et Megarorum myrteas coronas dari significat Pindarus I. viii 17.

Augea, Epeorum rege, instituisse, eundemque oleis arboribus ex Hyperboreorum terra in Olympicum agrum, solis ardentibus radiis antea expositum, transplantatis oleaginam coronam victoribus destinasse, carmine O. III partim rettulit partim finxit. Quin etiam quinam in ludis illis ab Hercule institutis primi praemia singulorum certaminum reportaverint, copiose carmine O. X exponit. Similia autem, si quae Ps. Dio in oratione Corinthiaca p. 107 R refert, ad Pindari epinicium aliquod Isthmicum nunc deperditum retrahere licet, de mythicis ludis Isthmicis a Neptuno et Sole institutis commentus est. Pythiis vero ludis quod Orestem, Agamemnonis filium, in agro Pyladis amici olim de corona certasse P. XI 15 narrat, Sophocli eandem fabulam in Elect. 681 ss. exornanti praeiit. Ipso autem nomine Pythiorum cum significatum esse videatur, hos quoque ludos ad originem fabularem et pugnam Apollinis cum Pythonē dracone depugnatam relatos esse, tamen hanc fabulam Pindarus in epiniciis non persecutus est, sed solo in paeane aliquo (fr. 55) attigit. Etiam quam poeta Romanus, Statius, Thebaidis libro quinto copiose narrat fabulam de ludis in agro Nemeaeo a septem ducibus Argivis contra Thebas proficiscentibus in honorem Opheltae sive Archemori a serpente interfecti institutis¹⁾, eam iam Thebanus poeta nosse videtur, licet eam non data opera tractaverit. Nam quod N. X 28 Theaeum Argivum vicisse dicit *ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ*, hoc ad Nemeaeos ludos referendum et ex narratione illa de ludis funebribus ab Adrasto, uno ex septem ducibus, institutis explicandum esse Didymus grammaticus bene intellexit. Quamquam fabulam illam post Pindarum tragici poetae, Aeschylus in Nemeis et Hypsipyla, Euripides in Hypsipyla, excoluisse videntur, quo pacto etiam quae de Isthmicis ludis in honorem Melicertae olim factis atque de Theseo Isthmios ludos, a Sisyphe illos primum institutos, post Sinidem latronem devictum instaurante scholia Pindari p. 514 sq.²⁾ narrant, vix dubium est quin ab Atticis poetis et logographis inventa sint. Denique ex minoribus quoque ludis nonnullos ad heroica tempora Pindarus retraxit; sic Sicyonios, quos a Clisthene tyranno institutos esse historica fide constat, ab Adrasto heroe conditos esse N. IX 9 et I. IV 44 fabulatur, Phylacae ludos in memoriam Protesilai herois institutos esse I. I 58 significat, Lemnios ludos cum expeditione Argonautarum, veterem ni fallor famam secutus, coniungit P. IV 254 et O. IV 22. Neronis vero temporibus, ut quam longe hoc

1) v. schol. ad Nem. hypoth. p. 424 sq. et ad N. VIII 89. X 49. Apollod. III 6, 4. Paus. II 15, 2.

2) cf. Plut. Thes. 25. Plinius n. h. VII 205.

studium etiam postea grassatum sit, uno exemplo demonstrem, Patavi ludos scenicos a Troiano Antenore institutos esse ferebant.¹⁾

De certaminum generibus.

Certamina ludorum admodum varia erant neque eadem omnibus temporibus aut locis exercebantur. Atque primum breviter exponere iuvat, quae certamina mythicis temporibus in usu fuerint. In Patrocli igitur funere (Il. xxiii 257—897) duces belli Troiani equestribus bigis, pugilatu, lucta, cursu, pugna armata, disco, sagittando, iaculando inter se certabant. Atque bigis illi certabant, quia duces belli quadrigis nisi interpolatis versibus Iliadis²⁾ usi esse non feruntur; armata vero pugna (*ὀπλομαχία*) iam Homero ob pericula vitae, quae in proeliis contra hostes, non autem in ludicro certamine obire homines fortes deceret, minus placebat et mox prorsus in desuetudinem abiit. Etiam arcu sagittisque certare Graeci iam Odysseae temporibus desiisse videntur; certe Phaeaces, quamvis Ulixes sagittandi peritissimum se iactaret, arcu certare noluerunt, quod nescio an inde factum sit, quod post heroicum aevum arcu pugnare magis Thracum et barbarorum quam Graecorum esse putabatur.

Amarnycei in funere Nestor se vicisse gloriatur pugilatu lucta cursu hasta, solo curuli certamine se victum ab Actorionibus fatetur (Il. xxiii 630—45). Phaeaces vero cursu lucta saltu disco pugilatu certaverunt, quibus quinque certaminibus non tam certandi quam ostentandi gratia saltatorios motus addiderunt (Od. viii 100 ss.). Porro Cypseli in cista Pausanias v 17 ludorum funebrium certamina bigis pugilatu lucta disco cursu facta vidit; idem autem quod Iolaum quadrigis adstantem curru vicisse opinatus est, false interpretatus esse videtur. Neque enim alii quadrigarum rectores, quibuscum ille certaret, aderant neque iuxta biga certamen quadrigis certandi locus erat; denique armato cursu, non quadrigis Iolaum in Peliae funere vicisse scholiasta Pind. I. i 30 tradit.

Ne musica quidem certamina ab heroicis temporibus aliena fuisse Hesiodus opp. 657 testatur, qui hymno tripodem in ludis funebribus Amphidamantis se consecutum esse narrat. Denique quae Pindarus O. x 64—73 de ludis ab Hercule post devictum Augeam stadio lucta pugilatu quadrigis iaculo disco institutis refert, quamquam inter testimonia vetera heroicorum temporum referenda esse et ipse nego,

1) v. Tacit. annal. xvi 21.

2) Il. viii 185 del. Aristarchus, xi 699 *τέσσαρες ἀθλοφόροι* in narratiuncula recenti. In Cypriis autem heroes quadrigis vehentes fictos esse, inde effici videtur, quod Philostr. Heroic. 159, 4 Mysios contra Aiace de quadrigis pugnassee narrat.

tamen quin poeta iis, quae de certaminibus antiquissimis comperta habebat, adcommodaverit dubium non est.

Postquam ad historica tempora devenimus, primum quae Pausanias v 8 et Philostratus gymn. p. 267 K. et Eusebius chronographus de ludis Olympiae deinceps institutis narraverunt, referre expedit.¹⁾ Olympiae igitur primum solo stadio certabant, Ol. 14 adiectum esse fertur certamen diaulo, Ol. 15 dolicho, Ol. 18 quinquertio et lucta (πένταθλον καὶ πάλην), Ol. 23 pugilatu, Ol. 25 curru (ἄρματι) vel quadrigis (ἵππων τελείων δρόμῳ, vel τεθρίππῳ vel ἵπποις), Ol. 33 pancratio virorum et equo desultorio (κέλῃτι), Ol. 37 stadio puerorum et lucta puerorum, Ol. 41 pugilatu puerorum, Ol. 65 cursu armato (ὀπλιτῶν δρόμῳ), Ol. 93° biga (συνωρίδι ἵππων τελείων), Ol. 99 quadrigis pullorum equorum (πώλων ἄρματι), Ol. 129 biga pullorum, Ol. 131 celete pullo, Ol. 145 pancratio puerorum. Atque haec sunt octodecim (ιη') certamina (ἀγωνίσματα) veterum grammaticorum. Nam in scholio ad O. v 14 στεφάνους ἔχει κη' librariorum vitio κη' ex ιη' corruptum esse patet, et scholiasta, qui ad O. III 60 ἀγωνίσματα ιζ' fuisse tradit, iam in suo exemplari unum certaminis genus aut praeteritum aut lacuna haustum invenisse videtur. Praeterea Pausanias nonnulla certamina commemorat, quae non durasse, sed mox abolita esse dicit; sic pentathlon puerorum Ol. 38 institutum et iam sequente Olympiade abolitum, mularem bigam Ol. 70 et calpam Ol. 71 institutam, utramque Ol. 81 iterum abiectam esse refert.

Delphis idem Pausanias x 7 accurate refert, quo quodque certamen anno receptum sit. Atque priusquam iusti et statim ludi fuissent, hymno Delphis certatum esse et Chrysothemim, Philammona, Thamyrim citharoedos et Eleuthereum rhapsodum hymnis vicisse vetus fama fuit. Deinde Ol. 48, 3, quo anno prima Pythia acta esse Pausanias in suo fonte invenit, certamina fuisse feruntur musica tria, citharodia aulodia aulesis (assis tibiis), exin gymnica quibus tum Olympiae certabant, exceptis quadrigis, undecim (stadio, diaulo, dolicho, quinquertio, lucta, pugilatu, pancratio, celete, stadio puerorum, lucta puerorum, pugilatu puerorum), denique certamina Olympicis addita duo (dolicho puerorum et diaulo puerorum). Pythiade vero secunda Olympiadis 49, 3, quam alii scriptores primam Pythiadem fuisse statuerunt, aulodiam aboleverunt et quadrigis certamen adiecerunt; posthac adiecta sunt certamina Pyth. 8 assis fidibus (χορομάτων ἀφώνων), Pyth. 23 cursu armato, Pyth. 48 biga, Pyth. 53

1) Errores et lacunas, quibus nemo horum testium prorsus caret, ex consensu reliquorum testium correxi.

pullorum quadrigis, Pyth. 61 pancratio puerorum, Pyth. 62 pullo celete, Pyth. 69 pullorum biga.

Nemeis et Isthmiis quae genera certaminum fuerint et quo quodque anno institutum sit, non aequae memoriae proditum est, nisi quod Nemeis solis quadrigis (*ἄρματι*), non etiam biga et celete certatum esse scholia Pindari p. 424 tradunt, et quinquertium Nemeade 53 = Ol.¹⁶⁴ 77, 4 institutum esse in scholiis ad N. VII inscr. memoriae proditum est. Etiam incertiora tempora reliquorum ludorum sunt; solis de certaminibus *Panathenaeorum* Atheniensium plenissimam notitiam lapidibus debemus, cum aliis tum tabulis duabus marmoreis saeculi quarti CIA. II 965 = Dittenbergeri syll. n. 395. Atque principalis et antiquissima pars horum ludorum musicas res amplectebatur, artem dico rhapsodorum, citharoedorum, aulodorum, fidicinum, tibicinum. Nam Solonis quidem aetate nulladum erant gymnica vel equestria certamina, quae si fuissent, legislator prudentissimus non solum Olympiis et Isthmiis, sed etiam Panathenaeis victorum praemia statuisset. Pindari autem temporibus iam magno in honore erant multifarii ludi Athenienses et amphorae Panathenaeicae. Neque ullis ludis plura certaminum genera erant, quamquam maior eorum pars ad Pindari carminum interpretem nihil attinet. Gymnica quidem certamina Panathenaeorum erant novem hoc ordine sese excipientia: *δόλιχος, στάδιον, διανυλος, ἵππιος*,¹⁾ *πένταθλον, πάλη, πυγμή, παγκράτιον, δολίτης*, quo ex ordine Aug. Mommsenius, Heortologie p. 145 sagaciter collegit *ἵππιον δρόμον* sive cursum quatuor stadiorum et *δολίτην δρόμον* sive armatum cursum, cum ultimo loco hic omnium certaminum, ille cursu certaminum collocatus esset, post reliqua septem certamina institutos esse.²⁾ Equestrium vero certaminum praecipuum fuit *ἀποβάτου καὶ ἡνίοχον ἐμβιβάζοντος*, quo certamine armatus apobata in medio cursu de biga desiliebat et currendo bigam ab auriga rectam aequabat.

Postquam varia certamina praecipuorum ludorum perlustravimus, paucis exponere iuvat, quae in genera illa comprehendere solita sint. Duo igitur genera certaminum vulgo distinguebantur, gymnicum (*ἀγὼν γυμνικός*) et equestre (*ἀγὼν ἵππικός*);³⁾ quorum duorum generum longe splendidissimum equestre fuit, unde ei mythicis quidem temporibus primus locus assignabatur. Hoc autem proprium

1) *ἐφίππιος* agon dicitur a Platone legg. VIII p. 833 B, librariorum ni fallor errore.

2) Vide tamen de simili mutatione ordinis certaminum Olympicorum infra p. LXXVII.

3) v. Herod. VI 38. Plat. legg. VIII p. 833. Paus. V 9, 3. Strab. III 155. schol. Pind. p. 425.

equestris generis certaminum erat, quod praemia non aurigis, qui equis regendis dexteritatis et virtutis documenta ediderant, sed dominis, qui equis alendis et quadrigis bigisque adornandis magnos sumptus impenderant, donabantur. Verum tamen si quis non solum equos aluerat, sed etiam in certamine rexerat, ut Herodotus Thebanus (I. 115), singulari ille laude ornabatur.¹⁾ Duobus quae dixi generibus ludorum in nonnullis feriis, ut Pythiis Delphicis Sicyoneisque et Panathenaeis Atheniensibus, tertium genus musicum (*ἀγῶν μουσικός*) additum est, quod cum primum Apollinis cultus proprium fuerit, postea etiam, ubi ingenii facultates iuxta corporis robora exerceri et praemiis ornari coeptae sunt, ad alios ludos, ut Panathenaicos, translatum est. Ex Pindari autem epiniciis unum P. XII musicam victoriam tibiis partam spectat.

Gymnicorum certaminum alia erant simplicia, ut cursus pugilatus lucta, alia composita, ut pentathlon et pancratium. Atque pancratium quidem, quod gravissimum et difficillimum certaminum gymnicorum fuisse ipso nomine indicatum est, ex contentionibus luctae et pugilatus coniunctis constabat; pentathlon autem sive quinquertium ex quinque certaminibus compositum erat, quae quinque certamina exposita habes in epigrammate Simonideo 152.

*Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα
ἄλμα ποδωκείην δίσκον ἔκοντα πάλην,*

et in versibus memorialibus scholiastae Plat. Erast. p. 135 E

*πένταθλος οὗτος τοῖς νέοις ἀγωνία,
πάλη, σίγυννος, ἄλμα, δίσκος καὶ δρόμος,*

atque Eustathii ad Hom. Il. XXIII 621

*ἄλμα ποδῶν δίσκον τε βολὴ καὶ ἔκοντος ἐρωή
καὶ δρόμος ἥδ' ἐπὶ πάλη, μία δ' ἐπλετο πᾶσι τελευτή.*

Sed quo ordine illa sese exceperint, vereor ut umquam omni ex parte ad liquidum perduci possit. Quamquam nonnulla explorata sunt. Atque primum ex eo, quod Pausanias v 7, 10. 17, 10 saltui, primo utique certamini, accini dicit, initium certandi a saltu factum esse efficitur. Tum ex eodem Pausanias VI 19, 4, quo loco tres pentathli discos fuisse tradit,²⁾ discum, ut quo tres certarent, luctae,

1) Inde Lycomedes in titulo epinicio Olympiae reperto (Arch. Zeit 1876 n. 17) addendum curavit *κέλητι τελείῳ ἰδίῳ*.

2) Paus. v 19, 4: *ἐν τούτῳ τῷ θησανρῷ* (scil. τῶν Σικυνωνίων) *δίσκοι τὸν ἀριθμὸν ἀνάκεινται τρεῖς, οὓς ἐς τοῦ πεντάθλου τὸ ἀγώνισμα ἔσκομίζουσιν.*

qua duo committerentur, proxime antecessisse probabile fit.¹⁾ Deinde ex loco Xenophontis Hell. VII 4, 29: *καὶ τὴν μὲν ἵπποδρομίαν ἤδη ἐπεποιήκεσαν* (sc. οἱ Ἀρκάδες ἐν τῇ πανηγύρει τῶν Ὀλυμπίων) *καὶ τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου, οἱ δ' εἰς πάλην ἀφικόμενοι οὐκέτι ἐν τῷ δρόμῳ, ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ δρόμου καὶ τοῦ βωμοῦ ἐπάλαιον* apparet quinquertii duas partes ipso loco tum fuisse discretas, τὰ δρομικά, quae in stadio fierent,²⁾ et luctam (πάλην), quae finitis illis curricula certaminibus in palaestra inter stadium et aram Iovis exerceretur.³⁾ Denique etiam Pindari testimonio N. VII 72 luctam ultimum locum obtinuisse constat. Quinquertio autem recepto saltu (ἄλματι) et iaculo (ἀκοντίῳ) et disco, quibus olim seorsum certatum esse Homerus Il. XXIII 886. Od. VIII 100, Pindarus I. I 24 docent, certare iam desierunt; contra etiam pancratio et quinquertio receptis singularia certamina cursus pugilatus luctae permanebant. Cursus autem tres erant species Olympiae et Delphis: *σταδίων δρόμος, δίαυλος δρόμος, δολιχος δρόμος*,⁴⁾ quibus Athenis et recentioribus temporibus etiam Nemeis et Isthmiis (Paus. VI 16, 4) ἵππιος, qui diaulo duplo longior erat, additus est. Denique inter cursus certamina etiam *λαμπαδοδρόμος* Panathenaeorum Atheniensium et Hellotiorum Corinthiorum referendus est.

Aetatibus quoque certamina discriminabantur. Heroicis quidem temporibus nihil aetatis discrimen valebat, quandoquidem nisi viris et ducibus belli inire certamen non licuit. Postquam autem ludis gymnics id inprimis agere coeperunt, ut civium corpora ad belli discrimina subeunda exercerentur, non solum viros, sed etiam iuvenes

1) Necessario hoc sequi negat Holwerda, qui disci certamen secundo vel primo loco posuit, cursum quarto. Speciose M. Faber, Phil. 1891 p. 478 ex eo, quod ἀκοντιστῇ ἀνδρὶ λόγχαι τρεῖς erant (CIG. 2360), discos quoque tres singulos iecisse colligit.

2) Sic si tu duce Pindero nomen τὰ δρομικὰ interpretaberis, non te offendet quod hoc nomine quatuor partes quinquertii, ἄλμα δρόμος ἀκόντιον δίσκος, comprehendi potuerint. Ceterum conferre iuvat quae de pentathlo post Pinderum, Gardnerum, Holwerdam, Haggenmuellerum alios nuperrime M. Faber, Philol. 1891, 469 ss., Fr. Mie, Jahrb. f. cl. Phil. 1893 p. 785 ss., Em. Henrich, Bayr. Gymn.-Blätt. 1894 p. 366 ss. disputarunt.

3) Palaestra Olympica quae nostra memoria effossa est, longo intervallo a Xenophontea distat, quod ne mireris, palaestra illa aliquanto post aedificata est; v. Bötticher, Olympia p. 360. Atque Graef, Die Ausgrabungen zu Olympia v. 40, saeculo quarto exeunte vel tertio ineunte eam aedificatam esse statuit, Flasch ap. Baumeist. Denkm. p. 1104, o altera parte dimidia saeculi tertii. Ceterum non omni tempore lucta alio loco certatum esse, sed solum tum, cum hostibus ingruentibus certantes in tutum orbem Altis se recepissent, recte monet Martin, Philol. 1891 p. 496.

4) Trium harum specierum duae priores ita differebant, ut qui stadio certarent semel uno tenore (ἐὐθύτονον Pind. O. x 64) curriculum permetirentur, qui diaulo, bis curriculum permensi ad stationem, unde exierant, redirent. Dolicho vero qui certarent, iis duodecies duplex stadium permetiendum fuisse veri simile est; v. Aug. Mommsen, Heortol. p. 145 Ann. 3.

et pueros certaminum consortes fieri voluerunt, et cum pueros infirmos cum viris adultis committere iniquum esse videretur, separata certamina puerorum (*παίδων*) et virorum (*ἀνδρῶν*) instituerunt. Athenienses vero inde a quarto saeculo a. Chr. etiam longius progressi primum tria certaminum discrimina *παίδων καὶ ἀγνεύων καὶ ἀνδρῶν*, deinde vel quatuor aetatis gradus statuerunt.¹⁾ Atque quatuor quidem aetatis gradus nihil certe ad Pindari epinicia pertinent; illud autem dubitari potest, num Pindarus discrimen puerorum (*παίδων*) et iuvenum (*ἀγνεύων*) prorsus ignoraverit. Olympicis quidem Pythiisque ludis *ἀγῶνας παίδων* et *ἀγνεύων* non distinctos fuisse ex testimoniis Pausaniae et Philostrati supra allatis cognovimus;²⁾ sed si quis in Atticis civitatibus iam tum illud discrimen valuisse statuerit, non habeo quo eum redarguam. Qua de causa in medio equidem relinquo, utrum Pindarus O. IX 89 *ἐν Μαραθῶνι συλαθεὶς ἀγνεύων μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων*, et O. VIII 55 *εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγνεύων κῦδος ἀνέδραμεν ὕμνῳ* vocabulo *ἀγνεύων* idem atque *παίδων* significaverit, an medium quoddam inter puerilem et virilem aetatem indicare voluerit. Neque tamen ad omnia certamina pueri admittebantur; ne Athenis quidem hoc factum est; diutius autem Olympiae et Delphis cavebant, ne laboriosis et periculosis certaminibus flos iuventutis pessumdaretur. Pancratis certe Pindari aetate Olympicis Pythiisque ludis pueri non certabant, et pentathlum puerorum cum una Olympiade admissum fuerit, mox rursus abolitum esse supra cognovimus. De Nemeis et Isthmiis ne hac quidem in re quidquam testium fide constat; neque tamen credibile est Corinthios aut Nemeaeos tam longe ante Eleos pancratis certamen puerorum probasse. Chronologicas autem quasdam difficultates, quas ut summoheret Herbigius meus (Comment. philol. Monac. p. 140) contrarium statuere ausus est, alio modo ad I. VIII arg. expediam. Nihil vero inscriptione carminis N. v *παίδι παγκρατίας* commoveor, quippe quae et codicum fide parum fulcita sit et ut omnes inscriptiones auctoritate veteris memoriae careat. Id tamen facile largior, iuvenes (*νέους*) fere vegetae aetatis ad quinquertii longas contentiones subeundas nomina professos esse. Denique singulare erat Heraeorum Olympicorum, quod etiam virgines tribus aetatis gradibus discretas in certamen stadii vocabant (Paus. v 16, 2).

1) v. Plat. legg. viii p. 833. Athen. xv p. 678 C, lapidum testimonia apud Mommsenium Heortol. 141 ss.

2) Nihilominus *Πύθια ἀγνεύων παγκράτιον* ex aetate imperatorum Romanorum commemorantur in lapide Neapolitano IGSI. 747 et *Ἰσθμία ἀγνεύων παγκράτιον* IGSI. 746.

De ordine certaminum.

Postquam supra iam in transitu pauca de ordine certaminum ludorum Panathenaicorum delibavimus, hic plenius de re difficillima disserere nobis visum est. Quamquam igitur neque omnibus in ludis neque iisdem in ludis omni tempore idem ordo certaminum servatus est, tamen hoc fere semper et ubique obtinuerunt, ut stadio cursoribus primum locum assignarent. Atque iam Odysseae temporibus a cursu Phaeaces initium certandi fecerunt (Od. VIII 120), in catalogis vero Olympionicarum stadio victores primo loco collocati sunt, unde a stadio victoribus singulas Olympiades chronographi notabant.¹⁾ Eodem modo Pythiorum Sophocles El. 684 *δρόμον πρώτην κρίσιν* fuisse dicit, et Athenis stadio victori plus amphorarum olei quam quinquertio vel lucta pugilatuve victoribus praemio dabatur. Denique etiam philosophus Plato, legg. VIII p. 333 a stadio ut initium ludorum fieret praecepit.²⁾ Alterum verisimile est institutum fuisse, ut quae posteriore tempore recepta essent certamina locum post certamina dudum recepta sortirentur. Quamquam hoc non tam anxie observabant, ut nihil opportunitati et variationis studio darent³⁾ aut puerorum certamina contra hominum expectationem ultimum in locum reicerent. Sed id tamen ex chronologico ordine institutionis certaminum supra exposito mansit, ut equestria certamina fere ultima inirentur, quo facto illud quoque consecuti sunt, ut ne hominum studia spectandi remitterent, sed ad ultimum et splendidissimum genus certaminum spectandum erigerentur.

Multum vero in omni hac quaestione referebat, quot dies certaminibus ineundis consumerentur. Minoribus enim in ludis hoc fere institutum erat, ut primo die sacra fierent, altero certamina omnia.⁴⁾ Olympicae autem feriae cum Pindari aetate quinque dierum essent, ad minimum tres dies medii certaminibus explebantur.⁵⁾

1) Conf. Plut. quaest. conv. II 5.

2) Etiam Plut. quaest. conv. II 5, 1 testatur stadio primum certatum esse: *ποῖον οὖν φαίη τις ἂν τῶν ἀγωνισμάτων γεγονέναι πρῶτον ἢ τὸ στάδιον, ὥσπερ Ὀλυμπίαι.* Nihilominus quondam Polites quidam certamen Olympicum ita iniit, ut similiter atque Athenis factum est (v. supra p. LXXII) primum dolicho, deinde stadio et diaulo certaret, qua de re v. Paus. VI 13, 3.

3) De mutatione ordinis Ol. CXXXII Clitomachi gratia facta, ut pancratium ante pugilatum fieret, v. Paus. VI 15, 4.

4) Hoc de Thebanis ludis Heracleis disertim refert ipse Pindarus I. III 85.

5) Ex loco Pindari O. V 6 *ὅπῃ βοῦθυσίαις ἀέθλων τε πεμπαμέροις ἀμίλλαις ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε* equidem concludere non ausim tum temporis, i. e. Ol. LXXXII certamina super quinque dies distributa fuisse. Nam quinque diebus certe equis certatum non est, unde poetam non more mathematico tempus certaminum accurate definivisse, sed quod feriae quinque dierum fuerunt, hoc ad sacrificia et certamina traxisse probabile est.

Atque his quidem in ludis usque ad Ol. LXXVII pancratio ultimum locum post quinquertium et equorum certamina fuisse, sed cum illa Olympiade toto fere die curulibus certaminibus et quinquertii consumpto pancratiastae in noctem pugnam extraxissent, ordine mutato sola certamina equorum et quinquertii ultimo diei relictas, pancratium autem in antecedentem diem reiectum esse Pausanias v 9, 3 memoriae prodidit.¹⁾ Atque quinquertio post equorum cursum (*πποδρομίαν*) eodem die certatum esse Xenophontis quoque testimonio, Hell. vii 4, 29 constat. Praeterea nuper titulo honorario Tiberii Claudii Rufi Olympiae ecfosso comprobatum est, etiam secundo p. Chr. saeculo pancrati certamen diei ultimum fuisse.²⁾

Primo igitur die inde ab initio certamina a stadio virorum auspicabantur, ultimo die usque ad Ol. LXXVII equis quinquertio pancratio, inde ab illa Olympiade ultimo die equis et quinquertio, in paenultimum pancratio reiecto, certabant. Sed quae certamina ante pancratium paenultimo die, quae post stadii cursum primo die, denique quae medio vel mediis diebus certamina Pindari quidem aetate fuerint, coniectando divinare, non argumentis confirmare licet. Neque qui exstat catalogus victorum Olympiadis CLXXVII = a. 72 a. Chr. a Phlegonte chronographo scriptus et infra a me plene exscriptus certum documentum praebet ordinis certaminum Olympici. Is enim cum in victoribus illius Olympiadis enumerandis hunc ordinem ludorum sequatur: *στάδιον, δίαυλον, [ὀπλίτην δρόμον], δόλιχον Ἑλλήνων, δόλιχον Ῥωμαίων, πένταθλον, πάλην, πύξ, παγκράτιον, παιδων στάδιον, παιδων πάλην, παιδων πύξ, παιδων παγκράτιον, ὀπλίτην δρόμον,*³⁾ *τέθριππον,*

1) Pausaniae locum gravissimum, sed lacerum et multum vexatum exscribere iuvat totum, qualem eum correxit God. Hermannus Opusc. vi 14: *ὁ δὲ κόσμος ὁ περὶ τὸν ἀγῶνα ἐφ' ἡμῶν, ὡς θύεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερεῖα πεντάθλου μὲν καὶ δρόμον τῶν ἵππων ὕστερα <πρὸ τούτων δὲ γεγενημένων τῶν ἄλλων> ἀγωνισμάτων* (Holwerda, Arch. Zeit. 1880 p. 170 plura intercidissee ratus sic locum supplevit: *τὰ ἱερεῖα, <ἔπειτα δὲ γίνεσθαι τοὺς ἀγῶνας> πεντάθλου μὲν καὶ δρόμον τ. ἱ. ὕστερα <ἡμέρα, προτέρα δὲ τῶν λοιπῶν> ἀγωνισμάτων*). οὗτος κατέστη σφίσιν ὁ κόσμος ὀλυμπιάδι ἐβδόμῃ πρὸς ταῖς ἐβδομήκοντα. τὰ πρὸ τούτων δὲ ἐπὶ ἡμέρας ἦγον τῆς αὐτῆς ὁμοίως καὶ ἀνθρώπων καὶ ἵππων ἀγῶνα. τότε δὲ προήχθησαν ἐς νύκτα οἱ παγκρατιάζοντες, ἅτε οὐ κατὰ καιρὸν ἐσκληθέιντες, αἰτιοὶ δὲ ἐγένοντο οἱ τε ἵπποι καὶ ἐς πλεον ἔτι ἢ τῶν πεντάθλων ἁμύλλα· καὶ ἐκράτει μὲν Ἀθηναῖος Καλλίας τοὺς παγκρατιάσαντας, ἐμπόδιον δ' οὐκ ἔμελλε παγκρατίῳ τοῦ λοιποῦ τὸ πεντάθλιον οὐδὲ οἱ ἵπποι γενήσεσθαι.

2) Arch. Zeit. 1878 n. 147. 148.

3) *ὀπλίτην δρόμον* aut hic aut supra eiciendum est; facilius explicari potest, quomodo priore loco interpolatio orta sit; quamquam ratione in distribuendis ludis inita alterum commendari videtur, ut omnia genera cursus hominum primo die, omnia equorum ultimo die facta esse putemus. Verum *ὀπλίτην δρόμον* ultimum locum in gymniciis certaminibus obtinuisse constat etiam testimonio Artemidori i 63: *τὸ δὲ ὅπλον λεγόμενον ἐπὶ πάντων πᾶσι παρολκᾶς σημαίνει· τελευταῖον γὰρ καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ ἀθλον.*

κέλητα, *συνωρίδα*, *πωλικὸν τέθριππον*, *πωλικὴν συνωρίδα*, *πωλικὸν κέλητα*, fere temporum ordinem sequitur, quo quodque certamen Olympiae receptum esse supra p. LXXI vidimus, nisi quod omnia curulia certamina (*τέθριππον* . . . *πωλικὸν κέλητα*) comprehensa extremo loco posuit et *παίδων παγκράτιον* cum reliquis generibus puerorum certaminum coniunxit. Quamquam si licet divinare et ordinem chronologicum recentioribus temporibus magis servatum esse suspicari, ex illa tabula hanc distributionem certaminum expiscari poteris:

primo die: *εἰσιτήρια*.

secundo die: *στάδιον*, *δίανλος*, *Ἑλλήνων δόλιχος*, *Ῥωμαίων δόλιχος*, *πένταθλον*, *πάλη*, *πύξ*, *παγκράτιον*,

tertio die¹⁾: *παίδων στάδιον*, *παίδων πάλη*, *παίδων πύξ*, *παίδων παγκράτιον*,

quarto die: *ὀπλίτης δρόμος*, *τεθρίππων*, *κέλητι*, *συνωρίδι*, *πωλικῶ τεθρίππων*, *πωλικῇ συνωρίδι*, *πωλικῶ κέλητι*.

quinto die: *πομπεῖα τῶν νικησάντων*, *κοινὴ πομπή*, *ἐστίασις*. Quodsi catalogus victorum Ol. CLXXVII non modo temporum ordinem, quo singula certamina recepta sunt, sequitur, sed etiam certaminum ordinem, quo ea tum temporis sese excipiebant, aetate Pindari et Xenophontis et eorum, e quibus Pausanias pendet, mutationem genuini ordinis factam, postea autem rursus abiectam esse nobis statuendum est. Mutationis autem illius summa ea erat, ut certaminum genera composita, quinquertium et pancratium, post simplicia certamina, cursum luctam pugilatum, fierent ultimumque locum sortirentur.²⁾ Panathenaeis autem et, si ex uno exemplo de ceteris concludere licet, omnibus in ludis minoribus exemplum et auctoritatem ludorum Olympicorum in ordine certaminum digerendo secuti sunt. Ad postremum brevi refero, quo pacto Holwerda Arch. Zeit. 1880 p. 171, cum locum Paus. v 9, 3 aliter supplevisset et Plutarchum

1) Plutarchi aetate puerorum certamina ante virorum fuisse apparet ex Quaest. conv. II 5, 1: *ἐνταῦθα δὲ παρ' ἡμῖν (Ἀθήνησι) καθ' ἕναστος ἄθλημα τοὺς ἀγωνιζομένους εἰσάγουσιν ἐπὶ παισὶ παλαισταῖς ἄνδρας παλαιστὰς καὶ πύκτας ἐπὶ πύκταις, ὁμοίως καὶ παγκρατιαστὰς· ἐκεῖ δὲ (Ὀλυμπίασι) θύαν οἱ παῖδες διαγωνίζονται, τότε τοὺς ἄνδρας καλοῦσι*. Atque Plutarchum vera retulisse nullus equidem dubito, sed potuit ordo puerorum certaminum alius alio tempore fieri.

2) Similiter in certaminibus cursus Ol. CLXXVII ad genuinum et priscum ordinem redierunt vel redierant, ut stadio et diaulo ante dolichum certarent; nam antea quondam Olympiae, ut Athenis (v. supra p. LXXII) primum dolicho, deinde stadio et diaulo certatum esse docet Paus. VI 13, 3: *ἀπὸ γὰρ τοῦ μεγίστου καὶ διαρκεστάτου δι' ὀλιγίστου δὴ καιροῦ μεθηρομένοιο ἐπὶ τὸ βραχύτατον καὶ ὀκτωστον, καὶ δολίχον τε ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ καὶ παραντία σταδίου λαβὼν νίκην προσέθηκε διαύλου σφίσι τὴν τρίτην*.

auctorem secutus omni tempore puerorum certamina virorum certaminibus antecessisse putaret, quinque dies ludorum Olympicorum distribuendos censuerit:

primo die: sacrificia (*βουθυσία*) et recens certantium hominum et equorum,

secundo die: certamina puerorum,

tertio die: virorum *δόλιχος*, *στάδιον*, *διανλος*, *πάλη*, *πυγμή*, *παγκράτιον*, *κῶμος τῶν νικῆσαντων*,

quarto die: *ἵπποδρομία*, *πένταθλον*, *ὀπλιτῶν δρόμος*, *κῶμος τῶν νικησάντων*,

quinto die: sacrificia victorum et legatorum epulae.

De numero et sortitione concertantium.

In difficilem iam quaestionem de sortitione et numero certantium delabimur. Primum igitur omnium hoc in propatulo est, non omnium certaminum eandem in hac re conditionem fuisse. Namque ad luctam, pugilatum, pugnam armatam, pancratium non plures quam binos in arenam descendere potuisse patet, sed cursu et equis necnon saltu et iaculo et disco nihil obstabat, quominus plures inter se certarent. Atque in Patrocli funere curru octo, cursu tres certasse Homerus prodit, idemque Phaeaces sedecim, qui nomen professi erant, omnes simul cursus certamen iniisse narrat. Similiter in Peliae ludis funebribus sex bigis, quinque pedum velocitate certasse feruntur. Pindarus vero P. v 49 Pythiade tricesima prima quadraginta, Sophocles El. 708 in fabulosis, sed ad consuetudinem suae aetatis assimilatis ludis Pythiis Orestis decem aurigas inter se collisos esse narrat. Sed in his quoque ludis, in quibus plures simul certamen inire poterant, ubi iusto plures nomina dederant, mos invaluit, ut in duos ordines distribuerentur, et qui in utroque ordine superiores evasissent, denuo inter se de palma certarent. Hoc quidem de cursoribus Olympicis disertim tradit Pausanias vi 13, 4: *τέσσαρας, ὡς ἕκαστοι συνταχθῶσιν ὑπὸ τοῦ κλήρου, καὶ οὐκ ἀθρόους ἀφιάσιν ἐς τὸν δρόμον· οἱ δ' ἂν ἐν ἑκάστη τάξει κρατήσωσιν, ὑπὲρ αὐτῶν αὐθις θεύουσι τῶν ἄθλων, καὶ οὕτω σταδίου δύο ὁ στεφανούμενος ἀναιρήσεται νίκας*.

In pugilatu autem et lucta et pancratio alterum ex duobus non fieri non potuit, ut aut plurum quam duorum nomina omnino non reciperentur, aut si plures admissi essent, ii in plura paria distribuerentur. Itaque quod in cursu rarum fuit neque nisi si iusto maior numerus concertantium exstiterat factum est, id in his generibus certaminum sollemne fuit. Atque disertim Pindarus

O. viii 68 et P. viii 81 Aeginetas Alcimedontem et Aristomenem laudat quatuor adversarios lucta devicisse. Iam hoc certe nemo probabit singulos cum quatuor simul luctatos esse; nimis enim esset hoc iniquum et prope prodigiosum. Unus igitur deinceps cum quatuor adversariis pugnavit; sed quonam hoc pacto factum sit aut fieri potuerit, nobis iam aperiendum est.¹⁾

Omni hac in quaestione plurimum refert, exiguusne an magnus certantium numerus fuerit, parne fuerit an impar, unane an plures sortitiones factae sint. Proficiscendum autem nobis est de loco classico Luciani Hermot. 40: *ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν (sc. κλήρους) ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ, ἐς δύο δὲ τὸ βῆτα, καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτά, ἣν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσιν, δύο αἰὲ κλήροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος προσευξάμενος τῷ Διὶ καθελὼς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἓνα καὶ μετ' ἐκείνον ἕτερος . . . τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἐσπακῶτι παλαίειν ἢ παγκρατιάξειν συνάπτει (ὁ ἀλκυάρχης), τὸν δὲ τὸ βῆτα τῷ τὸ βῆτα, ὁμοίως καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά· οὕτω μὲν γάρ, ἣν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταί, οἷον ὀκτὼ ἢ τέτταρες ἢ δώδεκα· ἣν δὲ περιττοί, πέντε ἢ πᾶσι ἑνὶ γράμματι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγράφειν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὅς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπᾷ, ἐφεδρεῖε περιμένων, ἔσθ' ἂν ἐκείνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμά· καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι; quo cum teste locupletissimo componere iuvat Iuliani Imp. conviv. p. 317 Sp.: *μετὰ τοῦτο ὁ Ζεὺς ἤρπετο τοὺς θεοὺς, πότερον χρὴ πάντας ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καλεῖν ἢ καθάπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι γίνεται, ὁ τοῦ πολλὰς ἀνελομένου νίκας κρατήσας, ἐνὸς περιγενόμενος οὐδὲν ἑλαττον δοκεῖ κάκεινων γεγενῆσθαι κρείσσων, οἱ προσεπάλαισαν μὲν οὐδαμῶς αὐτῷ, τοῦ κρατηθέντος δὲ ἤττους ἐγένοντο.* Si igitur ad certamina luctae, pugilatus, pancratii quatuor pluresve nomina professi erant, in duo plurave paria sorte distribuebantur. Atque si par numerus certantium fuit, ut nullus relinqueretur, simplicior ordo certaminis erat. Nam si quatuor nomina dederant, ex iis, quae Pausaniam de cursorum ordinibus rettulisse supra vidimus, colligere nos oportet, primum duo paria certamen iniisse, deinde qui ex utroque pari superiores discessissent, denuo inter se de corona certasse.*

1) De difficillima hac quaestione multi varias in partes disputaverunt, ex quibus praeter eos, qui de rebus gymnasticis (v. p. lxxi) et de pentathlo (v. p. lxxiv) scripserunt, imprimis laudo interpretes Pindari, Boeckh. Expl. 318, et Fennell, Pind. Nem. and Isthm. p. 188.

Iam si octo concertatores sive quatuor paria erant, aequitatis ratio postulasse videtur, ut primum duo priora paria et victores horum duorum parium certarent, deinde duo altera paria et victores horum parium, ad extremum qui ex duobus prioribus et duobus alteris paribus victores discesserant inter se de corona confingerent; sic septena certamina exstiterunt, et qui ad ultimum victor decessit, ter in arenam descenderat. Verum si non religiose in re ludicra aequitatis leges observabantur, hoc quoque fieri potuit, ut postquam quinam ex duobus primis paribus dexterior esset exploratum erat, tertium par committeretur et qui in eo vicerat cum victore illo duorum primorum parium certaret, exinde quartum par committeretur et ad extremum victor quarti paris cum victore trium priorum parium de praemio certaret. Sic totidem (septem) atque in superiore certandi modo certamina facta sunt, sed qui ad ultimum victor renuntiabatur, non ter sed quater in arenam descenderat.

Sin impar numerus eorum, qui nomina dederant, erat, unus qui relinquebatur *ἐφεδρος* dictus est ab eo, quod ceteris insidiabatur et quinam exitus priorum certaminum futurus esset exspectabat. Felicem eius sortem fuisse, quod integer cum fesso certamen iniret, non solum Lucianus l. l. dixit, sed etiam auctor tituli Olympici n. 146 (Arch. Zeit. 1878 p. 91), quo P. Cornelius Ariston pancratio victor Ol. CCVII non fortunae vel sortis beneficio, sed suarum virium robore se vicisse iactat:

οὐ γὰρ ἐν εὐτυχίῃ κλήρου στέφος, ἀλλ' ἐφεδρείης
χωρὶς ἀπ' Ἀλφειοῦ καὶ Διὸς ἡσπασάμην.¹⁾

Atque hic quoque si tres certabant, simplex et facilis erat ratio; nimirum primum qui eandem litteram duxerant inter se certabant, deinde qui ex his duobus vicerat cum ephedro committebatur; atque sane tum felix sors ephedri erat, ut cui integris viribus cum eo, qui antecedentis certaminis contentionibus iam suas vires attriverat, certare contingerit. Sed difficilior erat causa, si quinque septem novem nomina dederant, vel si ex quinque paribus, quae primum commissa erant, quinque victores evaserant. Fac novem nomina professos esse; ex his primum quatuor paria sorte facta sunt, qui-

1) Inde apparet cur, si quis non ephedrus sorte factus, nihilo minus palmam meruerat, se *ἀνέφεδρον* in titulo honorario praedicaret, ut in inscriptionibus Olympicis n. 146. 147. 148 factum videmus. Unus ob stare videbatur titulus n. 28 (Arch. Zeit. 1876 p. 223), quo victor se iactabat *νικήσαντα ἀνδρῶν παγκράτ[ιο]ν ἐφεδρον*. Sed felicissimo acumine Dittenberger, Arch. Zeit. 1878 p. 91 hoc obstaculum removit et in argumentum contrariae rei vertit lacunam lapidis sic explens: *παγκράτ[ιον] ἀνέφεδρον*.

bus unus ephedrus, qui adversarium non duxerat, supererat. Iam plane aequum erat, ut primum quatuor paria luctarentur, deinde altera sortitio fieret quatuor horum victorum et ephedri, tum rursus duo paria committerentur, quo facto horum victores duo cum ephedro alterius sortitionis tertium sortirentur, porro qui eandem litteram duxerant inter se certarent, et qui ex his victor discesserat cum ephedro tertiae sortitionis ultimam pugnam de corona iniret. Sic fieri potuit, ut qui ad extremum victor renuntiabatur, quater adversarium vicerit; verum ne illud quidem, qui sortitionum casus sunt, exclusum erat, ut qui semel tantum luctatus esset, praemio victoriae ornaretur. Quamquam hic quoque, si aequitatem minus severe curabant, institui potuit, ut primum duo prima paria certarent, deinde victores duorum horum parium, tum tertium pār et quartum, exin victores tertii paris et quarti, porro victores duorum priorum parium et duorum alterorum, ad extremum victor huius paris cum ephedro. Etiam tertium institui potuit, ut primum quatuor paria committerentur, et deinde ephedrus cum quatuor victoribus quatuor illorum parium deinceps certaret, vel si fortuna et viribus minus adiutus ephedrus in primo vel altero certamine cum victore primi vel secundi paris inferior discesserat, victor primi vel secundi paris cum reliquis victoribus singulorum parium deinceps certamen iniret. Iam si quaeris, quinam ex his duobus vel tribus modis, quorum primum Krausius Olympia 114, tertium Boeckhius Expl. Pind. 318 amplectebatur, probandus mihi esse videatur, primo modo aequitas favet, secundo vel secundo et tertio id, quod Lucianus de pluribus sortitionibus nihil rettulit. Sed non iam ad coniecturas nobis confugiendum est; lites enim compositae sunt duobus titulis ex ruderibus Olympicis protractis n. 146 P. Cornelii Aristonis et n. 147 Tiberii Claudii Rufi (Arch. Zeit. 1878), quos cum iam Dittenbergerus l. l. ad quaestionem istam solvendam adhibuisset, plane expedivit Holwerda, Arch. Zeit. 1880 p. 171. Ti. Claudius Rufus igitur dicitur πάντας μὲν ἀνέφεδρος ἐπαγκρατίασε, τοὺς κλήρους τοῖς δοκιμωτάτοις λαχὼν ἀνδράσι, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ καὶ ἀρετῆς καὶ εὐψυχίας ἦλθεν, ὥστε περὶ τοῦ στεφάνου παγκρατιάζων πρὸς ἄνδρα λελογχότα ἐφεδρεῖαν, καλλίῳ λορίσασθαι τῆς ψυχῆς, ὑπεριδεῖν ἢ τῆς περὶ τὸν στέφανον ἐλπίδος, Cornelius vero Ariston ἐστέφθη ἀνέφεδρος Ὀλύμπια παγκρατίῳ παῖς | τρισσὰ κατ' ἀντιπάλων ἄθλα κονεῖσάμενος, . . . ἐπτά γὰρ ἐκ παίδων παλάμας μόνος οὐκ ἀνέπαυσα, | ζευγνύμενος δ' αἰεὶ πάντας ἀπεστεφάνουν. Tribus continuis commissionibus septem adversarios Eumenes, ephedrus sorte non factus, vincere non potuit, nisi si post primam sortitionem tria paria committebantur, deinde

sorte inter tres victores horum trium parium et ephedrum ducta duo paria committebantur, demum duo victores duorum horum parium de corona certabant. Reiciendam igitur patet rationem Boeckhianam.

Satis iam ex iis, quae modo exposui, apparet plus uno modo fieri potuisse, ut unus quatuor adversarios luctando vinceret. Et ut duobus exemplis Pindaricis duo ex monumentis accedant, titulo Olympico n. 130 (Arch. Zeit. 1878) Philippus Arcas pugilator laudatur, quod *τέσσαρας εὐθείᾳ παῖδας ἔκλινε μάχῃ*, et similiter n. 128 Xenocles luctator. Praeterea illud apparuit, multum in vicissitudinibus certaminum sortem valuisse, et cui quisque committeretur et paremne inveniret adversarium an ephedri feliciorum conditionem sortiretur. Sed num hanc ob causam Pindarus N. vi 71 festina sorte (*κλάρῳ προπετῇ*) suis clientibus coronam ereptam esse questus sit, suo loco examinabimus.

Ad postremum de certantium numero quinquertii nobis dissendendum est. Huius enim certaminis peculiaris quaedam natura fuit, quoniam in eo lucta, quae duos adversarios solum admitteret, cum aliis generibus, quae ut cursum et iaculationem plures simul inire possent, coniuncta erat. Atque hic quidem inde nobis proficiendum est, quod quamvis fieri potuerit, ut quis omnibus in quinque partibus vinceret¹⁾, tamen usu veniebat, ut qui ad postremum victor corona ornabatur, in una alterave parte aliis inferior (*ὑπαχρος*) discessisse iudicaretur. Adeo vero hoc fieri solebat, ut qui summis in generibus artis agonisticae, cursu et lucta, princeps non esset, sed in ceteris generibus aliis antecelleret, *πένταθλος* vulgo diceretur.²⁾ Quo cum accedat, quod non omnes ad luctam admissos esse Herodoti ix 33 et Xenophontis Hell. vii 4, 29 narratione constat, certamen quinquertii videri potest ita institutum fuisse, ut numerus certantium deinceps minueretur. Quodsi lucta duo, disco tres certabant, ex tribus qui minimum disco valebat certamine luctaminis excludebatur. Iam si eadem ratio in reliquis partibus quinquertii valuit, ad saltum omnes, ad cursum quinque

1) Accidisse hoc, sed raro testatur Aristides Panath. p. 318 Dind., ubi postquam veterum Atheniensium concordiam et fortitudinem laudavit, addit: *ἐμοὶ μὲν οὖν οὐδὲ πένταθλοι δοκοῦσιν οἱ πάντα νικῶντες τοσοῦτον τοῖς πᾶσι κρατεῖν*. Eodem redit vox Xenophontis Hell. iv 7, 5 *πυνθανόμενος δ' Ἀθησίοις τῶν στρατιωτῶν, μέχρι μὲν ποὶ πρὸς τὸ τεῖχος ἤγαγεν ὁ Ἀθησίοις, μέχρι δὲ ποὶ τὴν χώραν ἔδησεν, ὥσπερ πένταθλος πάντῃ ἐπὶ τὸ πλεον ὑπερβάλλειν ἐπειράτο*. Potuit scilicet pentathlus non solum uno sed pluribus, quin etiam omnibus generibus certaminis excellere.

2) Hoc vocabulum in proverbium abiisse docet locus Ps. Platonis Erast. p. 135 E et cognomen *Ἐρατοσθένους πεντάθλου* ap. Suidam s. v. *Ἐρατοσθένης*, de quo commentatus cum Platon. Stud. p. 56.

superiores, ad iaculationem qui ex his quinque superiores discesserant quatuor, ad discum tres, ad luctam duo¹⁾ admissos esse et qui in ultima commissione luctae victor discessisset, totius quinquertii victorem iudicatum esse nobis statuendum erit. At huic opinioni obstat non solum scholiastae Aristid. Panath. III 339 Dind. commentum ἀρκεί τοῖς πεντάθλοις τρία τῶν πέντε πρὸς νίκην, sed etiam, quod plus valet, auctoritas Plutarchi quaest. conv. IX 2, 2 τοῖς τρισὶν ὥσπερ οἱ πένταθλοι περίεστι καὶ νικᾷ et testimonium Pollucis onom. III 151 ἐπὶ δὲ τοῦ πεντάθλου τὸ νικῆσαι ἀποτριάσαι λέγουσιν.²⁾ Quod si recte hi tradunt neque quod usu veniebat, lege sancitum esse temere sumebant, de corona quinquertii ita certatum est, ut non qui in extrema parte certaminis victor discessisset, sed qui in quinque partibus plus victoriarum reportasset, corona ornaretur. Exempli gratia si ex quinque qui nomina dederant iuvenibus unus ter, alius bis, tres nusquam vicerant, ille, qui ter in singulis certaminibus vicerat, victor totius quinquertii renuntiatus est, sive saltu cursu lucta, sive saltu iaculo disco, sive saltu iaculo lucta superior discesserat. Atque haec quidem ratio multa habet, quibus commendetur. Neque tamen prorsus illa incommodis caret. Primum si quis in tribus primis certaminibus vicerat, non erat cur ad duo reliqua certamina descenderent, aut, si hoc lex agonistica postulabat, multum laboris his certaminibus navarent; de palma enim iam actum erat. Alterum saepe non accidere non potuit, ut nullus omnino victor ex quinquertio discederet; namque si singuli in quinque partibus semel, aut bini bis tertius semel, aut denique unus bis terni semel vicerant, nulli tot victoriae erant, quot palma quinquertii postulabat. Sed hoc incommodum nescio an ita remove liceat, ut quam interpretationem verbi ἀποτριάσαι grammatici ad certum quendam locum comici poetae aut oratoris adnotavissent, alios ad omnes ludorum casus traxisse ducamus. Nam quamquam usu venit, ut qui ter vicerat victor totius quinquertii renuntiaretur, tamen si quis bis tantum vicerat, eum, si ex reliquis adversariis nemo plus semel vicerat, corona privatum esse neutiquam probabile est.³⁾ Prius autem quod fieri potuisse diximus, ut non semper omnibus partibus quin-

1) Atque fieri potuisse, ut qui luctando adversarium vicisset, victor totius certaminis iudicaretur, ii credidisse videntur, qui fabulas de mythicis ludis Argonautarum apud Philostratum, gymn. 3 p. 263 K. commenti sunt.

2) Ceterae explicationes nominis τριακτῆρος in scholiis Aesch. Agam. 171 et verbi ἀποτριάσαι in Bekkeri anecd. 438 ἀποτριάσαι· πληγὰς τρεῖς δοῦναι aut non ad quinquertium pertinent aut errore grammaticorum natae sunt.

3) Etiam longius progressus Fr. Mie in ann. cl. phil. 1893 p. 805 speciosis rationibus omnino evertere studet opinionem de tribus victoriis in singulis partibus quinquertii ad victoriam totius quinquertii necessariis.

quertii certaretur, hoc vereor ut probabili interpretatione loci obscuri Pindari N. VII 72 confirmari possit. Namque numerus certantium hoc quoque minui potuit, quod qui contra regulas certaminis peccaverant, a reliquis partibus quinquertii excludebantur.

Indiculus ludorum.

Ut titulo huius capituli indicavimus, indicem ludorum omnium, qui in Pindari carminibus eorumque scholiis veteribus — recentiora nihil curo — commemorantur, hoc loco componere constituimus, quo in indice quidquid de singulis ludis, eorum origine, tempore, praemio comperimus, breviter exponemus. Digerendo autem in indice alphabeticum ordinem civitatum, in quibus singuli ludi agebantur, secutus sum, ita tamen, ut ludos quatuor praecipuos secundum dignitatem et ordinem librorum Pindari digestos praemiserim. Olympici enim Pythii Nemeaei Isthmici ludi mature a ceteris ludis separati et proprio nomine *ἀγώνων ἱερῶν* vel *ἀγώνων Ἑλληνικῶν* distingui coepti sunt. Quorum nominum prius iam Pindari aetate in usu fuisse documento sunt loci Pindari O. VIII 64. XIII 15. N. II 4 et praecipue N. VI 67 *ἑὺχος ἀγώνων ἔπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱεροῦς*. Sacri illi dicebantur, quod cum sacris et feriis deorum coniuncti erant, non tamen quasi ceteri ludi, ut Panathenaici Iolai Aeacei, profani fuerint, sed quod praeter alios nomine sacrorum ludorum digni existimati sunt.¹⁾ Eosdem vero quatuor ludos etiam nomine Graecorum ludorum a ceteris ludis iam Pindari aetate distingui solitos esse concludo ex I. III 67. P. X 19. XI 50. XII 6. N. X 25. Hoc autem nomine eos a minoribus et quasi domesticis ludis, quos incolae civitatis, in qua quique habitabant, aut soli aut paene soli obibant, distinctos esse demonstrant vocabula inter se opposita *παναγύρεις ξυναι* I. III 46 et *ἀγὼν ἐπιχώριος* P. VIII 79, *τὰ δ' οἴκοι ἄεθλα* N. II 23, quibus cum locis conferas locum Demosthenis Phil. III 32 *τίθῃσι (Φίλιππος) τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνα* et originem antiquam nominis *Ἑλλανοδικῶν*, quo rectores et iudices ludorum Olympicorum designabantur.

Ad minores ludos Pindari locos, quibus quique commemorantur, attuli omnes; sacri ludi tam clara luce fulgent, ut nube exemplorum non indigeant. Certaminum autem genera non adnotavi nisi si qua singularia et notatu digna esse videbantur, velut si minorum ludorum equestria certamina praeter gymnica a Pindaro commemorata sunt.

1) Aetate imperatorum Romanorum numerus *ἀγώνων ἱερῶν* valde auctus est; sic in lapide Neapolitano IGS. 739 undecim sacri agones enumerantur, quorum primus Olympicus est.

Ludi sacri (ἀγῶνες ἱεροί).

Olympia ab Oxylo, rege Aetolorum, primum instituta, ab Iphito rege instaurata (Paus. v 4, 5), a Pheidone rege Argivorum aucta (Strab. viii p. 358), inde ab anno 776 a. Chr. ordine non interrupto quinto quoque anno (διὰ πενταετηρίδος) agebantur.¹⁾ Mythicis temporibus ab Hercule post devictum Augeam facta esse feruntur O. iii et x. Agebantur in honorem Iovis sub colle Cronio (O. i 114. viii 17), prope tumulum Pelopis (O. i 96), in Alti sive luco Iovis sacro (O. x 45), in ripa fluminis Alphei (O. ix 18). Tempus statum ludorum erat plenilunium aestivum, inde ab a. 468 quinque dies, anni Olympici mensis octavi (Attici Metageitnionis, Romani Augusti) dies XI—XVI (O. v 6. schol. O. iii 35. v 14).²⁾ Certamina erant gymnica et equestria, quae quomodo supra tres vel quatuor dies ludorum distributa fuerint vide p. LXXVIII sq. Rectores et iudices ludorum erant Ἑλλανοδίται, qui quot aetate Pindari fuerint, duone an decem, diiudicari nequit lectione Paus. v 9, 4 corrupta, nisi quod iam auctor quinti saeculi Hellanicus in scholiis ad O. iii 22 decem Hellanodicas fuisse tradidit. Praemio dabatur oleagina corona, quam ab Hercule institutam esse narrat Pindarus O. iii.

Pythiorum certamen, cum primum Crisa urbe expugnata Ol. 47, 3 agebatur, mercennarium (ἀγὼν χρηματίτης) erat, Ol. 49, 3⁵⁸² coronarium (ἀγὼν στεφανίτης) factum est; sed unde Pythiades numeratae sint, veterum iam dissensio fuit, cum alii, ut Pausanias (x 7), ab Ol. 48, 3 = 586 a. Chr., alii, ut scholiastae Pindari, ab Ol. 49, 3 = 582 a. Chr. numerarent; nostra memoria priorem rationem Augustus Boeckh et Leopoldus Schmidt, posteriorem Theodorus Bergk et Udalricus Wilamowitz et Otto Schroeder (Philol. 53, 719 ss.) amplexi sunt. In causa dubia, quam in argumentis carminum O. ix. xii. P. i. v. vii attingi et cuius disceptatio inprimis a temporibus carminis P. i pendet, Boeckhianis calculis equidem adstipulatus sum, ita tamen, ut Bergkii calculos uncinis inclusos adderem. Agebantur ludi in honorem Apollinis quinto quoque anno, tertio anno Olympiadis, in campo Crisaeo (P. iii 74. vi 18. vii 16. viii 19. x 15. xi 12. I. ii 18), non longe ab urbe Delphorum et fonte Castaliae (O. vi 17. ix 1. N. xi 24. vi 42). Nam in aspera convalle Delphica campus

1) Nomina victorum octavi, septimi, quin etiam sexti saeculi a. Chr. incerta et pleraque postea ex memoria hominum suppleta esse docet Mahaffy, Journ. of Hell. stud. ii (1881) 164 ss. Primum Hippiam sophistam catalogum Olympionicarum edidisse testatur Plut. Num. 1.

2) Difficilem hanc quaestionem chronologicam aperuerunt Aug. Mommsen, Ueber die Zeit der Olympien a. 1891, et Georgius Unger, Zeitrechnung der Griechen und Römer² p. 773 sq.

non satis patebat ad equestria certamina facienda, atque gymnica quoque certamina in campo Crisaeo acta esse docet Pindarus P. VIII 19. x 15. xi 12, quamquam recentiore tempore prope ipsam urbem Delphos stadium exstructum et ab Herode Attico refectum est (v. Paus. x 32, 1 et Philostr. vit. soph. II 1, 5), cuius rudera etiamnunc exstant; sola musica certamina intra peribolum templi Delphici eo loco, quo postea theatrum exstructum est, acta esse videntur. Tempus statum feriarum erant dies tres medii (v. schol. Pind. p. 13, Köhler CIA. II p. 319, Christ Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 11 ss.) mensis Delphici Bucatii (Attici mensis Metageitnionis, Romani Augusti), quorum trium dierum duos, ut videtur, ludi gymnici et equestres explebant (Soph. El. 698). Certamina erant musica, gymnica, equestria; agonothetarum munere Amphictyones fungebantur (Pind. P. IV 66. Demosth. Phil. III 32); praemio dabatur corona laurea.

Nemea annis cuiusque Olympiadis paribus, id est secundo et quarto in honorem Iovis acta, aestate media, ut nunc exploratum est (v. supra p. LXVI), non, ut ante creditum erat, alternis aestivo et hiberno tempore, novilunio (N. IV 35) sive die XVIII (non XII, v. Unger Philol. 34, 64) mensis Argivi Panemi (Attici Scirophorionis, Romani Julii, v. Robert Herm. 21, 175); instaurata ac sollemnia facta sunt Ol. 51, 4 = 573 a. Chr., sed iam mythicis temporibus a septem ducibus Argivis Thebas proficiscentibus instituta esse feruntur (N. x 27. Hygin. fab. 275). Praemio dabatur corona ex viridi apio (*ἐκ χλωρῶν σέλινῶν*) nexa (schol. Pind. p. 424). Certamina erant gymnica et curulia (N. I), sed nulla biga aut celete; musica ex tertio saeculo a. Chr. commemorant Plut. Philop. 11; conf. Paus. VIII 50, 3. Hygin. fab. 273. CIG. 1719. 1720. Cleonaeorum quod Pindarus N. IV 17. x 42 ludos dicit, inde colligas tum temporis Cleonaeos agonothetas fuisse, quamquam mature hoc munus Argivi sibi vindicabant.

Isthmia in honorem Neptuni annis cuiusque Olympiadis paribus, i. e. secundo et quarto acta, semper, ut nunc exploratum est (v. supra p. LXVI), verno tempore, mense Aprili, sive, ut Ungerus Philol. 37, 4 docuit, die VIII Attici mensis Munychionis, in Isthmo (O. XIII 40), prope portas Corinthi urbis (O. IX 86). Instituta esse traduntur ab Eusebio chronographo Ol. 49, 4 = 580 a. Chr.; sed non primum ea tum instituta, sed solum instaurata et dignitate sacrorum omniumque Graecorum communium ludorum instructa esse, inde apparet, quod iam Solon, qui archon anni 594/3 leges tulisse perhibetur, Isthmionis praemia constituit (Plut. Sol. 23. Diog. Laert. I 55). Certamina gymnica et equestria Pindarus laudat; praeterea musica

imperatoris Neronis aetate fuisse constat, ad quae pertinet theatrum in sede ludorum Romanis temporibus exaedificatum (v. Bursian Geogr. II 21). Agonothetae erant Corinthii (N. II 20. VI 44), sed antiquis temporibus tamquam principes foederis Amphictyonum (N. IV 44. I. VIII 64). Praemio dabant coronam ex apio (O. XIII 33. N. IV 88. I. II 16. VIII 64) sicco plexam (schol. Pind. 514, Apoll. Argon. III 1240); in eius locum postea, ut videtur Corintho a Iulio Caesare restituta, pinus successit.

Minores ludi.

Aeginae ludi commemorantur O. VII 86. P. IX 90. N. V 41. Scholia ad O. XIII 155 duos ludos fuisse tradunt: *ἐν Αἰγίνῃ τὰ Δελφίνια καὶ Ἀλάκεια* contra scholiasta ad N. V 78 unum dicit fuisse agonem neque Delphinia ab Aeaceis differre. *Ἀλάκεια* respicere videtur O. XIII 109 (cf. N. V 53); *Δελφίνια* in honorem Apollinis mense Delphinio acta respicit P. VIII 66 (v. schol.), N. V 44; haec *Ῥορόφωρ* appellat schol. N. V 81. *Ἡραία* Aeginae non fuisse videtur, neque quidquam de iis compertum habuisse veteres ipsa verba scholiorum ad P. VIII 113 testantur *ὥς καὶ ἐν Αἰγίνῃ Ἡραίων ἀγομένων κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Ἀργεὶ ἀγῶνος* cf. notas ad P. VIII 79.

Arcadiae *Λύκεια* in monte Lycaeo in honorem Iovis a Parhasiis instituta erant (O. VII 83. IX 95. XIII 107. N. X 48. AP. XIII 19). Muneri dabatur opus fabrilis (*ἔργα* O. VII 83) sive tripus aeneus (v. Polem. in scholiis O. VII 153); hippodromus nongentorum pedum etiam nunc integer exstat. Alios ludos Arcadiae commemorant scholia O. VII 153: *πολλοὶ δ' ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκεια, Κόρεια, Ἀλεαῖα, Ἐρμαία*, quorum ludorum *Ἀλεαῖα* in honorem Minervae Tegeae (N. X 47 et Paus. VIII 47, 4), *Ἐρμαία* Phenei (Paus. VIII 14, 10) agebantur. *Κόρεια* fuisse videntur et Clitorea (N. X 67) et Megalopoli et Acacesii prope Megalopolim et Tegeae, quandoquidem harum urbium incolae omnium Proserpinae sacra caste colebant (Paus. VIII 21, 3. 31, 8. 37, 1. 53, 1).

Argorum *Ἡραία ἢ Ἐκατόμβεια* in honorem Iunonis (O. VII 83. IX 88. XIII 107. N. X 23). Instituta esse feruntur a vetere rege Argivo (schol. O. VII 152). Muneri dabatur aeneus clipeus (O. VII 83. N. X 22. Hygin. fab. 273), secundum schol. O. VII 83 praeter aeneum clipeum corona myrtea, unde in lapidibus IGSI. 739. 746. 747. 1102 ἢ ἐξ *Ἀργους ἀσπίς* commemoratur. Pindarus gymnica certamina sola respicit, musica commemorat CIG. 1720.

Athenarum ludos respicit poeta O. VII 82. IX 88. XIII 38. P. IX 98. N. II 23. IV 19. X 34. I. III 43. Complures ludos com-

memorant scholia ad O. VII 151: *εἴη δ' ἂν ἦτοι τὰ Παναθήναια νε-
νικηκῶς ἢ τὰ Ἡράκλεια ἢ τὰ Ὀλύμπια ἢ τὰ Ἐλευσίνια*. Sed *Ἡρά-
κλεια* Marathonis, *Ἐλευσίνια* Eleusinis erant, Olympiorum pompam
equestrem commemorat Plut. Phoc. 37, ludos fuisse nemo testatur
(cf. Mommsen Heort. 413 sq.); Pindari quidem testimonium N. II 23
meliore interpunctione remotum est. Panathenaici ludi anno 566 a. Chr.
a Pisistrato instituti sunt (Euseb. ad Ol. 53, 3. schol. Aristid. 323 Di.);
quinto quoque anno redibant; agebantur mense Hecatombaeone ad
finem vergente; significati sunt a Pindaro cum aliis locis supra
allatis tum P. IX 98; muneri amphoram olei dari testatur N. X 35;
certamina erant musica, gymnica, equestria, quibusde supra disserui
p. LXXII; ἀθλοθέται erant decem, ex decem phylis sorte ducti (Ari-
stot. resp. Athen. c. 60. Poll. III 87). Pindari loco P. IX 101 sq. uti
num liceat ad ludos Iovis Olympii aut Telluris deae Athenis vindi-
candos, suo loco quaeremus.

Boeotorum legitimi ludi laudantur O. VII 85, quem ad locum
scholiasta adnotat: *τελοῦνται δὲ ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν
μὲν Θεσπιαῖς τὰ Ἑρωτίδια, ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια, ἐν δὲ
Λεβαδείᾳ τὰ Τροφώνια, ἐν δὲ Ὀρωπῷ τὰ Ἀμφιαράϊα*, quibus addas
Onchesti *Ποσειδώνια* (I. I 33; cf. Hom. hymn. Ap. Pyth. 52 ss.),
Orchomeni *Μινύεια* (I. I 56. schol. I. I 11; cf. Reisch de mus. Graec.
cert. 66 sq.). De ludis Thebanis vide infra.

Corintheta praeter Isthmia fuisse dicuntur *Ἑλλάτια* Minervae
O. XIII 40, ad quem versum scholiasta adnotat: *ἐορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς
ἐν Κορίνθῳ, ἐν ᾗ καὶ ὁ ἀγὼν τελεῖται ὁ καλούμενος λαμπαδοδρομικός,
ἐν ᾧ ἔτρεχον νεανῖαι λαμπάδας κρατοῦντες*.

Cyrenarum Olympia et Telluris ludos sunt qui respici putent
P. IX 101 sq.; Boeckhius Expl. 328 etiam Palladios Cyrenarum vel
potius vicinorum Afrorum fuisse ex P. IX 98 collato Herodoto IV 180
conclusit, sed rectius scholiasta hoc loco Panathenaica Athenarum
significari iudicavit. Virginum quoque certamina Cyrenis instituta
fuisse docet CIG. 5132.

Eleusinis erant *Ἐλευσίνια* ἢ *Δημήτρια* (O. IX 99. XIII 110.
I. I 57), de quibus adnotatum est in scholiis ad O. IX 150: *ἄγεται
δὲ αὐτόθι ἀγὼν Κόρης καὶ Δήμητρος, ὃς καλεῖται Ἐλευσίνια, οὗ
ἐπαθλον κριθαί*. in scholiis ad I. I 81: *ἐν Ἐλευσίνι Δήμητρος ἐστὶν
ἀγὼν καὶ στέφανος ἦν κριθαί*, unde hordaceam coronam praemio
datam esse colligas; conf. Krause, Gymnastik p. 12 sq.; certamina
etiam curulia fuisse ex I. I 57 elucet.

Epidauri laudantur *Ἀσκληπίεια* N. III 84. V 52. I. VIII 68,
quibusde tradit schol. N. III 145: *τίθεται δὲ ἐν Ἐπιδάφυ ἀγὼν*

Ἀσκληπίῳ, τῶν Ἀσκληπιαδῶν πρῶτον θέντων, μετὰ ταῦτα δὲ Ἀργείων διὰ πενταετηρίδος· τίθεται δὲ ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἄγεται δὲ μετὰ ἐννέα ἡμέρας τῶν Ἴσθμίων. Praemio data esse videtur corona myrtea (I. VIII 67).

Euboeae ludi laudantur O. XIII 112. I. I 57; schol. ad O. XIII 159 commemorat Geraesti oppidi *Γεραίστια* in honorem Neptuni, Amarynthi oppidi *Ἀμαρύνθια*. Praeterea in scholiis ad I. I 11 Euboeae *Βασίλεια* ex recentioribus temporibus afferuntur.

Marathonis *Ἡράκλεια* commemorantur O. IX 89. XIII 110. P. VIII 79; muneri dabantur phialae argenteae (O. IX 90). *Ἡράκλεια* aequae atque *Ἐλευσίνια* in scholiis ad O. VII 151 inter Athenienses ludos referuntur, nec scio an ibi recentioribus temporibus acta sint; vide schol. Pind. p. 228: *ἄγεται δὲ (τὰ Ἐλευσίνια) ἐν Ἀθήναις.*

Megarae ludi incipiente vere (schol. N. III 145) in Nisi colle (P. IX 91. N. V 46) acti laudantur O. VII 86. XIII 109. N. III 84. V 46. I. VIII 67. AP. XIII 19. Scholiasta ad O. VII 157 disertim nominat *τὰ Διόκλεια καὶ Πύθια καὶ Νέμεα* (similiter ad P. XIII 155); ex his Pythia (CIG. 1058) et Nemea nescio an recentiora fuerint; quae autem in scholiis ad N. V 84 *Ἀλκαθόια* dicuntur, ea a ceteris nisi nomine differre non videntur. Praemio coronam myrteam dari poeta significat I. VIII 67.

Opuntis *Αἰάντεια* nescio an falso scholiasta ex Pind. O. IX 112 commentus sit.

Pellanae urbis Achaicae ludi laudantur O. VII 86. IX 98. XIII 109. N. X 44. AP. XIII 19; duo huius urbis sacra *Ἑρμαία* et *Θεοξένια* (schol. O. IX 146), quorum altera *Φιλοξένια* apud schol. O. XIII 155 audiunt, nominibus tantum differre in schol. O. IX 146 dicuntur; *Αἶα*, quae in uno ex duobus scholiis ad N. X 82 commemorantur, parum fidei habent. Verum cum Pausanias VII 27, 4 in Theoxeniis Apollinis sacris solos viros inquilinos certare et pro mercede argentum accipere tradat, Pindarus autem N. X 44 laneam vestem suis victoribus iisque peregrinis datam esse testetur, Pindari locos omnes ad Hermaea referendos esse censeo.

Phylacae, quae urbs in confinio Boeotiae et Thessaliae sita erat, *Πρωτεσιλάεια* commemorantur I. I 58 et in scholiis ad I. I 11; certamina equestria fuisse apparet ex I. I 58 ss.

Rhodi ludi in honorem Tlepolemi fuisse dicuntur a Pindaro O. VII 80, quem ad locum unus ex scholiastis adnotat: *φασὶν ὅτι ἄγων ἐκεῖ ἄγεται Τληπολέμεια, οἱ δὲ Ἡράκλεια*, alter Pindarum mendacii arguit: *ἐψεύσατο δὲ ὁ Πίνδαρος· οὐ γὰρ Τληπολέμῳ ὁ ἄγων ἐπιτελεῖται, τῷ δὲ Ἡλίῳ τιθέασιν τὸν ἄγωνα, ὡς Ἴστρος φησὶν*

ἐν τῇ περὶ τῶν Ἑλίου ἀγῶνων· Ῥόδιοι τιθέασιν Ἑλίου ἐν Ῥόδῳ γυμνικὸν στεφανίτην ἀγῶνα. Idem adnotat ad v. 147: ἐγκωμιαστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος τὸν ἀγῶνα Ἑλίῳ τελούμενον εἰς τὸν Τληπόλεμον μετήγαγε· τελεῖται δὲ μὲν Γορπιαίου (August) εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἀπέχει δὲ τῶν Νεμέων ἡμέραις ἕξ, ἀγωνίζονται δὲ παῖδες καὶ ἄνδρες, ὁ δὲ στέφανος λεύκη δίδεται. Ἑλείων ἀγῶν commemoratur titulo Eph. arch. II 221. Boeckhius in hac causa Pindari fidei patrocinatur; equidem hanc permutationem Solis dei et Tlepolemi herois a Pindari more minime abhorrere putaverim.

Siciliae urbium ludi laudantur O. XIII 111; Syracusis Isthmia et Aetnae Nemea agi scholiasta ad h. l. adnotat.

Sicyonis Pythia commemorantur N. IX 53. x 43. I. III 44; agebantur in honorem Apollinis et ab Adrasto instituta esse ferebantur; revera autem a Clisthene tyranno temporibus Crisaei belli instituta sunt (schol. N. IX 2, Herod. v 67); certamina erant musica (Herod. v 67), gymnica, equestria (N. IX. I. III 44); muneri dabantur argenteae phialae (N. IX 52. x 43).

Tenedi vicinarumque civitatum ludi laudantur N. XI 19.

Thebarum ludi respiciuntur O. VII 84. IX 98. XIII 107. P. IX 89. N. IV 20. I. I 55. III 87. Duo sacra una cum ludis Thebis acta esse feruntur, altera in memoriam octo filiorum Herculis a patre vesano interfectorum et ad portas Electrae sepultorum (I. III 81), quibus ludis victores myrtea corona honorabantur (I. III 87), altera Ἰολαία in honorem Iolai (O. IX 98. I. v 32) et patris eius Iphiclis extra Proetidas portas sepultorum (Paus. IX 23, 1. I. I 55 sq. P. IX 88), quibus ludis aenea vasa armave victoribus praemio dari testantur Pindarus O. VII 84 et Polemo in scholiis ad h. l. Verum scholiasta ad I. III 114 et 117 haec duo sacra diversa fuisse negat; quod cum recte statuere videatur (conf. commentationem meam in Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 5 ss.), duo quoque genera praemiorum una dari solita esse nobis statuendum est, ut victores et tripode donarentur et corona myrtea cingerentur. Pindarus ipse I. III 85 significat sacra annua fuisse et ex duobus diebus priorem sacrificiis et feralibus, posteriorem certaminibus destinatum fuisse. Certamina erant gymnica et equestria (I. I 55 et schol. I. III 114), unde carmen P. II ad Hieronis victoriam curulem Thebanis Heracleis partam merito referunt. Vere ea acta esse, inde colligo, quod myrtea corona Iolaiis aequae atque Megarensibus ludis praemio dabatur.

Thessaliae agon Ποσειδῶνος Πετραίου commemoratur in scholiis ad P. IV 245.

Ἀσκληπίῳ, τῶν Ἀσκληπιαδῶν πρῶτον θέντων, μετὰ ταῦτα δὲ Ἀργείων διὰ πενταετηρίδος· τίθεται δὲ ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἔγεται δὲ μετὰ ἑννέα ἡμέρας τῶν Ἰσθμίων. Praemio data esse videtur corona myrtea (I. viii 67).

Euboeae ludi laudantur O. xiii 112. I. i 57; schol. ad O. xiii 159 commemorat Geraesti oppidi *Γεραίστια* in honorem Neptuni, Amarynthi oppidi *Ἀμαρύνθια*. Praeterea in scholiis ad I. i 11 Euboeae *Βασίλεια* ex recentioribus temporibus afferuntur.

Marathonis *Ἡράκλεια* commemorantur O. ix 89. xiii 110. P. viii 79; muneri dabantur phialae argenteae (O. ix 90). *Ἡράκλεια* aequae atque *Ἐλευσίνια* in scholiis ad O. vii 151 inter Athenienses ludos referuntur, nec scio an ibi recentioribus temporibus acta sint; vide schol. Pind. p. 228: *ἔγεται δὲ (τὰ Ἐλευσίνια) ἐν Ἀθήναις.*

Megarae ludi incipiente vere (schol. N. iii 145) in Nisi colle (P. ix 91. N. v 46) acti laudantur O. vii 86. xiii 109. N. iii 84. v 46. I. viii 67. AP. xiii 19. Scholiasta ad O. vii 157 disertim nominat *τὰ Διόκλεια καὶ Πύθια καὶ Νέμεα* (similiter ad P. xiii 155); ex his Pythia (CIG. 1058) et Nemea nescio an recentiora fuerint; quae autem in scholiis ad N. v 84 *Ἀλκαθόλια* dicuntur, ea a ceteris nisi nomine differre non videntur. Praemio coronam myrteam dari poeta significat I. viii 67.

Opuntis *Αἰάντεια* nescio an falso scholiasta ex Pind. O. ix 112 commentus sit.

Pellanae urbis Achaicae ludi laudantur O. vii 86. ix 98. xiii 109. N. x 44. AP. xiii 19; duo huius urbis sacra *Ἑρμαία* et *Θεοξένια* (schol. O. ix 146), quorum altera *Φιλοξένια* apud schol. O. xiii 155 audiunt, nominibus tantum differre in schol. O. ix 146 dicuntur; *Αἶα*, quae in uno ex duobus scholiis ad N. x 82 commemorantur, parum fidei habent. Verum cum Pausanias vii 27, 4 in Theoxeniis Apollinis sacris solos viros inquilinos certare et pro mercede argentum accipere tradat, Pindarus autem N. x 44 laneam vestem suis victoribus iisque peregrinis datam esse testetur, Pindari locos omnes ad Hermaea referendos esse censeo.

Phylacae, quae urbs in confinio Boeotiae et Thessaliae sita erat, *Πρωτεσιλάεια* commemorantur I. i 58 et in scholiis ad I. i 11; certamina equestria fuisse apparet ex I. i 58 ss.

Rhodi ludi in honorem Tlepolemi fuisse dicuntur a Pindaro O. vii 80, quem ad locum unus ex scholiastis adnotat: *φασὶν ὅτι ἀγῶν ἐκεῖ ἄγεται Τληπολέμεια, οἱ δὲ Ἡράκλεια*, alter Pindarum mendacii arguit: *ἐψεύσατο δὲ ὁ Πίνδαρος· οὐ γὰρ Τληπολέμῳ ὁ ἀγῶν ἐπιτελεῖται, τῷ δὲ Ἡλίῳ τιθέασιν τὸν ἀγῶνα, ὡς Ἴστρος φησὶν*

ἐν τῇ περὶ τῶν Ἑλίου ἀγῶνων· Ῥόδιοι τιθέασιν Ἑλίον ἐν Ῥόδῳ γυμνικὸν στεφανίτην ἀγῶνα. Idem adnotat ad v. 147: ἐγκωμιαστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος τὸν ἀγῶνα Ἑλίῳ τελούμενον εἰς τὸν Τληπόλεμον μετήγαγε· τελεῖται δὲ μηνὸς Γορπιαίου (August) εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἀπέχει δὲ τῶν Νεμέων ἡμέραις ἑξ, ἀγωνίζονται δὲ παῖδες καὶ ἄνδρες, ὁ δὲ στέφανος λεύκη δίδεται. Ἑλείων ἀγῶν commemoratur titulo Eph. arch. II 221. Boeckhius in hac causa Pindari fidei patrocinatur; equidem hanc permutationem Solis dei et Tlepolemi herois a Pindari more minime abhorrere putaverim.

Siciliae urbium ludi laudantur O. XIII 111; Syracusis Isthmia et Aetnae Nemea agi scholiasta ad h. l. adnotat.

Sicyonis Pythia commemorantur N. IX 53. x 43. I. III 44; agebantur in honorem Apollinis et ab Adrasto instituta esse ferebantur; revera autem a Clisthene tyranno temporibus Crisaei belli instituta sunt (schol. N. IX 2, Herod. v 67); certamina erant musica (Herod. v 67), gymnica, equestria (N. IX. I. III 44); muneri dabantur argenteae phialae (N. IX 52. x 43).

Tenedi vicinarumque civitatum ludi laudantur N. XI 19.

Thebarum ludi respiciuntur O. VII 84. IX 98. XIII 107. P. IX 89. N. IV 20. I. I 55. III 87. Duo sacra una cum ludis Thebis acta esse feruntur, altera in memoriam octo filiorum Herculis a patre vesano interfectorum et ad portas Electrae sepulcorum (I. III 81), quibus ludis victores myrtea corona honorabantur (I. III 87), altera Ἰολαία in honorem Iolai (O. IX 98. I. v 32) et patris eius Iphiclis extra Proetidas portas sepulcorum (Paus. IX 23, 1. I. I 55 sq. P. IX 88), quibus ludis aenea vasa armave victoribus praemio dari testantur Pindarus O. VII 84 et Polemo in scholiis ad h. l. Verum scholiasta ad I. III 114 et 117 haec duo sacra diversa fuisse negat; quod cum recte statuere videatur (conf. commentationem meam in Stzb. d. h. Ak. 1895 p. 5 ss.), duo quoque genera praemiorum una dari solita esse nobis statuendum est, ut victores et tripode donarentur et corona myrtea cingerentur. Pindarus ipse I. III 85 significat sacra annua fuisse et ex duobus diebus priorem sacrificiis et feralibus, posteriorem certaminibus destinatum fuisse. Certamina erant gymnica et equestria (I. I 55 et schol. I. III 114), unde carmen P. II ad Hieronis victoriam curulem Thebanis Heracleis partam merito referunt. Vere ea acta esse, inde colligo, quod myrtea corona Iolaiis aequae atque Megarensibus ludis praemio dabatur.

Thessaliae agón Ποσειδῶνος Πετραίου commemoratur in scholiis ad P. IV 245.

De epiniciis.

Certaminibus finitis rectores ludorum sive agonothetae praemia decernebant et victorum nomina renuntiabant; qua in renuntiatione praeco simul nomina patris victoris et patriae proclamabat, quem morem imitatus Sophocles El. 823 ss. de Oreste dicit

*ᾠλβίζειτ' Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
ὄνομα δ' Ὀρέστης τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στρατεύμ' ἀγείραντός ποτε.*

Patria quae renuntiaretur, arbitrio victoris permittebatur; numquam enim factum est, ut victor non eam, in qua natus erat, urbem sed aliam, in quam migraverat aut cuius beneficiis ornatus erat, renuntiari vellet. Sic Hiero, rex Syracusarum, in Pythica victoria curuli, quam Pindarus carmine P. I insigniter illustravit, non Syracusanum, sed Aetnaeum in honorem urbis nuper a se conditae renuntiari se iussit. Praeterea nescio an in certaminibus puerorum etiam aliptae sive magistri nomen renuntiatum sit; talibus enim in carminibus laudi pueri victoris laudem magistri tantum non semper Pindarus poeta adiunxit. Renuntiatione facta unus ex agonothetis victoris tempora corona cinxit (O. III 12). Renuntiatum vero et coronatum victorem amici et sodales undique congratulabantur et insignis si victoria fuit, floribus foliisque cumulabant.¹⁾

Nomina victorum, ut ne memoria eorum obliteraretur, cippis lapideis vel chartis membranarum inscribebantur. Pindarus ipse O. VII 86 lapideae columnae mentionem fecit, quae Megarensium ludorum victorias agonothetarum suffragiis sancitas continebat. Totum vero carmen epinicium O. VII in honorem Diagorae victoris in templo Lindiae Minervae aureis litteris columnae insculptum esse ex scholiis p. 159 comperimus. Praeterea basibus statuarum aliorumque monumentorum ad memoriam victoriae propagandam exactorum epigrammata inscribi solebant, quibus plerumque non una quaedam, sed omnes quae ab illo reportatae erant victoriae enumerabantur. Talia epigrammata multa aetatem tulerunt, velut quod in honorem Hieronis factum ad O. I arg. exscripsimus, et celeberrimum Simonidis AP. XIII 19, quod cum Pindari epiniciorum ei parti, qua victorias omnes victoris recensere solet, simillimum sit, hoc loco apponere iuvat:

1) Vide P. IX 124. IV 240. Callimach. Hecal. 12—4. Plut. quaest. conv. VII 4. Paus. VI 7, 3. Eratosthen. in schol. Eur. Hec. 574.

*Ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος ὅσπερ ἐνίκα
ἐν Δελφοῖς ποτε Νικολάδας,
καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
ἐξῆς ἀμφιφορεῖς ἐλαίου·*
*Ἰσθμοῦ δ' ἐν ζαθέα τρίς ἐπισχερῶ ἄλλ' ἐγένοντο
ἀκτῇ Ποντομέδοντος ἄθλα·*
*καὶ Νεμέα τρίς ἐνίκησεν καὶ τετράκις ἄλλα
Πελλάνα, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,*
*καὶ Νεμέα, καὶ ἐν Αἰγίνα, κρατερᾷ δ' Ἐπιδαύρῳ,
καὶ Θήβα, Μεγάρων δὲ δάμῳ·*
*ἐν δὲ Φλιουντεῖῳ σταδίῳ τά τε πέντε κρατήσας,
ἡῦφρανεν μεγάλαν Κόρινθον.*

Ex his titulis atque epigrammatis et ex iudicum commentariis (ὑπομνήμασι Plut. Sol. 11) catalogi conficiebantur, quibus qui victores singulis in certaminibus cuiusque anni renuntiati essent perscribebantur. Tales fuere Ὀλυμπιονίκαι Hippiae sophistae, quem primum indicem Olympionicarum (Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφὴν) edidisse Plut. Num. 1 tradit, et Aristotelis Ὀλυμπιονίκαι et Πυθιονίκαι, quorum librorum prioris memoria plane intercidit (v. Rose Arist. pseudopigr. 547), alterius fragmenta aliquot partim in scholiis Pindari, partim ab aliis scriptoribus servata exstant (Aristot. ed. acad. Berol. t. v p. 1578). Praeterea in usum chronographorum abbreviati catalogi Olympionicarum confecti sunt, qui sola stadio victorum nomina, unde Olympiades singulae notabantur, continebant. Isthmionicarum quoque catalogi in scholiis Pind. I. i 11 (ἐν ταῖς Ἰσθμιονικῶν ἀναγραφαῖς) commemorantur, et Nemeonicarum indices a grammaticis Asclepiade et Didymo adhibitos esse scholia ad N. vi inscr. et N. viii inscr. testantur. Sed mature horum ludorum commentarios intercidisse tradit Pausanias vi 13, 8: *τετράκις γὰρ δὴ ἐν ἀνδράσι κατεμαχέσατο ὁ Τίσανδρος πύκτας ἐν Ὀλυμπίᾳ, τοσαῦται δὲ καὶ Πυθοὶ γερόνασιν αὐτῷ νῖκαι· Κορινθίοις δὲ οὐκ ἦν πω τηνικαῦτα οὐδὲ Ἀργείοις ἐς ἅπαντας ὑπομνήματα τοὺς Νέμεα νικῶντας.* Unde neque in scholiis Pindari de tempore, quo Isthmica et Nemeaea epinicia composita sint, quidquam certi relatum est, neque O. ix 123 ad lites grammaticorum dirimendas Isthmici catalogi adhibiti sunt. Denique ut quomodo isti catalogi confecti fuerint intellegas, Phlegontis Chronicorum locum a Photio bibl. cod. 97 p. 83 Bekk. servatum apponere expedit¹⁾: *ἐν τῇ ροζ' Ὀλυμπιάδι ἐνίκα Ἐκατόμνωσ Μιλήσιος στάδιον καὶ δίαυλον [καὶ ὁπλίτην τρίς], Ἵψικλῆς Σικυνώνιος*

1) Confer quae supra p. LXXVII de hoc catalogo disputavimus.

δόλιχον, Γάιος Ῥωμαῖος δόλιχον, Ἀριστωναυμίδας Κῶος πένταθλον, Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς πάλην, ἄπτωτος¹⁾ περίοδον, Ἀτυάνας Ἴπποκράτους Ἀδραμυτίου [παῖς] πύξ, Σφοδρίας Σικυνώνιος παγκράτιον, Σωσιγένης Ἀσιανὸς παίδων στάδιον, Ἀπολλοφάνης Κυπαρισσιεὺς παίδων πάλην, Σωτήριχος Ἠλείος παίδων πύξ, Κάλας Ἠλείος παίδων παγκράτιον, Ἐκατόμνως Μιλήσιος ὀπλίτην (οὗτος ἐν τῇ αὐτῇ τὰ τρία ἐστεφανώθη, στάδιον διάνυλον ὀπλίτην), Ἀριστόλοχος ὁ Ἠλείος τέθριππον, Ἀγήμενος Ἠλείου κέλης, Ἑλλανίκου Ἠλείου συνωρίς, τοῦ αὐτοῦ πωλικὸν τέθριππον, Κλητία Ἠλείου πωλικὴ συνωρίς, Καλίππου Πηλίου πωλικὸς κέλης.

Ut ad ludos redeam, renuntiationem victoris epinicia in loco, quo victoria reportata erat, ipso agenda sequebantur. Sodales enim et amici victorem 'eheu victor' clamantes in deversorium suum pro-sequebantur, sub vesperum eum pompam ad aram Iovis ducentem et deo gratias agentem comitabantur, denique vesperi lautis epulis et canoro convivio ab eo excipiebantur. Atque primum victorem diis pro beneficio accepto sacra fecisse cum pietas Graecorum et analogia ceterarum victoriarum²⁾ probabile reddunt, tum disertim scholia Pind. O. v 7 testantur: οἱ γὰρ νικῶντες ἔθνον ἐν τοῖς ἔξ βωμοῖς. De tota autem festivitate, pompa vespertina, sacrificiis, epulis, locupletissimus est testis Pindarus ipse O. ix 1—4. x 73—77. N. vi 42 sq., quibus cum locis conferas quae de Alcibiade refert Athenaeus p. 3 Ἀλκιβιάδης Ὀλύμπια νικήσας ἔρματι . . θύσας Ὀλυμπίῳ Διὶ τὴν πανήγυριν ἔπασαν εἰστιάσει.³⁾ De caenaculo vero Olympico exstat locus classicus Pausaniae v 15, 12: ἔστι δὲ καὶ ἐστιατόριον Ἠλείοις . . . τοὺς δὲ τὰ Ὀλύμπια νικῶντας ἐστιῶσιν ἐν τούτῳ τῷ οἰκήματι. Denique in pompa, cum carmen in victoriam modo reportatam nondum compositum erat, in vulgaribus acclamationibus fere acquiescebant et in vetere carmine epinicio Archilochi cantando

ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες,
αὐτός τε καὶ Ἴδλαος αἰχμητὰ δύο,
ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες,

quod carmen cum in Herculem eiusque aurigam Iolaum factum esset, etiam ad alias victorias translatum esse Pindarus ipse O. ix 1 tradit. Etiam accuratius scholia ad h. l. et N. iii 1 pompam exponunt sub vesperum cum tibicine ad aram Iovis factam esse et

1) Ἀπτωτος Bekker; ego ἄπτωτος περίοδον appositionem esse iudico praecedentis nominis.

2) Cf. Krause Olympia 92 f.

3) Ex Andoc. in Alcib. 29 elucet pompas singulorum victorum (τὰ πομπία) ante communem civitatis legatorum (τὴν πομπὴν τὴν κοινήν) factam esse.

posuerunt.¹⁾ Nihilominus ita Pindarus sententias in suis epiniciis conformavit, tamquam non chorus, sed poeta ipse verba faceret, quod ut satis excusationis habebat, sicubi poeta choro praeerat vel saltem fidibus ei succinebat, ita mirum non videri non poterat, si poeta festivitati non intererat, sed e longinquo versus choro cantandos miserat. At facta plus valent quam ratiocinationes, atque hanc profecto sibi legem Pindarus scripsit ubivis observandam, ut quidquid forma primae personae eloqueretur, semet ipsum spectaret non chorum, nisi quatenus sua causa eadem atque chori esset. Hoc autem ita instituisse videtur, quod cum Alcaeï superiorumque poetarum lyricorum vestigia legeret, chorum non suas ipsius partes tueri, sed inferiore munere interpretis poetae sententiarum esse voluit. Neque ego is sum, qui hoc nomine Pindarum laudem atque defendam, immo prorsus eum mimica arte et qua Attici poetae florebant facultate alienam personam induendi caruisse fateor.

Carminis faciendi copiam fecerunt cum victoriae felicitas atque victoris in certamine ineundo virtus aliptaeque experientia probata institutio, tum gentis et patriae decora, quorum memoria nova victoria resuscitabatur. Hinc factum est, ut plerisque epiniciis poetae fabulam aliquam insererent, quae cum partim ex historia fabulari patriae victoris sumpta esset, partim cum ludis, quibus quaeque victoria reportata erat, cohaereret, carminis quasi umbilicum (*ὀμφαλόν*) efficiebat. His vero fabulis eo magis poetae operam navabant et homines aures praebebant, quod ex antiquis temporibus Graeci adsueta erant, ut in sacris feriisque deorum, quas epinicia imitabantur, post praedicationem divinorum numinum laudes hominum heroumque patriorum (*κλέα ἀνδρῶν*) audirent.²⁾

Perfecta oda (*ὁδὴ τελεία*) cum tribus partibus constet, verbis poetae, musicis modis, motibus chori, iam nobis quaerendum est, quae in Pindari epiniciis musicae et saltationis partes fuerint. Sed brevissimi in hac parte erimus, quoniam de potissima parte musicae artis, de numeris dico et harmoniis, iam in altero libro horum Prolegomenorum disseruimus, de modis autem musicis et chori motibus fere nihil certi et quod rem ante oculos nobis ponat compertum habemus. Nam notas musicas primorum versuum carminis P. I a

1) Vide schol. O. VI 148. IX 163. P. II 6. V 24. 96. 138. VI 1. VIII 79. N. IV 14. I. VII 51.

2) Hanc opportunitatem mythos carminibus epiniciis inserendi egregie illustravit et contra subtiles rationes Boeckhii recentiorumque interpretum defendit Drachmannus in libro Danice scripto, sed partim latina oratione alienigena hominibus patefacto De recentiorum interpretatione Pindarica, Kopenhagen 1891.

et si tempus reditus victoris epiniciis agendis minus idoneum erat, postea commodam occasionem agendi epinicia quaererent (P. III. N. I), quin etiam redeuntibus ludorum diebus epinicia iterarent (N. III. I. II).

De carminum epiniciorum actu.

Epinicius ad carmen pangendum victor eiusque cognati poetam aut precibus adibant aut, quod usu veniebat, mercede (*μισθῶ*) conducebant (P. II 67. XI 41. I. II 1—11).¹⁾ Neque hanc ob rem mercennaria opera poetae quaeque despectui esset digna habebatur, quandoquidem poetam non alia lege teneri Graeci volebant quam statuarium, quem ut statua marmore aut aere facta famam rei bene gestae propagaret omnes omnium aetatum homines mercede conduxerunt et conducunt. Inter eos autem poetas, qui quinto saeculo a. Chr. florebant, nemo pulchriora epinicia facere existimabatur quam Pindarus, qui cum et regum optimatumque rebus faveret et natura ad grande et magnificum dicendi genus natus esse videretur, undique ut festivitatem victoriam sua Musa illustraret adducebatur. Quamquam non deerant aemuli cum alii tum Simonides et Bacchylides, quos Thebanus vates iusto maiore similitudine et superbia insectabatur (O. II 96. P. I 45. II 81 ss. N. III 82). Neque tum primum epiniciis carminibus victores ornare coeperunt; namque ut Archilochi carmen in Herculem victorem et veteres modos in curules victorias Castoris et Iolai factos (*νόμον ἀγώνων καὶ ἱππείων*) praetermittam, Pindarus ipse Aeginetas poetas, qui maiores eorum quos ipse laudabat cecinissent, Timocritum et Euphanem commemorat (N. IV 13. 89. I. IV 45).

Iam ut de forma epiniciorum disseram, et rerum natura, quod non unus aliquis sed multi gaudio exultabant, et consuetudo temporis, quod pompis et concentibus tum magis quam rhapsodis et fidicinum solitaria arte delectabantur, secum ferebant, ut epinicia carmina choro cantanda destinarentur. Atque disertim nonnullis in carminibus, ut O. IV 10. VI 18. 98. VIII 10. XIV 14. P. III 73. V 22. 103. VIII 20. 70 N. III 5. 66. IX 50. I. VI 58. VIII 2. 4, chori vel comissationis (*κῶμον*) et cantorum, fortasse etiam chorodidascali (O. VI 88. I. II 47) poeta ipse mentionem fecit, omnia autem epinicia a choro cantata esse grammatici pro certo ac concessio-

1) Quin etiam de ambitu carminis inter victorem et poetam convenisse recte statuit Drachmann, unde longiora carmina regum et curulium victoriarum sunt quam puerorum et gymnecorum ludorum.

hemichoria distribuebantur, poeta parum hanc partitionem sua arte adiuvit et illustravit. Quod vero Mezgerus in suis commentariis Westphalii specioso invento¹⁾ confisus Pindarum sua carmina ad amussim Terpandreorum nomorum in septem partes, ἀρχὰν μεταρχὰν κατατροπὴν ὁμφαλὸν μετακατατροπὴν σφραγίδα ἐπίλογον, divisisse credidit, hoc metrica forma carminum adeo non confirmatum est, ut nova pars raro cum initio strophae, plerumque media in strophā, atque etiam non semel medio in versu initium capiat. Qua de causa somnia haec ego esse ratus, neque in argumentis singulorum carminum neque in commentariis quidquam isti invento tribui. Sed illud recte observasse mihi videor, Pindarum propecta aetate carmina sua cum alia, tum dactylo-epitritica ita disposuisse, ut singulas pericopas ex strophā antistrophā epodo constantes orbe sententiarum perfecto includeret, quam rem exemplis comprobavi in argumento carminis O. XIII extremo. Utrum autem haec ars cum motibus orchesticis cohaereat, an ex maiore intervallo, quo singulas pericopas inter se distare poeta voluerit, explicandum sit, in medio equidem relinquo.

Denique motus singulorum carminum Pindari ita inter se discrepavisse moneo, ut alia essent carmina embateria, quae chorus, dum in pompa procederet, cantaret, ut O. v. vi. xi. xiv. P. vi. viii. xii. N. ii. ix et prosodiorum fragmenta 87—90. 92—93, alia hyporchematica ita cantata, ut ad vocem cantorum alii tripudiarent, ut O. ii. P. v et dithyramborum hyporchematicumque fragmenta 75. 105. 107. 108, alia denique stasima a choro stante (P. iv 2) vel accubante cantanda neque cum ullis corporis motibus agenda, quo in numero pleraque epinicia Pindari fuisse equidem persuasum habeo. Nonnihil etiam ad metricam formam et sententiarum verborumque delectum referre cognovi, utrum puerorum (παίδων) an virorum (ἀνδρῶν) chorus esset. Sed de his et similibus rebus in universum disserere parum fructuosum esse videtur, qua de causa in commentariolis introductoriiis, quos singulis carminibus praemisimus, ad has quaestiones passim redibimus.

1) Westphal, Die nach terpandrischer Compositionsform gegliederten Chorlieder, in Prolegomenis zu Aeschylus, Leipzig 1869. Libris de hac quaestione a me in hist. lit. graec. * 150, allatis adde Le odi di Pindaro dichiarate e tradotte da Fraccaroli, Verona 1894, cap. II.

Kirchero editas a falsario factas esse neque quidquam auxilii prae-
bere ad veterem melodiam Pindaricam restituendam persuasum
equidem habeo. Instrumentorum vero musicorum poeta, cum omnia
epinicia cantari et accantari vellet et nullum, ne epistolari quidem
carmine P. III excepto, ad legendum solum destinaret, saepenumero
mentionem iniecit, sed ex iis locis paene nihil didicimus, nisi can-
torum vocibus partim tibiis (O. I. 18. v 19. IX 13), partim fidibus
(*φόρμιγγι* O. II 52. P. I 1. 97. II 71. IV 296. N. IV 5. 44. v 24,
λύρα O. II 52. P. VIII 31. x 21. XI 7), partim tibiis et fidibus
(O. III 8. VII 12. x 93. P. x 39. N. IX 8. I. v 27; cf. Eur. Herc.
683) accantatum esse. Quid? quod ex his locis ne hoc quidem
certe concludi potest, in iis carminibus, in quibus solae tibiae com-
memorentur, fidibus nullum locum fuisse, quandoquidem in eodem
carmine N. III poeta primum solius lyrae (v. 12), deinde solarum
tibiatarum (v. 79) mentionem fecit similiterque O. x 84 et 94, unde
Ernestus Graf in subtilissimo libro de Graecorum veterum re mu-
sica p. 40 non singularem, sed sollemnem fuisse instrumentorum
coniunctorum usum. Conventus autem tibiatarum et cithararum, quae
συναυλία audiebat, inprimis in prosodiis suum locum habuisse videtur,
quoniam, ut Theodorus Reinach, corresp. hell. 1894 p. 604 docte
exposuit, et in paeane prosodiaco Delphico nuper in lucem pro-
tracto eum usurpatum esse versus 5 sq. docent

*λιγὸν δὲ λωτὸς βρέμων αἰόλοις μέλεσιν ᾠδὴν κρέκει,
χρυσέα δ' ἀδύθρονος κίθαρις ὕμνοισιν ἀναμέλπεται,*

et in zophoro septentrionali aedis Minervae Atheniensis aequae atque
in vasculo antiquarii Berolinensis n. 1686 tibicines et fidicines pom-
pales repraesentati sunt.

De motibus chori in epiniciis canendis subtiliora quaedam ex-
piscatus esse sibi videtur Eduardus Boehmer, Pindars sicilische
Oden, Bonn 1891, quem librum ut ipsi excutiant qui plura de diffi-
cili hac re noscere velint, rogatos velim. Ipse ne hoc quidem
certum esse duco chorum in hemichoria semper divisum et ab uno
hemichorio stropham, ab altero antistropham, ab universo choro
epodum cantatas esse. Multum enim in hac re Pindarus a scenicis
poetis Atticis differt, quod illi non solum fine strophae sententiam
fere concludebant, sed etiam nonnumquam ut strophae et antistrophae
similitudine sententiarum, quin adeo verborum sibi responderent
curabant, contra Pindarus saepenumero in fine strophae et anti-
strophae nullam, ne minimam quidem interpunctionem posuit. Quodsi
nihilominus Pindaricorum carminum strophae et antistrophae inter

ἀποθανεῖν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ. ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου, ἢ νεώτερος πρεσβυτέρῳ· τῶν γοῦν αὐτῶν μέμνηται ἀμφοτέροι προάξων. καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς [†]Κάδμου βασιλείας. ἀλλὰ καὶ ἀμφοτέροι παρὰ Ἰέρωνι τῷ Συρακουσίων τυράννῳ γεγέννηται. γήμας 5 δὲ Μεγάκλειαν τὴν Λυσιθέου καὶ Καλλίνης ἔσχεν υἱὸν Δαΐφαντον, ᾧ καὶ δαφνηφορικὸν ἄσμα ἔγραψεν, καὶ θυγατέρας δύο Πρωτομάχην καὶ Εὐμητίν. γέγραφε δὲ βιβλία ἑπτακαίδεκα· ὕμνους, παιᾶνας, διθυράμβων β', προσοδίων β', φέρεται δὲ καὶ παρθενίων β', καὶ γ' ὃ ἐπιγράφεται κεχωρισμένων παρθενίων, ὑπορχημάτων β', ἐγκώμια, 10 θρήνους, ἐπινίκων δ'. φέρεται δὲ ἐπίγραμμα ἐπὶ τῇ τελευτῇ αὐτοῦ τόδε·

Ἥ μάλα Πρωτομάχα τε καὶ Εὐμητις λιγύφωνοι

Πινδάρου ἔκλαυσαν θυγατέρες πινυταί,

Ἄρροθεν ἤμος ἵκοντο κομίζουσ' ἐνδόθι κρῶσσοῦ

15

λείψαν' ἀπὸ ξείνης ἀθρόα πυρκαϊῆς.

Πινδάρου ἀποφθέγματα.

Πίνδαρος ὁ μελοποιὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος, τί πρίονος δξύτερον, εἶπε, διαβολή.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς καὶ ἐρωτώμενος, τί πάρεστι θύσων τῷ Ἀπόλλωνι, εἶπε, παιᾶνα. 20

Ἐπερωτηθεὶς πάλιν, διὰ τί Σιμωνίδης πρὸς τοὺς τυράννους ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, αὐτὸς δὲ οὐ θέλει, ὅτι βούλομαι, εἶπεν, ἐμὰντῷ ζῆν, οὐκ ἄλλῳ.

Ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί τῷ εὐ πράττοντι τὴν θυγατέρα οὐ δίδωσιν, οὐ μόνον δεῖσθαι, φησὶν, εὐ πράττοντος, ἀλλὰ καὶ πράξοντος εἶναι. 25

Ἐρωτηθεὶς πάλιν ὑπὸ τινος, διὰ τί μέλη γράφων ἄδειν οὐκ ἐπίσταται, εἶπεν· καὶ γὰρ οἱ ναυπηγοὶ πηδάλια κατασκευάζοντες κυβερνᾶν οὐκ ἐπίστανται.

Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη ἀτελεῖ σοφίας δρέπειν καρπὸν.

4. Κάδμου cod.: Καμβύσου conl. Boeckh, Δαρείου conl. Schneider, Ξέρξου conl. Westermann. — 6. Δαΐφαντον A — 8 ss. cf. Hiller, Herm. 21, 357 ss. — 9. προσοδίων ex προσωδίων corr. A — 10. ἐπιγράφεται conl. Boeckh: ἐπιγράφει A; cf. schol. N. ix in. — 14. ἔκλ. πιν. Πινδ. θυγ. A, transp. Gerhard. — 20 sq. cf. Philod. de mus. p. 89, 10 ed. Kemke: ὅτι διὰ τῶν ποιημάτων μᾶλλον γίνεται ἡ τιμή, βραχείαν δὲ τὸ μέλος ἔχει πρόσθεσιν· καὶ τὸν Πίνδαρον οὕτω νομίζειν, ὅτι ἔφη θύσων πο(χ)ήσεσθαι διθυράμβων. — 22. ὅτι: ὅτι οὐ A — 24. τί οὐ A — 25. πράξαντος Eust. vit. Pind. et A corr. m. pr. — 26 sq. cf. schol. ad O. vi 148, Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 23 sq. — 29. ultimum apophthegma excerptit Stob. flor. 80, 4; v. fr. 209. Idem Stobaeus ex pleniore collectione apophthegmatum affert flor. 11, 3 (18 Hc.): fr. 205, flor. 94, 22; fr. 214, flor. 111, 12; fr. 234, flor. 126, 2; fr. 160, flor. 43, 112.

IV.

DE VITA PINDARI.

A.

Vita ex scholiis Ambrosianis excerpta.

Πίνδαρος ὁ ποιητὴς Θηβαῖος ἦν ἐκ Κυννοκεφάλων (κώμη δὲ ἐστὶ Θηβαϊκή), υἱὸς δὲ Δαιφάντου, κατὰ δ' ἐνίους Παγώνδα. ἐνιοὶ δὲ Σκοπελῖνον αὐτὸν γενεαλογοῦσι, τινὲς δὲ τὸν Σκοπελῖνον πατρῶον αὐτοῦ γενέσθαι καὶ αὐλητὴν ὄντα τὴν τέχνην διδάξαι. μητρὸς δὲ
 5 Κλεοδίκης· οἱ δὲ Κληδίκης γράφουσι· παῖς δὲ ὢν ὁ Πίνδαρος, ὡς Χαμαιλέων καὶ Ἰστρος φασί, περὶ τὸν Ἑλικῶνα θηρῶντα αὐτὸν ὑπὸ πολλοῦ καμάτου εἰς ὕπνον κατενεχθῆναι, κοιμωμένου δὲ αὐτοῦ μέλισσαν τῷ στόματι προσκαθίσασαν κηρία ποιῆσαι. οἱ δὲ φασιν ὅτι ὄναρ εἶδεν, ὡς μέλιτος καὶ κηροῦ πλήρες εἶναι αὐτοῦ τὸ στόμα, καὶ
 10 ἐπὶ ποιητικὴν ἐτράπη. διδάσκαλον δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησιν οἱ μὲν Ἀγαθοκλέα, οἱ δὲ Ἀπολλόδωρον λέγουσιν, ὃν καὶ προϊστάμενον κυκλίων χορῶν ἀποδημοῦντα πιστεῦσαι τὴν διδασκαλίαν τῷ Πινδάρῳ παιδὶ ὄντι, τὸν δὲ εὖ διακοσμήσαντα διαβόητον γενέσθαι. ἔρεισμα δὲ τῆς Ἑλλάδος εἰπὼν Ἀθήνας ἐξημιώθη ὑπὸ Θηβαίων χιλίας δραχμᾶς, ἃς
 15 ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι. ἦν δὲ οὐ μόνον εὐφυνὴς ποιητὴς ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος θεοφιλὴς. ὁ γοῦν Πᾶν ὁ θεὸς ὤφθη μεταξὺ τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἄδων παιᾶνα Πινδάρου· διὸ καὶ ἄσμα ἐποίησεν εἰς τὸν θεόν, ἐν ᾧ χάριν ὁμολογεῖ τῆς τιμῆς αὐτῷ, οὗ ἡ ἀρχὴ· ὦ Πᾶν Πᾶν Ἀρκαδίας μεδέων καὶ σεμνῶν ἀδύτων
 20 φύλαξ. ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀημίτηρ ὄναρ ἐπιστάσα αὐτῷ ἐμέμψατο, ὅτι μόνην τῶν θεῶν οὐχ ὕμνησεν· ὁ δὲ εἰς αὐτὴν ἐποίησε ποίημα, οὗ ἡ ἀρχὴ· Πότνια θεσμοφόρε χρυσάνιον. ἀλλὰ καὶ βωμὸν ἀμφοτέρων τῶν θεῶν πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ἰδίας ἰδρύσατο. Πανσανίου δὲ τοῦ Λακεδαιμονίου βασιλέως ἐμπιπρῶντος τὰς Θήβας ἐπέγραψέ τις
 25 τῇ οἰκίᾳ· Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ καίετε· καὶ οὕτως μόνη ἀπόρθητος ἐμεινεν· καὶ ἐστὶ τὸ νῦν ἐν Θήβαις πρυτανεῖον. ἀλλὰ καὶ ἐν Δελφοῖς ὁ προφήτης μέλλων κλείειν τὸν νεὼν κηρύσσει καθ' ἡμέραν. Πίνδαρος ὁ μουσοποιὸς παρίτω πρὸς τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ. καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἐορτῇ ἐγεννήθη,
 30 ὡς αὐτὸς φησι· Πενταετηρὶς ἐορτὰ βουπομπὸς ἐν ᾧ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς ὑπὸ σπαργάνοις. λέγεται δὲ θεωροῖς ἀπιούσιν εἰς Ἀμμωνος αἰτῆσαι Πίνδαρος τὸ ἐν ἀνθρώποις ἄριστον καὶ

Inscr. Βίος Πινδάρου in cod. A, cuius notitiam humanitati Drachmanni debeo. — 4 μητρὸς... θηρῶντα A, om. Vrat. Boeckh. — 15 Ἀθηναῖοι ex Ἀθηναίοις corr. A — 22. cf. Paus. ix 23, 3. — 28. cf. schol. P. iii 137. — 32. Πινδάρῳ A

C.

Vita ex Eustathii commentariis Pindaricis (ἐκ Πινδαρικῶν
παρεκβολῶν) excerpta.

Τοιοῦτος δὲ ὢν τὴν ποιήσιν, ὥς ἀμυδρότατα ὑπογράψαι τὸν ἄνδρα (χρῶσαι γὰρ τὸ σκιαγράφημα τοῦτο εἰς ἐντελὲς εἶη ἂν πάνν ἐργῶδες), ἐπιμετέλλεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ εἰς γένους ἀναγραφὴν τὴν κατὰ τε Πλούταρχον καὶ ἑτέρους, παρ' οἷς φέρεται ὅτι κώμη Θηβαίων οἱ Κυνοκέφαλοι. ἐκ ταύτης οἱ τοῦ σοφοῦ τοῦδε γενέτορες, 5 πατήρ μὲν Παγώνδας ὀνοματικῶ τύπῳ Βοιωτίῳ κατὰ τὸ Ἑπαμεινώνδας, Κρεώνδας· κατὰ δὲ τινὰς Δαΐφάντου ἢ Σκοπελίνου ἀνλητοῦ καὶ Μυρτοῦς. ὅς δὴ Σκοπελῖνος τὴν ἀνλητικὴν διδάξας τὸν παῖδα, ἐπεὶ φασιν εἶδεν αὐτὸν μείζονος ἕξεως φύντα ἥπερ ὑπ' αὐτῷ τελειωθῆναι, παρέδωκεν εἰς μάθησιν μελοποιῶ, τῷ περιαρδομένῳ Λάσῳ τῷ 10 Ἑρμιονεῖ, παρ' ᾧ ἐπαυδεύθη τὴν λυρικὴν. ἔνιοι δὲ τὸν αὐτὸν ἔφασαν διωνυμίας λόγῳ Σκοπελίνου καὶ Δαΐφαντον λέγεσθαι. ἄλλοι δὲ πάτρων Πινδάρου εἴτε πατρῶν τὸν Σκοπελῖνον εἶπον γενέσθαι. εἰσὶ δ' οἱ καὶ οὐ Μυρτώ, ἀλλὰ Κλεοδίκην, ἣ κατὰ συναίρεσιν Κλειδίκην μητέρα τῷ Πινδάρῳ ἀναγράφουσι, γενομένῳ ἐπὶ ἄρχοντος 15 Βίωνος κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου, ᾧ καὶ συγγεγνήται, ὁμιλήσας καὶ ἀπονάμενός τι καὶ τῆς ἐκείνου μεγαλοφωνίας. τέθνηκε δὲ ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζε, κατὰ τὴν ἑκτὴν καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, ζήσας ἔτη ἕξ καὶ ἐξήκοντα, κατὰ δὲ ἐπίους ὀγδοήκοντα. ἔσχε δὲ φασί θυγατέρας δύο, Πρωτομάχην καὶ Εὐμητιν, καὶ υἱὸν δὲ Δαΐφαντον, 20 γήμας Μεγάκλειαν· ὢν δὴ θυγατέρων μέμνηται καὶ ἐπίγραμμα παλαιὸν ἐκεῖνο·

Ἥ μάλα Πρωτομάχη τε καὶ Εὐμητις λιγύφωνοι

Πινδάρου ἔκλαυσαν θυγατέρες πινυταί,

Ἀργόθεν ἦμος ἵκοντο κομίζουσ' ἐνδοθι κρωσσοῦ 25
λείψαν' ἀπὸ ξείνης ἀθρόα πυρκαϊῆς.

ἐν ᾧ δὴ ἐπιγράμματι οὐ δηλουμένου τοῦ πῶς ἐν Ἀργεὶ θανὼν ὁ Πίνδαρος εἴτα εἰς τὴν πατρίδα ἐκεῖθεν ἐκομίσθη, ὅμως ἐστὶν ὑπονοῆσαι, ὅτι ἀπελθὼν εἰς τινὰ Πελοποννήσιον ἀγῶνα καὶ θανὼν κατ' αὐτὸ τὸ Ἀργος ἀπεδόθη ἐκεῖθεν πατρίδι νεκρός. τῷ δὲ ῥηθέντι 30 υἱῷ Δαΐφάντῳ καὶ δαφνηφορικὸν ἄσμα γράψαι λέγεται ὁ πατήρ, ὅς

1. Eustathii prolegomenorum quae antecedunt exhibet Abel, Scholia recentia in Pindari epinicia vol. I p. 3—17. — 16. Ἀβίωνος cod., Βίωνος corr. Heyne, Ἀβρωνος coni. Wilamowitz, Aristot. u. Athen II 302. 17 sq. ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζεν transponenda sunt post συγγεγνήται. Diod. XI 26 ad Ol. 75, 2: τῶν δὲ μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. — 20. Διδόφαντον cod. — 24. ἐκλ. πιν. Πινδ. θυγ. cod.; transp. Gerhard; Πινδαρίου θυγατρὸς vel Πινδαρία coni. Unger. — 31. Διδόφαντῳ cod.

B.

Vita metrica ex Eustathii vita Pind. excerpta.

- Πίνδαρον ὑπαγόρην Καδμηίδος οὔδ' ἑὴς
 Κλειδίῃ ἐννηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαΐφάντῳ
 γείνατο, ναιετάουσα Κυνὸς κεφαλῆς παρὰ χώρῳ,
 οὐκ οἶον· ἅμα τῷ καὶ Ἐρίτιμον εἰδότα θήρης,
 5 εἰδότα πυγμαχίης τε παλαισμοσύνης τ' ἀλεγεινῆς.
 τὸν μὲν, ὅτε κνώσσοντα ποτὶ χθόνα κάτθετο μήτηρ
 εἰσέτι παιδὸν ἐόντα, μέλισσά τις ὥς ἐπὶ σίμβλῳ
 χεῖλεσι νηπιάχοισι τιθαιβώσσουσα ποτᾶτο.
 τῷ δὲ λιγυφθόγγων ἐπέων μελέων θ' ὑποθήμων
 10 ἐπλετο δῖα Κόριννα, θεμείλια δ' ὥπασε μύθων
 τοπρώτων· μετὰ τὴν δ' Ἀγαθοκλῆος ἔμμορεν αὐδῆς,
 ὅς ῥά <τέ> οἱ κατέδειξεν ὁδὸν καὶ μέτρον ἀοιδῆς.
 εὔτε δ' Ἀλεξάνδροιο Φιλιππιάδαο μενοινῇ
 Καδμείων ἀφίκοντο Μακηδόνες ἄστεα Πέρσαι,
 15 Πινδαρέων μεγάρων οὐχ ἤψατο θεσπιδαῆς πῦρ.
 ἀλλὰ τὸ μὲν μετόπισθεν. ἔτι ζῶντι δ' αἰοιδῷ
 Φοῖβος ἄναξ ἐκέλευσε πολυχρύσου παρὰ Πυθοῦς
 ἥια καὶ μέθυ λαρὸν αἰεὶ Θήβηνδε κομίζειν.
 καὶ μέλος, ὥς ἐνέπουσιν, ἐν οὔρεσιν ἠύκερος Πᾶν
 20 Πινδάρου αἰὲν ἄειδε καὶ οὐκ ἐμέγηρεν ἀείδων.
 ἦμος δ' ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι παρέσταν
 αἰναρέται Πέρσαι μετὰ Δάτιδος ἀγριοφώνου,
 τῆμος ἔτι ζώεσκεν, ὅτ' Αἰσχύλος ἦν ἐν Ἀθήναις.
 τῷ δὲ Τιμοξείνῃ παρελέξατο, δῖα γυναικῶν,
 25 ἢ τέκεν Εὐμητιν μεγαλήτορα καὶ Δαΐφαντον,
 Πρωτομάχην δ' ἐπὶ τοῖσιν. ἐμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων
 τῶν πυσύρων, μακάρων παιήονας, ἐν δέ τε θρήνους,
 καὶ μέλος ὀρχηθμοῖο, θεῶν τ' ἐρικυδέας ὕμνους,
 ἥδ' ἐμλιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων.
 30 τοῖος ἐὼν καὶ τόσσα παθὼν καὶ τόσσα τελέσας
 κάτθανεν, ὀγδώκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

1. Var. lect. huius metricae vitae ex cod. Med. 32, 35 (Q) exscripsit Abel Rh. M. 34, 369; cf. Ludwig ibid. p. 357 ss. — 12. κατέλεξεν codd. — 27. ἐν δε τε θρήνους em. Schneidewin, ἐν δὲ θρονισμούς coni. Bergk, ἐν δεδαγμένος et ἀναδεγμένος codd.; de metrico vitio quo emendationes propositas laborare dicit Ludwig v. Rh. M. 34, 366.

ἐγίνοντο. ἡ δὲ χέλυσ, ὃ ἐστὶν ἡ κιθάρα, ἐξ ἀρχαιοτάτης κλήσεως κεκληρονόμηται εἰς φράσιν. ἦν γὰρ ὅτε ὄστρακον χέλυσ, ἦγουν χελώνης, εἰς κοίλωμα κιθάρας τῷ Ἑρμῇ ἐχρησίμευσεν, ὥς καὶ μετ' ὀλίγα γεγράφεται, καθ' οὗ ἐνταθεῖσαι χορδαὶ τὴν κιθάραν ἀπετέλεσαν. ὁ δὲ ἑσμός δηλοῖ μὲν τὴν βοτρυδὸν συνίζησιν τῶν μελισσῶν, ὧν ἐν 5 τοῖς κατωτέρω πλατεῖα μνήμη ἔσται. δασύνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἕξω· κάθισμα γὰρ μελισσῶν ἡ λέξις δηλοῖ, καὶ συνιστᾷ τὸ δασὺ ἐνταῦθα πνεῦμα ὁ παρὰ Ἀριστοτέλει ἐν τῷ περὶ ζώων ἱστορίας ἀφασμός. τὸ δὲ κηρόδετον μέλι ἀφομοιοῦνται πως τῷ παρ' Αἰσχύλῳ κηροπλάστῳ δόνακι, ὃς δηλοῖ τὸ σύριγγα. Μαινάλιος δὲ θεὸς ὁ Πάν ὡς Ἀρκα- 10 δικός. ἐν Μαινάλῳ γὰρ ἐτιμᾶτο, Ἀρκαδίας ὕρει. κερόεις δὲ ὁ αὐτός, ἐπεὶ κερασφόρος ἐπλάττετο, διὰ τὰς τῶν ὀρῶν ἐξοχὰς τὰς ὑψηλοτάτας, αἱ αὐταὶ μέρος εἰσὶ τοῦ παντός, εἰς ὃ μεταλαμβάνεται καὶ ὁ Πάν. ὅτι δὲ κέρατα ἐλέγοντο καὶ αἱ ὀρεῖναι ὑπεροχαί, δηλοῖ ὁ γράψας ὑψικέρατα πέτρων, τὴν καὶ ὑψηλὴν καὶ εἰς δὲ λήγουσαν. ὕμνον 15 δὲ αἰέσας ταυτόν ἐστι τῷ ἄσας παιᾶνα, τὸν, ὡς δεδῆλωται, Πινδαρικόν, εἰ καὶ ἄλλως ἐτεροῖόν τι παρὰ τὸν ὕμνον ὁ παιᾶν. δόνακες δὲ νόμιοι, τουτέστι φίλοι τοῖς νέμουσι· καὶ ὅλη σύριγξ ἡ τῷ Πανὶ φίλῃ διὰ τὰς πνοὰς τῶν κατακόσμων ἀνέμων καὶ τοὺς ἐκείθεν συριγμούς, ἃ τῷ Πανὶ [παντὶ] φίλα εἰσὶ. καὶ οὕτω μὲν τὸ εἰρημένον 20 ἐπίγραμμα θεοφιλῇ ἐμφαίνει γενέσθαι τὸν Πίνδαρον.

λέγεται δὲ καὶ ὡς Δημήτηρ ὄναρ ποτὲ αὐτῷ ἐπιφανείσα ἐμέμψατο, εἰ μόνην θεῶν αὐτὴν οὐχ ὕμνησεν. ὁ δὲ καὶ εἰς αὐτὴν ἐποίησεν, ἀρξάμενος οὕτω. Πότνια θεσμοφόρε. καὶ βωμόν δὲ ἀμφοῖν πρὸ τῆς οἰκίας ἰδρύσατο. 25

Χαμαιλέων δὲ φασὶ καὶ Ἴστρος ἱστοροῦσιν, ὡς περὶ Ἑλικῶνα θηρῶντος αὐτοῦ καὶ καμάτῳ κατενεχθέντος εἰς ὕπνον, μέλισσα τῷ στόματι προσκαθίσασα κηρίᾳ ἐνέθετο· οἱ δὲ ὄναρ φασὶν ἰδεῖν αὐτόν, ὡς μέλιτος καὶ κηροῦ πλήρες αὐτῷ γέγονοι τὸ στόμα. καὶ οὕτως οἰωνισάμενος ἔπειτα εἰς ποιητικὴν ἐτράπη, καθηγησάμενων αὐτῷ τοῦ 30 μαθεῖν ἢ τοῦ Λάσου, ὡς εἴρηται, ἢ τοῦ Ἀθηναίου Ἀγαθοκλέους ἢ Ἀπολλοδώρου, ὃν φασὶ καὶ προῖστάμενον κυκλίων χορῶν [καὶ] ἀποδημοῦντα πιστεῦσαι τὴν διδασκαλίαν Πινδάρῳ παιδὶ ὄντι· τὸν δὲ εὐ τὸ πιστωθὲν διακοσμήσαντα περιβοηθῆναι. τινὲς δὲ γε, ὡς κατωτέρω δῆθήσεται, τὸ σημεῖον τῆς μελίσσης παιδὶ νεωτάτῳ ἔτι ὄντι 35 Πινδάρῳ ἐπιγενέσθαι ἱστοροῦσιν. ὅτι δὲ ἐν παλαιῷ ἐπιγράμματι κεῖται γοργῶς μνήμα τοῦ μελισσείου τοῦδε κηρίου, δεδῆλωται ἀνωτέρω.

8. Arist. hist. anim. x 40 p. 624^a, 28. — 9. Aesch. Prom. 574. — 10. θεὸς coni. Schneidewin: θεὸς cod. — 19. fort. τῶν κατὰ κόσμον ἀνέμων. — 20. Πανὶ παντὶ cod. — 24. fabellam hanc de Cerere exornavit Paus. ix 23, 3. — 27. θεοιοῦντος coni. Unger collato Paus. ix 23, 2. — 34. πιστευθὲν coni. Westermann.

ἐχθρὰ δέ φασι φρονούντων ἀλλήλοις Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπεὶ ἔγραφέ πον· Ὡ ται λιπαραὶ καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι, κατὰ δέ τινας, ἐπεὶ ἔρεισμα Ἑλλάδος ἔφη τὰς Ἀθήνας, ἐξημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι χιλίαις δραγμαῖς, ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι
5 ὥς φιλαττικοῦ.

λέγεται δὲ καὶ ὥς Λάκωνες ἐμπρήσαντές ποτε Θήβας κατὰ μάχην, ἧς ἦρχε Πausanίας ὁ σφῶν βασιλεὺς, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας τοῦ ποιητοῦ, ἰδόντες ἐπιγεγραμμένον τό·

Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ καίετε.

10 τοῦτο δέ φασι καὶ Ἀλέξανδρος μετὰ ταῦτα πεποιήκε. καὶ αὐτὸς γὰρ ἐμπρήσας Θήβας ἐφύλαξε τὴν οἰκίαν, ἣ καὶ εἰς πρυτανεῖον ὕστερον ἀπετελέσθη.

φέρειται δὲ λόγος, καὶ θεωροῦς ποτε ἀπιόντας εἰς Ἀμμωνος αἰτῆσαι Πινδάρῳ οἷα φίλῳ τὸ ἐν ἀνθρώποις ἄριστον· καὶ θανεῖν
15 αὐτὸν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ. τοῦτο δὲ πάντως καὶ θανάτου ἐστὶ σέμνωμα, ὥς κολούοντος τὴν ἐν κακοῖς μακροτέραν βιοτήν. ὁ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κτισάντων τὸν Πινδοῦ ναὸν ἰστύρηται, οἱ τὸ ἔργον συντετε-
λεκότες θαύματος ἄξιον ὃν καὶ ἀγαθὸν μέγα ἑαυτοῖς θεόθεν αἰτη-
σάμενοι, εἴτα ἔωθεν οὐκέτ' ἦσαν ὥς θανάτῳ ἀπεληλυθότες. καὶ
20 Κλέοβις δὲ καὶ Βίτων ὁμοῖα τῆς ὑπὲρ ἀγαθοῦ εὐχῆς ἀπώναντο. ἠνίκα ἐκείνοι τὴν μητέρα ἐπὶ ἀμάξης ἐκλύσαντες διὰ μέσης ἀγορᾶς ἐς νενομισμένην δημοτελῆ θυσίαν (οἱ γὰρ ἱεροὶ βόες οὐ παρῆσαν) ἔτυχον μὲν εὐχῆς μητρόθεν ὥς ἐπὶ κρείττονσιν, αὐτοὶ δὲ προῦκαλέ-
σαντο θάνατον, ὃς αὐτίκα ἐκείνων ἐλάβετο. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτω
25 παρερρίφθω οὐδ' αὐτὰ εἰς κενόν.

τοῦ δὲ κατὰ Πίνδαρον γένους οὕτω πεζολογικῶς προενηνεγμένου φέρεται εἰς αὐτὸ καὶ δι' ἐπῶν παλαιῶν ταῦτα, οἷς ἐμφέρονται καὶ τινὰ ἐπέκεινα τῶν προειρημένων·

Πίνδαρον ὑψαγόρην Καδμηίδος οὐδεὶς Θήβης κ.τ.λ. (p. CII)

30 οὕτω δὲ καὶ τούτων ἡσμένων εἰς τὸ τοῦ ποιητοῦ γένος οὐκ ἀγλαφύρως, οἱ παλαιοὶ ἐξω τῶν ἐν τῇ Πινδαρικῇ βίβλῳ κειμένων γνωμικῶν ἀποφθεγμάτων προσιστοροῦσι καὶ τάδε. Πίνδαρος ἐρωτη-
θεὶς, τί πρίονος ὀξύτερον, εἶπε· διαβολή. Ἀεφόσε δὲ ἐρωτηθεὶς τί πάρεστι θύσων, παιᾶνα εἶπε· μονονουχὶ λέγων, ἐκ τῶν ἐλλογίμων
35 ἀνδρῶν θυσίαν εἶναι λόγους τῷ κρείττονι. πρὸς ὃ συλλαλεῖ καὶ ὁ γράψας, ὥς ἄκαπνα θύουσιν αἰοῖδοί. πρὸς δὲ τὸν ἐρωτήσαντα, διὰ τί οὐ τῷ εὖ πράττοντι τὴν θιγατέρα δίδωσιν, οὐ μόνον εὖ πράττοντος ἔφη δεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ εὖ πράξαντος. τῷ δὲ

27. fort. αὐτὸν — 36. ἄκαπνα . . . αἰοῖδοί· cf. Athen. i p. 8^c.

πυθομένῳ, διὰ τί μέλη γράφων ἄδειν οὐκ ἐπίσταται, καὶ γὰρ οἱ ναυπηγοὶ ἔφη πηδάλια ποιοῦντες κυβερνᾶν οὐκ οἶδασι. τοῦτο δέ πως παρέοικε πρὸς τὸ ἐρωτηθῆναι μὲν τινα σοφιστήν, διὰ τί δημηγορεῖν ἄλλους πρὸς ὄχλον διδάσκων αὐτὸς οὐ δύναται οὕτω ποιεῖν; ἐκείνον δὲ εὐστόχως εἰπεῖν, ὥς καὶ ἡ ἀκόνυη ὀξύνουσα εἰς 5 τομὴν τὰ σιδήρια, ὁμως αὐτὴ τέμνειν οὐ δύναται. ὅτι δὲ οὐ δεξιὸς ἦν αὐτὸς ἄδειν ὁ Πίνδαρος, ἀλλ' ὑποβολέα οἶον εἶχεν ἕτερον τοῦ τοιούτου ἔργου, δηλώσει ἐν οἷς μνήσεται τινος Αἰνείου χοροστάτου, ὃν καὶ δοκεῖ φιλεῖν οἷα ἐπικοσμοῦντα οἰκεία τέχνη τὰς Πιν- 10 δαρικὰς ᾠδὰς ὥς κορυφαῖον χοροῦ ἄριστον.

εἰ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Πίνδαρος ἔφη τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀτελεῖ σοφίας δρέπειν καρπὸν, ἀλλὰ τοῦτό γε εἰς ψόγον ἂν ἐμπίπτει, ὁποῖος καὶ τῷ κωμικῷ προστέτριπται, ὅς που τοὺς φιλοσόφους διὰ τὸ ἀπράγμονας εἶναι σκώπτει ὥς ἀργούς.

ποιήματα δὲ πολλὰ γράψαι Πίνδαρος λέγεται, ὧν καὶ φέρονται 15 οὐκ ὀλίγα, οὐ μὴν τὰ πάντα ὑπεμνηματισμένα. εἰς δὲ παιᾶνες, διθύραμβοι, προσόδια, παρθένια, τὰ καὶ αὐτὰ μνημονευθέντα πρὸ βραχέων, ὑπορχήματα, ἐγκώμια, θρῆνοι καὶ ἐπινίκιοι, κατὰ τὴν ἱστορίαν ὥσει τετρακισχίλιοι, οὓς καὶ ἐπινίκους τετρασυνάλλῳ φασίν, οἱ καὶ περιάγονται μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικότεροι εἶναι καὶ ὀλιγό- 20 μυθοὶ καὶ μηδὲ πᾶν ἔχειν ἀσαφῶς κατὰ γε τὰ ἄλλα. εἰ δὲ καὶ ὕμνοι λέγονται οἱ αὐτοί, ἄλλο αὐτὸ παραχρήσεως εἶδος ἐστί, καθ' ἣν καὶ τὸ ὑμνεῖσθαι ἀντιφραστικῶς που ἐπὶ ψόγου ἐτέθη, ὥς δηλοῖ καὶ τό· Ἵμνεῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίους πολυρρόθοις.

δῆλον δὲ ὥς αἱ ἐπινίκιοι ᾠδαὶ τοῦ Πινδάρου καὶ εἶδη, τουτ- 25 ἐστὶν ἰδέαι, χάριν σεμνότητος ὀνομάζονται, ὅπερ ὑποκορισθὲν εἰς εἰδύλλια ἐπιγραφὴ γέγονε τοῖς Θεοκρίτου ποιήμασι. μελοποιὸς δὲ ὢν ἐς τὸ καθόλου ὁ Πίνδαρος παρωννυεῖται πρὸς μέρος μουσικοῦ ὀργάνου λυρικὸς καλούμενος, καθά τις ἕτερος κιθαρωδὸς καὶ ἄλλος ἀπὸ ψάλτρου ψαλτωδός. οὐκ ἐξ ἀνάγκης δέ γε πρὸς λύραν μόνην 30 ἐμελῶδει, ἀλλ' αὐτὸ μὲν ἐπελέγη πρὸς τι ἐξαίρετον εἰς κλήσιν τῷ ποιητῇ. σεμνύνεται γὰρ πολλοῖς καὶ πολλαχῶς ἡ λύρα. ὁ δὲ καὶ ἑτέροις ὀργάνοις ἄδων ἐχρᾶτο, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι καὶ ἐξῆς. εἰ δ' ἴσως ταυτὸν τι φόρμιγξ καὶ λύρα, οὐδ' οὕτως αὐτῷ μόνον τὸ τῆς λύρας χρῆμα πρὸς ἰδίον τι ἀποκεκλήρωται. ὥς 35 δὲ λύρα εἴρηται ἢ παρὰ τὸ λύνειν ἀράς, οἷς πρὸς ἡδονὴν γλυκέως ἀρμόττεται, ἢ παρὰ τὸ μυθικῶς εἰς λύτρον καταλλακτῆριον εὑρεθῆναι

3. σοφιστήν i. e. Isocratem; cf. Plut. vit. x or. p. 838^a — 8 sq. O. vi 88. τις cod. — 13. Aristoph. Nub. 334. — 18. ἱστορίαν cod.: στιχομετρίαν corr. Birt; cf. supra p. XV; μετὰ τῶν ἱστορίων conl. Vitelli. — 22. ἀλλ' αὐτὸ cod. — 24. Aesch. Sept. 6. — 33. O. ii 1.

ἔχθρὰ δέ φασι φρονούντων ἀλλήλοις Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπεὶ ἔγραψέ πον· Ὡς τὰ λιπαρὰ καὶ μεγαλοπόλεις Ἀθῆναι, κατὰ δέ τινας, ἐπεὶ ἔρεισμα Ἑλλάδος ἔφη τὰς Ἀθῆνας, ἐξημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι χιλίαις δραχμαῖς, ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι
5 ὡς φιλαττικοῦ.

λέγεται δὲ καὶ ὡς Λάκωνες ἐμπρήσαντές ποτε Θήβας κατὰ μάχην, ἥς ἦρχε Πανσανίας ὁ σφῶν βασιλεύς, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας τοῦ ποιητοῦ, ἰδόντες ἐπιγεγραμμένον τό·

Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ καίετε.

10 τοῦτο δέ φασι καὶ Ἀλέξανδρος μετὰ ταῦτα πεποίηκε. καὶ αὐτὸς γὰρ ἐμπρήσας Θήβας ἐφύλαξε τὴν οἰκίαν, ἥ καὶ εἰς πρυτανεῖον ὕστερον ἀπετελέσθη.

φέρεται δὲ λόγος, καὶ θεωροῦς ποτε ἀπιόντας εἰς Ἀμμωνος αἰτήσαι Πινδάρῳ οἷα φίλῳ τὸ ἐν ἀνθρώποις ἄριστον· καὶ θανεῖν
15 αὐτὸν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ. τοῦτο δὲ πάντως καὶ θανάτου ἐστὶ σέμνωμα, ὡς κολούοντος τὴν ἐν κακοῖς μακροτέραν βιοτήν. ὁ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κτισάντων τὸν Πυθοῖ ναὸν ἱστόρηται, οἱ τὸ ἔργον συντετε-
λεκότες θαύματος ἄξιον ὃν καὶ ἀγαθὸν μέγα ἑαυτοῖς θεόθεν αἰτη-
σάμενοι, εἴτα ἔωθεν οὐκέτ' ἦσαν ὡς θανάτῳ ἀπεληλυθότες. καὶ
20 Κλέοβις δὲ καὶ Βίτων ὅμοια τῆς ὑπὲρ ἀγαθοῦ εὐχῆς ἀπώναντο. ἡνίκα ἐκείνοι τὴν μητέρα ἐπὶ ἀμάξης ἐλκύσαντες διὰ μέσης ἀγορᾶς εἰς νενομισμένην δημοτελῆ θυσίαν (οἱ γὰρ ἱεροὶ βόες οὐ παρῆσαν) ἔτυχον μὲν εὐχῆς μητρόθεν ὡς ἐπὶ κρείττοσιν, αὐτοὶ δὲ προὔκαλέ-
σαντο θάνατον, ὃς αὐτίκα ἐκείνων ἐλάβετο. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτω
25 παρερρίφθω οὐδ' αὐτὰ εἰς κενόν.

τοῦ δὲ κατὰ Πίνδαρον γένους οὕτω πεζολογικῶς προσηνεγμένου φέρεται εἰς αὐτὸ καὶ δι' ἐπῶν παλαιῶν ταῦτα, οἷς ἐμφέρονται καὶ τινα ἐπέκεινα τῶν προειρημένων·

Πίνδαρον ὑψαγόρην Καδμηίδος οὐδεὶς Θήβης κ.τ.λ. (p. CII)

30 οὕτω δὲ καὶ τούτων ἡσμένων εἰς τὸ τοῦ ποιητοῦ γένος οὐκ ἀγλαφύρως, οἱ παλαιοὶ ἔξω τῶν ἐν τῇ Πινδαρική βίβλῳ κειμένων γνωμικῶν ἀποφθεγμάτων προσιστοροῦσι καὶ τάδε. Πίνδαρος ἐρωτηθεὶς, τί πρίονος ὀξύτερον, εἶπε· διαβολή. Δελφόσε δὲ ἐρωτηθεὶς τί ἀρεστὶ θύσων, παιᾶνα εἶπε· μονονουχὶ λέγων, ἐκ τῶν ἐλλογίμων
35 ἀνδρῶν θυσίαν εἶναι λόγους τῷ κρείττονι. πρὸς ὃ συλλαλεῖ καὶ ὁ γράψας, ὡς ἄκαπνα θύουσιν ἄοιδοί. πρὸς δὲ τὸν ἐρωτήσαντα, διὰ τί οὐ τῷ εὖ πράττοντι τὴν θυγατέρα δίδωσιν, οὐ μόνον εὖ πράττοντος ἔφη δεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ εὖ πράξαντος. τῷ δὲ

· 27. fort. αὐτὸν — 36. ἄκαπνα . . . ἀοιδοί· cf. Athen. i p. 8^e.

πυθομένῳ, διὰ τί μέλη γράφων ἄδειν οὐκ ἐπίσταται, καὶ γὰρ οἱ ναυπηγοὶ ἔφη πηδάλια ποιοῦντες κυβερνᾶν οὐκ οἶδασι. τοῦτο δέ πως παρείοικε πρὸς τὸ ἐρωτηθῆναι μὲν τινα σοφιστήν, διὰ τί δημηγορεῖν ἄλλους πρὸς ὄχλον διδάσκων αὐτοὺς οὐ δύναται οὕτω ποιεῖν; ἐκείνουν δὲ εὐστόχως εἰπεῖν, ὥς καὶ ἡ ἀκόννη ὀξύνουσα εἰς 5 τομὴν τὰ σιδήρια, ὅμως αὐτὴ τέμνειν οὐ δύναται. ὅτι δὲ οὐ δεξιὸς ἦν αὐτοὺς ἄδειν ὁ Πίνδαρος, ἀλλ' ὑποβολέα οἶον εἶχεν ἕτερον τοῦ τοιούτου ἔργου, δηλώσει ἐν οἷς μνήσεται τινος Αἰνείου χοροστάτου, ὃν καὶ δοκεῖ φιλεῖν οἷα ἐπικοσμοῦντα οἰκείᾳ τέχνῃ τὰς Πιν- 10 δαρικὰς ᾠδὰς ὥς κορυφαῖον χοροῦ ἄριστον.

εἰ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Πίνδαρος ἔφη τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀτελεῇ σοφίας δρέπειν καρπὸν, ἀλλὰ τοῦτό γε εἰς ψόγον ἂν ἐμπίπτει, ὁποῖος καὶ τῷ κωμικῷ προστέτριπται, ὅς πον τοὺς φιλοσόφους διὰ τὸ ἀπράγμονας εἶναι σκώπτει ὥς ἀργούς.

ποιήματα δὲ πολλὰ γράψαι Πίνδαρος λέγεται, ὧν καὶ φέρονται 15 οὐκ ὀλίγα, οὐ μὴν τὰ πάντα ὑπεμνηματισμένα. εἰς δὲ παιᾶνες, διθύραμβοι, προσόδια, παρθένια, τὰ καὶ αὐτὰ μνημονευθέντα πρὸ βραχέων, ὑπορχήματα, ἐγκώμια, θρῆνοι καὶ ἐπινίκιοι, κατὰ τὴν ἱστορίαν ὥσει τετρακισχίλιοι, οὓς καὶ ἐπινίκους τετρασυνάλλας φασίν, οἳ καὶ περιάγονται μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικότεροι εἶναι καὶ ὀλιγό- 20 μυθοὶ καὶ μηδὲ πᾶν ἔχειν ἀσαφῶς κατὰ γε τὰ ἄλλα. εἰ δὲ καὶ ὕμνοι λέγονται οἱ αὐτοί, ἄλλο αὐτὸ παραχρήσεως εἶδος ἐστί, καθ' ἣν καὶ τὸ ὑμνεῖσθαι ἀντιφραστικῶς πον ἐπὶ ψόγου ἐτέθη, ὥς δηλοῖ καὶ τό· Ὑμνεῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίους πολυρρόθοις.

δῆλον δὲ ὥς αἱ ἐπινίκιοι ᾠδαὶ τοῦ Πινδάρου καὶ εἶδη, τουτ- 25 ἐστὶν ἰδέαι, χάριν σεμνότητος ὀνομάζονται, ὅπερ ὑποκορισθὲν εἰς εἰδύλλια ἐπιγραφὴ γέγονε τοῖς Θεοκρίτου ποιήμασι. μελοποιὸς δὲ ὢν ἐς τὸ καθόλου ὁ Πίνδαρος παρωννυεῖται πρὸς μέρος μουσικοῦ ὀργάνου λυρικὸς καλούμενος, καθά τις ἕτερος κιθαρωδὸς καὶ ἄλλος ἀπὸ ψάλτρου ψαλτῶδός. οὐκ ἔξ ἀνάγκης δέ γε πρὸς λύραν μόνην 30 ἐμελῶδει, ἀλλ' αὐτὸ μὲν ἐπελέγη πρὸς τι ἐξαίρετον εἰς κλήσιν τῷ ποιητῇ. σεμνύνεται γὰρ πολλοῖς καὶ πολλαχῶς ἡ λύρα. ὁ δὲ καὶ ἑτέροις ὀργάνοις ἄδων ἐχρᾶτο, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι καὶ ἐξῆς. εἰ δ' ἴσως ταυτόν τι φόρμιγξ καὶ λύρα, οὐδ' οὕτως αὐτῷ μόνον τὸ τῆς λύρας χρῆμα πρὸς ἰδίον τι ἀποκεκλήρωται. ὥς 35 δὲ λύρα εἰρηται ἢ παρὰ τὸ λύνειν ἀράς, οἷς πρὸς ἡδονὴν γλυκῶς ἀρμόττεται, ἢ παρὰ τὸ μυθικῶς εἰς λύτρον καταλλακτήριον εὔρεθῆναι

3. σοφιστήν i. e. Isocratē; cf. Plut. vit. x or. p. 838^a — 8 sq. O. vi 88. τις cod. — 13. Aristoph. Nub. 334. — 18. ἱστορίαν cod.: στιχομετρίαν corr. Birt; cf. supra p. XV; μετὰ τῶν ἱστοριῶν conl. Vitelli. — 22. ἀλλ' αὐτὸ cod. — 24. Aesch. Sept. 6. — 33. O. ii 1.

ὑπὸ Ἑρμοῦ, ὃς χέλυν, ὃ ἐστὶ λύραν, ἐξ ὀστράκου συντεθεῖσαν χελώνης
δοὺς τῷ Φοίβῳ ἀντὶ βοῶν κλοπῆς, οὕτως ἐλύσατο ἑαυτῷ τὸν ὑπὲρ
τοῦ κλέμματος χόλον, λέγουσι καὶ ἀντὰ οἱ παλαιοί.

D.

Vita a Thoma Magistro ex vetere vita concinnata.

Πίνδαρος τὸ μὲν γένος Θηβαῖος υἱὸς Λαϊφάντου κατὰ τοὺς
5 ἀληθεστέρους, οἱ δὲ Σκοπελίνου φασίν, οἱ δὲ τὸν αὐτὸν Παγωμίδα
καὶ Μυρτοῦς, ἀπὸ κώμης Κυνοσκεφαλῆς καλουμένης. ἡ δὲ Μυρτὼ
ἐγαμήθη Σκοπελίνῳ τῷ ἀνλητῇ, ὃς τὴν ἀνλητικὴν διδάσκων τὸν
Πίνδαρον, ἐπεὶ εἶδε μείζονος ἕξεως ὄντα, παραδέδωκε Λάσῳ τῷ Ἑρ-
μιονεὶ μελοποιῶ, παρ' ᾧ τὴν λυρικὴν ἐπαιδεύθη. γέγονε δὲ κατὰ
10 τοὺς χρόνους Αἰσχύλου καὶ συγγεγένηται αὐτῷ καὶ τέθνηκεν ὅτε καὶ
τὰ Περσικὰ ἤκμαζεν. ἔσχε δὲ θυγατέρας δύο, Πολύμητιν καὶ Πρωτο-
μάχην· κατῴκει δὲ τὰς Θήβας, πλησίον τοῦ ἱεροῦ τῆς μητρὸς τῶν
θεῶν τὴν οἰκίαν ἔχων [τῆς Πέας]. ἐτίμα δὲ τὴν θεὸν σφόδρα ὡν
εὐσεβέστατος, καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, εἰς ὃν καὶ πλείστα
15 γέγραφεν. νεώτερος δὲ ἦν Σιμωνίδου, πρεσβύτερος δὲ Βακχυλίδου·
κατὰ δὲ τὴν Ξέρξου κατάβασιν ἤκμαζε τῇ ἡλικίᾳ· ἐτιμήθη δὲ σφόδρα
ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος οὕτω φιλεῖ-
σθαι, ὥς καὶ μερίδα λαμβάνειν ἀπὸ τῶν προσφερομένων τῷ θεῷ καὶ
τὸν ἱερέα βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις· Πίνδαρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ
20 θεοῦ. λόγος καὶ τὸν Πᾶνα ὀρχήσασθαι ποτὲ τὸν αὐτοῦ παιᾶνα περὶ
τοῦ Πέλοπος καὶ χαίρειν ἄδοντα τοῦτον ἀεὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν. φασὶ δὲ
καὶ ὅτι ποτὲ Λακεδαιμόνιοι Βοιωτοὺς ἐμπρήσαντες καὶ Θήβας ἀπέ-
σχοντο μόνης τῆς οἰκίας αὐτοῦ, θεασάμενοι ἐπιγεγραμμένον τὸν
στίχον τόνδε· Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὰν στέγαν μὴ καίετε.
25 ὅπερ καὶ τὸν Ἀλέξανδρον μετὰ ταῦτά φασι πεποιηκέναι. καὶ γὰρ
οὗτος ἐμπρήσας τὰς Θήβας μόνης τῆς ἐκείνου οἰκίας ἐφείσατο. ἐχ-
θρῶς δὲ διακειμένων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Θηβαίους, ἐπεὶ εἶπεν
ἐν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασιν· Ὡ ταλαίπωροι Θῆβαι, καὶ Μεγαλο-
πόλεις Ἀθᾶναι, ἐξημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν οἱ Θηβαῖοι, ἅπερ ὑπὲρ
30 ἐκείνου ἔτισαν Ἀθηναῖοι. γέγραπται δὲ αὐτῷ ἑπτακαίδεκα βιβλία, ὧν
τεσσαρα ἡ λεγομένη περίοδος· λέγει τάδε, Ὀλυμπιονίκαι Πυθιονίκαι
Ἰσθμιονίκαι Νεμεονίκαι. [ἀπὸ δὲ τῶν ἑξ' βιβλίων εἰσὶ καὶ τὰ λεγό-
μενα προσόδια καὶ παρθένια, παιᾶνες, ὕμνοι, διθυραμβικά, σκολιά
καὶ ἄλλα.]

11. Cf. ad. Eustathii vit. p. CIII. — 28. fr. 196 — P. VII 1. — 32 ss. ἀπὸ
... ἄλλα add. Germanus.

[Ἔστι δὲ τὰ Ὀλύμπια ἀγῶν εἰς τὸν Δία, τὰ Πύθια ἀγῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὰ Νέμεα ἀγῶν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Δία, τὰ δὲ Ἴσθμια ἀγῶν εἰς τὸν Ποσειδῶνα· τὰ δ' ἐπαθλα τούτων ἐλαία, δάφνη, σέλινον ξηρόν τε καὶ χλωρόν.] ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἄλλων οὐ χρεία νῦν ἔστι λέγειν καὶ τὰ ἐπιβάλλοντα τούτοις ὕστερον ἐροῦμεν, νῦν δὲ περὶ τῆς 5 θέσεως τῶν Ὀλυμπίαν λεκτέον. τινὲς μὲν ταῦτα εἰς τοὺς Οἰνομάου καὶ Πέλοπος ἀναφέρουσι χρόνους. [ἄλλοι δὲ φασιν ὡς οὕτως αἰσχρὰν οὔσαν τὴν θέσιν οὐκ ἂν διεφύλαξαν.] ἔτεροι δὲ Ἡρακλεῖ ἀνατιθέασιν, ὃ καὶ Πίνδαρος λέγει, ἐνδοξότερον ποιῶν τὸν ἀγῶνα. ἐπεὶ γὰρ τὴν Αὐγείου κόπρον ἐκάθηρε καὶ τῶν ἐπηγγελεμένων οὐκ ἔτυχε, συναγαγὼν 10 πολλὴν στρατὸν τὸν τε Αὐγείαν φονεύει καὶ τὴν Ἥλιν παρεστήσατο καὶ πολλὰ λάφυρα συναγαγὼν ἀγῶνα τίθησι τοῖς μετ' αὐτοῦ πολεμήσασιν, ὅθεν καὶ τὸ ἔθος διέμεινεν. [ἀλλ' οὐδὲ αὕτη ἔμεινεν ἢ θέσις, ἐπεὶ τῆς συμβάσεως αὐτοῖς δυσχερείας ὑπόμνησις ἦν.] ἄλλοι δὲ φασιν, ὡς Ἰφιτός τις καὶ Εὐρύλοχος τοὺς Κιρραίους πολεμῆ- 15 σαντες (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὴν παράλιον τῆς Φωκίδος λησταὶ κατέχοντες), καὶ πολλὰ λάφυρα συναγαγόντες ὁ μὲν Ἰφιτος τὰ Ὀλύμπια συνεστήσατο, ὁ δὲ Εὐρύλοχος τὰ Πύθια. καὶ ἐκ τούτου ἐπιμείναι τὸ ἔθος συνέβη.

τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἕξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονώς, ἢ ὡς 20 τινες, ὀγδοήκοντα, ἐπὶ Βίωνος ἄρχοντος κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. ἀκροατῆς δὲ γέγονε Σιμωνίδου. ὁ δὲ ἐπινίκιος, οὗ ἡ ἀρχή· Ἀριστον μὲν ὕδωρ, προτέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πινδαρικά διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον καὶ τὰ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἡλίδι ἡγωνίσσατο· γέ- 25 γραπται δὲ Ἰέρωνι βασιλεῖ Συρακουσίων (αἱ δὲ Συράκουσαι πόλις τῆς Σικελίας), ὃς καὶ κτίστης Ἀττης ἐγένετο πόλεως, ἀπὸ τοῦ ὅρους αὐτὴν οὕτως ὀνομάσας· ἀποστείλας γὰρ οὗτος ἵππους εἰς Ὀλυμπίαν ἐνίκησε κέλητι.

E.

Vita ex Suidae lexico excerpta.

Πίνδαρος Θηβῶν, Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δέ τινας Λαϊφάντου, 30 ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές· ὁ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προσγενὴς Πινδάρου· τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἰστύρησαν αὐτόν. μαθητὴς

1. ἔστι . . . 4. χλωρόν add. cod. T — 7 sq. ἄλλοι . . . διεφύλαξαν om. codd. plerique Abelii. — 13. διαμείναι codd. Abelii. — ἀλλ' . . . ἦν om. codd. Abelii. — 18. τὰ Πυθ. Εὐρ. codd., corr. Westermann. — 20. Πίνδαρος ὁλ. ξ5' ἔπει γ' γεγονώς coni. Mommsen, Pindaros p. 27. — 21. Ἀβίωνος et Βίαντος codd., corr. Heyne, Ἀβρωνος coni. Wilamowitz. — 23. Ἀριστοφάντου συντ. codd. — 31. προσγενής: προγενέστερος coni. Bernhardt. — 32. Παγώνδου coni. Gaisford.

δὲ Μυρτίδος γυναικὸς· γεγυνώς κατὰ τὴν ξε' Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν
 Ξέρξου στρατείαν ὧν ἐτῶν μ'. καὶ ἀδελφὸς μὲν ἦν αὐτῷ ὄνομα
 Ἑρωτίων καὶ υἱὸς Δαΐφαντος, θυγατέρες δὲ Εὐμητις καὶ Πρωτομάχη.
 καὶ συνέβη αὐτῷ τοῦ βίου τελευτῇ κατ' εὐχάς· αἰτήσαντι γὰρ τὸ
 5 κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον αὐτὸν ἀποθανεῖν
 ἐν θεάτρῳ ἀνακεκλιμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου Θεοξένου αὐτοῦ γό-
 νατα, ἐτῶν νε'. ἔγραψε δὲ ἐν βιβλίῳις ιξ' Ἰωρίδι διαλέκτῳ ταῦτα·
 Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, προσόδια, παρθένια, ἐνθρονισμούς, βακ-
 χικά, δαφνηφορικά, παιᾶνας, ὑπορχήματα, ὕμνους, διθυράμβους,
 10 σκόλια, ἐγκώμια, θρήνους, δράματα τραγικά [ιξ'], ἐπιγράμματα ἐπικά,
 καὶ καταλογάδην παραινέσεις τοῖς Ἑλλήσι καὶ ἄλλα πλεῖστα.

ὅτι τὰς Θήβας τὴν πόλιν Ἀλέξανδρον φασιν εἰς ἔδαφος κατα-
 σκάψαι καὶ πλὴν ἱερέων τε καὶ ἱερείων τοὺς ἄλλους ἀνδραποδίσαι·
 καὶ τὴν Πινδάρου δὲ τοῦ ποιητοῦ οἰκίαν καὶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ
 15 Πινδάρου λέγουσιν ὅτι ἀπαθεὶς ἐφύλαξεν αἰδοὶ τῇ Πινδάρου, ὥς
 φησιν Ἀρριανὸς ὁ ἱστορικὸς ἐν τῇ ἀναβάσει Ἀλεξάνδρου [I 9].

Πίνδαρος Σκοπελῆνου Θηβαῖος, καὶ αὐτὸς λυρικός, ἀνεψιὸς τοῦ
 προτέρου.

F.

Fasti Pindarici.

522 a. Chr., Ol. 64, 3 Pindarum natum esse Boeckhiius II 2, 13 com-
 probavit ex eo, quod Persicis poeta quadragesimum annum
 aetatis egisse a Suida traditur; tertio autem anno Olympiadis
 se natum poeta ipse dicit fr. 193.

518 a. Chr., Ol. 65, 3 κατὰ Ὀλυμπιάδα ξε' natum Pindarum perhibet
 Suidas, quod cum alii tum Wilamowitzius, Arist. u. Athen II
 302, comprobant. Ego errorem Suidae ex falsa computatione
 grammatici, qui Pythiade 17 poetam natum esse in scholiis ad
 fr. 193 adnotatum invenerit, profectum esse suspicor.

502 (498)¹⁾ a. Chr., Pyth. 22 Hippocli Thessalo diaulo victori misit
 P. x.

494 (490) a. Chr., Pyth. 24 Thrasybulo Agrigentino victoriam Xeno-
 cratis Delphis partam gratulatur P. vi.

3. Δαΐφαντος codd. — 7. νε' codd., π' δλ. πεί coni. Wilamowitz, Aristot.
 u. Athen. II 302; ν ex duplicatione ortum, E ex Γ depravatum esse videtur. —
 8. post Πυθιονίκας add. Kuester Νεμεονίκας καὶ Ἰσθμιονίκας. — 10. ιξ' secl.
 Bergk.

1) anni uncinis inclusi sunt computationis Bergkianae Pythiadum, de
 quibus vide p. LXXXVI.

- 494 (490) a. Chr., Pyth. 24 Midæ Agrigentino tibiis victori misit P. XII.
- 486 a. Chr., Pyth. 25 vel 26 Megacli Atheniensi scripsit P. VII.
- 484 a. Chr., Ol. 74, 1 aut potius 476 a. Chr., Ol. 76, 1 Agesidamo Locro Epizephyrio pugili scripsit O. XI et paulo post O. X.
- 481 a. Chr., Ol. 74, 4 vel 483 a. Chr. Pytheae Aeginetae pancratio victori scripsisse videtur N. V.
- 480 a. Chr. Phylacidae Aeginetae vere Isthmiis pancratio victori scripsisse videtur I. VI.
- 480 a. Chr. mense Boedromione pugna Salaminia commissæ est, paulo ante Carthaginenses ad Himeram a Gelone et Therone victi sunt.
- 479 a. Chr., Ol. 75, 2 mense Septembri post pugnam Plataensem Lacedaemonii et Athenienses duce Pausania Thebas oppugnant.
- 480/79 a. Chr. Pindarus ἀκμάσαι κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ἐτῶν μ' a Suida, Thoma Magistro, Diodoro XI 26 dicitur.
- 478 a. Chr., Ol. 75, 2 Cleandro Aeginetae verno tempore Isthmiis victori misit I. VIII.
- 478 a. Chr., Ol. 75, 2 montis Aetnae eruptionem factam esse marmor Parium tradit, quam eandem eruptionem anno 475 a. Chr. (Ol. 76, 1) assignavit Thucydides III 116, minus, opinor, accurate.
- 478 (474) a. Chr., Pyth. 28 Thrasydaeo Thebano stadio victori scriptum esse P. XI Boeckhii Wilamowitzius alii probabiliter statuunt.
- 478 (474) a. Chr., Pyth. 28 Telisicrati Cyrenæo armato cursu victori scripsit P. IX.
- 478/7 a. Chr., Ol. 75, 3 Hiero Geloni rex successit.
- 476 aut 474 a. Chr. vere Isthmia Melissus Thebanus vicisse eique Pindarus scripsisse videtur I. IV.
- 476 a. Chr., Ol. 76, 1 Asopicho Orchomenio stadio victori scripsit O. XIV.
- 476 a. Chr., Ol. 76, 1 Theronem Agrigentinum curru Olympia vicisse et Pindarum O. II et III scripsisse pars melior scholiastarum et plerique interpretes statuunt.
- 476/5 a. Chr. Locris Epizephyriis ab infestis armis Anaxilai tyranni ope Hieronis liberatis Pindarus scripsisse videtur P. II et O. X sq.
- 475 a. Chr. Hieroni aegrotanti ad victorias a. 482 et 486 reportatas celebrandas misisse videtur P. III.
- 474 aut 476 a. Chr. verno tempore Phylacida Isthmia pancratio vicisse et Pindarus carmen I. V scripsisse videtur.
- 474 a. Chr., Ol. 76, 2 post Eionem captam et Persas devictos Pindarum dithyrambum in laudem Athenarum panxisse vulgo statuunt.

- 474 a. Chr. in confinio, ut videtur, aestatis et auctumni Hiero Tuscos apud Cumam devicit.
- 474 (470) a. Chr., Pyth. 29 Hiero Aetnaeus Delphis curru vicit, quam victoriam poeta aliquot mensibus post in Sicilia praedicat P. I.
- 474/3—471/70 a. Chr. Pindarus in aula Hieronis commoratus esse videtur.
- 474/3 a. Chr. Chromio Aetnaeo Sicyone curru victori scripsisse videtur N. IX.
- 473 a. Chr., Ol. 76, 4 aut 471 a. Chr., Ol. 77, 2 Chromio Nemeis curru victori scripsit N. I.
- 472 a. Chr., Ol. 77, 1 Hieroni Syracusano celete victori scripsit O. I.
- 472 a. Chr., Ol. 77, 1 Theronem Agrigentinum curru vicisse eique Pindarum O. II et III scripsisse pars scholiorum refert.
- 472 a. Chr., Ol. 77, 1 Ergoteli Himeraeo dolicho victori scripsit O. XII.
- 472/1 a. Chr., Ol. 77, 1 Theroni mortuo Thrasydaeus filius rex successit, sed brevi post ab Hierone fusus est.
- 470/69 a. Chr. vel paulo post Pindarus Syracusis redux Thrasybulo Xenocratis filio misisse videtur I. II.
- 469 a. Chr. Aristoclidæ Aeginetae Nemeis victori scripsisse videtur N. III.
- 468 a. Chr., Ol. 78, 1 Agesiae Syracusano mulari rheda victori misit O. VI.
- 468 a. Chr., Ol. 78, 1 Hiero Olympia curru vicit, quam victoriam Bacchylides epinicio illustravit.
- 467/6 a. Chr., Ol. 78, 2 Hiero mortem obiit.
- 467 a. Chr., Ol. 78, 2 Sogeni Aeginetae Nemeis quinquertio victori misit N. VII.
- 466 (462) a. Chr., Pyth. 31 Arcesilaus Cyrenaeus Pythia curru vicit, quam ad victoriam illustrandam misit P. IV, praesens agendum curavit P. V.
- 465 a. Chr., Ol. 78, 4, vel Ol. 78, 2 vel Ol. 79, 2 Timasarcho Aeginetae lucta victori scripsisse videtur N. IV.
- 464 a. Chr., Ol. 79, 1 Xenophontem Corinthium stadio et pentathlo victorem praesens celebrandum curavit O. XIII; paulo post scolum (fr. 122) composuit.
- 464 a. Chr., Ol. 79, 1 Diagorae Rhodio pugilatu victori misit O. VII.
- 465 vel 461 a. Chr. Theaeo Argivo Hecatombeis victori scripsisse videtur N. X.
- 463 vel 465 a. Chr., Ol. 79, 2 vel 78, 4 Alcimidae Aeginetae lucta victori scripsisse videtur N. VI.

- 463 a. Chr., Ol. 79, 2 solem defecisse Eusebius tradit, quem ad defectum solis hyporchema Pindari (fr. 75) spectat; id ad solis defectionem anno 478 mense Februario factam Hofmannus, progr. gymn. Tergest. 1889 refert.
- 461 vel 459 a. Chr., Ol. 79, 4 vel 80, 2 Dinidi Aeginetae cursu victori scripsisse videtur N. VIII.
- 460 a. Chr., Ol. 80, 1 Alcimedonti Aeginetae lucta victori scripsit O. VIII.
- 459/8 a. Chr., Ol. 80, 2 Athenienses Aeginetas eorumque socios ad Cecryphalas vincunt et Aeginam oppugnare parant.
- 458 a. Chr. scriptum esse videtur I. I.
- 457 a. Chr., Ol. 80, 4 auctumno Lacedaemonii et Boeoti Athenienses eorumque socios ad Tanagram vincunt.
- 457 a. Chr. exeunte, vel 456 ineunte, Ol. 80, 4 sexagesimo secundo die post pugnam ad Tanagram Thebani ad Oenophyta ab Atheniensibus devicti sunt.
- 456 a. Chr., Ol. 81, 1 Epharmosto Locro Opuntio lucta victori scripsit O. IX.
- 454 vel 456 a. Chr. Strepsiadae Thebano scripsisse videtur I. VII.
- 452 a. Chr., Ol. 82, 1 Psaumidi Camarinensi rheda mulari victori scripta sunt epinicia O. IV et V.
- 450 (446) a. Chr., Pyth. 35, si codicibus fides tribuenda est, Aristomenum Aeginetam lucta victorem Pindarus praedicavit P. VIII.
- 442 (438) a. Chr., Ol. 84, 3 mortem Pindarus obiit, si optimo testi, biographo metrico, poetam octogenarium decessisse testanti fidem habemus. Eustathio et Thomae Magistro Pindarum Ol. 86 i. e. 440/36 vel 436/2 a. Chr. mortuum esse tradentibus Tycho Mommsenius, Pindaros p. 28 suum calculum adiecit.

V.

HEROUM GENEALOGIA PINDARICA.

Fastis Pindaricis genealogicam heroum tabulam carminum Pindaricorum subicere visum est. Iam veteres grammatici duo officia praecipua interpretis esse docebant, unum quod circa orationis metrorumque interpretationem versaretur, alterum quod fabularum explicationem (*ιστοριῶν πρόχειρον ἀπόδοσιν*) subornaret. Hoc alterum munus cum omnium scriptorum sit, tum maxime Pindari est, cuius carminum maior et potior pars in fabulis civitatum atque sacrorum narrandis illustrandisque consumitur. Praeterea Pindari carmina hac parte exegesis magis quam aliorum poetarum indigent,

quoniam ille non Homeri more fabulas fuse narrare solet, ut ipsae per se sine ullo alieno adminiculo intellegi possint, sed plerasque summis lineamentis adumbrat aut tantum attingit, utpote quae iam ab aliis expositae auditoribus satis notae et familiares sint. Neque fabulas a poeta significatas enarrandi munus veteres scholiastae praetermiserunt; tamen ab eorum ratione ideo nos recedere oportet, quod illi fabularum orbem, qualem docti grammatici ex variis scriptoribus, veteribus et recentibus, composuerant et unum in corpus redegerant, iam Pindaro notum fuisse sumebant, nos religiose distinguere oportet, quae Pindarus iam noverit et quae post Pindarum a recentioribus poetis et mythographis, ut lacunas veterum traditionum explerent et civitatum regumque ambitionibus satisfacerent, additae sint. Permulta enim cum poetas tragicos tum Alexandrinos grammaticos, partim patribus ab antiquitate traditis matres addentes, partim socios priscis heroibus in bellis gerendis adfingentes, novasse et interpolasse, vel ex varia rerum memoria et nominum discordia satis apparet. Novisse autem iam Pindarum et in suum usum convertisse sumere nobis licet quidquid Homerus et Hesiodus, quorum poetarum carmina diligentissime eum lectitasse et firma memoria tenuisse constat¹⁾, non solum de genealogia stirpium regiarum, ut Pelopidarum Dardanidarum, Sarpedonis Aeneae data opera exposuerant, sed etiam quae de ducibus Graecis Troianisque quasi praetereuntes notaverant. Praeterea Pindaro pleraque nota fuisse verisimile est, quae scriptores aequales et etiam qui aetate supparet erant, velut Aeschylus Pherecydes Herodotus, memoriae prodiderunt. Nonnumquam etiam earum rerum notitia Pindaro vindicanda est, quas ex recentioribus scriptoribus solis, Apollonio Diodoro Apollodoro Pausania, comperimus, quandoquidem vetustiores libri, quibus illi usi erant, inprimis poetarum cyclicorum Pherecydis Acusilai, multi interim deperditi sunt. Accedit altera res, qua et Pindari ipsius et nostra interpretum causa multo difficilior facta est. Ille enim cum multas multarum civitatum gentiumque fabulas in suis carminibus simul attigisset, quae necessitudo inter eas intercederet et quo quaeque tempore gesta esse perhiberentur, diligenter quaerere et religiose observare debebat. Nam ut rerum in historiae luce gestarum tempora accurate distingui debent, sic fabularum quoque, quarum involucris res antiquissimas expressas esse constat, chronologia quaedam partim inde ab initio fuit, partim fabulis va-

1) Luebbert, De Pindari studiis Hesiodeis et Homericis, Bonnae 1882, quo libro Pindarum plura ex Hesiodo et carminibus epici cycli quam ex Iliade et Odyssea mutuatum esse docemur.

riarum gentium compositis et coniunctis paulatim facta est. Inde stemmata et heroum tabulae ortae sunt, quae ieiuna et exili arte collectae et dispositae quasi ossa corporis essent, quibus illecebris fabularum tori et sucus adderentur et tamquam anima inflaretur. Pindarum quoque verisimile esse duco eadem qua Sicyoniae anagraphae auctores et suppare scriptores mythographos arte usum genealogias heroum veterumque regum collegisse et secundum tempora suo privato usui digessisse. Hanc tabulam nosse cum iis, qui Pindari carmina recte intellegere velint, multum expediat, lineamenta eius ex iis, quos supra significavi, fontibus restituere et veterem famam a noviciorum scriptorum commentis separare iam conabor.

Thessalicae stirpes.

Lapitha pater et auctor Lapitharum — Lapithae filii Periphas et Phorbas, quorum prior Astyagiam Hypsei f. uxorem duxit, alter Hyrminam Epei f. (Paus. v 1, 11) — Phorbantis, qui Alectori, veteri regi Elidis, contra Pelopem auxilium tulerat (Diod. iv 69), filius Actor; Actoris filii gemini Molionidae Eurytus et Cteatus (O. x 28) — Periphasis nepos Ixion (Diod. iv 69), vetus rex Phlegyarum (Eur. fr. 4) vel Lapitharum (schol. Eur. Phoen. 1185); perfidiae crimine notatus (P. ii 21) poenas scelerum apud inferos luit (O. i 62. P. ii 30) — Ixionis et Diae Deionei f. filius, qui tamen a Iove satus ferebatur, Pirithous (Il. xiv 317) — Pirithoi et Hippodamiae filius Polypoeta (Il. ii 740) — Ixionis et Nephelae filius Centaurus, dux Magnetum (P. ii 44. iii 45) — Chiron Centaurus Philyrae filius (P. iii 1. iv 103. vi 22. ix 30), educator Asclepii (P. iii 5. 45) Iasonis (P. iv 115) Achillis (N. iii 43. I. viii 43).

Hypseus Penei fluvii et Creusae nympphae filius, rex Lapitharum (P. ix 15) — Hypsei filia Cyrena, quam Apollo amavit (P. ix 13); alteram eius filiam Astyagiam Periphas uxorem duxit (Diod. iv 69), tertiam Themisto Athamas (Apollod. i 84) — Cyrenae et Apollinis filius Aristaeus (P. ix 65); Aristaei cuiusdam uxorem Autonoen Cadmi f. fuisse narrat Hesiod. theog. 977.

Phlegyantia, veteris regis Orchomeni agri (Paus. ix 36, 1. Apollod. iii 41), filia Coronis (P. iii 8); Coronidis et Apollinis filius Asclepius (P. iii 18), a Chirone educatus (P. iii 5) — Asclepii filii Podalirius et Machaon; reges Tricca Thessalicae, medici Achaeorum ante Troiam (Il. ii 732).

Otus et Iphialtes, filii Iovis et Iphimedeae, uxoris Aloe (Od. xi 305. P. iv 89), in insula Naxo telis Dianae occiduntur (Od. xi 318. P. iv 90) — Aloeum filium Canacae Aeoli f. fuisse tradit Apollod. i 53.

Phylacus Deionis f. (Apollod. I 86), Phylacae Phthioticae rex — Phylaci filius Iphiclus (Il. II 705) — Iphicli filii Protesilaus (Il. II 708. I. I 58) et Podarces (Il. II 704).

Poeas, in Magnesia sub Ossa monte regnans, qui Herculis ro-
gum accendit (Apollod. II 160) — Poeantis filius Philocteta, in ex-
peditione Troiana Lemni aeger relictus et Herculis arcu Achaeis
in expugnanda Troia opitulatus (P. I 50).

Ad Thessalicas stirpes insuper Peleus et Hellen pertinent, quos
infra recensebo.

Locrica stirps.

Iapeti et Clymenae filii Atlas Menoetius Prometheus Epimetheus
(Hes. theog. 507) — Promethei filius Deucalio, quam originationem
Pindarus O. IX 55 (Apollod. I 46) sequi videtur — Deucalionis et
Pyrrhae filia Protogenia (O. IX 55. Pherecyd. et Hellan. in schol. ad
O. IX 64. 86), filius apud recentiores, ut Paus. X 38, 1, Orestheus —
Protogeniae filium Apollodorus I 49 et Pausanias V 1. 3 Aethlium,
primum regem Elidis, dicunt — Locri, ultimi regum domesticorum,
filius adoptativus Opus, a Iove ortus ex Protogenia iuniore (schol.
O. IX 85) — Opuntis Locri hospes Menoetius, Patroclis pater (O. IX
69) — Oilei filius Aiax, dux Locrorum ante Troiam (O. IX 112).

Hellenica stirps.

Hellenis filii Dorus Xuthus Aeolus (Hes. fr. 32).

Aeoli filii Cretheus Salmoneus Athamas Sisypus Perieres (Hes.
fr. 32; cf. O. XIII 67. P. IV 71) — Plures filios filiasque Aeoli re-
centiores mythographi commentum sunt, ut Mimanta Hippotae patrem
Diodorus IV 67, Deiantem et Magnetem filios, *Κανάκην Ἀλκονόην*
Πεισιδίκην Κάλυκην Περιμήδην filias Apollodorus I 51, Tritogeniam
Minyae matrem, Orchomeni aviam schol. Pind. P. IV 120. Apoll. Arg.
I 230. Paus. IX 36, 6 — Enaretam uxorem Aeoli fuisse apud Apollod.
I 51 et schol. P. IV 142 legimus.

Crethei filii Aeson Pheres Amythaon (Od. XI 259. P. IV 126)
Hippolyta (N. V 26) — Aesonis filius Iason (P. IV 118) — Pheretis
filius Admetus P. IV 126), nepos Eumelus (Il. II 714) — Amythaonis
filii Bias (Diod. IV 68. Apollod. I 96. Paus. IV 34, 4) et Melampus
(P. IV 126. Herod. II 49).

Salmonei filia Tyro (Od. XI 236. P. IV 136) — Tyronis et Nep-
tuni filii Pelias et Neleus (Od. XI 254. P. IV 136) — Peliae filius
Acastus, coniux Hippolytae Crethei f. (N. IV 57. V 30), qui Peliae
patri celeberrimos ludos funebres instituit, quorum Pindarus tamen
nusquam mentionem fecit — Nelei de progenie vide Achaicas stirpes.

Athamantis et Nephelae filii Phrixus et Helle (P. iv 160) — Athamantis et Inus Cadmi f. filii Learchus et Melicertes (fr. 5) — Praeterea Athamantis et Themistus filios Leuconem, Erythraeum Schoeneum Ptoum commemorat Apollod. i 84.

Sisyphi et Perieris de filiis vide Achaicas stirpes Peloponnesi.

Hellenem Deucalionis filium dixit Thucydides i 3 et credidisse videtur Herodotus i 56, num Pindarus iam dixerit vel crediderit incertum est — Athamantemne an Sisyphum Inoen Cadmi f. in matrimonium duxisse Pindarus putarit, ab explicatione fr. 5 pendet — Xuthum Creusam Erechthei f. uxorem duxisse et ex ea Ionem et Achaeum procreasse post Pindarum Attici scriptores commenti esse videntur. Nam Pindarus N. xi 35 Aeolos ab Achaeis nondum distinxit.

Hellenica stirps maximam partem in gentibus Achaeorum Peloponnesi continuatur, quas hanc ipsam ob causam iam hoc loco ante Boeoticas et Aegineticas stirpes recensebimus. Stirpis autem Hellenicae in Peloponneso continuatae causa repetenda est ex migrationibus Achaeorum Thessalicorum in Peloponnesum factis, ubi inter veteres reges domesticos et Pelopidas Heraclidasque medium locum tenuerunt.

Achaicae stirpes Peloponnesi.

Sisyphus Aeoli f. rex Corinthi seu Ephyrae (Il. vi 153. O. xiii 53. 67. fr. 5), apud inferos poenas avaritiae luit (Od. xi 593. O. i 62) — Sisyphi filius Glaucus (Il. vi 154), qui in ludis funebribus Peliae periisse ferebatur (Paus. vi 20, 19. Et. m. *Ἀχτωρ*) — Glauci filius Bellerophonta (Il. vi 156. O. xiii 67), a Proeto, rege potentissimo Argorum, patria eiectus (Il. vi 157. I. vii 46); de Neptuno patre Bellerophontae v. nott. ad O. xiii 69 — Bellerophontae filii Isander Hippolochus Laodamia (Il. vi 197) — Laodamiae filius Sarpedon, rex Lyciorum (Il. vi 199 et schol. P. iii 112) — Hippolochi filius Glaucus (Il. vi 206. O. xiii 60).

Perieres Aeoli f. Messeniae rex (Paus. iv 2, 2) — Perieris filii Aphareus Leucippus (Paus. iv 2, 4) Tyndareus Icarus (Apollod. i 87) — Apharei et Eueninae filii Idas et Lynceus (N. x 61. Paus. iv 2, 4) — Idae et Marpessae filia Cleopatra, quae Meleagro nupsit (Il. ix 556) — Tyndarei regis Lacedaemonii et Ledae filii Castor et Pollux (Od. xi 298. O. iii 35. P. iv 172), filiae Helena (O. iii 1) Clytaemnestra (O. xi 439. xxiv 199) — Icarii filia Penelopa, uxor Ulixis (Od. i 329 al.) — Idam Lynceumque et Castorem Pollucemque patruelles fuisse Pindarus non significat.

Neleus Tyronis et Neptuni f., Aeoli pronep., rex Pyliorum — Nelei filii Nestor Periclymenus (P. iv 175. N. ix 26) Chromius alii (Il. xi 692. Od. xi 286) — Nestoris filius Antilochus patri contra Hectorem propugnans (P. vi 28).

Bias Amythaonis f. cum fratre Melampode regnum Argivum partitur (Diod. iv 68), unde stirps Biantidarum profecta est — Biantis filius Talaus (N. x 12. Apoll. Arg. i 118. Apollod. i 103. Paus. iv 34, 4. schol. Od. xi 289) — Talai filii Pronax, qui in bello contra Amphiarao occisus est (schol. N. ix 30), Adrastus (N. ix 14. x 12), qui Argis ab Amphiarao eiectus ad avum maternum Polybum confugit eiusque regno Sicyonio potitus (Il. ii 572. Herod. v 67) Sicyonios ludos instituit (N. ix 9), postea autem in gratiam cum Amphiarao rediit (N. ix 17), Parthenopaeus (Apollod. i 103. Paus. ix 18, 6), qui unus ex septem ducibus adversus Thebas fuit, denique Mecisteus Aristomachus (Apollod. i 103) Eriphyla (N. ix 16) — Adrasti filius Aegialeus (P. viii 53).

De origine Talai et Parthenopaei non omnes consentiunt: Talaum filium Abantis Lyncei f. dixit schol. P. viii 73, Parthenopaeum Atalantae Schoenei f. Eur. Suppl. 888 et Diod. iv 65, Atalantae et Melanionis filium fuisse Apollod. iii 63. 109 tradunt.

Melampus Aeoli nep., vates Pyliorum (Od. xv 225. P. iv 126), qui cum lymphaticas mulieres Argivas sanasset, cum Proeto vetere rege et fratre Biante regnum Argivum partitus est (Herod. ix 34. Diod. iv 68), unde Pausanias ii 18, 4 tres familias Proetidarum Melampodidarum Biantidarum in Argolide olim regnasse dicit — Melampodis filii Antiphates et Mantius (Od. xv 242) — Antiphatis filius Oicles (Od. xv 243) — Oiclis filius Amphiarao (O. vi 13. P. viii 39) — Amphiarai et Eriphylae filii Alcmaeon (P. viii 46) et Amphilocho (Od. xv 248) — Mantii filii Polyphides (Polyvidēs?) et Clitus, Polyphidis filius Theoclymenus (Od. xv 256).

Polyphidem ne cum Polyide vate celeberrimo confundamus, obstare videtur non tam quod Polyidis filius ab Homero Il. xiii 663 Euchenor fuisse dicitur, quam quod ipse a Pindaro O. xiii 75 a Coerano originem duxisse fertur.

Elei reges Oenomaus et Augeas, Arcades Lycurgus (Il. vii 142) et eius filius Iasius Atalantae pater reges inquilini neque ulla cum stirpibus Achaicis necessitudine coniuncti fuisse videntur.

Achaicas gentēs, quas ex Thessalia in Peloponnesum immigrasse supra iam monui, cum cognatis, qui in Thessalia relictī erant, arcta necessitudine coniunctos mansisse Pindarus narratione de ducibus Argonauticae expeditionis optime expressit. Similiter fabulae belli

septem ducum adversus Thebas cum migratione Achaeorum et vetere regno Thebano ab Achaeis everso cohaerere videntur.

Thebanæ et Boetiae stirpes.

Agenoris, quem ab Inacho originem duxisse Apollodorus III 1 narrat, filius Cadmus, rex Thebarum — Cadmi et Harmoniae (P. III 91. fr. 25, 6) filiae Semela et Ino seu Ino-Leucothea a Pindaro O. II 25. P. XI 1 commemorantur. Praeter eas iam Hesiodus theog. 976 novit filias Agaven et Autonoe et filium Polydorum — Polydorus pater Labdaci fuisse perhibetur ab Herodoto V 59 et Sophocle OR. 261, et iam Pindarum hoc modo Cadmi gentem cum Labdacidarum gente coniunxisse ex carmine O. II effici videtur.

Labdaci filius Laius (I. III 17) — Lai et Epicastae (Iocastae) filius Oedipus (Od. IX 271. O. II 42) — Oedipi et Iocastae filii Eteocles et Polynices (O. II 47), Antigona et Ismena (poet. trag. secundum vetus carmen Thebaidis) — Polynicis et Argiae Adrasti f. filius Thersander (Ol. II 47) — Thersandri filius Tisamenus (Her. IV 147) — Tisameni filius Autesion (Her. IV 147. schol. O. II 82) — Autesionis filius Theras, quem Callimachus hymn. II 74 *ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο* dixit (cf. schol. O. II 82), quo eodem computo usus Herodotus IV 148 inter Cadmum et Theram *γενεὰς ὀκτὼ ἀνδρῶν* interfuisse tradidit — Therae, qui colonos in insulam Theram deduxit, filius Samus (schol. O. II 82; contra Therae socius in schol. ad P. IV 88 perhibetur) — Sami filii Clytius et Telemachus, quorum alter Rhodum migravit (schol. O. II 82) — Telemachi de stirpe (O. II 9. fr. 119) originem duxerunt reges Agrigenti Telemachus Chalciopeus Emmenida Aenesidamus Theron (schol. O. II 82 et O. III 68).

Quod recens scholiasta, homo dubiae fidei, ad O. II 14 tradit *ἄρχοντες δὲ τῶν ἀποικίαν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ στεILAμένων Ἀντίφημος καὶ Ἐντιμος ἦσαν, ὧν μετὰ εἰκοστὴν ἐβδόμην γενεὰν Θύρων οὗτος γέγονεν*, Boeckhius in edit. schol. et Luebbertus De Pindari studiis chronologicis, Bonnae p. 19 probabiliter ita interpretati sunt, ut a Cadmo ad Theronem viginti septem aetates i. e. annos 900 computatos esse dicerent.

Melia Oceani filia, mater Ismeni vatis (P. XI 4).

Antiopeae et Asopi fluvii filii Amphion et Zethus, conditores moenium Thebanorum (Od. XI 260. Apoll. Arg. I 738); nusquam eos Pindarus respicit.

Spartorum a Cadmo satorum de sanguine populus Thebanus descendit (P. IX 82. I. I 30. VII 10. fr. 29) — De Spartis originem

duxit Menoeceus — Menoecei filius Creon — Creontis filia Megara, quam Hercules uxorem duxit (I. III 82. Eur. Herc. 8).

Tityus rex Panopei (Strab. IX p. 422. P. IV 90) apud inferos poenas libidinis luit (Od. XI 580. P. IV 90. O. I 62) — Tityi filia Europa — Europae et Neptuni filius Euphemus Argonauta (P. IV 45).

Minyas, veteres incolas Orchomeni et Iolci, Pindarus novit O. XIV 4. P. IV 69; idem tamen ignorat recentiorum scriptorum heroes Minyam (schol. Apoll. Arg. III 1094), Orchomenum (Paus. IX 36, 6. Apollod. I 23), Atalantam Clymenae Minyae f. filiam (Apollod. III 105).

Aeginetica stirps.

Aegina et Theba filiae Asopi fluvii (I. VIII 17. Herod. V 80) — Aeginae et Iovis filius Aeacus, heros iustissimus (N. VII 84. VIII 8. I. VIII 23. Isocr. 9, 14), auctor gentis Teucridarum (Isocr. 9, 14); iudicia apud inferos exercere credebatur (Plato Apol. 41^a, Gorg. 523^e. cf. l'ind. I. VIII 24) — Aeaci et Endaidis filii Peleus et Telamon (N. V 12. I. VI 35. Isocr. 9, 15), quorum prior Phthiam Thessaliae, alter insulam Salamina petiit (N. V 15. Apoll. Arg. I 93 sq.). Endais filia Scironis perhibetur ab Apollodoro III 158 et Pausania II 29, 9, contra Chironis a Philostephano in schol. ad Hom. II 14 et a Pindaro N. V 7 et schol. ad h. l., quamquam alias Pindarus Chironem, ut qui Achillis praeceptor fuerit, post Aeacum vixisse putabat, Scironem et Chironem commutavit Plutarchus vit. Thes. 10 — Aeaci et Psamatheae nymphae filius Phocus (N. V 13) — Pelei et Thetidis deae marinae filius Achilles (O. II 87. IX 76. P. III 92. 101. N. III 35. V 25. I. VIII 27); Achilles filius Neoptolemus (N. IV 51. VII 35) — Telamonis filii Ajax (I. VI 52) et Teucer (N. IV 46).

Tempora huius stirpis Pindarus eo definivit, quod Peleo Hippolytam Crethei f. uxorem Acasti insidiatam esse (N. IV 57. V 26), Telamonem Herculis in bellicis expeditionibus contra Troiam et Meropes socium fuisse (N. III 37. IV 25. I. VI 40. Hesiod. in scholiis I. VI 53), denique Achillem Aiace Teucrum Agamemnoni in bello Troiano gerendo adfuisse narravit (O. IX 71. N. II 14. VI 58. VII 26. VIII 27. I. III 53. VIII 55) — Notabile praeterea est, quod Pindarus ubique Telamonem Aeacidam et Pelei fratrem esse voluit, contra Pherecydes ap. Apollod. III 158 Telamonem amicum, non fratrem Pelei, sed filium Glaucæ et Cychrei fuisse statuit, et quod Homerus de cognationis vinculo inter Peleum et Telamonem nihil significavit. Hoc autem eo memorabilius est, quod Pherecydes fere cum Pindaro consentit neque ante, sed post Pindarum scripsisse

perhibetur — De sepulchrali monumento Aeaci et fabulis variis, quae ex interpretatione eius figurarum ortae sint, vide ad N. v 10.

Attica stirps.

Vetustissimi reges Athenarum fuisse dicuntur Cecrops, a quo Athenienses olim *Κεκροπίδας* appellatos esse Herodotus VIII 44 tradit; Erechtheus sive Erichthonius (II. II 547. Thuc. II 15), unde Athenienses Homerus II. II 547 *δῆμον Ἐρεχθίδης*, Pindarus P. VII 10 *Ἐρεχθίδος ἀστρούς*, I. II 19 *Ἐρεχθίδας* appellavit; Pandion, qui Erichthonio in regno successisse (Apollod. III 191) et filiam Procnen Tereo regi Thracum in matrimonium dedisse dicitur (Thuc. II 29); Ion Xuthi f. (Herod. VIII 44), quem supra iam commemoravi.

Pandionis filii Aegeus Lycus (Her. I 173) Pallas Nisus (Apollod. III 206) — Aegei et Aethrae filius Theseus — Thesei et Antiopae Amazonis filius Hippolytus, quem Pindarus fr. 176 Demophonem dixit; eundem Theseum Minois Cretensis filias Phaedram et Ariadnam in Atticam terram traduxisse Homerus Od. XI 321 narrat.

* Aetolica stirps.

Portheus vetus rex Aetoliae (II. XIV 115) non diversus a Portheone Apollodori I 59 et Pausaniae IV 35, 1 — Porthei filius Oeneus — Oenei et Althaeae filius Meleager (II. II 642); Oenei et Periboeae filius Tydeus, qui patria eiectus Argos ad Adrastum venit (II. XIV 119) — Oeneidae heroum honore apud Aetolos frui dicuntur (I. V 31) — Tydei et Deipylae Adrasti f. filius Diomedes (N. X 7. fr. 262).

Aetolorum gentem ab Aetolo, qui armis Salmonei Elide pulsus esset, denominatam esse, et ab Aetylo Oxylum, qui una cum Heraclicidis Peloponnesum invasit, originem duxisse rettulit Ephorus ap. Strab. VIII p. 357.

Argivae stirpes.

Inachus vetus rex Argorum — Inachi filii Phoroneus (Acusilaus fr. 14) et Aegialeus (Apollodor. II 1 ex interpolatione Sicyonia) et Argus (Pherecyd. ap. Apollodor. II 2), filia Io (Aesch. Prom. 705) — Ius filius Epaphus (N. X 5. Aesch. Prom. 851; cf. Herod. VI 53) — Epaphi filia Libya (P. IV 14) — Libyae et Neptuni filii Agenor et Belus (Apollod. II 10) — Beli filii Aegyptus et Danaus (N. X 1. P. IX 112), unde populus nomen Danaorum traxit — Danaei quinquaginta filiae (N. X 1), e quibus Hypermnestra Lynceo nupsit (N. X 6); horum filius Abas, unde *Ἀβαντος ἀργιῶς* Argos intellegi voluit Pind. P. VIII 55.

Acrisius Abantis f. (Apollod. II 24. Ovid. metam. v 236), vetus rex Argorum — Acrisii filia Danaa (II. XIV 319. Herod. VI 53) — Danaae et Iovis filius Perseus, qui matre a Polydecte, Seriphi insulae rege, in servitutem redacta capite Medusae insulam eiusque incolas in saxa vertit (Hes. theog. 280. P. XII 17. x 45. N. x 11), Tirynthis regno, cum Argivum Megapenthi Proeti f. tradidisset, potitus est (Apollod. II 48), Mycenae urbem condidit (Paus. II 16, 3), unde Persidarum regnum florere coepit — Persei filii Alcaeus (O. VI 68) Sthenelus (II. XIX 116) Electryon (Hes. scut. 82) — Alcaei filius Amphitryo Hercules pater (N. x 13), qui patria pulsus Thebas fugit — Stheneli filius Eurystheus, qui Amphitryonem domo exegit, sed ab Heraclidis in Attica interemtus vitam amisit, unde eius regnum ad Atreum, cuius sororem Sthenelus uxorem duxerat, eiusque posteros transiit (Thucyd. I 9) — Electryonis filia Alcmena, quae Amphitryoni nupsit et una cum eo Thebas confugit; Electryonis nothus filius Licymnius, quem Tlepolemus Heraclida baculo percussit (O. VII 27).

Proetus, unde gens Proetidarum orta est, frater erat Acrisii, qui cum fratre regnum Argivum partitus est; mendacis uxoris Anteae commotus Bellerophontem in exilium exegit (II. VI 158) — Proeti filius Megapenthes, cui Perseus regnum urbis Argorum concessit — Megapenthis filii Hipponous et Alector; Hipponoi filius Capaneus, Alectoris filius Iphis, qui uterque e septem ducibus adversus Thebas fuerunt (schol. N. IX 30. Paus. II 18, 5) — Proeti filiae lymphaticae a Melampode vate curatae esse dicuntur (Hes. fr. 42 ex pleniore narratione catalogi).

Postiores scriptores, ut Acrisii et Proeti stirpes exaequarent, inter Megapenthem et Hipponoum inculcaverunt Argeum et Anaxagoram (schol. Eur. Phoen. 181) et Anaxagora regnante vesaniam mulierum Argivarum Melampodem sanasse commenti sunt (Diod. IV 68. Paus. II 18, 4; v. Luebbert, De Adrasti regno Sicyonio 1884 p. 10; neque Proetum neque Anaxagoram immiscet Herod. IX 34).

Inter Argivas stirpes praeterea referendae sunt Achaicarum quas supra recensui pars et quas iam recensiturus sum stirpes Pelopis et Herculis.

Pelopidarum stirps.

Tantalus Lydius ad Sipylum conviva deorum (O. I 40), apud inferos poenas luit (O. I 61) — Tantali filius Pelops, qui Oenomaos, rege Elidis, in certamine curuli superato eius filiam uxorem Hippodamiam duxit regnoque Elidis potitus est (O. I) — Pelopi successit in regno. Atreus, Atreo Thyestes, Thyesti Agamemnon (II. II 104) —

Atreus consobrinus Eurystheo ab Heraclidis interfecto regnum Mycenaeum accepit (Thuc. I 9) — Atrei frater a Pelope ex Astyocho genitus Chrysippus (Thuc. I 9), puer amatus Laii (Eur. in trag. Chrysipp.) — Thyestis filius Aegisthus (Od. IV 118) adulter Clytaemnestrae (P. XI 37) — Agamemnonis frater Menelaus, qui Tyndarei filiam Helenam uxorem duxit et ex ea Hermionam procreavit; Hermionam plerique (ut Euripides) Neoptolemo, alii Oresti (Paus. II 18, 6), alii utrique deinceps nupsisse ferebant.

Agamemnonis et Clytaemnestrae filii Orestes Iphigenia Electra (P. XI 16 ss.) — Orestis et Hermionae Menelai f. filii Tisamenus et Penthilus. Orestem iam colonias in Asiam Aeolicam et Tenedum deducentem facit Pind. N. XI 34.

Inimicitias inter Atreum et Thyestem, a tragicis poetis decantatas, Homerum ignorasse iam Aristarchus adnotavit ad II. II 107; sed ne illud quidem, num fratres Atreus et Thyestes fuerint, ex clarissimo stemmate Homeri (B. 104—8) apparet. Pindarus quid de maioribus Agamemnonis tradiderit non liquet, nisi ex eo, quod O. I 44 Ganymedem Pelope iuniorem dixit, arbitratus esse videtur Tantalum et Pelopem longiore quam vulgo putant temporis intervallo ab Agamemnone distare.

Herculeae stirps.

Amphitryo Alcaei fil. (O. VI 68) Argis pulsus una cum uxore Alcmena Thebas concessit et novos cives in bello contra Teleboas gerendo adiuvit (N. X 15) — Amphitryonis et Alcmenae filius Iphicles (P. IX 88. I. I 12) — Iphiclis filius Iolaus (P. XI 60. I. I 30), auriga Herculis (I. I 16. V 32. fr. 114) et Telamonis (N. III 37); ad tumultum eius Iolaia agebantur (O. IX 99. P. IX 79).

Alcmenae et Iovis filius Hercules (P. IV 172. IX 84. XI 3. N. I 33. X 11. I. I 12. III 73. VI 30), Eurysthei patruelis imperia exsequi coactus est (O. III 28. P. IX 80), socios armorum sibi adscivit Telamonem (N. III 37. IV 25. I. VI 40. fr. 172) et Oiclem (Diod. IV 32), pugnae contra Gigantas consors fuit (N. VII 90) — E Megara Creontis f. octo genuit filios, quorum ad sepulcrum ludi agebantur (I. III 82). Praeterea ex filiis Herculis a Pindaro commemorantur Hyllus, ex Deianira genitus, qui una cum Aegimio, rege Dorum (P. I 63. V 72), Dorica castra Aeginae admovit (fr. 1. cf. Paus. II 29, 5), Tlepolemus ex Astyocho (II. II 658) seu Astydamia (O. VII 24) genitus, qui Licymnio avunculo occiso Rhodum fugit (O. VII 70), Thessalus, qui auctor regiae domus Larissaeae putabatur (P. X 3. Apollod. II 166). Heraclidae tribus aetatibus interiectis una cum

Aegimii filiis Pamphylo et Dymane in Peloponnesum redeunt (P. I 62. IV 47. Apollod. II 176. Paus. II 28, 6).

Herculis stirps his gradibus continuata est: 1. Hercules, 2. Hyllus, 3. Cleodaeus, 4. Aristomachus, 5. Aristodemus, qui una cum fratribus Temeno et Cresphonta, ab Oxylo rege Aetoliae adiutus, nova regna in Peloponneso condidit (P. I 63. V 72), 6. Procles et Eurystheus, quorum tutor Theras fuit, quem quinto gradu a Polynice descendisse supra monuimus — Decimus ab Temeno Phidon, rex Argivorum, qui Olympicis ludis per aliquot annos praefuisse traditur (Ephorus ap. Strab. VIII p. 358) — Inter Heraclidas fuit etiam Alatas conditor Corinthi (O. XIII 14).

Cephalhenica stirps.

Arcisii filius Laertes (Od. XVI 118), rex Ithacensis — Laertae et Anticleae filius Ulixes (N. VII 21. VIII 26) — Ulixis et Penelopae filius Telemachus — Diversa a Penelopa Icarii filia et Ulixis uxore altera Penelopa esse videtur, ex qua et Apolline Panem in Lycaeo monte editum scripsit Pindarus fr. 100.

Pindarus Ulixem fraudis et mendaciorum patronum esse duxit (N. VII 21. VIII 26).

Cretica stirps.

Iovis et Europae, Phoenicis f., filius Minos (II. XIV 322) — Minois frater Radamanthus (II. XIV 322), iudex apud inferos (O. II 83. P. II 73) — Minois et Pasiphaae filii Deucalion (II. XIII 451) Phaedra Ariadna (Od. XI 321) — Deucalionis filius Idomeneus (II. XIII 452. Od. XIX 181).

Plato Apol. p. 41^a et Gorg. p. 523^e tres iudices apud inferos novit Minoem Radamanthum Aeacum, Pindarus Saturnum ipsum iudicia exercentem et, ut Homerus Od. IV 564, uno assessore Radamantho utentem (O. II 83) facit.

Troica stirps.

Dardanus Iovis f. auctor stirpis ap. Hom. II. XX 219; eum Batem filiam Teucris, unde gens nomen Teucrorum nanta sit, uxorem duxisse Diod. IV 75 et Apollod. III 139 tradunt — Dardani filius Erichthonius — Erichthonii filius Tros — Trois filii tres Ilus Assaracus Ganymedes (O. I 45. X 104. fr. 282) — Ili filius Laomedon; Laomedontis filii Tithonus Priamus Lampus Clytius Hicetaon — Priami filius Hector — Assaraci filius Capys, nepos Anchises, pronepos Aeneas (II. XX 219—240) — Tithoni et Aurorae filius Memnon (Od. IV 188), qui ἀνεψιὸς Ἑλένοιο N. III 63 audit.

Ganymedem non Trois filium, ut Homerus et auctor hymn. Ven. 207, sed Laomedontis, ut Lesches Il. parv. fr. 6 et Euripides Troad. 822 et Cic. Tusc. I 26, 65, Pindarus habuisse videtur. v. not. ad O. I 45 et Roscher Lex. mythol. 1595.

Argonautae.

Iason Aesonis f. (P. IV 118) — Admetus Pheretis f. (P. IV 126. Apoll. I 49) — Melampus Amythaonis f. (P. IV 126) — Hercules Almenae f. (P. IV 172. Apoll. I 122) — Castor et Pollux Ledaë f. (P. IV 172. Her. IV 145. Apoll. I 146) — Euphemus Neptuni et Europae f. (P. IV 45) vel Mesionicae f. (Hes. fr. 79. P. IV 175. Apoll. I 181. Paus. V 17, 9) — Periclymenus Nelei f. (P. IV 175. Apoll. I 156) — Orpheus Apollinis f. (P. IV 177. Apoll. I 21) — Echion Mercurii f. (P. IV 189. Apoll. I 52) — Erytus sive Eurytus Mercurii f. (P. IV 189. Apoll. I 52) — Zetes et Calais Boreae f. (P. IV 180. Apoll. I 211) — Mopsus vates (P. IV 191. Apoll. I 65) — Telamon Aeaci f. (fr. 172. Apoll. I 90) — Erginus Clymeni f. (O. IV 21) — Medea Aetae filia (O. XIII 53. P. IV 9. 57. 218. 250. fr. 172).

Pindarus in carmine Argonautico P. IV principes heroas, non omnes recensuit, cuius rei documentum non tam ex eo peto, quod Apollonius multo plures Argonautas enumeravit, quam ex eo, quod ipse O. IV 21 et fr. 172 Erginum et Telamonem, de quibus in carmine P. IV altum silentium, inter Argonautas fuisse narrat. Herculem vero Pindarus primus expeditionis Argonauticae participem fecisse videtur, quandoquidem alii mythographi eum aut omnino non inter Argonautas fuisse aut mox relictum fuisse narrabant, de qua re confer Apollod. I 117.

Argonauticam expeditionem una aetate (*γενεᾷ*) ante bellum Troianum factam, Epigonorum autem bellum adversus Thebas medium inter expeditionem Argonauticam et bellum Troianum interiectum esse Pindarus tenebat. Periclymenum quidem et expeditionis Argonauticae (P. IV 175) et belli Thebani (N. IX 26) consortem fecit, similiter atque Homerus Sthenelum Capanei filium Thebas cum Epigonis expugnasse eundemque ante Troiam Diomedem adfuisse narravit (Il. IV 406), et cyclici poetae Thersandrum Polynicis filium, Adrasti generum inter Epigonos fuisse eundemque contra Troiam arma gessisse fabulabantur (v. ad O. II 47).

Hinc iam profectis si veterum heroum tempora digerere licet, Herculis aequales fuisse ferebantur Eurystheus (O. III 28. P. IX 80. fr. 169) Telamon (N. IV 24. VII 86. I. VI 36) Oicles Laomedon Eurytus Teiresias (N. I 61) Augeas (O. X 36) Molionidae (O. X 30)

Neleus Melampus Oileus Theseus. Una fere aetate antiquiores esse credebantur Aeacus Oenomaus Sisyphus Oedipus Perseus Aegeus. Auctores vero principalium stirpium ferebantur Hellenicae vel Achaicae Deucalion, Thebanae Cadmus, Atticae Cecrops, Argivae Inachus, Troicae Dardanus, Pelopideae Tantalus.

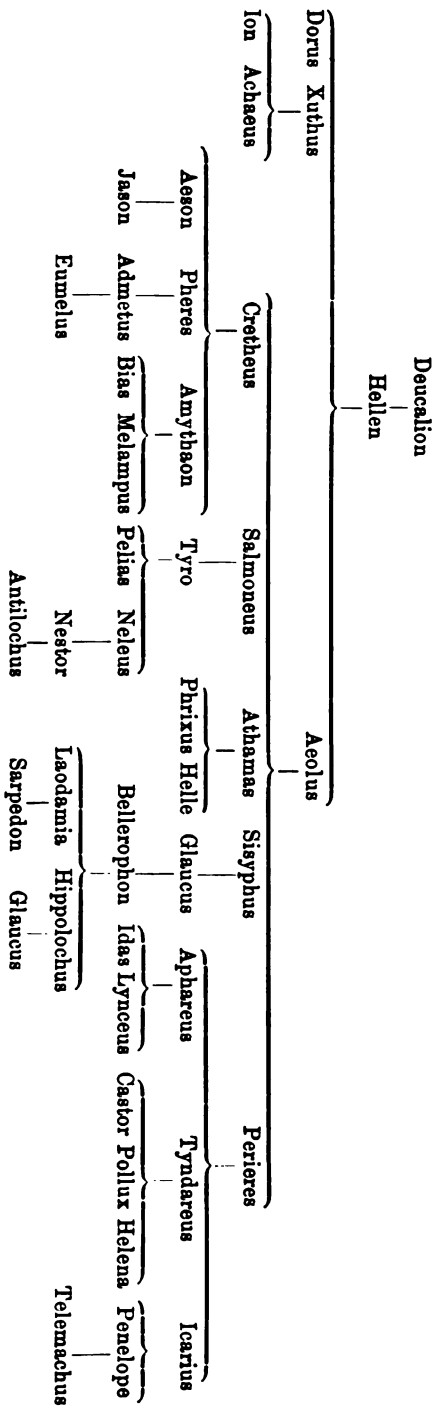
Coloni Theram et Cyrenas ab Aegidis deducti.

Pindarus P. iv 65 Arcesilaum, quem a. 466 (462) a. Chr. quadrigis Pythia vicisse constat, a Batto, conditore Cyrenarum, octavo gradu descendere (ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας) dixit. Hoc spatium bene expletur aetatibus octo regum Cyrenaicorum, quos Herodotus iv 159 ss. et Heraclides Pont. polit. 4, 3 recenset: Batti τοῦ οἰκιστοῦ, Arcesilai I., Batti II. τοῦ εὐδαίμονος, Arcesilai II. τοῦ χαλεποῦ, Batti III. τοῦ χωλοῦ, Arcesilai III., Batti IV τοῦ καλοῦ, Arcesilai IV (cf. Boeckh Expl. 265 sq.). Iam idem Pindarus P. iv 10 sacerdotem Delphicam Battum I cohortantem induxit, ut vocem Medae decima septima aetate (ἐβδόμη καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ) ratam faceret. Septendecim has aetates efficere non licet e numero regum vel heroum proficiscentibus. Primum enim, si expeditionem Argonauticam temporibus Polynicis et Creontis factam esse statuimus, a Polynice usque ad Theram, qui colonos in insulam Theram deduxisse fertur, quinque hominum aetates sunt, Polynicis Thersandri Tisameni Autesionis Therae. Restarent igitur duodecim aetates, quibus ut coloniam Theraeam ad remotiora, quam probabile est, reicere tempora cogeremur. Multo vero plus id valet, quod omni probabilitate caret in parva insula hominum mediocrium successiones eodem modo atque heroum et principum virorum accurate notatas et memoriae mandatas esse. Veri simile igitur esse merito cum alii viri docti tum Luebbertus, De Pindari studiis chronologicis, Bonnae 1887 p. 26 statuerunt, septendecim illas aetates computo inventas esse et a temporibus pendere, quibus sacerdotes Delphici Cyrenas conditas esse cognovissent et expeditionem Argonauticam factam esse statuisent. Itaque si Cyrenas a. 631 vel paulo post conditas esse optimis auctoribus credimus et Pindari Herodotique temporibus (v. Her. II 142) aetates chronologorum $33\frac{1}{3}$ annos explesse statuimus, Argonauticam expeditionem circa a. 1200 a. Chr., una fere aetate ante bellum Troianum susceptam esse Pindarus et chronologi aequales statuerunt.

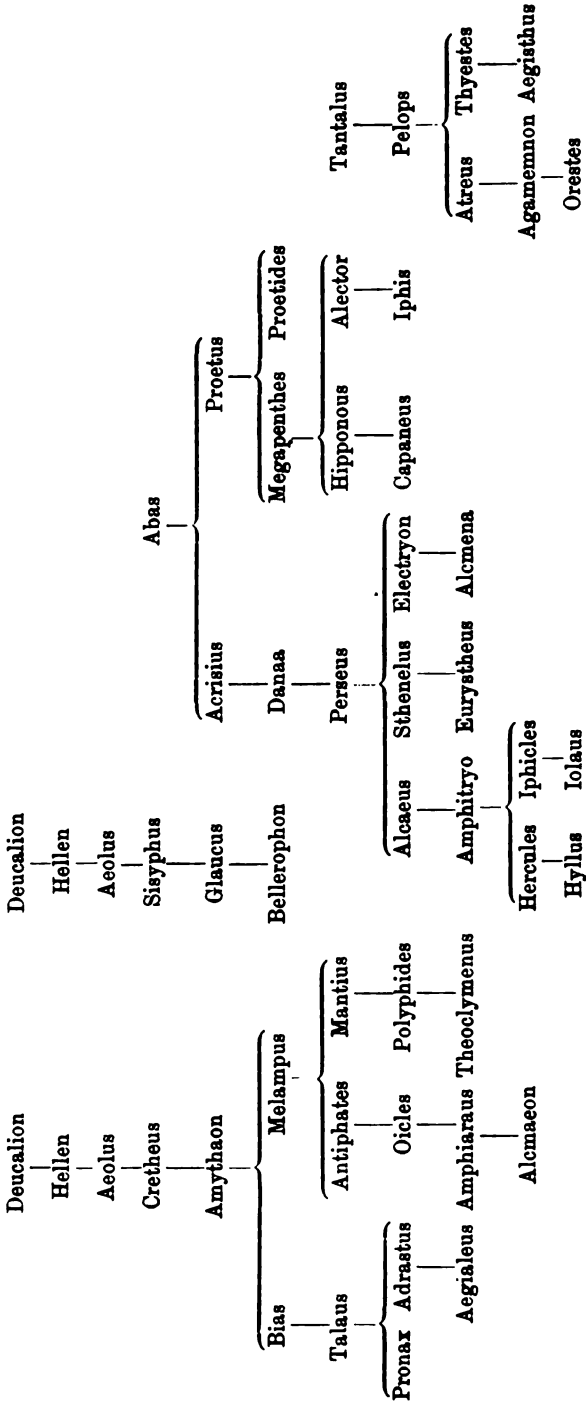
Ad postremum ut uni oculorum conspectui genealogias Graecorum heroum subiceremus, exemplum Heynianae editionis Apollo-

dori imitatus tres tabulas genealogicas delineandas curavimus, quarum prima stemma gentis Achaicae per Thessaliam et Peloponnesum radices agentis exhibet, secunda et tertia synopticae sunt ita adornatae, ut prior quinque regna Argiva Biantidarum Melampodidarum Persidarum Proetidarum Pelopidarum amplectatur, altera tempora antiquissimarum stirpium Graecarum et Troicarum adumbret omnium.

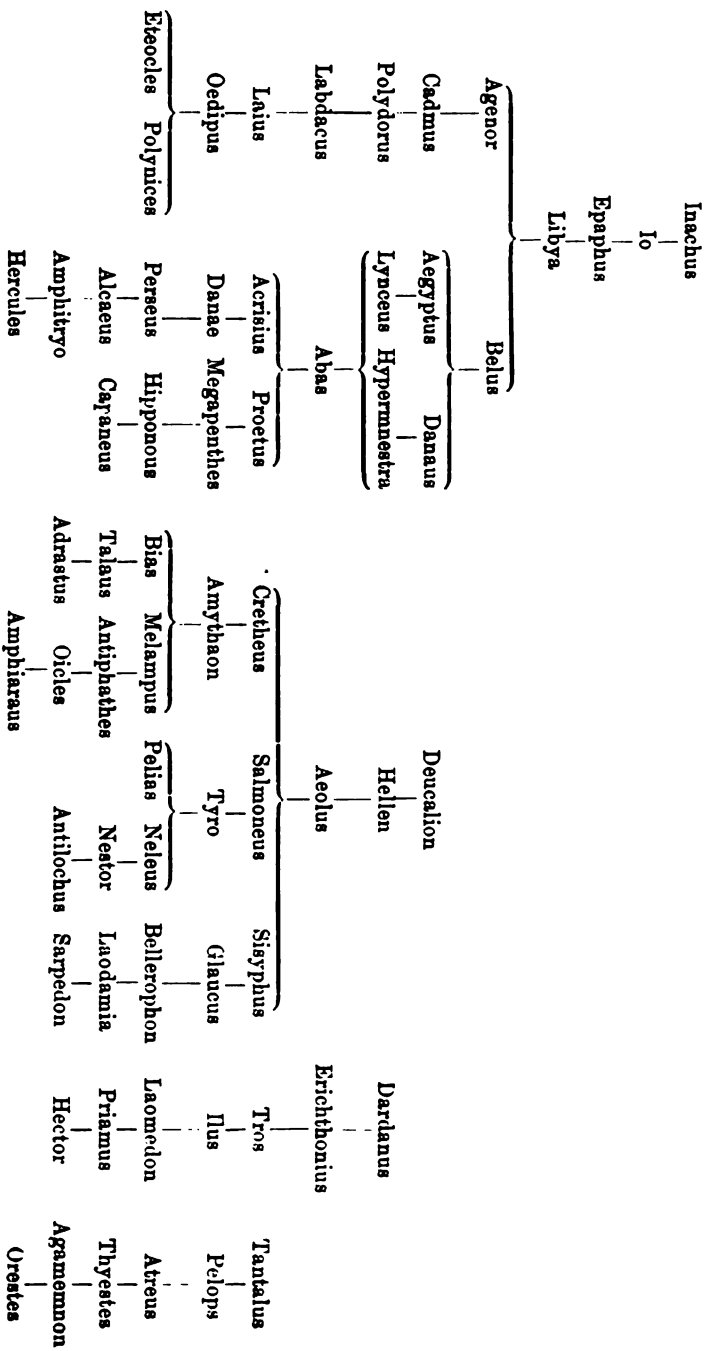
Tabula I.

Tabula II.

Tabula III.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

Α'.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ.

ΚΕΑΗΤΙ.

Strophæ.

υ ε υ υ ε υ | ε υ υ υ ε υ |
 υ υ ε υ ε υ υ υ υ υ ε υ |
 ε υ ε υ υ υ |
 ε υ υ υ ε υ |
 5 ε υ ε υ υ υ |
 ε υ ε υ υ υ | ε υ ε υ ε υ υ υ ε υ ε υ ε υ |
 ε υ ε υ ε υ ε υ | ε υ ε υ ε υ υ υ |
 υ υ υ υ υ ε υ ε υ ε υ υ |
 υ υ ε υ ε υ υ υ |
 10 υ ε ε υ ε υ ε υ υ υ |
 υ ε υ ε υ ε υ ε υ |

Epodi.

υ ε υ ε υ ε υ ε υ ε υ | υ ε υ ε υ |
 υ ε υ ε υ ε υ ε υ ε υ |
 ε υ ε υ ε υ ε υ ε υ ε υ |
 υ ε ε υ ε υ ε υ ε υ ε υ ε υ |
 5 υ ε υ ε υ ε υ ε υ ε υ |
 ε υ ε υ ε υ ε υ ε υ ε υ |
 υ υ ε υ ε υ ε υ ε υ |
 υ ε ε υ ε υ ε υ ε υ ε υ |

Argumentum.

Hiero Dinomenis filius Syracusanus, qui Ol. 75, 3 = 478/7 a. Chr. Geloni fratri in regno Syracusano successit et Ol. 78, 2 = 467/6 a. Chr. undecimo anno imperii vita decessit, ter Olympiae vicit, bis (Ol. 73 et 77) equo desultorio (κέλητι), semel (Ol. 78) quadrigis. Trium harum victoriarum insigne monumentum, ab Onata et Calamide statuariis factum et a Dino-

mene, filio Hieronis. post mortem patris dedicatum. Olympiae vidit Pausanias VIII 42, 9, qui hoc epigramma anathematis memoriae prodidit

Σόν ποτε νικήσας, Ζεῦ Ὀλύμπιε, σεμνὸν ἄγῶνα,
τεθρίπῳ μὲν ἅπαξ, μονοκέλητι δὲ δίς,
δῶρ' Ἱέρων τάδε σοι ἐχαρίσσατο, παῖς δ' ἐνέθηκεν
Δεινομένης πατρὸς μνῆμα Συνακοσίῳ.

Iam si quaeras, quam ex tribus victoriis haec oda, quam non solum primam, sed etiam principem et pulcherrimam veteres laudabant (Lucian Gall. 7). spectaverit, curulis victoria Olympiadis 78 in censum non venit, quoniam victoriam hoc carmine illustratam celete partam esse poeta ipse v. 18 declarat. Neque victoriam celete Ol. 73 reportatam huc trahere licet, quamvis scholiastae plerique hoc fecerint et victoriae ante partae mentio in hac oda non fiat. Etenim Ol. 73 nondum rex Hiero factus erat neque Pindarus poeta in aula regis commorabatur. Relinquitur igitur victoria Ol. 77 = 472 a. Chr., quam eo magis cum Boeckhio amplexi tenemus, quod et summae, qua perfusum est hoc carmen, serenitati felicitas huius temporis, Poenis Tyrrhenisque devictis et internis dissidiis compositis, optime convenit, et maiorem curulis certaminis gloriam Hieronem iam tum mente agitasse versu 112 a poeta indicatum est.

In prooemio poeta Olympicae victoriae splendore illustrato Iovem, cuius ludi isti sacri erant, et Hieronem regem, qui modo coronam in colonia Pelopis Lydii celete meruerat, carmine phormingaeque sibi praedicandos dicit (1—24). Deinde in principali parte carminis a mentione Pelopis profectus, fabulam veterem de Tantalo deorum familiaritate abutente atque filio eius Pelope Oenomaum, regem Elidis, curuli certamine vincente Hippodamiamque praemium victoriae nanciscente refert (25—92). Quae fabula cum ipsa rei praesenti et Olympicae victoriae praedicandae aptissima esset, inventione et ingenio Pindari etiam aptior facta est, quod Pelopem a Neptuno, fautore equestrium studiorum (cf. P. VI 50), puerum raptum et iuvenem in certamine equestri adiutum esse commentus est. Sub finem odae a Pelopis sepulcro, prope quod certamina Olympica fiebant, ad victoriam Hieronis equestrem redit et etiam splendidiorem victoriam mox ei obventuram esse auguratur (93—114). Ad postremum altius assurgens regia dignitate nihil praeclarius esse profitetur deosque precatur, ut et Hieroni regni maiestas et sibi gloria poeticae artis perennis maneat (114—120). — Pindarus poeta in fronte suorum carminum epinicionum Oenomai et Pelopis de Hippodamia pugnam Musae munere illustratam posuit, ut aliquot annis post summus artifex Phidias Iovis templi Olympici tympanum principale statuīs eandem illam pugnam repraesentantibus exornandum curavit.

Praeter hoc carmen Pindarus Hieroni misit epinicia P. I. II. III atque hyporchema et scolion, quorum fragm. 105. 106 et 125. 126 exstant; insuper amicis Hieronis scripsit Agesiae O. VI, Chromio N. I. IX. Inde apparet poetam Hieronis regis familiaritate inde ab Ol. 76, 1 usque ad Ol. 78, 1 usum esse.

De metris.

Oda praeclarissima in regia domo Hieronis victoris inter convivium, ad celebrandam equestrem victoriam adornatum (vv. 17. 106), a choro,

cuius vocis phorminx succinebat (v. 17), cantata est. Namque non unum aliquem, sed plures consociatos hymnum cecinisse verbis *πολύφωνος ὕμνος* (v. 8; cf. N. VII 81, I. VIII 58) significatum esse videtur. Pompae gradientisve chori nihil indicii exstat, immo concitatis motibus saltasse chorum et hyporchematicum modum carminis fuisse ex natura numerorum concluderim. Inde ne gravate tuleris quod tripodias tetrapodicis membris commixtas aequo animo tuli. Tripodiae enim catalecticae non solum in fine versuum (str. 6, ep. 1. 5. 6), qui legitimus locus tripodiarum est, sed etiam in mediis et initialibus versibus (str. 10, ep. 1. 3. 5. 8), occurrunt, quamquam epodi versus 1 et 5 cum ex solis tripodiis constant, minus offensionis habent et versus str. 10. et ep. 3., si inquietem ex concursu tripodiarum et tetrapodiarum natam minuere velis, alio modo percuti possunt. Plurimis versibus anacruses praefixae sunt, non solum unius syllabae brevis vel duarum brevium (ep. 5), sed etiam tribrachis vel iambi (str. 2. 9. 10. 11, ep. 1. 2. 4. 7. 8), quod genus anacrusis cum paeonicorum carminum proprium sit, ne ab hoc quidem carmine, quod a logaedico tenore ad paeonicum inclinatur, abhorret. Pedes ordinum fere trochaei et cyclici daetyli sunt; in locum trochaeorum sub finem strophae et epodi (str. 9. 10, ep. 8) aucta modorum alacritate cretici et paeones et dochmii succedunt. Fines versuum indicibus hiatus et syllabae ancipitis fere omnium a poeta indicati sunt; de versiculis strophae 3 et 4 in unum versum asynartetum coniungendis vide Prol. p. XXII. Epodi versus sextum et septimum unum in versum Boeckhii coniunxit; nos cur Bergkii rationem praeferendam existimaverimus, in not. crit. ad v. 88 exposuimus. Item cur in principio versuum secundi et ultimi strophae ancipitem syllabam improbemus, confer not. crit. ad vv. 82. 92. Denique modos musicos Aeolicos fuisse poeta ipse vv. 17 et 105 indicavit. — De notis metrici schematis et de lineis rectis colometriam codicum indicantibus vide Proleg. p. LX s.

Στρ. α'.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὃ δὲ
 χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
 ἄτε διαπρέπει
 νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

VARIAE LECTIONES exhibemus codd. *ABCD*, de quibus vide Proleg. p. VII — Inscr. deest in *AD*, una cum vv. 1—22. 47—68 intercidit in *B* — Schol.: ἐπιγράφεται ὁ ἐπινίκιος Ἰέρωνι τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ νικήσαντι Ἰππῶ κέλητι τὴν οἱ Ὀλυμπιάδα, ἣ ὡς ἔνιοι ἔρματι· ὃ δ' αὐτὸς καὶ τὴν οἱ νικᾷ κέλητι, τὴν δὲ οἱ τεθρόπκω.

COMMENTARI. V. 1—7 simili atque O. III 42 gradatione usus poeta dicit optimum quidem esse aquam, aurum autem ex opibus divitis domus eminere ut igneas faces ex tenebris noctis, ludos vero Olympicos soli interdum fugatis ceteris sideribus lucenti comparandos esse. — 1. Ἄριστον ὕδωρ a Pindaro dictum esse Thaletem philosophum secuto, qui aquam elementorum rerumque omnium principium esse docuerit, et Homerum, qui versu Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται (II. XIV 246) philosopho praeiverit, doctius quam verius scholiastae argumentantur; utilitatem potissimum respici bene iudicat Arist. rhet. I 7: τὸ ἀφθονον τοῦ σπανίου μείζον, ὅτι ἡ χρῆσις ὑπερέχει, ὅθεν λέγεται Ἄριστον μὲν ὕδωρ.

- εἰ δ' αἶθλα γαρύειν 5
 ἔλδεται, φίλον ἦτορ,
 5 μηκέτ' ἀελίου σκόπει
 ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἀμέ-
 ρα φαεννὸν ἄστρον ἐρή-μας δι' αἰθέρος, 10
 μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐ-δάσομεν·
 ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται
 σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν 15
 10 Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεῖαν ἰκομένους
 μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστίαν,

Ἀντ. α'.

- θεμιστεῖον ὅς ἀμφέπει
 σκάπτων ἐν πολυμήλῳ
 Σικελία, δρέπων 20
 μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν,
 ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
 15 μουσικᾶς ἐν ᾧτῳ,
 οἷα παίζομεν φίλαν

3. γαρύειν *ACD*, v. Prol. xi — 6. φαεννὸν *E*: φαεννὸν *AC*, φαεινὸν *D*. — 7. αὐδάσομαι vel αἶδα σύ μοι coni. Naber. — 10. ἰκομένους *AD* et schol.: ἰκόμενοι *C*, ἰκομένοις *Byz.* — 12. πολυμήλῳ *Thom.*: πολυμάλῳ *ACD* —

6. ἐν ἀμέρα *augendae rei gratia additum est oppositum νυκτί* v. 2 — ἐρή-μας δι' αἰθέρος similiter a Pindaro dictum est atque ab Horatio C. i 3, 34 *vacuum aera*. Vacuum autem aethera dixisse poeta videtur, non quod semper corporibus terrenis gravibusque vacaret, sed quod tum cetera sidera fulgore solis fugata essent — 7. σκόπει . . . μηδ' αὐδάσομεν· αὐδάσομεν ex Homericō usu vim coniunctivi habet, ut βάσομεν pro βάσωμεν O. vi 26, δέξεται pro δέξηται fr. 133; similiter vero imperativum cum coniunctivo coniunxit I. viii 7 *θεράπευε . . . δαμωσόμεθα* — 8. ἀμφιβάλλεται· cf. Hom. K 535 *ἀμφὶ κτύπος οὖατα βάλλει* — 9. σοφοί· poetae potissimum hoc nomine a Pindaro ornantur (cf. P. iii 113. I. i 45), ut a Catullo poetae docti dicuntur — 10. ἰκομένους· acc. c. inf. post praecedentem dativum similiter usurpavit P. ii 24, Xen. an. iii 2, i *ἔδοξεν αὐτοῖς καταστήσαντας συγκαλεῖν*· cf. Krüger Gramm. 65, 2 An. 7 — 12. *θεμιστεῖον*, scriptum regis ius (*θέμιστας*) dicentis — 12. πολυμήλῳ Σικελία quam πολυμάλῳ Σικ. vel invitis optimis codicibus scribere malui, quod poeta P. xii 1 *μηλοβότον Ἀγκάγαντος* dixit, et Siciliam magis pecoribus (μήλοις) quam pomis (μάλοις) abundare iam vetus fama Polyphemi pastoris et pastoricae poesis origo prodebant. Neque ab hac sententia me depulit epitheton Siculae deae *Δάματρος* *μαλοφόρον* ap. Paus. i 40, 3 et in titulo *Selinuntio* ap. Kaibel IGSI. 268; ut enim bene dea pomum manu tenens *μαλοφόρος* nuncupatur, ita ager, in quo arbores pomiferae nascuntur, minus apte *πολύμαλος* diceretur. Eodem epitheto Pindarus usus est P. ix 6 *πολυμήλον καὶ πολυκαρποτάτας χθονός* scil. *Λιβύας* — 13. *δρέπων μὲν . . . ἀγλαΐζεται δέ*· suo more Pindarus dicendi formulam variat indicativo post participium usus — 15. Hieronem *μουσικώτατον ἀνθρώπων* etiam Xen. Hier. iv 15 laudat; praeterea confer Pindarum ipsum O. vi 97 — 16. *παίζομεν . . . ἄνδρες*· amabiliter poeta ludit, verbis contrariis usus, cum viros ritu puerorum in convivio ludere dicat —

- ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν. 25
 ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρ-μιγγα πασσάλου
 λάμβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενί- κουν χάρις
 νόον ὑπὸ γλυκντάταις ἔθηκε φροντίσιν, 30
 20 ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο δέμας
 ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν,

Ἐπ. α'.

- Συρακόσιον ἱποχάρ- 35
 μαν βασιλῆα. λάμ-πει δέ Φοι κλέος
 ἐν εὐάνορι Λυ-
 δοῦ Πέλοπος ἀποικία·
 25 τοῦ μεγασθενῆς ἐράσσατο γαι-όχοις
 Ποσειδᾶν, ἐπεὶ
 νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθῶ 40
 ἐλέφαντι φαίδιμον ὦ-μον κεκαδμένον.
 ἦ θαυματὰ πολλὰ καὶ -πού τι καὶ βροτῶν
 φάτις ὑπὲρ τὸν ἄλα-θῆ λόγον· 45

19. νόον ὑπο *A* — 23. συρακόσιον *Y* et v. l. schol.: συρακουσίαν *ABC*, συρακοσίαν *D* et v. l. schol. — ἱποχ. lemma *B*: ἱπποχ. *ABCD* — 24. ἐν *AB*, om. *CD*, παρ' *Byz.* — εὐάνορος *DA^sC^s* — ἀποικία v. l. schol. — 26. πο-σειδᾶν *AD*: ποσειδῶν *BC* — ἔξελε *Mosch.*: ἔξελλε *AB^sCD* — 28. τι καί: καὶ (omisso τι) *B* — 29. φάτις *ABCD*: φρένας *Byz.*, φάτιν *Boeckh.*; ipse Mezgero duce post λόγον interpunxi — ἀληθῆ *ABCD* —

17. ἀλλὰ ... λάμβανε· semet ipsum vel animum suum (v. 4) cohortatur, ut lyram de clavo sumat, imitatus locum Odysseae viii 67. Boeckhius et Dissenius argutantur, cum ex hoc loco concludant antea tibiis, exhinc tibiis et fidibus choro canenti accantatum esse. Δωρίαν φόρμιγγα dicit phormingem in Doricis civitatibus et carminibus usurpatam, ut Δωρίῳ πεδίλῳ *O.* iii 5 et Δωριεὶ κόμῳ *P.* viii 30; de reconditiore quadam interpretatione nominis confer ad v. 105 — 18. εἴ τι ... νόον· τι adverbii vice fungitur ut v. 28. 77. *N.* vi 5. *Thuc.* ii 87; mentem autem suam quasi fecundari et impleri dicit dulcissimis sententiis — Φερενίκου· nomen equo Hieronis a ferenda victoria, ut Homericis ἀθλοφόροις ἱπποῖς (*A* 699), inditum est; idem nomen occurrit *P.* iii 74 et ap. *Bacchyl.* fr. 6 — 23. Συρακόσιον· genuina et lapidibus confirmata forma nominis, pro qua a Ionicis et Atticis scriptoribus Συρακούσιος circumferebatur. — 24. Πέλοπος ἀποικία· Olympiae, quam in urbem Pelops non solum tamquam accola (ἐποικίαν) venit, sed cuius quasi alter conditor exstitit. — 25 ss. sensim poeta a nomine Pelopis profectus ad principalem partem carminis transit (25—32), qua fabulam de Pelope, Tantalii filio, Oenomaum, regem Elidis, curru vincente et ludos Olympicos quasi inaugurante narrat — 26. ἐπεὶ ... κεκαδ-μένον· Pelopem iam nascentem ebore candidos humeros ornatum i. e. humeris eburnei coloris insignem fuisse dicit, ut statim ab initio falsam famam hominum respuat. Isti enim, quos *Bacchylidem*, aemulum *Pindari*, secutum esse scholia tradunt, Mercurium vel Rheam, cum restituerent Pelopem puerum coctum et dissectum, humerum a Cerere iam devoratum ebore supplevisse fabulabantur — 28. καθαροῦ· nitido, non sceleris puro —

- 30 δεδαιδαλμένοι - ψεύδεσι ποικίλοις
ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Στρ. β'.

- Χάρης δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέρουσα τι- 50
μὲν καὶ ἅπιστον ἐμήσατο πιστὸν
ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
35 μάρτυρες σοφώτατοι.
ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν εἰκότως 55
ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ· μεί-ων γὰρ αἰτία.
νῆε Ταυτάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων - φθιέγχομαι,
ὁπότε' ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον 60
ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,
40 ἀμοιβαῖα θεοῖσι δειπνα παρέχων,
τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ὀπιάσαι

Ἀντ. β'.

- δαμέντα φρένας ἰμέρῳ, 65
χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις
ὑπατον εὐρυτί-
μον ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ
45 ἦλθε καὶ Γανυμήδης 70

30. δεδαιδαλμένοις B — 31. ἅτεπερ D — 35. μάρτυροι D — σαφίστατοι conī. Hecker coll. O vi 20 — 38. ἐκάλεσε AB — 42. χρυσέαις C — ἀν' AB: κἀν CD, τ' ἀν' conī. Schmid —

30. ἀσυνδέτως ut saepe a Pindaro duae sententiae, quarum altera (δεδαιδ-
μένοι . . . μῦθοι) priorem (φάτις . . . λόγον) explicat atque confirmat, iuxta
ponuntur — 31. lepide hanc sententiam Goethius noster titulo balladibus suis
praemisso expressit: *Märchen noch so wunderbar | Dichterkünste machen's wahr*
— 34. ἀμέραι . . . σοφώταται· amat Pindarus generales sententias narrationi-
bus intexere, quamvis cum re proposita tenui filo coniunctae sint; cf. P. iii 20
— 42 s. infinitivus μεταβᾶσαι ut saepe apud Pindarum finem, quem quis
assequatur vel sectetur, significat: rapuit Pelopem puerum Neptunus amore
incensus, ut in sedem Iovis eum transferret — 44. δευτέρῳ χρόνῳ offensionem
veterum grammaticorum movit, quam sic scholia exponunt: *πρωτέρῳ ἐχρήν
εἶπεῖν. πρῶτον γὰρ Γανυμήδης Πέλοπος, ὥς ἔστιν ἐκ τῶν ἐπιγόνων τε-
μήρασθαι. Ἐκτὼς γὰρ καὶ Ἀγαμέμνων, Ἀργεὺς καὶ Πρίαμος, Πέλοψ καὶ Λαομέδων.*
Atque iusta haec offensio fuit, si Pindarus Homerum (Il. v 265. xx 232) auctorem
secutus Ganymedem Trois filium habuit; sed magnopere ea minuitur et paene
diffluit, si Leschem, poetam cyclicum, secutus Ganymedem filium Laomedontis
fuisse duxit; non minorem autem Pindarus cyclicis carminibus fidem tribuit
quam Iliadi; cf. Prol. cxxv.

Ζηνί τωῦτ' ἐπὶ χρέος.
 ὥς δ' ἄφαντος ἔπελες, οὐδὲ
 ματρὶ πολλὰ μαιόμενοι-φῶτες ἄγαγον,
 ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτίκα φθονερῶν-γειτόνων, 75
 ὕδατος ὅτι σε πυρὶ ζέοισαν εἰς ἀκμάν
 50 μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
 τραπέξαισί τ' ἀμφιδεύματα κρεῶν 80
 σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

Ἐπ. β'.

ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαρ-
 γον μακάρων τιν' εἰπεῖν. ἀφίσταμαι.
 ἀκέρδεια λέλογ-
 χεν θαμινὰ κακαγόρους. 85
 55 εἰ δὲ δὴ τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ
 ἐτίμασαν, ἦν
 Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
 μέγαν ὄλβον οὐκ ἔδυνάσθη, κόρῳ δ' ἔλεν
 ἄταν ὑπέροπλον, ἄν-φοι πατήρ ὕπερ 90
 κρέμασε καρτερόν αὐ-τῷ λίθον,

48. φθονερῶν τε C — 49. σε: τε codd. fort. recte — εἰς ex schol. Mommsen: ἐπ' ACD ἀμφ' Mosch. — 51. τραπέξαισι . . . 53 εἰπεῖν Ath. xiv p. 641 c — 51. τ': om. D, δ' Ath. — ἀμφιδεύματα V^{ac} ex scholiis ut videtur restitutum: ἀμφιδεύματα ACDF ἀμφιδεῖν A Athenaei, ἢ τὰ ἔσχατα (i. e. δεύτατα) ἢ τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι (i. e. ἀμφιδεῖντα vel ἀμφιδεύματα) schol., ἀμφὶ δάσματα Herwerden, ἀμφιδεῖντα τὰ κρέα ipse tentavi, δεύματα offas interpretatur Luebbert Ind. lect. Bonn. 1888 p. xi collato Hesychio δεύασθαι· γεύσασθαι — 53. ἄπορα Byz.: ἄπορον ACD et A^{ac} Athenaei — 54. κακαγόρους C¹D: κακαγόρος AC² — 58. ἄν Hermann: τάν ACD — 59. καρτερόντων λίθον coni. Hecker —

46. τωῦτ' ἐπὶ χρέος, officium pincernae, quo munere eum etiam in conviviis Tantalī patris fungentem facit Philostrat. imagg. i 17, quamquam eundem Neptuni puerum dilectum fuisse poeta v. 77 significat. De crasi τωῦτό pro τὸ αὐτό confer ταῦτά N. vii 104, τωῦτοῦ O. xiii 38 — 47. ματρὶ· suaviter matris sollicitam curam significat — 49. ὕδατος . . . ἀκμάν, aquae fervorem, quo aequor sursum fertur — 51. ἀμφὶ δεύτατα qui collato Homérico ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν (δ ss) defendunt, operam perdunt; neque enim cur Tantalus praeter consuetudinem carnem ultimam apposuerit, neque cur extrema carniū conviviae comedisce ferantur, intellegitur; quae de causa ἀμφιδεῖντα τὰ κρέα emendandi tibi auctor sum, vel si hoc audacius tibi videtur, ἀμφιδεύματα κρεῶν scribendi et cum parte scholiorum frustra carnis intellegendi iuscūlo imbuta (τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι), ut cuius essent lateret — 53. similiter Euripides Iph. Taur. 386 ss. fabulas detestatur, quae deos gulosos humanamque carnem gestientes faciant — 57. μέγαν ὄλβον· cf. P. ii 76. Tantalum vulgo credebant apud inferos puniri ob nefarias epulas diis appositas, quod cum Tantalum fecisse Pindarus negasset, alia causa poenae ei excogitanda fuit; hanc igitur fuisse dicit impudentiam, qua ut nectar et ambrosiam cum sodalibus communicaret commotus sit — 58. πατήρ· pater deorum, Jupiter — 59. Pindarus hic et I. viii 10, ab Homero λ ss recedens, Tantalum puniri dicit saxo super caput eius suspensio, cuius periculum frustra

60 τὸν αἰεὶ μενοι-νῶν κεφαλᾶς βαλεῖν
εὐφροσύνας ἀλάται.

Στρ. γ'.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον 95
τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,

μετὰ τριῶν τέταρ-
τον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις

ἀλίκεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100

65 δῶκεν, οἷς νιν ἄφθιτον

θέσσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις

ἔλπεται λελαθέμεν ἔρ-δων, ἀμαρτάνει.

τοῦνεκα προῆκαν νῖον ἀθάνατοί-φοι πάλιν 105

μετὰ τὸ ταχύποτμον αὐτὶς ἀνέρων ἔθνος.

πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φνᾶν

70 λάχνη νιν μέλαν γένειον ἔρεφον, 110

ἐτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον,

Ἄντ. γ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὖ-

δοξον Ἴπποδάμειαν

σχεθέμεν. ἐγγὺς ἔλ-

θὼν πολιᾶς ἄλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ 115

60. ἀεὶ *ACD*, et sic passim codd., quod non iam enotabo — 61. ἀπάλαμον *Byz.*: ἀπάλαμον *ACD* — 63. οἷς νιν coni. M. Schmidt: οἷσιν *AD*, οἷς *C* — 66. θέσσαν *Byz.*: θέσαν αὐτὸν *ACD*, θέν νιν Mommssen; cf. N. v 10 θέσαντο — λελαθέμεν Mommssen: λαθέμεν *AC*, ληθέμεναι *D*, τι λασέμεν *Byz.*; fort. τι *Φέλπ.* λελαθέμεν — 67. οἷ quod in vett. codd. post τοῦνεκα legitur, post ἀθάνατοι transpos. Tricl. — 68. αὐτὶς *C* — 69. δ' om *C*¹ — 70. λάχνη νιν: λάχνην *D* — 73. ἐγγὺς Bergk: ἐγγὺς δ' *ABCD* et schol., ἄγχι δ' *RByz.* —

amovere (βαλεῖν = ἀποβαλεῖν, cf. O. viii 40) molitur; Pindari vestigia legit Euripides Orest. 5. — 62. schol.: ἢ ὅτι ἐν ἄθον μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται, Σισύφον Τιτυοῦ Ἰξίονος, ἢ ὅτι μετὰ τριῶν τοῦ πεινῆν διψῆν ἐστάναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει τὸ τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. Alteram explicationem qui probant, obscuritatis vitio locum premunt; nam cum poeta qui tres illi labores fuerint, non dixerit, ipsi in diversissima discedunt. Contra aperta est via prioris explicationis, quam qui ingrediuntur, non est cur cum Pauwio τέταρτος pro τέταρτον interpolent — 63. ἀλίκεσσι συμπόταις, qui contrarii erant diis convivis — 66. θέσσαν, immortales; forma verbi ex falsa analogia verbi ἔσαν ficta est; de ambrosia et nectare immortalitatem impertientibus confer Theocr. 15, 108. Ovid. met. 14, 607 — 67 s. ἀθάνατοι et ταχύποτμον ἀνέρων ἔθνος contrariam vim habent — 70. μέλαν proleptice de mento lanugine nigro facto — 71. ἐτοῖμον, in quo vocabulo explicando mire veteres et recentes interpretes laborant, ad pubertatem spectat, quam Pelopi assecuto paratas esse nuptias dixit, quibus sibi Hippodamiam iungeret — 72 ss. similem fabulam de virgine filia ab Antaeo patre praemio certaminis proposita poeta refert P. ix 105 ss.; conferre quoque iuvat fabulam Atalantae, quae cum multis procos cursu superatos necasset, Melanionis dolo victa est. — 73. similia de Iamo Neptuni

- ἄπνεν βαρύκτυπον
 75 *Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ*
παρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
τῷ μὲν εἶπε· Φίλια δῶρα
Κυπρίας ἅγ' εἴ τι, Ποσειδάων, ἐς χάριν 120
τέλλεται, πέδασον ἔγχος Οἰνομάου - χάλκεον,
ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχytάτων πόρευσον ἀρμάτων 125
 80 *ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλασον.*
ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαιοι
ματῆρας ἀναβάλλεται γάμον

Ἐπ. γ'.

- θνηατρός. ὁ μέγας δὲ κίν-
 δυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει. 130
 θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγ-
 κα, τί κέ τις ἀνώνυμον
 85 γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἔ-ψοι μάταν,
 ἀπάντων κυλῶν
 ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ἄεθλος 135
 ὑποκείσεται· τὸ δὲ πρᾶ-ξιν φίλαν δίδοι.

75. *εὐτρίαιναν* Byz.: *εὐρυτρίαιναν* ABCD — 76. *ἐφάνη* A — 77. *εἶπε* CD — *εἴ τοι* C — 78. *ἔγχος*: *ἐντος* Ammonium legisse ex scholiis collegit Lehrs Pindarschol. 10 — 80. *εἰς* D — *ἀδλιν* C — 81. *ὀλέσας* A — 82. *ματῆρας* coni. Bergk collato Hom. ix 394: *μναστῆρας* (μνηστ.) D) ABCD, *ἐρῶντας* Byz. et Philostr. imag. i 30 — 84. *οἷσιν* D¹: *οἷς* ABCD¹ — *τί* B² C² D et schol.: *τά* AB¹ C¹ et Greg. Cor. p. 212. 236 — 86. *ἄμμορος* D —

auxilium in medio flumine implorante narrat O. vi 58. Grato vero colore orationem fabulosae narratiunculae poeta tinxit, quod solum, quod tenebricosa in nocte, quod nigricans ad mare Pelopem accedentem finxit, deum autem nomine non addito pulchro tridente et fremitu aequoris adumbravit. Contra portentosum in modum similem fabulam exaggeravit Nonnus Dionys. xxxiv 185 ss. — 78. *ἔγχος χάλκεον*: hasta Oenomaum instructum fecit, ut non de ludicra corona, sed de vita certamen futurum significaret, aenea autem hasta, quod heroes hominesque prisci aevi aeneis, non ferreis armis uti ferebantur. Notatu vero dignum est, quod etiam in tympano principali aedis Jovis Olympici Oenomaum et Pelopem hastam manu tenentes artifex finxit, Pindari, opinor, hunc locum secutus — 79. celeritatem currus bene numeris iambicis et solutis longis syllabis poeta imitatur, ut infra v. 98. — 81. Tredecim procos ab Oenomaio interemptos hic et in threno fr. 135 Pindarus narrat eumque secutus Philostratus, imagg. i 17. In tota hac fabula et fortasse etiam in numero procorum Pindaro praeivisse Hesiodum in magnis Eoeis Pausanias vi 21, 10 testatur — 82. *ἀναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει*: quominus *ἀναλκιν*, οὐ φῶτα distinguas interpretans periculo magno inertem, non strenuum virum percelli, impedit vis vocabuli *φωτός*, quod hominem, non hominem virtute horreo aequantem apud Pindarum significat; quare *λαμβάνει* simile quiddam atque *λαγχάνει* valere ratus interpretor: magnum periculum inertem hominem non admittit i. e. respuit — 85. *ἐν σκότῳ καθήμενος ἔψοι*: cf. I. 8, 70 *ἤβαν οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειρὶ καλῶν δάμασεν*, P. iv 186 *αἰῶνα πέσσοντα* — *πρᾶξιν*, eventum, quae eadem vis verbi est ap. Hom. Ω 524 —

mene, filio Hieronis, post mortem patris dedicatum, Olympiae vidit Pausanias VIII 42, 9, qui hoc epigramma anathematis memoriae prodidit

*Σόν ποτε νικήσας, Ζεῦ Ὀλύμπιε, σεμνὸν ἀγῶνα,
τεθρίππῳ μὲν ἄπαξ, μουνοκέλετι δὲ δίς,
δῶρ' Ἰέρων τάδε σοι ἐχαρίσσατο, παῖς δ' ἀνέθιγεν
Δεινομένης πατρὸς μνῆμα Συρακοσίου.*

Iam si quaeras, quam ex tribus victoriis haec oda, quam non solum primam, sed etiam principem et pulcherrimam veteres laudabant (Lucian Gall. 7), spectaverit, curulis victoria Olympiadis 78 in censum non venit, quoniam victoriam hoc carmine illustratam celete partam esse poeta ipse v. 18 declarat. Neque victoriam celete Ol. 73 reportatam huc trahere licet, quamvis scholiastae plerique hoc fecerint et victoriae ante partae mentio in hac oda non fiat. Etenim Ol. 73 nondum rex Hiero factus erat neque Pindarus poeta in aula regis commorabatur. Relinquitur igitur victoria Ol. 77 = 472 a. Chr., quam eo magis cum Boeckhio amplexi tenemus, quod et summae, qua perfusum est hoc carmen, serenitati felicitas huius temporis, Poenis Tyrrhenisque devictis et internis dissidiis compositis, optime convenit, et maiorem curulis certaminis gloriam Hieronem iam tum mente agitasse versu 112 a poeta indicatum est.

In prooemio poeta Olympicarum victoriae splendore illustrato Iovem, cuius ludi isti sacri erant, et Hieronem regem, qui modo coronam in colonia Pelopis Lydii celete meruerat, carmine phormingeque sibi praedicandos dicit (1—24). Deinde in principali parte carminis a mentione Pelopis profectus, fabulam veterem de Tantalo deorum familiaritate abutente atque filio eius Pelope Oenomaum, regem Elidis, curuli certamine vincente Hippodamiamque praemium victoriae nanciscente refert (25—92). Quae fabula cum ipsa rei praesenti et Olympicarum victoriae praedicandae aptissima esset, inventione et ingenio Pindari etiam aptior facta est, quod Pelopem a Neptuno, fautore equestrium studiorum (cf. P. VI 50), puerum raptum et iuvenem in certamine equestri adiutum esse commentus est. Sub finem odae a Pelopis sepulcro, prope quod certamina Olympica fiebant, ad victoriam Hieronis equestrem redit et etiam splendidiorem victoriam mox ei obventuram esse auguratur (93—114). Ad postremum altius assurgens regia dignitate nihil praeclarius esse profitetur deosque precatur, ut et Hieroni regni maiestas et sibi gloria poeticae artis perennis maneat (114—120). -- Pindarus poeta in fronte suorum carminum epinicionum Oenomai et Pelopis de Hippodamia pugnam Musae munere illustratam posuit, ut aliquot annis post summus artifex Phidias Iovis templi Olympici tympanum principale statuisset eandem illam pugnam repraesentantibus exornandum curavit.

Praeter hoc carmen Pindarus Hieroni misit epinicia P. I. II. III atque hyporchema et scolion, quorum fragm. 105. 106 et 125. 126 exstant; insuper amicis Hieronis scripsit Agesiae O. VI, Chromio N. I. IX. Inde apparet poetam Hieronis regis familiaritate inde ab Ol. 76, 1 usque ad Ol. 78, 1 usum esse.

De metris.

Oda praeclarissima in regia domo Hieronis victoris inter convivium, ad celebrandam equestrem victoriam adornatum (vv. 17. 106), a choro,

'Αντ. δ'.

- ἀέθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' αἰ-
 εἰ παράμερον ἐσλὸν 160
 ὕπατον ἔρχεται
 παντὶ βροτῷ. ἔμὲ δὲ στεφανῶσαι
 κεῖνον ἱππείῳ νόμῳ
 105 Αἰοληίδι μολπᾷ
 χορή· πέποιθα δὲ ξένον 165
 μή τιν' ἀμφοτέρα καλῶν τε
 Ἰίδριν, ἀλλὰ καὶ δύναμιν- κυριώτερον
 τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς. 170
 θεὸς ἐπίτροπος ἔων τεαῖσι μῆδεται
 110 ἔχων τοῦτο κᾶδος, Ἰέρων,
 μερῖμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
 ἔτι γλυνκτέραν κεν ἔλπομαι 'Επ. δ'. 175
 σὺν ἄρματι θοῶ κλεῖ-
 ξειν, ἐπίκουρον εὐ- ρὼν ὁδὸν λόγων,
 παρ' εὐδείελον ἔλ-
 θὼν Κρόνιον. ἔμοι μὲν ὦν
 115 Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλ-κᾷ τρέφει. 180

102. γ' om. CD — ἐνεκα B — 103. βροτῷ D²: βροτῶν ABCD¹; de hiatu in thesi dactyli confer O. vi 82. P. x 57. N. vi 24. 25. I. i 61. viii 58; παντὶ c. gen. defendunt simili usu Plat. legg. vi p. 774 c — στεφανῶται B et glossa in A — 104. ἱππείῳ C et sic passim, quod non iam enotabo — 107. μή τιν': μήτι γ' D — ἀλλὰ καὶ Hermann (cf. P. iv 79 ss.): ἄμα καὶ ABCD, ἄλλον ἢ Mosch., ἄμμε καὶ Mommsen, ἄμα καὶ Boehmer — καιριώτερον A — δαιδαλωσαίμεν A — 110. τῶντὸ Goram Philol. 14, 485 — κᾶδος ABD, κῦδος C; cf. O. vii 5. P. iv 112. N. i 54. I. viii 7 — 112. γλυνκτέραν D — 113. κλεῖξεν A(?)C: κλεῖζειν BD — 115. ἀλκᾷ D —

Πέλοπος nomen cum emphasi positum est in principio novi versus. De metaphora verbi δέδορκε conf. N. iii 84, de Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις conf. P. i 32 Πυθιάδος ἐν δρόμῳ — 104. ἱππείῳ νόμῳ, melodia in honorem equestris victoriae facta, qualis erat Olympi ἀρμάτειος νόμος (v. Plut. de mus. 7. Pind. I. i 54) et anonymi melodi Καστόρειον (v. P. ii 69, I. i 18) — 105. Αἰοληίδι μολπῇ, Aeolicis modis sive Αἰολικῇ ἀρμονίᾳ: hoc autem cum Dorica phorminge (v. 17) componere licet, quod Aeolica harmonia etiam ὑποδώριος ἀρμονία audiebat; cf. fr. 191 — 107. Ἰίδριν· ex subsequente comparativo κυριώτερον hic quoque suppleas μᾶλλον· cf. Tacit. ann. 1, 57: quanto quis audacia promptus, tanto magis fidus rebusque motis potior habetur — 108. ὕμνων πτυχαῖς ad artificiosos flexus numerorum et harmoniae bene rettulit Boeckhius; alio sensu Aeschylus Suppl. 916 dixit οὐδ' ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα — δαιδαλωσέμεν· ornaturum esse vel ornare posse — 111. λίποι, scil. θεός, qui paulo ante dictus est; euphemistice autem Pindarus res adversas, sive vitae finem sive tumultum civilem, adumbrat, ut Latini simili in re utuntur formula siquid acciderit. De curuli certamine Olympico, quod iam tum Hiero mente agitabat (γλυνκτέραν sc. μερῖμναν), vide argum. — 113. ὁδὸν λόγων ad similitudinem Homericī οἶμον ἀοιδῆς dixit; orationis autem via poeta victoriam praedicans adiuvari bene dicitur — 115. βέλος ἀλκᾷ τρέφει· locutio bellicas pugnas vi armorum

ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλ-
 λοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται
 βασιλεῦσι. μηκέτι πάπ-ταινε πόρσιον.
 εἴη σέ τε τοῦτον ὕ-ψοῦ χρόνον πατεῖν, 185
 ἐμέ τε τοσσάδε νι-καφόροις
 120 ὀμιλεῖν, πρόφαν-τον σοφία καθ' Ἑλ-
 λανας ἐόντα παντᾶ.

116. ἐπ' ex schol. Byz.: ἐπ' om. *ABCD* — fort. ἄλλοισιν ἄλλοι sine δέ
 — 118. τοῦτον: λοιπὸν coni. Herwerden — ὕψοις *D* — 119. τοσσάδε *D*.

gestas, non certamina ludicra spectat. Illud telum poeticum proximis versibus
 exponitur, qua de causa particulam δὲ in codicibus post ἄλλοισι insertam abesse
 malim — 118. τοῦτον si recte se habet neque cum Herwerdeno in λοιπὸν
 emendandum est, non tempus hic in terra mortalibus peragendum sed prae-
 sens quo Hiero regnabat tempus (cf. τῶν γε νῦν v. 108) significat.

- ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν. 25
 ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρ-μιγγα πασσάλου
 λάμβαν', εἰ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενί-κου χάρις
 νόον ὑπὸ γλυκυντάταις ἔθηκε φροντίσιν, 30
 20 ὅτε παρ' Ἀλφεῶ σῦτο δέμας
 ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην,

Ἐπ. α'.

- Συρακόσιον ἱπποχάρ- 35
 μαν βασιλῆα. λάμ-πει δέ Φοι κλέος
 ἐν εὐάνορι Λυ-
 δοῦ Πέλοπος ἀποικία·
 25 τοῦ μεγασθενῆς ἐφάσσατο γαι-όχοις
 Ποσειδᾶν, ἐπεὶ
 νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθῶ 40
 ἐλέφαντι φαίδιμον ὦ-μον κεκαδμένον.
 ἧ θανυματὰ πολλὰ καὶ-πού τι καὶ βροτῶν
 φάτις ὑπὲρ τὸν ἄλα-θῆ λόγον· 45

19. νόον ὑπο *A* — 23. συρακόσιον *Y* et v. l. schol.: συρακουσίαν *ABC*, συρακοσίαν *D* et v. l. schol. — ἱπποχ. lemma *B*: ἱππιον. *ABCD* — 24. ἐν *AB*, om. *CD*, παρ' *Byz.* — εὐάνορος *DA²C²* -- ἀποικία v. l. schol. — 26. ποσειδᾶν *AD*: ποσειδᾶν *BC* — ἔξελε *Mosch.*: ἔξελε *ABCD* — 28. τι καί: καὶ (omisso *τι*) *B* — 29. φάτις *ABCD*: φρένας *Byz.*, φάτιν *Boeckh.*; ipse Mezgero duce post λόγον interpuncti — ἀληθῆ *ABCD* —

17. ἀλλὰ ... λάμβανε· semet ipsum vel animum suum (v. 4) cohortatur, ut lyram de clavo sumat, imitatus locum Odysseae viii 67. Boeckhius et Dissenius argutantur, cum ex hoc loco concludant antea tibiis, exhinc tibiis et fidibus choro canenti accantatum esse. Δωρίαν φόρμιγγα dicit phormingem in Doricis civitatibus et carminibus usurpatam, ut Δωρίῳ πεδίλῳ *O.* iii 5 et Δωριεὶ κάμῳ *P.* viii 30; de reconditiore quadam interpretatione nominis confer ad v. 105 — 18. εἰ τι ... νόον· τι adverbii vice fungitur ut v. 28. 77. *N.* vi 5. *Thuc.* ii 57; mentem autem suam quasi fecundari et impleri dicit dulcissimis sententiis — Φερενίκον· nomen equo Hieronis a ferenda victoria, ut Homericis ἀθλοφόροις ἱπποῖς (*A* 699), inditum est; idem nomen occurrit *P.* iii 74 et ap. *Bacchyl.* fr. 6 — 23. Συρακόσιον· genuina et lapidibus confirmata forma nominis, pro qua a Ionicis et Atticis scriptoribus Συρακούσιος circumferebatur. — 24. Πέλοπος ἀποικία· Olympiae, quam in urbem Pelops non solum tamquam accola (ἐποικίαν) venit, sed cuius quasi alter conditor exstitit. — 25 ss. sensim poeta a nomine Pelopis profectus ad principalem partem carminis transit (25—29), qua fabulam de Pelope, Tantali filio, Oenomaum, regem Elidis, curru vincente et ludos Olympicos quasi inaugurante narrat — 26. ἐπεὶ ... κεκαδμένον· Pelopem iam nascentem ebore candidos humeros ornatum i. e. humeris eburnei coloris insignem fuisse dicit, ut statim ab initio falsam famam hominum respuat. Isti enim, quos *Bacchylidem*, aemulum *Pindari*, secutum esse scholia tradunt, *Mercurium* vel *Rheam*, cum restituerent Pelopem puerum coctum et dissectum, humerum a *Cerere* iam devoratum ebore supplevisse fabulabantur — 26. καθαροῦ· nitido, non sceleris puro —

- 30 δεδαιδαλμένοι - ψεύδεσι ποιικίλοις
ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Στρ. β'.

- Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέρουσα τι- 50
μὲν καὶ ἅπιστον ἐμήσατο πιστὸν
ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
35 μάρτυρες σοφώτατοι.
ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν εἰκόδς 55
ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ μείων γὰρ αἰτία.
νῖτ' Ταυτάλον, σὲ δ' ἀντία προτέρων - φθέγχομαι,
ὅπότ' ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον 60
ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,
40 ἀμοιβαῖα θεοῖσι δαίπνα παρέχων,
τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι

Ἀντ. β'.

- δαμέντα φρένας ἱμέρω,
χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις 65
ὑπατον εὐρυτί-
μου ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι
ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ
45 ἦλθε καὶ Γαννυμήδης 70

30. δεδαιδαλωμένοις B — 31. ἅτεπερ D — 35. μάρτυροι D — σαφίστατοι conl. Hecker coll. O vi 20 — 38. ἐκάλεσε AB — 42. χρυσέαις C — ἀν' AB: καὶ CD, τ' ἀν' conl. Schmid —

30. ἀσυνδέτως ut saepe a Pindaro duae sententiae, quarum altera (δεδαι-
μένοι . . . μῦθοι) priorem (φάτις . . . λόγον) explicat atque confirmat, iuxta
ponuntur — 31. lepide hanc sententiam Goethius noster titulo balladibus suis
praemisso expressit: *Märchen noch so wunderbar | Dichterkünste machen's wahr*
— 34. ἀμέραι . . . σοφώταται amat Pindarus generales sententias narrationi-
bus intexere, quamvis cum re proposita tenui filo coniunctae sint; cf. P. iii 20
— 42 s. infinitivus μεταβᾶσαι ut saepe apud Pindarum finem, quem quis
assequatur vel sectetur, significat: rapuit Pelopem puerum Neptunus amore
incensus, ut in sedem Iovis eum transferret — 44. δευτέρῳ χρόνῳ offensionem
veterum grammaticorum movit, quam sic scholia exponunt: *πρότερον ἐχρὴν
εἰπεῖν. πρεσβύτερος γὰρ Γαννυμήδης Πέλοπος, ὥς ἔστιν ἐκ τῶν ἐπιγόνων τεκ-
μήρασθαι. Ἐκτὼρ γὰρ καὶ Ἀγαμέμνων, Ἀτρεΐδης καὶ Πρίαμος, Πέλοψ καὶ Λαομέδων.*
Atque iusta haec offensio fuit, si Pindarus Homerum (Il. v 265. xx 232) auctorem
secutus Ganymedem Trois filium habuit; sed magnopere ea minuit et paene
diffudit, si Leschem, poetam cyclicum, secutus Ganymedem filium Laomedontis
fuisse duxit; non minorem autem Pindarus cyclicis carminibus fidem tribuit
quam Iliadi; cf. Prol. cxxv.

argumenta poeta inprimis petivit ab iusto regimine divini numinis, quod et in hac terra rebus humanis aequè consuleret et de mortuis severa iudicia exerceret. In prooemio ex tribus laudationibus, Iovis praesidis Pisae, Herculis conditoris ludorum, Theronis victoris, tertiam persequendam sibi proponit (1—8). Iam a Theronis maioribus, qui post multos labores Agrigentum urbem condiderint, orsus (9—12), pro futura felicitate eius pias preces fundit, ut iniuriarum acerba memoria oblitteretur (13—20); aerumnas enim praeteritas praesenti felicitate vinci et adversas res secundis in vita humana mixtas esse, eius rei documento esse casus filiarum Cadmi et fata Labdacidarum (21—49). Sic Theronis quoque animum praesenti felicitate victoriarum Olympicarum Pythicarum Isthmicarum ab tristitia refici, qua felicitate unice eum dignum esse, ut qui divitiis cum pietate fruatur et de rebus divinis sapienter sentiat (50—62). Inde veterum sapientium Pythagoreorumque dogmata de animae immortalitate atque palingenesia exponit: severa de mortuis apud inferos iudicia fieri, unde boni beata vita fruuntur, impii diris poenis affligantur, qui autem ter sine scelere vitam peregerint, ad insulas beatorum, ubi Peleus Cadmus Achilles degant, deducantur (62—91). Iam cum in eo poeta esset, ut talem sortem etiam Theroni, homini iustissimo, obventuram esse auguraretur, ab arcanis rebus longius persequendis se revocat atque in eo acquiescit, ut iuratus Theronis virtutes innumeras instar harenarum esse pronuntiet (92—110).

Theronis in honorem Pindarus praeter epinicia O. II et III etiam encomium misit, cuius frustula collecta habes fr. 118 et 119. Praeterea iam anno 494 Thrasybulo eiusque patri Xenocrati, quem fratrem Theronis fuisse supra diximus, victoriam Delphicam carmine P. VI gratulatus erat. Iam ante Theronem ex optimatibus Siciliae Olympia vicerant et monumenta consecraverant Pantares Menecratis fil. Gelous, Cleandri et Hippocratis tyrannorum pater (v. Herod. VII 154), cuius titulus nuper Olympiae inventus est (Arch. Zeit. 1882 n. 424), et Gelon Gelous, qui cum Ol. 73 = 488 a. Chr. vicisset, aeneum currum a Glaucia factum (Arch. Zeit. 1878 n. 186) Olympiae dedicavit (Paus. VI 9, 4). Denique idem Gelon, Hieronis frater maior, thesaurum Olympiae aedificavit, quem, quod manubias Carthaginiensibus ad Himeran detractas continebat, Carthaginiensem appellabant (Paus. VI 19, 7; cf. Die Ausgrabungen zu Olympia IV 35 ss.), quo thesauro etiam antiquiorem fuisse Gelae urbis thesaurum (Paus. VI 19, 15) ex architectonicis indiciis colligunt (v. Bötticher, Olympia p. 202).

De metris.

Carminis huius numeri sunt paeonici, quibus similibus in carminibus O. X. P. V. Pindarus usus est. Colorum in hoc genere carminum nulla fere vis est, unde ea ne dividere quidem operae pretium esse duximus. Pedes principales sunt cretici et paeones primus et quartus, qui ita inter se similes sunt, ut saepe in hoc carmine (str. 3. 6. ep. 1. 4) alter alterius vicem obtineat. Bacchios et antibacchios num cretici et paeonibus poeta admiscuerit, dubitare possis. Atque bacchios, quorum prior aut posterior longa in duas breves soluta sit, eo magis spernendos putavi, quod hanc licentiam in cognatis pedibus ionicis etiam post Pindarum raro Attici

60 τὸν αἰεὶ μενοι-νῶν κεφαλᾶς βαλεῖν
εὐφροσύνας ἀλᾶται.

Στρ. γ'.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον 95

τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,

μετὰ τριῶν τέταρ-

τον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις

ἀλίκεσσι συμπόταις

νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100

65 δῶκεν, οἷς νιν ἄφθιτον

θέσσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνὴρ τις

ἔλπεται λελαθήμεν ἔρ- δων, ἀμαρτάνει.

τοῦνεκα προῆκαν νῖδον ἀθάνατοί-φοι πάλιν 105

μετὰ τὸ ταχύποτμον αὖτις ἀνέρων ἔθνος.

πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φῦαν

70 λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον, 110

έτοιμον ἀνεφρόντισεν γάμον,

Ἀντ. γ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὐ-

δοξον Ἴπποδάμειαν

σχεθέμεν. ἐγγὺς ἔλ-

θῶν πολιᾶς ἀλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ 115

60. αἰεὶ *ACD*, et sic passim codd., quod non iam enotabo — 61. ἀπάλαμον *Byz.*: ἀπάλαμον *ACD* — 63. οἷς νιν conl. M. Schmidt: οἷσιν *AD*, οἷς *C* — 66. θέσσαν *Byz.*: θέσαν αὐτὸν *ACD*, θέν νιν Mommsen; cf. N. v 10 θέσαντο — λελαθήμεν Mommsen: λαθήμεν *AC*, ληθήμεναι *D*, τι λασέμεν *Byz.*; fort. τι *Phil.* λελαθήμεν — 67. οἷ quod in vett. codd. post τοῦνεκα legitur, post ἀθάνατοι transpos. Tricl. — 68. αὖτις *C* — 69. δ' om *C*¹ — 70. λάχναι νιν: λάχνην *D* — 73. ἐγγὺς Bergk: ἐγγὺς δ' *ABCD* et schol., ἄγχι δ' *RByz.* —

amovere (βαλεῖν = ἀποβαλεῖν, cf. O. vii 40) molliatur; Pindari vestigia legit Euripides Orest. 5. — 62. schol.: ἢ ὅτι ἐν ἄδου μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται, Σισύφον Τιτυοῦ Ἰξίονος, ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τοῦ πεινῆν διψῆν ἐστάναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει τὸ τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. Alteram explicationem qui probant, obscuritatis vitio locum premunt; nam cum poeta qui tres illi labores fuerint, non dixerit, ipsi in diversissima discedunt. Contra aperta est via prioris explicationis, quam qui ingrediuntur, non est cur cum Pauwio τέταρτος pro τέταρτον interpolent — 63. ἀλίκεσσι συμπόταις, qui contrarii erant diis convivis — 66. θέσσαν, immortales; forma verbi ex falsa analogia verbi θέσαν ficta est; de ambrosia et nectare immortalitatem impertientibus confer Theocr. 15, 108. Ovid. met. 14, 607 — 67 s. ἀθάνατοι et ταχύποτμον ἀνέρων ἔθνος contrariam vim habent — 70. μέλαν proleptice de mento lanugine nigro facto — 71. έτοιμον, in quo vocabulo explicando mire veteres et recentes interpretes laborant, ad pubertatem spectat, quam Pelopi assecuto paratas esse nuptias dixit, quibus sibi Hippodamiam iungeret — 72 ss. similem fabulam de virgine filia ab Antaeo patre praemio certaminis proposita poeta refert P. ix 105 ss.; conferre quoque iuvat fabulam Atalantae, quae cum multis procos cursu superatos necasset, Melanionis dolo victa est. — 73. similia de Iamo Neptuni

- ἄπνεν βαρύκτυπον
 75 *Εὐτρίαιναν*· ὁ δ' αὐτῷ
 παρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
 τῷ μὲν εἶπε· Φίλια δῶρα
Κυπρίας ἄγ' εἴ τι, Ποσειδάων, ἐς χάριν 120
 τέλλεται, πέδασον ἔγχος *Οἰνομάου* - χάλκεον,
 ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἀρμάτων 125
 80 ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλασον.
 ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαιοι
 ματῆρας ἀναβάλλεται γάμον

Ἑπ. γ'.

- θνηατρός. ὁ μέγας δὲ κίν-
 ὀννος ἀναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει. 130
 θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγ-
 κα, τί κέ τις ἀνώνυμον
 85 γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἔ-ψοι μάταν,
 ἀπάντων καλῶν
 ἄμμορος; ἀλλ' ἔμοι μὲν οὗτος ἄεθλος 135
 ὑποκείσεται· τὸ δὲ πρᾶ-ξιν φίλαν δίδου.

75. *εὐτρίαιναν* Byz.: *εὐρυτρίαιναν* ABCD — 76. *ἐφάνη* A — 77. *εἶπε* CD — *εἴ τοι* C — 78. *ἔγχος*: *ἐντος* Ammonium legisse ex scholiis collegit Lehrs Pindarschol. 10 — 80. *εἰς* D — *ἀλιν* C — 81. *ὀλέσας* A — 82. *ματῆρας* coni. Bergk collato Hom. ix 394: *μναστῆρας* (μνηστ.) D) ABCD, *ἐρῶντας* Byz. et Philostr. imag. i 30 — 84. *οἷσιν* D²: *οἷς* ABCD¹ — *τί* B¹C²D et schol.: *τὰ* AB¹C¹ et Greg. Cor. p. 212. 236 — 86. *ἄμμορος* D —

auxilium in medio flumine implorante narrat O. vi 58. Grato vero colore orationem fabulosae narratiunculae poeta tinxit, quod solum, quod tenebricosa in nocte, quod nigricans ad mare Pelopem accedentem finxit, deum autem nomine non addito pulchro tridente et fremitu aequoris adumbravit. Contra portentosum in modum similem fabulam exaggeravit Nonnus Dionys. xxxiv 135 ss. — 78. *ἔγχος χάλκεον*: hasta Oenomaum instructum fecit, ut non de ludicra corona, sed de vita certamen futurum significaret, aenea autem hasta, quod heroes hominesque prisci aevi aeneis, non ferreis armis uti ferebantur. Notatu vero dignum est, quod etiam in tympano principali aedis Jovis Olympici Oenomaum et Pelopem hastam manu tenentes artifex finxit, Pindari, opinor, hunc locum secutus — 79. celeritatem cursus bene numeris iambicis et solutis longis syllabis poeta imitatur, ut infra v. 98. — 81. Tredecim procos ab Oenomaio interemptos hic et in threno fr. 135 Pindarus narrat eumque secutus Philostratus, imagg. i 17. In tota hac fabula et fortasse etiam in numero procorum Pindaro praeivisse Hesiodum in magnis Eois Pausanias vi 21, 10 testatur — 82. *ἀναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει*: quominus *ἀναλκιν*, οὐ φῶτα distinguas interpretans periculo magno inertem, non strenuum virum percelli, impedit vis vocabuli φῶτος, quod hominem, non hominem virtute horreo aequantem apud Pindarum significat; quare λαμβάνει simile quiddam atque λαγχάνει valere ritus interpretor: magnus periculum inertem hominem non admittit i. e. respuit — 85. *ἐν σκότῳ καθήμενος ἔψοι*: cf. I. 8, το ἦβαν οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειρὶ καλῶν δάμασεν, P. iv 186 αἰῶνα πέσσοντα — πρᾶ-ξιν, eventum, quae eadem vis verbi est ap. Hom. Ω 524 —

ὥς ἐννεπεν· οὐδ' ἀκράν-τοῖς ἐφάψατο
 ἔπεισι. τὸν μὲν ἀγάλ-λων θεὸς
 90 ἔδωκεν δίφρον-τε χρύσειον πτεροῦ- 140
 σὶν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Στρ. δ'.

ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν
 παρθένον τε σύνευνον·
 ἃ τέκε λαγέτας
 ἔξ ἀρεταῖσι μεμαότας υἱούς. 145
 νῦν δ' ἐν αἵμακονορίαις
 ἀγλααῖσι μέμικται,
 95 Ἀλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς,
 τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πο- 150
 λυξενωτάτῳ παρὰ βω-μῷ. τὸ δὲ κλέος
 τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων- ἐν δρόμοις
 Πέλοπος, ἵνα ταχυτάς ποδῶν ἐρίζεται 155
 ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
 100 ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
 ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

88. ἐνεπ. BC, cf. Prol. xi — ἐφάψατο ABCD: ἐφάψατ' ὦν Byz., quae interpolatio ex falsa colometria orta est — 90. τε om. C — 91. ξυν. A — 92. ἃ τέκε ABCD: τέκε τε vel τέκε δὲ Byz., probabiliter — μεμαότας ABCD et schol.: μεμαλότας R Byz. — 95. Ἀλφειοῦ A^{ac} — 96. πολυξενος. BCD — 99. ἀκμαί τ': ἀκμαίτ' A — 100. ἀμφιβόητον A — 101. μελιτω. AB, μελιτω. D —

88. ἐφάψατο c. dat. cf. P. x 28. I. iii 30. N. iv 35 — 90. alatos quod poeta equos a Neptuno donatos dicit, veterem famam in cista Cypseli expressam (Paus. v 17, 7) secutus est; idem Pherecydes, qui fere cum Pindaro consentit, in scholiis Soph. El. 104 et Euripides Orest. 988 tradiderunt — 91. ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν· de clandestino amore Hippodamiae et fraude Myrtili, aurigae Pelopis, Pindarus aut nihilum scivit aut consulto silentium fecit — 92. ἃ τέκε si recte in codicibus traditum est, Pindarus more Atticorum poetarum dactylum pro iambo in primo pede dochmii admisisse putandus est; sin Byzantini felici coniectura τέκε τε manum poetae restituerunt, verbum τεκεῖν ad patrem a Pindaro relatum est similiter hic atque O. vii 71 et saepe ab Homero et Atticis poetis — 93. υἱούς· Ἀτρεά, Θυέστην, Πιτθέα, Ἀκάθον, Πλεισθένη, Χρύσιππον schol. — μεμαότας pro μεμαλότας, qua forma usus est N. i 43; in commutanda quantitate vocalium α et ο, quae olim digammo disiunctae erant, Pindarus Homeri auctoritatem secutus est; dativo autem hoc verbum iunxit ad analogiam verborum ἀπεισθαῖ et θυγαίνειν. Ceterum Nonnum, cum Dionys. 37, 135 παντοίαις ἀρετῇσι μεμηλότας scriberet, μεμαλότας, non μεμαότας apud Pindarum quoque legisse verisimile est

93 ss. sensim poeta ut supra ex prooemio ad umbilicum carminis transierat, sic hic a fabula Tantalea ad causam Hieronis redit neque temere eodem splendido vocabulo κλέος ante narrationem (v. 24) et post narrationem (v. 97) usus esse videtur — 93. αἵμακονορίαις· schol.: Βοιωτικὴ ἡ φωνή. Rem illustrat Paus. v 13, 2 θύουσι δὲ αὐτῷ (Πέλοπι) καὶ νῦν ἐτι οἱ κατὰ ἔτος τὰς ἀρχὰς ἔχοντες· τὸ δὲ ἱερεῖόν ἐστι κριὸς μέλας — 95. κλιθεῖς, acclinatus; dativo iunctum est ut apud Homerum E 700. O 740 et Soph. Trach. 100 — 96. βωμῷ sc. Διός· fuit enim Πελόπιον seu tumulus Pelopis in Alti prope Iovis aram; cf. Paus. v 13, 8 — 97. gloria Pelopis in Olympicorum ludorum curriculis eminens splendet;

'Αντ. δ'.

- ἀέθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' αἰ-
 εἰ παράμερον ἐσλὸν 160
 ὕπατον ἔρχεται
 παντὶ βροτῷ. ἔμὲ δὲ στεφανῶσαι
 κείνον ἱππείῳ νόμῳ
 105 Αἰοληγίδι μολπᾷ
 χροή· πέποιθα δὲ ξένον 165
 μή τιν' ἀμφοτέρα καλῶν τε
 ἴδριν, ἀλλὰ καὶ δύναμιν- κυριώτερον
 τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς. 170
 θεὸς ἐπίτροπος ἔων τεύτῃσι μῆδεται
 110 ἔχων τοῦτο κᾶδος, Ἴερον,
 μερῖμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
 ἔτι γλυκντέραν κεν ἔλπομαι 'Επ. δ'. 175
 σὺν ἄρματι θοῷ κλεῖ-
 ξειν, ἐπίκουρον εὐ- ρὼν ὁδὸν λόγων,
 παρ' εὐδείελον ἔλ-
 θὼν Κρόνιον. ἔμοι μὲν ὦν
 115 Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλ-κᾶ τρέφει. 180

102. γ' om. CD — ἔνεκα B — 103. βροτῷ D²: βροτῶν ABCD¹; de hiatu in thesi dactyli confer O. vi 82. P. x 57. N. vi 24. 25. I. i 61. viii 58; παντὶ c. gen. defendunt simili usu Plat. legg. vi p. 774 c — στεφανῶται B et glossa in A — 104. ἱππείῳ C et sic passim, quod non iam enotabo — 107. μή τιν': μήτῃ γ' D — ἀλλὰ καὶ Hermann (cf. P. iv 79 ss.): ἄμα καὶ ABCD, ἔλλον ἢ Mosch., ἄμμε καὶ Mommsen, ἀμάκι καὶ Boehmer — καιριώτερον A — δαιδαλωσαίμεν A — 110. τῶντο Goram Philol. 14, 485 — κᾶδος ABD, κᾶδος C; cf. O. vii 5. P. iv 112. N. i 54. I. viii 7 — 112. γλυκντέραν D — 113. κλεῖξειν A(?) C; κλεῖζειν BD — 115. ἀλκᾶν D —

Πέλοπος nomen cum emphasi positum est in principio novi versus. De metaphora verbi δέδορκε conf. N. iii 84, de Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις conf. P. i 32 Πυθιάδος ἐν δρόμῳ — 104. ἱππείῳ νόμῳ, melodia in honorem equestris victoriae facta, qualis erat Olympi ἀρμάτειος νόμος (v. Plut. de mus. 7. Pind. I. i 54) et anonymi melodi Καστόρειον (v. P. ii 69, I. i 16) — 105. Αἰοληγίδι μολπῇ, Aeolicis modis sive Αἰολικῇ ἀρμονίᾳ· hoc autem cum Dorica phorminge (v. 17) componere licet, quod Aeolica harmonia etiam ὑποδάριος ἀρμονία audiebat; cf. fr. 191 — 107. ἴδριν· ex subsequente comparativo κυριώτερον hic quoque suppleas μᾶλλον· cf. Tacit. ann. 1, 57: quanto quis audacia promptius, tanto magis fidus rebusque motis potior habetur — 108. ὕμνων πτυχαῖς ad artificiosos flexus numerorum et harmoniae bene rettulit Boeckhius; alio sensu Aeschylus Suppl. 916 dixit οὐδ' ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα — δαιδαλωσέμεν· ornaturum esse vel ornare posse — 111. λίποι, scil. θεός, qui paulo ante dictus est; euphemistice autem Pindarus res adversas, sive vitae finem sive tumultum civilem, adumbrat, ut Latini simili in re utuntur formula siquid acciderit. De curuli certamine Olympico, quod iam tum Hiero mente agitabat (γλυκντέραν sc. μερῖμναν), vide argum. — 113. ὁδὸν λόγων ad similitudinem Homericī οἶμον ἀοιδῆς dixit; orationis autem via poeta victoriam praedicans adiuvari bene dicitur — 115. βέλος ἀλκᾶ τρέφει· locutio bellicas pugnas vi armorum

- 20 λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
ἔσλῶν γάρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνύσκει 35
- (20) παλίγκοτον δαμασθέν,
ὅταν θεοῦ Μοῖρα πέμπῃ Στρ. β'.
ἀνεκὰς ὄλβον ὕψηλόν. ἔπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
- 25 Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἰ μεγάλα, πέν- 40
θος δ' ἔπιτνευ βαρὺ
κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
- (25) ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις ἀποθανοῖσα βρόμῳ 45
κεραυνοῦ ταννέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ
δέ νιν Παλλὰς αἰεὶ
- 30 καὶ Ζεὺς πατήρ μάλα, φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος. 50
λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσῃ Ἀντ. β'.
μετὰ κόραισι Νηρῆος ἀλκίαις βίοντον ἄφθιτον
- (30) Ἴνοῖ τετάχθαι τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον. ἦ- 55
τοι βροτῶν γε κέκριται
πεῖρας οὗ τι θανάτου,
- 35 οὐδ' ἡσύχιμον ἀμέραν πότερα, παῖδ' ἑελίου, 60
ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν

23. πέμπῃ BCD: πέμψη A — 24. δ' ὁ λόγος Hartung — 25. πάθον A — δ' ἔπιτνευ Hermann: δὲ πίτνει codd., δὲ πίτνει Mingarelli — 28. ταννέθειρα A* — φιλέοντι δὲ μοῖσαι (μοῦσαι A) post αἰεὶ addunt ABCD, eiec. Tricl., iam Aristophanem grammaticum deleri iussisse testantur scholia — 30. ante μάλα interpunxit Bergk — 33. βροτῶ conl. Naber — γε om. B — 34. πεῖρας Byz.: πείρας ABCD — θανάτου codd. et schol.: καμάτου conl. M. Schmidt in Philol. 1 643 — 35. ἡσ.: ἄσ. ABCD; cf. Prol. x — πότερα conl. Herwerden: ὁπότε codd. et schol. —

πρεσβύτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ πάντων πατρὸς χρόνον. — 20. similem sententiam habes P. 1 16. N. x 24 — 23. θεοῦ μοῖρα. Parcā imperio Iovis subditam significat; cf. O. xp 2 — 24. λόγος ratio congrua, cf. ad P. 1 35. Post tristes casus secundas res fieri, hoc cum ratione fati filiarum Cadmi congruere dicitur —

24—49 fata maiorum Theronis adumbrat — 25. Κάδμοιο κούραις. Cadmi filiae cum quatuor fuissent, Semele Ino Autonoe Agave, duas poeta nominat, Semelam et Ino, quae insigni fortunae beneficio in deorum coetum evectae erant — 29. Semelam cur Iupiter et Bacchus benigne excipiant, ex ipsa fabula de Iove ex Semela Bacchum procreante apparet; Pallas cur eam diligere dicatur, minus in aperto est, unde iam veteres grammatici varias sententias protulerunt, quarum maxime probatur, quod Minerva Agrigentinis dea tutelarī fuit (cf. ad v. 10), nisi forte poetam in hac re fabulam de Hercule a Iove et Minerva in caelum recepto secutum esse putas — 31. λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσῃ pro καὶ ἐν θαλάσσῃ particulae καὶ inter praepositionem et casum nominis collocatae exempla congesti Haupt opusc. 1 131 — 33. Ἴνοῖ. Inus fabulam iam Homerus Od. v 333 commemorat — ἀφθιτον . . τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον. his ambagibus redditur Homericum ἀφθιτον αἰεὶ — 35. schol.: οὐδὲ τοῦτο διακεκριμένον ἐστὶν οὐδὲ ἀναμφισβητήσιμον καὶ ἐστηκόσ, ποίαν ἡμέραν εἰρηναίαν καὶ ἀγαθὴν διά- ξομεν. quae sententia ut huic loco unice convenit, ita ex vulgata scriptura

ροαὶ δ' ἄλλοι' ἄλλαι
εὐθυμῖαν τε μετὰ καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

(35) οὕτω δὲ Μοῖρ', ἃ τε πατρώιον Ἐπ. β'. 65

40 τῶνδ' ἔχει τὸν εὖ-

φρονα πότμον, θεόρ-τω σὺν ὕλῳ

ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιν-

τράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·

ἔξ οὐπερ ἔκτεινε Ἀῖον μύριμος υἱὸς 70

συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθῆν

(40) παλαίφατον τέλεσεν.

45 ἰδοῖσα δ' ὄξει' Ἐριννὺς Στρ. γ'.

ἔπεφνέ Φοι σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήιον· 75

λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνεί-

κει, νέοις ἐν ἀέθλοις

ἐν μάχαις τε πολέμου

(45) τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις· 80

50 ὅθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν πρέπει

τὸν Αἰνησιδάμου

ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν. 85

37. δ' BCD: τ' A — 40. τῶνδ' C¹ — 41. ἄλλος χρόνος A¹ — 42. μύριμος Tricl.: μύριμος ABCD, utrumque agnoscunt schol. — 43. συναντώμ. CD — 44. τέλεσεν B: τέλεσεν ACD — 45. ἐριννὺς ABCD: ἐρινὺς E — 46. ἔπεφνε Tricl.: πέφνε (πέφνε A) ABCD — 47. νέων coni. Herwerden probabiliter — 49. Ἀδραστιδ. Tricl.: Ἀδραστειδ. ABCD — δόμοιο A — 50. ἔχοντα Aristarchus (? v. schol.) et E²N²P²Q²: ἔχοντι ABCDE¹, quam lectionem Didymus probavit puncto post ῥίζαν posito — 52. λυρᾶν τυγχ. omisso τε D —

ὁπότε elici nequit, quare ingeniosam et facilem coniecturam Herwerdeni πότμα recipiendam duximus — 38. ἄνδρας hoc loco idem quod ἀνθρώπους significare patet, quae significatio non solum apud poetas frequens, sed ne a prosa quidem oratione aliena est — 41. ἔγει· ne tu ἄγεν corrigendum esse ducas, Parca gentis Emmenidarum ut praeteritis temporibus, sic etiam nunc secundis rebus adversas admiscet; cf. O. xiii 105 δαίμων γενέθλιος — 42. μύριμος υἱός, Oedipus, qui ut oraculum, quod olim Laio patri Delphis editum erat, ratum faceret, fatali vi vel invitus adactus est — 45. ἰδοῖσα δ' ὄξει' metri causa pro ἰδὼσα ὄξ' dictum est; Iurenka contulit ὄξεϊα χρέμισαν ἱπποὶ Hes. scut 318; illud ὄξ' ἰδὼν ex prisco ὄξ' ἰδὼν natum est. Conf. Soph. Ai. 836 αἰὲ δ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθῃ σεμνὰς Ἐρινὺς. Furiae filios Oedipi Eteoclem et Polynicem, ut se invicem interficerent, compulisse dicuntur, quod Furiarum erat impium animum filiorum erga patrem Oedipum ulcisci — 47 ss. Thersandrum, filium Polynicis et filiae Adrasti, a quo genus Adrasti denuo pullulavit (Ἀδραστιδᾶν θάλος), et Epigonorum et Troiani belli participem fuisse ferebant (v. Paus. vii 3, i. ix 5, 7), sed quo tempore vel loco idem ludorum certamina subierit, nihil relatum est; neque scio an ne Pindarus quidem hoc traditum invenerit, sed ipse finxerit, ut auctorem gentis bellica et ludicra laude Theronis similem faceret.

50. ad res praesentes redit, virtutes Theronis victoris illustrans. —

fuisse et ex Rhodo, unde primum Gelam Ol. 22, 3 et centum octo annis interiectis Agrigentum urbem Ol. 49, 3 conditam esse testimonio Thucydidis vi 4 constat, in Siciliam venisse credebantur. Telemachi vero ducis, qui Phalaridis tyrannidem Agrigentinam sustulit, filius aut nepos Emmenida fuit, a quo phratría Emmenidarum Agrigentina nomen traxit. Ab Emmenida Aenesidemus, clarissimus satellites Gelonis, descendit, cuius ex duobus filiis, Therone et Xenocrate, prior imperio Agrigentinorum potitus est et una cum Gelone, cui filiam Demaretam in matrimonium collocavit, Carthaginienses ad Himeram terra marique fudit. Inde clarissimus factus aequo regimine rebus Agrigentinis moderabatur, sed nihilo minus intestinis bellis et necessariorum dissensionibus vehementer lacescebatur. Inprimis in Hieronis regis Syracusani inimicitias incurrit, qui cum Polyzelo fratri, cuius praesidio Gelo Demaretam uxorem cum filiolo suo mandaverat et cuius filiam Thero ipse uxorem duxerat, vehementer invideret, Theroni, quod illum hospitio exceptum tueretur, arma intulit et Himeraeos, qui Agrigentinorum imperium aversabantur, socios sibi iungere coepit. Cum iam in eo res esset, ut copiae utrimque ad flumen Gelam in aciem educerentur, Simonides poeta Theronem patefactis Himeraeorum prodicionis consiliis cum Hierone reconciliavit (v. schol. O. II 80. 173, ex Timaeo petita). His cum dissidiis, quae Diodorus XI 48 initio anni Ol. 76, 1 facta esse narrat, insidiae Capyis et Hippocratis, cognatorum Theronis (v. schol. O. II 173) arcte cohaerere videntur. Nam eos duces Himeraeorum et auctores prodicionis fuisse Boeckhius acute perspexit. Aliquot annis post Thero vita decessit Ol. 77, 1, si Diodorum XI 53 sequimur, Ol. 76, 4, si rationes Boeckhii Expl. p. 209 probamus; de bona eius existimatione haec Diodorus l. l. refert: *τὴν ἀρχὴν ἐπιεικῶς διοικηκῶς καὶ ζῶν μεγάλης ἀποδοχῆς ἐτίγγανε παρὰ τοῖς πολλοῖς καὶ τελευτήσας ἡρωικῶν ἔνυχε τιμῶν.*

Iam nobis quaerendum est, quo anno Thero victoriam Olympicam, quam hac oda Pindarus illustrat, reportasse videatur. Vacillat enim, ut ex critico apparatu cognoscere licet, huius rei memoria, cum alii hanc victoriam Ol. 76 = 476 a. Chr., alii Ol. 77 = 472 a. Chr. partem esse referant. Atque mihi quidem Boeckhii ratio priorem sententiam amplectentis unice probatur. Nam et recenti indignatione Theronem ob Hieronis perfidiam et prodicionem patruelium flagrasse ex oda ipsa apparet (v. 18. 62. 106), et anno 472 tam insigni familiaritate Hieronis Pindarus utebatur, ut tum temporis minime ei liceret perfidiam et iniuriam Hieronis oblique carpere. Neque quod Diodorus dissidia Theronis et Hieronis Ol. 76, 1 facta esse narrat, id a recta via te deicere par est. Saepe enim ille res, quae iam initio solaris anni gestae erant, in Olympiadis proximum annum transtulit, unde non audacis est putare, iam ante mensem Augustum, quo ludi Olympici agebantur, lites istas Theronis et Hieronis motas et compositas esse. Neque tamen silentio praetereo non omnes viros doctos Boeckhii rationibus adstipulari et Bergkium, cum odam O. III post O. I scriptam esse sibi persuasisset et O. I contra fidem Olympicorum indicum Ol. 76 factam esse perhibuisset, Theronis victoriam ad Ol. 77, 1 rettulisse.

Summum carminis in Theronis virtutibus illustrandis eiusque animo de iniuriis ab impiis hominibus acceptis consolando versatur, cuius solatii

argumenta poeta inprimis petivit ab iusto regimine divini numinis, quod et in hac terra rebus humanis aequè consuleret et de mortuis severa iudicia exerceret. In prooemio ex tribus laudationibus, Iovis praesidis Pisae, Herculis conditoris ludorum, Theronis victoris, tertiam persequendam sibi proponit (1—8). Iam a Theronis maioribus, qui post multos labores Agrigentum urbem condiderint, orsus (9—12), pro futura felicitate eius pias preces fundit, ut iniuriarum acerba memoria oblitteretur (13—20); aerumnas enim praeteritas praesenti felicitate vinci et adversas res secundis in vita humana mixtas esse, eius rei documento esse casus filiarum Cadmi et fata Labdacidarum (21—49). Sic Theronis quoque animum praesenti felicitate victoriarum Olympicarum Pythicarum Isthmicarum ab tristitia refici, qua felicitate unice eum dignum esse, ut qui divitiis cum pietate fruatur et de rebus divinis sapienter sentiat (50—62). Inde veterum sapientium Pythagoreorumque dogmata de animae immortalitate atque palingenesia exponit: severa de mortuis apud inferos iudicia fieri, unde boni beata vita fruuntur, impii diris poenis affligantur, qui autem ter sine scelere vitam peregerint, ad insulas beatorum, ubi Peleus Cadmus Achilles degant, deducantur (62—91). Iam cum in eo poeta esset, ut talem sortem etiam Theroni, homini iustissimo, obventuram esse auguraretur, ab arcanis rebus longius persequendis se revocat atque in eo acquiescit, ut iuratus Theronis virtutes innumeras instar harenarum esse pronuntiet (92—110).

Theronis in honorem Pindarus praeter epinicia O. II et III etiam encomium misit, cuius frustula collecta habes fr. 118 et 119. Praeterea iam anno 494 Thrasybulo eiusque patri Xenocrati, quem fratrem Theronis fuisse supra diximus, victoriam Delphicam carmine P. VI gratulatus erat. Iam ante Theronem ex optimatibus Siciliae Olympia vicerant et monumenta consecraverant Pantares Menecratis fil. Gelous, Cleandri et Hippocratis tyrannorum pater (v. Herod. VII 154), cuius titulus nuper Olympiae inventus est (Arch. Zeit. 1882 n. 424), et Gelon Gelous, qui cum Ol. 73 = 488 a. Chr. vicisset, aeneum currum a Glaucia factum (Arch. Zeit. 1878 n. 186) Olympiae dedicavit (Paus. VI 9, 4). Denique idem Gelon, Hieronis frater maior, thesaurum Olympiae aedificavit, quem, quod manubias Carthaginiensibus ad Himeran detractas continebat, Carthaginiensem appellabant (Paus. VI 19, 7; cf. Die Ausgrabungen zu Olympia IV 35 ss.), quo thesauro etiam antiquiorem fuisse Gelae urbis thesaurum (Paus. VI 19, 15) ex architectonicis indiciis colligunt (v. Bötticher, Olympia p. 202).

De metris.

Carminis huius numeri sunt paeonici, quibus similibus in carminibus O. X. P. V. Pindarus usus est. Colorum in hoc genere carminum nulla fere vis est, unde ea ne dividere quidem operae pretium esse duximus. Pedes principales sunt cretici et paeones primus et quartus, qui ita inter se similes sunt, ut saepe in hoc carmine (str. 3. 6. ep. 1. 4) alter alterius vicem obtineat. Bacchios et antibacchios num cretici et paeonibus poeta admiscuerit, dubitare possis. Atque bacchios, quorum prior aut posterior longa in duas breves soluta sit, eo magis spernendos putavi, quod hanc licentiam in cognatis pedibus ionicis etiam post Pindarum raro Attici

poetae admiserunt. Qua de causa in strophae quidem versu septimo bacchios recipere non dubitavi, contra in versibus str. 3. 5. ep. 1. 4, ne antibacchios, quorum prima longa soluta esset, admittere cogerer, primam versus syllabam longam anacrusis vim obtinere et paeonicis ordinibus versuum str. 2. 6 iambicam anacrusim praemissam esse significavi. Praeterea in tertio versu,*cum aut longae finali prioris membri versus ambitus quinque temporum tribuendus aut transitus a creticis ad bacchios statuendus fuerit, priorem sententiam amplecti malui, quamvis Aristides de mus. I 33 rhythmicum tempus quinque morarum esse neget. Denique ditrochaeus in locum cretici pedis nisi sub finem strophae (v. 8) et epodi (v. 6) non successit. Magnas vero difficultates parant tripodiae trochaicae catalecticae paeonibus in epodi versibus secundo et tertio interpositae. Atque in secundo versu facilius eae ferri possunt, quod totus versus ex tripodiis constat; sed in tertio versu cum unam tripodiam tribus creticis admiscere dubitarem neque transitum a creticis pedibus ad bacchios probarem, ad remedium quintuplae longae confugiendum duxi. Ceterum audaciores rationes, quas in rhythmis huius carminis adornandis Schmidtii, Henricus et Mauricius (Pindars olympische Siegesgesänge p. LIII ss. et Stzb. d. b. Ak. a. 1872 p. 420 ss.) inierunt, refellere ab angustiis huius commentarioli alienum fuit. Ad postremum moneo versus strophae sextum et septimum in unum versum a Boeckhio secundis curis copulatos esse, mihi priorem rationem magis placuisse, ita tamen, ut alterius editionis numeros uncinis inclusos in sinistra margine adderem. Cantatum esse hoc carmen puto inter convivium (v. 52) a choro tripudiante fidibus accinentibus (v. 1. 52). Saltasse autem chorum inde colligo, quod et paeanes, quorum praecipuus rhythmus paeon vel creticus fuit, saltari solebant, et rhythmorum tanta aequalitas in hac oda servata est, ut etiam pausarum intervalla facile definiri possint (conf. Prol. p. LVI). Perbene autem speciem paeanis hoc epinicium induit, quo victoria Olympica ita praedicatur, ut simul piaee preces pro salute regiae domus fundantur et mysteriorum sancta dogmata revelentur.

Ἀναξίφορμιγγες ὕμνοι, Στρ. α'.
τίνα θεόν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;

VARIA LECTIO. INSCR. Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ ἄρματι B — Schol. ad inscr.: γέγραπται ὁ ἐπὶ νικῶντι Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ ἄρματι νικήσαντι (νευκηνότι B) τὴν οὗ δλ. (numerus Olympiadis om. A), ad v. 166: Θήρων οὗ ἢ οὗ ἐνίκησε, ad v. 168 ἐνίκη οὗν οὗ. — 2. τίνα δ' ἥρ A — τίν' ἄνδρα CD —

COMMENTARIUM. V. 1. ἀναξίφορμιγγες· phormingi hymnum imperare Pindarus voluit, artis antiquae leges secutus; postea ordine inverso tibias hymno imperare conqueritur Pratinas ap. Athen. xiv 617 — 2. imitatus est Pindarum ordine male inverso Horatius C. I 13: quem virum aut heroa lyra vel acris | tibia sumis celebrare Chio, | quem deum? Adeo autem Horatius Pindari exemplar expressit, ut quas ille quinque pericopas fecerat, eas ipse quindecim strophis, quarum trinae in triadicam periodum cogerentur, redderet. Inter Graecos triplicem istam distinctionem imitati sunt Antiph. I 27 οὔτε θεοὺς οὐδ' ἥρωας οὔτ' ἀνθρώπους αἰσχυνομένησα, Isocrat. 9, 39 οὔδεις οὔτε θνητὸς οὐδ' ἡμίθεος οὔτ' ἀθάνατος ἐβρεθήσεται κάλλιον λαβὼν ἐκείνου τὴν βασιλείαν —

- ἦτοι Πῖσα μὲν Διὸς· Ὀλυμπιάδα δ' ἔσ- 5
 τασεν Ἡρακλῆς
 ἀκροθίνια πολέμου·
- 5 Θήρωνα δὲ τετραγορίας ἔνεκα νικαφόρου
 γεγωνητέον, ὅπιν δίκαιον ξένων, 10
 ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,
 εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν·
- καμόντες οἷ πολλὰ θυμῷ Ἀντ. α'. 15
 10 ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 (10) ὀφθαλμός, αἰὼν δ' ἔφεπε μόρσιμος, πλοῦ-
 τόν τε καὶ χάριν ἄγων 20
 γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Πέας, ἔδος Ὀλύμπου νέμων
 ἀέθλων τε κορυφὰν πόρον τ' Ἀλφειοῦ, 25
- 15 ἱανθεῖς ἀοιδαῖς
 εὐφρων ἄρουραν ἐτι πατρίαν σφίσις κόμισον
- (15) λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων Ἐπ. α'.
 ἐν δίκῃ τε καὶ 30
 παρὰ δίκαν ἀποί- ητον οὐδ' ἂν
 χρόνος ὁ πάντων πατήρ δύναι-
 το θέμεν ἔργων τέλος·

4. ἀκροθίνια C, quod Zenodotum legisse testantur schol. — 5. δὲ om. A — νικαφόροις C¹ — 6. ὅπιν δικ. ξένων Hermann opusc. i 244: ὅπλ δικ. ξένων codd. — 8. ὀρθόπολιν AD — 11. δ' ἔφ. ACD: τ' ἔφ. B — μόρσιμος ἐπ' ὄλβον coni. Heyne, μοιρίδιος ὄλβον Schwickert, Unters. zu Pind. Ol. II. 1891 p. IV — 18. τε om. C — ἂν om. A —

4. ἀκροθίνια πολέμου, ludos ex primitiis belli institutos; rem poeta ipse O. x 62 illustrat; Pindarum imitatus est auctor epigrammatis ap. Paus. v 27, 12: Ζητὶ θεῶν βασιλεῖ μ' ἀκροθίνιον ἐνθάδ' ἔθηκαν. cf. Thuc. i 132 τριποδα . . . ὅν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον — 6. ὅπιν, quod ingeniosa coniectura Hermannus reposuit, cum P. viii 71. I. v 58 notionem curae habeat, hoc loco eum significat, qui cum iura hospitum iusto regimine tueatur, ipse hospitum sollicita cura est, sive quem hospites verecunda cum cura auspiciunt. Hoc enim etiam regis dignitati magis convenit quam si hospitum causam iuste curare dicatur — 7. ἔρεισμ' Ἀκράγαντος Theronem Pindarus dicit, ut Homerus Aiacem ἔρκος Ἀχαιῶν (H 211), et ipse fr. 76 Athenas Ἑλλάδος ἔρεισμα, P. vii 56 Arcesilaum πόρον ἄστεος — 8. εὐωνύμων eadem versus sede poeta posuit nomina cum εὐ composita εὐφρων v. 16, εὐθυμῶν v. 38, εὐεργέταν v. 104, ut et imagine vocis repercussae luderet et vim adverbii gravitate modorum musicorum augeret; v. Prol. p. xix — 10. schol.: ἱερὸν δὲ εἶπεν οἴκημα τὴν Ἀκράγαντα διὰ τὸ Ἀθηνᾶς αὐτόθι νεῶν εἶναι περιτῶς ἁγιστευόμενον, ἢ διὰ τὸ τὴν Ἀκράγαντα τῇ Περσεφόνῃ εἰς τὰ ἀνακαλυπτήρια ὑπὸ Διὸς δοθῆναι — 11. ὀφθαλμός. cf. O. vi 16 et Aristot. rhet. iii 10, 7, quo posteriore loco Athenae et Sparta oculi Graeciae dicuntur — 16. σφίσις addito λοιπῷ γένει explicatur, ut O. viii 83 πόσμον ὃν σφιν Ζεὺς ὤπασεν — 18. παρὰ δίκαν: iniurias Hieronis et prodicionem Cappyis et Hippocratis respici supra exposuimus scholiorum auctoritatem secuti — ἀποίητον. cf. Simonid. 6: τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται — 19. χρόνος ὁ πάντων πατήρ. hunc locum respicit Longus II 5 τοῦ Κρόνου

τὸ λαλαγῆσαι θέλων κρύφον
 τιθέμεν ἐσλῶν καλοῖς
 ἔργοις· ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν, 180
 (99) καὶ κείνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν,
 110 τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

107. *θέλων*: *φιλῶν* et deinde *κρύφον* *τε* *θέμεν* Naber — *κρύφον* Aristarchus: *κρύφιον* *ABCD*; *τιθέμεν* conl. Hermann: *τε* *θέμεν* *ABCD* — *ἐσλῶν καλοῖς* Aristarchus: *ἐσλὸν* (*ἐσθλὸν* *CD*) *καλοῖς* *ABCD* — 108. *ἐπεὶ*: *ἐπ'* *εἰ* conl. Kaibel Herm. 1^a, 249 — *περιπέφευγε* *BCD*: *περιφεύγει* *A* — 109. *καὶ κείνος* Mommsen: *κακείνος* *ABCD*

Agrigento Ol. 49, 3 condito usque ad victoriam Theronis Ol. 76, 1 partam anni 106 sunt, quos, ut poetam decet, rotundo numero adumbrat — 105. *Θήρωνος*: de hoc nomine magna cum vi in principium novae strophae tracto confer P. XII 17; praeivit in hoc artificio Pindaro Homerus Il. A 52 — 107. *τὸ λαλαγῆσαι* ... *κρύφον τιθέμεν* garriendo homines petulantes, quominus carmina encomia exaudirentur, impedivisse dicit — *κρύφον*, quod accusativi praedicativi vim obtinet, a nominativo utrum nominis masculini *κρύφος*, an participii neutrius *κρύφον* descendat, incertum est.

ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
εὐθυμῖαν τε μέτα καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

(35) οὕτω δὲ Μοῖρ', ἃ τε πατρώιον Ἐπ. β'. 65

40 τῶνδ' ἔχει τὸν εὖ-

φρονα πότμον, θεόρ-τω σὺν ὕλβῳ

ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιν-

τράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·

ἔξ οὐπερ ἔκτεινε Λᾶον μόριμος νῖος 70

συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν

(40) παλαίφατον τέλεσσε.

45 ἰδοῖσα δ' ὄξει' Ἑριννὺς Στρ. γ'. 75

ἔπεφνέ Φοι σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήιον·

λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνεί-

κει, νέοις ἐν ἀέθλοις

ἐν μάχαις τε πολέμον

(45) τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις· 80

50 ὄθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν πρέπει

τὸν Αἰνησιδάμου

ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν. 85

37. δ' BCD: τ' A — 40. τόνδ' C¹ — 41. ἄλλος χρόνος A¹ — 42. μόριμος Tricl.: μόριμος ABCD, utrumque agnoscunt schol. — 43. συναντώμ. CD — 44. τέλεσσε B: τέλεσεν ACD — 45. Ἑριννὺς ABCD: ἐριννὺς E — 46. ἔπεφνε Tricl.: πέφνε (πέφνε A) ABCD — 47. νέων coni. Herwerden probabiliter — 49. Ἀδραστιδ. Tricl.: Ἀδραστιδ. ABCD — δόμοιο A — 50. ἔχοντα Aristarchus (? v. schol.) et E²N²P²Q²: ἔχοντι ABCEDE¹, quam lectionem Didymus probavit puncto post ῥίζαν posito — 52. λυρᾶν τυγχ. omisso τε D —

ὅποτε elici nequit, quare ingeniosam et facilem coniecturam Herwerdeni πότερα recipiendam duximus — 38. ἄνδρας hoc loco idem quod ἀνθρώπους significare patet, quae significatio non solum apud poetas frequens, sed ne a prosa quidem oratione aliena est — 41. ἄγει ne tu ἄγεν corrigendum esse ducas, Parca gentis Emmenidarum ut praeteritis temporibus, sic etiam nunc secundis rebus adversas admiscet; cf. O. xiii 105 δαίμων γενέθλιος — 42. μόριμος νῖος, Oedipus, qui ut oraculum, quod olim Laio patri Delphis editum erat, ratum faceret, fatali vi vel invitus adactus est — 45. ἰδοῖσα δ' ὄξει' metri causa pro ἰδοῖσα ὄξ' dictum est; Iurenka contulit ὄξεϊα χρέμισαν ἵπποι Hes. scut 318; illud ὄξ' ἰδών ex prisco ὄξ' ἱδών natum est. Conf. Soph. Ai. 836 ἀεὶ δ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθ' σεμνὴς Ἑριννὺς. Furiae filios Oedipi Eteoclem et Polynicem, ut se invicem interficerent, compulisse dicuntur, quod Furiarum erat impium animum filiorum erga patrem Oedipum ulcisci — 47 ss. Thersandrum, filium Polynicis et filiae Adrasti, a quo genus Adrasti denuo pullulavit (Ἀδραστιδᾶν θάλος), et Epigonorum et Troiani belli participem fuisse ferebant (v. Paus. vii 3, 1. ix 5, 7), sed quo tempore vel loco idem ludorum certamina subierit, nihil relatum est; neque scio an ne Pindarus quidem hoc traditum invenerit, sed ipse finxerit, ut auctorem gentis bellica et ludicra laude Theronis similem faceret.

50. ad res praesentes redit, virtutes Theronis victoris illustrans. —

- Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς Ἀντ. γ'.
 γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν
 55 Ἴσθμοι τε κοιναὶ Χάριτες ἄνθεα τεθρίπ- 90
 πων δυνωδεκαδρόμων
 (51) ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν
 πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυσφρονᾶν. 95
 ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος
 φέρει τῶν τε καὶ τῶν
 60 καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν, 100
 (55) ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτυμώτατον Ἑπ. γ'.
 ἀνδρὶ φέγγος· εἴ
 γέ νιν ἔχων τις οἶ-δεν τὸ μέλλον,
 ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὖ-
 τις ἀπάλαμνοι φρένες 105

55. δυνώδεκα δρόμων B — 57. παραλ. δυσφρ. Tricl.: δυσφρ. παραλ. A B C D E — δυσφρονᾶν coni. Dindorf: δυσφρονᾶσαν A B C D, δυσφρόνων Tricl., ἀφροσυνᾶν schol. — 58. δαιδαλμένος D — 59. τε: δε A — 62. εἴ γε Boeckh; εἴ δὲ codd., εἴτε Hermann, εἴ δὲ νιν ἔχων τις οἴσει Herwerden — 63. αὐτὶς coni. Rauchenstein: αὐτίκ' codd. et schol. --

54. victoriis Pythicae et Isthmiae, quarum fratrem Xenocratem consortem Thero habuit, carmina P. vi et I. ii consecrata sunt — 55. δυνωδεκαδρόμων· schol.: ὅτι δώδεκα δρόμους ἔτρεχον τὰ τέλεια ἄρματα, τουτέστι ιβ' καμπτήρας· cf. O. iii 38. vi 75. P. v 33; de ambigua quaestione, utrum duodecim curricula simplicia an dupla fuerint, vel utrum duodecies an sexies circa metam cucurrerint, vide Pollack, Hippodromica, Lips. 1890 p. 101 — 57. δυσφρονᾶν, quod Dindorfius restituit, ad analogiam vocabulorum εὐφρόνη, δυσφρόνη, ἀφρόνη formatum est — 60. ἀγροτέραν· θηρευτικὴν scholia interpretantur, et analogia Ἀρεμίδος ἀγροτέρας interpretes confirmant; aliis locis, ut P. iii 4. N. iii 46, fortasse etiam P. ix 6 vulgaris significatio 'ferae, agrestis' huic nomini est.

62. Theronis epinicio aptissime Pindarus inserit placita Orphicorum de poenis et praemiis defunctorum et Pythagoreorum somnia de palingenesia; haec enim cum in Italia et Sicilia pervulgata essent (cf. Erw. Rohde, Psyche p. 508 ss.), Theroni et genti Emmenidarum, qua pietate erga deos erant, apprime grata et accepta erant. Similia de his rebus exponunt Pindarus fr. 129—133. Plato de rep. x 617 ss., Phaedr. 249. Ps. Plat. Axioch. 371. Vergilius Aen. vi 748 ss. Totam hanc doctrinam uberrime nuper pertractavit Dieterich, Nekyia 119 ss. — 62. ἀνδρὶ φέγγος· cf. Aristoph. Plut. 640 μέγα βροτοῖσι φέγγος Ἀσκληπιόν — εἴ γέ νιν· loci, qualem Boeckhii restituit, sententia haec est: divitiae virtutibus ornatae lux quaedam homini sunt, si quidem, cum dives sit (πλοῦτον ἔχων, non πλοῦτον ἀρεταῖς δεδαιδαλμένον ἔχων) res post mortem futuras non ignorat; hi enim, cum quae poenae impiis post mortem constitutae sint reputent, a scelere et superbia deterrentur; ceteris autem, cum ad impia consilia administranda divitiis abutantur, decus ex divitiis paratur nullum — 63 ss. etiam recepta Rauchensteinii praeclara emendatione αὐτὶς pro αὐτίκ' restat obacuritas quaedam loci, quoniam quae secundo loco dicta sunt τὰ δ' . . . ἀνάγκη, priore loco dicenda fuerunt. Neque tamen inversio ordinis adeo offensioni est, ut aut adverbium ἐνθάδε a suo verbo ἔτισαν divellamus et cum adiectivo ἀπάλαμνοι (v. schol. τῶ δὲ ἀπάλαμνοι φρένες συναπτέον τὸ ἐνθάδε), vel cum participio θανόντων (Rohde Psyche p. 501) coniungamus, aut animas in terram remissas facinorum in Orco commissorum poenas luere credamus, aut denique ἀκαλάμους φρένας animas non flagitiis pollutas, sed perversitatis

- ποινας ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχῇ
 65 ἀλιτρὰ κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρῇ
 (60) λόγον φράσαις ἀνάγκη.
 ἴσ' ἐν δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ, Στρ. δ'.
 ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἄελιον ἔχοντες ἀπονέστερον 110
 ἐσλοὶ δέκονται βίοντον, οὐ χθόνα ταράσ-
 σουντες ἐν χειρὸς ἀκμῇ
 70 οὐδὲ πόντιον ὕδωρ 115
 (65) κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίους
 θεῶν οὔτινες ἔχαιρον εὐορκίαις
 ἄδακρον νέμονται 120
 αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσύρατον ὀκχέοντι πόνον.

64. τᾷ διὸς C — 66. ἐχθρὰ A^{ac} — ἀνάγκη A et schol. — 67. ἴσαις δὲ νύκτ. ἴσαις δὲ ἐν νύκτ. B. . . ἴσαις δ' ἐν ἡμ. codd. vett. et schol., ἴσον δὲ νύκτ. . . ἴσα δ' ἐν Tricl., ἴσ' ἐν δὲ . . . ἴσα δ' ἐν ἡμ. conl. Schwickert, ἴσον δὲ . . . ἴσον ἐν ἡμ. Boeckh, ἴσαις δὲ . . . ἴσαις δ' ἡμ. Mommsen. — 68. ἄλιον codd. — 69. δέκονται A: δέρονται BCD, νέμονται Byz., δρέπονται conl. Geel. — χαράσ-
 σουντες conl. Naber — ἐν χειρὸς ἀκμῇ ACD et schol.: ἐν χειρὸς ἀλκῇ B, ἀλκῇ
 χειρῶν Mosch. — 71. κεινὰν Mosch.: κεινὰν ABCD, κείναιν Madvig Adv. crit.
 1 186 — τιμίους B, τίμιοι conl. Thiersch; παρὰ τιμαόροις Hartung — 72. εὐορκί-
 ασιον D — 74. τοῖς δ' scholia cum lemmate cod. A —

et pertinacitatis levibus vitiis maculatas intellegamus (Luebbert, de Pindaro dog-
 matis de migratione animarum cultore p. xix). Haec igitur duo ait poeta homini
 sapienti persuasum esse, et scelera, quae hac in terra latuerint, infra a severis
 et quos nemo fallat iudicibus castigari, et animas mortuorum (θανόντων) male-
 ficiis pollutas denuo in terram remitti, ut turpi corporis formae inclusae poenas
 impietatis malignitatisve luant — ἔτισαν aor. gnomo, de quo iuxta praes.
 usurpat cf. N. III 40 — 67 . . . 74 quo modo iudicia apud inferos exerceantur
 et debitam quisque sortem nanciscatur poeta exponit, alteram sententiam,
 praecedentis strophae, τὰ δ' ἐν τᾷδε . . . ἀνάγκη, longius persequens. Haec
 enim poeta obscura, utpote mystica, dogmata Orphicorum secutus docere
 voluisse videtur: primum mortuorum de factis a iudicibus Orci iudicium fieri,
 deinde probos in sedem piorum, improbos in sedem impiorum mitti, tum post-
 quam illis in sedibus per aliquot annos animae commoratae fuerint, rursus eas
 in terram remitti et corpori iungi, ut aliae reges et heroes fiant, aliae sues et
 ferae (fr. 133), porro illos mortuos iterum severa iudicia subire, quo orbe ter
 percurso tandem qui infra et supra ter probati fuerint ad insulas beatas Elysii per-
 venire — 67. ἴσα . . . ἴσα, pariter noctu atque interdiu, ut perpetua serenitas signi-
 ficetur; cf. epigr. coll. Kaibeli n. 2286: Λητογενὴς, σὺ δὲ παῖδας ἐν ἡρώεσσι
 φυλάσσεις, εὐσεβέων αἰεὶ χῶρον ἐπερχόμενος. Contra schol.: ἴσον ἡμῖν τοῖς ζωῶν
 χρόνον ἐπιβάλλει ὁ ἥλιος καὶ τοῖς ἐν ᾧδον δικαίοις, quae interpretatio parum splen-
 doris vitae beatorum afferret — 68. ἀπονέστερον, minus molestam vitam quam
 quae iis, dum in hac terra degunt, obtigit. Agriculturae et navigationis laboribus,
 quos alii ob rerum penuriam (κεινὰν παρὰ δίαιταν v. 71) suscipere cogantur, iustos
 in Orco vacare Pindarus ad exemplum Hesiodi opp. 231 exponit. Pindari versus
 ante oculos habuit Gregorius Naz., de spiritibus coelestibus t. II p. 43 a Tafelio
 laudatus: οὐ πλοῦτος κείνοισιν ἐράσμιος οὐδ' ὅσα θνητοῖς! Γαῖα φέρει κακίης
 μελεδήματα· οὐκ ἀρόουσιν, | οὐ πελάγη πλώουσιν ἀπειρέως οὔτεκα γαστρούς. —
 71. τιμίους θεῶν· schol.: τῷ Πλούτῳ καὶ τῇ Περσεφόνη. τίμιοι illi non tam
 quod honorati inter deos sunt appellantur, sed peculiari usu quod τιμὰς ἀπονέ-
 μουντο τοῖς θανούσιν — 72. οὔτινες ἔχαιρον εὐορκίαις vicem subiecti verbi νέμονται
 obtinent. Quominus ea cum Rauchensteinio ad τιμίους θεῶν referas, ipsa vis
 pronominis οὔτινες obstat — 74. impiorum in Orco vitam quod uno versu ab-

- 75 ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐστρὶς Ἀντ. δ'.
ἐκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν 125
- (70) ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου
τύρσιν· ἔνθα μακάρων
νάσος ὠκεανίδες
αὔραι περιπνέουσιν, ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει, 130
- 80 τὰ μὲν χειρσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δεινδρέων,
ὔδωρ δ' ἄλλα φέρβει,
ὄρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ κροτάφους 135
- (75) βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδαμάνθους, Ἐπ. δ'.
ὄν πατήρ ἔχει
μέγας ἐτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,
85 πόσις δὲ πάντων Ῥέας ὑπέρ-τατον ἐχοίσας θρόνον. 140
Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ
- (80) λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

74. ἀπροσόρατον *ABD*: ἀπροσούρατον *C*, ἀπροόρατον *O*¹ — ἐχέοντι *A* —
76. ἐκατέρωθι *C*¹ — ἐχέμεν *C* — 77. ἔτειλαν *Tricl.* et *schol.*: ἔστειλαν *ABCD* et
paraphr. — 78. νάσος *Tricl.* et paraphr.: νάσον *ABCD* — 79. περιπνέουσιν
A, περιπνέουσιν *B* — 82. κροτάφους *coni. Karsten*: στεφάνους *ABC'D*, στεφά-
νοις *C² Byz.*, κεφαλὰς *coni. Pauw* — 83. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι *AB*: βουλαῖσιν ὀρθαῖσι
C, βουλαῖς ὀρθαῖσι *D* — 84. μέγας *Mommsen*²: γᾶς (γῆς *AC*²) *ABCD*, Κρόνος
Tricl., χθονὸς *Mommsen*, Διὸς *post Pauwium Kaibel*, *Herm.* 19, 246 γᾶς *ex glossa*
παῖς proximi versus ortum esse ratus, ὃν τε Γᾶς ἔχει παῖς ipse in proecdosi
tentaveram — 85. πόσις *Aristarchum probasse scholia narrant.* — ὑπέρτατον
Tricl.: ὑπάτον *ABCD* — ἐχοίσας *παῖς θρόνον ABCD*, παῖς *eiec. Tricl.* —
87. ἀχιλλέα *AB* —

solvit, piorum septem versibus persecutus est, hoc poeta consolandi Theronis
causa fecit, cui nimirum laeta sors piorum, non tristis improborum expectanda
fuit — 75. palingenesiam non perpetuam esse credebant, ut deinceps semper
animae in terram remitterentur, sed ter probatas, cum tertium remissae sceleris
purae mansissent, inter beatarum numerum recipi et in Elysii campos mitti
— 77. Διὸς ὁδὸν *Orphicam poesis sapere Dissenio et Bergkio opusc. II 708*
videtur, qua de sententia confer sobrium iudicium Erwini Rohde Psyche p. 505.
Ceterum Saturnum iam Hesiodus opp. 169 ss. aurea aetate deperdita in extremis
terrae terminis insularum beatorum sceptrum tenere tradidit — Κρόνον τύρ-
σιν· Saturni arcem, a qua non differre credo Homeri Λεικάδα πέτραν (α 11)
et promontorium Zephyri poetae mystici Avieni or. mar. 226 — 78. νάσος,
cuius in locum iam in optimis codicibus interpolata lectio νάσον successit,
acc. pl. est diphthongo ους Aeolico more correpta, quae eadem correptio in-
venitur in ἐσλὸς N. III 29; tertium exemplum ἡμένης N. x 62 dubiae fidei est —
83. Rhadamanthum solum Saturno iudici assidentem Pindarus facit, auctori-
tatem Homeri δ 563 secutus: ἀλλὰ σ' ἐς Ἥλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης
ἄθανάτοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθος. cf. Prol. p. cxxiv — 84. resti-
tutio loci corrupti incerta est, verum tamen lectionem Κρόνος ex interpolatis
codicibus recipere eo magis dubitavimus, quod nomen dei iam supra v. 77
allatum est; Saturnus coniectura Bergkii probata apte praedicatur magnus
pater, Rheae maritus, quae ipsa, cum Magna dea esset, omnium summam tene-
bat sellam — 86. Peleum Cadmum Achillem cum in insulis fortunatorum com-

Ἀντ. γ.

τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὐλυμπόνδ' ἰὼν θαυτὸν ἀγῶνα νέμειν 65

ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφοαρμάτου

διφορηλασίας. ἐμὲ δ' ὦν παρ' θυμὸς ὀτρύνει φάμεν Ἑμμε-
νίδαις

Θήρωνί τ' ἐλθεῖν κῦδος, εὐίππων διδόντων Τυνδαριδᾶν, 70

ὅτι πλείσταισι βροτῶν

40 ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

Ἐπ. γ'.

εὐσεβεῖ γνώμα φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.

εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον, 75

νῦν γε πρὸς ἐσχατιᾶν Θήρων ἀρεταῖσιν ἰκάνων ἄπτεται

οἴκοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν. τὸ πόρσω δ' ἔστι σοφοῖς ἄβρατον 80

45 κάσφοις. οὗ νιν διώξω· κεινὸς εἶην.

36. ἐπέτραπεν *CD* — 37. ῥιμφοαρμάτου antiquam lectionem fuisse ex scholiis collegit Lehrs, Pindarschol. 41 — 38. παρ' coni. Boeckh: πᾶ (πα *A^{pc}D*) *ABCD* et schol., καὶ coni. Schröder — 39. κῦδος γ' *A* — 40. ξειν. *ABCD* — 42. αἰδοιέστατος *A* — 43. γε *BC*: δὲ *AD* — 45. μιν (νιν *C¹*) *C¹D*: μὴν *A* (c. glossa δὴ) *BC²*, μὴ *C³* Mingarelli — κείνος *D^{ac}* et v. l. schol., κεινὸν οἶμον coni. Herwerden. —

lato pectore et corpore non sub mammis, sed supra femora cincto olim efficiebantur, quamquam postea more mutato Musae alte cinctae ab artificibus ponebantur.

38 ss. a fabulis ad praesentes res redit — 38. Ἑμμενίδαις· de Therone ex stirpe Emmenidarum prognato confer O. II arg. — 41. τελετάς· schol.: τελετάς νῦν τὰς ἑορτάς· οὐ γὰρ τὰ ὄργια. Similis vocabuli notio est O. 51. P. IX 97. N. x 34 — 42 ss. simili gradatione poeta O. I in. usus est, ita tamen, ut hoc loco accuratius utilitatem (ἀριστεύει) et opes (κτεάνων) et virtutem (ἀρεταῖσιν) distingueret. Columnas Herculis terminos orbis terrarum et consiliorum hominum esse similiter exponit N. III 21. I. III 30 — 43. νῦν γε· cf. O. I 108 τῶν γε νῦν, quo homines quales nunc sunt heroibus opponuntur — 44. οἴκοθεν addidit ad longitudinem itineris significandam — 45. κεινὸς εἶην· κεινὸς ἄν εἶην, εἴ νιν (i. e. τὸ πόρσω) διώκοιμι Boeckhius interpretatur. At alterum exemplum omissae particulae ἄν O. XI 21 Lehrsii felici coniectura remotum est, et tertium P. IV 118 Hermannii (de particula ἄν, in Opusc. IV 162) coniectura, non librorum fide nititur; quae autem praeterea afferuntur exempla O. IX 80 et P. XI 50 non similia sunt. Rectius igitur Gildersleevis comparato Lys. or. 21, 22 μαινοίμην γὰρ εἰ ἀναλίσκοιμι optativum explicat: mente cassum me dicant, si impossibilia vener.

ΟΛΤΜΠ. Γ΄.
ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.
ΕΙΣ ΘΕΟΞΕΝΙΑ.

Strophae.

1 ω - ω - - 1 υ - | - 1 ω - ω - |
 - 1 ω - ω - - 1 υ - |
 - 1 ω - ω - - 1 υ - | - 1 ω - ω - |
 - 1 υ - - 1 υ - - 1 υ - - 1 ω - ω - - 1 υ - |
 5 1 υ - - 1 υ - - 1 υ - |

Epodi.

1 υ - υ - 1 υ - - 1 ω - ω - |
 1 υ - - 1 ω - - 1 υ - - 1 υ - |
 1 ω - ω - - 1 ω - ω - - 1 υ - |
 1 ω - ω - - 1 υ - υ - 1 ω - ω - |
 5 1 υ - - 1 υ - - 1 υ - |

Argumentum.

Pindarus cum ex tribus, quibus laudes epinicii carminis deberentur, deo heroe viro, ultimum, Theronem victorem, superiore oda illustrasset, hanc odam heroum, Herculis et Dioscurorum, laudibus consecravit. In prooemio igitur a sacris Tyndaridarum, quibus Thero eiusque amici coronati intererant, proficiscitur (1—13). Corona vero oleagina, qua Thero victor redimitus erat, ansam ei praebebat narrandi fabulam de oleastro ab Hercule ex agro Hyperboreorum in nemus Olympicum translato (13—34). Sub finem redit ad Dioscuros heroes, quibus Hercules vita decedens curam ludorum mandaverit, et Theronem regem, qui curuli victoria Olympica reportata summum fastigium humanae felicitatis attigerit (35—45) — De tempore carminis ex eo, quod poeta in ultimis versibus 42 ss. simili gradatione atque in praeclaro prooemio primi carminis Olympici usus est, Bergkii, Hermannii opusc. v 67 opinionem secutus, hoc carmen post O. 1 scriptum esse conclusit, equidem nihil colligere ausim. Ut enim in promptu est suspicari poetam versibus exilibus huius carminis splendidiorem illum locum auditoribus in mentem revocare voluisse, ita contrarium quoque defendi potest, ut primum poetam gradationem istam

in carmine O. III summis lineamentis adumbrasse, postea in carmine O. I splendidius exornasse et perpolivisse dicamus. Cantatum hoc carmen est sacris Theoxeniis Dioscurorum, quorum favori Thero victoriam Olympicam debere ferebatur (v. schol. ad inscr.). Horum igitur sacrorum opportunitate Thero similiter atque Carneorum Arcesilaus (P. v) usus esse videtur, ut victoriam Olympicam Musa Pindari, fortasse tum iam in Sicilia commorantis, denuo et publice celebrandam curaret. Namque hoc carmen non solum in codicibus post O. II collocatum est, sed etiam auctor carminis ipse et versu quarto (*νεοσίγαλον εὐρόντι τρόπον* cf. I. v 63) et toto argumento carminis, quo prooemium carminis superioris, O. II 2, respicit, hoc tertium carmen post secundum scriptum esse significavit. Nolo tamen silentio praetermittere Boeckhium Bergkium alios in contrariam sententiam inclinare, ut primum poetam hoc carmine publice victoriam Theronis, deinde carmine secundo inter privatos parietes praedicasse ducant. Denique fabulam de Hercule conditore Olympicorum ludorum iam antea a poeta carmine O. X fuse tractatam esse moneo.

De metris.

Carmen gravissimum ad antiquam et severam normam carminum dactylo-epitriticorum compositum est, unde quod poeta *νεοσίγαλον τρόπον* se invenisse dicit (v. 4), non novum quendam et antea non auditum modum se promere, sed dactylo-epitritos huius carminis a paeonibus, quibus in antecedenti carmine usus esset, diversos esse significat. In metris enim conformandis adeo nihil poeta novavit, ut formas epitritorum et dactylicarum tripodiarum solas adhibuerit et secundum veterem morem carminum *σχοινωτενῶν* (cf. fr. 79) strophae versus quatuor continuitate numerorum coniunxerit. Epodi rhythmorum cursus paulo concitator est, sed ne hic quidem in mediis versibus umquam rectum ordinem numerorum interruptit. Dorici vero modi, quibus carmen compositum est (v. 5), egregie gravitati et austeritati numerorum dactylo-epitriticorum conveniunt -- Cantatum est carmen a choro (v. 6) fidibus et tibiis accinentibus (v. 8) in Theoxeniis Dioscurorum (v. 1). Utrum autem in pompa ad aedem Dioscurorum cantatum sit, quae scholiastarum opinio est (ad v. 10), an inter epulas publicas, quibus in sacris Theoxeniorum populum excipi solitum esse exemplo Euphorionis apud Herod. VI 127 docemur, non praefracte diiudicare ausim; sed tamen priorem sententiam frequenti anacrusi et metro *κατ' ἐνόπλιον* commendari existimo.

Στρ. α'.

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἀδεῖν καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένῃ
κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων εὐχομαι,

VARIA LECTIO. INSCR. τῷ αὐτῷ ᾠματι. Θεοξένια AC, τῷ αὐτῷ εἰς Θεοξένια BD — 1. φιλοξέν. BC —

COMMENTARIUM. V. 1. Tyndaridis poeta placere vult, quod carmen in sacris Tyndaridarum cantabatur, id quod et vetere inscriptione εἰς Θεοξένια indicatur et adnotatione Aristarchi confirmatur in scholiis: Ἀρίσταρχός φησι παρὰ τοῖς Ἀκράγαντινῶσι διὰ τιμῆς εἶναι τοῖς Διοσκούροις καὶ πατρίῳ ἔθει καὶ νῦν αὐτοῖς

Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων 5
ἵππων ἄτων. Μοῖσα δ' οὕτω μοι παρεσταίῃ νεοσίγαλον
εὐρόντι τρόπον

5 Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

Ἄντ. α'.

ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν ξευχθέντες ἐπι στέφανοι 10
πράσσουντί με τοῦτο θεόδμητον χρέος,
φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοὰν ἀνλῶν ἐπέων τε θέσειν
Αἰνησιδάμον παιδὶ συμμῖξαι πρεπόντως, ἃ τε Πίσσα με 15
γεγωνεῖν, τὰς ἄπο

10 θεόμοροι νίσσονται ἐπ' ἀνθρώπους αἰοδαί,

Ἐπ. α'.

ὃ τινι κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας, 20
ἀτρεκῆς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν

4. μοῖσαι C — 4. μοι παρεσταίῃ conl. Naber: ποι (που CII cum C vv. 4—11 bis habeat, τοι D) παρέστα (παρέσται D) μοι ABCD, τοι παρίστα (παρέστα op. v 381) μοι Boeckh — 7. θεόδμητον BC: θεόδματον AD — 9. παιδὶ: πὰρ παιδὶ B¹ — πρεπόντως: Θήρωνος B — 9. με γεγωνεῖν codd. et schol., ξ γεγωνεῖν conl. Hartung, με γεγωνεῖ conl. Pauw — 10. θεόμοροι P: θεόμοιροι ABCD —

χορησθαι. Theoxenia autem ista sacra audiebant, quod in iis mensa et lectus sternerbantur (lectisternia), ut dii, quos hominum coetum et hospitalitatem haud spernere credebant, epularum et convivii consortes fierent. Hanc consuetudinem et Pindarus O. III 39. N. x 49 respicit et similes loci Herod. VI 127 et Athen. IV p. 137 e necnon inscriptiones artisque monumenta confirmant, quibusde conferre iuvat Furtwänglerum in Roscheri Lex. mythol. I 1167 s., et Crusium, Philol. 53, 68, 132. Ceterum ficta esse videntur, quae scholiastae, cur Theoxeniis potissimum victoriam Thero celebrandam curaverit, memoriae produnt; isti enim quo tempore Thero Dioscuris sacra faceret eosque ad Theoxenia invitaret, nuntium victoriae allatum esse harriolantur. — 3. schol.: τὸ δὲ ὀρθώσαις εἶπε μετενεγκὼν ἀπὸ τιθεμένων ἀνδριάντων ἢ ἀγαλμάτων cf. I. I 46; hac autem metaphora ut uteretur, eo magis Pindaro in promptu erat, quod etiam alias (N. v in.) carmen epinicium statuæ in honorem victoris positæ comparavit — 4. οὕτω: sic, si Agrigentum atque Theronem praedicando Tyndaridis grata facturus sum, ut saepe optantes particulis οὕτω et sic utuntur — 5. Δωρίῳ... πεδίλῳ Doricam harmoniam musicorum modorum (μέλους) poeta indicat; idem gressusne choreutarum (βάσις schol.) an calceum pedi accommodatum eumque commode recipientem adsignificavit quaeritur; alteri explicationi favet similis locus O. VI 8, cf. I. I 16 — 6 et 9. particulae μὲν et τε sibi respondent usu Pindaro familiari; cf. O. V 10. VI 4. VII 88. P. II 31. 58. XI 46. N. II 9. V 44. I. I 14. — 7. θεόδμητον χρέος: munus poetae a diis conditum praedicat — 8. de lyra et tibiis coniunctim (συναυλῖα) verbis carminis accinentibus confer I. v 27 et Proleg. p. xcvi. Fidibus autem canoris, quae lyricis carminibus omnibus et imprimis hymnis factae erant, alacres tibiae adiungebantur, quibus choreutae ad procedendum incenderentur et in servandis vicibus arsis et thesis adiuventur. Pindari hunc locum imitatus est Horatius ep. 9, 8 sonante mixtum tibiis carmen lyra. — 9. ἃ δὲ Πίσσα με γεγωνεῖν si recte tradita sunt, aspera verborum structura ita poeta usus est, ut ex praecedenti πράσσουντι hic suppleret πράσσει — 12. Ἑλλανοδίκας... Αἰτωλός. schol.: Αἰτωλοὶ πρῶτοι ἐγένοντο Ἑλλανοδίκαί ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ οὗτοι ὁ κτίστης τῆς Ἡλίδος Ὀξύλος Αἰτωλός ἦν. Conf. Herod. VII 73 Αἰτωλῶν δὲ Ἡλίδος. Cum autem diu Elei et Pisatae inter se certarent, utris ius

- ἀμφὶ κόμαισι βάλλη γλανκόχροα κόσμον ἐλαίας· τάν ποτε
 Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρωνιάδας, 25
 15 μνᾶμα τῶν Οὐλύμπιας κάλλιστον ἀέθλων, Στρ. β'. 30
 δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ·
 πιστὰ φρονέων Διὸς αἶτει πανδόκῳ
 ἔλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στεφανόν τ'
 ἀρετᾶν.
 ἤδη γὰρ αὐτῷ πατρὶ μὲν βωμῶν ἀγισθέντων διχόμηνης
 ὄλον χρυσάρματος 35
 20 ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνη· Ἀντ. β'.
 καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν καὶ πενταετηρίδ' ἑμᾶ
 θῆκε ξαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφειοῦ·
 ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου 40
 Πέλοπος.
 τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπακονέμεν αὐγαῖς
 ἀέλιον.
 25 δὴ τότε' ἐς γαῖαν πόρευν θυμὸς ὄρμῃ 45

13. βάλλη *D* — 14. σκιαρᾶν *A* — Ἀμφιτρωνιάδας *Byz.*: Ἀμφιτρωνιάδας *ABCD* — 15. ὄλυμπ. *ABCD*, οὐλύμπ. *Mosch.* — 17. αἶτει *B¹cCD*: αἶτει *AB*, ἔτει *D* — 18. ἔλσει: ἄλσει *coni.* *Koene* — σκιαρόν *CD* — 19. αὐτῷ *B*: αὐτῷ *ACD*, αὐτοῦ πατρὸς *C*, utrumque *schol.* — 21. μεγάλων *A* — 23. δένδρε' *D* — βάσσαις *AC* — 25. πορεύεν *A*: πορεύειν *BCD*, περαίνειν *coni.* *Naber* — ὄρμᾶ: ὄρμα *A*, ὄρμαιν' *BCD*, πόρεν' *ἐνθυμος* ὄρμα *coni.* *M. Schmidt Ind. lect. Ien.* 1879 p. 8 —

Olympios ludos instituendi suppeteret (cf. *Strab.* p. 355. *Paus.* vi 22, 2; *Bursian Geogr.* ii 274), Pindarus hoc loco aperte ius Eleorum, ut qui tum re vera Olympicos ludos administarent, tuitus est. De nomine et numero Ἑλληνοδικῶν v. *Proleg.* lxxv s.

13 ss. ad fabulam Herculis oleam ab Istro Olympiam transplantante transit — 14. σκιαρᾶν, quod Pindarus Istrum flumen in tenebricosis regionibus septentrionum oriri putavit; conf. *O.* viii 47. *I.* vi 23. et *Soph. OC.* 1248 *νυχτᾶν ἀπὸ Ῥιπᾶν*. Originem fabulae oleastri ex Istro Olympiam translatis ab similitudine foliorum oleastri et salicis in ripis Istris frequentis repetenda esse videtur. Ab hoc loco Pindari profectus Simmias poeta Alexandrinus *Apoll.* fr. 1 oleas in insulis Hyperboreorum nasci dixit — 16. Ἀπόλλωνος θεράποντα· conf. *P.* x 35 ss. — 17. αἶτει non αἶτει scribendum censui, quod imperfecto αἶτει post aoristum ἔνεικεν in narratione non pergente, sed ad actionem adiunctam deflectente (*παρατακτικήν*) suus locus est — 18. ἔλσει· respicit poeta ἄλτιν, quae ab eadem stirpe atque ἄλσος denominata est et tum temporis arboribus consita erat — 19. αὐτῷ et ἐπ' αὐτοῦ scil. ἀγισθέντων significare et a verbo ἀντέφλεξε pendere potest; alterum ethicam dulcedinem orationi addit — πατρὶ· Iovi — 20. Μήνη· *schol.*: ἐπεὶ ἐν τῇ πανσελήνῳ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἄγεται· cf. *O.* x 81 et *Prol.* lxxxvi — 23. iam veteres grammatici ambigebant, utrum Κρονίου sc. ὄρους suo talo stet, an cum Πέλοπος coniungendum sit, ut *O.* vi 29 dictum est *Ποσειδάωνι Κρονία*. Alteram interpretationem qui probabant, Tantulum, patrem Pelopis, a Plutoc, filia Saturni, partum esse dicebant, quam genealogiam, cuius vestigia in Pindari carminibus frustra quaeras, *Pausanias* ii 22, 3 novit — 25 ss. *Apollodorus* ii 139 Herculem post labores omnes

ab invocatione deae Camarinae, patronae lacus et urbis cognominis, in media et principali parte laudem virtutum victoris amplectitur, in epilogo pro salute eius pia vota facit; fabula prorsus caret. Tripartita divisio argumenti carminis cum tribus metricis pericopis concinit, qua de arte etiam a Pindaro in posterioribus carminibus observata in argumento carminis O. xiii disputavi. Praeclaro vero acumine Boeckhius expiscatus est tres has partes singillatim apud tria deorum delubra, quae non magno spatio distarent, cantatas esse huc illuc accedente choro.

De metris.

Metra huius carminis multa habent peculiaria et a Pindari arte aliena. Inprimis versus ithyphallicus, qui ipse lyricae Musae minus convenit et quater in tam brevi carmine recurrit, ab ingeniosa numerositate vatis Thebani abhorret. Carmen a choro in pompa tibiis Lydiis succinentibus, cum Psauis victor in patriam rediret, ut coronam in templo Minervae deponeret, cantatum esse poeta ipse monuit vv. 3. 10. 19. Inde totum carmen ex dipodiis constare et pedum dactylicorum idem quod trochaeorum spatium esse veri simillimum est. Atque epodi versus, si a fine versus initium scandendi facias, tam facile in dipodias dividuntur, ut qui relinquitur spondeus initialis, vim *σπονδείου μείζονος* habere coarguatur. Inde strophae quoque versus secundus et tertius quo pacto scandendi sint patet. Ambigua solius primi versus scansio est; nam duae, quae, si neque tripodias dipodiis immiscere neque uni longae sex temporum ambitum tribuere audes, proponi possunt mensurae

$\begin{array}{cccccccccccccccc} \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$

earum neutra dubitatione caret. Pausarum quoque intervalla inter singulos versus intercedentia in Proleg. lvi definire ausus sum.

Στρ. α'.

Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν
 καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκὺν
 τῶν Οὐλυμπία, Ὁκεανοῦ θύγατερ,
 καρδίᾳ γελανεῖ
 ἀκαμαντόποδος τ' ἀπήνας δέκευ
 Ψαύμιός τε δῶρα·

5

VARIA LECTIO. IUSC. τῷ αὐτῷ ἀπήνη καὶ κέλητι καὶ τεθρίπῳ AC, τῷ αὐτῷ ἀπήνη καὶ κέλητι BD — Schol.: γέγραπται ἡ ᾠδὴ τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι τεθρίπῳ καὶ ἀπήνη καὶ κέλητι νενικηκότι τὴν ὀδοηκοστήν δευτέραν Ὀλυμπιάδα. περὶ δὲ τῆς ἀπήνης Πολέμων φησὶν· ἦγετο δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀπήνης ἀγών, καὶ εἰσιν οἱ ἀγωνισάμενοι ἡμίονοι· καταλυθῆναι δὲ τοῦτο τὸ ἀγώνισμα κατὰ τὴν οἰδ' (corr. πδ') Ὀλυμπιάδα καὶ εἶναι ἰγ' νίκας (cf. Paus. v 9, 1, Prol. lxxi) — 2. οὐλ. Byz.: δλ. ABCD —

COMMENTARI. v. 2. Ὁκεανοῦ θύγατερ· schol.: Ἀρίσταρχος ἀκούει Ὁκεανοῦ θυγατέρα Καμάριναν τὴν λίμνην (v. 4. 11), ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι — 3. δῶρα· coronam, fortasse etiam rhedam; plurali ad rem augendam usus est, quamvis Psauis unam coronam meruerit neque pluribus in generibus certaminum vicerit; cf. ἄρμασι pro ἄρματι P. i 33 —

Ἀντ. α'.

ὅς τ' ἂν σὺν πόλιν αὖ-
 ξων, Καμάρινα, λαοτρόφον
 5 βωμοὺς ἔξ διδύμους ἐγέραρεν ἑορ- 10
 ταῖς θεῶν μεγίσταις,
 ὑπὸ βουθυσίαις ἀέθλων τε πεμ-
 παμέροις ἀμίλλαις,

Ἐπ. α'.

ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε. 15
 τὴν δὲ κῦδος ἄβρον
 νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ ὄν πατέρ' Ἀ-
 κρων' ἐκάρυξε καὶ
 τὰν νέοικον ἔδραν.

Στρ. β'.

ἵκων δ' Οἰνομάου 20
 καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων
 10 σταθμῶν, ὧ πολιάοχε Παλλάς, αἰεί-
 δει μὲν ἕλσος ἀγνόν

4. καμάρινα Tricl. et fortasse iam Aristarchus: καμάριναν ABCD — 5. ἐγέραρεν C: γέραρεν BD, ἐγέραιρεν A — 6. πεμπαμέροις Tricl.: πεμπαταμέροις ABCD, πενθαμέροις E, πεμπαμέρους ἀμίλλας Bergk et Aug. Mommsen, Zeit der Olympien p. 2 — 9—24. om. B — 9. ἵκων A — ἐνὶ πλάτων CD — 10. αἰείδει: αἰέξει coni. Hecker —

5. βωμοὺς ἔξ διδύμους· schol.: ἱστορεῖ περὶ τῶν ἔξ βωμῶν Ἡρόδωρος γραμματικός· ἐλθὼν δὲ (Ἡρακλῆς) εἰς τὴν Ἥλιν τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱερὸν ἰδρύσατο Διὸς Ὀλυμπίου, καὶ Ὀλυμπίαν τοῦ θεοῦ ὁμώνυμον τὴν χάραν ἔθετο· ἔθυσσε δὲ αὐτῷ αὐτόθι καὶ ἄλλοις θεοῖς, βωμοὺς (ἰδρυσάμενος) ἔξ τῷ ἀριθμῷ, συμβῶμων τῶν ἱβ' θεῶν, καὶ πρῶτον τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, ὃ συμβῶμον ἐποίησε τὸν Ποσειδῶνα, δεύτερον Ἡρας καὶ Ἀθηνᾶς, τρίτον Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, τέταρτον Χαρίτων καὶ Διονύσου, πέμπτον Ἀρτέμιδος καὶ Ἀλφειοῦ, ἕκτον Κρόνον καὶ Πέας. Apollod. II 141: ἔθηκε (Ἡρακλῆς) δὲ καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, Πέλοπος τε βωμὸν ἰδρύσατο καὶ θεῶν δώδεκα βωμοὺς ἔξ ἐδείματο. cf. E. Curtius, Altäre von Olympia, Abhdl. d. Berl. Ak. 1881 — 5 sq. ἑορταῖς θεῶν· duplici modo diis honores fieri putabant, et hostiis mactandis et certaminibus obsecundis; cf. Prol. LXIV — 6. πεμπαμέροις ἀμίλλαις· schol.: ἐπειδὴ ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἦγετο αὐτὰ τὰ ἀγωνίσματα ἀπὸ ἐνδεκάτης μέχρι ἐκκαιδεκάτης, unde πεμπαμέροις, non πεμπαταμέροις, quod cum optimi codices praebeant, Hermannus opusc. VI 11 tueri conabatur, veteres grammaticos legisse apparet. Verum negotia facessunt sequentia verba ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε, quoniam uno die, quarto vel quinto, equis mulisque, non omnibus quinque diebus certatum esse perquam verisimile est; sed haec neglegentia poetae imitatori necio an condonanda sit — 7. ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε dat. instrum., quo quibus rebus certamina fiant explicatur — μοναμπυκίαι sunt equi singulares sive κέλῃτες· cf. Eur. Alc. 428. Suppl. 586 — 8. urbem patriam victoris et matrem eius a praecone renuntiari exposui Prol. XCII — νέοικος Camarina urbs dicitur, quippe nuper Ol. 79, 4 restituta, ut in arg. O. IV exposui.

10. Παλλάς· schol.: Καμαριναίων θεός ἡ Ἀθηνᾶ καὶ διὰ πλείστης τιμῆς παρ' αὐτοῖς οὕσα ἡ θεός. καὶ Ἀθήναιον ἐπίσημον ἐν Καμαρίνῃ· τοῦτ' αὖ δὲ εἰδῆται ὁ κῶμος ἀγεσθαι ἐπὶ τῇ νύκτι καὶ ὕμνος ἀδεσθαι. Cultum huius deae a Minerva

- ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος αἰοιδᾶς
 ἐλίσσόμεναί μ' ἔπεμψαν 5
 ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.
 ξείνων δ' εὖ πρασσόντων,
 5 ἔσαναν αὐτίκ' ἀγγελίαν
 ποτὶ γλυκεῖαν ἔσλοι.
 ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὅς Αἴτναν ἔχεις, 10
 ἵπον ἀνεμόεσσαν ἑκατοργεφάλα
 Τυφῶνος ὀβρίμου,
 Οὐλύμπιονίκαν
 10 δέξαι Χαρίτων ἑκατι τόνδε κῶμον, 15
 Αντ.

χροινιώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετῶν.

Ψαύμιος γὰρ ἵκει

ὀχέων, ὅς ἐλαία στεφανωθείς

Πισάτιδι κῶδος ὄρσαι

20

ὀλυμπιάδα τεθρίπῳ παιδί Ἀκρωνος BD; ἵπποις et τεθρίπῳ a recentioribus grammaticis veteri inscriptioni νικήσαντι τὴν πβ' ὀλ. addita esse videntur, quamquam ἵπποις scholiasta ad O. v 19 iam invenit — Schol. ad O. v 19: ὅτι δὲ περὶ τὴν π' ἐνίκησεν Ὀλυμπιάδα ὁ Ψαύμις τῇ ἀπήνῃ, οὕτω συνορᾶται· κατὰ λύεται γὰρ αὐτῇ τὸ ἀγώνισμα περὶ πε ὀλυμπιάδα, τῷ δὲ ἄρματι ἐνίκησε τὴν πβ' ὀλυμπιάδα, ὥστε τὴν πα' ἐνίκησεν τῇ ἀπήνῃ ὁ Ψαύμις, ad O. v 6: χρόνος δὲ οὐ μακρὸς (τοῦ ἡμιόνους ἀγωνίζεσθαι), ἀλλὰ δεκατεῆς (fort. τρισκαίδεκαετῆς) τοῦτο διέλυσεν (corr. διελύθη) — 4. πρατόντων A — 6. ὦ om. ABCD, add. N Tricl. — 7. ἵππον AC^m — ὄβρ. ABD: ὄμβρ. C; cf. P. ix 27 — 9. οὐλ. Byz.: ὀλ. ABCD — 10. δέξαι ABCD: δέκευ Tricl. bene — χάριτων ἑκατι Tricl.: χαρίτων γ' ἑκατι A, χαρίτων θ' ἑκατι BCD et schol. — κῶμον ABC^{pc}D: καὶ ὦμον C^{ao} — 11. ὕμνον χροινιώτατον A — Ψαύμιδος Tricl. et schol. — ante ὀχέων interpunxit Wiskemann — ἵκει BC: ἵκει AD —

C. i 31, s. *tonantes egit equos volucremque currum Iupiter* — τὰ γὰρ ὦραι· causam cur Iovem invocarit, particula γὰρ poeta reddit. ὦραι, Iovis et Themidis filiae, praesides tempestatum anni erant, quae redeuntibus Olympicis ludis poetam, ut certaminum testis esset, Olympiam deducebant. Similiter Simonides epigr. 205: πολλὰκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν ὦραι | ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις | αἱ Λιονυσιάδες. Ceterum Pindari hic versus nescio an Phidiae menti obversatus sit, cum in summa sella Iovis Olympici tres Horas poneret, v. Paus. v 11, 7 — 2. ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος αἰοιδᾶς iunge cum ἔπεμψαν μάρτυρα, non cum ἐλίσσόμεναί· nam fidibus canendi munus non Horarum est, sed Pindari victores suis carminibus illustrantis. De usu praepositionis ὑπὸ in hac re sollemnis conf. O. vii 13 ὑπ' ἀμφοτέρων (φόρμιγγος καὶ αὐλῶν) κατέβαν, Hes. scut. 230 αἱ δ' ὑπὸ φόρμιγγων ἀναγον χορὸν ἱμερόεντα | ἐνθεν, αὐθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ· cf. Archil. 106, Hom. Σ 492 — 4. ξείνων· hospitem Psaumidem poeta dicit, quod aut Olympiae aut cum in Sicilia commorabatur, hospitalis eius mensae consors fuit — 5. ἔσαναν· blandientes accipiunt; de translata hac vi verbi cf. P. i 52. ii 82. Soph. OC. 320 — 6 ss. commentarii instar est P. i 15—20 — 10. Χαρίτων ἑκατι· Gratiarum gratia, ut quarum ope pompa et carmina fiant; cf. O. vii 11. P. ix 3. N. iv 7. vi 42. ix 54. I. v 21. vi 63. viii 16. Adde quod Gratiae tres in sella Iovis Olympii iuxta Horas positae erant, de quibus vide Paus. v 11, 7 — 12. ὀχέων· genetivus pendens a κῶμος causam comissionis significat; proprie autem ὄχος et ἵα de rheda mulari usurpabantur; cf. Eur. Iph. Aul. 613 πωλικὸς ὄχος· Pind. fr. 106, 6; schol. ad O. vi 39; Hesych. s. v. ὄχος Ἀλεσταῖος — 12. κῶδος ὄρσαι dictum est ad similitudinem Hom. O 596 Ἐκτωρ

ΟΔΤΜΠ. 5'.

ΑΓΗΣΙΑ, ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ.

ΑΠΗΝΗ.

Strophæ.

- ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -
 ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -
 ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -
 ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -
 5 - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -
 ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -
 ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -

Epodi.

∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -
 ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -
 ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -
 ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -
 5 ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -
 ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -
 ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ - - ∩ -

Argumentum.

Agesias Sostrati filius Syracusanus ex nobilissima gente Iamidarum, cuius ex maioribus unus cum Archia Corinthio Syracusas condidisse fertur (v. 6), rheda mulari Ol. 78 vicit. Quamquam enim memoria victoriae iam scholiorum temporibus oblitterata fuit, tamen Boeckhiius Olympiadi 78 eam certo acumine adsignavit, quod tum temporis Aetna urbs iam condita (v. 96) et Pindarus ex Sicilia Thebas redux factus erat (v. 86), nequedum Hiero rex vita defunctus erat. Iamidae, cuius gentis auctor Iamus ab Apolline patre vaticinandi arte auctus esse ferebatur, cum in aliis urbibus tum Olympiae in ara Iovis ex victimis (δὲ ἐμπύρων, v. schol. ad 7 et 111) vaticinia edebant. Agesias ipse, cum Hieronis,

ΟΛΤΜΠ. Ε΄.

ΨΑΤΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ.

ΑΠΗΝΗ.

Strophæ.

ἔ - ὠ ὠ ὠ ἔ - ὠ ὠ ὠ ὠ - ἔ ὠ ὠ |
 ἔ - ὠ ὠ ὠ ὠ ὠ ὠ ὠ - ἔ ὠ ὠ ὠ ἔ ὠ |
 ὠ ὠ ὠ ἔ ὠ - ἔ ὠ - ἔ ὠ ὠ ὠ ἔ ὠ

Epodi.

ἔ - ὠ ὠ ὠ ὠ ὠ ὠ | ὠ, ἔ ὠ - ὠ ἔ ὠ
 ἔ - ὠ ὠ ὠ ὠ ὠ ὠ - ἔ ὠ - ἔ ὠ ὠ ὠ ἔ ὠ |

Argumentum.

Carmen Olympicum quintum, quod scholia a priscis exemplaribus Pindari poetæ afuisse, sed a Didymo tamquam Pindaricum commentariis instructum esse tradunt, in eundem victorem Psau midem eandemque victoriam Ol. 82 reportatam panctum est. Camarinae ut caneretur destinatum fuisse ex argumento carminis affatim apparet. Auctor quoque carminis civis Camarinaeus vel saltem Siculus fuisse videtur, utpote qui situm urbis non ex sermonibus hominum sed suis ipsius oculis cognitum habuerit. Alterum autem hoc carmen in honorem victoriae Psau midis factum est, sive quod Pindari carmen O. iv Olympiae cantatum erat et pro victore in patriam urbem redeunte novum carmen poscebatur, sive quod sua sponte Siculus quidam poeta Pindari artem æmulandi periculum fecit. Namque hoc carmen cum carminibus Pindari, imprimis O. iv (*ἀκαμαντόποδος ἀπῆνας* O. v 3, *βροντᾶς ἀκαμαντόποδος* O. iv 1; *ἄωτον γλυκὺν* O. v 1, *ἀγγελίαν γλυκεῖαν* O. iv 4; *δέκευ δῶρα* O. v 3, *δέκευ κῶμον* O. iv 10) et I. v et vi (*ὑψηλᾶν ἀρετᾶν* O. v 1. I. v 45; *στεφάνων ἄωτον δέκευ* O. v 1. I. vi 4; *μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι* O. v 24, I. v 14; *ἄγων ἐς φάος* O. v 14, *ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος* I. vi 62; *σωτήρ ὠψινεφὲς Ζεῦ* O. v 17, *σωτήρι Ὀλυμπίῳ* I. vi 8) tam multis in rebus et locutionibus conspirat, ut eius auctor Pindari carmina imitando expressisse et solis in metris conformandis suas a Pindari arte longe distantes rationes secutus esse ducendus sit, ut post alios nuper demonstravit Iurenka, Wien. Stud. xvii (1895) 9 ss. Quamquam God. Hermannus opusc. viii 99 ss. falso hoc carmen a Pindaro abiudicari argumentis iusto subtilioribus demonstrabat — Incipit hoc carmen similiter atque P. xii

Στρ. α'.

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
 κίονας, ὥς ὅτε θαητὸν μέγαρον
 πάξομεν· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον
 χορὴ θέμεν τηλανγές. εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας, 5
 5 βωμῷ τε μαντεῖφ ταμίης Διὸς ἐν Πίσσῃ,
 συνοικιστὴρ τε τῶν κλεινῶν Συρακοσσῶν, τίνα κεν φήγοι
 ὕμνον
 κείνος ἀνὴρ, ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς αἰοδαῖς; 10

Ἀντ. α'.

ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
 Σωστράτου νίος. ἀκίνδυνοι δ' ἄρεται
 10 οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις 15
 τίμια· πολλοὶ δὲ μέμνυνται, καλὸν εἴ τι πονητῇ.
 Ἀγῆσία, τὴν δ' αἶνος ἐτοῖμος, ὅν ἐν δίκῃ
 ἀπὸ γλώσσας Ἀδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάρῳ 20
 φθέγγατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν καὶ φαιδύμας ἵππους
 ἔμαρψεν.

VARIA LECTIO. INSCR. Ἀγῆσία Συρακοσσῶν ἀπήνη AC, Ἀγ. Συρ. νιῷ Σωστράτου ἀπήνη B, Ἀγ. Συρ. νιῷ Σωστράτου ἀπήνη, ὥς δὲ ἐνιοὶ Στυμφηλίῳ νιῷ D, Ἀγ. Συρ. ἀπήνη νιῷ Σωστράτου νικήσαντι τὴν πέ (πε m. rec. in ras.) ὀλυμπιάδα F m. rec. — Schol.: γέγραπται ἡ ᾠδὴ ὥς μὲν ἐνιοὶ Ἀγῆσία Συρακοσσῶν, ὥς δὲ ἐνιοὶ Στυμφηλίῳ, νιῷ Σωστράτου, ἀπήνη· κατελύθη δὲ ἡ ἀπήνη, ὥς τινὲς φασιν, ὀδοηκοστὴ πέμπτη Ὀλυμπιάδι, κατ' ἐπίους δὲ ὀδοηκοστὴ ἔκτῃ. ἄπορον δὲ τὴν ποσὴν Ὀλυμπιάδα ἐνίκησεν — 1. εὐτειχεῖ C; primum versum laudat Greg. Naz. ep. 9 in. — 2. ὥς τε C — 3. ἀρχομένου codd. et schol.: ἀρχομένους v. l. in Luciani Hipp. 7, unde recepit Schmid — 5. βωμῷ (ov supra ω scripto) A — 6. συρακοσσῶν A — κεν: καὶ A — 7. ἱμερταῖς αἰοδαῖς (vel -ās -ās) C^{ao} — 10. οὔτ' ἐν ἀνδρῶν A — οὔτε ναυσὶ (omisso ἐν) C — 11. πονατῇ ABD, cf. P. ix 93 — 12. ἐνδίκον coni. Herwerden — 13. γνώμας coni. Hecker — ἀμφιάρῳ AC^{pc} — 14. ἐφθέγγατ' A — φαιδύμους P' —

COMMENTARI. V. 1-4. carmen totum magnificae aedis, carminis prooemium vestibulo (προθύρῳ) aedis auratis columnis suffulto comparat — εὐτειχεῖ προθύρῳ. vestibulum bene exstructum dicit, non bonis parietibus ornatum; cf. l. vi 75 εὐτειχεῖς πύλας — θαλάμος et μέγαρον ita differunt, ut priori nomini angustior vis atrii, alteri latior totius aedificii sit — 2. ὥς ὅτε, tamquam, ut P. xi 40 ὥς ὅτ' ἄκατον, N. viii 40 ὥς ὅτε δένδρεον, unde comma post μέγαρον sustuli, Jurenkam (Z. f. östr. Gymn. 12, 7) ducem secutus — 4. 5. μὲν . . . τε sibi respondent; v. ad O. iii 6 — 7. ἴστω· eadem locutione usus est N. ix 45, simili Homerus O 217 — ἐν τούτῳ πεδίλῳ· in hoc calceo seu statu; metaphora a calceo pedi adcommodato tracta est; cf. Theophr. char. i περὶ πόδα εἶναι, Hegem. ap. Ath. 398 a τίς σ' ἀνέπεισεν ἐς καλὴν κρηπίδα ποσὶν τοιοῦτ' ἀναβῆναι, Hor. S. i 3, 31 — 9. ἀκίνδυνοι· adversum casum victori inter currendum accidisse poeta significat — 10. οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ· simile oppositum habes hymn. Apoll. Del. 142 νήσους τε καὶ ἀνέρας — 13. ἀπὸ γλώσσας· sic φθέγγετ' ἀπὸ στόματος Theogn. 266 et epigr. AP ix 571. — 13 ss. scenam exhibet belli septem ducum adversus Thebas, qua Adrastus, Talai filius, mortem Amphiarai, Oiclei filii, hiatu terrae absumpti deplorat; fontem historiae aperiunt scholia: ὁ Ἀσκληπιάδης φησὶ ταῦτα εἰληφέναι ἐκ τῆς κνυλικῆς Θηβαϊδος — 14. φαιδύμας ἵππους·

Ἐπ. α'.

- 15 ἐπὶ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων Ταλαϊονίδας
εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιᾶς ὅφ- 25
θαλμὸν ἑμᾶς,
ἁμφοτέρων μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρασθαι. τὸ καὶ
ἀνδρὶ κόμον δεσπότη πάρεστι Συνακοσίφ. 30
οὔτε δύσῃρις ἔων οὔτ' ὦν φιλόνηκος ἄγαν,
20 καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσσαις τοῦτό γέ φοι σαφέως 35
μαρτυρή- σω· μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέφονται Μοῖσαι.

Στρ. β'.

ὦ Φίντις, ἀλλὰ ξεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμίωνων,
ἃ τέχος, ὄφρα κελεύθῃ τ' ἐν καθαρχᾷ
βάσωμεν ὄκρον, ἱκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν 40

15. τελεσθέντων] τε νησθέντων coni. Bergk, τε δαισθέντων coni. Herwerden Stud. Pind. 13, τελεσθεισῶν coni. Wilamowitz Phil. Unt. ix 163 — ταλαον. A — 16. Θήβαισι C: θήβησι A θήβησι BD — 17. τ' om. A — δορὶ A — 18. συνα-
κονσίφ AC — 19. δύσῃρις Ald.: δύσερις ABCD — φιλόνηκος coni. Bergk —
21. ἐπιτρέφ. A — 23. αἱ εἰς τέχος B — 24. βάσωμεν A²⁰ — ἀνδρὸς coni. Har-
tung bene —

candidi equi Amphiarai sunt in tabula Philostr. imag. i 27; cf. P. iv 117 —
15. ἐπὶ δ' criticam notam huic versui grammatici veteres appinxerunt, de qua
schol.: τὸ σημεῖον χ, ὅτι ἐπὶ πυρᾶς φησι τῶν ἐπὶ μὴ ἀποθανόντων· Ἀμφιάρους
γὰρ κατεπόδη σὺν ταῖς ἵπποις ἐν Ὀρῳπῳ πόλει τῆς Βοιωτίας, quem scrupulum
alius scholiasta hoc modo exemit: ἐπὶ τάξεις στρατευμάτων περὶ τὰς ἐπὶ
πύλας τῶν Θηβῶν μάχην συνεστήσαντο καὶ οὕτω τῶν ἐν ἐκάστη πύλῃ τεθνηκότων
στρατιωτῶν φησι γενέσθαι τὰς ἐπὶ πυρκαϊᾶς Atque septem rogos Pindarus etiam
N. ix 24 commemorat; cf. Bethe, Thebanische Heldenlieder 91 ff. — 15. ἔπειτα
ad ultima verba ἐπεὶ . . . ἔμαρψε, non ad principale verbum ἐφθέγγετο referen-
dum est; cf. N. x 61 — 17. Thebaidis versus, quos Pindarus refinxerit, hexa-
metros fuisse, ὁμοί ἐγὼ ποθέω θεοεικέλον Ἀμφιάρηον, | ἁμφοτέρων μάντιν τ' ἀγα-
θὸν καὶ δουρὶ μαχέσθαι, suspicatus est Leutsch, Thebaid. cycl. tell. 63 —
17. variata structura poeta in altero membro infinitivum a nomine ἀγαθὸν regi
voluit, ut Xenophan. eleg. ii 15: οὔτ' εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοὶσι μετῆν, οὔτ' εἰ
πενταθλεῖν οὔτε παλαιμοσύνην — 19. Pindari versum expressit Isocrat. i 31:
ὁμιλητικὸς δ' ἔσει μὴ δύσερις ὦν μὴδὲ δυσάρεστος μὴδὲ πρὸς πάντας φιλόνηκος
(sic. cod. Urb., φιλόνηκος v. l.) — δύσῃρις· vocabuli δύσερις mediam vocalem
brevem ad analogiam nominis Δυσήριδος et comparativorum in — ατερος poeta
produxit — οὔτε δύσῃρις οὔτε φιλόνηκος· vocabula synonyma particulis οὔτε
. . . οὔτε praeter consuetudinem poeta disiunxit, ut τὰ τε τεργνὰ καὶ τὰ γλυκία
O. xiv 4 — μαρτυρήσω non longe abest a praesenti μαρτυρῶ· Pindarus enim
primae personae futuri non solum futurae rei significationem, sed etiam ad-
hortandi vim (ich will bezeugen) tribuit; cf. τέγγω O. iv 19, πάξομεν O. vi 3,
ἐθελήσω O. vii 20, ἐρέω O. viii 57, κελადήσω O. xi 14, μαρτυρήσει O. xiii 108,
ἀρνησομαι Aesch. Ag. 1380, αἰτήσομαι Eur. Alc. 164 — μελίφθογγοι, Musae melli-
tae et suavis, non amarae et rixosae vocis fautrices.

22. ad fabularem partem carminis poeta transit — Φίντις auriga Agesia
fuit, cuius dexteritatem laudari eo magis par fuit, quod ei victoriam Agesia
debut; sic aurigae Pindarus memor fuit etiam P. v 26 et I. ii 22. Ut autem
Musae poeta currum tribuit O. ix 81. I. ii 2. viii 62, sic se quoque in fabula
usque ab origine repetenda aurigae ope utentem facit — σθένος ἡμίωνων· cf.
P. ii 12 σθένος ἱππειον — 24. ὄκρον· de hoc vocabulo proprie de rheda mulari
usurpato V. O. iv 12 —

- 25 καὶ γένος· κείναι γὰρ ἐξ ἁλλᾶν ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
ἐπεὶ δέξαντο· χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς· 45
πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερον ἔλθειν
ἐν ὥρᾳ·

Ἀντ. β'.

- ᾧ τοι Ποσειδάωνι μιγθεῖσα Κρονίῳ λέγεται
30 παῖδα Φιόπλοκον Εὐάδναν τεκέμεν. 50
κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις·
κνυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποισ' ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
ἦρωι πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδα βρέφος,
ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνα λάχε τ' Ἀλφεὸν οἰκεῖν· 55
35 ἐνθα τραφεῖς ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρῶτον ἔψανσ' Ἀφρο-
δίτας.

Ἐπ. β'.

- οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτουσα θεοῖο γόνον· 60
ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδ', ἐν θυμῷ πύσσας χόλον οὐ φατόν,
ὀξεῖα μελέτα
ᾧ χετ' ἰὼν μαντεισόμενος ταύτας περ' ἀτλάτον πάθας. 65
ἃ δὲ φοινικόκροκον ζῶναν καταθηκαμένα

27. ὕμνον *D* — ἀναπεπτάμεν' *A* — 28. σάμερον γ' *Tricl.*, σάμερον μ' *Boeckh*; de syllaba in arsi ante caesuram producta vide *P.* iii 6, iv 184, ix 114, xi 38, N. i 69, I. i 25, O. vi 103, vii 86, N. vi 22. 56. — 29. ποσειδάωνι *C* — 30. παῖδα ἰοπλοκον *Bergk.*: παῖδ' ἰοπλόκαμον *ABCD*, παῖδ' ἰοβόστρυχον *Tricl.*; cf. l. vii 23 — τεκέσθαι *A'* — 31. κρύψε: κρύψαι *A'*, κρύψαι *C*, κρύψας? *C* in ras. — 34. ἔλαχέ τ' *B*, ἔλαχέν τ' *D* — 37. Πυθῶνάδ': πυθῶν' *D* in lit. — πύσσας *A*, πύσσας *C* — 38. πάθους *B* —

27. πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν· *aperiri iubet portas seu carceres hymnorum, ut cito mularum vehiculo poetico Pitana, patriam et matrem Iamidarum, pervehatur* — 31. κόλποις· *sinu vestis cingulo superiectae uterum gravem oculis hominum subtrahit; similem vim nomini κόλπον assignavit Hom. Il. xi 483: ἡ δ' ἄρα μιν κηῶδεϊ δέξατο κόλπῳ* — 33. Εἰλατίδα· *poeta ipse v. 36 proprio nomine eum Αἴπυτον dixit. Eius sepulcrum sub monte Cyllene fuisse Hom. Il. ii 804 et Paus. vii 16, 3 memoriae tradunt; contra Pindarus Phaesianae eum prope Alpheum habitasse dicit, quocum illud quoque conspirat, quod infra v. 58 Iamus in medium Alpheum descendisse narratur. De situ Phaesianae iam veteres grammatici dissedisse testantur scholia: Δίδυμός φησιν ὅτι πάντες οἱ ὑπομνηματισάμενοι Φαισάνα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρκαδίας πόλιν, αὐτὸς δὲ φησιν εἶναι τῆς Ἠλιαίας καὶ παρατίθεται Ἰστρον ἰστοροῦντα ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Ἠλιακῶν. Didymo nuper adstipulatus est Wilamowitz, Phil. Unt. ix 176, Phaesianam non differre ratus ab Arcadico oppido Phrixu non longe ab Olympia ad Alpheum sito. Denique quod Pindarus Pitana suum infantem Arcadi Aepyto misisse dicit, hoc maiores Iami ab Eurota ad Alpheum aut versa vice ab Arcadia in Laconicam migrasse significantur* — 37. πύσσας χόλον· *iram pectore includens nihilque profatus abiit concitato animo* — 38. περ' *pro περί* ut *P.* iv 265 et *περόδοις* pro *περιόδοις* *N.* xi 40 —

ἰκέτας σέθεν ἔρχομαι Λυδίοις
ἀπύων ἐν αὐλοῖς,

45

Ἄντ. γ'.

20 αἰτήσων πόλιν εὐ-
ανορίαισι τάνδε κλυταῖς
δαιδάλλειν, σέ τ', Ὀλυμπιόνικε, Ποσει-
δανίαισιν ἵπποις
ἐπιτερπόμενον φέρειν γῆρας εὐ-
θυμον ἐς τελευτάν,

50

Ἐπ. γ'.

υἱῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγίεντα
δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει,
ἐξαρκέων κτεάτεσσι καὶ εὐλογίαν
προστιθείς, μὴ ματεύ-
ση θεὸς γενέσθαι.

55

20. εὐανορίαις A — 21. δαιδάλλειν C — οὐλ. D — ποσειδανίαισιν Boeckh cum parte scholiorum: ποσειδανίοισιν (ποσειδων. A) ACD — 24. κτεάνει A — προτιθ. C.

Olympicum; nam Demetrii Scepsis testimonium (schol. O. v 42) in Elide Ἰδατον ἄντρον Iovis sacrum fuisse tradentis spernere eo magis iniquum esse ducimus, quod sacerdotes Elei etiam ludos Olympicos ab Hercule Cretensi institutos esse tradebant (Paus. v 7, 6) et templum Magnae matris (μητροῶν) Olympicum, quamvis recentius et diadochorum aetate aedificatum, tamen in locum veteris sacelli eius deae successisse constat; v. Bötticher Olympia 312, Lübbert de Pind. carm. O. x p. 10 ss. — 19. Λυδίοις ἐν αὐλοῖς tibiis non in Lydia factis, sed λυδιστὶ ἡρμοσμένοις — 21. σέ: parum venuste, cum paulo ante Iovem appellasset (v. 19), nunc Psaumidem appellat — 21. Ποσειδανίαισι de Neptuno rei equestris fautore conf. P. vi 50; feminis autem potius quam maribus Graecos in certaminibus usos esse notum est; cf. O. vi 14. viii 51. P. iv 17. I. i 42. v 5 — 22. εὐθυμον utrum ad γῆρας an ad τελευτάν referas possis dubitare — 23. ὄλβον ἄρδει audacius poeta agrestis dixit ad exemplum Pind. I. vi 64 πάτραν Χαρίτων ἄρδοντι καλλίστα δρόσῳ conf. Plat. rep. viii p. 550 a τοῦ μὲν πατρὸς αὐτοῦ τὸ λογιστικὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἄρδοντος καὶ αὐξοντος — 24. μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι illepide Pindarum I. v 14 μὴ μάτευσ Ζεὺς γενέσθαι imitatus est. Proverbialem vim sententiae illustrant Isocr. epist. 3, 5 οὐδὲν γὰρ ἔσται λοιπὸν ἔτι πλὴν θεὸν γενέσθαι et Laconis nota vox ad Diagoram olympionicam ap. Cic. Tusc. i 46, 111: cum Rhodius Diagoras, Olympionices nobilis, uno die duo suos filios victores Olympiae vidisset, accessit (Laco) ad senem et gratulatus, morere, Diagora, inquit, non enim in caelum ascensurus es.

ΟΔΤΜΠ. 5'.

ΑΓΗΣΙΑ, ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ.

ΑΠΗΝΗ.

Strophæ.

- ἰ ὦ - - ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ - ὦ |
 ἰ ὦ - - ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - ὦ - ὦ |
 5 - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ - ὦ ὦ |
 ὦ - - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - ὦ - ὦ |
 ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ |

Epodi.

ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - | ὦ ἰ ὦ - | - ἰ ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - - ἰ ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - - ἰ ὦ - | ὦ ἰ ὦ - ὦ ὦ |
 5 ἰ ὦ - ὦ - | - ἰ ὦ - ὦ - |
 ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ - ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ |

Argumentum.

Agesias Sostrati filius Syracusanus ex nobilissima gente Iamidarum, cuius ex maioribus unus cum Archia Corinthio Syracusas condidisse fertur (v. 6), rheda mulari Ol. 78 vicit. Quamquam enim memoria victoriæ iam scholiorum temporibus oblitterata fuit, tamen Boeckhius Olympiadi 78 eam certo acumine adsignavit, quod tum temporis Aetna urbs iam condita (v. 96) et Pindarus ex Sicilia Thebas redux factus erat (v. 86), nequedum Hiero rex vita defunctus erat. Iamidæ, cuius gentis auctor Iamus ab Apolline patre vaticinandi arte auctus esse ferebatur, cum in aliis urbibus tum Olympiæ in ara Iovis ex victimis (δι' ἐμύρων, v. schol. ad 7 et 111) vaticinia edebant. Agesias ipse, cum Hieronis,

regis Syracusarum, intima familiaritate uteretur, multa bella cum eo gessisse et auguriis eum adiuvisse dicitur (v. schol. ad v. 30). Paulo post hanc victoriam in civili tumultu, qui Hieronis mortem sequebatur, interiit (v. schol. ad v. 165).

In exordio odae poeta splendorem prooemii cum magnifica porticu aedium comparati a praestantia Agesiae victoris repetit, qui ad exemplar Amphiarai bellicam virtutem cum arte vaticinii coniunxerit (1—21). Imagine a Phintis aurigae dexteritate sumpta cum ad originem gentis Agesiae ascendisset, fabulam de Euadna, filia Pitanae et Neptuni, quae cum Apolline Iamum, conditorem gentis, pepererit, succincte exponit et munus in ara Iovis ex victimis vaticinandi hereditario iure Iamidis ab Apolline iniunctum esse refert (22—70), unde Iamidarum vatium auctoritatem non solum per valles Eurotae atque Alphei, sed etiam per totam Peloponnesum et Siciliam dispersam (conf. Boeckh. Expl. 152 sq.) egregie illustrat. Fama gentis Iamidarum ex remotissimis temporibus usque ad praesentem memoriam pertractata ad Agesiae palmam nuper Olympiae partem redit, ut victorem Stymphaliae in avita sede Arcadiae sollemni comissione praedicet; hoc autem sibi eo magis cordi esse ait, quod Stymphalis Metopa mater Thebae nymphae fuisse dicatur (71—91). Sub finem sodales victoris, ut Hieronis regis memores sint, adhortatur et Agesiae Syracusas redituro felicem navigationem sibi quae artis poeticae perennem florem optat.

Summam carminis Pausanias vi 2, 5 sic adumbravit: *οἱ Ἰαμῖδαι καλούμενοι μάντιες γερόνασιν ἀπὸ Ἰάμου, τὸν δὲ εἶναι παῖδα Ἀπόλλωνος καὶ λαβεῖν μαντικὴν φησιν ἐν ἄσματι Πίνδαρος*. Origines gentis Iamidarum unde Pindarus hauserit, nihil scholia tradunt, Wilamowitzius (Phil. Unt. ix 162 ss.) in doctis commentariis, quibus hoc carmen illustravit, Eleum carmen epicum *περὶ Ἰάμου γάμων* potissimum fontem Pindari fuisse suspicatur.

De metris.

Metra praeclarissimi carminis sunt dactylo-epitritica, a vetere norma plus uno nomine declinata, primum quod praeter dactylicas tripodias dipodiae (str. 2. ep. 2. 3) et tetrapodiae (ep. 2) admissae sunt (cf. ad P. iv 4), deinde quod quinti versus strophae alterum membrum speciem logaoedici versiculi habet, denique quod strophae sextus versus aut suo capite caret aut cum antecedente versu numeris cohaeret. Anacrusi primi et quinti versus totam stropham in duas partes dirimendam poeta significavit, ita tamen, ut non omnibus in strophis sententiarum conformatione metricam divisionem adiuveret — Cantatum carmen est a choro (vv. 18. 98) Stymphaliae in vetere patria gentis Iamidarum (v. 99). Pindarus carmine Thebis misso Aeneae Arcadi, sive chorodidascalus ille fuit sive amicus Agesiae, provinciam suas partes tuendi demandaverat. In pompane an in convivio carmen cantatum sit, certa indicia desunt; comparatio enim carminum cum cratere vini (v. 91) ad convivium trahere, anacrusis autem primi et quinti versus alacritati pompalis carminis aptior esse videtur. Denique ex vv. 88 ss. apparet epinicia Agesiae feriis Iunonis acta esse, quo simili modo carmina epinicia O. iii et P. v in sacris deorum cantata esse constat.

γυνῶναί τ' ἐπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέειν
 90 λόγους εἰ φεύγομεν. Βοιωτίαν ὕν. ἔσσι γὰρ ἄγγελος ὀρθός,
 ἠυκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρατὴρ ἀγαφθέγκτων
 αἰοιδᾶν. 155

Ἄντ. ε'.

εἰπὺν δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
 τὰν Ἰέρων καθαρώ σκάπτῳ διέπων,
 ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
 95 ἀμφέπει Δάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορτάν, 160
 καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι δέ νιν
 λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ θράσσοι χρόνος ὄλβον
 ἐφέρπων.
 σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἀγησία δέξαιτο κῶμον 165

90. ἔσσι: ἔστι coni. Wilamowitz — 91. ἀγαφθέγκτων B: ἀφθόγγων A, ἀγαφθέγκτων (D) — 92. εἰπὺν Boeckh: εἶπον codd. — δ' ἐμὲ μεμνᾶσθαι coni. Iurenka — συρακοσσᾶν A — 93. σκάπτῳ BD — 95. ἑορτάν A — 97. λύραι codd.: πρῶαί schol., quod interpretamentum depravatae scripturae ATPAI esse divinavit Bury in edit. Pind. Nem. l. III — μολπαί ABD: πολλαί (, λύραι πρῶαί veterem lectionem fuisse coni. Lehms, Pindarscholien 10 — θράσσοι Boeckh: θραύσοι ABCD, θραύσαι Hermann — 98. εὐηράτοις (η scripto supra κ) A —

Aeneam non semper, sed hoc solo loco chorodidascali munere functum esse statuas. Nomen enim Aeneae in Arcadia frequens erat, unde hunc Aeneam Arcadem et cognatum vel hospitem Agesiae fuisse Hermannus merito statuit. Simili autem munere Agrigenti Nicasippum functum esse poeta significat l. II 47; cf. Vit. Pind. in Prol. p. CI 26. CVI 38 — 88. Ἦραν Παρθενίαν celebrare iubetur, quod feriis Iunonis haec epinicia agebantur, ut epinicia Theronis (O. III sacris Dioscurorum, Arcesilai P. v Carneis Apollinis acta esse constat. Etenim inde ex Homericis temporibus sancitum fuit, ut feriis deorum primum deus, cuius feriae essent, hymno vel prooemio celebraretur, deinde ad laudes hominum transiretur. Quem autem locum vulgo rhapsodiae Homeri, ut *Μοιγήδεια*, *Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία*, *Δολώνεια*, obtinebant, eum tum Pindari epiniciū in honorem Agesiae factum explebat. Atque Heynius et Grattus (De Graec. vet. re mus. 62) verbis *πρῶτον μὲν Ἦραν Παρθενίαν κελადῆσαι* solis Iunonem laudatam esse credunt; quod ut fieri posse concedo, ita magis tamen Dissenii mihi probatur sententia praeter hoc epiniciū hymnum Iunonis peculiarem, alius opinor poetae, cantatum esse statuentis. Sic enim melius apparet, cur non ex Iunonis hymno, sed ex eo, quod eum sequebatur, carmine ars Pindari cognosci dicatur — 90. Βοιωτίαν ὕν. schol.: *Ἀρίσταρχος παρὰ τὸ λεγόμενον· ἐν Βοιωτίᾳ ὕς·* cf. fr. 83 — 91. Aeneas, internuntius poetae, carmina eorumque modos a Pindaro acceptos tamquam scutala Laconica in Arcadiam afferre iisque quasi crateris vini laetitiam convivii augere dicitur. — 92 s. venuste poeta convivas, cum Hieronis memores eos esse iubet, ipse carminis, quo antea Hieronis laudes cecinerat (O. I 12), commonet — 94. φοινικόπεζαν, purpureo socco indutam interpretatur Wilamowitzius ad colores figurarum figlinarum provocans; equidem cur haec interpretatio vulgari 'purpureo pede' potior sit non intellego — 95. schol.: *ἱερῶσύνην εἶχεν ὁ Ἰέρων Διμητρος καὶ Κόρης καὶ Διὸς Αἰτναίου ἐν Σικελίᾳ ἐκ διαδοχῆς Τηλέγον τοῦ προγόνου αὐτῶν... τὰ προκείμενα φησὶν ὁ <Ιδνυμος> καὶ παρατίθεται τὰ Φιλίστον καὶ τὰ Τιμαίον.* Hieronis sacerdotium praeterquam hoc loco poeta significavit P. II 115 et fr. 105; totam rem uberissime tractavit Luebbert, De Hieronis regis sacerdotio Cereali, Bonnae 1887 — 95. λευκίππου θυγατρὸς, Proserpinae, quae λευκοπῶλον ἄρματι ad caelum vecta esse fertur in scholiis — 96. schol.: *ἐν τῇ Αἴτνῃ Διὸς Αἰτναίου ἄγνυμα ἰδρυται, καὶ ἑορτῇ*

Ἐπ. α'.

- 15 ἐπὶ δ' ἔπειτα πύρῳ νερῶν τελεσθέντων Ταλαυνίδας
εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιᾶς ὄφ- 25
θαλμὸν ἐμᾶς,
ἀμφοτέρων μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι. τὸ καὶ
ἀνδρὶ κώμου δεσπότην πάρεστι Συρακοσίῳ. 30
οὔτε δύσηρις ἔων οὔτ' ὦν φιλόνηκος ἔγαν,
20 καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσσαις τοῦτό γέ τοι σαφέως 35
μαρτυρή- σω· μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Στρ. β'.

ὦ Φίντις, ἀλλὰ ξεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων,
ἧ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαράῃ
βάσωμεν ὄκλον, ἱκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν 40

15. τελεσθέντων] τε νησθέντων coni. Bergk, τε δαισθέντων coni. Herwerden Stud. Pind. 13, τελεσθείσαν coni. Wilamowitz Phil. Unt. ix 163 — ταλαυν. A — 16. Θήβαισι C: Θήβησι A Θήβαις BD — 17. τ' om. A — δουρὶ A — 18. συρακοσίῳ AC — 19. δύσηρις Ald.: δόσερις ABCD — φιλόνηκος coni. Bergk — 21. ἐπιτρέψ. A — 23. αὖ εἰς τάχος B — 24. βάσωμεν A^{ac} — ἀνδρὸς coni. Hartung bene —

candidi equi Amphiarai sunt in tabula Philostr. imag. i 27; cf. P. iv 117 — 15. ἐπὶ: criticam notam huic versui grammatici veteres appinxerunt, de qua schol.: τὸ σημειῶν, ὅτι ἐπὶ πυρὸς φησι τῶν ἐπὶ μὴ ἀποθανόντων· Ἀμφιάρους γὰρ κατεπόθη σὺν ταῖς ἵπποις ἐν Ὀρωπῷ πόλει τῆς Βοιωτίας, quem scrupulum alius scholiasta hoc modo exemit: ἐπὶ τάξεις στρατευμάτων περὶ τὰς ἐπὶ πύλας τῶν Θηβῶν μάχην συνεστήσαντο καὶ οὕτω τῶν ἐν ἐκάστη πύλῃ τεθνηκότων στρατιωτῶν φησι γενέσθαι τὰς ἐπὶ πυρκαϊᾶς. Atque septem rogos Pindarus etiam N. ix 24 commemorat; cf. Bethe, Thebanische Heldenlieder 91 ff. — 15. ἔπειτα ad ultima verba ἐπελ. . . . ἔμαρψε, non ad principale verbum ἐφθέγγετο referendum est; cf. N. x 61 — 17. Thebaidis versus, quos Pindarus reflexerit, hexametros fuisse, ὥμοι ἐγὼ ποθέω θεοείκελον Ἀμφιάρων, | ἀμφοτέρων μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μαχέσθαι, suspicatus est Leutsch, Thebaid. cycl. rel. 63 — 17. variata structura poeta in altero membro infinitivum a nomine ἀγαθὸν regi voluit, ut Xenophan. eleg. ii 15: οὔτ' εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετεῖη, οὔτ' εἰ περὶ αἰετὶν οὔτε παλαιμοσύνην — 19. Pindari versum expressit Isocrat. i 31: ὁμιλητικὸς δ' ἔσει μὴ δόσερις ὦν μηδὲ δυσάρεστος μηδὲ πρὸς πάντας φιλόνηκος (sic. cod. Urb., φιλόνηκος v. l.) — δύσηρις: vocabuli δόσερις mediam vocalem brevem ad analogiam nominis Δυσήριδος et comparativorum in — ὡτερος poeta produxit — οὔτε δύσηρις οὔτε φιλόνηκος: vocabula synonyma particulis οὔτε . . . οὔτε praeter consuetudinem poeta disiunxit, ut τὰ τε τεργνὰ καὶ τὰ γλυκὰ O. xiv 4 — μαρτυρήσω non longe abest a praesenti μαρτυρῶ. Pindarus enim primae personae futuri non solum futurae rei significationem, sed etiam adhortandi vim (ich will bezeugen) tribuit; cf. τέγξω O. iv 19, πάξομεν O. vi 3, ἐθέλῃω O. vii 20, ἐρέω O. viii 57, κελადήσω O. xi 14, μαρτυρήσει O. xiii 108, ἀρρήσομαι Aesch. Ag. 1380, αἰτήσομαι Eur. Alc. 164 — μελίφθογγοι, Musae mellitae et suavis, non amarae et rixosae vocis faultrices.

22. ad fabularem partem carminis poeta transit — Φίντις auriga Agesias fuit, cuius dexteritatem laudari eo magis par fuit, quod ei victoriam Agesias debuit; sic aurigae Pindarus memor fuit etiam P. v 26 et I. ii 22. Ut autem Musae poeta currum tribuit O. ix 81. I. ii 2. viii 62, sic se quoque in fabula usque ab origine repetenda aurigae ope utentem facit — σθένος ἡμιόνων· cf. P. ii 13 σθένος ἵππειον — 24. ὄκλον· de hoc vocabulo proprie de rheda mulari usurpato v. O. iv 12 —

ΟΔΥΜΠ. Ζ .

ΔΙΑΓΟΡΑ, ΡΟΔΙΩ.

ΠΙΚΤΗ.

Strophae.

ω - - - - - ω - - - - -
 : ω - - - - - : ω - - - - -
 - - - - -
 5 : ω - - - - - : ω - - - - -
 ω - - - - - ω - - - - -

Epodi.

: ω - - - - - : ω - - - - -
 : ω - - - - - : ω - - - - -
 : ω - - - - - : ω - - - - -
 5 : ω - - - - - : ω - - - - -
 ω - - - - - ω - - - - -

Argumentum.

Diagoras Damageti filius Rhodius e nobilissima gente Eratidarum (v. 93), quae a Tlepolemo, Herculis filio, originem duxit, Ol. 79 = 464 a. Chr. pugilatu Olympiae vicit. Ex tribus civitatibus insulae Rhodi Ialysum, ut in qua urbe olim Damagetus regiam potestatem exercuerit (v. Paus. iv 24, 1), patriam victoris fuisse verisimile est. Ipse clarus inter paucos statura et robore corporis fuit, eiusque memoria et hac oda in templo Minervae Lindiae aureis litteris exarata et statua plus quatuor cubitorum Olympiae posita (v. schol. ad inscr. et Paus. vi 7, 2) ad posteros propagata est. Patris vero studia pugilatus et pancratii etiam ad filios et nepotes transiisse testantur schol. ad inscr. et Paus. vi 7 et Cic. Tusc. i 46.

Magnifico prooemio, quo suum munus poeta cum patera aurea inter convivium genero oblata apposite confert, consilium praedicandi victoriam Diagorae aperit (1—19). In principali parte odae (20—76) tres fabulas Rhodi insulae narrat, e quibus prima est de Tlepolemo Heraclida ad expiandam caedem Licymnii in insulam, ubi Iupiter in natalibus Minervae aurum pluisset, coloniam deducere iusso (20—38), altera de Rhodiis a Minerva propter sacra deae in arce instituta miris artificiiis auctis (39—53), tertia de Rhodo insula antea in aequore maris

- 40 κάλλιδά τ' ἀργυρέαν, λόχμας ὑπὸ κνανέας
τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τᾶ μὲν ὁ Χρυσοκόμας 70
πραῦμη- τίν τ' Ἑλείθυιαν παρέστασέν τε Μοίρας·

Στρ. γ'.

- ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγγων ὑπ' ὠδίνος τ' ἐρατᾶς Ἴαμος
ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα 75
45 λείπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
ἰῶ μελισσᾶν καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ
πετραίσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ 80
εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι· Φοῖβον γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

Ἀντ. γ'.

- 50 πατρός, περὶ θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίοις 85
ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
ὥς ἄρα μάντι. τοὶ δ' οὐτ' ὦν ἀκοῦσαι
οὐτ' ἰδεῖν εὐχοντο πεμπταῖον γεγεννημένον. ἀλλ' ἐν
κέρκυπτο γὰρ σχοίνῳ βατεία τ' ἐν ἀπειράτῳ, 90
55 ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτίσι βεβρεγμένος ἄβρον
σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαι νιν χρόνῳ σύμπαντι
μάτηρ

40. λόχμας ὑπὸ κνανέας BCD et schol.: λόχμαις ὑπὸ κνανείαις A — 42. ἐλείθ. PQ: εἰλείθ. ABCD — 43. τ' om. A — 45. δὲ om. C^{ac} — αὐτὸν om. C — 47. μελισσᾶν (ω supra a scripto) A — 50. πατρός: πατρός γε. A — 51. οὐδέπω τέκεν λείψειν A — 53. γεγεννημένον (γεγενν. A) ABCD — ἀλλ' ἐγκέρκυπτο BCD, ἀλλ' ἐκρύπτετο A — 54. σχίνῳ B — ἀπειράτῳ D post corr.: ἀπειράντῳ ABC, ἀκηράτῳ Schmidt, ἀπειρίτῳ Bergk — βατεία pro βατεία probat Wilamowitz — 55. ξανθαῖσι τε καὶ A — βεβρεγμένος] schol.: Ζηνόδοτος γράφει . . . ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένος, quo in scholio πεφραγμένος excidisse putat Rauchenstein —

40. κάλλιδα: Euadnam aquam urna ex fonte campestri domum ferentem parturivisse significat; cf. Od. vii 20 — 41. τίκτε suam vim hoc loco imperfectum tuetur, verum propriam significationem, ut saepe apud Homerum, exuit infra v. 85 et P. ix 16 — 42. Ἑλείθυιαν τε Μοίρας consociavit poeta etiam N. vii 1 — 43. ὠδίνος τ' ἐρατᾶς: ὠδὶς cum proprie dolorem parturientis, deinde fetum significet, hic et N. i 36 in significationem loci, ubi fetus cubat, abiit; sic enim solum praepositio ὑπὸ et adiectivum ἐρατᾶς explicatum habent; similis autem vis expegetica particulae τε est O. i 38. x 59. N. viii 46. I. viii 1 — 46. δράκοντες. serpentibus aliquid divini inesse vulgo credebant; cf. Eur. Ion 23 — 47. ἰῶ. media significatio suci hoc loco nomini est, ut cognato nomini latino virō, unde epitheto ἀμεμφεῖ innoxius sucus a veneno sive mortifero succo distinguitur — 48. πετραίσσας Πυθῶνος. urbis Delphorum in saxosa regione sitae — 54. ἀπειράτῳ. non tam aculeos sentium, qui aditum prohiberent, quam densitatem virgulti inaccessam spectasse poeta videtur — 55. duas species violarum indicat; cf. Theophr. hist. pl. vi 82: διαμένει καὶ τὸ λευκὸν ἴον καὶ ἐπὶ πλείῳ τὸ φλόγινον, τὸ δὲ διὴ μέλαν ἴον δι' ἐνιαυτοῦ θεραπείας τυγχάνον — 56. τὸ, idcirco, quamquam haec vis vocabuli dubia est neque satis defenditur similibus locis P. v 39. Hom. Γ 176. T 213. Ψ 547. Θ 332 —

Ἐπ. γ'.

τοῦτ' ὄνυμ' ἄθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο 95
 λάβεν
 καρπὸν Ἥβας, Ἀλφεῶ μέσσω καταβὰς ἐκάλεσσε Ποσειδᾶν
 εὐρυβίαν,
 ὃν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας σκοπόν, 100
 60 αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἔῃ κεφαλᾷ,
 νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγγετο δ' ἀρτιεπῆς 105
 πατρία ὄσσα, μετάλασσέν τέ νιν Ὀρσο, τέκνον,
 δεῦρο πάγ- κοινον ἐς χώραν ἱμεν φάμας ὕπισθεν.

Στρ. δ'.

ἱκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραι ἀλίβατον Κρονίου. 110
 65 ἔνθα Φοι ὥπασε θησαυρὸν δίδυμον
 μαντοσύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν
 ψευδέων ἄγνωτον, εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἔλθων
 Ἡρακλῆς, σεμνὸν θάλος Ἀλκαῖδαν, πατρὶ 115
 ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
 70 Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότε αὖ χρηστήριον θέσθαι
 κέλευσεν.

Ἀντ. δ'.

ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἑλλανας γένος Ἰαμιδᾶν. 120
 ὄλβος ἅμ' ἔσπετο τιμῶντες δ' ἀρετὰς

58. μέσω ACD; μέσσω ἔγκαταβὰς Herwerden — ἐκάλεσε ACD — ποσειδῶν A — 59. θεοδμάτον A — 62. μετάλασσε A: μετάλασεν (-σε B) BCD, μετάνστασεν coni. Bergk, μεταλλάσσαντι in Hermann — τέκνον ABCD: τέκος lemma B — 63. χώραν A: χώραν BCD — 67. ἄγνωτον A: ἄγνωστον BCD et schol. — 68. πατρὶ Hermann: πατρὶ δ' A, πατρὶ δ' BCD — 69. κτίσει B — πλειστόβρο. B — τε μέγιστόν τε B — 70. αὖ A: αὐτῷ BCD — κέλευσέ νιν A — 72. ὄλβος ἅμ' ACD^{ac}: ὄλβος δ' ἅμ' BD^{vc} man. rec.; punctum post Ἰαμιδᾶν deletat Mommsen collato N. x 37 —

57 ss. similia de Pelope narravit O. i 73 ss.; vocabulum autem μέσσω noli cum parte scholiastarum de medii Alphei regione interpretari, multo enim luculentiore speciem praebet iuvenis in medium flumen descendens — 60. λαοτρόφον vatis munus similiter atque regum, ποιμένων λαοῦ, populum augere et alere dicitur — 61. ἀρτιεπῆς vera verba faciens ut dens et veracium oraculorum antistes; cf. Aesch. Prom. 1032 ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ δῖον — πατρία ὄσσα Apollinis — 62. μετάλασσε, in aliam sedem transferebat, quo sensu dixit Plato Tim. 19 a ἀναξίους εἰς τὴν τῶν ἐπανιόντων χώραν μεταλλάττειν notionem interrogandi (μετάλασσε) ab hoc loco alienam esse neminem latet; facilius notionem respondendi ferrem, si dicendi usu magis eam confirmatam viderem — 66. φωνάν vocem dei clamore et volatu avium aliisque signis declaratam — 68. θάλος Ἀλκαῖδαν Hercules Amphitryonis filius, Alcae nepos erat; cf. Prol. cxxii — 64. Κρονίου de monte Cronio campo Olympico imminente omnia nota cf. O. i 114. iii 23. N. vi 61 — 70. χρηστήριον schol.: τὸ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεύεσθαι οὕτω δὲ μέχρι νῦν οἱ Ἰαμίδαι μαντεύονται, ἐμπύρα θύματα τιθέντες ἐν τῷ βωμῷ cf. Paus. vi 2, 4.

71. ad posteriora et praesentia fata Iamidarum transit —

- ἐς φανεράν ὁδὸν ἔρχονται· τεκμαίρει
 χρῆμ' ἕκαστον. μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων 125
 75 τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
 ἔλανυνόντεσσι αἰδοία ποτιστάξῃ Χάρις εὐκλέα μορφάν.
 εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνυς ὕρους, Ἀγησία, μάτρωες ἄνδρες 130

Ἐπ. δ'.

- νυιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρνυκα λιταῖς θυσίαις
 πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως, ὅς ἀγῶνας ἔχει μοῖραν
 τ' ἀέθλων 135
 80 Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾶ· κείνος, ὦ παῖ Σωστράτου,
 σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
 δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσῃ ἀκόντας λιγυρᾶς, 140
 ἃ μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρούοισι πνοαῖς·
 ματρομά- τωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς, εὐανθήης Μετώπα,

Στρ. ε'.

- 85 πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν, τᾷς ἐρατεινὸν ὕδωρ 145
 πόμαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
 ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἐταίρους,
 Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥραν Παρθενίαν κελαδῆσαι, 150

74. μῶμος δ' ἐξ codd., δ' eiec. Boeckh, μῶμος ἐκ δ' con. Schmid —
 75. τοῖς, οἷς] τοῖσιν con. Hermann — πρώτοις A C^{pc} D: πρῶτον B C^{ac} —
 76. ἐλανύντ. C — ποτιστάξῃ con. Bergk: ποτιστάξει CD, ποτιστάξει AB —
 μορφά C, μοῖραν con. Hecker — 77. ὕρους Mosch: ὄροις ABCD, ὄρος legisae
 videntur schol. — 78. δώρησαν B²CD; ἐδώρησαντο θεῶν con. Herwerden —
 80. τιμᾶν A — 82. ἀκόντας λιγυρᾶς codd.: λιγυρᾶς ἀκόντας transposuit Hartung
 probabiliter; ante λιγυρᾶς ἀκόντας interpungendum censet Wilamowitz — 83. προ-
 σέλκει Byz., quod scholia προσάγει interpretantur: προσέρπει ABC, προσέρποι D
 — καλλιρ. AC' — 86. πόμαι con. Meineke; πίνωμεν ... πλέκειν con. Naber
 — 88. Ἥραν: Ἑρμᾶν con. Bornemann Phil. 47, 297, acute —

74. χρῆμ' ἕκαστον· hic et O. ix 101 varia studia hominum, bellicam vir-
 tutem, artis sollertiam, sapientiae acumen significat — 75. τοῖς, οἷς· cf. P.
 iii 29 et fr. 220 τῶνδε ... ὅσσα — δωδέκατον· victoriae Agesiaec decus auget;
 nam duodecies equos, octies mulas circa metam cucurrisse schol. O. iii 29 tra-
 dunt — 79. ἀγῶνας ἔχει· unde dicitur ἐναγώνιος Ἑρμᾶς P. ii 12. I. i 60 —
 82. ἀκόντας λιγυρᾶς· acutae cotis esse dicit, quod sibi primo in mentem venerit
 Metopam, filiam Arcadici fluvii Ladonis, cum Metopa, nympha Boeotici fluvii
 Asopi et matre Thebae, coniungere; de Theba filia Asopi v. I. viii 17 —
 85. πλάξιππον· quod studia equestria Thebis in summo honore erant, unde
 Καδμείοι κέντορες ἵππων dicuntur ab Hom. Il. iv 291 et Βοιωτοὶ πλῆξιπποι ab
 Hes. scut. 24 — 86. πόμαι si genuinum est, vim praesentis habet; conf. Ibyc. 17
 πικρινὰς πέφυγγας πίομενοι — 88. Αἰνέα· schol.: Αἰνέας οὗτος χοροδιδάσκαλος,
 ὅτινι δ Πίνδαρος ἐχρήσατο διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχυρόφωνον εἶναι καὶ μὴ δύνασθαι ἐν
 τῷ δημοσίῳ δι' ἑαυτοῦ καταλέγειν τοῖς χοροῖς, ὅπερ οἱ πλείστοι καὶ μεγαλόφωνοι
 τῶν ποιητῶν ἀγωνιζόμενοι ἐποίουν, δι' ἑαυτῶν διδάσκοντες τοὺς χοροὺς. Scho-
 liaesta igitur Aeneam chorodidascalum fuisse credidit, quod licet ille ineptis com-
 mentis involverit (cf. Stzb. d. b. Ak. 1896 p. 23 sq.), verum tamen esse videtur, modo

Ἀντ. β'.

ὁ τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.

καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνητον νόθον

σκάπτω θενῶν

50

σκληρῶς ἐλαίας ἔκτανεν Τίρυνθι Λικύμνιον ἐλθόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας

- 30 τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθείς. αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ
παρέπλαγξαν καὶ σοφόν· μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθόν.

Ἐπ. β'.

τῷ μὲν ὁ Χρυσόκομας εὐώδεις ἐξ ἀδύτου ναῶν πλόον

εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθύν ἐς ἀμφιθάλασσον νομόν,

60

ἐνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις νιφάδεσσι πόλιν,

- 35 ἀνίχ' Ἀφαιστον τέχναισιν

65

χαλκελάτῳ πελέκει πατέρος Ἀθηναία κορυφὰν κατ' ἄκραν

ἀνοροῦ-σαισ' ἀλάλαξεν ὑπερμάκει βοᾷ·

Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

70

26. καὶ om. A — φέρτερον A — 29. ἔκτανεν D: ἔκτανε B, ἔκταν' ἐν AC — 31. παρέπλαξαν D — 32. ναῶν: νομῶν et infra εὐθύν Bergk Hermannnum secutus — 33. εὐθύν γο. E: εὐθύν' ABCD; εἰς A; ὄρσαι ἐς coni. Mommsen; at cf. P. iv 6 — 34. βρέχει lemma in A — χρυσέαις Byz.: χρυσέαισι ABCD — 37. ἀνορ.: ἐνορ. E*^c F' —

26. ἔν ἐν καὶ τελευτᾷ· nunc et etiam in fine, de qua dicendi brevitudo disseruit Haupt opusc. i 133; confer similem usum particulae καὶ O. ii 31. P. x 58 — 27 ss. cf. Hom. II. ii 681: Τληπόλεμος δ' ἐκεῖ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ ἐν-πλήτῳ, αὐτίκα πατρὸς ἔοτο φίλον μήτρωα κατέκτα | ἦδη γηράσκοντα Λικύμνιον ὄζον Ἄργος. — 29. ἐκ θαλάμων Μιδέας· Licymnium Electryo ex Phrygia concubina Midea genuerat, ex Lysidica iusta uxore Alcmenam, matrem Herculis; v. Prol. cxii. Quae causa irae Tlepolemi fuerit, iam veteres grammatici ignorasse scholia docent; sed quod Licymnius ex conclavi Mideae prodians a Tlepolemo percussus est, hoc rixas inter uxorem legitimam eiusque progeniem et concubinam alienigenam causam irarum fuisse significat — 32. Χρυσόκομας, Apollo, ut O. vi 41; cf. I. vii 49 — εὐώδεις, odori fumo hostiarum et turis; cf. hymn. Hom. ii 63 εὐώδεις ἐκ μεγάροιο — 33 s. tumidam et obscuram oraculorum orationem poeta imitatur ambagibus subobscuris Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς et ἀμφιθάλασσον νομόν — 34. ἐνθα . . . νιφάδεσσι· alludit ad Homericum versum B 670 καὶ σφιν (scil. Ῥοδίοις) θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων — 35. ss. Pindaro duce Phidias in fastigio aedis Minervae Atheniensis arcis (v. 49 ἀκροπόλει) deam ex capite Iovis procreatam finxit; Pindaro praeiverant Hesiodus (theog. 924) et Stesichorus (schol. Apoll. Rhod. iv 1310), qui Minervam armatam ex capite Iovis exsiluisse narraverant — 35. Ἀφαιστον τέχναισιν· schol.: ἐν τοῖς Μουσαίῳ Παλαμῶν λέγεται πληῖαι τοῦ Διὸς τὴν κεφαλὴν, ὅτε τὴν Ἀθηναίαν ἐγέννη· ἐνιοὶ δὲ τὸν Προμηθεῖα λέγουσι, Σωσίβιος δὲ Ἑρμῇ φησιν Ἀριστοκλῆς δὲ νέφος συγκεκοῦσθαι τὴν θεόν, τὸν δὲ Δία πληξάντα τὸ νέφος ἐκψη-ναι τὴν θεόν· Pindarus ope Vulcani Minervam procreatam finxisse videtur, quod armatam deam exsiluisse Stesichorus dixerat — 38. Οὐρανὸς ἔφριξε· cf. Hom. hymn. Minervae 28, 2 μέγας δ' ἐλελίξεν Ὀλυμπός . . . ἀμφὶ δὲ γαῖα σμερ-δάλεον ἰάχησεν —

Ἐπ. ε'.

οἰκοθεν οἶκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισσόμενον,
100 ματέρ' εὐμήλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας. ἀγαθαὶ δὲ πέλονται ἐν 170
χειμερίᾳ
νυκτὶ θοᾷς ἐκ ναὺς ἀπεσκήμφθαι δὴ ἄγκυραι. θεὸς
τῶνδε κείνων τε κλυτὰν αἴσαν παρέχοι φιλέων. 175
δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων
ἐκτὸς ἔοντα δίδοι, χρυσалаκάτοιο πόσις
105 Ἀμφιτρί- τας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

99. *ποτινισόμ. ABCD* — 100. *λείποντ' Tricl.: λιπόντ' ABCD — πέλονται γ' (τ' C) ἐν AC* — 101. *ἀπεσκήφθαι A* — 102. *τῶν δ' ἐκείνων ABCD, τῶν τε κείνων Heyne* — 103. *ποντομέδον codd.: ποντομέδων Boeckh, sed vide ad O. vi 28 — εἴδυνε πλόον καμάτων δ' A* — 105. *δ' om. A — ἀεξ' BCD: δέξ' A — εὐροπὲς D, εὐροπὲς E*

Αλτυναία καλεῖται. Ad utrumque sacerdotium Hieronis conferre iuvat Diod. xi 26: *Γέλων ἐκ μὲν τῶν λαφύρων κατεσκεύασε ναοὺς ἀξιολόγους Διμήτρου καὶ Κόρης . . . ἐπεβάλετο δὲ ὕστερον <Γέρων> καὶ κατὰ τὴν Ἀττὴν κατασκευάζειν νεῶν Διμήτρου* — 101. *δύ' ἀγκύρα* una ex prora, altera ex puppi demissa, hic una in vetere patria Arcadia, altera in nova Sicilia; de locutione proverbiali cont. Stob. serm. 110, 22: *οὔτε ναὺν ἐξ ἐνὸς ἀγκυρίου, οὔτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὁμοι- τέων*, et Herond. 1, 41: *νῆὺς μίγῃ ἐπ' ἀγκύρης οὐκ ἀσφαλὺς ὁμοιοῦσα*. Ceterum praeclare poeta turbas praesagit, quibus mox Hieronis regnum concutiebatur et Agesias vates interit — 103. *καμάτων ἐκτός*: praepositionem a suo nomine fine versus disiungere non dubitavit neque hic neque O. vii 18. P. iv 68. N. x 31 — 104. *πόσις* Neptunus; qui antea tamquam dominus maris invocatus est — 105. *ἄτεξ' εὐτερπὲς ἄνθος*: cf. O. i 119 et clausulam Homerici hymni 21 *χάρην δ' ἄμ' ὕπασσον αἰοῖθι*.

ΟΑΤΜΗ. Ζ .

ΔΙΑΓΟΡΑ, ΡΟΔΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

Strophae.

ω - - - - - | - - - - - ω - - - - -
 - - - - - ω - - - - - | - - - - -
 - - - - - ω - - - - - | - - - - -
 5 - - - - - ω - - - - - | - - - - - ω - - - - -
 - - - - - ω - - - - - | - - - - -

Epodi.

- - - - - ω - - - - - | - - - - - ω - - - - -
 - - - - - ω - - - - - | - - - - - ω - - - - -
 - - - - - ω - - - - - | - - - - - ω - - - - -
 5 - - - - - ω - - - - - | - - - - - ω - - - - -
 - - - - - ω - - - - - | - - - - - ω - - - - -

Argumentum.

Diagoras Damageti filius Rhodius e nobilissima gente Eratidarum (v. 93), quae a Tlepolemo, Herculis filio, originem duxit, Ol. 79 = 464 a. Chr. pugilatu Olympiae vicit. Ex tribus civitatibus insulae Rhodi Ialysum, ut in qua urbe olim Damagetus regiam potestatem exercuerit (v. Paus. iv 24, 1), patriam victoris fuisse verisimile est. Ipse clarus inter paucos statura et robore corporis fuit, eiusque memoria et hac oda in templo Minervae Lindiae aureis litteris exarata et statua plus quatuor cubitorum Olympiae posita (v. schol. ad inscr. et Paus. vi 7, 2) ad posteros propagata est. Patris vero studia pugilatus et pancratii etiam ad filios et nepotes transiisse testantur schol. ad inscr. et Paus. vi 7 et Cic. Tusc. i 46.

Magnifico prooemio, quo suum munus poeta cum patera aurea inter convivium genero oblata apposite confert, consilium praedicandi victoriam Diagorae aperit (1—19). In principali parte odae (20—76) tres fabulas Rhodi insulae narrat, e quibus prima est de Tlepolemo Heraclida ad expiandam caedem Licymnii in insulam, ubi Iupiter in natalibus Minervae aurum pluisset, coloniam deducere iusso (20—38), altera de Rhodiis a Minerva propter sacra deae in arce instituta miris artificiiis auctis (39—53), tertia de Rhodo insula antea in aequore maris

latente et, cum in lucem evecta esset, Soli deo donata (54—76). Ad postremum varias victorias Diagorae recenset et pro futura felicitate gentis Eratidarum, cui iam tum pericula a popularibus factionibus impendebant, pia vota facit (77—95). — Egregie orationis partes cum partibus metricis ita poeta concinnavit, ut quinque partium unaquaeque triadicam periodum strophae antistrophae epodi amplectatur, qua de arte a Pindaro provecta aetate exulta vide ad. O. XIII.

De metris.

In splendidissimo hoc carmine a vulgaribus formis carminum dactylo-epitriticorum tantopere Pindarus recessit, ut quomodo versus scandendi et numeri explendi sint saepe dubites. Inprimis hoc peculiare est huius carminis, quod saepe pes in fine praecedentis versus inchoatus in principio sequentis versus perficitur, velut str. vv. 2 et 3, 3 et 4, 5 et 6, ep. 4 et 5, 5 et 6, unde nescio an strophae versus 2—4, 5—6, epodi versus 4—6 in singulas periodos coniungendi sint, et versiculi monocoli str. 2 et ep. 4, a maiestate illi carminum dactylo-epitriticorum quam maxime alieni (cf. Censorin. de mus. p. 608, 3 ed. K.), colorum potius quam versuum vicem obtineant. Quod autem in fine plerorumque versuum perexiguum tempus pausa poeta reliquit, hoc cum alacritate et fervore modorum huius carminis cohaeret, quae etiam anacrusi bisyllaba primi versus et frequentia dactylicorum colorum expressa sunt. Dactylos enim adeo poeta praeoptavit, ut contra veterem consuetudinem dactylica tripodia, non epitritico versu stropham clauderet (cf. O. x str. P. ix ep., N. xi str. et ep.). Admodum vero dubium est, utrum finales duae syllabae secundi versus epodi huic versui concedendae an proximo versui praefigendae sint; equidem, cum iambica anacrusis a gravitate versuum dactylo-epitriticorum abhorreat, Bergkii quam Boeckhii veterisque colometriae rationes sequi satius duxi, praesertim cum etiam sententiarum conformatio in vv. 33 et 52 nostris rationibus faveat. Denique de versibus acephalis, a quibus strophae orditur et in quos desinit, confer O. XIII 1. P. i ep. 8. III ep. 9. IX 1. ep. 9. N. x 1 et vide Prol. XIX. I. — Carmen hoc cantatum est publice a frequenti choro inter epulas a gente Eratidarum ad celebrandam victoriam gentilis Diagorae adornatas (v. 94), consociato cantu fidium et tibiarum (v. 12). Pindarus ipsum Rhodum cum Diagora victore venisse, ut chorum doceret et in canendo praeiret, versu 13 significatum esse videtur; sed cum verbum *πέμπων* v. 8 in contrariam sententiam trahi possit et eodem anno Xenophonti Corinthio praesens Pindarus victoriam gratulatus esse dicatur (O. XIII 3), nihil certi statuere ausim, nisi quod poetam insulam ipsum vidisse et homines cognovisse veri simillimum est.

Στρ. α'.

Φιάλαν ὥς εἴ τις ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλὼν
ἐνδον ἀμπέλον κακλάξοισαν δρόσῳ

VARIA LECTIO. Inscr. Διαγόρα 'Ροδίῳ πύκτη ABCD, praeterea addunt A *νιῶ* Δαμαγήτων, BDV *νιῶ* Δαμ. νικήσαντι τὴν οἴθ' (οἶς' minio add. D) ὀλ. —

COMMENTARI. v. 1—6. praeclara comparatio carminis cum phiala vini (cf. O. VI 91) egregie carmini convenit in convivio cantando; cf. N. III 77. Res ipsa

ἔσπεφάνωσατο δῖς, κλεινᾷ τ' ἐν Ἴσθμῳ τετράκις εὐτυχεῶν,
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα, καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις. 150

Ἄντ. ε'.

ὃ τ' ἐν Ἀργεὶ χαλκὸς ἔγνω νιν, τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
ἔργα καὶ Θήβαις, ἁγῶνές τ' ἐννομοί 155

85 Βοιωτίων,

Αἴγινα Πελλανὰ τε νικῶνθ' ἑξάκις· ἐν Μεγάροισιν τ' οὐχ
ἕτερον λιθίνα

ψᾶφος ἔχει λόγον. ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ, νῶτοισιν Ἀταβυρίου 160
μεδέων, τίμα μὲν ὕμνον τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,

Ἐπ. ε.

ἄνδρα τε πῦξ ἀρετὰν εὐρόντα, δίδοι τέ σοι αἰδοίαν χάριν
90 καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων· ἐπεὶ ὕβριος ἐχ-θρὰν ὁδὸν 165
εὐθιμπορεῖ, σάφα δαεῖς ἃ τε σοι πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ
ἀγαθῶν

ἔχραον· μὴ κρύπτε κοινὸν 170
σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος· Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει

81. καὶ στεφ. Thom. D² — τ' ἐν: τοι ἐν C — 82. κρανααῖς ἐν C — 85. Βοιω-
τίων A: βοιωτῶν BD, βοιωτίας C — 86. Αἴγινα Πελλανὰ τε Tricl.: πελλανὰ
(πελλανὰ B) τ' αἰγινὰ. (αἰγίνα B) τε ABCD, Πέλλανά τ', Αἰγίνα τε Boeckh,
Πέλλανά τ' Οἰνῶνα τε coni. Bergk — μεγάροις δ' A — ἕτερον BCD: ἑτέρον
A, quod etiam unus ex scholiastis legisse videtur — 89. δίδου A — 92. ἔχραον
A — κοινόν: κλεινόν coni. Herwerden — 93. ἐρατιδᾶν Tricl.: ἐρασιειδᾶν
ABCD et schol. — τοι] τὲ A — θαλίᾳς ἔχει A —

sed μῆλων πομπὰ et κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις, ut λῦτρον συμφορᾶς vicem praedicatū
obtineat; pompa enim hostiarum et certaminibus ludorum sacra Tlepolemi fiunt
— 83 ss. de minoribus his ludis vide Prol. lxxxviii ss. — 84. ἔργα artificia ex
aere facta, velut tripodes, ut Polemo in scholiis docet: Πολέμων ἐν τῷ περὶ
τῶν Θήβησιν Ἡρακλείων φησὶ χαλκὸν τὸ ἄθλον εἶναι τοῖς ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀσκαίοις,
ὥστε ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἔργα καὶ τὸν χαλκὸν ληπτέον, ὅτε φησὶν ὁ Πίνδαρος· ὃ τ'
ἐν Ἀργεὶ χαλκὸς ἔγνω μιν τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα καὶ Θήβαις·
δίδονται γὰρ ἐν ταύταις τρίπους χαλκοῦς. Neque tamen χαλκὸς et ἔργα syno-
nyma sunt, sed scutum aeneum Argorum simplici nomine χαλκοῦ designa-
tur, tripodes artificiose ex aere facti nomine ἔργων insignantur — 86. Αἴγινα
Πελλανὰ τε si recte a Triclinio restitutum est, ipso asyndeto poeta sex vic-
torias Diagoram his duabus in civitatibus, non in sex quos recensuit ludis
consecutum esse significat — λιθίνα ψᾶφος· iudicium lapideae tabulae in-
scriptum, quo de more v. Prol. xcii — 87. Ἀταβυρίου· mons Rhodi fuit, v.
Strab. x 454 et xiv 655; similiter supra O. iv 6 in Sicilia Iovem Aetnaeum invo-
cavit; apte autem Iovem ad extremum precibus adiit, ut qui et Olympiis
ludis praeesset et summa omnium rerum gubernacula teneret — 89. ἀρετᾶν,
virtutis laudem, ut O. viii 6 — 90. ποτ' ex ποτὶ elisum est, ut fr. 122 et περ'
ex περὶ O. vi ss — 91. ἐξ ἀγαθῶν scholia a suo nomine (πατέρων) divellunt et
cum ἔχραον iungunt; quod cum vix fieri possit, πατέρων φρένας ἐξ ἀγαθῶν
prudētia consilia patrum a probis maioribus ortorum interpretor. Inter Dia-
gorae maiores autem etiam Callianax (v. 33) fuit, sapientiae, opinor, laude in-
signis — ἔχραον, quasi vaticinabantur — 92. μὴ κρύπτε, sed laudando et aemu-
lando profer; cf. l. ii 44. Inter virtutes autem Callianactis etiam liberalitas et

- θαλίας-καὶ πόλις· ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνον
 95 ἄλλοτ' ἄλλοιαι διαιθύσσοισιν αὖραι. 175

94. μιᾷ μοίρᾳ *AC*: μοίρᾳ μιᾷ *BD*.

comitas fuisse videntur — 94. in fine carminis aequae atque O. vi 97 poeta prudentissimus praesaga mente fragilitatis rerum humanarum fortunaeque vicissitudinum commonet, id quod non tam, ut Diagoras civesque feriantes laeti dona praesentis horae capesserent, fecisse videtur, quam ut fortunae Diagorae perinde atque Tlepolemi et Rhodiorum ad plenam atque perfectam felicitatem aliquid deesse significaret, firmitatem dico atque perpetuitatem. In hac re declaranda simili elocutione usus est P. iii 104. I. iii 23.

'Αντ. β'.

ὃ τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.

καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνητον νόθον

σκάπτω θενῶν

50

σκληρᾶς ἐλαίας ἔκτανεν Τίρυνθι Λικύμνιον ἐλθόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας

30 τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθεῖς. αἶ δὲ φρενῶν ταραχαὶ
παρέπληγξαν καὶ σοφόν· μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθῶν.

'Επ. β'.

τῷ μὲν ὁ Χρυσσοκόμας εὐώδεις ἐξ ἀδύτου ναῶν πλόον

εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασσον νομόν,

60

ἐνθα ποτὲ-βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις νιφάδεσσι πόλιν,

35 ἀνίχ' Ἀφαιστοῦ τέχναισιν

65

χαλκελάτῳ πελέκει πατέρος Ἀθαναῖα κορυφὰν κατ' ἄκραν

ἀνοροῦ-σαισ' ἀλλάλαξεν ὑπερμάκει βοᾷ·

Οὐρανὸς δ' ἔφριξε νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

70

26. καὶ om. A — φέρτερον A — 29. ἔκτανεν D: ἔκτανε B, ἔκταν' ἐν AC — 31. παρέπληγξαν D — 32. ναῶν: νομῶν et infra εὐθὺν Bergk Hermannnum secutus — 33. εὐθὺν γρ. E: εὐθὺν' ABCD; εἰς A; ὅσαι ἐς coni. Mommsen; at cf. P. iv 6 — 34. βρέχει lemma in A — χρυσέαις Byz.: χρυσέαισι ABCD — 37. ἀνορ.: ἐνορ. E^{ac} F' —

26. νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ. nunc et etiam in fine, de qua dicendi breviloquentia disseruit Haupt opusc. i 133; confer similem usum particulae καὶ O. ii 31. P. x 58 — 27 ss. cf. Hom. II. ii 661: Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ ἐν-πῆκτο, | αὐτίκα πατὴρ ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα | ἥδη γηράσκοντα Λικύμνιον ὄξον Ἄρηος. — 29. ἐκ θαλάμων Μιδέας. Licymnium Electryo ex Phrygia concubina Midea genuerat, ex Lysidica iusta uxore Alcmēnam, matrem Herculis; v. Prol. cxxii. Quae causa irae Tlepolemi fuerit, iam veteres grammatici ignorasse scholia docent; sed quod Licymnius ex conclavi Mideae prodiens a Tlepolemo percussus est, hoc rixas inter uxorem legitimam eiusque progeniem et concubinam alienigenam causam irarum fuisse significat — 32. Χρυσσοκόμας, Apollo, ut O. vi 41; cf. I. vii 49 — εὐώδεις, odori fumo hostiarum et turis; cf. hymn. Hom. iii 63 εὐώδεις ἐκ μεγάροιο — 33 s. tumidam et obscuram oraculorum orationem poeta imitatur ambagibus subobscuris Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς et ἀμφιθάλασσον νομόν — 34. ἐνθα . . . νιφάδεσσι. alludit ad Homericum versum B 670 καὶ σπιν (scil. 'Ροδίοις) θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων — 35. ss. Pindaro duce Phidias in fastigio aedis Minervae Atheniensis arcis (v. 49 ἀκροπόλει) deam ex capite Iovis procreatam finxit; Pindaro praeiverant Hesiodus (theog. 924) et Stesichorus (schol. Apoll. Rhod. iv 1310), qui Minervam armatam ex capite Iovis exsiluisse narraverant — 35. Ἀφαιστοῦ τέχναισιν. schol.: ἐν τοῖς Μουσαίῳ Παλαμάων λέγεται πλῆξαι τοῦ Διὸς τὴν κεφαλὴν, ὅτε τὴν Ἀθηνᾶν ἐγέννα· ἐνιοὶ δὲ τὸν Προμηθεῖα λέγουσι, Σωσίβιος δὲ Ἐρμῆν φησιν· Ἀριστοκλῆς δὲ νῆφει συγκεκοῦσθαι τὴν θεόν, τὸν δὲ Δία πλῆξαντα τὸ νῆφος ἐκφῆναι τὴν θεόν. Pindarus ope Vulcani Minervam procreatam finxisse videtur, quod armatam deam exsiluisse Stesichorus dixerat — 38. Οὐρανὸς ἔφριξε. cf. Hom. hymn. Minervae 25, 9 μέγας δ' ἐλελίξετ' Ὀλύμπος . . . ἀμφὶ δὲ γαῖα σμερ-δάλεον ἰάχησεν —

Στρ. γ'.

- τότε καὶ φανσίμβροτος δαίμων Ἰπεριονίδας
 40 μέλλον ἐντειλεν φυλάξασθαι χρόος
 παισὶν φίλοις,
 ὥς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα, καὶ σεμνὰν 75
 θυσίαν θέμενοι
 πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν κόρα τ' ἐγγειβρόμῳ. ἐν δ' ἀρετὰν
 ἔβαλεν καὶ χάσματ' ἀνθρώποισι Προμαθέος αἰδώς. 80

'Αντ. γ'.

- 45 ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος
 καὶ παρέλκει πραγμάτων ὁρθὰν ὁδὸν 85
 ἔξω φρενῶν.
 καὶ τοὶ γὰρ αἰθοίσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὐ·
 τεύξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
 ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοις ὁ μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν 90
 50 πολὺν ὕσε χρυσόν· αὐτὰ δέ σφισιν ὥπασε τέχναν

'Επ. γ'.

- πᾶσαν ἐπιχθονίαν Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοισι χερσὶ κρατεῖν.
 ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἐρπόντεσσι θ' ὁμοῖα κέλευ-θοι φέρον. 94
 ἦν δὲ κλέος-βαθύ. δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἀδόλως
 τελέθει.

40. ἐνέτειλε Δ — 42. ὥς τᾷ θεῷ coni. Kayser — πρῶτον C — 43. ἰάναι. κόρα (sine εν) BD^{no} — 45. ἀτέκμαρτα coni. Schmid: ἀτέκμαρτον ABCD — 46. παρέλκει πρ. ὁρθὰν ὁδὸν ἔξω φρένας coni. Bergk — 48. ἀπείροις Δⁱ — 49. κείνοις ὁ μὲν Mingarelli: κείνοισι μὲν ABCD — νεφέλαν ζεύς ABCD, ζεύς eiec. Mosch. — 53. ἀδόλως unus ex scholiastis legisse videtur: ἀδόλος codd. —

39 ss. Fabulae de Tlepolemo ab oraculo Delphico Rhodum coloniam deducere iusso lepide poeta intexuit alteram fabulam de origine sacrorum Minervae in arce Rhodi; eandem fabulam narrat Diodorus v 56 — Ἰπεριονίδας sub forma patronymici latet vis Solis in alto fastigio caeli vehentis — φανσίμβροτος (ex φαΐεσίμβροτος) deum mortales luce collustrantem significat — 44. Προμαθέος αἰδώς providentia, quae similiter a Prometheo nata dicitur atque excusatio (πρόφασις) ab Epimetheo; cf. P. v 27 — 46 s. παρέλκει . . φρενῶν rerum cursum primum recte institutum (ὁρθὰν) in tramitem concilio prudenti contrarium trahit; cf. Eur. Herc. 775 εἰς τυγία φρενῶν βροτοῦς ἐξάγεται — 48. ἀπύροις ἱεροῖς scholia: ἄπυρα δὲ μέχρι νῦν οἱ Ῥόδιοι θύουσιν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἀρχῆς τῇ Ἀθηνᾷ. καὶ Ἀπολλώνιος (ἐν Ῥόδῳ κτίσει) ἄπυρα τοὺς Ῥοδίους ἱερὰ θύειν διὰ τὴν πρὸς Ἥφαιστον ἔνεκα τῶν γάμων ἔχθραν, ὅτι ἐπεδίωξε τὴν Ἀθηνᾶν βουλόμενος συμμιγῆναι — 50. αὐτά· Minerva γλαυκῶπις, ut quae principalis dea arcis Rhodiorum et Atheniensium fuerit — 51. τέχναν πᾶσαν . . κρατεῖν artem omnis generis, ut artificiosis manibus ceteros incolas terrae vincerent — 52. ἔργα . . ὁμοῖα imitatur Pindarus Homerum ll. xviii 418 signa Vulcani dei vivis similia praedicantem — 53. δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἀδόλος τελέθει sapientia et institutione (δαέντι), non fraude artem Rhodiorum comparatam esse dicit, reiectis fabulosis commentis de Telchinis fabris, qui magicis praestigiis mira sua artificia procreasse ferebantur. Illa autem sapientiae ars quomodo Rhodiis facta

- φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ 100
 55 ῥήσιες, οὐπὼ ὅτε χθόνα δατέοντο Ζεὺς τε καὶ ἀθάνατοι,
 φανεράν-ἐν πελάγει Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ,
 ἄλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι. 105

Στρ. δ'.

- ἀπεόντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου·
 καὶ ῥά νιν χώρας ἀκλάρωτον λίπον,
 60 ἄγνὸν θεόν.
 μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμ πάλον μέλλεν θέμεν. ἀλλὰ νιν οὐκ 110
 εἶασεν, ἐπεὶ πολιᾶς
 εἶπέ τιν' αὐτὸς ὄρᾶν ἔνδον θαλάσσας αὐξομένην πεδόθεν
 πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὐφρονα μήλοισι. 115

'Αντ. δ'.

- ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
 65 χεῖρας ἀντείνειν, θεῶν δ' ὄρκον μέγαν 120
 μὴ παρφάμεν,
 ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι, φαιρὸν ἐς αἰθέρα νιν
 πεμφθεῖσαν ἔᾱ κεφαλᾷ

56. ἔμμεναι A — 57. ἄλμυροῖσι BCD — 58. ἔνριπεν coni. Naber et Herwerden — 59. χλωρᾶς A — λείπον A — 61. ἄμ πάλον Boeckh: ἄμπαλον ABCD — 67. φαιρὸν C^{ac}, φανὸν Hermann —

sit, sequenti fabula illustratur, qua Solem suos filios summa sapientia instruxisse dicit v. 72. Ceterum ex eo, quod Polemo in scholiis apud Chios signum Dionysii, apud Erythraeos basin Dianae alligatam fuisse prodit, Eustathius ad Dionysii perieg. 504 commentus est, apud Rhodios quoque multas statuas fuisse, quae ne aufugerent, alligandae fuerint.

54. saltu satis audaci poeta transit ad tertiam fabulam de Sole Rhodum insulam sortito; duo autem haec fabula cum duabus prioribus communia habet, quod et omnes ad Rhodum insulam pertinent et quod in omnibus aliquid delictum et peccatum est. Oeconomiam vero carminis ita poeta instituit, ut fabula ipsa a nova pericopa (v. 58) inciperet, introductio autem eius in calcem antecedentis pericopae reiceretur; quae ratio similis est carminis P. 158 — παλαιαὶ ῥήσιες: ex rumoribus per ora hominum sparsis haec se sumpsisse poeta testatur, quoniam a veteribus poetis tale nusquam traditum invenit. Schol.: πρὸ Πινδάρου δὲ τοῦτο οὐχ ἰστόρητο. De cultu Solis apud Rhodios vide Rapp in Roscheri lex. myth. 1 2024 s. — 58. ἔνδειξεν: commonuit, ut absentis Solis sors urnae iniceretur — 59. ἀκλάρωτον λίπον: huius fabulae vestigia legens Schillerus noster in pulcherrimo carmine 'Die Theilung der Erde' poetam sortis immunem relictum esse commentus est — 60. ἄγνὸν θεόν dicit, quod clara luce fulget et impura omnia remota habet, unde auctor Orph. hymn. 8, 13 eum invocatur ἀνθαλῆς ἀμίαντε — 62 s. hos versus respiciens ludit Antipater AP. 12 178: πᾶς εἶπω; τίς μᾶλλον ὀφείλομαι; ὃς μὲν ἔδειξεν ἐξ ἁλός, (Ἥλιος), ὃς δ' ἦδη φύσατο δουμένην (Νέρων) — 64. Λάχεσιν: ex tribus Parcis hoc loco, quo de sortiando (λάχος v. 58) agitur, Lachesin, ut quae sortibus praesit, eligit. — 65. ὄρκον μέγαν intellegit iusiurandum deorum, cuius formulam cum Homerus Il. xv 36. Od. v 184, tum auctor hymni Ap. Del. 83 affert: ἴστω νῦν τάδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς ἐφ' ὅς ὑπερθεύ, | καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδαρ, ὅσπερ μέγιστος | ὄρκος δεινότατος τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν — 67. πεμφθεῖσαν: vim futuri exacti habet, ut ap. Eur.

ἐξοπλίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύταθεν δὲ λόγων κορυφαί 125
ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι. βλάσ τε μὲν ἐξ ἄλως ὕγρας

Ἐπ. δ'.

70 νᾶσος, ἔχει τέ νιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἐνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχ-θεὶς τέκεν 130
ἐπτά σοφώ- τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν παραδεξα-
μένους

παῖδας, ὧν εἷς μὲν Κάμειρον 135
πρεσβύτατόν τε Ἰάλυσον ἔτεκεν Λίνδον τ'. ἀπάτερθε δ'
ἔχον,

75 διὰ γὰρ-αν τρίχα δασσάμενοι πατρῶϊαν,
ἀστῶν μοῖραν, κέκληνται δέ σφιν ἔδραι. 140

Στρ. ε'.

τόθι λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
ἴσταται Τιρυνθίων ἀρχαγέτα,
ὥσπερ θεῶ,

80 μῆλων τε κνισάεσσα πομπὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις. τῶν
ἔνθεσι Διαγόρας 145

68. γέρας BD: μέρος AC et γρ. B — τελεύταθεν γρ. B et lemma in BC: τελεύτασαν ABCD — 69. πετοῖσαι A — 73. μὲν om. B — Κάμειρον schol. A, ut scriptum est in vetustis titulis — 74. πρεσβύτατος a nonnullis scriptum fuisse testantur schol. — Ἰάλυσον D — ἔτεκεν Tricl.: τέκεν AD, τέκε BC — Λίνδον δ' C — ἔχον A: ἔχοντα B, ἔχοντι CD — 75. γὰρ τριχῶ A — 79. θεοῖς A — 80. μάλων A — κνισάεσσα B, κνισάεσσα CD —

Med. 174 αὐδαθέντων — 68. λόγων κορυφαί. verba summa et sanctissima; cf. P. III 80 λόγων κορυφάν, O. I 14 ἀρετῶν κορυφάς — 69. ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι verba in veritatis partem cadentia, metaphora a tesseris ducta, ut O. XI 10 παρὰ γνώμαν ἔπεσεν — 70. ἔχει Ἥλιος deus immortalis, qui insulam obtinere numquam desinit, v. 74 ἔχον Κάμειρος Ἰάλυσος Λίνδος, heroes mortales, qui olim tenuisse tres portiones insulae ferebantur — 71. πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων, qualem Solem anaglyphum, quod ex Troiae ruinis Schliemannus in lucem protraxit, et nummi fingunt, nisi quod ignem vomentes equos fingere poetis (cf. Ovid. met. II 119. 155), non artificibus concessum fuit — 72. ἐπτά... παῖδας, quorum nomina Hellanicus in scholiis refert: Ἥλιον καὶ Ῥόδον ἐπτά παῖδες γίνονται, Ὀχρεός, Κέρκαφος, Ἀκτίς, Μακαρεὺς, Κάνδαλος, Τριόπη, Φαίδων ὁ νεώτατος, ὃν οἱ ἐν τῇ νήσῳ ὀνομάζουσιν Τενάγην. περὶ δὲ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν διαφωνοῦσιν etc. Eorum unus Cercaphus fuit, qui Camirum et Ialysum et Lindum genuit — 75. τρίχα cf. Hom. B 655: οὐ Ῥόδον ἀμφιπέμοντο διάτριχα κοσμηθέντες, | Λίνδον Ἰάλυσον τε καὶ ἀργινόντα Κάμειρον.

77 ss. a fabulis ad certamina ludorum redit; cf. Prol. xcii; atque primum Tlepolemi in honorem constitutis ludis Diagoram vicisse laudat — κρίσιν ἀμφ' ἀέθλοις schol.: ἐψεύσατο δὲ ὁ Πίνδαρος· οὐ γὰρ Τληπολέμῳ ὁ ἀγὼν ἐπιτελείται, τῷ δὲ Ἠλίῳ τιθέασιν τὸν ἀγῶνα, ὥς Ἴστρος φησὶν ἐν τῇ περὶ τῶν Ἠλίου ἀγῶνων· Ῥόδιοι τιθέασιν Ἥλιον ἐν Ῥόδῳ γυμνικὸν στεφανίτην ἀγῶνα, quod utrum recte Pindarum vituperet Solis ludos ad Tlepolemi honorem transtulisse, an Pindari aetate Tlepolemi quoque ludi Rhodi fuerint, non iam diiudicare licet — 80. μῆλων τε particula τε non μῆλων πομπὰ et λύτρον συμφορᾶς coniunguntur,

ἔστεφανώσατο δῖς, κλεινᾷ τ' ἐν Ἴσθμῳ τετράκις εὐτυχέων,
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα, καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις. 150

Ἄντ. ε'.

85 ὃ τ' ἐν Ἀργεὶ χαλκὸς ἔγνω νιν, τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἔννομοι 155

Βοιωτίων,
Αἰγίνα Πελλάνᾳ τε νικῶνθ' ἐξάκις ἐν Μεγάροισιν τ' οὐχ
ἕτερον λιθίνα
ψᾶφος ἔχει λόγον. ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ, νώτοισιν Ἀταβυρίου 160
μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,

Ἐπ. ε.

90 ἄνδρα τε πύξ ἀρετὰν εὐρόντα, δίδοι τέ Φοι αἰδοίαν χάριν
καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων· ἐπεὶ ὕβριος ἔχ-θραν ὁδὸν 165
εὐθύπορεϊ, σάφα δαεῖς ἃ τε Φοι πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ
ἀγαθῶν

ἔχραον· μὴ κρύπτε κοινὸν 170
σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος· Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει

81. καὶ στεφ. Thom. D² — τ' ἐν: τοι ἐν C — 82. κρανααῖσιν ἐν C — 85. Βοιω-
τίων A: βοιωτῶν BD, βοιωτίας C — 86. Αἰγίνα Πελλάνᾳ τε Tricl.: πελλάνᾳ
(πελλάνᾳ B) τ' αἰγινά. (αἰγίνα B) τε ABCD, Πέλλανᾳ τ', Αἰγίνα τε Boeckh,
Πέλλανᾳ τ' Οἰνῶνα τε conl. Bergk — μεγάροισι δ' A — ἕτερον BCD: ἕτερον
A, quod etiam unus ex scholiastis legisse videtur — 89. δίδου A — 92. ἔχρεον
A — κοινόν: κλεινόν conl. Herwerden — 93. ἔρατιδᾶν Tricl.: ἐραστειδᾶν
ABCD et schol. — τοι] τὲ A — θαλίᾳς ἔχει A —

sed μῆλων πομπὰ et κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις, ut λύτρον συμφορᾶς vicem praedicatū obtineat; pompa enim hostiarum et certaminibus ludorum sacra Tlepolemi fiunt — 83 ss. de minoribus his ludis vide Prol. lxxviii ss. — 84. ἔργα artificia ex aere facta, velut tripodes, ut Polemo in scholiis docet: Πολέμων ἐν τῷ περὶ τῶν Θήβησιν Ἡρακλείων φησὶ χαλκὸν τὸ ἄθλον εἶναι τοῖς ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίοις, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἔργα καὶ τὸν χαλκὸν ληπτέον, ὅτε φησὶν ὁ Πίνδαρος· ὃ τ' ἐν Ἀργεὶ χαλκὸς ἔγνω μιν τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα καὶ Θήβαις· δίδοται γὰρ ἐν ταύταις τρίπους χαλκοῦς. Neque tamen χαλκὸς et ἔργα synonyma sunt, sed scutum aeneum Argorum simplici nomine χαλκοῦ designatur, tripodes artificiose ex aere facti nomine ἔργων insigniuntur — 86. Αἰγίνα Πελλάνᾳ τε si recte a Triclinio restitutum est, ipso asyndeto poeta sex victorias Diagoram his duabus in civitatibus, non in sex quos recensuit ludis consecutum esse significat — λιθίνα ψᾶφος· iudicium lapideae tabulae inscriptum, quo de more v. Prol. xcii — 87. Ἀταβυρίου· mons Rhodi fuit, v. Strab. x 454 et xiv 655; similiter supra O. iv 6 in Sicilia Iovem Aetnaeum invocavit; apte autem Iovem ad extremum precibus adiit, ut qui et Olympicis ludis praesset et summa omnium rerum gubernacula teneret — 89. ἀρετὰν, virtutis laudem, ut O. viii 6 — 90. ποτ' ex ποτὶ elisum est, ut fr. 122 et περ' ex περὶ O. vi 38 — 91. ἐξ ἀγαθῶν scholia a suo nomine (πατέρων) divellunt et cum ἔχραον iungunt; quod cum vix fieri possit, πατέρων φρένας ἐξ ἀγαθῶν prudentia consilia patrum a probis maioribus ortorum interpreter. Inter Diagorae maiores autem etiam Callianax (v. 33) fuit, sapientiae, opinor, laude insignis — ἔχραον, quasi vaticinabantur — 92. μὴ κρύπτε, sed laudando et aemulando profer; cf. l. ii 44. Inter virtutes autem Callianactis etiam liberalitas et

θαλίας-καὶ πόλιν· ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνον

95 ἄλλοι' ἄλλοιαι διαιθύσσοισιν αὖραι.

175

94. μιᾷ μοίρᾳ AC: μοίρᾳ μιᾷ BD.

comitas fuisse videntur — 94. in fine carminis aequae atque O. vi 97 poeta prudentissimus praesaga mente fragilitatis rerum humanarum fortunaeque vicissitudinum commonet, id quod non tam, ut Diagoras civesque feriantes laeti dona praesentis horae capesserent, fecisse videtur, quam ut fortunae Diagorae perinde atque Tlepolemi et Rhodiorum ad plenam atque perfectam felicitatem aliquid deesse significaret, firmitatem dico atque perpetuitatem. In hac re declaranda simili elocutione usus est P. iii 104. I. iii 23.

ΟΔΥΠ. Η'.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΛΑΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

Strophae.

- ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ - ἔ - - ἔ - ὦ - ὦ |
 - ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ - ἔ - ὦ |
 - ἔ - ὦ - ὦ ἔ - ὦ - ὦ - ἔ - ὦ - ὦ - ὦ - ἔ - ὦ - ὦ |
 - ὦ - ὦ - ὦ - ἔ - ὦ - ὦ - ὦ |
 5 - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ |
 - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ |
 - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ |

Epodi.

- ἔ - ὦ - ὦ - ἔ - ὦ - ὦ |
 - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ | ἔ - ὦ - ὦ - ὦ |
 - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ | ἔ - ὦ - ὦ |
 - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ |
 5 - ὦ - ὦ - ὦ - ἔ - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ |
 - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ | ὦ - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ |
 - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ |
 - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ |

Argumentum.

Alcimedon Aegineta e nobili gente Blepsiadarum (v. 75) Ol. 80 = 460 a. Chr. puer lucta vicit; eius alipta Melesias Atheniensis fuit, qui etiam Aeginetarum Timasarchi et Alcimidæ magister fuisse perhibetur (N. iv 93, vi 74). Is et ipse palmam saepe ex certaminibus tulerat et laudum puerorum a se institutorum partem merito sibi vindicavit. Paulo ante Alcimedontem frater eius maior Timosthenes Nemea vicerat (v. 15), cuius victoriam magis etiam hoc loco laudari oportebat, si eodem, ut par est, Melesia alipta usus erat. Trium igitur victorum laudes hac oda poeta complectitur, summas Alcimedontis, qui Olympia vicerat, secundas Melesiae aliptae, cuius haec victoria trigesima fuit, tertia Timosthenis Nemeis victoris.

In exordio carminis poeta Olympiam, unde Alcimedon, antequam certamen iniret, faustum augurium acceperat, invocat, ut benigne pompam victorialem accipiat (1—10). Olympiae favorem Iovis, Alcimedonti eiusque fratri Timostheni nuper impertitum, et laudes victoris pueri atque Aeginae patriae adnectit (10—30). Quod Aegina a Doribus

inde ab Aeaco administrata fuit, hoc causam poetae praebebat¹ narrandi fabulam de Aeaco ab Apolline et Neptuno ad moenia Troiae extruenda adscito (31—52). Iam cum Neptunum Troia Corinthum rediisse narrasset, transit ad victoriam Melesiae, aliptae Alcimedontis, Isthmiis olim partam ceteraque decora egregii magistri, inter quae recentissimum esse victoriam Alcimedontis, disciplina eius ad fortitudinem et dexteritatem informati (53—66). Hanc igitur victoriam sub finem poeta iterum ita praedicat, ut et reliquas victorias gentis Blepsiadarum commemoret et fama earum cognatos etiam mortuos in Orco gaudere dicat (67—88).

Tota oda sollicita quadam cura de integritate insulae, cui tum temporis gravia iam pericula ab Atheniensium cupiditate impendebant, perfusa est (vv. 19. 88). Huic autem rerum statui bene convenit sententia Boeckhii hanc odam non Aeginae, ubi ne molimina belli festivitati obstreperent verendum fuerit, sed Olympiae in pompa ad aram Iovis a victore cum comitibus instituta cantatam esse existimantis. Quamquam in contrariam sententiam versus 25 τάνδ' ἀλιερχέα χώραν trahere videtur, et Drachmannus, De recentiorum interpretatione Pindarica l. II c. 1, ex universa carminis indole apparere existimat carmen Aeginae, non Olympiae cantatum esse. Verum Boeckhianis argumentis accedunt aperta indicia festinati carminis, metrum vulgare et neglegenter factum, elocutio non satis elaborata, fabula ex Homeric loco Z 453 ἐνθα μάλιστα ἄμβρατος ἐστὶ πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος leviter ficta (v. Stzb. d. b. Ak. 1896 p. 22 ss.), transeundi formulae insipidae (v. inprimis v. 53), denique sententiae in communi et patulo orbe versantes.

De metris.

Carminis huius mediocris, in pompa a comitibus victoris cantati (vv. 9—10), numeri sunt dactylo-epitritici vulgares. Breviusculos versus strophae quintum et sextum rectius in unum versum coniunges, licet in fine prioris versus poeta bis (vv. 50. 71) syllabam ancipitem admiserit. Etiam minus similem licentiam syllabae ancipitis in v. 87 admissam ob stare duco, quominus epodi duos ultimos versus continuis numeris sese excipere statuamus. Magis enim hiatus delicatulas aures Graecorum offendebat quam brevis syllaba in caesura ad exemplum Homeri producta. Epodi versiculus quartus monocolos similiter atque P. III 3. I. I 4. v 4 modo praecedentem versum claudit (vv. 18. 40) modo subsequenti praeit (v. 62). Diagramma carminis embaterii ita digessi, ut tripodiis dactylicis ambitum binarum dipodiarum expleri significarem; v. Prol. LVI. Quod autem vv. 17. 20. 42 pro spondeo trochaeum in carmine festinato ponere poeta non dubitavit, hoc equidem ita interpreto, ut pro □ □ etiam □ ^ ∨ poni potuisse existimem.

Στρ. α'.

Μᾶτερ ᾧ χρυσοστεφάνων ἀέθλων Οὐλυμπία,
δέσποιν' ἀλαθείας, ἵνα μάντιες ἄνδρες

VARIA LECTIO. INSCR. Ἀλκιμέδοντι παλαιστῇ. καὶ Τιμοσθένει παλαιστῇ. καὶ Μελισίᾳ παγκρατιαστῇ Νέμεα. Αἰγινήταις. νικήσασιν Ὀλυμπιάδα Α, Ἀλκιμέδοντι

COMMENTARIUM. v. 1. Olympiam cur poeta et hoc versu et versibus 9—10, quibus ad primum versum redit, alloquatur, facilem habet explicatum, si carmen

ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶνται Διὸς ἀργικεράνουν, 5
εἷ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων περὶ
5 μαιομένων μεγάλαν
ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
τῶν δὲ μύχθων ἀμπνοάν·

Ἄντ. α'.

ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβείας ἀνδρῶν λιταῖς. 10
ἀλλ' ὦ Πίσας εὐδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,
10 τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεὶ,
ᾧ τινι σὺν γέρας ἔσπητ' ἀγλαόν. 15
ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
ἀγαθῶν, πολλὰ δ' ὁδοὶ
σὺν θεοῖς εὐπραγίας·

Ἐπ. α'.

15 Τιμόσθενες, ὕμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος
Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὅς σ' ἐν μὲν Νεμέᾳ πρόφρατον, 20

παιδὶ παλαιστῇ καὶ Τιμοσθένει παλαιστῇ (Νεμέα add. BE, τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Νέμεα add. D) καὶ (καὶ om. BE) Μελησίᾳ ἀλείπτῃ (Μελ. παγκρατιαστῇ C) BCDE, Ἀλκιμέδοντι παιδὶ . . . νικήσαντι τὴν π' Ὀλυμπιάδα F m. rec. — Schol.: γέγραπται ὁ ἐπινίκιος προηγουμένως τῷ Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, μέμνηται δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τιμοσθένους Νέμεα νικήσαντος καὶ τοῦ ἀλείπτου αὐτοῦ Μελησίου, ὥς τινες καὶ παγκρατιαστοῦ. τοῖς γὰρ τρισίν, φησιν ὁ Δίδυμος, μίαν ᾠδὴν γέγραφε — 1. χρυσεοστ. A — οὐλυμπ. Byz., Ὀλυμπ. ABCD — 3. ἀρετικ. B, ἀρετικ. C^{ac} — 7. ἐκ τε μύχθων coni. Hermann — 8. λιταὶ v. l. schol. — 9. ἄλσος ἔχων A — 11. ἔσπητ' GN: ἔσπετ' ABC, ἔσποιτ' D^{lit}. — 12. ἐπ' ἄλλων A, ἐπ' ἄλλαν C — 16. ὅς

Olympiae ut cantaretur destinatum fuisse statuimus -- χρυσοστεφάνων· καλλιστεφάνων schol., translatione ad rem pretiosam cuiusvis generis significandam facta; cf. χρυσίας ἐλαίας O. xi 13. N. i 17 et δάφνης χρυσίας P. x 40 — 2. δέσποιν' ἀλαθείας· scholia ad vera iudicia Hellanodicarum referunt, rectius tu poeta duce referes ad oracula Olympiae ab Iamidis ex victimis crematis (ἐμπύροις v. 3 et O. vi 70) facta; haec enim homines superstitiosi, priusquam certamina inirent, consulere solebant; cf. P. viii 60 — 3. παραπειρῶνται· cf. Xenoph. memor. i 4, 18: τῶν θεῶν πείραν λαμβάνεις θεραπέων, εἰ τί σοι θελήσουσι περὶ τῶν ἀδελῶν ἀνθρώποις συμβουλεύειν -- 4. ἔχεις λόγον ἀνθρώπων περὶ· cf. Soph. Ant. 283 πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ περὶ -- 6. ἀρετὰν· virtutis laudem, ut O. vii 89. P. v 98. N. v 53. x 2. I. v 17; similiter ἀθάνατον ἀρετὰν dixit Soph. Phil. 1420, Plat. symp. 208 d — θυμῷ cum μαιομένων quam cum λαβεῖν coniungere praestat; similis est inversio ordinis verborum O. iv 2. P. viii 68, ix 13. N. iv 87. I. iii 36 — 8. ἄνεται . . . λιταὶ Asclepiadem Aristarcheum legisse scholia testantur, hanc autem lectionem antiquam fuisse ex eo colligo, quod huic versui critica nota appicta erat. Iam si re vera poeta λιταὶ non λιταῖς scripsit, figura, quam Pindaricam veteres grammaticὶ dicebant, singularem praedicati cum plurali subiecti coniunxit; quamquam Contos ἐν λογίῳ Ἐρμῇ i 328 hanc figuram tamquam πλάσμα γραμματικῶν exagitavit; conf. O. xi 6. P. iv 57. 216. x 71. I. v 58. fr. 78 — εὐσεβείας cum χάριν iungendum est: in gratiam et remunerationem pietatis; cf. Soph. Ant. 908 τίπος νόμον δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω -- 10. μέγα τοι κλέος αἰεὶ· idem praeclearius poeta praedicavit O. i 100 -- 12 ss. alia bona alii sortiuntur, vobis honos ludorum Iovis obtigit; Timosthenes vero, quod ex duobus fratribus priore loco commemoratur, natu maior fuisse videtur -- 16. Ζηνὶ γενεθλίῳ·

Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λóφῳ
 θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
 ἦν δ' ἑσορᾶν καλός, ἔργῳ τ' οὐ κατὰ φεῖδος ἐλέγχων 25
 20 ἔξένεπε κρατέων πάλα δολιχήρετμον Αἰγίναν πάτραν·
 ἔνθα Σφ-τειρα Διὸς ξενίου
 πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις

Στρ. β'.

ἔξοχ' ἀνδρώπων. ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλὰ ῥέπη,
 ὀρθᾶ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρὸν,
 25 δυσπαλές, τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἀλιερκέα χώραν
 παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις 35
 κίονα δαιμονίαν·
 ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
 τοῦτο πρᾶσσω μὴ κάμοι·

'Αντ. β'.

30 Δωριεὶ λαῶ ταμιευομένην ἐξ Αἰακοῦ· 40
 τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυνμέδων τε Ποσειδᾶν,

σ' ἐν μὲν Boeckh: σὲ μὲν ἐν (sine ὄς) AB, ὄς σὲ μὲν ἐν CD et A m. rec. — πρόφατον Tricl.: πρόφαντον ABCD, προφανή Schneidewin, ὄς σὲ πρόφατον ἐν Νεμέα Hermann, v. ann. cl. phil. 125 (1882) 150 — 17. παρ B: παρὰ ACD — 18. ἔθηκεν A — 20. ἔξενν. AB — 23. ὅ τι: ὅθι unus ex scholiastis, ut videtur — πολλὰ B: πολλὰ ACD — ῥέπη Bergk: ῥέποι ABCD, ῥέπει Byz. c. dett. — 24. διακρίναι A — 25. καὶ τάνδ': fortasse καὶ τὰν — 26. παντοδαποῖς BD —

genitalem Iovem dixit, non tam quod nascentibus eis favor Iovis obtigerat, quam quod a Iove, patre Aeaci, Blepsiadæ originem gentis derivabant, qua simillima ratione Ζεὺς ὁ γενέθλιος P. iv 167 dicitur — 19. οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων· dispar illi, de quo Tyrtaeus i 9 dicit κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει, par L. Cornelio Scipioni, cuius in epitaphio scriptum est: *quoius forma virtutei parisuma fuit* — κατὰ . . . ἐλέγχων· figura τμήσεως praeverbium κατὰ a suo verbo ἐλέγχει disiunctum est, ut saepe non solum apud Homerum, sed etiam Pindarum factum est — 22. πάρεδρος Iovis hospitalis, cuius iure advenae et mercatores apud Aeginetas fruebantur (cf. N. iv 12), Iustitia a Pindaro hic et N. xi 8 dicitur, ut Δίκη Iovis ab Hesiodo opp. 257 et a Sophocle OC. 1382. Quod πάρεδρον Θέμιν dicit, divina persona eam induit, quod autem addit ἀσκεῖται, id perinde dictum est ac si non dea esset sed virtus — 23. ὅ τι . . . ῥέπη· coniunctivo in generalibus sententiis relativis sine particula ἄν ad exemplum Homeri frequenter Pindarus utitur, ut O. iii 13. vi 76; multiplices autem et varie implicatae causae et lites mercatorum esse solent — 25. καὶ τάνδε· si recte Boeckhius hanc odam Olympiae cantatam esse statuit, τάνδε non de re praesenti ut N. iii 68. vii 83, sed de re antea indicata et in qua exponenda oratio versatur, ut N. vii 50 et P. ii 67, accipiendum est. Particula καὶ addita Aegina cum Olympia, quam et ipsam πολυξενωτάταν O. i 96 dixit, componitur — 28. ὁ δ' . . . κάμοι media interiecta sunt, ut infra v. 43 ὦς . . . Διὸς — 30. Δωριεὶ λαῶ . . . ἐξ Αἰακοῦ· haec cum historia et rerum veritate pugnant, siquidem Aeacus et veteres incolae insulae Achaiae erant et Dores multo post Aeacum Aeginam invaserunt (v. schol. a. b. l., fr. 1, Paus. ii 23, 5); sed politicis rationibus iam tum historiae fidem corrumpebant. Nimirum quo tempore Iones Athenienses Aeginetarum opes frangere cupiebant, Aeginetae, cum Dorum auxilio et societate suam libertatem tueri conarentur, ipsi Dores puros se venditabant, licet ex Achaeis et Doribus mixti fuerint; cf. N. iii 3.

31. incipit fabularis pars carminis; fabulae summam ex Homero Pindarus

- Ἰλίοφ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεύξαι καλέσαντο συνεργὸν
 τείχεος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
 ὀρνυμένων πολέμων 45
 35 πολυπόροισι ἐν μάχαις
 λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.
 Ἐπ. β'.
 γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον
 πύργον ἰσαλλόμενοι τρεῖς, οἱ δύο μὲν κάπετον, 50
 αὐθι δ' ἀτυζομένω ψυχὰς βάλον.
 40 εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσαις.
 ἔννεπε δ' ἀντίον ὀρμαίνων τέρας εὐθύς Ἀπόλλων.
 Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς, ἥρωες, χερὸς ἐργασίαις ἀλίσκεται.
 ὥς ἐμολ-φάσμα λέγει Κρονίδα 57
 πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός.
 Στρ. γ'.
 45 οὐκ ἄτερ παιδων σέθεν, ἀλλ' ἄμα πρώτοις ἄρξεται 60
 καὶ τετράτοις. ὥς ἄρα θεὸς σάφα λείπαις

32. τεύξαι ABCD: τεύξειν Byz. — 36. λαῦρον AC — 37. κτίσθη νέον, C et Boeckh² — 38. ἰσαλλόμενοι D^{ac}, ἰφαλλόμενοι coni. Hecker — γε τρεῖς A — οἱ μὲν δύο A — κάπετον BCD^m. — 39. αὐ B — τ' malo cum Bergkio — ἀτυζομένω D^{ac}: ἀτυζόμενοι AB, ἀτιζομένω CD^{nc} — 40. δ' ἔσορ. CD et schol.: δ' ἄνορ. B, δ' ὄρ. A; fort. δ' ἔνορ. — 41. ὀρμαίνων codd. et schol.: εἰσορῶν coni. Hartung, ἀμφαίνων Fritzsche, fort. αἰγάζων — 42. τεὰς coni. Schmid. — χερὸς A — 44. βαρυγδούπου A — 45. πρώτοις BD — ἄρξεται] ὀήξεται coni. Bergk — τετράτοις coni. Ahrens et Bergk probabiliter — 46. σαφές A* —

sumsit II. vii 452: τοῦ δ' ἐπιλήσονται, τὸ ἐγὼ (Ποσειδῶν) καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἥρω Λαομέδοντι πόλίσσαμεν ἀθλήσαντε. Sed hoc novum Pindarus finxit, quod Aeacum a diis socium laboris adscitum esse dixit; cuius commentum quae causa fuerit, acute iam Didymus perspexit: ἰδίως φησὶν ὁ Δίδυμος καὶ τοῖς τοῖς χρῆσθαι τὸν Πίνδαρον· τὸν γὰρ Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα εἰς τὴν τοῦ τείχους κατασκευὴν φησι τὸν Αἰακὸν προσλαβεῖν, ἵνα διὰ τοῦτου τοῦ μέρους τοῦ ὑπὸ Αἰακοῦ οἰκοδομηθέντος ἀλώσιμος γένηται ἡ Ἰλίου. Videlicet contra dignitatem et maiestatem deorum peccare Pindaro videbantur, qui opus a diis immortalibus factum ab hominibus mortalibus dirutum esse dicerent. Fabulam qualem Pindarus auxit et commutavit, Euphorio poeta Alexandrinus reddidit versibus in scholiis laudatis — 36. λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν· ut moenia fumum rapidum (cf. P. iii 40) exhalant — 37. γλαυκοὶ δὲ δράκοντες . . . τρεῖς, οἱ δύο μὲν . . . εἷς δ' schemate Homericum dixit; cf. E 27. μ 73; neque dissimiliter Latinos locutos esse in vulgus notum est — 38. formam κάπετον pro κάππετον, κατάπετον poetae metri necessitas extorsit, cuius vis, licet luce grammaticae comparativae valde imminuta sit, tamen non plane expelli potest — 39. βάλον, pro quo θάρον Hartungius restituebat, idem valet atque ἀπέβαλον, quae eadem vis huius verbi est O. i 60 — 41. ὀρμαίνων si recte se habet, valet: mente volvens prodigium, quod oculis adversum se offerebat — 42. ἀμφὶ τεαῖς . . . ἐργασίαις· exornat Pindarus locum Homeri II. vi 433, quo unam partem muri Troiani hostium impetui aditum praeuisse narrat — ἀλίσκεται· fides vaticinii tempore praesenti in re futura posito significatur — 45. ἄρξεται, expugnabitur, ut ἄρξεται 'imperio subiecta est' apud Herod. iii 83 — τετράτοις Aeaci filius erat Telamo, qui primus una cum Hercule Troiam cepit; Pelei, alterius Aeaci filii, nepos erat Neoptolemus, qui, cum eius

Ξάνθον ἤπειγ' ἢ καὶ Ἀμαζόνας εὐίππους καὶ ἐς Ἴστρον
ἐλαύνων.

Ὅρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἴσθμῳ ποντία
ἄρμα θοὸν τάνυεν, 65
50 ἀποπέμπων Αἰακὸν
δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις,

Ἀντ. γ'.

καὶ Κορίνθου δειράδ' ἐποψόμενος δαιτικλυτάν.
τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἶσον ἔσσεται οὐδέν. 70
εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνω,
55 μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνοσ·
καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς

47. ξάνθον τε A, ξάνθον δ' D (ον δ' lit.) — ἤπειγ' ἢ Bergk: ἤπειγε (-γεν)
codd. et schol. — εὐίπποις B — ἐς om. B — 48. ποντία C^{ac} — 52. δαιτικλυτάν
Bergk: δαίτα κλυτάν ABCD, quo recepto post δειράδ' i. e. δειράδι interpun-
xerunt — 54. μελησίᾳ AB: μελησία CD — ὕμνων A^{vc} — 55. βαλέτω A —

pater Achilles ante Troiae moenia occidisset, iterum urbem cepit, unde τρίτοις, vel quod Ahrensius invenit τετράτοις, non τετράτοις poeta dicere debebat; sic enim more Madvigii sentire malo quam emendationem incertam textui intrudere — 47. Ξάνθον· Lycium fluvium, non Troianum intellego, Ἀνίκιος autem Apollo audiebat cum apud alios tum apud Pindarum ipsum P. 139; Amazones vero petere dicitur, quod ab iis Diana soror colebatur, et a Thermodonte, quem Amazones accolebant, ad Hyperboreos, accolae Istri (v. O. III 26), iter ducebat — 53. Ut Apollinem ab Amazonibus ad Hyperboreos, sic Neptunum ab Aegina ad Isthmum Corinthium proficiscentem poeta facit, quo pacto sibi viam patefacit redeundi ad ludorum certamina; haec autem via ad ipsum argumentum carminis ducebat, si prima, quam iam laudaturus erat, victoria Melesiae in Isthmiis ludis comparata fuit — 53. nihil iucundi hominibus integrum manere, Pindari est familiaris sententia; sed haec quomodo hoc loco cum iis, quae de muris Troianis interitui destinatis antecedunt, aut cum iis, quae de Melesia invidiae obnoxio sequuntur, cohaereat, parum apertum est; neque tamen magis probro sententiam hanc: nihil sacris epulis et ludis dulcius esse; immo obscuritatem poetam non fugisse puto, ut viam sibi sterneret redeundi ad ludos. Est sane haec via minime faceta, sed non omnia in Pindaro caeca admiratione laudanda sunt; imprimis in festinatis carminibus, quale hoc nostrum est, et in transitibus parandis severis iudicibus copiam vituperandi fecit, unde mihi probatur iudicium Longini 33, 5: ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτε μὲν οἶον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις καὶ πίπτουσιν ἀτυχεστάτα — 54 ss. Ad ludos rediens primum Melesiam, deinde Alcimedontem praedicat. Atque Melesiam Atheniensem, dexterrimum aliptam Alcimedontis, invidiae, qua apud Aeginetas tum temporis acerrime Athenienses flagrabant, non prorsus expertem fuisse verisimile est, unde cum laudes eius, sive quod aliptae munere bene functus esset sive quod ipse antea ex certaminibus victor recessisset, aversis auribus Aeginetae accepturi esse viderentur, poeta primum ne ob has laudes invidia peteretur orat, deinde victorias viri strenui pro meritis laudat, atque primum eam, quam Melesia puer Isthmiis reportaverat. Nam cum quae deinceps victoriae laudantur Melesiae non esse non possint, neque quidquam indicii sit, quo ab uno ad alterum victorem transiri significetur, primam quoque, quae v. 54 significatur, victoriam Melesiae pueri non Alcimedontis esse iudico; aoristi ἀνέδραμον autem usum de re praesenti vel futura exacta defendo similibus locis N. I 19 et P. VIII 19 — ἀγενείων κάλῃ aut eadem erat atque καίδων aut media quaedam inter virorum et puero-
rum luctam; v. Prol. LXXV —

ἐρέω τούταν χάριν,
τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

75

Ἐπ. γ'.

ἐκ παγκρατίου. τὸ διδάξασθαι δέ τοι
60 εἶδότει ῥάτερον· ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν·
κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες. 80
κεῖνα δὲ κεῖνος ἂν εἴποι
ἔργα περαιότερον ἄλλων, τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει
ἐξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν. 85
65 νῦν μὲν αὖ· τῷ γέρας Ἀλκιμέδων
νίκαν τριακοστὰν ἐλών·

Στρ. δ'.

ὅς τύχη μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακῶν
ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις 90
νόστον ἐχθιστον καὶ ἀτιμότεραν γλῶσσαν καὶ ἐπίκρυφον
οἶμον,
70 πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
γῆραος ἀντίπαλον.
Ἄϊδα τοι λάθεται 95
ἄρμενα πράξαις ἀνὴρ.

Ἀντ. δ'.

ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι
75 χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
ἔκτος οἷς ἤδη στέφανος περικέεται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων. 100

58. μαχᾶν ἔκ in proecdosi scripseram, μέτα coni. Kayser, λαχεῖν Schneidewin
— 59. ἐν παγκρατίῳ B¹C¹D¹ — δέ τι A¹, δέ τοι τι B — 65. μὲν γὰρ A —

58. construe: τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν ἐρέω χάριν ἐκ παγκρατίου, cf. P. i 77, nisi μάχας coniectura reponere malis, ut iungamus et suppleamus: τὰν δ' ἔπειτα χάριν ἐρέω ἐκ παγκρατίου μάχας ἀνδρῶν — 59. διδάξασθαι· medii vis ab activo hoc loco non differt; similiter medium διδάξασθαι pro activo διδάξει usurpaverunt Aristoph. Nub. 783. Plat. Menex. 238 b — 64. ἱερῶν ἀέθλων· sacrorum i. e. praecipuorum quatuor ludorum (v. Prol. lxxxv), quae notio huic quoque loco accommodata est, quandoquidem ex his ludis palma difficilior quam ex ceteris comparabatur — 68 ss. simillimis verbis similem rem exposuit P. viii 11; quo pacto autem luctando unus quatuor adversarios vincere potuerit, exposui Proleg. lxxx ss. Quod vero postea dicit δαίμονος τύχη, Alcimedonti prosperam sortem ephedri obvenisse significat — 69. νόστον . . . οἶμον· victis reditus maxime invisus erat, unde ut hominum cavillationes fugerent, per latebras domum redibant — 70. πατρὶ δὲ πατρὸς· pater enim ipse iam vita tum excessisse videtur. — 75. χειρῶν ἄωτον ἐπίνικον, decus manuum, quarum praecipua pars in luctamine fuit, epinicio carmine expressum — 76. φυλλοφόρων· nihil ad hunc locum explicandum valet P. ix 124 πολλὰ μὲν κείνοι δίκον φύλλ' ἐπι· nam cum Blepsiadarum certe plures quam sex victoriae fuerint, φυλλοφόροι ἀγῶνες intellegendi sunt ludi maiores coronarii, oppositi minoribus ludis mercenariis —

ἔστι δὲ καὶ τι θανόντεσσιν μέρος
 καὶν νόμον ἐρδομένων·
 κατακρύπτει δ' οὐ κόνις
 80 συγγόνων κεδνὰν χάριν. 105

Ἐπ. δ'.

Ἐρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσας Ἰφίων
 Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
 κόσμον Ὀλυμπία, ὅν σφι Ζεὺς γένει
 ᾧπασεν. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς 110
 85 ἔργ' ἐθέλοι δόμεν, ὀξείας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
 εὐχομαι ἀμφὶ καλῶν μοίρα Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
 ἀλλ' ἀπή- μαντον ἄγων βίοντον 115
 αὐτοὺς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

78. ἐρδομένων coni. Schmid: ἐρδόμενον codd. — 81. ἀκούσας *ABCD* —
 82. ἐννέποι *ABCD* — 85. ἔργ' ἐθέλοι Boeckh: ἔργα θέλοι codd. — 86. ἀμφὶ
 τῶν καλ. *C* — μοίραν *D* — 87. ἄγων *A³BCD*: ἔχων *A¹* —

78. καὶν νόμον ἐρδομένων non parentalia intellego ut longhins, sed res a
 cognatis strenue gestas, quarum participes etiam mortui fiunt. cf. P. i 59. v 102.
 — 81. Iphion pater Alcimedontis victoris (cf. v. 70), Callimachus avunculus
 aut alius cognatus esse videntur, quos pestifera lue occubuisse eo poeta signi-
 ficat, quod ut acres morbos arceat Iovem precatur (v. 85) — 86. Νέμεσιν διχό-
 βουλον Iovem precatur, ne Nemesin rebus secundis immittat, cuius vi res
 secundae in adversas vertantur; Graecorum enim opinionem respicit, quasi dei
 magnae fortunae hominum invideant eamque rebus adversis opprimere soleant.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩ, ΟΠΟΥΝΤΙΩ,

Strophæ.

[illegible][illegible]

Epharmostus ex nobili stirpe Locrorum Opuntiorum ortus lucta victoriis similem atque pugilatui Diagoras (v. O. vii) gloriam adeptus est. Etiam cognatus eius Lampromachus, quocum Pindarus hospitii iure iunctus erat (v. 83), bis Isthmia vicit. Hoc carmine Epharmosti victoriam Olympicam inprimis praedicandam sibi poeta proposuit; eodem autem carmine etiam Pythiam eius victoriam laudavit, ut quae non longo temporis intervallo ab Olympica distaret, duobus, opinor, annis ante, non post reportata. Quo autem tempore hae duae victoriae Epharmosto obtigerint, praeter notationem codicis F *νικήσαντι τὴν πα' ὀλ.* in scholiis ad v. 17 testimonium exstat misere corruptum: *ἐνίκησε δὲ δ' Ἐφάρμοστος*

καὶ Ὀλύμπια, ὥς προεῖπον, καὶ Πύθια οὔ' Ὀλυμπιάδι (οἷ' Ὀλ. conl. Hermann, λῡ' Πυθιάδι conl. Boeckh) . . . καὶ γὰρ Πύθια ἐνίκησεν ὁ Ἐφάρμοστος τὴν λῡ' (sic A, λ' vulgo) Πυθιάδα. Inde Hermannus hoc carmen ad Ol. 78 = 468 a. Chr., Boeckhius rectius ad Ol. 81 = 456 a. Chr. revocavit, quam ad controversiam redibo, postquam argumentum carminis enarravero.

In prooemio poeta exponit Olympiae post ipsam victoriam veterem cantilenam Archilochi suffecisse, nunc vero victore in patriam reduce Olympicam palmam, cui Delphica accesserit, splendidiore carmine illustrandam esse, quo munere ita se functurum, ut divina sua arte celerius quam equis navibusque laetum nuntium divulget (1—27). Atque primum ut virtutis divinitus insitae vim declaret, ad facinora Herculis herois ne deorum quidem pugnam detrectantis narranda abripitur (28—35); sed ab impio hoc consilio revocatus veterem famam stirpis regiae Opuntiorum Locrorum, ab Deucalione et Pyrrha prognatae, refert atque splendorem urbis filio Protogeniae et Iovis ab Locro rege adoptato resuscitatum et novis incolis auctum illustrat (33—79). Post principalem hanc partem odae, mythicis illam fabulis exornatam, ad praesentia redit et Lampromachi atque Epharmosti multas victorias recenset (80—99). Denique praesentia innatae virtutis illustrata et ad poeticam quoque artem tracta, altiores sub finem spiritus sumit, ut egregias virtutes Epharmosti, in ara Aiace coronam iam deponentis, laudet atque praeconis instar praedicet. — Totus poeta in vetere fama regiae domus Locrorum et praeclaris victoriis Epharmosti illustrandis versatur. Haec autem laeta praedicatio in tristia tempora anni 456 parum quadrare videtur. Tum enim post pugnam ad Oenophyta Locrorum civitatem ab Atheniensibus atrocissime afflictam esse testantur Thucydides I 108: καὶ μάγῃ ἐν Οἰνοφύτοις τοὺς Βοιωτῶν νικήσαντες τῆς τε χώρας ἐκράτησαν τῆς Βοιωτίας καὶ Φωκίδος καὶ Ταναγραίων τὸ τεῖχος περιεῖλον καὶ Λοκρῶν τῶν Ὀπουντίων ἄνδρας ὁμήρους τοὺς πλουσιωτάτους ἔλαβον, et Diodorus XI 83: ἐκ τῆς Βοιωτίας ἀναξεύξας ἐστράτευσεν (Μυρωνίδης) ἐπὶ Λοκροὺς τοὺς ὀνομαζομένους Ὀπουντίους, τοὺτους δὲ ἐξ ἐφόδου χειρωσάμενος καὶ λαβὼν ὁμήρους ἐνέβαλεν εἰς τὴν Παρνασσίαν. Atque res diversissimas, cladem publicam et laetitiam epinicionum, Luebbertus, De Pindaro Locrorum Opuntiorum amico et patrono, Bonnae 1883, amice conciliabat; ipse in Hermannii sententiam victorias Epharmosti Olympicam Ol. 78, Pythicam Pyth. 30 = Ol. 77, 3 reportatas esse censentis ruerem, nisi auctoritas scholii Ambrosiani A et traditio codicis Medicei F me retinerent. Qua de causa eo confugio, ut hoc epinicion carmen non post victoriam Olympicam ipsam, sed aliquanto temporis post rebus Locrensibus denuo efflorescentibus compositum et cantatum esse ducam.

De metris.

Carminis huius numeri sunt logaoedici, similes carminum N. IV. I. VII, nisi quod huius carminis tractus (ἀγωγή) lentior factus est crebris admissis ancipitibus syllabis, ut non multum ab epitritorum gravitate distaret. Communia autem horum carminum metrorum tria sunt, primum quod plerique versus ex tetrapodia et breviuscula clausula constant, alterum quod cursus trochaeorum syllabis ancipitibus in primo pede (basi Her-

manniana) et in fine tetrapodiae retardatus est, tertium quod dactylus cyclicus ut in Glyconeis polyschematistis modo secundam modo tertiam sedem versus occupat. Versuum in cola divisio aperta et aequabilis in strophæ est, nisi quod septimum et octavum quominus in unum versum, similem illum versui tertio, coniungamus, hiatu et ancipite syllaba in fine vv. 17. 63. 73. 91. 101 admissis prohibemur, unde duobus versiculis non iustum versum sed asynartetum effici duximus; cf. Prol. p. xxii. In tota autem strophæ componenda similiter atque in Nemeæo carmine quarto hoc poeta spectasse videtur, ut principalem mediam partem, ex quinque bimembris versibus constantem, periodis duabus minoribus, una proodica, altera epodica cingeret. Difficilior scansio epodi est, cuius plerique versus a vulgaribus modis magnopere distant; imprimis quinti versus numeri scrupulos movent, quos ut amoveret, Wilamowitzius, Ind. lect. Gott. 1889/90 p. 7 ss., lectiones traditas ita corrigendas censuit, ut paenultima syllaba brevis fieret, qua de re vide not. crit. ad 25. 53. 109. Ultimum versum continuum retinui, ne turbæ in citandis versibus augerentur, quamquam in duos versus discerpi potuit. — Carmen cantatum esse videtur in convivio (v. 48. 112), quod prope aram Aiæcis Oilei a victore eiusque gente apparatus erat (v. 112). Dulcedini numerorum, in quibus effingendis vates Thebanus Aeolum venustatem cum Dorum gravitate felicissime coniunxit, tenues soni fidium (v. 13) egregie conveniunt. Poeta ipse Thebis Opuntem, caput Locrorum, venerat (v. 83), ut sacris in honorem victoris faciendis interesset et carmini canendo operam navaret. Denique memoratu dignum est, quod in hoc carmine poeta magis quam ullo in alio a concinnitatis legibus ita discessit, ut sententiam in fine epodi saepe (v. 28. 84) non clauderet, sed in proxima strophæ continuaret, id quod ab arte carminum O. vii. xiii. N. viii. x. P. viii longissime abhorret et cum eo, quod non in pompa carmen cantabatur, cohaerere videtur.

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος Στρ. α'.
φωνᾶεν Ὀλυμπία,
καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδῶς,

VARIA LECTIO. INSCR. Ἐφαρμόστω Ὀπουντίῳ παλαιῇ ABCD, Ἐφ. Ὀπ. παλ. νικήσαντι τὴν πα' ὀλ. F in margine manu recenti, quam tamen saeculo XV recentiore esse negat iudex peritissimus Vitelli — 2. φωνᾶ ἐν B (D^{ac}?) et v. l. schol. — κεχλαδῶς A —

COMMENTARI. v. 1. de carmine Archilochi, quod primum in honorem Herculis victoris (devicto Augea, schol. Arist. av. 1764) eiusque aurigae Iolai compositum erat, mox cuivis victori Olympico, ad postremum omni victori canebatur, varia tradunt scholia partim ex Aristarchi Didymique scholiis ad Pind. O. ix 1 et N. iii 1, partim ex Eratosthenis ad Aristoph. av. 1764 et Ach. 1230 commentariis sumta; v. L. v. Sybel Herm. v. 192 ss. Huius carminis servaverunt scholia duos versus integros ὃ καλλίνικε χαῖρ' ἀναξ' Ἡράκλεις, | αὐτός τε καὶ Ἰόλαος αἰχμητὰ δύο, et formulam τήνελλα καλλίνικε, cuius prior vox fuit ducis chori (κορυφαίου) lyrae sonum imitantis, altera totius chori duci quasi respondentis. Hinc totus cantus (μέλος) nomen καλλινίκον accepit et hoc Pindari loco et ap. Eur. Herc. 640. Res autem ipsa secum tulisse videtur, ut non totus hymnus Herculis, sed solum eius initium vel sola ista formula in honorem victoris caneretur. Victor vero ipse vice praecentoris (ἐξάρχου) fungebatur sodalibus

ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄχθον ἀγεμονεῦσαι 5
 κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρμόστῳ σὺν ἐταίροις·
 5 ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
 Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι 10
 ἀκρωτήριον Ἄλιδος
 τοιοῖσδε βέλεσσιν,
 τὸ δὴ ποτε Λυδὸς ἥ-ρωες Πέλοψ
 10 ἐξάρατο κάλ-λιστον ἔδνον Ἴπποδαμείας· 15

πετρόεντα δ' ἴει γλυκὺν Ἄντ. α'.
 Πυθῶνάδ' ὀιστόν· οὐ-
 τοι χαμαιπειτέων λόγων ἐφάψαι,
 ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαιάσασιν φόρμιγγ' ἐλελίζων 20
 κλεινᾶς ἐξ Ὀπόντος, αἰνήσαις φέ καὶ νιόν,
 15 ἂν Θέμις θυγάτηρ τέ σοι Σώτειρα λέλογγεν 25
 μεγαλόδοξος Εὐνομία, θάλλει δ' ἀρεταῖσιν
 σὺν τε, Κασταλία, πάρα
 Ἄλφειοῦ τε ῥέεθρον·
 ὄθεν στεφάνων ἄω-τοι κλυτὰν 30
 20 Λοκρῶν ἐπαεί- ροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

4. φίλος B — 8. τοιοῖς δ' ἐν D — βέλεσαι (βέλεσι OX, βελέεσαι γρ. E) E* OPXV: μέλεσαι(μέλεσιν C) ABCD, utrumque interpretantur scholia — 11. δ': δ' malo — 14. κλειτᾶς A — 16. ἀρεταῖσιν σὺν τε Κασταλία Bergk: ἀρεταῖς ἰσὺν τε κασταλία (-λία BC) A*BCD et schol., ἀρεταῖσιν ἔν τε κασταλίᾳ A¹ — 18. παρ' Ἀλφειοῦ ACD* — 20. ἐπαείρονται C*, ἐπαίροντι D —

praeceuntis, id quod Pindarus verbo ἀγεμονεῦσαι (v. 3) significavit et scholiasta hac adnotatione confirmat: κωμάζει δὲ πρὸς τὸν τοῦ Διὸς βωμὸν ὁ νικῆσας μετὰ τῶν φίλων, αὐτὸς τῆς ὁδῆς ἐξηγουόμενος. Denique cur hymnus sonorus (κεχλαδῶς) et triplex (τριπλῶος) a Pindaro dictus sit quaeritur. Atque quod duas explanationes scholia proponunt: τριπλῶος δὲ ἦτοι ὁ τρις ἐπαδόμενος, ἢ τριστροφος ὢν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, Aristarcho quidem fidem habeo tres strophas illius hymni fuisse tradenti, sed dubium relinquo, utrum tres strophae integrae in honorem Epharmostus cantatae sint an sola ephymnia τήνελλα κάλλιπκε χαῖρ' ἄναξ Ἡρά- κλεις — 5. ἑκαταβόλων· longe ferientibus arcubus sagittisque illustrioris carminis nunc in iustis epiniciis opus esse poeta dicit, scopos sagittis carminis (τοιοῖσδε βέλεσαι v. 8; cf. O. I 115. II 91. P. I 12) proponens Cronium collem, in Elidis campos procurentem, et Pythonem Delphicum — 6. φοινικοστερόπαν· cf. O. I 80 et Hor. C. I 2, 3 rubente dextera sacras iaculatus arces; simile est epitheton αἰολο- βρόντας v. 42 — ἐπίνειμαι· semet ipsum poeta alloquitur cohortans, ut in eodem hoc carmine vv. 36. 40. 41. 47. 109 — 9. commentarii instar est O. I — 11. γλυκὺν ὀιστόν oxymori figura usus sagittam Musarum dulcem dicit, contrariam πικρῶ ὀιστῶ Homeri Δ 118. E 110 al. — 13. ἀνδρός· cum emphasi positum est, ut Epharmostus vir, non puer vicisse significetur; cf. v. 88 — 13. ἐλελίζων . . . αἰ- νήσαις· eadem participii praesentis et aoristi commutatio occurrit O. III 2 γεραί- ρων . . . ὀρθώσας· cf. ad O. VII 5 — 14. ξ καὶ νιόν· civitatem patriam eiusque filium Epharmostum; sic Thebas matrem suam Pindarus I. I 1 dicit et infra v. 80 Locrida ipsam Locrorum matrem — 15. Θέμις θυγάτηρ· respicit Hes. theos. 901 δεύτερον ἡγάγετο (Ζεύς) λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὠρεας, Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν —

- ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν Ἐπ. α'.
 μαλεραῖς ἐπιφλέγων αἰοδαῖς,
 καὶ ἀγάνορος ἵππου 35
 θαῖσσον καὶ ναὺς ὑποπτέρου πάντα
 25 ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
 εἰ σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμα
 ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κἄπον· 40
 κείναι γὰρ ὥπασαν τὰ τέρπν' ἀγαθοὶ
 δὲ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες
 ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντίον Στρ. β'.
 30 πῶς ἂν τριόδοντος Ἥ-
 ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν, 45
 ἀνὶκ' ἀμφὶ Πύλον σταθεῖς ἤρειδε Ποσειδᾶν,
 ἤρειδεν τέ νιν ἀργυρέῳ τόξῳ πολεμίζων
 Φοῖβος, οὐδ' Αἰδάς ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον, 50
 βρότεια σώμαθ' ἧ κατάγει κοίλαν ἐς ἀγνίαν
 35 θνασκόντων; ἀπὸ μοι λόγον
 τοῦτον, στόμα, ῥίψον· 55
 ἐπεὶ τό γε λοιδορή-σαι θεοὺς
 ἰχθρὰ σοφία - καὶ τὸ κανχᾶσθαι παρὰ καιρὸν

21. δὲ φίλ. (omisso τοι) A — 25. ταύταν codd.: κλυτάν coni. Wilamowitz
 — 28. ἀγαθοὶ δὲ φύσει καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες ἐγένοντο Aristid. t. II
 p. 35 Dind. — 31. ἤρεισε D — 32. δὲ coni. Hermann — πελεμίζων coni. Thiersch
 — 34. ἐς: πρὸς B —

22. ἐπιφλέγων· cf. Aesch. Pers. 395 σάλπιγξ δ' ἀντιῇ πάντ' ἐκείν' ἐπέφλεγεν
 — 23. καὶ ἀγάνορος ἵππου, vel generoso equo velocius — 24. similiter carmen
 tamquam navem nuntium in remotas terras ferre exponit N. v 2; ὑπόπτερον
 autem navem dicit ad exemplum Homeri, qui Od. XI 124. XXII 272 remigia πτερά
 νηὸς dixerat — 27. Χαρίτων· Gratias prope Musas in Olympio sedes habere
 dicit Hes. theog. 64 — Χαρίτων κἄπον· cf. P. VI 2 ἄρορην Χαρίτων — 28. cf.
 P. I 41.

29—36. Epharmosti virtutem gymnica natura insitam primum compara-
 tione Herculis poeta illustrat, ut N. I Chromii res gestas cum facinoribus
 Herculis contulit; post abiecto hoc consilio domesticam potius fabulam Locro-
 rum narrandam sibi proponit — 31 ss. audacter poeta Herculeae virtutis au-
 gendae causa varias pugnas in unam coegit, ut contra Neptunum et Apollinem
 et Orcum unus simul dimicasse videretur. Neptunus enim Pyliorum patronus
 eum impugnavit suo filio Neleo bellum inferentem, Apollo tripodem Delphicum
 auferentem, Orcus Cerberum ex inferis educentem; quamquam fabulam de Orco
 Epeos et Pylios contra Herculem defendente iam nosse videtur Homerus II. v 397:
 τλῆ δ' Αἰδῆς ἐν τοῖσι πελώριος ὤκων οἰστόν, | εὐτέ νιν αὐτὸς ἀνὴρ νίδς Διὸς
 αἰγιόχοιο | ἐν Πύλῳ (ἐν Πύλῳ v. l.) ἐν νεκύεσσι βαλὼν ὀδύνησιν ἔδωκεν —
 31. ἀμφὶ Πύλον σταθεῖς· reddit Homericum περιβῆναι, Pylus autem urbs Nelei,
 filii Neptuni, erat — 32. fabulam pugnae Apollinis arcu armati et Herculis
 clavam moventis illustraverunt artifices; v. Baumeister Denkm. d. kl. Alt. p. 463
 et Furtwängler, Berl. phil. Woch. 1894 p. 1876 — 33. ἀκινήταν pro vulgari ἀκί-
 νητον, ut ἀθανάτα P. III 100, παρμονίμαν P. VII 21, πολυξέναν N. III 2, ναυσικλυ-
 ταν N. V 9 — 34. κοίλαν, viam per praerupta saxa in Orcum ferentem —

- μανιάσιν ἵποκρέκει. Ἄντ. β'.
 40 μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοι- 60
 αὐτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
 χωρὶς ἀθανάτων· φέροις δὲ Πρωτογενείας
 ἔσται γλῶσσαν, ἵν' αἰολοβρόντα Διὸς αἴσα 65
 Πύρρα Λευκαλίων τε Παρνασοῦ καταβάντε
 δόμον ἔθεντο πρῶτον, ἄτερ δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον
 45 κτισσάσθαι λίθινον γόνον· 70
 Λαοὶ δ' ὀνύμασθεν.
 ἔγειρ' ἐπέων σφιν οἶ-μον λιγύν,
 αἶνει δὲ παλαι- ὄν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

 νεωτέρων. λέγοντι μὲν Ἐπ. β'. 75
 50 γθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
 ὕδατος σθένος, ἀλλὰ

42. γλῶσσαν: *Μοῖσαν* coni. Hecker coll. N. III 28 — 43. Παρνασσ. AC — καταβάντες A — 45. κτισσάσθαι Mommsen: κτισσάσθαι A, κτησάσθαι (-σθην C) BCD — 46. ὀνύμ. ABD, ὀνύμ. C — 47. σφίσι AC — οἶμον: οἶρον coni. Gedicke —

39. ὑποκρέκει· schol. συμφωνεῖ, οἶον ἐνδόσιμόν ἐστιν· πρότερον γὰρ τῆς κιθάρης ἐπαφώμενοι ὑποκρέκουσι, ἔπειτα δὲ τέλεον κιθαρίζουσιν, ut fastus orationis furori mentis praeludere dicatur. Minus bene Dissenius de cithara voci respondente interpretatur collatis verbis ὑπάδειν, ὑπανεῖν, ὑπηχεῖν — 41. χωρὶς cum a suo nomine ἀθανάτων vix divelli possit, interpretor: remove pugnas a diis immortalibus. Haec autem a Pindaro contra Aeschylum deorum rixas in scenam producentem declamata esse Leop. Schmidt Pind. Leb. p. 370 sagaciter suspicatus est. Contra Pindari sententiam probat Plat. de rep. II p. 378 b: οὐδέ γε ἐπιτήδειον τὸ παρὰπαν ὥς θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσθαι τε καὶ ἐπιβουλεύουσιν καὶ μάχονται.

41 ss. fabulam Protogeniae narrandam sibi proponit — 40. Πρωτογενείας ἄσσει· Protogeniae maiorisne, filiae Deucalionis et Pyrrhae (v. schol. ad vv. 64. 86), an minoris, filiae Opuntis regis, iam veteres grammatici ambigebant — 42. ἵνα· Strabo IX p. 425, Apollodorum (v. schol. ad v. 64) secutus, non in urbe Opunte ipsa, sed in eius portu Κύνῃ Deucalionem habitasse et sepulcrum Pyrrhae ostendi tradit — αἰολοβρόντα· memoratu dignum est fulmen signum urbis Locrorum fuisse — 46. Λαοί· de hac voce fabula hominum ex lapidibus a Deucalione et Pyrrha factorum nata est; est enim procul dubio fabula etymologica ex similitudine vocabulorum λαοὶ et λαῖς orta. Incerti auctoris versus in scholiis citatur: ἐκ δὲ λίθων ἐγένοντο βροτοί, λαοὶ δὲ καλεῖντο — 48. schol.: δοκεῖ τοῦτο πρὸς τὸ Σιμωνίδειον εἰρησθαι· ἐπεὶ ἐκεῖνος ἑλασσωθεὶς ὑπὸ Πινδάρου λοιδορίας ἔγραψε κατὰ τοῦ κρίναντος [ἀγαθῶν ὥδων]· ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος εἶπεν· ἐξελέγγχει ὁ νέος οἶνος, οὗ τὸ πέρσαι δῶρον ἀμπέλον· ὁ δὲ μῦθος ὅδε κενόφωνων· διὰ τοῦτο ὁ Πίνδαρος ἐπαινεῖ παλαιὸν οἶνον. Cum igitur Simonides ineptum dixisset qui novo vino vetus vinum vinci putaret, Pindarus vetus se laudare vinum dicit, at fabulam novam. Cum Pindaro fecit Homerus Od. I 351: τὴν γὰρ αἰοιδὴν μάλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, | ἥτις ἀκονόντεσσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται, cum Simonide auctor prologi Casinae: qui utuntur vino vetere sapientes puto, et qui lubenter veteres spectant fabulas. Sed quaeritur iam, quam fabulam novam Pindarus hoc loco protulerit; atque equidem ea intellego, quae iam de diluvio narrat (50—53), quae vetera et decantata nobis quidem magis quam aequalibus Pindari videntur; et certe nova sunt, quae a diluvio et Deucalione atque Pyrrha profectus de origine regiae gentis Locrorum (54—56) et splendore populi Locrorum ab Opunte rege resuscitato profert —

Ζηνὸς τέχναις ἀνάπαιτιν ἐξαίφνας
 ἄντλον ἐλείν. κείνων δ' ἔσσαν
 χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι, 80
 55 ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας
 κοῦροι κοῤῥᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν,
 ἐγγῶριοι βασιλῆες αἰεΐ·

πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμὼν Στρ. γ'. 85
 θυγάτηρ' ἀπὸ γᾶς Ἐπει-
 ῶν Ὀπείντος ἀναρπάσαις ἔκαλος
 μίχθη Μαιναλίαςιν ἐν δειραῖς καὶ ἔνεικεν
 60 Λοκρῶ, μὴ καθέλοι νιν αἰὼν πότμον ἐφάσαις 90
 ὀρφανὸν γενεᾶς. ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον
 ἄλοχος, εὐφράνθη τε Φιδῶν ἥρως θετὸν υἱόν, 95
 μάτρωος δ' ἐκάλεσσε νιν
 ἰσώνυμον ἔμμεν,
 65 ὑπέρφαντον ἄνδρα μορ-φᾶ τε καὶ
 ἔργοισι· πόλιν- δ' ὥπασεν λαόν τε δαιτᾶν. 100

ἀφίκοντο δέ Φοι ξένοι Ἀντ. γ'.
 ἔκ τ' Ἀργεὸς ἔκ τε Θη-
 βᾶν, οἳ δ' Ἀρκάδες, οἳ δὲ καὶ Πισᾶται·

52. ἀνάπαιτιν Tricl.: ἄμπαιτιν ABCD — 53. κείνων A — ἔσσαν Byz.: ἔσαν ABCD, δὴ 'σαν Bergk — 55. Ἰαπετιονίδος E: Ἰαπετεονίδος (-ιδεῖς D) ABCD — 56. κοῤῥᾶν Byz.: κοῦρᾶν ABCD, κόρων coni. Jurenka — καὶ ABCD: τε Mosch. — φερτάτων codd.: φερτάτου coni. Homan — Κρονιδᾶν codd. et schol.: Αἰλέγων coni. Hermann opusc. viii 111 — 58. θυγάτηρ' AC, τὴν παῖδ' Tricl. — ἀρχ. A — 60. καθέλοιμι αἰ. lemma in A — 61. ἔσχεν (ἔσχε D) CD — 65. ὑπέρφαντον A — 68. καὶ om. D —

53. κείνων· ab illis oriundi, nimirum a Deucalione et Pyrrha — 55. Ἰαπετιονίδος φύτλας coniungo cum κοῤῥᾶν· Iapeti enim filius Prometheus erat (v. Hes. theog. 510), ex quo Deucalionem progenitum esse Apollodorus 1 46 refert, ex hoc ipso, ni fallor, loco profectus — 56. κοῤῥᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν· scholiasta plurales pro singularibus usurpatos esse ducit; verum non solum Locrum primum a Iove ex Protogenia, Deucalionis filia, satum esse poeta dicit, sed omnes reges veteres Locrorum a diis et heroinis ex stirpe Iapeti originem traxisse significat, qua in re illud quoque tenendum est, quod Locrae gentes nobiles a matre, non patre nobilitatem originis derivarunt; v. ad P. II 19 — 56. πρὶν refer ad ἐγγῶριοι v. 56 — 57. θυγάτηρ'. ei nomen Protogeniae fuisse scholia ad v. 85 tradunt, unde maiorem et minorem Protogeniam Boeckhius distinxit: at Aristoteles (schol. ad v. 86 et Plut. quaest. Graec. 15) Cambysae nomen ei indidit — 58. Ἐπειῶν Ὀπείντος· de Elidis oppido Opunte v. Strab. ix p. 425, Diod. xiv 17, Steph. Byz. s. v. Ὀπείεις. Fabulam hanc cum vetere commercio inter Locros Opuntios et Elidem cohaerere docet Luebbert, De Pindaro Locrorum Opuntiorum amico et patrono p. 11; cf. Prol. cxvi — 63. μάτρωος, Opuntis, qui matris pater erat; neque enim fratres matris soli, sed etiam ceteri eius cognati a Pindaro, ut ab Homero, μάτρωες appellantur — 67. concursu hospitum ex omnibus regionibus Opuntem confluentium gloriam regis Opuntis similiter poeta illustrat atque Aeaci regis Aeginae N. viii 11 —

- νῦν δ' Ἄκτορος ἐδόχως τίμασεν ἐποίκων 105
 70 Αἰγίνας τε Μενότιον· τοῦ παῖς ἄμ' Ἀτρεΐδαις
 Τεύθραντος πεδίον μολῶν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
 μόνος, ὅτ' ἀλκάζοντας Δαναοὺς τρέψαις ἀλίσαιν 110
 πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
 ὣστ' ἔμφρονι δεῖξαι
 75 μαθεῖν Πατρόκλου βία-τὰν νόον.
 ἐξ οὗ Θέτιος-γούνος οὐλίῳ νιν ἐν Ἀρει 115

 παραγορεῖτο μή ποτε Ἐπ. γ'.
 σφετέρως ἄτερθε ταξιοῦσθαι
 δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.
 80 εἶην εὐρησιεπὴς ἀναγείσθαι 120
 πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
 τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναιμι
 ἔσποιτο. προξενία δ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον
 τιμᾶτορος Ἰσθμίοισι Λαμπρομάχου
 μίτραις, ὅτ' ἀμφοτέρωι κράτησαν 125

 85 μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν. Στρ. δ'.
 ἄλλαι δὲ δὺ' ἐν Κορίν-
 θου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
 ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρμόστῳ κατὰ κόλπον 130
 Ἀργεῖ τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν, παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.

69. νῦν Byz. inutili correctura metrica — 71. Ἀχιλλεῖ A — 76. γούνος coni. Mingarelli: γόνος codd., γ' ὄζος Bergk, βλαστός Hermann — οὐλία C¹ — 78. ἀντι-
 οῦσθαι coni. Naber — 79. δαμασιμβρότας B¹ — 80. εὐρησ. B: εὐρεσ. ACD
 — 83. ἔσποιτο· προξενία (αἰεὶ ante προξ. minio add. C) BCD et schol.: ἔσποιτ'
 αἰεὶ προξ. (ξενία lemma) A, unde ἔσποιτ' αἰεὶ. ξενία Mommsen collato P. x 61.
 N. vii 65 — ἦλθον Byz.: ἦλυθον ABCD — 84. μίτραισιν A — 86. ἐγένοντο δ'
 D — χάρμα A — 87. τὰ δε A —

70. τοῦ παῖς, Patroclus, cuius nomen demum versu 75 nuncupatur; ad hunc
 autem orationem poeta transtulisse videtur, quod inter heroes Locrorum insigni
 honore frueretur; praeterea confer quae ad v. 80 adnotavimus — 70 ss. haec
 sumta sunt ex epico carmine Cypriorum, unde Proclus excerpit: Τήλεφος δ'
 ἐκβοηθεὶ Θέρσανδρόν τε τὸν Πολυνείκους κτείνει καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώ-
 σκεται — 78. σφετέρως· hoc pronomen cum ab Homero et scriptoribus prosaïcis
 semper ad plures referatur, a Pindaro et ad singulos (ut hic et O. xiii 61. P. iv 88.
 I. vi 55. viii 56) et ad plures relatum est.

80. novo prooemio in nova parte carminis poeta utitur, ut O. vi 82. P. i 58.
 ix 90; transitum autem eximia arte ita sibi paravit, ut in fine mythicae partis par
 fortium amicorum, Patrocli et Achillis, in initio tertiae carminis partis, qua
 ad laudes praesentium victorum transit, par strenuorum luctatorum Lamprom-
 machi et Epharmosti poneret — 84. Λαμπρομάχου· amici et sodalis Ephar-
 mosti — μίτραις· partem, laneas taenias, pro toto, corona laneis taeniis circum-
 voluta, posuit — ἀμφοτέρωι· Lampromachus et Epharmostus, qui si eodem die
 vicerunt, diversa genera certaminum obierunt — 87. Νεμέας . . . κατὰ κόλπον;
 in valle Nemeaea; cf. O. xiv 21 κόλποισι Πίσας — 88. κῦδος ἀνδρῶν, παῖς δέ·

- 'Ηρακλέα. πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν
 "Ἰλα φερέτω χάριν
 'Αγησίδαμος, ὥς
 'Αχιλεὶ Πάτροκλος·
 20 θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετῇ ποτὶ
 • πελώριον ὀρμάσαι
 κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμα. 25

 ἄπονον δ' ἔλαβον χάσμα παῦροί τινες, Στρ β'.
 ἔργων πρὸ πάντων βίότη φάος.
 ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον αἰεῖσαι
 θέμιτες ὥρσαν Διός, ὃν ἀρ-
 χαίῳ σάματι παρ Πέλοπος 30
 25 βωμῶν ἐξάριθμον ἐκτίσσατο,
 ἐπεὶ Ποσειδάιον
 πέφνε Κτῆατον ἀμύμονα

mann: *Κυκνεία Byz.*, *κυκνεία ABCD* — 16. *ὀλυμπιάδι νικῶν D*: *ὀλυμπία νικῶν B' C*, *ὀλυμπιονικῶν A* — 17. *Ἰλα BD*: *ἰόλα AC* — 19. *'Αχιλεὶ CD* — 20. *θήξ.* *ABCD*: *θάξ.* Ahrens Dial. gr. II 140 — *κε BD*: *καὶ AC* — *φύντ' ABD*: *φῶτ' C* — *ποτὶ A* — 21. *παλάμαις AC* — 22. *τινὲς παῦροι D* — 23. *ἔργων πρὸ πάντων codd.*: *ἐτέων προπάντων schol.?* — *βίότη (ou supra) C* — 24. *ἐξήριτον ex schol. (?)* elicit Hermann — 25. *βωμῶν A* et schol.: *βωμὸν C*, *βωμῶ BD*; *τὰ προῦθ' conl.* Rauchenstein, ipse *πόνων* tentavi — *ἐκτίσσατο A* et schol.: *ἐκτίσσαθ' Ἡρακλέης C*, *Ἡρακλέης ἐκτίσ.* *BD*, *βίη Ἡρακλέος ἐκτίσ.* (*βωμῶν ἐξάριθμον omisisis*) *Byz.* — 26. *ποσειδάιον B* —

et musica arte excellunt et aeneo Marte, quod nuper comprobarunt Anaxilaum tyrannum potentissimum, ut Cynus olim ingentem Herculem, armis reicientes; ad fortitudinem natus nunc etiam Agesidamus (v. 20) insuper disciplina aliptae optime institutus est; merito igitur et ipse praemium meruit et debitam gratiam aliptae suo Iliae sive Iolao referet — 16. *νικῶν* proprie eum, qui victor est, significat, unde vis participii praesentis *νικῶντος* non longe distat a vi aoristi *νικήσαντος*, cf. O. IX 112. XIII 30. N. VII 75. I. VII 7 — 19. *'Αχιλεὶ Πάτροκλος* Hom. II XVI 39 ss. poeta respicit, quo loco Achilles, cum Patroclum Achaeis auxilio mitteret, aciem instruit et ad rem fortiter gerendam adhortatur — 22. Agesidamum, qui aegre neque sine vulneribus vicisse videtur, eo consolatur, quod sine labore pauci victoriae gaudium adipiscantur, quo omnes antea exantlatos labores recompensante pulcherrimum vitae decus paretur; cf. O. I 100 — 20. *θήξαις* acuens, unde I. VI 73 aliptam *Ναξίαν ἀκόναν* dixit; cf. Xenoph. Cyr. I 2, 10, 6, 41.

24 ss. originem ludorum Olympicorum refert — 24. *θέμιτες Διός*, instituta et leges Iovis, quibus certamina ludorum Olympicorum et praeconia victorum constituta erant — *σάματι παρ Πέλοπος* cf. O. I 93. Recentiores scriptores, ut Paus. v 13, 2, Herculem a Pelope quarto propagationis gradu descendere fabulabantur — 25. *βωμῶν ἐξάριθμον* de sex aris Olympiae vide ad O. III 19. Sed cum *βωμῶν* metrico vitio laboret et arae nihil ad certamen (*ἀγῶνα*) attineant, *βωμῶν* ex *πόνων* corruptum esse duco, ut quae infra sex genera certaminum, cursu luctu pugilatu quadrigis iaculo disco, referuntur, iam hoc loco significant. Duritiei autem vitio oratio laborat, quod subiectum verbi *ἐκτίσσατο* demum v. 30 positum est; cf. O. IX 70 — 26 ss. Hercules cum Augeae, regi Elidis, propter mercedem pro stabulo purgato negatam bellum intulisset, primum ab Molionidis Cteato et Euryto, qui exercitui eius insidias struxerant, cladem accepit, deinde

- πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον Ἀντ. β'.
 ἀέχονθ' ἔκων μισθὸν ὑπέρβιον 35
- 30 πρᾶσσοιτο· λόχμασι δὲ δοκεύσαις
 ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καὶ
 κείνους Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῶ,
 ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον
 ἔπερσαν αὐτῶ στρατὸν 40
 μυχοῖς ἤμενοι Ἀλιδος
- Μολίονες ὑπερφίαλοι. Ἐπ. β'.
 καὶ μὰν ξεναπάτας
- 35 Ἐπειῶν βασιλεὺς ὕπιθεν
 οὐ πολλὸν ἶδε πατρίδα πολυ-
 κτέανον ὑπὸ στερεῶ πυρὶ 45
 πλαγαῖς τε σιδάρου βαθὺν εἰς ὄχετον ἄτας
 ἴξοισαν ἐὰν πόλιν.
 νεῖκος δὲ κρεσσόνων
- 40 ἀποδέσθ' ἄπορον.
 καὶ κείνος ἀβουλία ὕστατος
 ἀλώσιος ἀντάσαις
 θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν. 50

28. ὦστ' A — 29. ἀέκων θ' C¹ — 30. κἀκείνους codd. — 33. ἤμενοι Heyne: ἤμενον (ἤμεν B) ABCD et schol. — 34. μολίωνες A — ξειναπ. AC — 35. βασιλεὺς ἐπειῶν BD — 36. ἶδε Byz.: εἶδε A¹BCD — 41. ἀβουλία Tricl.: ἀβουλίας ABCD — 42. ἀντάσαις Boeckh: ἀντιάσας ABCD —

novum bellum molitus Molionidas istos, cum ad Isthmum per inducias proficiscerentur, prope Cleonas oppressit et Augeam ipsum, praesidio fortissimorum fratrum orbatum, fudit et occidit. Rem fuse narrant Paus. v 25. Diod. iv 33. Apollod. ii 5, 5, Hesiodi vestigia ut videtur secuti. Eorum ex fonte ea quoque petita videntur, quae schol. ad v. 31 adnotat: πολλοὺς συνστρατεύσαντας αὐτῶ ἀπέκτειναν· οἱ δὲ ἀποθανόντες ἐν τῇ μάχῃ εἰσιν οὗτοι· Τελαμών, Χαλκῶδων καὶ Ἰφικλῆς, ὁ πρεσβύτατος αὐτοῦ ἀδελφός. — 29. ὑπέρβιον, superbum; iungo hoc epitheton cum Αὐγέαν, non cum μισθόν· sic v. 31 Moliones, socios Augeae, ὑπερφιάλους dicit — 30. ὑπὸ Κλεωνᾶν· oppidum enim in colle situm erat, ut testatur Strabo viii p. 377 — καὶ· Molionidae insidiis, quibus Herculis exercitum ante superaverant, et ipsi ab Hercule superati esse dicuntur — 34. Μολίονες a matre Moliona dicti sunt, Ἀκτορίωνε (Il. 24, 638) iidem a patre Actore; ii socii Augeae regis fuisse iam ab Homero A 709 feruntur — 35. Ἐπειῶν· veterum incolarum Elidis, ut Homerus B 619. A 671. 688 tradit, quamquam postea Epeos tamquam septentrionalis Elidis incolas ab Eleis distinctos esse Hecataeus testatur ap. Strab. vii p. 341 — πατρίδα· nomen patriae urbis Φύκτειον (Φύττειον corr. Luebbert) fuisse adnotat scholiasta, ad versus Hesiodi provocans — 38. ἐὰν πόλιν, cum supra iam πατρίδα dixisset, denuo addidit ad cladis tristitiam augendam — 41. ὕστατος scholia cum ἀλώσιος iungunt, ut post urbem captam mortem occubuisse dicatur; quod cum contra grammaticam peccet et verbum ἀντάσαις obiecto carere nequeat, rectius Augeam ultimum, postquam eius socii iam interierunt, occidisse interpretaberis — 42. θάνατον αἰπὺν ad exemplar Homericum αἰπὺν ὀλεσθρον.

ΟΛΥΜΠ. Ι'.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ, ΛΟΚΡΩ, ΕΠΙΖΕΦΤΡΙΩ.

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗ.

Strophae.

ω υ υ - υ υ - ω υ υ
 υ υ υ - υ υ - υ υ
 υ υ υ - ω υ - υ υ - ω υ - υ υ υ υ υ
 υ - υ υ ω - υ υ
 5 υ υ υ - υ υ υ
 υ - υ υ υ υ υ

Epodi.

υ - υ υ υ υ υ - υ υ υ
 υ - υ υ υ υ υ
 - υ υ υ - υ υ - υ υ υ υ υ
 - υ υ - υ υ - υ υ - υ
 5 - υ υ - υ υ
 - υ υ - υ υ
 - υ υ υ
 - υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ - υ υ υ υ υ υ

Argumentum.

Agesidamns Archestrati filius Locrus Epizephyrius pugilatu puer Ol. 74 = 484 a. Chr. in scholiis Vaticanis, Ol. 76 = 476 a. Chr. in Ambrosianis (A) vicisse perhibetur. Utra traditio vera sit certe diiudicari non potest, alteri autem et maior fides codicis Ambrosiani favet et laudatio bellicae virtutis Locrorum v. 15 facta, quae si ad Anaxilai tyranni arma a Locris reiecta (cf. P. II 19) spectat, hoc carmen post annum 477/6 scriptum sit necesse est. Quamquam enim inter victoriam Agesidami et praeconium eius hoc carmine factum aliquantum temporis interlapsum esse ex initio carminis elucet, tamen immane est statuere ludis Olympiis tertium redeuntibus, i. e. octo annis postquam parta sit, victoriam praedicatam esse. Quodsi a. 476 hoc carmen factum est, non longe a tempore carminum O. III et O. I, quae in simili materie versantur, distat. Hoc autem bene in artem Pindari quadrat, quem in carminibus sub

idem tempus factis cognatas res tractare et similibus locutionibus uti in libello, Zur Chronologie Pindarischer Siegesgesänge, p. 42 ss., probavimus et infra carmina P. ix et I. iii comparantes evincemus. Brevibus igitur intervallis interiectis poetam primum ludos Olympicos ab Hercule institutos (O. x), deinde agrum Olympicum ab Hercule oleastro Hyperboreo consitum (O. iii), ad postremum Oenomai et Pelopis certamen ludis Olympicis praeivium (O. i) carminibus illustrasse duco. Hoc autem nostrum carmen, quod ab exsuperantia iuveni et ieiunitate senescentis artis aequo intervallo abest, Thebis a poeta missum esse ex versu 85 apparet.

In proemio poeta se tamquam ex oblivione ac veterno excitat, ut carmen diu promissum tandem aliquando cum foenore mittat (1—12) urbemque Locrorum et Agesidamum victorem una cum alipta Iolao laudibus ornet (13—23). In principali parte carminis (24—77), cum fabula tam longum carmen carere non posset, neque domesticae res Locrorum Epizephyriorum fabulam suppeditarent, Olympicos ludos, in quibus Agesidamus palmam multo cum labore meruerat, ab Hercule conditos esse narrat. Atque primum ludos ex praeda, qua ille Augea, impio rege Pisarum, devicto potitus esset, institutos esse refert (24—59). Exin, quinam primis illis ludis in singulis certaminum generibus praemia tulerint, et quae sollemnitates certamina sub vespere secutae sint, facete exponit (60—77). Inde in extrema parte carminis cum ad res praesentes rediisset, semet ipsum et chorum ut epinicio carmine ad normam praeiorum illorum ludorum composito primum Iovis numen praedicaret cohortatus versibus sero missis, sed tamen grate supervenientibus civitatem Locrorum florentissimam et puerum victorem pulcherrimum laudat (78—105).

Fabula quae hoc carmine et tertio Olympico carmine de Hercule Dorico conditore ludorum Olympicorum exposita est, magnopere ab ea discrepat, quam sacerdotes Elei de Idaeo Hercule auctore Olympicorum narrabant (v. Paus. viii 7, 6. Strab. viii p. 355. Diodor. iii 74, 4. v 64, 6). Videtur autem Pindarus veterem famam immutasse, ut gloriam antistitis Doricae stirpis amplificaret et memoriam Dorum in agrum Pisanum invadentium cum institutione ludorum Olympicorum coniungeret. Hinc illud quoque explicatur, quod Augeae et Molionidarum causas miscuit et varias incursiones ex diversis regionibus in Elidem ab Hercule factas in famam unius splendidae expeditionis conflavit; v. Luebbert, De Pind. carm. Olymp. x, Kiliae 1881, Originum Eliacarum capita selecta, Meletemata de Pindari carminum quibus Olympiae origines canit fontibus, Bonnae 1882, Wilamowitz, Eur. Herakl. i 271.

De metris.

Carminis huius numeri sunt paeonici, dactylicis et logaedicis et epitritis ita mixti, ut et colometria et pedum divisio incertissimae sint. Iam veteres metricos quomodo cola huius carminis dividenda essent dubitasse, scholia ad v. 24 testantur; sed plane futiles istorum rationes fuisse cum colometria codicum tum inepta explicatio scholiastae metrici arguunt. Maxime autem offensioni sunt epitriti pedes iuxta ditrochaeos puros et paeones positi, siquidem huius societatis alia exempla novi nulla. Neque num recte versibus str. 4. ep. 1. 2 iambicam basim, versibus ep. 3. 4. 5.

6. 8 longam anacrusim praemiserim, satis mihi constat. De syllaba an-
cipiti initiali strophae versuum quarti et sexti vide not. crit. ad vv. 25.
48. 90. Admodum vero dubia percussio epodi versuum primi et quarti
et ultimi est, quae difficultates nescio an minui possint versibus primo
et ultimo in binos versus diremtis. In primi versus altero membro
dividendo dubito, utrum ad analogiam versuum Aristoph. Lys. 781 ss.
duae primae longae spatium totius dipodiae expleant, an ad normam
creticorum brachycatalectorum Plauti (v. Christ Metr.² p. 408) versus
exeat in paeonem et primam longam alterius paeonis mutili:

O — — — — — O — — — — —
 an
 O — — — — — O — — — — —

Iam si quo modo et loco hoc carmen cantatum sit quaeras, carmen
Olympicum undecimum ante hoc carmen compositum esse constat, sive
illud ut Olympiae cantaretur sive ut hoc carmen annuntiaret factum est.
Hoc igitur carmen in iustis epiniciis a victore reduce institutis in urbe
Locrorum Epizephyriorum, fortasse in curia urbis (v. 11. 97), fidibus et
tibiis chori voci succinentibus (v. 93. 84) cantatum est; neque saltationis
motus defuisse ex indole paeonicorum numerorum concludere equidem
ausim. Simili vero modo Agesidami epinicia adornata fuisse videntur
atque Herculis, quae poeta versibus 73—77 depinxit.

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Στρ. α'.
 Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς
 ἑμᾶς γέγραπται. γλυκὴν γὰρ αὐτῷ
 μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ'.
 ὦ Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ καὶ θυγάτηρ
 Ἀλάθεια Διὸς, ὀρθᾷ χειρὶ
 5 ἐρύκετον ψευδέων
 ἐνιπὰν ἀλιτοξένων.

ἔκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος Ἀντ. α'.

VARIA LECTIO. INSCR. Ἀγγοιδάμω Λοκρῷ Ἐπιζεφυρίῳ ABD, praeterea πόκτη
addit A, παιδὶ πόκτη add. B, Ἀγ. Λοκ. Ἐπ. Ἀρχεστράτω κέλητι νικήσαντι τὴν
πρ' Ὀλυμπιάδα F m. sec. — Schol.: ἐνίκησε δὲ οὗτος ὁ Ἀγγοιδάμος τὴν ἑβδομη-
κοστὴν τετάρτην (ἕκτην καὶ ἑβδόμην A) Ὀλυμπιάδα. — 2. ἀρχιστρ. A —
6. ἀλιτοξένων coni. Mingarelli: ἀλιτόξενον codd. —

COMMENTARIUM. v. 1—3. se oblitum poeta fingit muneris Agesidamo promissi,
unde forte adstantes ut se commonefaciant orat — 2. memoriam comparat
tabulae litteris inscriptae; scholia conferunt versum ex Sophoclis Triptolemo:
Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλοισι τοὺς ἑμοὺς λόγους. Iam ante Sophoclem simili meta-
phora usus erat Aeschylus Prom. 789. Suppl. 179. Choeph. 450. Eum. 275 — ὀρθᾷ
δικαίᾳ schol.; sed proprie quoque intellegi potest manus ad arcendum erecta
— 6. ψευδέων ἐνιπὰν ἀλιτοξένων, crimen mendacii, quo fidem hospiti debitam
laeserit; similiter hoc nomen formatum est atque Homericum ἀλιτόμηνον Il. xix
118. Agesidamum autem ξένον poeta dicit, quia Olympiae (v. 100) eius hospi-
taliitate usus erat; cf. O. ii 6 — 7. μέλλων χρόνος tempus remorari dicitur, quod

- ἐμὸν καταίσχυνε βαθὺν χρέος. 10
 ὅμως δὲ λῦσαι δυνατός ὄξει-
 αν ἐπιμομφάν τόκος ὁμαρτ-
 ῶν· νῦν ψᾶφον ἐλίσσομέναν
 10 ὅπα κῦμα κατακλύσσει ῥέον, 15
 ὅπα τε κοινὸν λόγον
 φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

- νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Ἐπ. α'.
 Λοκρῶν Ζεφυρίων,
 μέλει τέ σφισι Καλλιόπα
 15 καὶ χάλκεος Ἀρης· τράπε δὲ Κύν-
 νεια μάχα καὶ ὑπέρβιον 20

8. καταίσχυνε Boeckh: καταισχύνει ABCD, κατήσχυνε Byz. — βραχὺν A¹ — 9. ἐπι μομφάν coni. Grumme — τόκος ὁμαρτέων scripsi: τόκος θνατῶν ABD et schol., γε τόκος θνατῶν C, ὁ τόκος ἀνδρῶν Byz., τόκος ὁπαδέων Mommsen, τόκος ὀνάτωρ Hermann, τόκος ὁ ναυτῶν Bergk, τόκος ὀράτ' ὦν Schneidewin, τόκος ἄθρῶμεν Wiskemann — 13. ἃ τραχέα πόλις v. l. schol. — πόλιν A² BCD: πόλις A¹ — 14. μέλει A: μέλλει BCD — σφι· A — 15. Κύννεια Her-

proprium est hominis remorantis — 8. καταίσχυνε· grave et turpe debitum meum frustrando mora reddidit; cf. Plat. symp. p. 183^a πολλοὺς λόγους καὶ ὑποσχέσεις καταισχύνας — 9. τόκος· veteres grammatici carmen O. xi intellexerunt, tamquam foenus capiti (O. x) additum; quae interpretatio ferri nequit, si Boeckhium secutus carmen illud Olympiae post ipsam victoriam cantatum esse statuas; sed si meam sententiam ad O. xi prolatam probaveris, bene poetam dicentem facies, crimen remorae se abluere non tam longo carmine, quod una cum capite foenus solvat, quam duobus carminibus, quorum unum (Ol. x) capitis, alterum (Ol. xi) foenoris vice fungatur — 10. ὅπα, quod pro ὅπως vel ὥς etiam v. 56 poeta posuit, est exhortantis, copiam autem orationis undae fluvii lapillos litoris volutatos haurienti et auferenti comparat, paratactica structura orationis usus — 11. κοινὸν λόγον· rationem inter Agesidamum et Pindarum contractam post Kayserum Meinelius (progr. Campoduni 1890 p. 26) interpretatur, quae quidem interpretatio vi cognati vocabuli συνθηκῶν commendatur et verbo coniuncto τίσομεν optime convenit, quamquam similis locutio ξυνὸς λόγος O. vii 21 causam communem et orationem ad omnem populum pertinentem significat — 13. Ἀτρέκεια· respicit sincera iudicia Locrorum et rem publicam legibus Zaleuci optime temperatam; cf. Plat. Tim. 20^a. — 15. τράπε δὲ Κύννεια μάχα· non Ps. Hesiodum in Scuto Herculis pugnam Herculis cum Cycno, Martis filio, in luco Apollinis Pagasaeo narrantem Pindarus sequitur, sed Stesichorum, poetam Locris oriundum, quem in carmine aliquo narrasse scholiasta testatur, primum Herculem Cycno cessisse et fugisse. Sed quorsum haec? scholiasta respondit: τοιγάρτοι διὰ τὸ καὶ τὸν Ἀγησίδαμον ἀπολήγοντα ἤδη ὑπὸ Ἰολάου ἀλείπτου ἀνεργῶσθαι, εἰκότως ταῦτα ἐπηγάγετο. Atque Agesidamum non primo impetu adversarium pugilem deiecisse, sed multo cum sudore palmam aegre tulisse sequentes versus perspicue indicant. Nihilo tamen secius temere ficta ista a grammaticis videntur. Namque aliptae quominus discipulis suis laborantibus subvenirent, legibus severis prohibiti erant (v. Io. Chrysost. ap. Migne iv 2 p. 386 et 387). Quo cum accedat, quod χάλκεος Ἀρης ad ludos, quibus ab aeneis armis abstinebant, parum pertinet, Tafelio, Dilucid. Pind. p. 391, adstipulor, qui illa verba ad bellum ab Anaxilao, tyranno Rhegi, Locris illatum, quod fortiter illi primum propulsassent (cf. P. ii 19), referenda esse iudicavit. Sic igitur sententiam procedere sentio: Locri

Ἡρακλέα. πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν
 Ἴλα φερέτω χάριν
 Ἀγησίδαμος, ὥς
 Ἀχιλεὶ Πάτροκλος·
 20 θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετῇ ποτὶ
 • πελώριον ὀρμάσαι
 κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμῃ. 25

ἄπονον δ' ἔλαβον χάσμα παῦροί τινες, Στρ β'.
 ἔργων πρὸ πάντων βιώτῳ φάος.
 ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι
 θέμιτες ὥρσαν Διός, ὃν ἀρ-
 χαίῳ σάματι παρ Πέλοπος 30
 25 βωμῶν ἐξάριθμον ἐκτίσσατο,
 ἐπεὶ Ποσειδάνιον
 πέφνε Κτέατον ἀμύμονα

mann: *Κυκνεία Byz.*, *κυκνεία ABCD* — 16. *ὀλυμπιάδι νικῶν D*: *ὀλυμπία νικῶν B' C*, *ὀλυμπιονικῶν A* — 17. *Ἴλα BD*: *ἰόλα AC* — 19. *Ἀχιλεὶ CD* — 20. *θήξ. ABCD*: *θάξ. Ahrens Dial. gr. II 140* — *κε BD*: *καὶ AC* — *φύντ' ABD*: *φῶτ' C* — *ποτέ A* — 21. *παλάμαις AC* — 22. *τινὲς παῦροι D* — 23. *ἔργων πρὸ πάντων codd.*: *ἐτέων προπάντων schol.?* — *βιώτῳ (on supra) C* — 24. *ἐξήρειτον ex schol. (?)* elicit Hermann — 25. *βωμῶν A et schol.*: *βωμῶν C*, *βωμῶ BD*; *τὰ πρῶθ' conl.* Rauchenstein, ipse *πόνων* tentavi — *ἐκτίσσατο A et schol.*: *ἐκτίσσαθ' Ἡρακλῆς C*, *Ἡρακλῆς ἐκτίσσ. BD*, *βίη Ἡρακλῆος ἐκτίσσ. (βωμῶν ἐξάριθμον omittis) Byz.* — 26. *ποσειδάνιον B* —

et musica arte excellunt et aeneo Marte, quod nuper comprobarunt Anaxilaum tyrannum potentissimum, ut Cycnus olim ingentem Herculem, armis reicientes; ad fortitudinem natus nunc etiam Agesidamus (v. 20) insuper disciplina aliptae optime institutus est; merito igitur et ipse praemium meruit et debitam gratiam aliptae suo Ilae sive Iolao referet — 16. *νικῶν* proprie eum, qui victor est, significat, unde vis participii praesentis *νικῶντος* non longe distat a vi aoristi *νικήσαντος*, cf. O. ix 112. xiii 80. N. vii 75. I. vii 7 — 19. *Ἀχιλεὶ Πάτροκλος*. Hom. II. xvi 39 ss. poeta respicit, quo loco Achilles, cum Patroclum Achaeis auxilio mitteret, aciem instruit et ad rem fortiter gerendam adhortatur — 22. Agesidamum, qui aegre neque sine vulneribus vicisse videtur, eo consolatur, quod sine labore pauci victoriae gaudium adipiscantur, quo omnes antea exantlatos labores recompensante pulcherrimum vitae decus paretur; cf. O. i 100 — 20. *θήξαις*. acuens, unde I. vi 73 aliptam *Ναξίαν ἀκόναν* dixit; cf. Xenoph. Cyr. i 2, 10. 6, 41.

24 ss. originem ludorum Olympicorum refert — 24. *θέμιτες Διός*, instituta et leges Iovis, quibus certamina ludorum Olympicorum et praeconia victorum constituta erant — *σάματι παρ Πέλοπος*. cf. O. i 93. Recentiores scriptores, ut Paus. v 13, 2, Herculem a Pelope quarto propagationis gradu descendere fabulabantur — 25. *βωμῶν ἐξάριθμον*. de sex aris Olympiae vide ad O. iii 19. Sed cum *βωμῶν* metrico vitio laboret et arae nihil ad certamen (*ἀγῶνα*) attingant, *βωμῶν* ex *πόνων* corruptum esse duco, ut quae infra sex genera certaminum, cursu lucta pugilatu quadrigis iaculo disco, referuntur, iam hoc loco significantur. Duritiei autem vitio oratio laborat, quod subiectum verbi *ἐκτίσσατο* demum v. 30 positum est; cf. O. ix 70 — 26 ss. Hercules cum Augeae, regi Elidis, propter mercedem pro stabulo purgato negatam bellum intulisset, primum ab Molionidis Cteato et Euryto, qui exercitui eius insidias struxerant, cladem accepit, deinde

- πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτρινον Ἀντ. β'.
 ἀέκονθ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέρβιον 35
- 30 πρᾶσσοιτο· λόχμαισι δὲ δοκεύσαις
 ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καὶ
 κείνους Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῶ,
 ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον
 ἔπερσαν αὐτῶ στρατὸν 40
 μυχοῖς ἤμενοι Ἄλιδος
- Μολίονες ὑπερφίαλοι. Ἐπ. β'.
 καὶ μὲν ξυναπάτας
- 35 Ἐπειῶν βασιλεὺς ὕπιθεν
 οὐ πολλὸν ἰδε πατρίδα πολυ-
 κτέανον ὑπὸ στερεῶ πυρὶ 45
 πλαγαῖς τε σιδάρου βαθὺν εἰς ὄχετον ἦτας
 ἴξοισαν ἐὰν πόλιν.
 νεῖκος δὲ κρεσσόνων
- 40 ἀποθέσθ' ἄπορον.
 καὶ κείνος ἀβουλίᾳ ὕστατος
 ἁλώσιος ἀντιάσαις
 θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν. 50

28. ὦστ' A — 29. ἀέκων θ' C¹ — 30. ἀκείνους codd. — 33. ἤμενοι Heyne: ἤμενον (ἄμεν B) A B C D et schol. — 34. μολίονες A — ξειναπ. AC — 35. βασιλεὺς ἐπειῶν BD — 36. ἰδε Byz.: εἶδε A B C D — 41. ἀβουλίᾳ Tricl.: ἀβουλίαι A B C D — 42. ἀντιάσαις Boeckh: ἀντιάσας A B C D —

novum bellum molitus Molionidas istos, cum ad Isthmum per inducias profisciscerentur, prope Cleonas oppressit et Augeam ipsum, praesidio fortissimorum fratrum orbatum, fudit et occidit. Rem fuse narrant Paus. v 25. Diod. iv 33. Apollod. ii 5, 5, Hesiodi vestigia ut videtur secuti. Eorum ex fonte ea quoque petita videntur, quae schol. ad v. 31 adnotat: πολλοὺς συστρατεύσαντας αὐτῶ ἀπέκτειναν· οἱ δὲ ἀποθανόντες ἐν τῇ μάχῃ εἰσὶν οὗτοι· Τελαμών, Χαλκιδῶν καὶ Ἰφικλῆς, ὁ κρεσσύνατος αὐτοῦ ἀδελφός. — 29. ὑπέρβιον, superbum; iungo hoc epitheton cum Αὐγέαν, non cum μισθόν· sic v. 34 Moliones, socios Augeae, ὑπερφιάλους dicit — 30. ὑπὸ Κλεωνᾶν· oppidum enim in colle situm erat, ut testatur Strabo viii p. 377 — καὶ· Molionidae insidiis, quibus Herculis exercitum ante superaverant, et ipsi ab Hercule superati esse dicuntur — 34. Μολίονες a matre Moliona dicti sunt, Ἀκτορίωνε (Il. 24, 638) iidem a patre Actore; ii socii Augeae regis fuisse iam ab Homero A 709 feruntur — 35. Ἐπειῶν· veterum incolarum Elidis, ut Homerus B 619. A 671. 688 tradit, quamquam postea Epeos tamquam septentrionalis Elidis incolas ab Eleis distinctos esse Hecataeus testatur ap. Strab. vii p. 341 — πατρίδα· nomen patriae urbis Φύκτειον (Φύτειον corr. Luebbert) fuisse adnotat scholiasta, ad versus Hesiodi provocans — 38. ἐὰν πόλιν, cum supra iam πατρίδα dixisset, denuo addidit ad cladis tristitiam augendam — 41. ὕστατος scholia cum ἁλώσιος iungunt, ut post urbem captam mortem occubuisse dicatur; quod cum contra grammaticam peccet et verbum ἀντιάσαις obiecto carere nequeat, rectius Augeam ultimum, postquam eius socii iam interierunt, occidisse interpretaberis — 42. θάνατον αἰπὺν ad exemplar Homericum αἰπὺν ὀλεθρον.

- ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσσῃ ἔλσαις ὄλον τε στρατὸν Στρ. γ'.
- λαίαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
- 45 υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος
πατρὶ μεγίστῳ. περὶ δὲ πᾶ-
ξαις Ἄλτιν μὲν ὄγ' ἐν καθαρῷ 55
διέκρινε, τὸ δὲ κύκλῳ πέδον
ἔθηκε δόρπου λύσιν,
τιμάσαις πόρον Ἀλφειοῦ
- μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν· καὶ πάγον Ἀντ. γ'.
- 50 Κρόνου προσεφθέρξατο· πρόσθε γὰρ 60
νώνυμνος, ἔς Οἰνόμαος ἄρχε,
βρέχετο πολλᾶ νιφάδι. ταύ-
τα δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾶ
παρέσταν μὲν ἄρα Μοῖραι σχεδὸν
δ' τ' ἐξελέγχων μόνος 65
ἀλάθειαν ἐτήτυμον
- 55 Χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν Ἐπ. γ'.
πόρῳ κατέφρασεν,
ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν

43. ἄρ': ἄν A — πίσσα C — ἔασας A — τε om. C — 45. Ἄλτιν v. l. schol. — 46. πέδον ἔθηκε Tricl.: δάπεδον ἔθηκε ABCD — 48. τιμάσαις: ἀγάλλων coni. Hermann; cf. v. 30 — 49. δώδεκα δ' D — ἀνάκτων: ἀθανάτων C — 51. νώνυμνος Byz.: νώνυμος CD, νώνυμον AB — τελετᾶ C et lemma in A — 53. τ': δ' et deinde χρόνος τόδε coni. Hartung et probavit Leop. Schmidt, Leb. Pind. p. 109 — 55. τὸ δ' ἐς ἀφανὲς CD — 56. πολέμοιο ex corr. A, πολέμιος A^{ac}? —

43 ss. primos ludos Olympicos ab Hercule factos exponit — 45 ss. sacrum locum, quem Hercules Iovi dimetiebatur (σταθμᾶτο, cf. τέμενος), quod arboribus olim consitus erat, ἄλσος poeta dixit; eius duas partes distinxit, Ἄλτιν, quae proprie Iovis deorumque sacra palis a cetera regione discreta erat, et deversoria circumiacentia, quae tabernaculis et hospitibus homines epulantes et dormientes recipiebant. Hae duae partes in planitie ad ripam Alpei sitae erant, unde eas dimensus Hercules, cum sacra faceret, Alpheum honore affecisse dicitur (v. 48); iis opponitur collis Cronius, qui Saturni, patris Iovis, sacer erat — 49. μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν quorum unus Alpheus erat; vide O. v. 11 — 51. ἔς Doricum pro ἕως — βρέχετο πολλᾶ νιφάδι: audaci metaphorā locum antea neglectum nive obrutum dicit; his autem verbis mendacia Eleorum sacerdotum, qui Saturni templum iam aureo aëvo conditum esse fabulabantur, a Pindaro impugnari acute monuit Luebbert, De Pind. carm. O x p. 9 — 52. ut hominum partui (v. O. vi 42), sic sacrorum origini Parcae adstant, futuram sortem cursumque felicem augurantes — 53. in proverbium abiit hic locus, unde Xenoph. Hell. iii 3, 2: συνεμαρτύρησε ταῦτα αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος. Tempus autem et famam haec tradidisse poeta dixit, ut in litterarum monumentis nihil tale exstare significaret — 55. τὸ δὲ quid sit, verbis ὅπα . . . νικαφορίαισι τε explicatur, σαφανὲς autem ad praedicatum κατέφρασεν trahendum est: illud autem, quod ludos instituit, tempus progrediens in clara luce posuit.

- ἀκρόθινα διελὼν ἔθνε καὶ
 πενταετηρίδ' ὅπως ἔρα 70
 ἔστασεν ἑορτὰν σὺν Ὀλυμπιάδι πρώτα
 νικαφορίαισί τε.
 60 τίς δ' ἡ ποταίνιον
 ἔλαχε στέφανον
 χεῖρεςσι, ποσὶν τε καὶ ἄρματι,
 ἀγώνιον ἐν δόξῃ
 θέμενος εὖχος, ἔργῳ καθελὼν; 75
- στάδιον μὲν ἀρίστευσεν, εὐθὺν τόνον Στρ. δ'.
 65 ποσσὶ τρέχων παῖς ὁ Λικυμνίου
 Οἰωνός· ἵκεν δὲ Μιδέαθεν
 στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ πάλα
 κυδαίνων Ἔχεμος Τεγέαν· 80
 Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμαῖς τέλος
 Τίρυνθα ναίων πόλιν·
 ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν
- 70 ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὠλιροθίου· Ἀντ. δ'.
 ἄκοντι Φράστῳ δ' ἔλασε σκοπόν· 85

57. ἀκρόθινα D — 58. πρώτα BD — 62. ἄρματι ACD: ἄρμασιν B — 63. ἐνδόξαν D (αν ex corr.) — 64. στάδιον coni. Hermann — εὐθὺν τόνον (εὐθὺν πόνον Hermann) coni. Thiersch: εὐθύτονον ABCD, εὐθύδρομον coni. Schmid — 65. ποσσὶ AB: ποσσὶ CD — 67. δὲ φέρε ἀπὸ πυγμαῖς B — 69. ἀνίπτοις καὶ τετρ. (ἐν supra ἀν) A — 70. Σᾶμος ὠλιροθίου Boeckh: Σᾶμος ὁ ὠλιροθίου v. l. schol., σᾶμ' ὠλιροθίου (-ίους A^{sc} et lemma in A) ABCD — 71. ἄκοντι Φράστῳ δ' Tricl.: ἄκοντι δὲ Φράστῳ ABCD —

57. ἀκρόθινα διελὼν· primitias alias alii deo dispertiens operabatur — 58. Ὀλυμπιάδι πρώτα idem quod νικαφορίαισι significat, ut altero nomine prius explicetur, qua simili ratione poeta usus est O. i 39. vi 43. N. viii 46. I viii 1. Aptē autem feriarum duas partes, sacra et ludos, distinguit; v. Prol. lxiv — 60. ποταίνιον στέφανον recentem coronam — 63. ἐν δόξῃ θέμενος· primum victoriae famam tamquam gloriosam (ἐνδοξον) animo proponens, deinde facto consequens — 64 ss. In catalogo victorum a Pindaro Pausanias v 8, 4 et Hyginus fab. 273 differunt, quod Herculem ipsum pancratii et luctae certamina subeuntem faciunt. Nomina Νικέως et Φράστορος a poeta ficta esse ex etymologia nominum ipsa apparet — 64. εὐθὺν τόνον rectum et simplicem cursum significat; cursus enim duplex (δίανυλος) multo post institutus est; v. Proleg. lxxi — 66. ὁ δὲ πάλα sc. ἀριστεύων Ἔχεμος ἣν κυδαίνων Τεγέαν, quae civitas una cum nomine victoris renuntiata est — 70. Σᾶμος· schol.: Σῆμον δὲ τινα νῦν γεννημέναι ἄρματι, ὡς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θησηίδα ποιήσας ἐν τινι λαμβεῖω οὕτω· τρέψας δὲ πάλους, ὡς ὁ Μαντινέως Σῆμος, | ὅς πρώτος ἄρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ — 71. ἔλασε· rectius simili in re Homerum ἔβαλε scripsisse adnotat Lehre, De Arist. stud. Hom. p. 66. Hoc autem loco iaculatori certum finem ferendum esse poetam putasse apparet et ex nomine Φράστορος a scopo designando dicto et ex eo, quod iaculatoris ars longo iactui disci opposita est, quamquam aliter de hac re poeta P. i 43 cogitasse videtur —

μᾶκος δὲ Νικεὺς ἔδικε, πέτρῳ
 χεῖρα κυκλώσας, ὑπὲρ ἅπαν-
 των, καὶ συμμαχία θόρυβον
 παραίθυξε μέγαν. ἐν δ' ἔσπερον 90
 ἔφλεξεν εὐώπιδος
 75 σελάννας ἐρατὸν φάος.

ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος Ἐπ. δ'.
 τερπναῖσι θαλίαις
 τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
 ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἐπόμενοι
 καὶ νυν ἐπωνυμίαν χάριν 95
 νίκας ἀγερῶχον κελαδισόμεθα βροντὰν
 80 καὶ πυρπάλαμον βέλος
 ὀρσικτύπου Διός,
 ἐν ἅπαντι κράτει
 αἰθῶνα κεραυνὸν ἀραρότα.
 χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς
 κάλαμον ἀντιάξει μελέων, 100

85 τὰ παρ' εὐκλείῃ Δίρκῃ χρόνῳ μὲν φάνεν Στ. ε'.

72. νικεὺς (δὲ om.) A: δ' ἐνικεὺς BCD et schol. — ὑπὲρ ἅπαντας Byz. ex correctura grammatica; at v. I. ii 36 — συμμαχία BCD: συμμαχία A, utrumque schol. — 73. παρέθηκε AB — ἂν δ' Hartung — 76. ἀεῖδε δὲ τὸ πᾶν coni. Grashoff — θαλίαισι C — 80. πυρπάλαμον C — 84. ἀντιάξει C — 85. εὐκλείῃ Byz.: εὐκλεεῖ ABCD —

72. πέτρῳ cf. I. i 25 λίθινους δίσκοις, Hom. Od. θ 190 βόμβησεν δὲ λίθος, Paus. ii 29, 9; priusquam enim aenei disci fabricarentur, lapideos discos etiam Olympiae in usu fuisse, discus Bybonis docet nuper inter rudera Olympica repertus, de quo v. Bötticher, Olympia p. 108 — κυκλώσας manu in orbem curvata discum prehensens; cf. Hom. Od. θ 189 — 74 sq. plenilunii tempore Olympiae agebantur; cf. O. iii 20 — 76. ἀείδετο, cantu perstrepebat, ut Eur. Iph. Taur. 367 ἀυλίζεται πᾶν μέλαθρον — 77. ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον cantum laetum a turba comissantium et epulantium editum significat, contrarium non minus threnorum tristitiae quam hymnorum gravitati a singulis cantoribus stantibus cantandorum.

78. ad res praesentes poeta redit — νυν, nunc, quamvis syllaba brevis sit, cf. O. vii 13. N. i 13. vi 10 — ἐπωνυμίαν χάριν νίκας appositionis praedicativae partes, βροντὰν καὶ βέλος obiecti partes obtinent: in gloriosae victoriae gratiam, quae a victoria nomen ἐπινίκιον duxit, canamus tonitrum et fulgur Iovis Olympici — 80. πυρπάλαμον ignita manu vibratum; vide ad O. ix 6; in nummis Locrorum Epizephyriorum fulmen positum fuisse apposite adnotat Boeckhius — 82. ἐν ἅπαντι κράτει omni genere roboris firmatum; Lobeck, Pathol. 268 comparat κάλλει ἀρηρώς, ἀπηνείησιν ἀρηρώς — 84. πρὸς κάλαμον, paulo post v. 93 ἀδυεπής τε λύρα γλυκὺς τ' αὐλός similiter modo instrumentum musicum utrumque, modo unum tantum commemoratur N. iii 12. 79; v. Proleg. xcvi — 84 sq. μολπὰ . . . μελέων cantus modorum carminis tibiis miscbitur — 85 ss. carmen diu retardatum et sero missum cum filio diu expectato et tandem aliquando nato facete poeta ita comparat, ut utrumque, quamvis sero

ἀλλ' ὥτε παῖς ἐξ ἁλόχου πατρὶ
ποθεινὸς ἵκοντι νεότατος
τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ σοι
θερμαίνει φιλότατι νόον· 105
ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα
ἐπακτὸν ἀλλότριον
90 θνάσκοντι στυγρώτατος·

καὶ ὅταν καλὰ φέρξαις ἀοιδᾶς ἄτερ, Ἀντ. ε'.
'Αγησιδάμ', εἰς 'Αἶδα σταθμὸν 110
ἀνῆρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις
ἔπορε μόχθῳ βραχὺ τι τερπ-
νόν. τὴν δ' ἀδυεπὴς τε λύρα
γλυκὺς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν.
95 τρέφοντι δ' εὐρὺ κλέος 115
κόραι Πιερίδες Διός.

ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος Ἐπ. ε'.
σπουδᾷ κλυτὸν ἔθνος
Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
εὐάνορα πόλιν καταβρέχων·
παῖδ' ἐρατὸν δ' Ἀρχεστράτου 120
100 αἰνήσα, τὸν εἶδον κρατέοντα χερὸς ἀλκᾷ
βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον
κεῖνον κατὰ χρόνον,

86. ὥστε codl., ὥτε Boeckh, quae Dorica forma servata est N. vi 31. vii 62.
93. I. iii 36 — 87. νεότητος A^a et lemma in C: νεότατι A¹BCD — τὸ πάλιν Tricl.:
τοῦτο καὶ A¹BD, δ' ἐπαλιν C — δέ τοι Boeckh: δέ τοι ABCD; ol etiam scholia
legisse videntur — 90. θανόντι coni. Hermann; cf. v. 48 — 91. καλὰ Byz.:
καλὰ μὲν ABCD — 93. ἔπορε· ἔλαβε coni. Herwerden — βραδὺ v. l. schol. A
— 94. ἀναπάσσει AC²D² — 97. ἐγὼ τε C — 98. ἀμφίεπον susp. Bergk
probabiliter — 99. ἐρατὸν Ἀρχ. ABCD, δ' add. Mosch. — 100. αἰνήσας A —

veniat, tamen gratum venire dicat — 85. παρὰ Δίῳκα, Thebis — 87. ἵκοντι
νεότατος τὸ πάλιν ἤδη· qui iam venit ad aetatem iuventuti contrariam i. e.
senectutem; verba enim eundi Homérico et Arico usu a poetis cum accusativo
finis, quo quis tendit, coniunguntur; cf. O. vi 64. ix 71. P. iv 52. 134. 266. v 62.
viii 55. ix 51. N. vii 19. x 36. I. iii 70. vii 18. Comparationis autem vis in eo inest,
quod et puer sero natus gratus supervenit et epinicion carmen diu retardatum;
putidum enim est putare Hagesidamum interim senem factum esse; immo
quia patri Archetrato seni iam facto Agesidamus natus erat gratissimus heres
patrimonii, poeta, ut hanc partem comparationis fusius exornaret, commotus
esse videtur — 93. ἔπορε· si recte se habet neque ἔλαβε cum Herwerdeno re-
ponendum est, significat: peperit labori exiguam recompensationem iucundam
— 99. καταβρέχων· cf. I. vi 21 φαινέμεν εὐλογίαις et P. v 100 — 100. αἰνήσα·
hoc ipso carmine; cf. O. viii 55 — 102. κεῖνον κατὰ χρόνον· illo tempore, quo-
niam multum temporis inter victoriam et epinicion interlapsum erat —

ἰδέα τε καλὸν
 ὦρα τε κεκραμένον, ᾗ ποτε
 105 ἀναιδέα Γανυμήδει
 μόνον ἄλλακε σὺν Κυπρογενεῖ. 125

104. κεκραμένον D — 105. γαννυμ. BCD — μόνον coni. Mommsen: θάνατον codd., πότμον coni. Schmid.

105. tecte, sed eximie comparat puerile decus Agesidami cum pulchritudine Ganymedis; cf. Hom. Il. xx 234 τὸν καὶ ἀνῃρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἔν' ἀθανάτοισι μετῆι — ἀναιδέα μόνον· θάνατον pro μόνον textui intulit librarius, qui memor fuit Theogn. 207 θάνατος ἀναιδῆς — σὺν Κυπρογενεῖ· favore Veneris Cypriae; cf. O. i 45.

ΟΛΥΜΠ. ΙΑ΄

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ, ΛΟΚΡΩ, ΕΠΙΖΕΦΤΡΙΩ.

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗ.

Strophæ.

ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ - - |
 ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ - - |
 ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - |
 ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ - ὦ - |
 5 ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ - |
 ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ - ὦ - ὦ - |

Epodi.

ἔ - ὦ - ὦ - - ἔ - ὦ - - |
 ἔ - ὦ - ὦ - - |
 ἔ - ὦ - | ὦ - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ - |
 ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ - ὦ - |
 5 ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - |
 ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - |
 ἔ - ὦ - ὦ - - ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ - |
 ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - - |
 ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - - ἔ - ὦ - ὦ - |

Argumentum.

Hoc carmen in eandem atque carmen O. x victoriam compositum est. Quodsi inscriptione τόχος appellatur (cf. schol. O. x 1), hoc ex dubia interpretatione versus O. x 9 natum est. Nam non corollarii instar post O. x, sed ante O. x hoc carmen factum esse apparet, unde Boeckhius ordinem carminum etiam invitis codicibus invertendum et hoc carmen undecimum ante decimum collocandum esse censuit. Difficilius est ad diiudicandum, cui loco et tempori hoc carmen poeta destinaverit. Atque Boeckhius continuo post victoriam reportatam hoc carmen factum esse statuit, ut Olympiae in pompa sub vespere victori instituenda caneretur. At huic sententiae adversatur particula ἐνθα v. 16, qua urbem Locrorum significari nemo non intellegit. Qua de causa ego Leopoldo Schmidt, Pind. Leb. p. 93 adstipulatus hoc carmen prooemii vicem obtinuisse puto, quod maiori carmini et festivitati in patria victoris

ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
παῖ, τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἔνεκεν

- κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας Ἐπ.
ἀδυμελῇ κελαδήσω,
15 τῶν Ἐπι- ξεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων. 15
ἔνθα συγκωμάξαι· ἐγγυάσομαι
ἕμμιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόμενον στρατὸν
μηδ' ἀπείρατον καλῶν,
ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι. τὸ γὰρ
20 ἔμφνὲς οὐτ' αἰθῶν ἀλώπηξ 20
οὐτ' ἐρίβρομοι λέον- τες διαλλάξαντο ἦθος.

τῶ (corrigere τῶ αὐτῶ) τρώω σοφὸς διαπαντὸς ἀνθεὶ ταῖς γνώμαις — 13. κόσμον: κῶμον coni. Bergk — ἐπὶ BCD: ἀμφὶ A — 15. ξεφυρίων lemma in A, ut traditum est O. x 16 et P. II 20; τῶν ἐπὶ ξεφυρίων coni. M. Schmidt, τῶν ἐπὶ del. Boehmer et Schroeder — 16. ἐγγυάσομαι coni. Herwerden — 17. ἕμμιν Bergk et De Jongh scholiastas secuti: μή μιν ABCD, μή τιν' Thiersch — φυγόμενον. BD — 19. δὲ EF et schol.: τε ABCD — 20. εὔφνὲς A — 21. οὐτ' BCD: οὐδ' A — διαλλάξαντο Lehrs Rh. M. 80, 98 et Schroeder Ztschr. f. Gymn. 39, (Jahresberr.) 357: διαλλάξαιτο codd., διαλλάξαιτ' ἄν Hartung.

videtur, ut librarii alii nihil, alii paucos apices agnoscerent; quodsi recte ὁμοίως ex vestigiis codicis C et scholiorum Leutschii restituit, sententia Pindari familiaris evadit, dei beneficio poetam aequae atque victores ludorum adiuvare, ut sapientia et dexteritate floreat; cf. O. ix 23. P. I 41 ss. — 13. χρυσέας ἐλαίας, oleastri auro comparandi; v. O. viii 1 — 14. κελαδήσω et 16 ἐγγυάσομαι idem fere valent atque praesentia κελαδῶ et ἐγγυῶμαι, de qua vi futuri exhortativi dixi ad O. vi 21. Quamvis enim κελαδήσω etiam ad longius carmen O. x trahi possit, tamen ἐγγυάσομαι ad sequentes versus huius ipsius carminis non referri non potest — 15. ἀλέγων, curans et praedicans; scholia conferunt versum Alcmanis (Ἀλκατος cod.): οὐκ ἐγὼ λύκον ἐν Μοῖσαις ἀλέγω — 17. φυγόμενον στρατὸν μηδ' ἀπείρατον negatio secundo membro adiecta ad utrumque membrum referenda est, ut O. xiv 8. P. III 30. vi 48. x 29. 41, Soph. Phil. 771. Eur. Hec. 373; cf. O. xiii 98 — 18. ἀπείρατον καλῶν cf. O. x 13. Locris oriundi erant poetae Stesichorus, Xenocritus, Erasippus, Theano; indidem prodierunt Locricae cantilenae molles et amatoriae (v. Athen. xiv p. 639 a) atque Locrica harmonia (ἡ Λοκριστὴ ἀρμονία Athen. xiv p. 625 a. Poll. iv 65) — 19. αἰχματάν cf. O. x 15; clara fuit imprimis victoria Locrorum de Sybaritis ad Sagram flumen reportata — 21. διαλλάξαντο, quod praeclaro acumine Lehrsii et Schroederus restituerunt, vini aoristi gnomici habet; est autem vulpes sapientiae (ἀκρόσοφος), leo fortitudinis (αἰχματᾶς) quasi exemplar.

ΟΛΤΜΠ. IB'

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩ.

ΔΟΔΙΧΕΙ.

Strophae.

ἰ ὠ - - ἰ ὠ - ὠ ὠ |
 ἰ ὠ - - ἰ ὠ - ὠ - ἰ ὠ - |
 ἰ ὠ - - ἰ ὠ - - ἰ ὠ - |
 ἰ ὠ - - ἰ ὠ - - ἰ ὠ ὠ |
 5 ἰ ὠ - - ἰ ὠ - ὠ - - |
 ἰ ὠ - ὠ ὠ - ἰ ὠ - ὠ - - ἰ ὠ - - ἰ ὠ ὠ |

Epodi.

ἰ ὠ - ὠ - - ἰ ὠ - ὠ |
 ἰ ὠ - ὠ - - ἰ ὠ - ὠ ὠ ὠ |
 ἰ ὠ - - ἰ ὠ - ὠ ὠ - |
 - ἰ ὠ - ὠ - - ἰ ὠ - - ἰ ὠ - - |
 5 ἰ ὠ - ὠ ὠ - ὠ - |
 ἰ ὠ - - ἰ ὠ - - ἰ ὠ - |
 ἰ ὠ - - ἰ ὠ - - ἰ ὠ - - ἰ ὠ - - |

Argumentum.

De Ergotele Philanoris filio Himeraeo, cuius victoriae Olympicae, cursu longo (δολύχῳ) Ol. 77 = 472 a. Chr. partae, hoc carmen dedicatum est, Pausanias vi 4, 11 haec memoriae prodidit: Ἐργοτέλης δ' ὁ Φιλάνορος δολύχου δῦο ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, τοσαύτας δὲ ἄλλας Πυθοῖ καὶ ἐν Ἴσθμῳ τε καὶ Νεμείων ἀνηροημένος, οὐχ Ἱμεραῖος εἶναι τὸ ἐξ ἀρχῆς, καθάπερ γε τὸ ἐπιγράμμα τὸ ἐπ' αὐτῷ φησι, Κρής δὲ εἶναι λέγεται Κνωσίου· ἐκπεσὼν δὲ ὑπὸ στασιαστῶν ἐκ Κνωσοῦ καὶ εἰς Ἱμέραν ἀφικόμενος πολιτείας τετύχηκεν καὶ πολλὰ εὗρετο ἄλλα εἰς τιμὴν. His similia scholia ad carminis inser. referunt: Ἐργοτέλης Κρής μὲν ἦν τῷ γένει πόλεως Κνωσοῦ, ὃς ἡγωνίσσατο τὴν οὖν Ὀλυμπιάδα καὶ τὴν ἐξῆς Πυθιάδα κθ'. στασιαζομένης δὲ τῆς πόλεως φυγὰς εἰς Ἱμέραν πόλιν Σικελιωτικὴν ἀπῆλθε καὶ καταλαβὼν πάλιν τὰ ἐν Σικελίᾳ πράγματα στασιαζόμενα πρὸς Γέλωνος (fort. Θήρωνος) καὶ Ἱέρωνος ἐκδεξάμενος εἰρήνην ἐνέκησεν. De sex victoriis, quas Pausanias enumerat, una Olympica, duae Pythicae, una Isthmica iam tum, cum Pindarus hoc carmen scripsit (v. 17 sq.), reportatae erant,

duae reliquae, una Olympica et una Nemeaea, post Olympicam victoriam Olympiadis segtuagesimae septimae (472 a. Chr.) partae sunt. Atque scholiasta quidem alteram quoque victoriam Pythicam duobus annis post hanc Olympicam Ergotelem consecutum esse putat; sed si Boeckhianos calculos sequimur (v. Prol. lxxxvi), anno 474 a. Chr. sive duobus annis ante Ol. 77 eam reportavit, id quod, cum poeta primo et potissimo loco Olympicam victoriam commemoret, multo aptius esse nemo non concedet — Dolichi certamen, quo Ergoteles vicisse dicitur, summam pernecitatem pedum et firmitatem pulmonum postulabat; duodecies enim iis curriculum sexcentorum pedum permetiendum fuit; maxime autem apud Cretenses studia cursu longo adversarios superandi floruisse testatur Xenophon Anab. iv 8, 27; cf. Krause Agonist. p. 352 — Totum carmen versatur in potentia Fortunae illustranda, quam et cives Himeraei, ab hostium servitute liberati, et Ergoteles, primum exul, nunc civitate et coronis ornatus, satis experti erant. Neque veri dissimile est quod Boeckhius coniecit, in ipso fano quodam Fortunae, cum Ergoteles deae coronam offerret, carmen hoc cantatum esse. Quamquam enim ei magis epistolae quam hymni epinicii forma est, tamen hoc non obstaculo erat, quominus publice similiter atque P. III et I. II cantaretur. Breve autem carmen decebat virum privatum, ne invidiam regum Siciliae excitaret. Denique quod a Fortunae invocatione et praedicatione carmen poeta auspicatus est, cum eo cohaerere crediderim, quod tum temporis hymnum Fortunae, cuius fragmenta 38—41 exstant, pangebatur. Denique et illum hymnum et hoc carmen epinicium Horatio carmen I 35 in Fortunam Antii scribenti obversata esse adnoto.

De metris.

Carminis huius numeri sunt dactylo-epitritici nulla re insignes; epodi versus tertii mensura ambigua est, prout verbo *κατεφυλλορόησε ν ἐφελκυστικόν* cum Hermanno adicere aut cum codicibus detrahare malis. Finem et stropharum et epodi poeta ita indicavit, ut ultimum versum in maiorem ambitum extraheret. Epodi versus tertius et quartus numerorum continuitate inter se cohaerent.

*Δίσσομαι, καὶ Ζηνὸς Ἐλευθερίου,
Ἰμέραν εὐρυσθενέ' ἀμφιπόλει, Σώτειρα Τύχα.*

Στρ.

VARIA LECTIO. INSCR. *ἐργ. ἱμ. δολιχεῖ C, ἐργ. ἱμ. δολιχεῖ. καὶ ἱσθμια καὶ πύθια A, ἐργ. ἱμ. δολιχοδρόμω πύθια καὶ ἱσθμια D¹, ἐργ. ἱμ. δολιχοδρόμω πύθια καὶ ἱσθμια νικησαντι τὴν οὗ' ὀλυμπιάδα B E.* — Schol. *BD: ἡγωνίσατο οὗ' ὀλ. καὶ τὴν ἐξῆς πύθ. κθ' (τὴν ἐξῆς, πύθ. <δὲ> κθ' Schroeder).* Schol. *A: Ὀλυμπιάδα μὲν ἐνίκησεν οὗ' καὶ τὴν ἐξῆς οθ' (οη' conl. Mommsen), Πύθια δὲ <κθ' καὶ> κε' καὶ ἱσθμια ὁμοίως — 2. ἱμέραν A B^pc: ἱμέρα B^ac C¹, ἱμέρα D^pc, ἱμέρας C² D^ac — εὐρυσθενέος CD^ac — ἀμφιπόλει A: ἀμφὶ πόλει BCD,*

COMMENTARI. V. 1. Ζηνὸς Ἐλευθερίου sacra in scholiis ad civitatem Himeracensem ab Hieronis dominatu liberatam referuntur; satis id inscite, siquidem Himeracis non Hiero, sed Thero eiusque filius Thrasydaeus imperitabant. In errorem autem scholiastae inducti sunt, quod Syracusanos Thrasybulo, Hieronis fratre, exacto Iovis Liberatoris statuum ponere eique sacra facere meminerunt (v. Diod. xi 172). Neque quod Boeckhius cultus istius Hymeraei originem a Thrasydaeo armis Hieronis Ol. 76, 1 devicto repetiit, mihi probatur. Nam

τὴν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θαλ
 νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι 5
 5 κάγοραὶ βουλαφόροι. αἷ γε μὲν ἀνδρῶν
 πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω, ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι,
 κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

σύμβολον δ' οὐ πῶ τις ἐπιχθονίων Ἄντ. 10
 πιστὸν ἀμφὶ πράξις ἐσσομένας εὖρεν θεόθεν,
 τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φροδαί.
 10 πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
 ἔμπαλιν μὲν τέρψιος, οἱ δ' ἀνιαραῖς 15
 ἀντικύρσαντες ζέλαις ἐσλὸν βαθὺ πῆματος ἐν μικρῷ πεδά-
 μειψαν χρόνῳ.

οὐδὲ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεὰ κεν, Ἐπ.
 ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ, συγγόνῳ παρ' ἐστία 20
 15 ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν,
 εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας σ' ἄμερσε πάτρας.

utramque lectionem agnoscunt scholia — τύχη A — 5. βολαφ. C^{ac} D¹, βουληφ. D^s — 6. ψευδῆ codd. — τέμν. B — 8. πράξις A — 10. ἀνθρώποις A — ἔπεσεν B — 11. ἀνιεραῖς D — 12. πεδάμειψαν B¹ CD: παῖδ' ἄμειψαν A, ποτάμειψαν B^s — 14. συγγενεὶ Hartung — 15. κατεφυλλορόησεν Hermann — 16. Κνωσσ. A — σ' ἄμερσε A et schol., σ' om. BCDE —

neque quidquam de hac re memoriae proditum est neque veri simile est Hieronem, hominem imperandi cupidissimum, Himeræis Libertatis numen venerandi auctorem fuisse. Quae cum ita sint, Iovem Liberatorem ab Himeræis appellatum et cultum esse puto ob servitutis iugum, quod Graecis civitatibus Siciliae ab Carthaginiensibus impendebat, praeclara victoria ad Himeram excussum (480 u. Chr.). Similiter enim etiam in continenti Graecos post pugnam Plataensem Iovi Liberatori sacra fecisse constat (v. Thucyd. II 71, Strab. IX p. 412). Optime autem in hanc pugnam, terra marique dimicatam, quadrat quod poeta vv. 3-4 et naves et terrestres pugnas a Fortuna, filia Iovis Libertatoris, regi dicit — 2. ἀμφιπόλει dictum est ad exemplar Homericum Χρόσην ἀμφιβέβηκας (II. I 37) — Τύχη cum Pindaro una ex Parcibus fuerit (fr. 41), Iovis quoque, summi rectoris fati (O. II 23), filia haberi potuit — 6. κυλίνδοντ' ex κυλίνδονται, non κυλίνδοντι decurtatum est; ut enim elisio vocalis ι rara est, ita frequens elisio diphthongi αι. Pertinent autem verba πόλλ' ἄνω τὰ δ' αὖ κάτω ad κυλίνδονται, ψεύδη μεταμώνια ad τάμνοισαι, ut ἐλπίδες ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι dicantur ad exemplum locutionis ὁδοὺς τάμνειν cf. I. VI 23 — 8. πιστὸν summa sententiae huic vocabulo in principio versus posito inest; signa enim multa inventa sunt — 10. ἔπεισον et 12. πεδάμειψαν quomodo in vim gnomici aoristi abire poterint, ex hoc loco, quo iis praeterita res (v. 15) adiuncta est, optime intellegitur — 12. πῆματος ἀντὶ πῆματος schol. — 14. ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ comparatio cum gallo carmini epinicio civis Himeræi aptissima erat; certamina enim gallorum non solum Athenienses (v. Aelian. var. hist. II 23) et Tanagraei (v. Babr. fab. 5 et Columell. d. re rust. VIII 2) in deliciis habebant, sed Himeræ quoque frequentia ea fuisse, gallus nummorum veterum civitatis Himeræensis ostendit; v. Freeman, Sicily p. 64 — 16. ἀντιάνειρα qua vir ut cum viro manus conserat concitatur; primam enim partem nominis huius com-

νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανώσάμενος,
καὶ δις ἐκ Πυθῶνος, Ἴσθμοι τ', Ἐργότελες,
θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάξεις, ὁμι-
λέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.

25

17. δ' ἐν Ὀλυμπία A — 18. δις ἐκ BCD: δι' ἐκ A; δις ἐν Πυθῶνι Byz.
— 19. θερμὰν? A* — λουτρὰν A.

positi non praepositionem *ἐντί*, ut nominis *ἀντήνορος*, sed adiectivum *ἀντιο* esse duco, cui nomini vim verbi causativi Pindarus tribuit, ut in similibus compositis *μεγαλάνωρ* fr. 109, *μεγάνωρ* O. I 2, *δοθόπολις* O. II 8 — *Κνωσίας*, Creticae urbis; Cretes autem, quamvis clarissimi cursores essent, tamen ludorum sacrorum certamina minus obiiase videntur — 19. de thermis prope Himeram etiam nunc clavis, quibus tunc Ergoteles membra fessa recreasse significatur, vide Aesch. fr. 33, Diodor. v 3, Hesych s. v. *Ἡράκλεια λουτρά* — *βαστάξεις*, contrectas, ut non multum absit a notione utendi; quod enim scholiasta *ὑποῖς καὶ ἐπαίρεις τῇ δόξῃ* interpretatur, id neque huic loco neque I. III 30 aptum est neque aliorum scriptorum usu comprobatur; merito enim Suidas s. v. *βαστάσας* praecipit: *βαστάσαι οὐ τὸ ἄραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι καὶ διασηκῶσαι καὶ διασκεψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὀλκῇ [καὶ τὸ δοκιμάσαι]* — *οἰκείαις* de industria poeta addidit, ut Ergotelem Himerae iure *ἐγκτήσεως* usum esse indicaret.

ΟΛΤΜΠ. ΙΓ'.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ.

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩ: ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

Strophae.

∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 5 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞

Epodi.

∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 5 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞

Argumentum.

Xenophon Thessali filius Corinthius stadio et quinquertio vicit Ol. 69 = 464 a. Chr., cuius duplicis victoriae praeter scholia Pindari Diodorus xi 70, Dionysius Halic. antiqu. ix 61, Pausanias iv 24, 5 testes sunt. Oriundus ille fuit ex nobili gente Oligaethidarum, in qua gente gymnica studia quasi hereditaria erant; nam Xenophontis et pater Thessalus cursu Olympicam Ol. 69 multasque alias victorias consecutus erat (v. 35 - 40), et avus Ptoeodorus eiusque frater Terpsias alique gentiles coronis certaminum gymnicorum clari fuerunt (v. 41 sq. 98 ss). Hanc vero victoriam Olympicam a. 464 reportatam praeterquam hoc epinicio Pindarus scolio celeberrimo illustravit, de quo vide fr. 122.

Argumentum carminis admodum varium et multiplex est, quia ut omnia decora cum victoris eiusque familiae tum urbis Corinthi illustraret, poeta sibi proposuit. Neque fabula carmen caret, egregie illa cum con-

silio carminis connexa; verum ea non caput carminis est, sed unum quasi membrum corporis. Simile autem ab hac parte hoc epinicion est epinicion in honorem Theaei Argivi facto (N. x), quo cum carmine id quoque commune habet, quod Corintho et Argis singula epinicia Pindarus panxit, unde ei ubertatem rerum per plura carmina dispertire non perinde atque in Aegineticis carminibus licuit.

In prooemio postquam breviter consilium praedicandi victricem domum et patriam victoris aperuit (1—5), primum Corinthum urbem ornamentis iustitiae et prudentiae insignem et praeclaris ingenii inventis conspicuam et poeticis pariter atque bellicis studiis florentem eximie laudat (6—23). Deinde Iove ne laudibus suis invideret implorato, victoris Xenophontis eiusque familiae multas et praeclaras victorias illustrat (24—46). Exin ad mythica tempora relapsus, prudentia Sisyphi et Medae ducumque Corinthiorum in bello Troiano fortitudine breviter perstrictis (47—62), diutius commoratur in fabula narranda Bellerophontae, Pegasus equum freno domantis et cum domato equo virtutis clarissima specimina edentis (63—92). In extrema parte ad res praesentes rediit et victorias totius gentis Oligaeithidarum plene enumeravit, ut et minores ludos commemoraret et quae animo Xenophon moliebatur, tecte significaret (93—115).

Egregie vero poeta in hoc carmine, similiter atque in carminibus O. VII eodem anno, et N. VIII. X. XI. O. V. P. VIII eodem fere tempore scriptis, copiam rerum ita distribuit et metricae compositioni adaptavit, ut singulas partes argumenti singulis triadicis pericopis (strophae antistrophe epodo) complecteretur. Quin etiam veterem compositionem nomi Terpandrei septenariam (v. Poll. IV 66), quam Mezgerus, Westphalum (Proleg. zu Aeschylus p. 49) ducem secutus, omnibus carminibus Pindari adcommodare frustra adnitus est, in hoc quidem carmine ita observasse videtur, ut versibus 1—23 ἀρχάν, 24—46 μεταρχάν, 47—51 κατατροπών, 52—90 ὀμφαλόν, 91—92 μετακατατροπών, 93—98 σφραγίδα, 98—115 ἐπίλογον effici vellet.

De metris.

In praeclaro hoc carmine severitas Doricorum numerorum dactylo-epitriticorum admixta lenitate logaoediorum metrorum artificiose temperata est. Quae commixtio cum ipsa per se satis difficultatis praebeat, augentur etiam dubitationes eo, quod multi versus continuitate numerorum ita inter se cohaerere videntur, ut dipodicus rhythmus in fine antecedentis versus inchoatus initio sequentis compleatur (st. 3—4. 6—7. ep. 5—6). Summae vero difficultates inde oriuntur, quod, cum dipodica mensura carminis a choro gradiente cantandi tantum non flagitari videatur, dipodiis tripodiae intermixtae sunt dactylicae lagaoedicae trochaicae, quae legibus dipodicae mensurae, nisi artificiosas machinas adhibueris, aptari nequeunt. Epodi versus primi prima syllaba longa utrum vim anacrusis habeat an partem primae dipodiae efficiat, dubium est. Eiusdem epodi versus quintum et sextum nos Boeckhium secuti disiunximus, quandoquidem Hermannus et Mommsenius, qui eos coniunxerunt, ad vehementiores coniecturas confugiendum fuit; vide not. crit. ad vv. 21. 44. 68. 91. 113. — Cantatum est hoc carmen fervidum ad modos enoplios

(v. 86) in pompa, qua Xenophon victor Pisa redux in urbem patriam a choro et amicorum turba deducebatur. Pindarus ipse Corinthum venerat (3), ut chori cantui moderaretur et una cum ovante victore urbem ingrederetur (v. 49).

Τρισολυμπιονίκαν

Στρ. α'.

ἐπαινέων - οἶκον ἄμερον ἀστοῖς,

ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι

τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἴσθμίου

5 πρόθυρον Ποτει- δᾶνος, ἀγλαόκουρον.

5

ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασιγνή-

τα τε, βάθρον πολίων - ἀσφαλές,

Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰρήνη, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου,

10

χρύσει - παῖδες εὐβούλου Θέμιτος·

ἐθέλονται δ' ἄλεξιν

Ἀντ. α'.

10 ὕβριν, κόρον - ματέρα θρασύμυθον.

ἐχω καλὰ τε φράσαι, τόλμα τέ μοι

VARIA LECTIO. Inscr. om. B, Ξενοφῶντι Κορινθίῳ πεντάθλῳ C, Ξενοφῶντι Κορινθίῳ σταδιοδρόμῳ καὶ πεντάθλῳ, νικήσαντι οὐδ' ὀλυμπιάδα DE; cod. A ante hoc carmen desinit — Schol.: τρεῖς νίκας αὐτοῖς συμβέβηκε γενέσθαι, τῷ μὲν παιδὶ δύο κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν πεντάθλῳ καὶ σταδίῳ ἀγωνισαμένῳ, τῷ δὲ πατρὶ Θεσσαλῷ τοῦνομα πρῶτον ἐν τῇ ξθ' Ὀλυμπιάδι — 3. ξεν. E: ξείν. BCD — δε: τε C — 5. ποτειδ. Byz.: ποσειδ. BC, ποτιδ. DE; cf. v. 40 — 6. ἐν τᾷδε γὰρ BD^{1c} — κασιγνήτα CD² et schol.: κασιγνήται BD¹ — Δίκα πολίων ἀσφαλές βάθρον Schmid — ἀσφαλές N.: ἀσφαλὴς BCD — 7. ὁμότροφος C¹ et schol.: ὁμότροφος BCD — εἰρήνη C — 9. ἀλεξείν BCDE — 10. θρασύμυθον BE: θρασύθυμον CD², θρασύβουλον D¹; fort. θρασυμύθον secundum O. II 105 — 11. καλὰ τοι (Can tai? τε lemma) φρ. B —

COMMENTARIUM. V. 1. τρισολυμπιονίκαν οἶκον dixit domum duabus victoriis Olympicis Xenophontis (v. 30) et una patris Thessali (v. 35) insignem — 2 sq. eandem sententiam reddit epigramma AP. VII 35: ἄρμενος ἦν ξεινοῖσιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς — 3. γνώσομαι, εἰς γνῶσιν ἄξω scholiasta interpretatur, quod cum sine exemplo sit, recentiores interpretes vertunt: recognoscere, visam — 4. ὀλβίαν Κόρινθον· cf. Hom. B 570 ἀφνειὸν τε Κόρινθον — 5. πρόθυρον· sic de Corintho Bacchylides fr. 7: Πέλοπος λιπαρὰς θεόδωμοι θυοῖ· cf. N. II 21 — 6 sq. v. Hesiod. theog. 901 δεύτερον ἠγάγετο (Ζεὺς) λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὀρέας | Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τε θαλυταῖαν. cf. Bacchyl. fr. 29 Δίκαν δάσαν, ἀγνάν Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτὰς Θέμιδος. Orph. hymn. 43, 1 Ὀραι θυγατέρες Θέμιδος καὶ ἄνακτος, | Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολυόλβε. Pindari huius loci memor Aristides rhet. I 39 Corinthum dicit θάλαμον Ὀρέων. cf. Pind. fr. 30. 75 — 7. Εἰρήνη, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου· hinc Εἰρήνην audit ὀλβοδότηρις, βαθύπλουτος, βαθύκαρπος apud Eur. Bacch. 419. Suppl. 491. fr. 462. CIA III 1, 370. Poetae sententiam Cephisodotus, artifex Atheniensis, celeberrimo marmore glyptothecae Monacensis Εἰρήνης καὶ Πλούτου (cf. Paus. I 8, 2. IX 16, 2) expressit. Hoc de loco profecti artifices etiam Olympiae Themis iuxta Horas stantem effinxerunt, v. Paus. V 17, 1 — 10. ὕβριν κόρον ματέρα· inverso ordine Solon in Aristot. rep. Athen. 12 superbiam ex fastidio natam fecit: τίπτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἐπῆται· cum Pindaro facit auctor oraculi ap. Herod. VIII 77: διὰ Δίκη σβέσσει κρατερὸν κόρον ὕβριος νόον.

11 sq. decora Corinthiis ab Horis impertita laudare incipit —

- εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν· 15
 ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
 ὕμνιν δέ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νι-
 καφόρον ἀγλαΐαν - ὥπασαν
 15 ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις, 20
 πολλὰ δ' ἐν - καρδίαις ἀνδρῶν ἐβαλον
 ὦραι πολυάνθεμοι ἀρ- Ὑπ. α'.
 χαῖτα σοφίσματα· πᾶν δ' εὐρόντος ἔργον.
 ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν 25
 σὺν βοηλάτῃ χάριτες - διδυράμβω;
 20 τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα,
 ἢ θεῶν ναοῖσιν οἶωνῶν βασιλέα δίδυμον 30
 ἐπέθηκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος,

14. ὥπασεν C¹ — 15. ὑπερελθούσιν Mosch. — ἀέθλοισι B C D E — 17. σοφίσματα. ἔπαιον BC, σοφίσματ'. ἔπαιον D: σοφίσμαθ' ἔπαιον Byz. et edd. — 18. διων. Mosch.: διων. BCD — 19. βοηλάτῃ C — 20. τίς δ' ἄρ' Hermann, probabiliter — fort. ἱππείοισιν — ἔντεσσιν Mosch.: ἔντεσι BCD — 21. βασιλέα Boeckh²: βασιλῆα codd., βασιλῆα δίδυμον Boeckh¹ —

14. 'Αλάτα' schol.: 'Αλήτης ἡγήσατο τῆς ἀποικίας τῶν Ἑρακλειδῶν, ὅτε οἱ Ἑρακλειδαὶ κατήεσαν εἰς Πελοπόννησον, καὶ αὐτὸς εἰς ὧν τῶν Ἑρακλειδῶν ἦν γὰρ Ἰσπότης τοῦ Φύλαντος τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἑρακλέους· οὗτος ἐκράτησε Κορίνθου· διόπερ παιδᾶς εἶπεν Ἀλήτην τοῦς Κορινθίους ὡς ἀπογόνους. Δίδυμος δὲ φησὶν τὸν Ἀλήτην μὴ οἰκιστὴν τῆς Κορίνθου γεγονέναι, ἀλλὰ βασιλέα ἔχει τριηκοστῶ μετὰ τὴν τῶν Ἀωριέων ἀφίξιν — 15. ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις· Olympicis Pythiis Nemaeis Isthmiis; v. Prol. p. lxxxv — 17. ut hic Horae dilectis suis Corinthiis sapientiae studia incipiunt, sic O. vii 73 Sol Rhodiis — 18 sq. dithyrambum, quocum gratias Bacchi coniunctas esse poeta praedicat, Corinthi Arionem docuisse tradit Herod. i 23; cf. Procl. ap. Phot. bibl. 239 — 19. βοηλάτῃ· grammaticae leges solum admittunt interpretationem dithyrambi vocem altam excitantis, neque de bovis seu praemio seu sacrificio cogitare sinunt. Schol.: ὁ Πίνδαρος βοηλάτην τὸν διδυράμβον προσαγορεύει, ἥτοι διὰ τὸ βοῶν εἶναι τῷ νικήσαντι ἐπαθλόν· ἱερὸς γὰρ τοῦ Διονύσου· ἢ διὰ τὸ ἐλαύνεσθαι αὐτὸν διὰ βοῆς καὶ λέγεσθαι. ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν τοῖς Ἑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὐρεθῆναι πρῶτον διδυράμβον, ἐν δὲ τῷ πρῶτῳ τῶν Διδυράμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ ἐν Κορίνθῳ — 20. μέτρα intellego frena, unum genus armorum equinorum; frena autem equis moderari optime poeta ipse infra v. 64 ss. exposuit. Qui Didymum (v. schol.) secuti Pheidonem Corinthium inventorem seu metrorum et ponderum seu rotae figulinae poetae menti obversatum esse putant, non explicant quo pacto inter equina arma ista pertinere dicantur — 21. βασιλέα δίδυμον· schol.: οἶωνῶν βασιλέα τὸν ἀετὸν φησὶ, λέγει δὲ τὸ κατὰ τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν ἀετώμα (Giebelfeld). δίδυμα (Δίδυμος cod., corr. Lehrs) δὲ φησὶν, ὅτι διπλὰ τὰ ἀετώματα, ὅπισθεν καὶ ἔμπροσθεν. Originem autem huius significationis vocabuli ἀετώματος Pindarum non ex similitudine quadam fastigii aedis cum aquila alas extendente repetiisse patet, sed ex eo, quod aquilam ipsam in summo fastigio aedis primum posuerunt (ἐπέθηκε) et postea aquilae nomen etiam ad tympanum et figuras in eo positas traxerunt — ἐπέθηκε· rectius in duas partes divides ἐπ' ἔθηκε, quandoquidem θῆκε ad utramque partem enunciati, ἐπὶ solum ad posteriorem pertinet — 22. Μοῖσα· clari inter poetas Corinthios erant Eumelus epicus, Arion dithyrambicus, Aeson lyricus. Schol.: τοῦτο διὰ τὸν Εὐμόλον (Εὐμήλον em. Wilamowitz) ὅτι Κορίνθιον καὶ γράψαντα νόστον τῶν Ἑλλήνων. ἄλλως· τοῦτο φησὶν ἀντὶ τοῦ μουσικοῦ εἶσιν, παρό-

ἐν δ' Ἀρης ἀνθεῖ νέων
οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

- ὑπατ' εὐρὺσανάσσων Στρ. β'.
 25 Ὀλυμπίας, - ἀφθόνητος ἔπεσιν 35
 γένοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
 καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῇ νέμων
 Ξενοφῶντος εὖ-θινε δαίμονος οὖρον·
 δέξαι δέ τοι στεφάνων ἐγκώμιον τεθ-
 μόν, τὸν ἄγει πεδίον - ἐκ Πίσας, 40
 30 πενταέθλω ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον· ἀντεβόλησεν
 τῶν ἀνῆρ - θνατὸς οὐπω τις πρότερον.
- δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν Ἀντ. β'. 45
 πλόκοι σελί-νων ἐν Ἰσθμιάδεσσι
 φανέντα· Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ.
 35 πατρὸς δὲ Θεσσαλοῖ' ἐπ' Ἀλφειοῦ
 ῥεέθροισιν αἶγ-λα ποδῶν ἀνάκειται,
 Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου τ' 50
 ἀελίῳ ἄμφ' ἐνί, μη-νὸς τέ τοι
 ταῦτοῦ κρανααῖς ἐν Ἀθάναισι τρία φέρρα ποδαρχῆς
 ἁμέρα - θῆκε κάλλιστ' ἄμφι κόμαις· 55

23. αἰχμαῖσιν D¹ — 26. μένοιο B — 29. δέ BD: τέ C et schol. — Πισσ. C — 31. πρότερος C — 37. τ' ἔχει BD: δ' ἔχει C et schol. — 38. ποδαρχῆς B —

σον καὶ ποιηταὶ διασημότατοι ἐν Κορίνθῳ ἐγένοντο, ὧν ἦν καὶ Αἰῶν, οὗ μέμνηται Σιμωνίδης — 23 sq. similiter de Sparta Terpander ap. Plut. Lyc. 23 ἐνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ Μοῦσα λίγεια καὶ Δία εὖ ἀραρνύα.

24—46. Iove praeside ludorum Olympicorum invocato ad victorias Xenophontis eiusque maiorum praedicandas transit. Ὀλυμπίας cum ἔπεσσι coniungunt scholia; male illi, pendet enim ab ἀνάσσων, vel si mavis, ab ὑπατε ἀνάσσων. cf. Aesch. Ag. 509 ὑπατος τε χώρας Ζεὺς — 25. ἀφθόνητος ἔπεσσι γένοιο, ne mihi invideris carmina, largam eorum copiam mihi faciens. ἀφθόνητος enim agendi vim hoc loco habere videtur, licet passiva significatio crebrior sit, v. O. xi 7 — 28. εὖθινε· cf. AP. vii 164 καὶ σὸν, ὀδῖτα, | οὐρίον ἰθύνοι πάντα Τύχη βίοντο — 29. δέξαι cum dativo οἱ iunctum est; v. P. xii 5 — στεφάνων ἐγκώμιον τεθμὸν· pompam et hymnum in honorem coronarum; cf. O. vii 88 ὕμνον τεθμὸν Ὀλυμπιονίκων — 30. νικῶν, victor; idem enim fere valet atque νικήσας· v. O. x 18 — 33. σελίνων· de corona ex apio plexa Isthmicorum ludorum v. Proleg. lxxxvii — 35. Θεσσαλοῖ' vocalem o genetivi in oio contra Homeri consuetudinem nonnumquam Pindarus elisit, ut hoc loco et P. i 39. N. ix 55. I. i 18 — 36. αἶγλα ποδῶν· ut saepe φάος (N. iii 84. O. iv 9. cf. O. i 97) de decore victoriae dicitur — 38. ταῦτοῦ pro τοῦ αὐτοῦ, cf. O. i 46. Verum quomodo Atheniensium Panathenaicorum et Delphicorum Pythiorum praemia eodem mense reportasse Thessalus dici potuerit, difficilius ad explicandum est, siquidem Panathenaica mense Attico Hecatombaeone exeunte agebantur, Pythia mense Delphico Bucatio, quem cum mense Attico Metageitnionē componunt (v. Proleg. lxxxvii ss.). Neque cum Boeckhio ad alia sacra Atheniensia, Delphinia Munychia Diasia, confugere licet;

- 40 Ἑλλάτια δ' ἐπτάκις. ἐν Ἐπ. β'.
 δ' ἀμφιάλοισι Ποτειδᾶνος τεθμοῖσιν
 Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
 Τερψία θ' ἔψοντ' Ἐριτί- μῳ τ' αἰοδαί. 60
 ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε
 ἡδὲ χόρτοισι ἐν λέοντος, δηρίομαι πολέσιν
 45 περὶ πλή-θει καλῶν, ὥς μὲν σαφὲς
 οὐκ ἂν εἰδείην λέρειν 65
 ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

ἔπεται δὲ ἑκάστῳ Στρ. γ'.
 μέτρον· νοῆ-σαι δὲ καιρὸς ἄριστος.

40. ποτειδ. lemma *B*, in *B* τει paene evanuit, ποτιδ. *D*, ποσειδ. *C*; cf. v. 5 — 42. Τερψία θ' ἔψοντ' Ἐριτίμῳ τ' ex schol. Schmid: τερψιες θ' (τερψίαιθ' *B*^s, θ' non interpretantur schol.) ἔψοντ' ἐρίτιμοι τ' *BCDE* — ἔσποντ' coni. Bothe — 44. πολέσι (-σιν *C*) *BC*, πολέεσσι *D*, πόλεισιν susp. Bergk — 46. ψάφον *D*¹ — 47. δὲ ἑκ. susp. Mommsen: δ' ἐκ. *C* et schol., δ' ἐν ἐκ. *BD* —

nam neque haec sacra cum ludis gymniciis coniuncta fuisse constat, neque ea eodem quo Pythia Delphica mense agebantur. Qua de causa nihil relinquitur nisi ut aut gymnicos ludos Panathenaeorum post sacra, primis diebus mensis Metageitnionis acta esse aut Pindarum poetam verbis *μηνὸς τωτοῦ* orbem triginta dierum significare voluisse ducamus; cf. Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 11 ss. Alterum autem eo facilius statui potest, quod Graeci, cum civiles menses singularum civitatum saepe multum inter se discreparent (v. Unger, *Zeitrechn.*³ 734), magis naturalia spatia quam civilia mensiumque nomina respiciebant — *τρια ἔργα* i. e. *στεφάνους τριῶν ἔργων* quaedam illa tria opera fuerint, exponunt scholia: *τρια δὲ ἔργα εἶπε διὰ νύκτα καὶ ὁπλιτικὸν δρόμον καὶ στάδιον*. tres victorias a singulis simul partas commemorant Phlegon fr. 12, Philostr. *gymn.* p. 278, 6 Kays., Paus. vi 13, 3 — *ποδαρκῆς* dicitur dies, quo de pedum pernicitate certatur (*ταχὺν ποδῶν ἐρίσεται* O. i 96), ad exemplum Homericum *δούλιον ἡμῶν* — 40. Ἑλλάτια, sc. *θήκεν ἀμφὶ κόμαις*, schol.: *ἐορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Κορινθῷ, ἐν ἣ καὶ ὁ ἀγὼν τελεῖται ὁ καλούμενος λαμπαδοδρομικός, ἐν ᾧ ἕκαστος νεανίας λαμπάδας κρατοῦντες* — ἐν δ' ἀμφιάλοισι Ποτειδᾶνος τεθμοῖσι. Isthmiis ludis, qui cum certa die et lege agantur, τεθμοὶ dicuntur, ut Olympici N. x 33 — 41. Πτοιοδώρῳ schol.: *Τερψίον ἀδελφὸς Πτοιοδώρος, καὶ Τερψίον μὲν παῖδες Ἐρίτιμος καὶ Ναμεριτίδας, Πτοιοδώρον δὲ Θεσσαλός, οὗ Ξενοφῶν τινὲς δὲ τοῦ Ναμεριτίδα Ἐρίτιμόν φασιν, Ἐρίτιμον δὲ Αὐτόλυνον* — 42. ἔψονται. ad tempus non vincendi sed canendi referendum est: si vero Isthmicas Ptoeodori, Thessali patris, et fratris eius patruliumque victorias canere velim, etiam longiora carmina sequentur — 43. ὅσσα. exclamandi vis subtilitati huius loci minus apta est quam relativa: quaecumque vos, Ptoeodore Terpsia Eritime, Delphis et Nemeae praestitistis, tam multa sunt, ut, cum mihi numeranda sint, de multitudine decorum certem neque certum eorum numerum magis quam harenarum maris ponere possim. Dativus *πολείσιν* ambigo utrum neutrius generis sit (*πολείσιν ὅσσα ἀριστεύσατε*) an masculini (*πολείσιν ἀθληταῖς*), quo quibuscum poeta certet significetur — 44. *χόρτοις ἐν λέοντος* in pascuis Nemeaei leonis; cf. N. vi 47 — 46. *ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν*. cf. O. ii 108.

47. enumerationem victiciarum Xenophontis eiusque familiae abrumpit, ne modum, qui cuiusque rei sit, transgrediatur et ut ad publica decora Corinthi transeat — 48. respicit Hesiod. opp. 64 *μέτρα φυλάσσεισθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πάσιν ἄριστος* — *νοῆσαι* intellexisse, quando modus completus sit; cf. P. ix 79 —

- 5 τὰ γλυκέ' ἄνεται - πάντα βροτοῖς,
 εἰ σοφός, εἰ καλός, εἰ τις ἀγλαὸς ἀνὴρ. 10
 οὐδὲ γὰρ θεοὶ ἀγ- νᾶν Χαρίτων ἄτερ
 κοιρανέοντι χοροὺς
 οὔτε δαΐτας· ἀλλὰ πάν- των ταμίαι
 ἔργων ἐν οὐρανῷ,
 χρυσότο- ξον θέμεναι παρὰ 15
 10 Πυθῶν Ἀπόλλωνα θρόνους,
 ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν.
 ὦ πότνι' Ἀγλαΐα φιλησί- Στρ. β'.
 μολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου 20
 παῖδες, ἐπακοοῖτε νῦν, Θालία τε
 ἐρασίμολπε, ῥιδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεὶ τύχῃ
 15 κοῦφα βιβῶντα· Λυ-
 δῶ γὰρ Ἀ- σῶπιχον ἐν τρόπῳ 25

τὰ τερπνά τε C — 5. γλυκέα γίνεται codd., γλυκέ' ἄνεται con. Kayser, cui coniecturae glossa cod. N τανύεται a Schroedero Philol. 54, 283 edita favet — 7. οὐδὲ, con. Schneidewin: οὔτε codd. — οἱ θεοὶ D — ἀγνᾶν con. Kayser: σεμνᾶν codd., θεμερᾶν θεοὶ Bergk. conf. antistr. — 8. κοιρανέοντι codd.: κοιρανέοισιν Boeckh; vide antistr. — 9. χορὸν C¹ — 10. Πυθῶν Ahrens: πύθιον codd. — Ἀπόλλωνος C¹ — 11. ἀέναον Byz.: ἀένναον BCD — 12. ὦ om. BCD, add. Boeckh — κρατίστον παῖδες codd.: κρατιστόπαιδες, quod ex antiqua scriptura ΚΡΑΤΙΣΤΟ ΠΑΙΔΕΣ remansit, interpretantur schol. — 13. ἐπακοοῖτε νῦν con. Bergk: ἐπάκοοι νῦν codd. et schol., ἐπαίτοιτε νῦν con. Hartung, ἐπάκοοι τὸ νῦν Hermann 1847 — 14. ἐρασίμολπε con. Vogt — 15. Λυδῶ con.

5. τὰ τε τερπνά καὶ τὰ γλυκέα· particulis τε . . . καὶ Pindarus non solum diversa, sed etiam cognata nomina coniungit; cf. O. vi 19. 92. P. ix 22. N. ix 13 — 6. εἰ σοφός· sapiens (σοφός) homo inter ministros dulcium rerum a Pindaro ponitur, quod hoc nomine poetas potissimum, Musarum sacerdotes, intellegit — ἀγλαός· splendidus, decorus; plus enim valet quam καλός, ut γλυκέα plus quam τερπνά — 7. ἀγνᾶν Χαρίτων· epitheton ἀγνᾶν, quo Gratiae a Sapphone fr. 65 et Alcæo fr. 62 insigniuntur, in archetypo codice epitheto σεμνᾶν in recentiore Graecitate frequentiori cesserat; egregie autem epitheton ἀγνᾶν Gratiis convenit, quod et purae omni tempore a Graecis Gratiae habebantur, et olim flavae equae (sanscr. haritas) Solis currui iunctae nomine Χαρίτων declarabantur — 8. κοιρανέοντι· διακοσμοῦσι schol., quae notid latino verbo curandi illustratur — χοροὺς οὔτε δαΐτας pro οὔτε χοροὺς οὔτε δαΐτας· cf. O. xi 18 — 9. χρυσότοξος· Homero Apollo audit ἄργυρότοξος· cur Apollinem arcu, non phorminge instructum prope Gratias in Olympo sedere poeta dixerit, non liquet, nisi forte sic ornatus Apollo iuxta Musas Delphis sedebat — 9 s. θέμεναι παρὰ Πυθῶν Ἀπόλλωνα· schol.: παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι φησι καθέζεσθαι τὰς Χάριτας διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν οικειότητα· ἐν γούν Δελφοῖς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς εἰσὶν ἰδρυμέναι τοῦ Ἀπόλλωνος. Plutarchus de mus. 14 signum Apollinis Delphici commemorat, quod in sinistra manu simulacra trium Gratiarum tenebat — 11. ἀέναον . . . τιμάν· Pindarus poeta et Delphicus artifex profecti esse videntur ab Hom. Il. A 603 s. — 12. Ἀγλαΐα. cf. Hes. theog. 906: τρεῖς δὲ οἱ (Διὶ) Εὐρυνόμῃ Χάριτας τέκε καλλιπαρῆους, | Ἀγλαΐην τε καὶ Εὐφροσύνην Θάλιην τ' ἐρατεινήν — 14. ῥιδοῖσα· participium cum ad tres Gratias pertineret, ad unam Thaliā, quam ultimam dixerat, poeta metri necessitati parens rettulit — ἐπ' εὐμενεὶ τύχῃ, ob secundam fortunam victoria Olympica comparatam — 15. κοῦφα βιβῶντα· lenem

ἐπιχώριον - μάντιν ἥσμενος εὔρεν,
 75 δειξέν τε Κοιρανίδα πάσαν τελευτάν 105
 πράγματος, ὥς τ' ἀνὰ βω-μῷ θεᾶς
 κοιτάξατο νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος, ὥς τέ φοι αὐτὰ
 Ζηνὸς ἐγ- χειμεράννου παῖς ἔπορεν 110

δαμασίφρονα χρυσόν. Ἄντ. δ'.
 ἐνυπνίῳ - δ' ἃ τάχιστα πιθέσθαι
 80 κελήσατό νιν, ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ
 καρταίποδ' ἀνερῶν Γαιαόχῳ,
 θέμεν Ἰππεία - βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ. 115
 τελεῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὄρκον
 καὶ παρὰ Φελπίδα κού-φαν κτίσιν.
 ἦτοι καὶ ὁ καρτερός ὀρμαίνων ἔλε Βελλεροφόντας, 120
 85 φάρμακον - πραῦ τείνων ἀμφὶ γέννι,

ἵππον πτερόεντ' ἀναβὰς Ἐπ. δ'.
 δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν.
 σὺν δὲ κείνῳ καὶ ποτ' Ἀμαζονίδων
 αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλ- πων ἐρήμων 125
 τοξόταν βάλλων γυναικεῖον στρατόν,

76. ἀπὸ κείνου Boeckh: ἀπ' ἐκείνου codd. — 79. δ' ἃ E: δαλ CD¹, δὲ (δε) BD² — πιθέσθαι D: πείθεσθαι BC — 81. ἀνερῶν Boeckh scholia secutus (cf. P. II 28. III 21. I. VIII 28): ἀναρῶν BCD, ἀνερῶν Mosch. — γαιαόχῳ BCD: γεαόχῳ Byz. — 82. εὐθὺς BCDEF: ἐγγὺς NOP — 83. τελεῖ BCD: πληροῖ Tricl., τέλει Hermann — δὲ om. D et Boeckh — παρ' ἔλπ. Byz.: τὰν παρ' ἔλπ. BCD — 85. τείνων B^a — 86. χαλκωθεὶς coni. Hecker — ἔπαιξε C — 88. ἐρήμων coni. Hermann: ἐρήμον codd. et schol. — 89. βάλλων: βάλλεν Boeckh —

76. ἀπὸ κείνου χρήσιος, illius, sc. Polyidis, monitu. Poeta arte narrandi Homericam usum postquam medias in res nos deduxit, iam quae antea facta sint, postliminio narrat — 74. ἐπιχώριον μάντιν... Κοιρανίδα. Πολύειδον, qui a Melampode vate Peloponnesio genus duxit; cf. Prol. cxviii — 81. καρταίποδα. firmis pedibus instructum equum; quod scholiasta tradit οὕτω Δελφοὶ ἰδίως ἐκάλουν, non Delphicam dialectum vulgarem, sed usum Delphicorum oraculorum spectare videtur — 82. Ἰππεία Ἀθάνᾳ. Ἀθάνᾳς χαλκωθέντος templum Corinthi fuisse tradit Paus. II 4, 5; nescio tamen an ex hoc nomine deae fabula ipsa originem duxerit — 83. κούφαν κτίσιν τὰν παρ' ὄρκον καὶ παρὰ ἔλπίδα κτίσιν τελεῖ κούφαν. nimirum praedicativi nominis vim vocabulum κούφαν habet; de sententia cf. P. II 49 ss. — 84. ἔλε iungo cum ἵππον, non cum φάρμακον — 86. ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν. iam armis indutus motus ὀρχήσεως ἐνόπλιον lusit. Multifariam locum enarravit scholiasta: ἦτοι ἐπειράτο, ἐγυμνάζετο εὐκόλως ὥσπερ παιδίας τρόπον ἢ ἐπετέροπετο ἢ ἐνόπλιον ὀρχησιν ἐποιεῖτο ἢ σὺν τοῖς ὅπλοις εὐχερῶς ἐμάχετο — 87. Solymos, Chimaerum, Amazones deinceps a Bellerophonτα fusos esse narravit Homerus VI 179 ss., unde Ἀμαζονίδων στρατόν non a βάλλων, sed ab ἔπεφεν pendere nec Boeckhiana coniectura βάλλεν opus esse apparet — 88. ἐρήμων bene reposuit Hermannus, a vacuis et inhabitabilibus regionibus frigidi caeli exercitum Amazonum

90 καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέουσιν καὶ Σολύμους ἐπεφνεν.
 διασω-πάσομαί σοι μῦθον ἐγώ· 130
 τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι
 Ζηνὸς ἀρχαῖαι δέκονται.

ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων Στρ. ε'·
 ἴεντα ῥόμ-βον παρὰ σκοπὸν οὐ χρῆ
 95 τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χερσὶν. 135
 Μοῖσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἐκὼν
 Ὀλυσσίδαι-σιν τ' ἔβαν ἐπίκουρος.
 Ἴσθμοι τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ παύρῳ φέπει θή-
 σω φανέρ' ἀθρό', ἀλα-θήs τέ μοι 140
 ἔθορκος ἐπέσσεται ἐξηκοντάκι δὴ ἀμφοτέρωθεν
 100 ἀδύργωσ-σος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.

τὰ δ' Ὀλυμπία αὐτῶν Ἀντ. ε'·
 ἔοικεν ἤ-δη πάροιθε λελέχθαι· 145

90. *χεῖμερ*αν C — 91. *διασωπ.* BCD: *διασωπ.* Hermann metro aliter constituto; cf. I. 1 63 — 96. *κρατ.* D — 96. *μοῖσαις* Mosch.: *μοῖσαισι* BCD — *ἐκὼν* (*ἐκων*) Byz.: *εἰκων* BCD — 97. post *ἐπίκουρος* ante Bergkium non interpungebatur — 98. *παύρῳ φέπει* θήσω coni. Bergk. *παύρῳ δ' ἔπει* θήσω D et schol., *παύρῳ δ' ἐπιθήσω* BC — 99. *ἔθορκος* scripsi: *ἔθορκος* codd. et schol., *εἰς ὄρκος* coni. Bergk., *ἀνθόρκιος* ἔσσεται coni. Hartung, *εὐθόρκῳ* coni. Bossler — *δὴ* coni. Hermann: *δ'* BCD —

venisse interpretans; *ἐρήμῳ* a librario archetypi memore versus O. 1 7 huic loco illatum esse videtur — 90. *Σολύμους* Pindarus Homerum secutus incolas agri non longe a Lycia distantis fuisse arbitrabatur; postea populos Asiae minoris citra Taurum cum alios, tum Milyas et Termesseos Solymis se prognatos iactasse docet Gutschmid Kl. Schr. iv 573 s. — 91. tristem casum Bellerophonae, qui ex Pegaso altiora petente deciderat (v. I. vii 44), poeta omisit, ut laetitiae epinicionum parum accommodatum; de Pegaso inter astra relato v. Arat. 160. 166 — 92. *δέκονται* praesenti utitur de rebus divinis numquam interituris.

93 ss. a fabulosis rebus ad res praesentes se revocat poeta, simili metaphora usus atque P. ii 44. N. vi 31. vii 21 — *βέλεα* non differunt ab iis, quos antea *ἀκοντας* dixerat, ut Eur. Hipp. 222 idem telum *ὄρπακα* et *ἐπίλογχον βέλος* dixit — 96. *ἐκὼν* glossa *εἰκων* in textum irrepsit, profecta a grammaticis, qui recte intellexerunt Pindarum aequae atque Homerum nomini *ἐκὼν* participii vim tribuisse — 97. *Ὀλυσσίδαισι* postquam poeta supra vv. 30–46 Xenophontis et eius familiae victorias laudavit, iam in hac extrema parte carminis longius evagatus omnis gentis Oligaethidarum decora comprehendit — 98. *Ἴσθμοι τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ* pro *τὰ Ἴσθμοι τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ*, ut etiam negationem, cum utriusque membri esset, soli alteri membro adiecit O. xi 18. Particula *δ'* ante *ἔπει* aut ex digammo non intellecto ortum est, aut a librario illatum, qui *Ἴσθμοι τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ* cum antecedente sententia falso coniunxit — *ἔθορκος*, quod pro *ἔθορκος* reposui, vocem praeconis significat incorruptam, quasi sex sacramentis sancitam et firmatam; ludit autem poeta nominibus numeralibus *ἑξ* et *ἐξηκοντάκι*, quibus Graeci ad infinitam copiam significandam utebantur — 99. *ἀμφοτέρωθεν* ex Isthmo et ex Nemea; haec autem ipsa parva vox (*παύρῳ ἔπος*) est, qua omnia decora Isthmica et Nemeaea se illustraturum esse poeta professus est — 102. *ἔοικε* cum emphasi positum Disсенius dicit; mihi admodum frigere et

τά τ' ἐσσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·
 νῦν δ' ἔλπομαι μέν, ἐν θεῷ γε μὰν
 105 τέλος· εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρποι,
 Δι τοῦτ' Ἐνναλίῳ τ' ἐκδώσομεν πρᾶσ-
 σιν. τὰ δ' ὑπ' ὀφρύι Παρ- νασίᾳ, 150
 ἐν Ἀργεῖ θ' ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τ' Ἀρκάσιν ἥσσω
 μαρτυρή- σει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ,

Πέλλανά τε καὶ Σικυῶν Ἴπ. ξ'. 157
 καὶ Μέραρ' Αἰακιδᾶν τ' εὐερκὲς ἄλσος,
 110 ἃ τ' Ἐλευσίς καὶ λιπαρὰ Μαραθῶν,
 ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου - καλλίπλουτοι
 πόλεις, ἃ τ' Εὐβοία· καὶ πᾶσαν κατὰ 160
 Ἑλλάδ' εὐρήσεις ἐρευνῶν μάσσον' ἢ ὥς διῖμεν.
 ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι - ποσίν·
 115 Ζεῦ τέλει', αἰδῶ δίδοι
 καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν. 165

103. τά τ' BD: τά δ' C — 105. ὁ γενέθλι. BCD, ὁ om. N — 106. Δι Boeckh: δι codd. — Παρνασσ. CB^{nc} — 107. ἐν Ἀργεῖ θ' N: ἐν Ἀργεῖ θ' D, ξξ ἄρατο ἐν Ἀργεῖ δ' B, ξξ ἄρατο θ' C, ξξ. Ἀργεῖ δ' Bergk — ὅσα τ' codd.: ὅσα δ' Hermann — Ἀρκάσιν ἥσσω scripsi: Ἀρκάσιν ἀνάσσων BCD, Ἀρκὰς ἀνάσσων Byz., Ἀρκὰς ἀνάσσων Hermann, Ἀρκάδ' ἂν' αἰαν Häberlin, Ἀρκάσιν ἄθλοις Kayser, Ἀρκάσι βάσσαις Bergk — 109. πελά. C^{ac} — 113. διῖμεν scripsi: ἰδέμεν codd., ἀριθμεῖν coni. Hartung — 114. ἄνα coni. Pauw: ἀλλὰ codd. — 115. αἰδῶ δίδοι Boeckh: αἰδῶ τε δίδοι BCD, αἰδῶ διδοῦς Byz.

pedestrem orationem redolere videtur; ceterum respicit poeta vv. 1. 29. 35 — 103. τότε· tum cum facta erunt — 105. δαίμων γενέθλιος, genius generis, ut supra v. 28 Ξενοφῶντος δαίμονος· cf. O. II 39 — 106. Δι τοῦτο Ἐνναλίῳ τε· Iovi et Marti quod futurae victoriae spem committit, hoc certamen armati cursus (ὀπλιτοδρόμον) significare videtur — 107 ss. de his ludis minoribus v. Prol. LXXVIII ss. — 107. ὅσσα non exclamantis esse videtur, sed poeta, cum primum dicturus esset τὰ δ' ὑπ' ὀφρύι Παρνασίᾳ, ἐν Ἀργεῖ θ' ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις (ἐγένετο) . . ., μάσσονα (έστιν) ἢ ὥς διῖμεν, post longam protasim structuram verborum mutavit — 108. μαρτυρήσει. hoc verbo ad proximos quoque versus tracto supple ὅσα Πέλλανά τε μαρτυρήσει καὶ Σικυῶν κτλ. — 109. Αἰακιδᾶν εὐερκὲς ἄλσος· ludi Aeginetici prope monumentum sepulcrum Aeaci herois agebantur; cf. N. v 53, Prol. LXXXVIII — 113. μάσσον' ἢ ὥς διῖμεν· longiora sunt, quam quae pervadere et oratione amplecti possis: age levibus pedibus ex hoc quasi pelago victoriarum enata. Inter eos ludos, qui non disertim nominati sunt, imprimis Athenienses referendi esse videntur — 114. ἄνα est exhortantis = ἀλλ' ἄγε, unde infinitivo ἐκνεῦσαι vis imperandi tribuenda est; cf. P. I 67; nam quominus ἄνα vocativum esse cum nomine Ζεῦ coniungendum putem, tria vocabula inter ἄνα et Ζεῦ interiecta me prohibent. Preces autem cum ad Oligæthidas Corinthiosque tum ad poetam ipsum pertinent, qui venustati (τερπνῶν) studeat et iam longum carmen finire gestiat.

ΑΣΩΠΙΧΩ, ΟΡΧΟΜΕΝΙΩ,

Strophæ.

5

10

Asopichus Cleodami filius Orchomenius stadio puer vicit Ol. 76 = a. 476 a. Chr.; nam varia lectio Ἀσωπῆς νικήσαντι τὴν ὀξ' Ὀλυμπιάδα (Ol. 77 = 472 a. Chr.) omni probabilitate caret, quia tum Pindarus Syracusis peregrinabatur. Victorem reducem dum sodales ad aram Gratiarum, ubi coronam partam deponeret, prosequuntur, hoc carmen dulcissimum cecinerunt. Itaque totum in illustrandis Gratiis versatur, quas una cum cognato numine Amoris (Ἔρως) Orchomenios inprimis coluisse constat. Atque primum in strophæ earum ope quidquid gratum et iucundum apud homines deosque sit fieri exponit; deinde in antistrophæ eas orat, ut chorum puerorum Asopichum victorem comitantem propitii accipiant et patri Cleodamo mortuo laetum nuntium victoriae filii perferant. — Carmen in honorem Gratiarum compositum si quod aliud probat Pindaro nascenti arissem Gratiarum deas, quarum numine gratissimo Graeca natio ad venustatem et artium litterarumque cultum nata est.

Carminis suavissimi, Lydiis modis (v. 17) a choro leniter incidente (v. 15) cantati, metra sunt logaoedica. Plerosque versus (1. 2. 3. 9. 10. 11) cum in dipodias dividendos esse pateat et dipodica scansio carmini in

- 5 τὰ γλυκέ' ἔνεται - πάντα βροτοῖς,
εἰ σοφός, εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνὴρ. 10
οὐδὲ γὰρ θεοὶ ἀγ- νᾶν Χαρίτων ἄτερ
κοιρανέοντι χοροῦς
οὔτε δαίτας· ἀλλὰ πάν- των ταμίαι
ἐργων ἐν οὐρανῷ,
χρυσότο- ξον θέμεναι παρὰ 15
10 Πυθῶν Ἀπόλλωνα θρόνους,
ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν.
- ὦ πότνι' Ἀγλαῖα φιλησί- Στρ. β'.
μολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου 20
παῖδες, ἐπακοοῖτε νῦν, Θαλία τε
ἐρασίμολπε, φιδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχα
15 κοῦφα βιβῶντα· Λυ-
δῶ γὰρ Ἀ- σῶπιχον ἐν τρώπῳ 25

τὰ τερπνὰ τε C — 5. γλυκέα γίνεται codd., γλυκέ' ἔνεται coni. Kayser, cui coniecturae glossa cod. N τανύεται a Schroedero Philol. 54, 283 edita favet — 7. οὐδὲ, coni. Schneidewin: οὔτε codd. — οἱ θεοὶ D — ἀγνᾶν coni. Kayser: σεμνᾶν codd., θεμερᾶν θεοὶ Bergk. conf. antistr. — 8. κοιρανέοντι codd.: κοιρανέοισιν Boeckh; vide antistr. — 9. χορὸν C' — 10. Πυθῶν Ahrens: πύθιον codd. — Ἀπόλλωνος C' — 11. ἀέναον Bz.: ἀένναον BCD — 12. ὦ om. BCD, add. Boeckh — κρατίστον παῖδες codd.: κρατιστόπαιδες, quod ex antiqua scriptura ΚΡΑΤΙΣΤΟ ΠΑΙΔΕΣ remansit, interpretantur schol. — 13. ἐπακοοῖτε νῦν coni. Bergk: ἐπάκοοι νῦν codd. et schol., ἐπαφοῖτε νῦν coni. Hartung, ἐπάκοοι τὸ νῦν Hermann 1847 — 14. ἐρασίμολπε coni. Vogt — 15. Λυδῶ coni.

5. τὰ τε τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα· particulis τε . . . καὶ Pindarus non solum diversa, sed etiam cognata nomina coniungit; cf. O. vi 19. 92. P. ix 22. N. ix 13 — 6. εἰ σοφός· sapiens (σοφός) homo inter ministros dulcium rerum a Pindaro ponitur, quod hoc nomine poetas potissimum, Musarum sacerdotes, intellegit — ἀγλαός· splendidus, decorus; plus enim valet quam καλός, ut γλυκέα plus quam τερπνὰ — 7. ἀγνᾶν Χαρίτων· epitheton ἀγνᾶν, quo Gratiae a Sapphone fr. 62 et Alcæo fr. 62 insigniuntur, in archetypo codice epitheto σεμνᾶν in recentiore Graecitate frequentiori cesserat; egregie autem epitheton ἀγνᾶν Gratiis convenit, quod et purae omni tempore a Graecis Gratiæ habebantur, et olim flavae equae (sancr. haritas) Solis currui iunctae nomine Χαρίτων declarabantur — 8. κοιρανέοντι· διακοσμοῦσι schol., quae notiō latino verbo curandi illustratur — χοροῦς οὔτε δαίτας pro οὔτε χοροῦς οὔτε δαίτας· cf. O. xi 18 — 9. χρυσότοξος· Homero Apollo audit ἀργυρότοξος· cur Apollinem arcu, non phorminge instructum prope Gratiās in Olympo sedere poeta dixerit, non liquet, nisi forte sic ornatus Apollo iuxta Musas Delphis sedebat — 9 s. θέμεναι παρὰ Πυθῶν Ἀπόλλωνα· schol.: παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι φησι καθέζεσθαι τὰς Χάριτας διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν οἰκειότητα· ἐν γοῦν Δελφοῖς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς εἰσιν ἰδρυμέναι τοῦ Ἀπόλλωνος. Plutarchus de mus. 14 signum Apollinis Delphici commemorat, quod in sinistra manu simulacra trium Gratiarum tenebat — 11. ἀέναον . . . τιμάν· Pindarus poeta et Delphicus artifex profecti esse videntur ab Hom. Il. A 603 s — 12. Ἀγλαῖα. cf. Hes. theog. 906: τρεῖς δὲ οἱ (Διὶ) Εἰρηνομένη Χάριτας τέκε καλλιπαρῆους, | Ἀγλαίην τε καὶ Εὐφροσύνην Θαλίην τ' ἐρατεινήν — 14. ἰδοῖσα· participium cum ad tres Gratiās pertineret, ad unam Thaliām, quam ultimam dixerat, poeta metri necessitati parens rettulit — ἐπ' εὐμενεῖ τύχα, ob secundam fortunam victoria Olympica comparatam — 15. κοῦφα βιβῶντα· lenem

- ἐν μελέταις τ' αἰ-δων ἔμολον,
 οὔνεκ' Ὀλυμπιονίκος ἅ Μινύεια
 σεῦ φέκατι. μελαν-τειχέα νῦν δόμον
 Φερσεφόνας ἔλυθ', Ἀ-
 χοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροισ' - ἀγγελίαν, 30
 20 Κλεόδαμον ὄφρ' ἰδοῖσ'
 νῦν εἰ-πῆς, ὅτι Φοι νέαν
 κόλποισι παρ' εὐδόξου Πίσας
 ἔστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων περοῖσι χαίταν. 35

Pauw: λυδίω codd. — Ἀσώπιον E — 16. ἐν τε μελέταις coni. Hermannus; v. stroph. — 18. μελαντειχέα codd.: μελανοτ. Boeckh; vide stroph. — 19. περσεφ. C — ἔλυθ' coni. Ahrens: ἔλθῃ B C D, ἴθι Byz.; Φερσεφόνειον ἴθ' Ἀχοῖ coni. Hermann — 20. κλεοδάμω B — νέον B — 21. κόλποισι B C D: κόλποις E; vide stroph. — εὐδόξου coni. Boeckh: εὐδόξοιο B C D, εὐδόξοις coni. Bergk.

incessum puerorum choro et Lydiis modis egregie appositum esse monui in Prol. p. lxx; cf. Hom. Il. xii 158 κοῦφα ποσὶ προβιβάς — 16. ἐν μελέταις meditationes carminis musicis modis (τρόπων) opponit; cf. I. v 28. De praepositione ἐν a Pindaro dativis modi et instrumenti praeter necessitatem addita confer ἐν Πανελλάνων νόμῳ I. ii 38, Λυδίῳ ἀπύων ἐν αὐλοῖς O. v 19. vii 12, ἐν χειρὸς ἀκμῇ O. ii 69, ἐν ἑρατεινῷ μέλιτι I. v 53 — 17. Μινύεια Orchomenus; patria victoris, cum in ludis una cum victore renuntiaretur, consors victoriae esse putabatur — 18. σεῦ φέκατι Gratiae beneficio; nam si Asopichum intellegere poeta voluisset, ut nonnulli scholiastae malebant, non σεῦ sed εὐ dixisset; sed nomen φέκατι diis magis accommodatum est; cf. I. iii 19. v 29. N. vii 15 — 18 ss. similiter Pindarus vivos et mortuos commercio inter se utentes et victorum decoribus cognatos in Orco gaudentes facit in fine carminum O. viii et N. iv — 19. Ἀχοῖ eadem provincia internuntii fungitur Ἀγγελία Mercurii filia O. viii 81 — 20. οἱ . . . ἔστεφάνωσε idem valet atque medium ἔστεφάνωσατο — 21. κόλποισι Πίσας in sinuosa regione Pisae sub Cronio monte; cf. O. ix 87 Νεμέας κατὰ κόλπον P. ix 5 Παλλίου κόλπον — 22. περοῖσι taeniis coronae utrimque dependentibus; cf. P. ix 125.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

Α'.

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

$\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup - - | \dot{\iota} \omega - \omega \cup |$
 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - | \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - \omega \dot{\iota} - \cup |$
 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup \cup |$
 $\dot{\iota} \omega - \omega - \cup \dot{\iota} \cup - | \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - \omega - |$
5 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup \cup |$
 $\dot{\iota} \omega - \omega - | \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - \omega - | - \dot{\iota} \omega - \omega - | \dot{\iota} \cup - \cup |$

Epodi.

$\dot{\iota} \omega - \omega - - | \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup \cup |$
 $\dot{\iota} \omega - \omega - \cup | \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - \omega \cup |$
 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup - - | \dot{\iota} \cup - \dot{\iota} \cup - \cup |$
 $\dot{\iota} \omega - \omega - - \dot{\iota} \cup \cup |$
5 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - | \omega - - \dot{\iota} \cup - |$
 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - \omega - - |$
 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup - - | \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup - - | \dot{\iota} \omega - \omega \cup |$
 $\omega - - \dot{\iota} \omega - - | \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup - \cup |$

Argumentum.

Hac oda, qua nihil excelsius Musa lyrica procreavit, Pindarus Pythiam victoriam ab Hierone rege Syracusano quadrigis Pyth. 29 reportatam illustrat, cuius victoriae in honorem celeberrimum quoque nummum Syracusanum cum quadrigis victricibus procusum esse ferunt. Quodsi hanc odam, cum quadrigae una cum auriga et reliqua caterva a Graecia Syracusasrediissent, aliquot mensibus post victoriam ipsam hieme vel vere proximo cantatam esse existimamus et Boeckhianas rationes secuti (v. Proleg. lxxxvi) Pythiadem 29 in Ol. 76, 3 = 474 a. Chr. incidere statuimus, omnia multo melius quadrant, quam si Bergkii calculos secuti hanc odam ad Ol. 77, 3 = 470 a. Chr. reiecerimus. Primum enim quod Hiero in his ludis Aetnaeum (P. i 32), in victoria Ol. 77 Syracusanum (O. i 24) se renuntiari iussit, hoc carmen P. i non longe ab origine

Aetnae urbis, quam Diodorus xi 49 Ol. 76, 1 conditam esse refert, distare arguit. Deinde eruptionem montis Aetnae poeta in hoc carmine tam vividis coloribus depingit, ut cum hoc carmen pangeret, non multum a terribili ista strage afuisse videatur. Aetnae autem eruptionem marmor Parium Ol. 75, 2, Thucydides iii 116 Ol. 76, 1 factam esse tradunt. Tum totum hoc carmen laetitia non tam ob victoriam ludicram Pythiam quam ob victoriam gravissimam de Etruscis ad Cumam reportatam adeo perfusum est, ut ex multis rebus ab Hierone bene gestis hanc maxime tum in omnium ore fuisse appareat, quod nisi recens tum eius memoria fuit, vix explicari potest; hanc autem pugnam Ol. 76, 3 i. e. 474/73 a. Ch. commissam esse Diodorus xi 51 narrat, quod nihil impedit quominus de expeditione aestate vel auctumno anni 474 facta interpretemur. Denique Aetnaeam frontem Siculae terrae et Siciliae campos late patentes frugumque omni genere abundantes ita poeta describit, ut non solum suis ipse oculis Siciliam vidisse, sed etiam recenti spectaculo quasi obstupefactus, non iam duobus annis in Sicilia commoratus esse videatur. Quae cum ita sint, Pindarum post Pythia Ol. 76, 3 una cum caterva victoris Syracusae profectum esse et ipsum in aula regia chorum docuisse credo.

Clarissimae huius odæ summam cum poeta non fabula aliqua contineri vellet, ex praesenti rerum statu rebusque ab Hierone feliciter gestis potissimam materiam carminis petiit. Ingenti vero rerum copia affluente, cum duo reges, Hiero et filius eius Dinomenes, praedicandi essent, et praeter hominum praeclara facta etiam naturae miracula animum poetae commotum tenerent, non intra fines unius rei se continuit, sed in multas res quasi diffudit, ita tamen, ut etiam severi iudices, etsi unitatem iustam desiderent et partes argumenti cum metricis periodis parum convenire reprehendant, tamen aptissime ab una ad alteram rem transitum fieri concedant. Orditur igitur poeta a laude phormingis, cuius dulci sono etiam in Olympo Iovis fulmen et aquila consopiantur, inimica autem Olympicorum deorum monstra terrore affligantur (1—14). Inter ista monstra cum etiam Typhon sit, ad eruptionem montis Aetnae transit daemonis istius vi effectam (15—28), cuius stragis terrore quasi conturbatus Iovem Aetnaeum precatur, ut urbem Aetnam nuper conditam tueatur et victoriam Hieronis Aetnaei augurium futurorum decorum urbis esse sinat (29—38). Victoria cum Delphis parta esset, iam Apollinem, praesidem ludorum Pythiorum, ut insulam civesque protegat, implorat; et quoniam deorum immortalium numine praeclara omnia fiant, se sperare dicit fore, ut ipse tamquam bonus iaculator victoriam Hieronis digne praedicet, atque praesentis victoriae felicitate praeterita mala in oblivionem abeant; quodsi labores oblivione obruantur, gratam memoriam excitari rerum praeclare gestarum et superiorum, quibus dignitatem regiam filii Dinomenis adepti sint, et recentium, quibus Hiero quasi alter Philocteta superbiam Etruscorum fregerit (39—57). Post Hieronem ad Dinomenem, quem pater Hiero novae urbi praefecerat, poeta se convertit, pro eo quoque pia vota faciens, ut Dores coloni ad veterem normam Doricarum civitatum concorditer cum rege suo degant et in tranquilla pace ab incursionibus hostium inviolati maneant (58—73). Hinc cum ad victorias Syracusanorum illustrandas et cum praeclaris victoriis Medici belli conferendas sese accinxisset (74—80), se ab illis rebus longius persequendis, ne fastidium hominum moveat, revocat (81—84).

et sub finem Hieronem ad iustitiam et liberalitatem instigat, ut perenni apud posteros laude fruatur, similis Croesi regis benevoli, Phalaridis tyranni crudelis dissimilis (85—100). — Generalem sententiam, qua partes carminis comprehendantur et in unitatem revocentur, hanc esse praeclare exponit Rauchenstein, Einl. in Pind. Siegeslied p. 146 ff.: harmoniam in rerum natura atque in morali publicaue vita Iovi, summo custodi mundi, acceptam esse eiusque praesidio promoveri et ab infestis incursionibus inimicorum defendi.

Aetnam urbem, cui ante eruptionem montis cognominis nomen Cataniae fuit, praeterquam in hoc carmine Pindarus respicit O. vi 96. P. iii 69. N. i 6. ix 2. 30, et in hyporchematum fragmento 105, quod eandem hanc victoriam Pythicam spectare videtur; cf. fr. 6 et Athen. p. 28 a. Ab Aesch. tradidit: ἑλθὼν εἰς Σικελίαν Ἰέρωνος τότε τὴν Αἴνην κτίζοντος ἐπεδείξατο τὰς Αἰτναίας, οἰωνιζόμενος βίον ἀγαθὸν τοῖς συνοικέουσιν τὴν πόλιν.

De metris.

Odae excellentissimae metra sunt dactylo-epitritica, quibus in effingendis poeta, ut splendorem numerum augeret, a trito et vulgari usu huius generis modorum nonnihil discessit. Stropham ex duabus partibus constare, quarum prior duos primos versus complecteretur, altera in duas periodos (vv. 3—4 et 5—6) dissecaretur, duplici modo poeta significavit, et quod alteri parti basin duarum longarum tetrasemon praetexuit et quod priorem partem ec basi quadam finivit. Epodi versus ultimi primus pes aut suo capite caret (στίχος ἀκέφαλος) aut cum praecedente versu ita coniungendus est, ut duae breves initiales cum longa finali unum pedem efficiant. — A choro sollemni gressu incedente carmen cantatum esse omnia clamant, et numerorum granditas et orationis splendor et diserta mentio incessus (v. 2). Inde cum expectemus aequabiliter numeros in dipodias divisos decurrere, non mediocres scrupulos nobis tripodiae catalecticae ultimi versus strophae obiciunt, quos dubito an hac percussione adhibitis temporibus inanibus tollere liceat

⏏ — ∞ — ∞ — — — — — ∞ — ∞ — — — — — ∞ — ∞ — — — — —

Quarti quoque versus strophae prima longa non ultimam dipodiam praecedentis versus compleri, sed, ut iusta pausa cantorum voci fiat, primam partem novae dipodiae effici crediderim hoc modo

— — ∞ — ∞ — — — — —

Quinque primorum versuum strophae ex codice coenobii S. Salvatoris ad Messanam Athanasius Kircher, Musurg. i 542 notas musicas edidit ita dispositas, ut primi duo versus a coryphaeo, reliqui inde a tertio a toto choro accinentibus fidibus (χορὸς ἐς κιθάραν) canerentur. Hanc melodiam Pindari ipsius esse Boeckhii Pind. i 266 ss. credit; plerique autem iudices, ex quibus Westphalium, Die Musik des griech. Altertumes p. 25, et Graefum, De Graec. vet. re musica p. 50, honoris causa nomino, cum et codex ille Messanius a nullo visus sit, et vocabulum ἀγλαίας trium syllabarum esse ab auctore istius melodiae falso creditum sit, et fines colorum melodiae cum falsa codicum colometria concordent, spuriam esse consentiunt et

ita tantum differunt, ut alii Kircherum ipsum falsarium esse opinentur, alii, ii que probabilius, multo ante Kircherum hominem musicae antiquae haud imperitum eam commentum esse putent.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων Στρ. α'.

σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·

τᾶς ἀκούει μὲν βᾶσις, ἀγλαΐας ἀρχά,

παίθονται δ' αἰοιδοὶ σάμασιν,

ἀγχισιχόρων ὅπότεν προοιμίων

ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζομένα.

5 καὶ τὸν αἶχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις

ἀενάου πυρός· εὖ-

δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὠκεῖ-

αν πτέρυνγ' ἀμφοτέρω-θεν χαλάξαις

ἀρχὸς οἶωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπὶ σοὶ νεφέλαν Ἀντ. α'.

ἀγκύλῳ κρατί, γλεφάρων

ἀδὺ κλαῖστρον, κατέχευας δὲ κνώσσων

VARIA LECTIO. Inscr. Ἰέρωνι Αἰτναίῳ ἢ Συρακουσίῳ ἄρματι Πύθια CD; P. I-II 56 deest in B, prorsus deficit A, ut qui sola carmina O. I-XII contineat — Schol.: ἐνίκησε δὲ ὁ Ἰέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἔκτην Πυθιάδα καὶ τὴν ἐξῆς κέλητι, τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐννάτην ἄρματι, εἰς ἣν ὁ ὑποκείμενος ἐπίτικος τέτακται. — 6. ἀενάου CD — αἰετός D — 8. κλαῖστρον C —

COMMENTARI. v. 1—12. observatur animo poetae convivium deorum in Olympo, quale describit Homerus Il. I 603 ss., ubi citharam modulante Apolline Musarum chorus canit; cf. N. v 21. Hes. scut. 203 — 1. χρυσέα dicitur phorminx, non quod auro ornata sit, sed quod res pretiosas Pindarus epitheto aurearum ornare solet; cf. O. VIII 1 — 2. βᾶσις . . . αἰοιδοί· duo munera fidium poeta particulis μὲν . . . δὲ distinguit, ut et intrantis procedentisque chori gressus moderetur et canenti choro accinat; principium (ἀρχάν) autem festivitatis incensum (βάσιν) dicit, non quod praecipua pars sollemnitatum sit, sed quod choreutae, priusquam canere incipiant, sollemni gressu fidicine praeunte ad suam stationem tendunt. Nihil tamen erat causae, cur ex his verbis auctor Kircherianae melodiae, scholiastae verba (διὰ τὸ τὸν Ἀπόλλωνα προκατάρχειν τοῦ χοροῦ τῶν Μουσῶν) male interpretatus, duos primos versus a solo coryphaeo cantatos esse et inde a tertio versu demum chorum omnem concinuisse concluderet — 3. σάμασιν· acutis gravibusve, lentis celeribusve sonis, quibus fidicen vocem cantatorum temperat signumque incipiendi, intendendi, remittendi vocem dat — 4. ἀμβολὰς, principia cantus, secundum Homericum ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεῖδειν (α 155), ut genetivus προοιμίων non totum significet, cuius partes ἀναβολαὶ sint, sed ἀναβολαὶ res esse significantur, quae in prooemiis insint, ut in notissimo ἔρκος ὁδόντων — προοίμια cum proprie praeludia solis fidibus pulsanda fuerint (v. rhet. gr. I 427, 16 Sp. κυρίως προοίμια ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν κιθαρωδῶν), primam quoque partem carminis a choro accinente lyra cantandam significant — 6. ante oculos poeta habuit Iovis statuam sceptrum, in cuius culmine aquila sedebat, manu tenentis; cf. Soph. fr. 799 ὁ σκηπτοβάμων αἰετός κίων Διός. Praeclare autem poeta in imagine aquilae sonis citharae consopitae describenda longius immoratur, ut contraria sit ea imagini Typhonis terrae viscera commoventis. Conf. Horat. C. II 13, 31: carminibus stupens demittit atras belua centiceps aures — 7. ἀρχὸς οἶωνῶν· de nomine cum emphasi in principium novae strophae tracto v. P. XII 17 — οἱ . . . κρατί totum et pars

- ὕγρον νῶτον αἰώρει, τεαῖς
 10 ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
 τὰς Ἀρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπῶν
 ἐγγέων ἀκμάν, λαίνει καρδίαν 20
 κώματι, κῆλα δὲ καὶ
 δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λατοί-
 δα σοφία βαθυκόλ-πων τε Μοισᾶν.
 ὅσσα δὲ μὴ περιήλκε Ζεὺς ἀτύχονται βοᾶν Ἐπ. α'. 25
 Πιερίδων αἰόντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον,
 15 ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν - πολέμιος, 30
 Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
 Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
 ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
 Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει 35
 στέρνα λαχνάεντα· κίων δ' οὐρανία συνέχει,

10. κατασχόμενος C: καταγγόμενος D — 12. κώματι C: κώμω D — 13. ἀτύ-
 χονται CE: ἀτύχεται D, pluralem tuetur paraphrasis — 14. αἰόντες coni.
 Boehmer — 15. ἐν εἰνᾷ Ταρτάρου coni. Thiersch — 18. ἀλιερκές C —

poetarum ritu eodem casu declarantur — 9. ὕγρον νῶτον· cervicem aquae
 instar undulantem; schol.: γραφικώτατα συνδιατιθέμενον τῇ ᾠδῇ καὶ θειγόμενον
 τὸν ἀετὸν ὑπετύπωσεν — 10. κατασχόμενος passiva vi, ut Hom. Θ 348, Eur.
 Hipp. 27, Plat. Phaedr. 241 a — 12. κώματι nove dictum pro κώμω, quod ipsum
 in cod. D genuinam lectionem summovit — κῆλα cum proprie sagittae sint
 corpora percellentes, translata quae in verbo denominativo τοῦ κηλεῖν apparet
 vi soni citharae animos hominum demulcentes dicuntur. Schol.: κῆλα κατὰ
 σύνησιν τὰ κηλήματα, Ὅμηρος δὲ τὰ τοξικά βέλη. Falso G. Curtius Etym. 149
 κῆλα δαιμόνων iungit; nam genetivus δαιμόνων ad φρένας pertinet — ἀμφί
 c. dat. causam efficientem significat, ut P. viii 31 ἐμᾶ ποτανὸν ἀμφι μαχανᾷ
 — βαθυκόλπον· v. O. iii 35.

13 ss. animantia fera et Iovi inimica cantum aversari dicuntur, ut vesper-
 tiliones lucem; loci sententiam suaviter reddit noster Seume: *wo man singt,
 da lass dich ruhig nieder, böse Menschen haben keine Lieder* — 13. de plurali
 verbi cum plurali nominis neutrius ad exemplar Homeri iuncto conf. O. ii 92.
 x 85 — 15. ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ· schol.: κατὰ τὸ ἴδιον ἔθος θηλυκῶς τὴν Τάρταρον
 προσήγαγεν, ὡς καὶ τὴν Ἰσθμόν· cf. schol. P. iv 328. ix 5. O. vii 122, τὴν αἰῶνα
 P. 328, τὴν κίονα P. i 19. iv 267. fr. 88, τὴν αἰθέρα O. i 5. xiii 88, τὸν ἄδυστον P. ix 5
 — 15 ss. generalem sententiam poeta illustrat fabula Typhonis monstri subterranei
 motus terrae efficientis, sumpta illa de Homero B 740 et Hesiodo theog. 821. Pin-
 darus ipse in prisca fabula ad ignes Aetnae montis montemque monstro super-
 iniectum transferenda (hic et fr. 92) praeivit Aeschylo Prom. 351 ss. et Callimacho
 hy. iv 141 ss. similibus verbis eruptionem Aetnae describentibus. Minus feliciter
 hunc locum Pindari expressit Vergilius Aen. iii 571 ss. Confer sodes commenta-
 tionem meam, Der Aetna in der griechischen Poesie, Stzb. d. b. Ak. 1888 p. 349 ss.
 et Partsch, Geologie u. Mythologie in Kleinasien, Abhdl. zu Ehren Hertz p. 105 ss.
 — 17. Κιλίκιον... πολυώνυμον spectat famam ab Homero pervulgatam, quoniam
 Arimos Homericus versus Π. ii 749 εἰν Ἀρίμοις, ὅθι πασι Τυφωέος ἔμμεναι εἰνᾶς
 Ciliciae populum esse credebant — 18. ταί θ' ὑπὲρ Κύμας· falso haec scholiasta
 et Strabo v p. 379 ad Pithecusas et regiones inter Cumas et Siciliam interiectas
 traxerunt; recte Heynius et Boeckhius loca mediterranea supra litus Cananum,
 sive campos Phlegraeos montemque Vesuvium intellexerunt; cf. ὑπὲρ ἀλός N.
 vii 65 — 19. κίων· Aetna mons a poeta grandes imagines amante columnae

20 νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
χιόνος ὀξείας τιθήνα.

τᾷς ἐρέυγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται Στρ. β'. 40
ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ

δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
αἶθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φροίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἐς βαθεῖ- 45
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.

25 κείνο δ' Ἀφαιστόιο κρουνοῦς ἐρπετὸν
δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμασίον προσιδέσθαι,
θαῦμα δὲ καὶ παρεόν- των ἀκοῦσαι, 50

οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς Ἀντ. β'.
καὶ πέδῳ, στρωμνὴ δὲ χαράσ-

σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ. 55

εἴη, Ζεῦ, τιν εἴη φανδάνειν

30 ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν

20. τιθάνα C — 21—26. afferunt Gellius xvii 10 et Macrobius Sat. v 17, 9 — 24. κυλινδομένης coni. Thiersch probabiliter — 26. προσιδέσθαι C et Gellius atque Macrobius l. l.: πυθίσθαι D — παρεόντων C, παριόντων D et schol., unde παρ' ἰδόντων coni. post Coraem Cobet N. L. 144, προσιδόντων Hecker — 27. μελαμφύλλον coni. Herwerden — 30. γαίη D —

(στήλη) in tumulis mortuorum positae (v. Hom. A 371. Π 457. 673) comparatur. Simili modo κίονα τοῦ οὐρανοῦ Atlantem dixerunt Aeschylus Prom. 349. et Herodotus iv 181. De monte corpori superiecto confer Eur. Herc. 639 τὸ δὲ γῆρας αἰεὶ βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων ἐπὶ κρατὶ κεῖται — 20. χιόνος ὀξείας· ut Horatius C. i 3, 3 gelu acutum, comparatione ab acie ferri caedente ad frigus membra corporis constringens translata — τιθήνα· cf. Eur. Phoen. 802 χιονοτρόφον Κιθαίρωνα, Hel. 1323 χιονοθρέμματος σκοπιάς — 21. ἀγνόταται· usum ignis et sulphuris in lustrationibus respicit; similiter Solem tenebras clara luce discutientem ἀγνὸν θεὸν O. vii 60 dixit — 22. ποταμοὶ dicuntur flumina ignis ex fontibus (παγαῖς) infimis orta — 23. noctu non magis quam interdiu cum saxa ignita e cratere montis eiici constet, Pindarus seu rerum ignarus seu terroris amplificandi causa fumi flumina interdiu, saxa noctu evomi fingit — 24. σὺν πατάγῳ· sono vocis et cumulatione durarum consonantium strepitum rei eximie depingit — 25. Ἀφαιστόιο metonymice pro πυρὸς ad exemplum Hom. B 426: σπλάγγνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο — 26. παρεόντων ἀκοῦσαι· ingeniosae coniecturae Corais παρ' ἰδόντων ἀκοῦσαι favet locus Herod. ii 5 δῆλα γὰρ δὴ καὶ μὴ προακούσαντι, ἰδόντι δέ — 27. μελαμφύλλοις· aptissime de nigro colore pinuum in superiore parte montis; cf. Hor. C. iv 4, 58 nigrae feraci frondis in Algiſo. Immane corpus Typhonis in cratere ab radice usque ad cacumen montis porrectum poeta egregie fingit eiusque tergum aspero latere montis stimulum.

29. bene poeta cum ad preces fundendas transit, spondeo maiore (εἴη — —) utitur — Iovem a monte Aetna, cuius in culmine ut Olympi sedere credebatur, Αἰτναίων dicit etiam O. vi 96. N. i 6 —

κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
 γείτονα, Πυθιάδος δ' 60
 ἐν δρόμῳ κᾶρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγγέλ-
 λων Ἰέρωνος ὑπὲρ - καλλινίκου

ἄρμασι. ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις Ἐπ. β'. 65
 ἐς πλόον, ἀρχομένοις πομπαῖον ἔλθεῖν οὔρον· εἰκότα γὰρ
 35 καὶ τελευτᾷ φερτέρον νόστου τυχεῖν. - ὁ δὲ λόγος
 ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει, 70
 λοιπὸν ἐσσεσθαι στεφάνοισι νιν ἵπποις τε κλυτὰν
 καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνυμαστάν.
 Λύκιε καὶ Δάλοϊ' ἀνάσσων
 Φοῖβε, Παρνασοῦ τε κράναν Κασταλίαν φιλέων, 75
 40 ἐθελήσας ταῦτα νόφ
 τιθέμεν εὐανδρὸν τε χῶραν.

ἐκ θεῶν γὰρ μηχαναὶ πᾶσαι βροταῖς ἀρεταῖς, Στρ. γ'. 80
 καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
 ταὶ περιγλωσσοί τ' ἔφυν. ἄνδρα δ' ἐγὼ κείνον
 αἰνῆσαι μενοινῶν ἔλπομαι
 μὴ χαλκοπάρκον ἔκονθ' ὥσειτ' ἀγῶ-
 νος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων, 85

32. ἀγγέλλων ὡς D — 34. ἀρχομένοις D: ἐρχομένοις C — 35. καὶ τελευτᾷ C¹: ἐν καὶ τελευτᾷ D C², unde κᾶν τελευτᾷ Mosch. — φερτέρον C¹ et schol.: φερτέρα C² D — 37. ἐσσεσθαι CD — στεφάνοισι νιν ex scholiis Heyne: στεφάνοισιν CD — 38. θαλείαις C — 39. παρνασοῦ C²: παρνασσὸ C¹ D; genetivum interpretatur paraphrasis — 40. εὐανδροῦν coni. Hermann opusc. vii 115 — 43. ἔλπομαι D —

32. Πυθιάδος ἐν δρόμῳ. cf. O. i 97 Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις — 33. ἄρμασι· singularem ἄρματι, quo poeta O. i 113. P. vi 17. I. i 14 usus est, hic quoque expectare possis; sed plurali etiam aliis locis pro singulari poeta usus est, ut O. i 79. P. xi 46. I. iii 16; cf. O. v 3. x 62; cum emphasi autem hoc vocabulum in principium alterius strophae tractum est; cf. P. xii 17 — 35. φερτέρον similiter atque θηλότερος, δεξιτέρος, ἀγρότερος, ἀπονέστερος (O. ii 68), πρεσβύτεραι (P. ii 63), vim comparationis fere omnem exiit; certe non erat, cur fausto initio feliciorum eventum sperarent — ὁ δὲ λόγος· falso scholiasta de oratione panegyrica poetae interpretatur; immo proportionem facta poeta ventum secundum victoriae prosperae et felicem finem itineris prosperitati futurae urbis comparat; cf. O. ii 24 — 36. ἐπὶ συντυχίαις non ad δόξαν φέρει, sed ad λοιπὸν ἐσσεσθαι trahendum est: post hos prosperos eventus etiam futuro tempore claram urbem futuram esse — 37. στεφάνοισι ἵπποις τε, ἐν διὰ δυοῖν pro στεφάνοισιν ἵππων — 39. cf. Hor. C. iii 4, 62 qui Lyciae tenet dumeta natalemque silvan Delius et Patareus Apollo. Apollinem invocatur, quod eius in ludis victoria parta erat — 40. εὐανδροῦν χῶραν pariter atque ταῦτα ad verbum τιθέμεν referenda sunt, unde vertere noli 'effice terram generosam', sed 'haec et terra fortium incolarum plena cordi tibi sint' — 42. ἐκ θεῶν γὰρ causam aperit, cur deum imploraret — περιγλωσσοί· ad facultatem dicendi et rhetoricas artes Siculorum Coracis et Tisiae poetam maxime spectare bene monuit Boeckhius — 44. simi-

45 μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὕλ-
βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐθύ-
νοι, καμάτων δ' ἐπίλα- σιν παράσχοι.

90

ἢ κεν ἀμνάσειεν, οἷσιν ἐν πολέμοισι μάχαις Ἀντ. γ'.
τλάμονι ψυχᾷ παρέμειν',
ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν,
οἷαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,

95

50 πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὴν
τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων

45. μακρά C — ῥίψαις CD, ῥίψαις Mommsen; de syllaba producta ante ῥ conf. N. v 13. 50, viii 29, P. ix 48 — ἀμεύσεσθ' C¹: ἀμεύσασθ' DC¹ — ἐναντίους C — 47. ἀμνάσειεν ex scholiis Schmid: ἀν μνάσειεν CD — οἷσιν πολέμοιο coni. Hecker, οἷσιν σὺν ποτ' ἔταισι ipse tentavi Sitzb. d. b. Ak. 1888 p. 391 — 48. παλάμαις Tricl.: παλάμαισι CD; εὐρίσκειν παλάμαισι θεῶν coni. Boeckh — 50. Φιλοκτήταο C¹ —

liter N. vii 71 artem verbis finem propositum assequendi cum milite iaculo scopum feriente comparat — χαλκοπάραον ἄκοντα· aeneis genus armatum iaculum, cuius cuspis aenea aeneis fibulis cum ligneo scapo coniuncta est — ἔξω ἀγῶνος βαλεῖν scholia interpretantur παρὰ σκοπὸν μὴ ῥίψειν· atque iaculationis scopum disertim poeta commemorat N. ix 55 ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα, O. x 71 ἀκοντι ἔλασε σκοπὸν, O. xiii 94 παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ τὰ βέλεα καρτέειν· sed cum quae hoc loco sequuntur verba μακρὰ ῥίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους aperte indicent in iaculando eum qui longissime telum mittat, non qui scopum definitum tangat vincere, ἔξω ἀγῶνος βαλεῖν non eum intellego, qui scopum non attigerit, sed qui cum non quousque aemuli iaculatus sit, in censum non veniat. Quod autem ceteris locis poeta de scopo iaculandi loquitur, ita interpretor, ut aut duo genera iaculationis fuisse aut poetam notiones procul iaciendi et certum finem ferendi (Weitwurf und Zielwurf) confudisse arguam. Nam quae Martinus Faber, Zum Fünfkampf der Griechen (Philol. 1891 p. 470 ss.) excogitavit artificia, ut eundem et longe iacularet et scopum ferire posse teneret, nimis sunt arguta — 45. ἀντίους· aemulos; inde certamen poetarum ab Hierone institutum praemiumque optimo carmini propositum esse colligere ausus est Leop. Schmidt, Leben Pindars 247; quod ut coniciamus non opus esse ostendit similis locus N. iv 37 — 46. schol.: εἶθε γὰρ, φησιν, ὁ πᾶς χρόνος ἀντὶ τῆς τε εὐδαιμονίας καὶ τὸν πλοῦτον ἐπ' εὐθείας ἀγάγοι (cf. N. ii 7) καὶ τῶν καμάτων τῶν τῆς λιθορίας ἐπίλησιν ἀγάγοι, ὡς ἐγὼ τοὺς ἐναντίους νικῆσαι προσδοκῶ.

47—57. laborum (καμάτων v. 46) commemoratione poeta adducitur, ut duo bella, quibus Hiero castrorum labores et pugnarum curas fortiter sustinuerat, accuratius referret, bellum contra Poenos ad Himeram et bellum contra Etruscos ad Cumam gestum. — 47. felicitas temporum ut laborum oblivionem affert, ita gloriam rerum bene gestarum excitat. Inprimis hoc loco poeta pugnam Himerensem spectat, qua Hiero eiusque frater maior Gelo Poenis devictis regiam potestatem consecuti sunt. De thesauro in memoriam huius pugnae a Gelone Olympiae exstructa v. Paus. vi 19, 7 et arg. O. ii extr. — 50. πῦν γε μὴν rebus praeteritis praesentes iisdem particulis opponit atque in prooemio v. 17 — τὰν Φιλοκτήταο δίκαν· bellum pro Cumanis contra Etruscos feliciter auspiciis, non ductu regis profligatum significat, quo de bello Diodorus xi 51: Ἰέρων μὲν ὁ βασιλεὺς τῶν Συρακοσίων, παραγενομένων πρὸς αὐτὸν πρῶσβων ἐκ Κόμης τῆς Ἰταλίας καὶ δεομένων βοηθῆσαι πολεμουμένοις ὑπὸ Τυρρητῶν θαλαττοκρατούντων, ἐξέπεμψεν αὐτοῖς συμμαχίαν τριήρεις ἱκανάς, οἱ δὲ τῶν νεῶν τούτων ἡγεμόνες, ἐπειδὴ παρέπλεσαν πρὸς τοὺς Τυρρηνοὺς, πολλὰς δὲ ναὺς αὐτῶν διαφθείραντες

ἔστρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκῃ νιν φίλον
καί τις ἔων μεγάλα-

νωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλκει 100
τειρόμενον μετανάσ- σοντας ἔλθειν

ἦρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν· Ἐπ. γ'.

ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελευτάσέν τε πόνοὺς Δαναοῖς, 105
55 ἀσθενεὶ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοι-ρίδιον ἦν.

οὕτω δ' Ἰέρωνι θεὸς ὀρθωτῆρ πέλοι
τὸν προσέρποντα χρόνον, ὃν ἔραται καιρὸν διδούς. 110

Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδῆσαι

πίθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.

χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νικαφορία πατέρος, 115

60 ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ

φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον.

51. ἀνάγκῃ μιν φίλον CD: ἀναγκαίᾳ φίλον conl. Hermann opusc. vii 113, ἀνάγκῃ μὴ φίλον Rauchenstein, ἀνάγκῃ νιν νόσον Mommsen — 52. μετανάσσοντας conl. Wakefield ad Soph. Phil. xis: μεταλάσσοντας C, μεταλλάσσοντας D, μεταβάσσοντας conl. Kayser — 56. ὀρθωτῆς C; θεὸς σωτῆρ conl. Hartung — 58. παρ Tricl.: παρὰ C^{ac} D, περὶ C^{pc} — Δεινομένη C^{ac} — 59. πίθεο Tricl.: πίθεο CD — 60. ἐξεύρωμεν Cⁱ, ἐξάρχωμεν conl. Naber collato N. ii 25 —

καὶ μεγάλη ναυμαχία νικήσαντες, τοὺς μὲν Τυρρηνοὺς ἐταπείνωσαν, τοὺς δὲ Κυμαίους ἡλευθέρωσαν τῶν φόβων. Inde legatos Graecorum ad Philoctetam arcessendum missos cum Cumanis legatis auxilium et amicitiam Hieronis implorantibus et Hieronem ipsum licet aegrotantem, tamen suis auspiciis hostes devincentem cum Philocteta aegro Graecis ante Troiam laborantibus opitulante aptissime poeta comparavit. Scholiastae cum Anaxilaum, tyrannum Rhegii tum iam mortuum (cf. p. 125), intellegendum esse sibi persuasissent, hos versus ad minas Hieronis, quibus iste ne Locris bellum inferret deterrebatur (v. P. ii 19), minus commodere referebant. Quod autem illi ad v. 50 (36) tradunt φορεῖω δὲ φερόμενος ὁ Ἰέρων διὰ τῆς λιθορρηγίας κατηγωνίζετο τοὺς ἐναντίους, quo loco et tempore ab annalium scriptoribus narratum fuerit, nescimus. Aliam rationem, ut verba poetae suis calculis adcommodarent, inierunt Bergkii et nuper Schroederus Philol. 53, 727, res a poeta significatas ad pugnam Agrigentinam (472 a. Ch.) et Thrasydaeum Theronis f. ab Hierone devictum referentes. At melius laudationis causa a barbaris quam a Graecis superatis petitur; praeterea his verbis alias res atque vv. 72 ss. significari veri dissimillimum est — 53 ἦρωας: quosnam poeta intellexerit latet; Lesches in parva Iliade unum Diomedem missum fecit, Euripides Diomedem et Ulixem, Sophocles Ulixem et Neoptolemum; cf. Christ Griech. Lit.² p. 209 — 56. θεὸς monosyllabi vim habet ut apud Soph. El. 179. OC 253 et in ionico versu Isylli paeanis ἱεκαίᾳνα θεὸν ἀείσατε λαοί.

58—80. tamquam novum carmen in honorem Dinomenis, Hieronis filii et Aetnae urbis regis, orditur, quo carmine Aetnae instituta, veterum Doricarum civitatum iura imitantia laudat et pia vota pro futura fortuna urbis et totius Siciliae facit. Novae huius partis exordium in media epodo positum est, ut nova pars ipsa a nova strophā incipiat — 58. καὶ παρ Δεινομένει: cum Boeckhio interpretor: etsi victoria Hieronis sit, tamen eam etiam apud Dinomenem, hoc est in aula Dinomenis regis Aetnaei praedicabo, quandoquidem victoria patris a filio non aliena est. Neque pronomen κείναν v. 61, quominus hanc interpretationem amplectamur, impedit, quoniam similiter atque supra v. 72 ἀνδρα κείνον non rem remotam, sed sublimem et carmine illustrandam significat; confer de simili vi pronominis τάνδε O. viii 25 — 59. ποινάν: praemium, ut N. i 70 —

- τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ Στρ. δ'.
- Ἵλλιδος στάθμας Ἴερων 120
- ἐν νόμοις ἐκτισσ'. ἐθέλοντι δὲ Παμφύλου
- καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι
- ὄχθαις ὕπο Ταυγέτου ναίοντες αἰ-
- εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγυμιοῦ
- 65 Δωριῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι, 125
- Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
- λεukoπῶλων Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι
- γείτονες, ὧν κλέος ἔν-θησεν αἰχμᾶς.

- Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδαρ Ἀντ. δ'. 130
- αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
- σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
- σύν τοι τίν κεν ἀγητῆρ ἀνήρ,
- 70 υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραί- 135
- ρων τράποι σύμφωνον ἐς ἡσυχίαν.
- λίσσομαι νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον

61. κλεινὰν C — 62. ἔκτισσε. θέλ. V: ἔκτισεν C, ἔκτισε D — παμφύλω E — 65. δωριῆς CD: δωριεῖς E, Δωριοῖς con. Hermann probabiliter — 66. ὀρνύμενον D — 67. τέλει' C: τέλει D; δὲ δὸς ταύταν con. Mommsen, διακρίνει' ἔτυμον (vel ἔτυμα) λόγος con. Jurenka — 69. τίν C¹, quid ante corr. obscurum — ἀγητῆρ D — 70. τ' codd., γ' con. Bothe — ἐπιτελλόμενος C — τε γεραίων DC² — ἐς om. D, quod vitium ex vetere scriptura ΕΞΕΣΥΧ natum esse videtur — 71. ἄμερος con. Hartung; ἄμερον, ὄφρα interpungendum censuit Madvig

61 ss. Pindarus Hieronis consilia, ut postea Horatius Octaviani Augusti, dulcedine carminis commendat: ille enim Doribus colonis novam urbem firmaverat, ut Doricis institutis utentes et regi parerent et libertate modica fruerentur; rem bene illustant scholia: στρατηγὸν αὐτῆς (Αἴτνης) κατέστησεν αὐτὸν (Δεινομένην), ἐλευθέρους ἀφείλε τούς Αἰτναίους καὶ τοῖς Λακωνικοῖς τρώποις ἢ νόμοις χρωμένους, et paulo infra: Ἴερων Γελάους καὶ Μεγαρεῖς καὶ Συρακουσίους ὄντας τῶν Δωριέων ἀποίκους ἐνώκισε τῇ Αἴτνῃ· cf. Diodorus xi 49, qui insuper Peloponnesios inter colonos Aetnae fuisse tradit — 62 ss. respicit Dorienſium civitatum tres tribus, Ἵλλεῖς Παμφύλους Λυμᾶνας, quas denominatas esse putabat ab Hyllo, Herculis filio, et Pamphylo atque Dymane, Aegimii regis Dorum filiis (v. Prol. cxxiii). Heraclidae illi et Dores Lacedaemone et Amyclis (cf. I. vii 11), quae urbes sub Taygeto monte sitae erant, captis Tyn-daridarum, veterum dominorum huius agri, vicini facti sunt. Tyndaridarum autem mentionem iniecisſe poeta videtur, quod certaminum et equestris studii illi quasi patroni erant. Praeterea Boeckhius cultum Dioscurorum ex Laconica patria in urbem Aetnam translatus esse suspicatur. — 66. ὧν Τυνδαριδᾶν — 67. Homericō usu, si recte se habet codicum lectio, Pindarus infinitivo pro optativo usus est; de simili usu infinitivi confer O. xiii 114. N. ii 10. ... Amenam fluvium scholiasta Aetnam urbem perfluere tradit — 68. utrum αἶσαν an λόγον subiecti vicem obtineat cum ambiguum sit, eam sententiam equidem sequor, quae discernendi munus rationi (λόγῳ) reddat, unde cum Boeckhio interpretor: vera semper hominum ratio et oratio iudicet, talem distributionem iurum inter cives et regem Aetnae permanere similemque stabilitate et tranquillitate hanc civitatem Lacedaemoni esse — 69. σύν τοι τίν κεν ἀγητῆρ· eandem sententiam pulchrius prolocutus est Hor. C. i 12. 51 tu secundo Cuesare regnes — 71. ἄμερον

ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοῖ-

νιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ, ναυ-

σίστονον ὕβριν ἰδὼν-τὰν πρὸ Κύμας· 140

οἶα Συρακοσίων ἀρχῶ δαμασθέντες πάθον, Ἐπ. δ'.

ᾠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἄλικιαν, 145

75 Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλείας. - ἀρέομαι

παρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν

μισθόν, ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέων πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν, 150

ταῖσι Μῆδαιοι κάμον ἀγκυλότοχοι,

παρὰ δὲ τὰν εὐνδρον ἀκτὰν

Ἱμέρα παίδεσσιν ὕμνον Δεινομένεος τελέσαις,

80 τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετῇ, 155

πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

καιρὸν εἰ φθιγγαῖο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις Στρ. ε'.

ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται

μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει 160

Advers. 1 187 — 72. ἀλαλητὸς C — ἔχοι C — 73. συρακοσίων C — 74. ὅς σφιν C²: ὅ σφιν C¹D — βάλετ' C^a, βάλεν conl. Hecker — 75. ἀρέομαι conl. Dawes: αἰρέομαι C, αἰρέομαι D — 76. χάρις C^ac — 77. δ' ἐρέων conl. Bothe: δ' ἐρέω CD, δ' ἐρέω E, δὲ κλέων in proecdosi scripseram — 78. μῆδαιοι EF: μῆδοι CD — 79. παρὰ Tricl.: παρ CD — εὐνδρον C, εὐνδρον C² — τελέσαις C¹D^ac, τελέσας D^vc C², τελέσαιν Bergk (cf. N. VIII 3^a) — 82. μείον C —

ὄφρα κατ' οἶκον... ἔχῃ ut maneat in domo pacata; de formula κατ' οἶκον ἔχειν conf. Herod. III 79. VI 39 — 72. ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν τὰν πρὸ Κύμας, reputans et oculis cernens superbiam ante Cumam humi prostratam navium cum gemitu. Victoriae huius monumentum galea exstat a. 1817 Olympiae reperta, cui inscriptum est veterē litteratura Ἰάκων ὁ Δεινομένεος καὶ τοὶ Συρακοῖται τῷ Δι Τυρανῶ πρὸ Κύμας CIG. 16.

74 ss. a votis pro salute Aetnaeorum factis ad laudationem rerum ab Hierone fortiter gestarum redit; atque primum apud Cumam una cum Etruscis Poenos, socios eorum, fusos esse dicit, quod quamvis a nemine memoriae proditum sit, tamen veri haud dissimile est; deinde in conferendis pugnis pro libertate Graeciae (v. 75) cum barbaris dimicatis iuxta pugnas apud Salamina et Plataeas, quarum potissima laus prioris penes Athenienses, alterius penes Spartanos fuit, pugnam ad ripam Himerae, qua filii Dinomenis palmam devictis hostibus tulerunt, posuit, licet huius pugnae Etruscos participes fuisse neque traditum neque veri simile est — 74. ἐν πόντῳ βάλετο: βάλλετο cum ἐν et dativo, cuius loco nos ἐς et accusativum exspectamus, iunxit ut Homerus Ξ 258 ἐμβάλε πόντῳ, Ψ 313 μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ — 77. πρὸ Κιθαιρῶνος: pugnam hanc apud Plataeas praeter ceteras inter decora Spartaee refert, quod in hac pugna rex Lacedaemoniorum Pausanias copiis Graecorum praerat, quamquam non solum Medi sed etiam Thebani apud Plataeas victi sunt — 78. ἀγκυλότοχοι: arcum Medorum, hastam Graecorum esse poetae tragici declamabant; cf. Aesch. Pers. 147 πότερον τόξον ὄψμαι τὸ νικῶν κτλ.

81—100. in extrema hac parte carminis, similiter atque in carmine P. II, laudatione abrupta poeta familiariorē orationem ad Hieronem ipsum direxit, ad veritatem et liberalitatem eum adhortans et ab assentatorum fraudibus revocans — 81. καιρὸν adverbialiter pro κατὰ καιρὸν, ut Soph. Ai. 34. 1295 al.

- αἰανῆς ταχείας ἐλπίδας·
 ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
 νει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις.
 85 ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
 μὴ παρίει καλὰ. νώ-
 μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν· ἀψευ-
 δεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-κευε γλῶσσαν.
- εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύνσσει, μέγα τοι φέρεται Ἄντ. ε'. 170
 παρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
 ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
 εὐανθεῖ δ' ἐν ὄργᾳ παρμένων,
 90 εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοῶν ἄδειαν αἰ-
 εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις· 175
 ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνήρ
 ἰστίον ἀνεμόεν.
 μὴ δολωθῇς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοις κέρ-
 δεσσ'· ὀπιθόμβροτον αὖ-χρημα δόξας 180
- οἶον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει Ἐπ. ε'.
 καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετὰ·
 95 τὸν δὲ ταύρῳ χαλκίῳ καντήρα νη- λέα νόον 185

83. αἰανῆς CD¹: αἰανὸς D² — ἐλπίδας] ἀπάδης v. l in X, unde ἀπίδας Pauw — 84. ἐσλ. E: ἐσθλ. CD — 88. ἀμφοτέροις Mosch.: ἀμφοτέροισι CD — 89. παρμ. D^{ac} — 91. ὥσπερ C: ὥστε D — 92. ἀνεμόεν πετάσαις (vel — σας), codd. vet., ἀμπετάσας Tricl., πετάσαις eiec. ed. Rom. — ὦ φίλος εὐτραπέλοις κέρδεσσ' coni. Hermann: ὦ φίλε κέρδεσιν εὐτραπέλοις (εὐτρ. ex corr. man. rec.) CD, ὦ φίλ' ἐντρ. κέρδεσσ' coni. Bergk, ὦ φίλε κέρδεσιν εὐτραπέλοις coni. Buecheler ap. Boehmer — 93. οἶον D²: οἶον (D)¹ —

83. ταχείας proleptice dictum: fastidium, quod laudes alienas moleste fert, exspectationem hominum obtundit, ut celeriter abeat — 84. ἀστῶν et ad ἀκοῶν seu auditionem orationis laudativae et ad κρύφιον θυμὸν seu animum reconditum auditorum pertinet — 85. proverbialis sententia esse videtur; similiter dixit Herod. iii 52 ὅσῳ φθονέεσθαι κρέσσον ἐστὶ ἢ οἰκτείρεσθαι cf. epigramma AP. x 51 — 86. στρατόν, populum; cf. O. v 12 — πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν audacis metaphorae originem ab epitheto δξείας γλώσσης repetendam esse demonstrat Cic. de orat. iii 30, 121 non enim solum acuenda nobis neque procudenda lingua est. Ceterum conf. O. vi 82. N. vii 71 — 87. παραιθύνσσει transitivam vim habet O. x 73, quae si hoc quoque loco tibi probetur, γλῶσσα subiecti vicem obtineat; sed praestat intransitiva vis emicandi, qua usus Aratus 1032 dixit φλόγες αἰθρῶσσαι — 88. ἀμφοτέροις bonis malis, iustis iniustis — 92. εὐτραπέλοις κέρδεσσι aulicos carpit versutos et lucri cupidos, qui ne pecuniam carminibus poeticisque ludis erogaret Hieronem deterrebant. De vi vocabuli κέρδεων, hominum quaestus cupidorum, conf. P. ii 92 — 94. λογίοις καὶ ἀοιδοῖς, scriptoribus et poetis, ut N. vi 31 ἀοιδὰ καὶ λόγοι, quamquam in eadem oda v. 51 nomine λογίων omnes, qui oratione bene uti didicerunt, comprehenduntur. Similiter coniunxit Plut. de def. orac. 15 τὰτα ποιητὰς καὶ λογογράφους ἐν θεάτροις ἀγωνιζομένους λέγειν — 96. Phalaris dicitur καντήρ νηλῆς νόον, unde

ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις,
οὐδέ νιν φόρμιγγες ὑπαρόφιαι κοινωνίαν
μαλθακὰν παίδων δάροισι δέκονται.

190

τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἀέθλων·

εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ

100 ὅς ἂν ἐγκύρῃ καὶ ἔλῃ,

στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

195

96. παντᾶ CD — 97. ὑπαρόφιαι C — 98. δέκονται Boeckh.: δέχονται codd.

νηλὴς νόον vice compositi nominis, velut φιλόφρονος, νηλεοθύμον, fungitur — 97. κοινωνίαν μαλθακὰν . . . δέκονται, εἰς κοινωνίαν ἡδέαν δέχονται scholia interpretantur, rectius κοινωνίαν appositionem praedicativam pronominis νιν esse iudicabis: αὐτὸν δέχονται ὥστε κοινωνίαν μαλθακὰν γενέσθαι — 98. παίδων δάροισι· pueros in conviviis laudes hominum fortium etiam apud Romanos canere solitos esse, docet locus celeberrimus Varronis apud Nonium s. v. assa voce: in conviviis pueri modesti ut cantarent carmina antiqua, in quibus laudes erant maiorum, et assa voce et cum tibicine. In avia abiit Leop. Schmidt Pind. Leb. 255 interpretatus 'bei den Unterhaltungen der Kinder' — 99 ss. cf. l. v 12 sq.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩ.

Strophæ.

[illegible]

5

Quo loco victoria, quae poetae hoc carmen pangendi copiam fecit, reportata sit, iam veteres criticos litigasse scholia ad inscr. demonstrant. Atque Delphis eam non partam esse et falso hoc carmen inter Pythica relatum esse ex eo satis apparet, quod duae Delphicae victoriae, quas praeter victoriam carmine P. I celebratam Hiero obtinuit, celete reportatae sunt (v. schol. ad P. I inscr.), hanc quadrigis partam esse poeta ipse v. 4 profitetur. In re incerta maxime mihi Boeckhii sententia arridet, qui verbis τὸδε τὰν λιπαρὰν ἀπὸ Θηβῶν φέρων μέλος ἔρχομαι (v. 3) non solum locum, unde carmen mitteretur, sed etiam eum, quo victoria reportata esset, indicari existimavit. — Etiam magis de tempore, quo haec oda scripta sit, in diversas partes viri docti discedunt. Namque Boeckhius (Expl. Pind. et Kl. Schr. VII 430 ss.) carminum in honorem Hieronis regis scriptorum hoc carmen antiquissimum esse iudicavit; contra Bergkii et Drachmannus (Jahrb. f. cl. Phil. 1890 p. 441 ff.) post re-

ditum Pindari ab itinere Syracusano, Ol. 78 hoc carmen scriptum esse existimaverunt. Atque primum quod Hiero Syracusanus in hoc carmine (v. 1), non Aetnaeus dicitur, indicio esse videtur hoc carmen ante P. 1, quo rex nomine Aetnaei famam urbis nuper conditae illustravit, compositum esse. Sed huic argumento ne ego quidem multum tribuo, quandoquidem Hiero Olympiade 77 denuo Syracusanum se renuntiari iussit. Neque dissidiorum inter regem et poetam significatio (vv. 75—92) ad quaestionem chronologicam dirimendam multum valet. Ea enim et ante iter Syracusanum, simultate inter Hieronem et Polyzelum Theronemque flagrante (cf. O. II arg.), et post eius reditum, Bacchylide in maiorem gradum gratiae apud Hieronem evecto, facile oriri poterant (cf. schol. P. II 131). Sed praecipuum argumentum Boeckhii, ex commemoratione civitatis Locrorum a superbia inimicorum liberatae (v. 18) ductum, a nemine infractum esse contendo. Nam cum Anaxilaum, tyrannum Rhegii, Ol. 76, 1 ne arma Locris inferret minis Hieronis deterritum esse eundemque paulo post vita decessisse constat (v. Diod. XI 48, schol. P. I 99. II 34), hoc carmen non post annum 476/5 a. Chr. scriptum esse pro certo pono. Quod si certum est, alterum veri simile esse consequitur, calumnias, quibus Pindarus ab aulicis Hieronis se petitem esse significat, cohaerere cum inimicitiiis inter Hieronem et Theronem tum maxime flagrantibus. Nam cum Pindarus intima familiaritate Theronis eiusque gentis uteretur et in carmine O. II aperte se eius amicum et fautorem professus esset, in aula Hieronis exstitisse probabile est qui regis animum ad suspiciones pronum etiam magis exagitant. Sed non vicisse istos obtrectatores, sed regem reiectis istorum calumniis Pindaricae Musae favorem ambivisse, hoc ipsum carmen documento est. Qua de causa ego hoc carmen post O. II vere anni 475, quo Heraclea Thebana agebantur (v. Prol. XC), scriptum et Thebis Syracusas missum esse teneo.

In prooemio poeta nuntium se ferre dicit victoriae quadrigis ab Hierone partae (1—12), quem ut Cinyram olim a Cypriis, sic nunc a Locris virginibus gratum animum testificantibus pie praedicari (13—20). Qua in re cum Locros consilium, quod Ixion rotae illigatus mortalibus dedisse ferebatur, sequi dixisset (21—24), iam transit ad fabulam de Ixione narrandam, qui quod parricidii scelus commisisset et uxorem Iovis nefarie petisset, ex nube Iunonis formam imitata immanem prolem Centauri genuerit et post mortem gravissimis poenis in Orco affligatur (25—48). Deinde Iovis maiestate, quae in hac quoque fabula conspicua fuit, splendide illustrata poeta se a probris abhorrere asseverat et ad encomii carminis munus oratione reflexa Hieronis opes cum virtute coniunctas insigniter laudat eumque orat, ut Musae donum instar Phoenissae mercis missum benigne accipiat et fidibus succinens agendum curet (49—71). Sic epinicio perfecto in extrema parte (72—96) carminis, quam in media epodo incipere mireris, suam causam poeta egit, familiariterque cum Hierone colloquens monet eum, ut semet ipse cognoscat neve adulatoribus aurem praebeat; ipsum ab assentatorum fraudibus longe abhorrere, hominem veracem in omni forma rei publicae adulatori praestare ratum; sua sorte contentum se non altiora petere neque contra stimulum calcitrare, bonorum enim consuetudine ut fruatur, sibi unice cordi esse.

Carmen egregium cum in privatis rebus et simultatibus aulicae vitae versetur, multa habet obscura. Inprimis Ixionis fabula quomodo cum argumento carminis et poetae consilio cohaereat, iam veteres grammaticos quaesivisse scholia ad v. 39 docent. Ut enim Locri quod Hieroni debitam gratiam referunt, recte Ixionis praecepto oboedire dicuntur, ita parum liquet, cur istius scelera, quorum Locri certe immunes erant, tam fuse poeta tractarit. Atque quod veteres grammatici Bacchylidis calumnias et dicacitatem carpi opinati sunt, id neque ipsum satis exploratum est neque ad digressionem istam explicandam multum valet. Quod autem Boeckhius Hieronem ipsum, quod fratrem Polyzelum invidia persequeretur et Demaretam, uxorem mortui Gelonis, concupisceret, imagine Ixionis tecte tangi putavit, id prorsus a natura encomii et reliqua parte carminis abhorrere, Hermannus opusc. vii 117 et Luebbertus, De Pindari carmine Pythico secundo, Kiliae 1880 exposuerunt. Sed ne illis quidem, qui aut Anaxilaum tyrannum (Hermannus) aut cives seditiosos Syracusanos (Mezger in Philol. xxxv 430 ss.), aut plebem Thebanam optimatibus infestam (Leop. Schmidt Pind. Leb. 194 ss.) Ixionis imagine vellicari putarunt, suam sententiam satis probare contigit. Qua de causa nihil ego reconditi in illa fabula quaerendum esse ratus Pindarum, quod fabulam hominibus miracula audiendi avidis gratam et ab aliis nondum decantatam longius persecutus est, poetarum communi iure usum esse sentio.

De metris.

Odae huius splendidissimae pleraque cola sunt logaedica, ita tamen temperata, ut anacrusi crebro praemissa et admixtis pedibus trochaicis anapaesticisque concitatio cursus numerorum factus sit. Pro brevi syllaba iambicae dipodiae versus quinti epodi contra morem semel, v. 45, longam positione syllabam poeta admisit. Tetrapodiis tripodiae crebrae admixtae sunt, neque solum in fine versus, ut str. 1. 2. 6. ep. 2, sed etiam in media et initiali parte versus; earum nonnullae initiali syllaba longa longius producta (str. 5. 6. 8. ep. 7) vel iambica anacrusi extra ordinem posita (str. 7. ep. 6) removeri possunt; ceterae utrum ferendae an audacioribus remediis tollendae sint, ut in epodi versibus primo et tertio hac scansione

— — — — —
— — — — —

equidem in medio relinquo.

Carmen quomodo cantatum esse iudicemus, ex interpretatione versuum 67—71 pendet. Veteres enim grammatici Pindarum duo carmina misisse statuerunt, hoc carmen epinicium, quod ut faceret mercede ab Hierone conductus fuisset, et alterum hyporchema (*Καστόρειον*), quod gratis addidisset. Contra Boeckhius et Graefius (de Graecorum veterum re musica p. 63—5) Castoreum illud carmen (v. 69) ab hoc nostro carmine diversum fuisse negant, unde quae de illius cantu poeta vv. 69—71 praecipiat, ad hoc nostrum carmen epinicium trahenda sint. Quorum virorum si vera est sententia, hyporchematicus modus huius epinicii fuit, ut Hierone fidibus succinente, cantores cantasse simulque chorus tripudiasse putandi sint. Alterum quaeritur, utrum publice an intra parietes regiae aulae carmen cantatum sit. Atque tam privatae res in eo tractantur,

ut priorem sententiam nemo sanus amplectatur. Sed ne sic quidem extrema pars carminis offensione caret; qua de causa ultimam hanc partem (vv. 72–96) regi non ut coram aliis cantaretur, sed ut ab ipso perlegeretur, a poeta missam esse crediderim. Qua in re haec una offensio manet, quod poeta eam carminis partem, quae coram aliis agenda fuit, non usque ad finem epodi perduxit, sed a media epodo tertia (v. 72) privatam istam partem incohavit. Atque tum quidem temporis Pindarus artem suam nondum ad eum, quem in carminibus O. vii. xiii. N. x admiramus, perfectionis gradum adduxisse videtur, ut unaquaque pericopa triadica (strophæ antistrophæ epodo) plenam et in se rotundam sententiam amplecteretur. Dubito tamen an carminis publice agendi alia olim finis fuerit et in hanc fere sententiam exierit: *γένοι' οἷός ἐσσι μαθὼν καλὸς κάγαθός παρὰ πάνσιν αἰεὶ*.

Μεγαλοπόλεις ὧ Συράκοσαι, βαθυπολέμον	Στρ. α'.
τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν	
ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν	
δαιμόνιαι τροφοί,	5
ὑμῖν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θη-βᾶν φέρων	
μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,	
5 εὐάρματος Ἰέρων ἐν ᾧ κρατέων	
τηλανγέσιν ἀνέδθησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις,	10
ποταμίας ἔδος Ἄρ-	
τέμιδος, ἄς - οὐκ ἄτερ	
κείνας ἀγαναῖσιν ἐν	
χερσὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε πῶλους.	15

VARIA LECTIO. Inscr. 'Ιέρωνι τῷ αὐτῷ ἄρματι C, τῷ αὐτῷ D, inscr. et vv. 1-16 om. B — Schol.: καὶ οὗτος ὁ ἐπὶκυκλὸς γέγραπται μὲν 'Ιέρωνι νικησάντι ἄρματι, ἄδηλον δὲ εἰς ποῖον ἀγῶνα· διεστασιασται γὰρ οὐ μετρίως τοῖς περὶ ἡμῶν. οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐπὶκυκλον αὐτὸν εἶναι φασί, Τιμαίος δὲ θυσιαστήριον, Καλλιμαχος δὲ Νεμεακόν, Ἀμμόνιος δὲ καὶ Καλλίστρατος Ὀλυμπιακόν, ἔνιοι Πυθικόν, ὥς Ἀπολλώνιος ὁ εἰδογράφος, ἔνιοι δὲ Παναθηναϊκόν. αὐτίκα γοῦν Διονύσιος ὁ Φασσιλέτης οὐκ οἶεται δεῖν γράφειναι Τῶν λιπαρῶν ἀπὸ Θηβᾶν, ἀλλὰ Τῶν λιπαρῶν ἀπ' Ἀθηνᾶν, διὰ τὸ Παναθηναϊκὸν εἶναι τὸν ἐπὶκυκλον — 1. σφράκιονσ. C, σφράκιονσ. D — βαθυπνι. D, βαρυνπολέμον comi. Hecker — 2. ἱκαν. D — 7. ἄς comi. Hermann: τὰς codd. — 8. γεροῖ comi. C¹ —

COMMENTARIUM. V. 1. μεγαλοπόλιες· schol.: μεγαλοπόλιας ἔλπε τὰς Συρακούσας, ἐπεὶ δι' Ἀρχίας τέσσαρας πόλεις καταστρεφάμενος εἰς μίαν συνήγαγεν· εἰσι δὲ αὐταί· Ἀρχαδίην, Νεάπολιν, Ἐπιπολάς, Τύχην, quod ut bene expositum est, ita haec doctrina facile caremus, quandoquidem etiam Athenas μεγαλοπόλιας poeta dixit P. VII 1 — βαθυπολέμου· bellicosissimi, ut βαθύδοξοι, celeberrimi P. I 6, βαθυμῆτα, sapientissimus N. III 53 — 3. Θηβᾶν· non solum quod Pindarus carmen Thebis misit, sed etiam quod Hiero Thebanis Ioliis victoriam quadrigis reportaverat; v. arg. — 4. anapaestico metro bene depingit velocitatem quadrigarum — 6. Ὀρτυγίαν· schol.: ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ ἦν τὰ ἱπποτροφεῖα Ἰέρωνος· Ὀρτυγίαν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς Σικελίας χειρρόνησόν φασιν· αὕτη γὰρ νῆσος οὕσα τοπρότερον συνήφθη ταῖς Συρακούσαις. De hac paeninsula urbis Syracusarum Dianae deae sacra v. N. I 1 — 8. πόλιν· equos hoc nomine dixisse videtur, ut iuvenilem eorum vigorem praedicaret, neque enim iam tum temporis certamina equo-

- ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρθένος χερὶ διδύμα Ἀντ. α'.
 10 ὃ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς
 αἰγλάεντα τίθησι κόσμον,
 ξεστὸν ὅταν δίφρον 20
 ἐν θ' ἄρματα πεισιχάλινα κατα- ξευγνύη
 σθένος ἵππειον, ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
 ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσεν ἄλλος ἀνὴρ
 εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον, ἅποιν' ἀρετᾶς. 25
 15 κελαδέοντι μὲν ἄμ-
 φὶ Κινύραν - πολλάκις
 φάμαι Κυπρίων, τὸν ὃ
 χρυσοχαῖτα προφρόνως ἐφίλησ' Ἀπόλλων, 30
 ἱερέα κτίλον Ἀφροδί- Ἐπ. α'.
 τας· ἄγει δὲ χάρις φίλων
 ποίνιμος ἀντὶ Φέρ- γων ὀπιζομένα·
 σὲ δ', ὦ Λεινομένειε παῖ, - Ζεφυρία πρὸ δόμων 35

10. Ἑρμῆς C^{ac} — αἰγλάεντα CD — 11. τ' ἄρμ. C¹ D fort. recte; cf. Stzb. d. b. Ak. 1891 p. 42 — 13. ἐτέλεσεν CD — 14. εὐαυχέα D — 15. κινύραν E: κιννύραν CD — 16. χρυσοχαίτας CD, corr. Mosch. — 17. ποίνιμος conl. Spiegel: ποίτινος CD — ὀπαζομένα conl. M. Schmidt Pind. p. xcvi —

rum (ἵπποις) et pullorum (πώλοις) discernebantur; v. Prol. lxxi. πώλους κείνας dixit, quod illic victoriam reportaverant — 9. ἰοχέαιρα non est 'sagittis delectata', ut Kumpelius in lex. Pindarico interpretatur, sed 'sagittas fundens'; nomen enim iam ab Homero usurpatum compositum est ex ἰός et χέτω — 10. ὃ τ' ἐναγώνιος· schol.: ἐναγώνιος δὲ ὁ Ἑρμῆς, ὡς τῶν ἀγῶνων προστάτης, ὡς καὶ Αἰσχύλος (fr. 384) φησὶν· Ἑναγώνιε Μαίαις καὶ Λιδὸς Ἑρμᾶ. cf. O. vi 79 — αἰγλάεντα κόσμον. cf. Orph. Argon. 581 χρυσεῖων φαλάρων πολυτεχνία κόσμον — 11. ἐν θ' ἄρματα Aeolico usu dixit pro ἐς θ' ἄρματα· similiter v. 38 ἐν πάντα νόμον· cf. P. v 38. N. vii 31 — πεισιχάλινα· audacter poeta epitheton, quod eorum proprium est, ad currus traxit et priori parti verbali contra analogiam vim passivam tribuit 'oboedientia frenis' non 'persuadentia frenis' — 12. σθένος ἵππειον· ad analogiam Homericam βίη Ἡρακλείη· cf. σθένος ἡμιόνων O. vi 22 — 14. ἅποιν' ἀρετᾶς, praemium virtutis; cf. O. vii 15. N. vii 15. I. iii 7. viii 3 — 15. Cinyrae, mythico regi Cypriorum eidemque sacerdoti Veneris Paphiae, unde gens Cypria Cinyridarum descendit (v. schol.), Hieronem regem poeta comparat, quod hic quoque rex Syracusarum idemque sacerdos Cereris et Proserpinae (O. vi 35) fuit. Etymologia vero nominis Ἰέρων Pindarus fr. 105 abusus est ad sanctam dignitatem regis Hieronis significandam: σύνες ὃ τοι λέγω, ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας. Totam hanc rem docte illustrarunt scholia: διαπορεῖται δὲ τί δήποτε εἰς τοὺς τοῦ Ἰέρωνος ἐκαίνοιν τὸν Κινύραν προσήκται, εἰ μὴ ὅτι ταῖν θεοῖν ἱεροφάντης ἀπεδέδεικτο. Λεινομένους γὰρ νῆεις οἱ περὶ τὸν Ἰέρωνα τοῦ τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπον τῆς Κυρίας εἰς Σικελίαν κομίσαντος. — 17. ἄγει, sc. Κυπρίων, quos gratus animus, quo beneficia accepta remunerantur, adducit, ut hymno Cinyram praedicent — 18. schol.: Ἀναξίλα τοῦ Μεσσήνης καὶ Ῥηγίου τυράννον Λοκροῖς πολεμοῦντος Ἰέρων πέμψας Χρόμιον τὸν κηδεστὴν διηπειλήσεν αὐτῷ, εἰ μὴ καταλύσαιο τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον, αὐτὸν πρὸς τὸ Ῥήγιον στρατεύειν· οὐπερ δὴ πρὸς τὴν ἀπειλήν ἐνδόντος ἐν εἰρήνῃ διήγον οἱ Λοκροὶ ἐφ' οἷς οὖν ἔπαθον αἱ Λοκρίδες, ἦδον καὶ καθύμνον τὸν Ἰέρωνα· cf. schol. P. i 38 — πρὸ δόμων· aedibus egredientes in publico Hieronem libera-

- Λοκρὶς παρθένος ἀπύει,
 πολεμίων καμάτων - ἐξ ἀμαχάνων
 20 διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' - ἀσφαλέες.
 θεῶν δ' ἔφετ-μαῖς Ἰξίονα φαντὶ ταῦ-τα βροτοῖς 40
 λέγειν ἐν πετρόεν-τι τροχῷ
 παντᾶ κυλινδόμενον
 τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
 ἐποιχομένους τίνεσθαι.
- 25 ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμένεσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις Στρ. β'. 45
 γλυκὺν ἑλὼν βίοντον,
 μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,
 μαινομέναις φρασὶν
 "Ἦρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐ-ναὶ λάχον 50
 πολυγαθέες· ἀλλὰ νιν ὕβρις εἰς ἀνάταν ὑπεράφανον
 ὥρσεν· τάχα δὲ παθὼν ἐοικότ' ἀνήρ
 30 ἐξαίρετον ἔλε μόχθον. αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι 55
 φερέποννοι τελέθον-
 τι· τὸ μὲν ἥ-ρωες ὅτι
 ἐμφύλιον αἷμα πρό-
 τιστος οὐκ ἄτερ τέχνας ἐπέμιξε θνατοῖς·

23. παντᾶ CD — 24. ἀμοιβαῖσι D — 28. πολυγαθέος D^{po}E — ἔταν C^{ao}
 — ὑπερφίλον C — 30. ἔλε Mosch.: ἔσχε CD, ἔχε M — 31. ὅτι τ' CDE, τ'
 eiec. Hermann —

torem praedicant; cf. P. III 78 — 19. Λοκρὶς παρθένος· comparatio Hieronis cum Cinyra eo perficitur, quod ut Veneris sacerdotem mulierculae meretrices in fano deae degentes celebrabant, ita Hieronem liberatorem Locrenses non viri sed virgines; apud Locros autem maiore in honore feminas fuisse, quod principes gentis nobilitatem generis a matribus, non patribus derivarent, tradidit Aristoteles apud Polyb. XII 5. cf. O. IX 56. Töpfer, Attische Geneal. 194 s.

21. fabularis pars carminis incipit — θεῶν δ' ἔφετμαῖς· Ixionis impii vox cum per se parum valeat, deorum iussu prolata esse dicitur; punitus enim a diis et rotae illigatus homines commonuit, ut ne suum exemplum imitati ingrati contra eos essent, a quibus beneficia accepissent. — 21. cf. Soph. Phil. 676: λόγῳ μὲν ἐξήκονσ', ὅπωπα δ' οὐ μάλα, | τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς κατ' ἄντυγα δὴ δρομάδα | δέσμιον ὡς ἔλαβεν | παγκρατὴς Κρόνον παῖς — 24. ἐποιχομένους· de acc. c. inf. post dat. βροτοῖς (v. 21) cf. O. I 9 — 25. similem Ixionis animum Pindarus fingit atque Tantali, quem et ipsum ad deorum commercia admissum felicitatem ferre non potuisse exponit O. I 55 — 28. ἀνάταν· in Aeolico vocabulo digamma in cognatam vocalem *v* abiit, ut in ἀνερώ O. XIII 11; cf. P. III 24 — τελέθοντι· praesenti utitur, quod poena Ixionis perpetua manet, ut iam Homerus de diis et rebus divinis praesenti tempore usus est — 32. ἐμφύλιον αἷμα... οὐκ ἄτερ τέχνας· parricidium primus Ixion commisit, quod Deioneo socero id insidiarum struxit, ut ad convivium vocatus in scrobem carbonibus plenam et ut falleret antea leviter opertam incideret. Videntur autem primum duae de Ixione a diis punito fabulae circumlatae esse, cum alii eum, quod Iunonem reginam nefarie concupivisset, alii, quod Deioneo socero insidias impie struxisset, poenas luere dicerent; iam qui duas fabulas contaminabant, Ixionem, cum ab fraudulento isto parricidio nemo eum expiare voluisset,

- ὅτι τε μεγαλοκευθέεσσιν ἐν ποτε θαλάμοις Ἀντ. β'. 60
 Διὸς ἄκοιτιν ἐπει-
 ρᾶτο. χρὴ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ
 παντὸς ὄρᾳν μέτρον.
- 35 εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότηατ' - ἄθρόαν 65
 ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἰόντ', ἐπεὶ νεφέλα παρελέξατο,
 ψεύδος γλυκὺ μεθέπων, αἰδρις ἀνὴρ.
 εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτα πρέπεν Οὐρανιδᾶν, 70
 θυγατέρι Κρόνου· ὦν-
 τε δόλον αὐ-τῷ θέσαν
- 40 Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν 75
 πῆμα. τὸν δὲ τετράκναμον ἔπραξε δεσμὸν,
 ἔον ὄλεθρον ὄγ'. ἐν δ' ἀφύ-
 κτοισι γυιοπέδαις πεσῶν
 τὰν πολύκοινον ἄν- δείξατ' ἀγγελίαν.
 ἄνευ Φοι Χαρίτων τέκεν - γόνον ὑπερφιάλον,

34. κατ' αὐτὸν em. Thiersch: καθ' αὐτὸν C^{ac}, καθ' αὐτὸν C^{no} D —
 35. ἄθρόαν: ὄρῳ v. l. schol. — 36. ποτὶ κοῖτον ἰόντ' coni. Boeckh, cui prae-
 iuit ex parte Jacobs: ποτὶ (ποτὲ C^a) καὶ τὸν ἴκοντ' codd.; ποτε καὶ τὸν ἰόντ'
 Schneidewin, ποτε καὶ τὸν· ἐκὼν Fraccaroli — 38. Οὐρανιδᾶν Bergk: Οὐρανιδᾶν
 codd., Οὐρανίδα ex schol. Mommsen — 39. ἀντε E: τὰν τε C, ἔν ποτε D
 — 41. ἐν ἀφ. (omisso δ') D — γυιοπέδαισι C — πετῶν requiro cum Her-
 werdeno — ἀνδείξ. coni. Mitscherlich: ἀνεδείξ. codd. vett., ἀνδείξ. Mosch. —

supplicem Iovem adiisse et ab eo non solum expiatum, sed etiam ad deorum
 mensas admissum esse fabulabatur; v. Diod. iv 69 et schol. Eur. Phoen. 1185 —
 34. κατ' αὐτὸν, pro quo Attici καθ' αὐτὸν dicebant, dicendi usus Pindaricus
 flagitat; cf. O. xiii 53. Ceterum Pindarus reddit sententiam Pittaci τὰν κατὰ
 σαρτὸν ἔλα, ut similiter Aeschylus Prom. 890 — 36 ss. schol. Eur. 1186: Ἰξίων f. l. c.
 ἀκολασταίνων ἰδὼν τὴν Ἥραν ἡράσθη αὐτῆς· μὴ φέρονσα δὲ ἡ Ἥρα τὴν μανίαν
 αὐτοῦ φησι τῷ Διὶ· ἐφ' ᾧ ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς βουλόμενός τε γνῶναι εἰ γε
 ἀληθές ἐστιν, ἀπέικασε τῇ Ἥρᾳ νεφέλην, ἣν ἰδὼν ὁ Ἰξίων, νομίσας τὴν Ἥραν
 εἶναι, μίγνυται αὐτῇ καὶ ποιεῖ παῖδα διφυῆ, τὰ μὲν ἀνδρόπουν ἔχοντα, τὰ δὲ
 ἵππων, ἐφ' οὗ καὶ οἱ λοιποὶ Κένταυροι γεγόνاسι. Pindarus hanc fabulam ita
 mutavit, ut non Centauro, Ixionis et Nephelae filio, ipsi corpus ex equo et
 homine mixtum fuisse fingeret, sed filiis Centauri ex equabus procreatis;
 tota autem fabula ex vetere carmine epico de pugna Lapitharum et Centau-
 rorum sumpta esse videtur. Prorsus alia de origine mixtae formae Centauri
 Apollonius Arg. ii 1231 ss. et Pherecydes in schol. ad Apoll. i. l. narraverunt —
 37. ἀνὴρ· nomen hoc additum ad infirmitatem humanae mentis significandam,
 ut v. 43 ἀνδράσι i. e. mortalibus dii contrarii ponuntur — 40. καλὸν πῆμα· oxy-
 moron ad exemplar καλὸν κακόν. quod de Pandora dixit Hesiod. theog. 585 —
 τετράκναμον· rotae priscis temporibus quatuor radii erant (cf. P. iv 214), qua
 forma rotae apte hic poeta usus est, ut manus et pedes Ixionis illigatos fuisse
 significaret — 41. ἀγγελίαν· praeceptum illud, ut homines grati sint adversus
 benefactores (v. 24), tamquam nuntium hominibus missum; confer Christianorum
 εὐαγγέλιον — 42. ἄνευ χαρίτων Plutarchus amat. 3 et unus ex scholiastis blan-
 das voluptates concubitus interpretantur; melius alter scholiasta haec verba
 cum γόνον iungit vertens ἄχαριν γόνον, ut Gratiae nascenti Centauro non ad-
 fuisse dicantur —

μόνα καὶ μόνον, οὐτ' ἐν ἄν- 80
 δράσι γερασφόρον οὐτ' - ἐν θεῶν νόμοις·
 τὸν δνύμαξε τραφοῖσα Κέν-ταυρον, ὃς
 45 ἵπποισι Μαγ-νητίδεσσιν ἐμίσγνυτ' ἐν - Παλίου
 σφυροῖς, ἐκ δ' ἐγένον-το στρατὸς 85
 θαυμαστός, ἀμφοτέροις
 ὁμοῖοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν
 κάτω, τὰ δ' ὑπερθε πατρός.

θεὸς ἅπαν ἐπὶ Φελπιδέσσι τέκμαρ ἀνύεται, Στρ. γ'. 90
 50 θεός, ὃ καὶ πτερόεντ'
 αἰετὸν κίχε, καὶ θαλασσαι-
 ον παραμείβεται
 δελφῖνα, καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἑκαμ-ψε βροτῶν, 95
 ἐτέροισι δὲ κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ χρεῶν
 φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.
 εἶδον γὰρ ἐκάς ἐὼν ταπόλλ' ἐν ἀμαχανία
 55 ψογερόν Ἀρχίλοχον, 100
 βαρυλόγοις - ἐχθεσιν
 πλαινόμενον· τὸ πλου-
 τεῖν δὲ σὺν τύχῃ πότμου σοφίας ἄριστον.

43. ἀνδράσι D E: ἀνθρώποισι C — 44. δνύμαξε C — τραφοῖσα Mosch. —
 49. τέκμαρ C — 50. καὶ om. D — 53. κακαγορίαν Schmid — 54. ἐν μαχ. D —
 55. βαρυλόγοις Byz.: βαρυλόγοισιν CD — 56. πότμου σοφίας τ' coni. Bergk —

46. ἐγένοντο στρατὸς· structura quam dicunt κατὰ σύνεσιν· στρατὸς autem hic, ut saepe apud Pindarum (v. O. v 12), non exercitum, sed populum significat — 48. ματρόθεν iuxta πατρός vim genetivi habet; cf. O. vii 24 — 49. veram esse fabulam de Iove cupiditatem Ixionis frustrante et puniente poeta comprobatur summa Iovis potentia et maiestate.

49. a fabulosis ad praesentes res redit, suam causam cum laude Hieronis miscens — ἐπὶ ἐλπίδεσσι, secundam suam voluntatem; contrarium est παρὰ ἐλπίδα O. xiii 83; cf. ἐπ' ἐχθῇ P. ix 89 — 50. κίχε . . . παραμείβεται . . . ἑκαμψε· in sententia generali aoristo gnomico simulque praesenti Graeci utuntur; cf. N. iii 40 — 51. ὑψιφρόνων τιν', non certum aliquem superbum, sed unum et alterum, ut olim Ixionem, nunc Anaxilaum; cf. N. i 64 — 52. ἐμὲ δὲ χρεῶν κτλ. transitu frigido Pindarus utitur, ut a fabula de fraude Ixionis ad rem propositam et Hieronis laudem se revocet: suum esse munus in carmine encomio, ut non more Archilochi in rebus turpibus narrandis et vituperandis versetur, sed in rebus praeclare gestis praedicandis. Somnia sunt scholiastae ubi vis inimicitias Pindari et aemulorum eius odorantis, cum ad δάκος ἀδινὸν adnotet: ἀνίττεται δὲ εἰς Βακχυλίδην· αἰεὶ γὰρ αὐτὸν τῷ Ἰέρωνι διέσυρεν. Illud verisimilius, poetam nomine κακαγοριᾶν et exemplo Archilochi tecte simul se defendere contra calumnias eorum, qui cum eum non solum veridicum, sed etiam conviciorum amantem insinulassent, regis Hieronis animum ab eo abalienabant — 56. τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχῃ πότμου σοφίας ἄριστον· σοφίας cum πλουτεῖν, πότμου cum τύχῃ coniungendum est, ut sententia evadat Pindari familiarissima, summum bonum esse affluentiam opum cum sapientia coniunctam; quod Boeckhius scripsit πότμου, σοφίας ἄριστον, homines divites sapientia (σοφία) fieri perperam ponit —

- τὸν δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἔλευθέρα φρενὶ πεπαρεῖν, Ἄντ. γ'. 105
 πρύτανι κύριε πολλᾶν
 μὲν εὐστεφάνων ἀγνῶν
 καὶ στρατοῦ. εἰ δέ τις
 ἦδη κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τι-μᾶ λέγει 110
 60 ἔτερόν τιν' ἂν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
 χαύνα πρᾶπίδι παλαιμονεῖ κενεά.
 εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἄμφ' ἀρετᾶ
 κελადέων. νεότα- 115
 τι μὲν ἀρή-γει θράσος
 δεινῶν πολέμων· ὕθην
 φῶμι καὶ σὲ τὸν ἀπείρουα δόξαν εὐρεῖν,
 65 τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἄν- Ἐπ. γ'.
 δρεσσι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν 120
 πεξομάχαισι· βου-λαὶ δὲ πρεσβύτεραι
 ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος - σὲ ποτὶ πάντα λόγον
 ἐπαινεῖν παρέχοντι. χαῖ-
 ρε. τόδε μὲν κατὰ Φοί-νισσαν ἐμπολὼν 125

57. πεπαρεῖν B C D E: πεπορεῖν Mosch. — 59. κτεάνοισι C — 61. χαύνα . . . κενεά ex scholiis Pauw: χαύνα (χαύνα B) . . . κενεά (κενεῖα D) codd. — 65. ἄνδρεσσι conl. Hermann: ἀνδράσι B C D — πεξομάχοισι C — 66. σὲ ποτὶ πάντα ex scholiis Bergk: ποτὶ πάντα (omisso σὲ) A B C D, ποτὶ ἅπαντα Tricl., ποτὶ σὲ πάντα Boeckh —

57. νιν· opes cum sapientia coniunctas — πεπαρεῖν scholia interpretantur πορῆσαι καὶ παρασκευάσαι ἢ περιποιῆσαι ἢ παρῶσαι ἢ πλουσίους ἀποδείξαι· Hesychius lexicographus πεπαρεῖν· ἐνδείξαι, σημήναι. Vox obsoleta, pro qua Byzantinorum πεπορεῖν recipere dubitavi, a πορεῖν nisi dialectica varietate differre non videtur — 59. κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τιμᾶ· praepositio cum ad utrumque membrum pertineat, secundo soli adiecta est, ut supra v. 10 διφρον ἐν θ' ἄρματα, P. iv 130 νύκτεσσιν ἐν θ' ἀμέραις, N. ix 11 οἴκων ἀπό τ' Ἀργεος, N. x 33 Ἐρμῆ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ, P. viii 99 Δι καὶ κρέοντι σὺν Διάκῳ, I. i 29 θεέ-θροισί τε Δίρκας καὶ παρ' Εὐρώτα. Comparare iuvat similem collocationem negationis, de qua v. O. xi 18 — 62. ἀναβάσομαι στόλον· similem comparisonem poetae laudes hominum canentis cum nauta coronatam navem consendente habes O. xiii 49 — 63 ss. in laudatione Hieronis fortia facta, quae iuvenis ille (νεότατι μὲν v. 63) in pugnis contra Carthaginienses, imprimis ad Himeram edidit, et sapientia consilia (βουλαὶ δὲ v. 63), quae senectutem decent, particulis μὲν . . . δὲ opponuntur — 65. πρεσβύτεραι· comparativus, nisi plane suam vim exuit, duas extremas partes aetatis, iuventutem et senectutem, comparat; cf. P. i 35; simili in sententia positivo πρέσβυς poeta usus est P. iv 22 — 66. σὲ ποτὶ πάντα λόγον ἐπαινεῖν· haec verba pendent ab ἀκίνδυνον ἔπος παρέχοντι: prudentia tua consilia laudatorem a periculo mendacii tutum reddunt, ut te omni ex parte laudare possit.

67. χαῖρε· hac formula hic et N. iii 76 de carmine epinicio ad finem perducto decedit, valere virum laudatum iubens, ut in fine epistolarum et elogiorum facere solebant. Similiter autem poeta in hoc carmine atque in carmine P. i encomio perfecto suam causam in epilogo agit. — τόδε μὲν κτλ. ut in loco conclamato primū certas res expediamus, τόδε μέλος est hoc, in quo versamur, carmen epiniciū, κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὼν carmen instar l'unicae mer-

μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἄλως - πέμπεται·
 τὸ Καστόρειον δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορ-δαῖς θέλων
 70 ἄθροισον χάριν ἐπ- τακτύπου
 φόρμιγγος ἀντόμενος. 130
 γένοι' οἷος ἐσσι μαθών. καλὸς τοι
 πίθων παρὰ παισίν, αἰεὶ

καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενῶν Στρ. δ'.
 ἔλαχε καρπὸν ἀμώ-
 μητον, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν 135
 τέρεται ἐνδοθεν,
 75 οἷα ψιθύρων παλίμαις ἔπει' αἰ-εὶ βροτῶν.
 ἕμᾳχον κακὸν ἀμφοτέροις διάβολιαν ὑποφάτιες, 140

68. πέμπεται τὸ Καστόρειον, σὺν δ' Αἰολ. Hartung — 69. θέλων codd.: ἐκὼν Boeckh, quod paraphrasis exhibet — 71. ἀντόμενος D — 72. γένοι' οἷος Tricl.: γένοι δ' οἷος B, γένοιτο δ' οἷος CD, γενοῦ δ' οἷος Mingarelli — 74. ἀμωμήτων conl. Jacobs — 75. βροτῶ conl. Heindorf — 76. διαβολιᾶν codd.: διαιβολιᾶν Bergk — ὑποφάτιες B CD: ὑποφάντιες Boeckh probabiliter, ὑποφάτορες ex scholiis conl. Bothe —

cis navi missum, τὸ Καστόρειον sc. μέλος carmen hyporchematicum, ad quod chorus tripudiarer, a Castore Lacone denominatum (cf. I. 1 16), ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς carmen Aeolicis modis cantandum (cf. O. 1 105). Hinc profecti duo carmina Pindarum misisse veteres grammatici et Hermannus opusc. vii 123 statuerunt, hoc carmen epinicion mercede conductum, alterum hyporchematicum a poeta gratis (χάριν) additum, cuius initium fuisse dicunt σύνες ὁ τοι λέγω, ξαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ (fr. 105). At hoc nostrum carmen tam artificiose et diligenter factum est, ut ad legendum, non ad cantandum et saltandum id destinatum fuisse plane improbabile sit. Deinde numeri et oratio huius carminis plane Aeolici sunt (cf. ἀνάταν v. 28 et ἐν c. acc. vv. 11 et 16), ut Aeolicum hoc carmen Aeolicis fidibus vix opponi potuerit. Denique hyporchema illud, quod grammatici afferunt (fr. 105), cum Hieronem urbis Aetnae conditorem appellet, a temporibus huius carminis alienum est. Qua de causa cum Boeckhio magis in eam sententiam inclino, ut non duo carmina, sed eiusdem huius carminis verba a Pindaro facta et saltationem Hieroni fidibus accinenti instituendam significari ducam. Quodsi ita est, χάριν apparet non appositionem esse nominis τὸ Καστόρειον neque carmen gratis missum significare, sed cum ἀντόμενος ad normam verborum eundi (cf. O. x 87) coniungendum esse hanc in sententiam: saltationem Castoream Aeolicis fidibus factam specta, gratam heptachordam phormingemprehendens. — 72. γένοι' οἷος ἐσσι μαθών: praesta te talem, qualem a natura te factum esse cognoveris; primum igitur omnium cura, quod Delphica sententia γνώθι σεαυτὸν praecipit, ut te ipsum cognoscas, ne quidquid adulatores de te tuisque facultatibus praedicant, credulus audias — καλὸς τοι πίθων: respicit Galenus de usu part. 1 22: καλὸς τοι πίθηκος παρὰ παισίν αἰεὶ, φησί τις τῶν κελαιῶν, ἐναμιμνήσκων ἡμᾶς ὡς ἐστὶν ἄθρυμα γελοῖον παιζόντων παίδων τοῦτο τὸ ζῷον. De contemptu simiae conf. Aristoph. Ran. 1085 βομολόγοι δημοπίθηκοι — καλὸς . . . καλός: iterata hac acclamatione lusum puerorum ludit stulte turpem bestiam blandientium. Similiter acclamationem καλός, καλός iterant Theocritus viii 73, Bion i 71, Callimachus epigr. 30 — 73. Rhadamanthum, qui quod severo iudicio omnia expendat summo honore floreat, Hieroni ad aemulandum proponit — 76. ἀμφοτέροις schol.: καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσιν — διαβολιᾶν, producta vocali finali praepositionis ad concursum brevium syllabarum vitandum, ut Theogn. 321 διάβολιγ — ὑποφάτιες:

- ὄργαις ἀτενὲς ἀλωπέκων ἱκελοι.
 κερδοὶ δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;
 ἄτε γὰρ εἰνάλιον
 πόνον ἐχοί-σας βαθὺν 145
- 80 σκευᾶς ἐτέρας, ἀβάπ-
 τιστός εἰμι φελλὸς ὥς ὑπὲρ ἔρκος ἄλμας.
- ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς Ἄντ. δ'.
 δόλιον ἀστὸν ὅμως μὲν 150
 σαίνων ποτὶ πάντας, ἀγὰν
 πάγχυ διαπλέκει.
 οὐ Φοι μετέχω θράσους. φίλον εἶ-η φιλεῖν
 ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἄτ' ἐχθρὸς ἔων λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι, 155
- 85 ἄλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς.
 ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει,
 παρὰ τυραννίδι, χῶ-
 πόταν ὁ λάβ-ρος στρατός, 160

78. κερδοὶ conl. Huschke: κέρδει codd. — τί τοῦτο μάλα C — τελέθει: τί δὴ οἱ B — 79. ἐναλ. B C D; cf. O. ix 99 — ἐχοίσας C D: ὀχοίσας B, ὀχοίσας conl. Ahlwardt — βάθει conl. Hartung, βαθὺν Bergk — 80. εἰμι praeferunt Bergk³ et Schnitzer de Pind. emend. 32 — 81. ἀδύνατον δ' D — 82. ἀγὰν Boeckh: ἄγαν codd., ἄταν Heyne — διάπλεκε v. l. schol. recent. — 84. ἴων Huschke — 87. λαύρος B D —

schol.: ὑποφάντες δὲ ἀντὶ τοῦ ἐρμηνεύεται καὶ διάβολοι. Ex hac explicatione non cum Bothio concludere audeo scholiastam in suo libro ὑποφάτορες exaratum invenisse; immo ille abstractis nominibus poetam pro concretis usurpasse monuit, unde calumniarum delationes idem significant atque calumniatores et delatores. Acute autem Hermannus opusc. vii 121 monuit a Pindaro ὑποφάντας eosdem, qui Syracusis ποταγωγίδες audirent, significari; convicium enim latere in ipso nomine ποταγωγίδα, quo tales homines cum meretricibus componerentur. De re ipsa vide Aristot. polit. v 11: οἶον περὶ Συρακούσας αἱ ποταγωγίδες καλούμεναι, καὶ τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἰέρων ὅπον τις εἴη συνουσία καὶ σύλλογος· cf. Phot. lex. ποταγωγίδες· φάνται ἢ μνηνταί, et Plut. Dion. 24, de curiositate p. 522 — 78. κερδοὶ vulpi fabulae comparat calumniatorem ob calliditatem; eum tamen nihil proficere addit, incozum enim se evasisse ex insidiis calumniatorum. Rerum hunc mihi ordinem et cursum fingo: primum Hiero Pindarum quoque ad suam aulam regiam adducere cogitabat; tum aulici, inter quos Bacchylidem quoque fuisse haud improbabile est, ut regem ab eo consilio deterrerent, Pindarum omni modo calumniabantur; ad postremum tamen Hiero reiectis istis criminationibus Pindarum per legatos invitavit, ut victoriam, quam nuper Thebis recuperaverat, sua Musa praedicaret — 79 s. eadem comparatione simili in causa usus est Aesch. Choeph. 505: παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι | θανόντι, φελλοὶ δ' ὥς ἄγουσι δίκτυον, | τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σώζοντες λίνον — βαθύ, nisi cum Bergkio in βαθύν corrigere praestat, vim adverbii habet: suber in aequore maris natat, dum reliqua pars retis in profundum maris demersa piscationis labore premittitur — 81. κραταιόν, quod valeat nocere ei, qui falsis criminibus petitur — 82. ἀγὰν διαπλέκει· metaphora a cane et palaestra petita astutus homo adulando omni modo sinum facere et se insinuare dicitur; cf. Aeschin. in Ctes. 28: ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο — 86. ἐν πάντα νόμον· ad quodvis

χῶταν πόλιν οἱ σοφοὶ
τηρέωντι. χρεὶ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

ὃς ἀνέχει ποτὲ μὲν τὰ κεί- Ἐπ. δ'.

νων, τότε αὖθ' ἐτέροις ἔδω-

κεν μέγα κῦδος. ἀλλ' - οὐδὲ ταῦτα νόον 165

90 λαίψει φθονερῶν· στάθμας - δέ τινος ἐλκόμενοι

περισσᾶς ἐνέπαξαν ἔλ-

κος ὀδυναρὸν ἔᾶ - πρόσθε καρδίᾳ,

πρὶν ὅσα φροντίδι μητίον-ται τυχεῖν. 170

φέρειν δ' ἔλαφ-

ρῶς ἐπανχένιον λαβόν-τα ζυγὸν

ἀρήγει· ποτὶ κέν-τρον δέ τοι

95 λακτιζέμεν τελέθει

ὀλισθηρὸς οἶμος. ἄδόντα δ' εἴη 175

με τοῖς ἀγαθοῖς ὀμιλεῖν.

88. τηρέωντι BC — 89. ἀνέχει D — ποτὲ BC: ποτὲ D — τότε αὖθ' Tricl.: τότε δ' αὖθ' BCD — 90. τινος C¹ — ἐλκόμενοι . . . ἐνέπαξαν DC¹⁰: ἐλκόμενος . . . ἐνέπαξεν BC¹⁰ — 92. μητίωνται coni. Thiersch — 95. λακτιζέμεν C.

genus civilium institutorum — 88. οἱ σοφοί· optimates, qui in aristocraticis civitatibus cum aliis tum inferioris Italiae laude sapientiae florebant et partim Pythagoreorum sectae adscripti erant — χρεὶ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν· cum quidquid deus impertiat, homini ferendum esse poeta dicat, hoc quoque inimicos suos admonet, ne sibi quod nunc beneficio dei maiore gratia et auctoritate floreat, invideant; at istos addit hac ratione non commoveri, sed cum dei numine neglecto invidere pergant, ipsos sibi vulnera infligere — 90. στάθμας δέ τινος ἐλκόμενοι περισσᾶς homines dici videntur, qui iusto maiora moliuntur; unde autem locutio ista tracta sit, obscurum est; scholiastae ad lineam agri-mensorum referunt, Hermannus opusc. vii 121 ad funem, quem in palaestra pueri ἐλκυσσίνδα ludentes utrimque ad se trahere conantur — 94. ποτὶ κέντρον λακτιζέειν· contra stimulum calcitrare, proverbialiter a Graecis dicitur; cf. Aesch. Ag. 1624. Prom. 323, Eur. Bacch. 795.

ΠΥΘΙΟΝ. Γ'.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ.

ΚΕΑΗΤΙ.

Strophae.

ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ ὦ
 ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ ἰ - - ἰ ὦ - - ἰ ὦ ὦ ἰ
 - ἰ ὦ - ὦ ὦ
 ἰ ὦ - ὦ ἰ ὦ - ὦ ἰ, - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - - ἰ ὦ ὦ
 5 ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ ἰ - - ἰ ὦ ὦ
 ἰ ὦ - ὦ ἰ | ἰ ὦ - - ἰ ὦ - - ἰ ὦ ὦ
 ἰ ὦ - ὦ ἰ - - ἰ ὦ - -

Epodi.

ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - ὦ ἰ ὦ - - ἰ ὦ ὦ ἰ
 ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ ἰ - - ἰ ὦ ὦ
 ἰ ὦ - ὦ ἰ ὦ - ὦ ἰ ὦ
 5 ἰ ὦ - ὦ ἰ - - ἰ ὦ - - ἰ ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - ὦ ἰ - - ἰ ὦ ἰ - - ἰ ὦ ὦ ἰ
 ἰ ὦ - ὦ ἰ - - ἰ ὦ - ὦ ὦ
 ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ ἰ - - ἰ ὦ - ὦ
 ὦ - ὦ ἰ - - ἰ ὦ - - ἰ ὦ ὦ

Argumentum.

Remotam, non recentem victoriam celeste partam (v. 74) hoc carmen spectare poeta particula *πρὸς* v. 74 declaravit; iam cum ex scholiis ad P. I et III inser. compertum habeamus Hieronem Pythia celeste bis, Pyth. 26 et 27, vicisse, ad has victorias illustrandas opportunitate nescio qua oblata poetam hoc carmen scripsisse apparet; neque enim unam coronam, sed plures coronas v. 73 praedicat. Quo autem tempore carmen scriptum sit, cognomen Hieronis *Ἀίτνατος* (v. 69) et totius carminis argumentum satis certa indicia praebent. Namque *Ἀίτνατος* Hiero ante urbem Aetnam Ol. 76, 1 conditam cognominari non potuit, et splendidae victoriae Pythicae Hieronis quadrigis a. 474 partae nulladum in hoc carmine mentio fit. Itaque inter annos 476 et 471, fortasse brevi ante expeditionem contra Etruscos, quo tempore regem morbo calculi

laborasse ex carmine P. i comperimus, Pindarum hoc carmen misisse apparet. Accuratiore Boeckhio definire conatus est, qui cum redeunte Pythiade sollemnia victoriarum iterata esse sibi persuasisset, mense Augusto anni 474 carmen scriptum esse opinatus est. Minus mihi eiusdem viri ingeniosi acumen probatur, versibus 56 ss. mortem filii vel filiae Hieronis et regis ipsius consilium sedem imperii Syracusis Aetnam transferendi significari putantis. Immo poetam in dulci hoc carmine ipso studio fabulandi ad res latius tractandas et exornandas tractum esse lectorumque animos leniter secum trahere (*ψυχὰς ἡγεῖν*) sentio; cf. Hermannum Opusc. vii 129 ss. et Heimsoethium Rh. M. v 16 ss, accuratius Boeckhii argutias refutantes.

Carmen fere totum in Hieronis animo ob malam valetudinem consolando consumitur; statim in exordio poeta ut Chiron etiam nunc vivat, optat, ut qua Aesculapium instituit arte aegrotanti regi medeatur (1—7). Inde fabulam de Aesculapio, filii Apollinis et Coronidis, natalibus vita morte lepide et copiose narrat (8—62). Quo facto ad sententiam, unde exorsus erat, ita redit, ut cum sibi non liceat regi optimo coronisque victoriarum splendidis ornato Aesculapium medicum adducere, ad matrem deorum preces pro salute eius fundat (63—79). Interim ei ex considerata communi hominum sorte, in qua mala bonis commixta esse iam Homerus dixerit et clarissimorum virorum, ut Cadmi et Pelei, fata doceant, solatii argumenta petenda esse (80—104). Ad extremum se quoque suum animum fortunae accommodare dicit et, si magnas opes haberet, magnam sibi famam paraturum esse favore poetarum.

Fabulam Coronidis et Aesculapio Pindarus ex Hesiodi Eoeis, quorum versus scholia ad P. iii 14 et 48 afferunt, repetivit, quo eodem fonte Pherecydem historicum usum esse ex scholiis ad P. iii 50 comperimus. Tertio a. Chr. saeculo eandem fabulam Isyllus, poeta tenuissimus Argivus, in paeane enarravit, cuius versus ex ruinis templi Aesculapio Epidaurei protractos Wilamowitzius Phil. Unt. ix 13 ss. uberrimis commentariis instruxit.

De metris.

Carminis huius indoli, magis in Hieronis animo consolando quam in victoria celebranda versantis, numeri dactylo-epitritici aptissimi sunt. In digerendis versibus a vetere usu ita poeta discessit, ut in quarto versu strophae pentapodiam dactylicam admitteret et epodi versum ultimum capite suo privaret. Versiculus tertius monocolos strophae, si sententiam spectas, modo vice epodi (vv. 3. 26. 49. 79), modo proodi (v. 72) fungitur, modo utrimque pendet (vv. 10. 33. 56. 95. 102), ut similes versiculi O. viii ep. 5. I. i 4. v 4; numeris idem cum antecedenti versu cohaeret. Mor. Schmidt, Minutiae Sophocleae, 1881 p. 4, cum Pindarum versus symmetrice disposuisse sibi persuasisset, tertium versum strophae cum priore parte quarti versus coniunxit, unde primus versus septimo, secundus sexto, tertius quinto responderent. Prorsus alias symmetriae rationes Rosbachius, Griech. Metr.³ 458, cum excogitasset, pentapodiam quarti versus a reliqua parte versus separavit. Ego cur ob has subtilitates symmetricae compositionis a Boeckhianis rationibus non discedendum putarim, in Prol. LVIII exposui, nescio tamen an rectius strophae versum quartum in duos versus quam in duo cola divides et totum

carmen dipodice percutias, licet poeta post catalecticam tripodiam sexti versus strophae versum v. 52 non incidere. Denique carmen poeta ut in comissatione caneretur se misisse, versu 73 significavit.

Ἦθελον Χείρωνά κε Φιλυρίδαν, Στρ. α'
 εἰ χρεὼν τοῦθ' ἀμετέρας ἀπὸ γλώσσας κοινὸν εὐξασθαι Φέπος,
 ζῶειν τὸν ἀποιχόμενον,
 Οὐρανίδα γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνου, 5
 βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίου Φῆρ' ἀγρότερον,
 5 νοῦν ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἷος ἔων θρέψεν ποτὲ 10
 τέκτουα νωδυνίας
 ἄμερον γνιαρκέος Ἀσκληπιόν,
 ἦρωα παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.
 τὸν μὲν εὐίππου Φλεγυᾶ θυγάτηρ, Ἀντ. α'.
 πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἑλειθυίᾳ, δαμείσα χρυσεόις 15
 10 τόξοισιν ὕπ' Ἀρτέμιδος
 ἐν θαλάμῳ, δόμον εἰς Αἶδα κατέβα
 τέχναις Ἀπόλλωνος. χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος 20
 γίνεται παίδων Διός. ἡ δ' ἀποφλαυρίζαισά νιν

VARIA LECTIO. INSCR. Ἰέρωνι νικήσαντι κέλῃτι τὴν κς' (κε' C) καὶ κς' πυθιάδα B C D. — Schol.: Ἰέρωνι Πύθια νικήσαντι τὴν κς' πυθιάδα γέγραπται· μέμνηται δὲ καὶ τῆς πρὸ ταύτης πυθιάδος, ὥστε ἐπὶ ταῖς δύο νίκαις τὴν ᾧδὴν συντετάχθαι. συνάδει δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῶν χρόνων. ὥς γὰρ ἤδη βασιλεύοντός φησιν· ὅς Συρακ. ν. β. πρ. ἀστ. (v. 70)· καθίσταται δὲ ὁ Ἰέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ος' (Ol. 76, 1 Aetna urbe condita; ος' corr. Sitzler) ὀλ., τῆς κη' πυθ. τῇ προκειμένη Ὀλυμπιάδι συγχρόνον οὔσης, ὥστε πάντῃ τε καὶ πάντως μετὰ τὴν ὕστερον πυθιάδα, ἥτις γέγονε περὶ (i. e. circa) τὴν ος' (ος' corr. Schroeder) ὀλ., συντετάχθαι τόνδε τὸν ἐπίνικον — 1. Φιλλ. B C D^{vc} — 4. εὐρυμέδοντος C — βάσει C — 5. νοῦν Tricl.: νόον B C D — 6. τέκτον' (τέκνον B) ἀνωδ. B C D — γνιαρκέος codd.: νωδυνίαν... γνιαρκέων coni. Hermann — 7. ἀλεκτ. B — 8. φλεγυᾶ B C — 9. εἰλεθ. C — 11. εἰς Αἶδαο (Αἶδα Byz.) δόμον ἐν θαλάμῳ codd., transpos. Oelschlaeger —

COMMENTARI. V. 1. Φιλυρίδαν· metronymicum non patronymicum est, Philyra enim mater Chironis fuit; cf. P. vi 22; pater eius ferebatur Saturnus, ut paulo post v. 4 Pindarus ipse dicit, consentiens cum Pherecyde ap. schol. Apoll. Arg. II 1231: Φερεκίδης φησὶν ὅτι Κρόνος ἀπεικασθεὶς ἔπρω ἐμίγη τῇ Φιλύρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ — 2. ἦθελον... ἀμετέρας ἀπὸ γλώσσας· similiter numerum variat infra v. 41 et N. III 1 — 4. ἀγρότερον comparationis vi abiecta eum, qui ruri degit, significat (cf. P. I 35), contra ἄγριος eum, qui cum vita rustica feros mores induit. Ceterum φῆρ, quo nomine Chiron etiam P. IV 119 notatur, in Thessalica dialecto idem significasse dicitur, quod in vulgari oratione θῆρ — 5. ἀνδρῶν φίλον· φιλάνθρωπον — 8. Φλεγυᾶς princeps fuit veteris gentis Phlegyarum (cf. hymn. Hom. xv 3), cuius filia Coronis ab Apolline Aesculapium concepit — 9. πρὶν τελέσσαι, antequam foetum partui maturum edidisset; cf. Eur. Bacch. 100 ἔτεκεν δ', ἀνίκα Μοῖραι τέλεσαν, ταυροκέρων θεόν — 10. Ἀρτέμιδος. Apollo et Diana suis sagittis, id est ardentibus radiis siderum (cf. v. 50), morbos pestiferos mortalibus, ille maribus, haec feminis, inicere credebantur —

- ἀμπλακίαισι φρενῶν,
 ἄλλον αἶνησεν γάμον κρύβδαν πατρός, 25
 πρόσθεν ἀκαιρεκόμα μιχθεῖσα Φοῖβω.
- 15 καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρὸν, Ἐπ. α΄.
 οὐκ' ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
 οὐδὲ παμφώνων λαχὰν ὕμεναιων, ἄλικες 30
 οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
 ἔσπερ' αἰς ὑποκουρίζεσθ' αἰοδαῖς· ἀλλὰ τοι
 20 ἤρατο τῶν ἀπεόντων· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον. 35
 ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
 ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω,
 μεταμῶνια θηρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν. 40
- ἔσχε τοιάυταν μεγάλην ἀνάταν Στρ. β΄.
 25 καλλιπέπλον λῆμα Κορωνίδος. ἐλθόντος γὰρ εὐνάσθη ξένου
 λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας. 45
 οὐδ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῳ
 Πυθῶνι τόσσαις ἔειπεν ναοῦ βασιλεὺς

14. ἀκαιρεκ. B C; ἀκερσεκ. D; cf. I. 17 — 15. cum praecedente versu coniunxit et post καθαρὸν punctum posuit Heyne — 16. οὐδ' corr. Hermann et Boeckh; equidem satis esse duxi post Φοῖβω interpungere — νυμφίαν coni. Schmid: νυμφίδιαν B C D — 24. τοιάυταν I M: τοι ταύταν B C^p D, τοιαύτης C^{ac} — 27. μηλοδ. B C^p, μαδοδ. D¹, μηδοδ. C^{ac} D² —

13. αἶνησαν γάμον· verbo in hac re sollemni; cf. Eur. Or. 1092 ἥς λέχος γ' ἐπήνεσα, 1672 καὶ λέκτρο' ἐπήνεσα — κρύβδαν πατρός· cum ad concubitum et Ischyis et Apollinis referri possit, ad priorem referri praestat, ut impietas Coronidis significetur — 14. ἀκαιρεκόμας· Apollo intonsus et capillos summittens a poetis et artificibus fingebatur — 16. οὐκ ἔμεινε· non gravi amore hospitibus perculsa, sed quod verecundiam dei, cuius semen conceperat, domi quidem observabat, virginum aequalium lusibus et epulis interesse noluit. Wilamowitzii (Phil. Unters. ix 59) interpretatio "sie konnte nicht abwarten, dass hochzeitsmal und brautlied herankäme" ab hoc loco aliena est; nimirum frustra nuptias cum deo exspectasset — 19. ὑποκουρίζεσθαι, sollemne verbum de cantilenis ante conclave sponsarum cantandis, quales Sapphus ὕμναιοι et ἐπιθαλάμια erant; cf. Hesych. κουριζομέναις· ὕμναιουμέναις — 20. ἤρατο· Coronis amore Ischyis alienigenae, cum ille domum patris hospes venisset, flagrare coepit. Iam quod huic narrationi generalis sententia de perverso amore rerum remotarum (cf. N. iii 30) adnectitur (20—24), Pindari proprium est, ad adiunctas res frequenter exspatiantis et narrationi praecepta sapientiae immiscentis; cf. O. i 8. P. iv 92. 248. xii 17. N. i 53. iii 53. ix 15. x 78. I. i 13. 63. Inde nihil est causae, cur Hieronis amicos, quod a peregrinis medicis auxilium petiverint, a poeta tecte reprehendi statuamus — 24. ἀνάταν pro ἀφάταν, ἄταν· cf. P. ii 28. O. xiii 81 — 25. λῆμα Κορωνίδος, periphrastice, ut ἴς Τηλεμάχοιο, Οἰνομάου βία (O. i 88), σθένος ἡμιόνων (O. vi 22) — 26. ἀπ' Ἀρκαδίας· sensim quem Coronis deperierit, aperit; hic Arcadem eum fuisse significat, v. 31 nomen Ἰσχυος addit — 27. Apollinem deum sua divina mente Coronidis perfidiam cognoscentem Pindarus fecit apreta veteri de corvo internuntio dei traditione, quam Hesiodus in Eois proposuerat: τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἐκ τῆς ἀπὸ δαιτός | Πυθῶ ἐς ἡγαθέην καὶ ῥ' ἔφρασεν ἔργ' αἰδήλα | Φοῖβω ἀκερσεκόμῃ, ὅτι Ἰσχυς γῆμε Κορωνίην | Εἰλατίδης, Φιλεγάο διογνήτοιο θύγατρά.

Λοξίας, κοινᾷνι παρ' εὐθυτάτῳ γνώμαν πιθῶν, 50
 πάντα φίσαντι νόφ·
 ψευδέων δ' οὐχ ἔπτεται· κλέπτει τέ νιν
 30 οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Ελλατίδα Ἀντ. β'. 55
 ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον, πέμψεν κασιγνήταν μένει
 θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
 ἐς Λακέρειαν. ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος 60
 κρημνοῖσιν ᾧκει παρθένος. δαίμων δ' ἕτερος
 35 ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν· καὶ γειτόνων
 πολλοὶ ἐπαῦρον, ἀμᾶ δ'
 65 ἐφθαρεν, πολλὰν δ' ὄρει πῦρ ἐξ ἐνὸς
 σπέρματος ἐνθορόν αἰστωσεν ὕλαν.

ἄλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ Ἐπ. β'.
 σύγγονοι κοῦραν, σέλας δ' ἀμφέδραμεν
 40 λάβρον Ἀφαιστοῦ, τότε ἔειπεν Ἀπόλλων· Οὐκέτι 70
 τλάσσομαι ψυχᾷ γένος ἀμὸν ὀλέσσαι
 οἰκτροτάτῳ θανάτῳ ματρὸς βαρεῖα σὶν πάθῃ.
 ὥς φάτο· βάματι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ 75

28. γνώμα CD¹, γνώμα Boeckh — πιθῶν con. Schmid: πεπιθῶν BCD
 — 32. ξειν. Byz.: ξειν. BCD — 34. μοιβιάδος B — 36. ἀμᾶ codd. vett., ἀμᾶ
 Q, ἀμᾶ et ἀμᾶ schol. — δ' BD: γ' C, τε schol. — πολλὰν δ' ἐν BCD, ἐν
 eiec. Mosch. — 39. δ' om. D — 40. λαῦρον B — 41. ὀλέσθαι con. Schmid
 — 43. πρώτῳ] τριτάτῳ con. Aristarchus, τέτῳ con. Bergk —

Poeta enim Thebanus, cum de deorum sanctitate et maiestate altiora et ve-
 riora sentiret, veteris famae vestigia derelinquere et deorum fabulas ad digni-
 tatem divinae sapientiae immutare non dubitabat; cf. O. i 36. viii 31. N. iii 34.
 viii 20. x 80 — μηλοδύκος Ἰλυθῶνι, quod ovium aliarumque bestiarum hostias
 accipiebat — 28. κοινᾷνι παρ' εὐθυτάτῳ ex iudicio integerrimi sodalis, animi
 omnia scientis, menti persuadens; παρ' non esse cur praeverbium esse ducamus
 a suo verbo πιθῶν tmesi disiunctum, usus praepositionis παρὰ c. dat. arguit,
 ut ap. Demosth. 10, 17 ταῦτα τοίνυν ἑκαστον εἰδὸτα καὶ γιγνώσκοντα παρ' αὐτῷ
 δεῖ μὴ Δί' οὐ γράφαι κελεύειν πόλεμον —

29. νιν, νόον, qui etiam verbi ψεύδεται subiectum est — 30. ἔργοις οὔτε
 βουλαῖς pro οὔτε ἔργοις οὔτε βουλαῖς, cf. O. xi 18 — 34. ἐς Λακέρειαν Pindarum
 secutus Apollonius Rhodius narrat iv 616: τὸν ἐν λιπαρῇ Λακέρειᾳ | διὰ Κορωνίς
 εἰκτεν ἐπὶ προχοῇς Ἀμύροιο. Pindarum ipsum memorem Hesiodi λακέρυζα
 κορώνη (opp. 715) Coronidem Laceraeae habitasse finxisse ingeniose Herwerdenus
 perspexit. Δωτίῳ ἐν πεδίῳ Coronidem habitantem fecit hymn. Hom. 15, 3 et
 Hesiod. fr. 76 — ἕτερος, adversus, fausto genio contrarius, ut N. viii 3 — 36. cf.
 Hes. opp. 238 πολλάκι καὶ σύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρός ἀπηύρα. Pulchre hanc
 sententiam Pindarus illustravit comparatione incendii silvae montanae ex una
 scintilla orti — 38. τείχει· munito castello, non muro simplici ligneus rogos
 comparatur — 39. σέλας Ἀφαιστον, σέλας πυρός; item Nonnus xxxvi 181 Ἥφαι-
 στον πεφύλαξο σέλας, Pind. N. iii 40; iam Homerus simili metonymia usus est
 B 126. Ψ 33; v. Volkmann Rhetorik p. 425 sq. — 43. βάματι δ' ἐν πρώτῳ cum
 Homerus Il. xiii 20 dixisset τρεῖς μὲν ὀρέξαν' ἰὼν (Ποσειδῶν), τὸ δὲ τέτατον ἵκετο

ἄρπασε· καιομένα δ' αὐτῷ διέφανε πυρά·
 45 καὶ ῥά νιν Μάγνητι φέρων πόρε Κενταύρῳ διδάξαι 80
 κολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων Στρ. γ'.
 ἐλκέων ξυνάονες, ἢ πολὺ χαλκῷ μέλη τετραμένοι 85
 ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
 50 ἢ θερινῷ πυρὶ περθόμενοι δέμας ἢ
 χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων 90
 ἔξαγεν, τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
 τοὺς δὲ προσανέα πί-
 νοντας, ἢ γυίοις περάπτων πάντοθεν
 φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθοῦς. 95

ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται, Ἀντ. γ'.
 55 ἔτραπεν καὶ κείνον ἀγάνορι μισθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς,
 ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσει
 ἤδη ἀλωκότα· χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων 100
 ῥίψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοᾶν στέρνων καθέλεν
 ὠκέως, αἶθων δὲ κεραυνὸς ἐνέσκιμψεν μόρον. 105

44. διέφανε *D C*²: διέφαινε (-γεν *B*) *B C*¹, διέχαινε Schmid scholiorum glossam διεσχίσθη secutus — 48. συνάονες *B*, ξυνάοντες *C*¹ — 52. περάπτων *C*: περιάπτων *BD* — 57. ἀλ. Schmid: ἐάλ. codd., ὀλωλότα coni. Naber — δι' δ' *C* — 58. ἐνέσκηψεν *B* —

τέκνωρ, Pindarus, ut potentiam dei augeret, primo passu finem quem petebat assecutum Apollinem facit — 44. διέφανε· intransitive, ut ap. Xenoph. mem. III 10, 5 τὸ μεγαλοπρεπές τε καὶ ἐλευθέριον διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων διαφαίνει.

45. redit poeta ad γ. 5 Χείρων θρέψεν ποτὲ τέκτονα νωδυνίας — 47. αὐτοφύτων sponte natorum ulcerum; opposita sunt iis, quae hostes gladio vel saxo infligunt — 49. χερμάδι· pro χερμαδίῳ Homericō, quod cum formam diminutivi nominis habeat, vi primitivum aequiparat — 51. morborum aestu vel frigore ortorum distinguit curam aut incantationibus (ἐπαοιδαῖς) factam aut medicamentis bibendis inungendisve aut denique secando; in remediis autem enarrandis orationis formis variis, ut adsolet, utitur — 52. περάπτων pro περιάπτων, ut περὶ ὁδοῖς pro περιόδοις *N.* XI 40, et περ' pro περὶ *O.* VI 32. *P.* IV 265 — 55. ἀγάνορι μισθῷ, mercede valde opes viri augente; ut enim πλοῦτον μεγάλωρα dixit *O.* I 2, sic etiam ἀγάνωρα πλοῦτον *P.* X 18 — 56. ἄνδρα, hominem mortalem. Schol.: λέγεται δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς χρυσῷ δειλασθεῖς ἀναστῆσαι Ἰππόλυτον τεθνηκότα, οἱ δὲ Τυνδάρεων, ἔτεροι Καπανέα, οἱ δὲ Γλαῦκον, οἱ δὲ Ὀρφικὸν Τρῆναιον, Στῆσιχορος δὲ ἐπὶ Καπανεὶ καὶ Λυκούργῳ, οἱ δὲ διὰ τὰς Ἱφροτίδας ἰάσασθαι, οἱ δὲ διὰ τὸν Ὀρίωνα, Φύλαρχος ὅτι τοὺς Φινεΐδας ἰάσατο, Φερεκύδης δὲ ὅτι τοὺς ἐν Λεῖφοις θνήσκοντας ἀναβιοῦν ἐποίησεν. Vides, ut comminiscendo Graeci fabulam simplicem nominibus fabulisque variis exornaverint — 57. δι' ἀμφοῖν . . . στέρνων· ipsa variatio formae admonet, ut ἀμφοῖν non vice adiectivi fungi puteinus 'per utraque pectora', sed genetivi 'per pectora utriusque, Aesculapii et cui is medebatur' —

χρὴ τὰ Φεικότα παρ
 δαιμόνων μαστενέμεν θναταῖς φρασίν,
 60 γνόντα τὸ παρ ποδός, οἷας εἰμὲν αἶσας.

μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον Ἐπ. γ'.
 σπεῦδε, τὰν δ' ἐμπρακτον ἄντλει μαχανάν. 110
 εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναι' ἔτι Χείρων, καὶ τί Φοι
 φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
 65 ἁμέτεροι τίθεν' ἱατῆρά τοί κέν νιν πίθον 115
 καὶ νυν ἐσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσιν θερμαῖν νόσων
 ἢ τινα Λατοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρος.
 καὶ κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἴονίαν τέμνων θάλασσαν 120
 Ἀρέθουσας ἐπὶ κράναν παρ' Αἰτναῖον ξένον,

70 ὃς Συρακόσσαισι νέμει βασιλεὺς Στρ. δ'.
 πρᾶυς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θανμαστός 125
 πατήρ
 τῷ μὲν διδύμας χάριτας
 εἰ κατέβαν ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν
 κῶμόν τ' ἀέθλων Πυθίων αἴγλαν στεφάνοις, 130
 τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἔλ' ἐν Κίρρα ποτί,
 75 ἀστέρος οὐρανίου,
 φαμί, τηλανγέστερον κείνῳ φάος 135
 ἐξικόμαν κε βαθὺν πόντον περάσαις.

60. γνόντας C — εἰμὲν C¹ D^{ac}: εἰμὲν D^{pc}, ἤμεν C², εἰμὲν B; εἰμὲν an
 εἰμεν poeta dixerit, incertum est; scripsit EMEN — 64. ἐν om. BCD, habent
 codd. rec. — 67. πατέρα coni. Bergk — 70. συρακοσ. B: συρακος. D, συρα-
 κους. C — 71. δὲ BC: τε D — 74. ἔλ' ἐν Pauw: ἔλεν BD, ἔλε C — 76. πόν-
 τον BD: πόρον C —

59. θναταῖς φρασίν et ad μαστενέμεν et ad εἰκότα referendum est; con-
 ferunt sententiam celebrem Eur. Alc. 809 ὄντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν
 χρεῶν.

61. a fabula mythica ad res praesentes transit — φίλ᾽ ἀνδρῶν schol.: ὁ
 λόγος πρὸς ἑαυτόν· cf. O. 1 4. Hom. Od. xx 18; suum animum cum alloquatur,
 ad Hieronem admonitio tendit — 63. σώφρων idem fere hoc loco valet atque
 σῶς, vivus, cf. v. 106 — 66. καὶ νυν· νυν etiam in formula καὶ νυν corripere
 ausus est Pindarus O. iii 34. vii 13. x 78. P. iv 42. ix 71 — θερμαῖν νόσων, febrili-
 um morborum — 67. Λατοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρος· medicum (ἱατῆρα) seu
 Apollinis filium dictum (i. e. Ἀσκληπιόν) seu Jovis ipsius hominumque deumque
 patris (i. e. Ἀπόλλωνα). De dicendi formula conferre iuvat Soph. El. 385 ἐξὸν
 πατρός πάντων ἀρίστον παῖδα κεκλησθαι — 69. Αἰτναῖον ξένον· Aetnaeum
 audivisse Hieronem, quod Aetnam urbem condidit, ex P. 1 cognovimus, ξένον
 autem poeta eum appellat proleptice, quod ab eo, opinor, ut suo hospitio
 uteretur, invitatus erat; denique nomine βασιλέως eundem ornat, quod Ol. 76, 1
 (v. schol. ad inscr. carm.) Aetna urbe condita Hiero se una cum filio Dinomene
 (v. P. 1 60) reges nuncupari iussit, ut Aetnaeorum perinde atque Lacedaemonio-
 rum bini reges essent — 72. διδύμας χάριτας, quae fuerint ut epexegesi explicet,
 addit ὑγίειαν et κῶμον — 75. φαμί rectae orationi interpositum est, ut passim ἔφη.

ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω Ἀντ. δ'.
 Ματρί, τὰν κοῦρα παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται
θαμὰ

σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.

140

80 εἰ δὲ λόγων συνέμεν κορυφάν, Ἰέρων,
 ὀρθὰν ἐπίστα, μανθάνων οἶσθα προτέρων·
 ἔν παρ' ἐσλὸν πῆματα σὺνδυο δαίονται βροτοῖς
 ἀθάναντο· τὰ μὲν ὦν
 οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
 ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

145

τὴν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται.

Ἐπ. δ'. 150

85 λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρεται,
 εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλής

78. μέλπονται C — 79. σεμνὸν D^{ac}? — θεῶν vel θεῶν C^{ac} — 80. ἐπίστασαι μαθὼν coni. Naber probabiliter — 81. δαίονται BCD: δέονται schol. ad O. 1 97, unde δαίοντι Mommsen — 85. τοι om. C¹ — 86. σ' ὁ μέγας coni. Bergk —

77. Graecis minus quam nobis usurpato more poeta, quod medica arte Hieroni aegrotanti opitulari non posset, preces se pro eius salute fundere dixit — 77 sq. schol.: Ἀριστοδόμος φησιν Ὀλύμπιον ἀθλητὴν διδασκόμενον ὑπὸ Πινδάρου γενέσθαι κατὰ τὸ ὄρος, ὅπου τὴν μελέτην συνετίθει, καὶ ψόφον ἱκανὸν καὶ φλόγα ἰδεῖν καταφερομένην· τὸν δὲ Πίνδαρον ἐπαισθόμενον συνιδεῖν Μητρὸς θεῶν ἄγαλμα λίθινον (Meteorstein) τοῖς ποσὶν ἐπερχόμενον, ὅθεν αὐτὸν συνιδρῶσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν καὶ Πανὸς ἄγαλμα· τοὺς δὲ πολίτας πέμπαντας ἐς θεοῦ πυρθέανεισθαι περὶ τῶν ἐκβησομένων· τὸν δὲ ἀνειπεῖν, ἱερὸν Μητρὸς θεῶν ἰδρῶσασθαι· τοὺς δὲ ἐκπλαγέντας τὸν Πίνδαρον διὰ τὸ προειληφέναι τὸν χορημὸν, ὁμοίως τῷ Πινδάρῳ ἐκείῃ (pro ἐκεῖ) τιμὰν τὴν θεὸν τελείας. Ad hanc fabulam, quam Aristodemus ex commentariis sacerdotum templi matris deae sumpsisse videtur, pertinet commentum vitae Pind. Vrat. in Prol. c 17 — 78. σὺν Πανί· schol.: οὐχ ὅτι αἱ κόραι σὺν τῷ Πανὶ χορεύουσι καὶ ἀννυνοῦσι τὴν Ῥέαν, ἀλλὰ τὴν Ῥέαν καὶ τὸν Πᾶνα ἀννυνοῦσι. πάρεδρος γὰρ ὁ Πᾶν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων φησὶν· Ὁ Πᾶν Ἀρκαδίας μεδίαν, ἕως τοῦ, Ματρὸς μεγάλας ὁπαδὲ σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν (fr. 95) — ἄλλως· πρὸς τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πινδάρου Μητρὸς θεῶν ἰδρῶντο ἱερὸν καὶ Πανός, ὅπερ αὐτὸς ἰδρῶσατο· cf. vit. Pind. in Prol. p. c. Contra Welckerus ad Philostrat. p. 465 et Michaelis, Il dio Pan colle ore e con nimfe, annal. del. Istit. arch. 1863 p. 331, loco Philostr. II 12 ἔλγοντο καὶ αἱ Νύμφαι χορεύσαι οἱ (τῇ Ῥέᾳ) καὶ ἀνασκιρτῆσαι τὸν Πᾶνα· et simili loco Eur. Ion. 492 ss. χοροὺς στείβουσι ποδοῖν Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι . . . ὅταν αὐλοῖς σωρίξης, ὃ Πᾶν· his locis commoti, cum κόρας Nymphas intellexissent, Nymphas una cum Pane Magnam deam celebrare opinati sunt. Scholiastarum interpretationem adiuvari etiam pulchro anaglypho Boeotio prope Tanagram reperto adnotant Furtwängler, Satyr aus Pergamon p. 23 et L. Gurlitt Arch. Zeit. 1880 p. 188 — 80. προτέρων· cum proverbialis et popularis esset sententia ἐν παρ' ἐσλὸν πῆματα δύο, qua sententia sapientiae summam (κορυφάν) contineri poeta dicit, veteres sapientes eius auctores esse ferebantur — 84 ss. quam vera ista sententia sit, exemplis Pelei et Cadmi comprobatur, qui cum summa potentia floruerint, tamen malis non caruerunt — 85. τύραννον· regem, non regem crudelem suae potestate abutentem vox tyranni hic significat, ut in fabula Sophoclea Ὀιδίποδος τυράννου, cuius de fabulae titulo confer doctam commentationem Aristophanis in hypothesis illius fabulae —

οὐκ ἔγεντ' οὐτ' Αἰακίδα παρὰ Πηλεΐ
οὔτε παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν 155
ὄλβον ὑπέρτατον οἱ σχεῖν, οἷτε καὶ χρυσαμπύκων
90 μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπίλοις 160
ἥιον Θήβαις, ὁπόθ' Ἀρμονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
ὁ δὲ Νηρῆος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

καὶ θεοὶ δαΐσαντο παρ' ἑμφοτέροις, Στρ. ε'. 165
καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον χρυσέαις ἐν ἔδραις, ἔδνα τε
95 δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων 170
ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν. ἐν δ' αὖτε χρόνῳ
τὸν μὲν ὀξείαισι θύγατρεις ἐρήμωσαν πάθαις
εὐφροσύνας μέρος αἶ 175
τρεις· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς πατήρ
ῆλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυνῶνα.

100 τοῦ δὲ παῖς, ὄνπερ μόνον ἀθανάτα Ἀντ. ε'.
τίκτεν ἐν Φθιά Θέτις, ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυχᾶν λιπῶν 180
ῶρσεν πυρὶ καϊόμενος
ἐκ Δαναῶν γόνυ. εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει
θνατῶν ἀλαθείας ὁδόν, χρὴ πρὸς μακάρων 185
τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλλοτε δ' ἄλλοιαι πνοαὶ

87. ἔγεντ' B^{nc} D, ἔγεντο B^{ac}, ἐγένετ' C — 88. λέγονται γέ μὰν B C D, γέ eiec. Mosch. — 98. γέ om. D, γ' αὖ Hermann — 99. ἦλθεν C — 100. ἀθάνατος E — 101. λιπῶν: βαλῶν coni. Hecker coll. O. viii 3°, δικῶν Herwerden — 102. ὥρσεν ἐν πυρὶ B D —

87. ἔγεντο· pro ἐγένετο per syncopen, ut P. vi 24 et Hes. theog. 193 — 90. ἐν ὄρει i. e. Pelio Musae Peleo et Thetidi (cf. N. v 22), in urbe Thebis Cadmo et Harmoniae hymenaeos cecinisse ferebantur. Hymenaeum carmen nuptiarum Cadmi et Harmoniae Pindarus ipse pauxerat in hymno Thebano, cuius exstant fr. 29—33. Eodem pertinet Eur. Phoen. 922: Ἀρμονίας δὲ ποτ' εἰς ἡμεναίους ἦλθον Οὐρανίδαι, φόρμιγγι τε τείχεα Θήβας τὰς Ἀμφιονίης τε λόρας ὑπο πύργος ἀνίστα. Etiam Pausaniae (ix 12. 5) aetate in arce Cadmea locus, quo Musae hymenaeum cecinissent, ostendebatur: Ἐλλήνων δὲ τοῖς ἀποδεχομένοις ἄσαι Μοῖσας ἐς τὸν Ἀρμονίας γάμον τὸ χωρίον ἐστὶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, ἐνθα δὴ φασι τὰς θεὰς ἄσαι. In sella vero Amyclaea teste Paus. iii 14, 12 ἐς τὸν γάμον Ἀρμονίας δῶρα κομίζουσιν οἱ θεοί — 91. γᾶμεν, Κάδμος, quo ducebat quod proxime antecedit Θήβαις — 94 sq. eandem rem (nuptias Thetidis et Pelei) similibus verbis Pindarus, epicum carmen Cypriorum secutus, N. iv 66 ss. iii 56 et Catullus carm. 61 descripserunt atque artifices cum alii tum Clitias (v. Mon. Inst. iv 51 ss., Baumeister Denkm. n. 1883) picturis illustraverunt, nisi quod hi deos curru vehentes, non in sedilibus (ἔδραις) sedentes ponebant — 97. θύγατρεις . . . αἱ τρεῖς· Ino Agave Autonoe; paulo aliter fata Cadmeae domus narravit O. ii 23 ss. — 99. Θυνῶνα· eidem Semelae nomen dedit O. ii 23 — 101. τόξοις. Paridis, ut in Aethiopide narratum erat — 102. πυρὶ καϊόμενος, in rogo concrematus Achilles — 104. τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν· εὖ cum ad al-

105 ὑψιπετεῖν ἀνέμων.

ἄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται
σῶς, πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἔπηται.

190

σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις 'Επ. ε'.

ἔσσομαι· τὸν ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασὶν

δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὴν θεραπεύων μηχανάν.

110 εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄβρὸν ὀρέξαι,

195

ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.

Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόν', ἀνθρώπων φάτις,

ἔξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ

200

ἄρμωσαν, γινώσκωμεν. ἃ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς

115 χρονία τελέθει, παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

205

105. ἄλβος δ' BCD, δ' eiec. Triel. — 106. σῶς coni. Emperius: ὁς codd.; πάμπολος coni. Dissen. — ἐβρίσας C^{ac} — 110. πλοῦτον: πότμον coni. Hartung — 111. κεν: καὶ C¹ — 112. σαρπηδ. codd., σαρπαδ. in lapide Farnesiano exstare animadvertit Ahrens d. gr. ling. dial. II 144 — 113. κελαδεν. C ex κελαδεῖν. corr. — 114. γινώσκωμεν. ἃ δ' ἀρ. Schmid: γινωσκομένα δ' ἀρ. codd.

terum membrum (πασχόμεν) adiectum sit, ad utrumque membrum (πάσχοντ' et πασχόμεν) pertinet, ut simile quid de negatione et praepositionibus vidimus O. XI 18 et P. II 59. Praeivit Pindarus Horatio ep. I 11, 22: *tu quancunque deus tibi fortunaverit horum, grata sume manu* — 105. summae felicitati maxime impendere periculum adversae fortunae, res est ab omnibus omnium temporum poetis decantata; simili imagine aurae secundae et adversae Pindarus usus est O. VII 95: ἄλλοτ' ἄλλοιαι διαθύσσοισιν αὐραὶ — 107. σμικροῖς et μεγάλοις neutr. gen. — 110. ut itentidem in hoc carmine, sic hoc quoque loco poeta sub sua persona Hieroni consilia dat: si mihi deus, ait, gratas divitias det, magnam me sperem famam assecuturum esse, poetas scilicet largis muneribus adducentem, ut mea praeclara facta carminibus illustrent. Sic Hieronis liberalitatem efflagitat, poetarum admonens ope factum esse, ut Sarpedonis bellicae virtutes et Nestoris prudentia consilia in ore hominum etiamtum vigeant. Ceterum conferre iuvat Theocriti carm. 18, quo ille similiter se Hieroni iuniori praeconem praeclare factorum offert — 112. φάτις: pro φάτιας: est enim appositio nominum Νέστορα καὶ Σαρπηδόνα — 113. τέκτονες: cf. Cratineum τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων in Aristoph. eq. 577 — 115. πράξασθαι, efficere carminibus, ut virtutes immortalitate floreat, non res praeclare facere, vel comparare qui virtutes praedicent poetas; suam enim artem efficere et cum fortibus factis suorum clientium componere in fine carminum consuevit, ut O. I 117. VI 105. IX 107. XIII 115. P. II 96. IV 299. V 124. N. III 80. IX 54. I. V 63. VI 75.

ΠΤΘΙΟΝ. Δ'.

ΑΡΚΕΣΙΑΔΑ, ΚΤΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

ἄ υ - - ἄ ω - ω υ |
 ἄ υ - - ἄ ω - ω - | - ἄ υ - - ἄ ω - ω υ |
 ἄ υ - - ἄ ω - ω - | - ἄ υ - - ἄ υ - υ
 ἄ ω - ω ἄ ω - υ υ - υ |
 5 ἄ ω - ω - | - υ - υ ἄ υ υ |
 υ υ - - ἄ υ - - | ἄ ω - ω ἄ ω υ |
 ἄ υ - - ἄ υ - - | - υ - - ἄ υ υ |
 υ υ - υ ἄ υ - - |

Epodi.

ἄ υ - - ἄ ω - ω - | - ἄ υ - - ἄ υ υ
 ἄ ω - ω - - ἄ υ - υ ἄ ω - ω υ
 ἄ υ - - ἄ υ - - | ἄ ω - ω υ
 ἄ ω - - ἄ υ - - | - ἄ υ - ω υ |
 5 - ἄ ω - ω ἄ ω - - ἄ υ - υ
 υ υ - | - ἄ υ - υ υ υ
 ἄ υ - υ ἄ ω - ω - | - υ - - ἄ υ - υ |

Argumentum.

Arcesilaus IV. Batti IV. filius, qui Cyrenarum octavus post Battum I. rex fuit (v. Prol. cxxvi), Pythiade 31 = 466 (462) a. Chr. quadrigis Pythia vicit. Eundem Ol. 80 = 460 a. Chr. Olympicam victoriam obtinuisse scholia ad P. iv inser. tradunt, eumque iam tum, cum P. v canebatur, Olympicum certamen animo volvisse Pindarus ipse extremo carmine quinto (v. 124) significat. Arcesilai nostri proavus et regiae stirpis Cyrenaicae auctor Battus ab Herodoto iv 150 dicitur *Βάττος ὁ Πολυμνήστου ἐὼν γένος Εὐφημίδης τῶν Μινυέων*. Atque Euphemi nomen uni ex comitibus Batti, conditoris urbis, fuisse idemque aequali cuidam nostri victoris Arcesilai, quo ad mercennarios milites in Graecia conducendos ille usus sit, Didymus in scholiis ad P. iv 455 docte exponit. Minyae autem originis indicia ex nominibus Cyrenaicorum magistratuum *Ῥάσορος* et *Ἀῖσωρος* Boeckhius Expl. 264 bene repetivit. Iam cum reges Cyrenarum et a Minyis se

ortos profiterentur et Euphemum, quem auctorem gentis ferebant, olim Taenari in agro Lacedaemonio suam sedem habuisse crederent, duas res genealogi Cyrenaici ita contaminaverunt, ut Euphemum unum ex Argonautis, quos Pindarus ipse P. iv 69 Minyas dixit, fuisse et eius progeniem, quam ex Minya femina Lemni insulae genuisset, primum Lacedaemonem et deinde Theram venisse fabularentur (cf. Herod. iv 145. 147). Haec ficta et commenticia esse et Minyas, priusquam Lacedaemonii coloniam Theram deducerent, insulam Theram tenuisse post Odofredi Mülleri sagacissimum de Minyis librum inter omnes constat. Sed non id hoc loco quaeritur, sed quid Cyrenaei crediderint et Pindarus ab iis acceptum habuerit. His certe, cum a Minyis et Euphemo originem ducerent, fabula Argonautarum et vetus Minyarum fama gratissimae fuerunt. — Praeter Argonauticas res Damophili cuiusdam Cyrenaei causam huic epinicio poeta intexuit. Nostri enim Arcesilai regnum, ut iam maiorum eius, Arcesilaeorum ii. et iii. (v. Herod. iv 160. 162), civilibus seditionibus magnopere vexatum fuit, cum et regiae domus gentiles inter se dissiderent, et plebis factiones regiae potestatis iura et privilegia impugnarent. Ex iis autem, qui civili tumultu represso in exilium exacti erant, etiam Damophilus fuit, de quo scholia ad P. iv 467 haec adnotant: *ἐν τοῖς οὖν στασιώταις ἦν καὶ Δημόφιλος, ὃς καὶ αὐτὸς ἀνάστατος γέγονε τῆς πατρίδος καὶ φυγαδευθεὶς ἔρχεται εἰς Θήβας καὶ ἀξιοῖ τὸν Πίνδαρον*. Pindarus igitur cum huic Damophilo admodum faveret et hospitio eum Thebis excepisset (v. 299), narrationi proluxae de expeditione Argonautarum preces pro salute hospitis et amici subiecit; neque a vero aberrare mihi videor, si Pindarum hoc Damophilo carminum suorum chorodidascaleo vel rhapsodo uti voluisse (v. 294. 299) coniecturam facio.

Post breve prooemium, quo Musas poeta ut stantes Arcesilai victoriam Delphis partam praedicent cohortatur (1—3), ab oraculo, quod Pythia Batto, proavo victoris, dederat, exorsus, huic oraculo vaticinium Medae intexit, quo divina illa femina Theraeos, quod fatalis gleba, quam Euphemus Argonauta ab possessore Libyae dono acceperat, prope Theram insulam ex navi in mare decidisset, Libyae aliquando conditores futuros esse praedixerat. Hac parte fabulae Argonauticae narrata (9—53), poeta ad oraculum Pythium redit Arcesilaumque victorem debita laude ornat (54—69). Atque in hac re poeta consistere et epinicio finem imponere potuit, sed cum magis epicam rhapsodiam quam lyricum carmen pangere sibi proposuisset et Cyrenaeos fabulis Argonautarum inprimis gaudere nosset, post brevem commemorationem victoriae Arcesilai ad Argonautas rediit, ut totam fabulam inde a principio contexeret: Iasonem a Chirone educatum in patriam redire et sceptrum regium a Pelia repetere; Argo navem ab Iasone, ut Phrixi animam et aureum vellus reduceret, adornari militibusque compleri; Argonautas iter per Symplegadas in Colchidem terram suscipere; Iasonem a Medea adiutum certaminum ab Aeta propositorum pericula feliciter peragere; Medeam Iasonis uxorem factam patrem et patriam fugere; denique Argonautas per Oceanum, rubrum mare, Lemnum insulam domum redire (70—257). Haec autem ita poeta narravit, ut non omnes partes pari prolixitate exponeret, sed quae magis ad Minyarum Iasonisque laudes pertinerent, copiosius, reliqua compendiosa oratione referret. Neque temporum ordinem ubique poeta servavit,

sed eximia quadam arte primum in medias res nos ducit (70—100), 158—164; cf. O. XIII 76 ss.), deinde ad ea, quae ante gesta erant, deinceps oratione revoluta (101—119) extremo loco concubitus Argonautarum et Lemniarum feminarum ponit (252—256), unde ad Euphemum et Cyrenas rediret. Atque haec quasi corpus carminis efficiunt; in epilogo vero (263—299) poeta pulcherrimo aenigmate usus quercus etiam post casus tempestatum speciem prisici roboris exhibentis, Demophilum Cyrenaeum exulem clementiae regis commendat; esse enim eum a factionum turbis alienum, liberalibus artibus deditum musicaeque facultate ornatum, denique nuper sibi Thebis hospitem factum.

Rhapsodici carminis indoles secum fert, ut, etiamsi ab ineptiis eorum, qui poetae carmina tamquam scriptoris historias dissecant, longissime abhorreamus, tamen unde poeta fabulam hauserit, quae a maioribus accepisse, quae ipse finxisse videatur quaeramus. Quamvis enim Pindarus nova ipse invenire et comminisci minime sperneret, tamen vestigia antiquiorum auctorum ut in aliis fabulis, sic in hac quoque Argonautica eum secutum esse, ipsa rerum natura comprobatur. Atque Homeri quidem temporibus carmen de Argonautis exstitit (cf. Od. μ 70 Ἀργὸν πᾶσι μέλουσα), sed illius carminis non solum nullam notitiam grammatici Alexandrini scholiastaeque habebant, sed ne Pindarus quidem habuisse videtur. At habebant procul dubio et Hesiodus, qui in tertio libro Catalogi de Argonautis exposuit (schol. Apoll. Rh. II 181), et qui Hesiodi vestigia legebant poetae genealogici. Horum igitur ex carminibus lineamenta fabulae Pindaro reconcinnaanda erant; quae qualia fuissent, hoc loco colligere olim in animo fuit. Sed postquam totam hanc materiem in Prolegomenorum quinto libro adumbrari melius esse duximus, lectores ad hunc librum et imprimis p. cxxv sq. delegamus. Hic solum monemus, quod in hoc carmine Argonautas redeuntes, non in Colchidem tendentes, Lemno appulisse legimus, hoc Pindarum, ut oeconomiae carminis consuleret, novasse videri, eundem autem, quod pauciores quam Apollonius duces Argonauticae expeditionis participes fuisse narrat, ad genuinam formam veteris fanae propius quam poetam Alexandrinum accedere. Argonautica enim expeditio antiquitus solius fuit stirpis Aeolidarum, ut Thebana bella Labdacidarum et Argivorum, Troianum bellum gentis Atridarum et Dardanidarum. Atque hoc iam ex antiquioribus auctoribus Pindarus sumpsisse videtur, quod non solum Aeolides, qui in Thessalico agro regnabant, sed etiam eos, qui in Peloponnesum migraverant, consortes expeditionis fecit. Unum tamen nescio an ipse Hesiodi personati, qui in *Κήρυκος γάμω* Herculem ab Argonautis circa Magnesiam relictum esse rettulerat (schol. Apoll. I 128, 9), vestigia secutus novaverit, quod una cum Ladae filiis etiam Alcmene filium Herculem Colchos navigantem fecit. Is enim non solum nulla cum Thesaliae priscis regibus affinitate coniunctus erat, sed etiam post Argonauticam expeditionem floruisse olim credebatur, ut maxime ex eo apparet, quod Megaram, filiam Creontis, uxorem duxisse ferebatur. Nihil autem miri habet, quod Pindarus, quo studio Doricorum institutorum flagrabat, auctorem Doricae gentis Herculem a clarissimo coetu Argonautarum abesse noluit. Ceterum confer de Iasone et Argonautis Seeliger, Roscher lex. myth. II 63 ss. I 502 ss.

καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι Ἀντ. α'. 15
 10 ἑβδόμα· καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενῆς
 παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος, δέσποινα Κόλχων. εἶπε
 δ' οὕτως

ἡμιθέοισιν Ἰάσονος ἀλχημαῖο ναύταις· 20
 Κέκλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
 φάμι γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἀλιπλάκτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν 25
 15 ἀστῶν φίζαν φυτεύσεσθαι μελη- σίμβροτον
 Διὸς ἐν Ἀμμωνος θεμέθλοις.

Ἐπ. α'.

ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυντερόνων ἵππους ἀμείψαντες θοάς, 30
 ἄνία τ' ἀντ' ἔρετμῶν δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
 κείνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίῳν
 20 ματρώπολιν Θήραν γενέσθαι, τὸν ποτε Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς 35
 λίμνας θεῶ ἀνέρι φειδομένῳ γαῖαν διδόντι
 ξένια πρῶραθεν Εὐφάμος καταβῆς
 δέξατ'· αἰσίον δ' ἐπὶ τοῖς Κρονίων 40
 Ζεὺς πατήρ ἐκλαγξε βροντάν·

Hermann — 9. ἀγκομίσαι scholia: ἀγκομίσαιθ' (ἐγκ. C) B C D; cf. P. iv 179 —
 10. ἑβδόμα· σὺν καὶ δεκ. Herwerden — 14. ἀλιπλάκτου B: ἀλιπλέγκτου C, ἀλι-
 πλάτων D — 15. μελισσόμβ. C — 16. om. B' — ἐν om. D — 17. fort. ἐλαφροπ-
 τερόνων — 18. νωμάσσ. C — 20. τήν B — 22. πρῶρ. codd. — 23. δέξαιτ' D —

νόεντι μαστῶ· schol.: Ἀρίσταρχος μὲν τὸ Ὀμηρικὸν οὐθαφ ἀρούρης παράγειν
 αὐτόν φησι πιθανῶς ὑπαλλάξαι τὸν μαστόν. Ἰερωνίης δὲ φησι κείσθαι
 τὴν πόλιν ἐπὶ λόφον μαστοειδοῦς λευκογείον. Atque non pinguem, sed albi-
 cantem et cretaceum collem a poeta significatum esse situ urbis confirmatur,
 de quo v. Studniczka, Kyrene p. 167 ss. — 10. σὺν· de tempore usurpatum, ut
 P. xi 10 et fr. 123 — ἑβδόμα· καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ· septendecim aetatum inter-
 vallum inter tempus Argonauticae expeditionis et annum, quo Cyrenae conde-
 bantur, interiectum esse chronographi veteres computabant, qua de re v. Prol.
 p. cxxvi — 14. Ἐπάφοιο κόραν· schol.: τὴν Αἰθύν· ὅτι ἡ χώρα Αἰθύνῃς τῆς
 Ἐπάφου τοῦ Διὸς καὶ Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου συνώνυμος· εἰώθεαι δὲ οἱ ποιεῖται
 συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρώιδων ὀνόματα δια-
 κοινοποιούντες, οἷον Εὐάφματι χρυσοχίτων, ἱερῶτατον ἀγαλμα Θήβα· cf. P. xi
 in. X. i in. Fabulam de gleba Libyae telluris ad Theram perlata, a qua au-
 gurium coloniae a Theraeis in Libya olim condendae fieret, ex hoc Pindari
 carmine Apollonius Arg. iv 1731 ss., Callimachus hymn. ii 74 ss. repetiverunt et
 logographi Libyci uberius persecuti sunt, quibusde v. schol. in Apoll. iv 1730:
 ἱστορεῖται ταῦτα παρὰ Πινδάρῳ ἐν Πυθιοῖς, ἐπιμελέστερον δὲ παρὰ Θεοχρήστῳ
 ἐν πρώτῳ Αἰθυνῶν καὶ παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐν πρώτῳ περὶ Κυρήνης — 15. ἀστῶν
 φίζαν, τὴν Κυρήνην· ἐξ αὐτῆς γὰρ καὶ Ἀπολλωνία καὶ Τεύχειρα ἐκτίσθησαν schol.
 Inprimis autem poeta hoc versu et v. 20 Arcesilai consilium in Hesperidas in-
 sulas colonos deducendi illustrare voluisse videtur — 17. δελφίνων· de delphi-
 norum velocitate proverbiali copiose disserit O. Keller, Thiere des class. Alt. 232
 — ἵππους· apposite equos et curulia studia Cyrenaeorum laudat in carmine ad
 curulem victoriam illustrandam facto — 19. κείνος ὄρνις, illud augurium gle-
 bae, de quo iam dictura est — 21. θεῶ· pendet a verbo δέξατο, de qua struc-
 tura v. P. xii 5 — 22. πρῶραθεν· quod πρῶρα Euphanium fuisse, πρῶμνία
 Iasonem Pindarus fingeat consentiens cum Apollonio, sed dissentiens a Philo-
 strato imagg. ii 15 —

- ἀνίχ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν Στρ. β'.
 25 ναὶ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς Ἀργοῦς χαλινόν. δώδεκα δὲ
πρότερον
 ἀμέρας ἐξ Ὠκεανοῦ φέρομεν νώτων ὑπὲρ γαίης ἐρήμων 45
 εἰνάλιον δόρυ, μῆδεσιν ἀνσπᾶσσάντες ἄμοις.
 τουτάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν 50
 ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν θηκάμενος· φιλίων δ' ἐπέων
 30 ἄρχετο, ξείνοισι ἄτ' ἐλθόντεσσιν εὐ-εργέται
 ξένι' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον. 55
- ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ Ἀντ. β'.
 κώλυεν μεῖναι. φάτο δ' Εὐρύπυλος Γαϊόχου παῖς ἀφθίτου
Ἐννοσίδα
 ἔμμεναι· γίνωσκε δ' ἐπείγομένους· ἂν δ' εὐθὺς ἀρπάξαις ἀρούρας 60
 35 δεξιτερᾷ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι.
 οὐδ' ἀπίθησέν ἱν, ἀλλ' ἦρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορῶν
 χειρὶ Φοι χεῖρ' ἀντερείσαις δέξατο βώλακα δαιμονίαν. 65
 πεύθομαι δ' αὐτὰν κατακλυσθεῖσαν ἐκ - δούρατος
 ἐναλίαν βᾶμεν σὺν ἄλμα

24. ἀγγύραν *D*^{ac} — 25. κρημνάντων *B* — ἐπέτοσε *C*, ἔποσσε *B*¹ *E* — 26. ἐρήμων *BCD*: ἐρήμον *E* et schol. — 27. ἐναλ. *BCD*; cf. *O.* ix 99 — μῆδεσιν *BD* — ἀνσπᾶσσάντες (ἀνασπ. *D*) *BCD* — ὦμοις *C* — 29. πρόσοψιν (πρόσωψ. *C*) codd.: περ' ὅψιν Bergk — 30. ἀρχεται *CD* — ξέν. *CD* — 31. ξένι' conl. Bergk — 32. δαίμων· *BC* et schol., δείκνον *D*, δέπας ex conl. Mommsen — ἐπαγγέλοντι *CD* — 34. γιν. *BD* — ἂν τ' mavult Bergk — 35. προτυχόν *B*¹ *C*^{vo} *D*: προτυχών *B*¹ *C*^{ac}, παρατυχόν Chaeris in schol. — ξέν. *BCD* — 36. ἀπίθησέν ἱν codd., ἀπίθησέν ἱν (*Fin* Heimer) Hermann, ἀθέρηξέ νιν Mor. Schmidt Pind. *Ol.* Sieg. p. civ — 39. ἐναλίαν conl. Thiersch: ἐναλία *BCD*, ἐναλία schol. —

26. ἐξ Ὠκεανοῦ· ex Phaside Colchico Argonautas Pindarus fingit primum in Oceanum orientalem delatos esse, deinde in rubrum mare (v. 251), hinc per deserta Libyae (v. 26) eos navem duodecim diebus humeris portasse ad Tritonidem paludem, unde cum in mare mediterraneum navigaturi essent, Eurypylum iis obviam venisse — 27. μῆδεσιν, *Μηδείας*, etymologico lusu — 28. δαίμων· *Τρίτων* audit apud Apoll. Rhod. iv 1552, unde collatis *P.* iv 33 et Apoll. Rhod. iv 1551 ss. schol.: ὁ *Τρίτων* Εὐρυπύλῳ ὁμοιούμενος *Κυρήνης βασιλεῖ* — 30. ἔπεα ξένια, verba hospitalia, advenam ad hospitalem mensam invitantia, unde interpolamentum δειπνα ortum est, quod quamvis contra metrum peccet, tamen iam scholiastarum aetate genuinum verbum ξένια expulerat — 32. πρόφασις· vox media causam quam quisque profatur significat sive falsam sive veram — 33. Γαϊόχου· Neptuni filium Eurypylum Pindarus glebam porrigentem facit, ut filius Neptuni Eurypylus Neptuni filio Euphamo glebam tradat. Schol.: τοῦτο καινότερος ὁ Πίνδαρος ἱστορεῖ, ὅτι θεὸς Εὐρυπύλῳ παρεικασθεὶς παρέστη τοῖς Ἀργοναύταις — 35. προτυχόν· cum aliud munus hospitale non ad manus esset, quod ei obvium erat munus glebae dedit; glebam autem dabant Graeci et Saxones tamquam signum ditionis — 36. ἱν, quod Hermannus restituit, dativus tertiae personae est, formatus ad analogiam dativi secundae τίν — ἦρως· cum alteri verbo adiectum sit, ad utrumque, ἀπίθησε et δέξατο, pertinet — 38 ss. Euphemum de industria a Tritone commotum glebam illo loco in mare deieciisse et inde insulam *Καλλίστην* ortam esse narrat Apollon. Arg. iv 1756 ss. — 39. ἐναλίαν βᾶμεν dictum est, ut *Θυραῖον οἰχεῖν* Soph. *El.* 313, *πεδάρχοιο ναίου-*

Ἐπ. β'.

40 ἐσπέρας, ὕγρῳ πελάγει σπομέναν. ἦ μάν νιν ὠτρυνον θαμὰ 70
 λυσιπόνοις θεραπόντεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες·
 καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νάσῳ κέχνται Λιβύας 75
 εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἴκοι νιν βάλε παρ
 χθόνιον

Ἄϊδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὐφάμος ἐλθών,
 45 υἱὸς ἱππάρχου Ποσειδάωνος ἄναξ, 80
 τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ
 τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις,

τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων Στφ. γ'.
 αἶμά σοι κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς εὐρεῖαν ἄπειρον. τότε γὰρ
 μεγάλας 85

ἐξανίστανται Λακεδαιμόνος Ἀργείου τε κόλπου καὶ Μνηκηνᾶν.
 50 νῦν γε μὲν ἄλλοδαπᾶν κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν
 ἐν λέξεσιν γένος, οἳ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν 90

40. σπῶμ. C; fort. πελάγει 'σπομέναν — ὄτρ. B C — 41. λυσιπόνοις C — 42. ἀφθίτω D — 43. εὐρυχωρ. C D — 45. ποσειδάωνος B — 46. Εὐρώπα: Εὐρώπα schol. ad v. 15; at v. Studniczka, Kyrene p. 65 sq. — τίκτει B D — 49. μνην. C D — 50. μὲν Byz.: μάν B C D — 51. λέξεσσι C — τάνδε ex τάδε corr. m. rec. B —

σιν Aesch. Prom. 710. ἐναλίᾳ ἔλλαμ quod codices praebent, bis idem diceret — 40. ἐσπέρας, quod frustra sollicitavit Hecker Phil. v 114, consulto poeta addidit, quod vesperi somnus supercilia animantium obrepere solet — 41. λυσιπόνοις, si quando de labore et vigilantia remittebant; sic λυσιπόνον τελευτάν dixit fr. 131; cf. Horat. C. iii 27, 16 famulis operum solutis — 43. πρὶν ὥρας, ante iustum tempus; cf. πρὶν φάους ap. Arrian. anab. iii 18, 6 — 45. Euphamum Nep- tuni filium hic et infra v. 175 dixit Hesiodi Eoeas (v. schol. ad v. 35) secutus, qui tamen non ex Europa, sed ex Mecionica Neptunum Euphemum genuisse dixerat — 46. Καφισοῦ amnis Boeotici, cui Orchomenus urbs Minyarum adiacebat — 47. τετράτων παίδων, quod Heraclidae, qui cum Doribus Peloponnesum invaserunt veteresque incolas de sedibus suis expulerunt, ab Hercule, qui unus ex Argonautis fuit (v. 172), quarto gradu descenderunt; cf. Prol. cxxiv. Quodsi glebam Africae telluris Euphamus Taenarum patriam detulisset, iam tum, cum a Doribus et Heraclidis eius progenies domo pellebatur, Africa Graecos colonos sortita esset — 49. τότε . . . ἐξανίστανται praesens pro futuro positum est, quod tempus adverbio τότε iam indicatum erat, qua simili de causa Graeci adverbium πρότερον (P. iv 25) et πάλαι, Indi pura, Latini dum cum prae- senti iungunt. — 50. hic et infra v. 252 Pindarus ab aliis poetis hoc nomine differt, quod illi Argonautas cum Colchidem peterent, hic cum Colchide re- dirent, Lemnum insulam appulisse narrat; cf. Gröger, de Argonautarum fabu- larem historia p. 59. Pindarus autem hoc ita instituisse videtur, ut commodè in fine narrationis ab Argonautis cum Minyis mulieribus concubantibus ad conditores Cyrenarum transiret — ἄλλοδαπᾶν Lemniarum — κριτὸν, egregium, ut Latini lectos iudices dicunt — 51. οἳ κεν τάνδε . . . νάσον ἐλθόντες hinc quominus concludas poetam veterem famam secutum Lemnios Minyas a Lemno insula ipsa insulam Theram petivisse putasse, obstant loci P. iv 258 et v 73 ss., unde Euphami et Lemniae mulieris progeniem primum Lacedaemonem venisse et inde una cum aliis Lacedaemoniis Theram migrasse patet —

νᾶσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα κελαινεφέων πεδίῳ
δεσπότην· τὸν μὲν πολυχρύσῳ ποτ' ἐν - δώματι
Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσιν,

95

55 Πύθιον ναὸν καταβάντα χρόνῳ Ἄντ. γ'.
ὑστέρω, νάεσσι πολεῖς ἀγαγεῖν Νεῖλοιο πρὸς πῖον τέμενος
Κρονίδα.

ἡ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔπαξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ 100

ἥρωες ἀντίθεοι πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.

ὦ μάκαρ νῖε Πολυμνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ 105

60 χρησμός ὥρθωσεν μελίσσας Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ·

ἂ σε χαίρειν ἐστρὶς ἀνδάσαισα πε-πρωμένον

βασιλέ' ἄμφανευ Κυράνα, 110

Ἐπ. γ'.

δυσθρόου φωνᾷς ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται πρὸς θεῶν.

ἡ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὅτε φοινικανθέμου ἥρος ἀκμᾷ,

65 παισὶ τούτοις ὕρδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας 115

54. ἀμυν. B D — θέμισιν D — 55. χρόνῳ δ' ὑστέρω B C D et schol., δ' del. Schmid, χρόνῳ δευτέρῳ coni. M. Schmidt, Pind. Ol. Sieg. p. civ — 56. ἀγαγεῖν C et schol.: ἀγαγε B D, ἀγαγὲν E e corr. — 57. αἶ ῥα Boeckh in pr. ed. — 61. εἰς τοῖς B C D — ἀνδάσαισα B — 62. κυράνα C D et schol.: κυράνας B — 63. δυσθρόου B^{ac}, δυσανθρόου C¹ — 64. ὅτε Bergk: ὥστε B, om. C D — ἥρος ἀκμᾷ C: ἥρος ἐν ἀκμᾷ B D — 65. fort. τούτοι', οὕτως coni. Emperius — μέλος C², γένος coni. Herwerden —

52. κελαινεφέων, fertilitatem regionis ubertate pluviarum auctam significat, quod cum rerum naturae contrarium sit, vix tum temporis iam poeta Libyam et Cyrenas viderat. Quodsi nigrum colorem cutis humanae ad agros Africae regionis poetam traxisse putare malis, non multo melior causa poetae eiusque peritiae fiet — 53. δεσπότην· Battus, unde redit ad oraculum, quod Battus Pythiam dedisse narrare coeperat v. 6 — 54. θέμισσιν· oraculis sanctis, unde Themis deam ante Apollinem Delphis oracula edidisse fingit Aeschyl. Eum. 2 — 56. Νεῖλοιο . . . Κρονίδα· profectus Pindarus est a versu Homeri Od. iv 541 ἂψ δ' εἰς Αἰγύπτῳ Διυπετέος ποταμοῖο, sed utrum Nilum Cronidam dicere voluerit, quae scholiastae sententia est (τὸν Νεῖλον ἀντὶ Λιὸς φησιν, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τιμᾶται ὡς θεός), an campum Nili opimum esse Cronidae i. e. Iovis Ammonis, filii Saturni, significaverit, ambiguum est — 57. ἡ Homericō usu post orationem finitam positum primum valuit 'sic', ut in sanscrita lingua *iti*, postea pro truncata forma verbi *φη* habitum est — ἐπέων στίχες· στιχομυθίαν scholia interpretantur — ἔπαξαν ἀκίνητοι σιωπᾷ· cf. Soph. Ai. 171 σιγῇ πηξείαν ἄφωνοι — 59. νῖε Πολυμνάστον· Battus, conditor Cyrenarum, Polymnesti filius esse prohibebatur; falso autem grammaticos veteres hoc loco, ut victorem nostrum Arcesilaum Polymnesti filium putarent, commotos esse Boeckhius coarguit — 60. μελίσσας· schol.: μελίσσας δὲ κυρίως μὲν τὰς τῆς Δήμητρος ἱερείας φασί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς πάσας, διὰ τὸ τοῦ ζῶον καθάρων — αὐτομάτῳ κελάδῳ, quoniam de alia re Pythia a Battō rogata erat. Simili oraculo Pythia coloniam Rhodum deduci iussit O. vii 32 — 63. δυσθρόου φωνᾷς· fabulabantur enim etymo nominis Βάττον abusive, ab oraculo illum remedium balbutientis vocis petivisse; confer ipsa verba Pythiae apud Herod. iv 155: Βάττ', ἐπὶ φωνῇν ἦλθες· ἀναξ δὲ σε Φοῖβος Ἀπόλλων | ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστήρα — 65. ὕρδοον· antecesserant, ut ex Herodoto iv 159 ss. novimus, septem hi reges Battus I., Arcesilaus I., Battus II. ὁ εὐδαί-

τῷ μὲν Ἀπόλλων ἄ τε Πυθῶ κῦδος ἐξ ἀμφικτιόνων ἔπορεν
ἵπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοῖσαισι δώσω 120
καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ· μετὰ γὰρ
κείνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομ-
κοὶ σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

70 τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας; Στρ. δ'.
τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἄλλοις; θέσφατον
ἦν Πελίαν 125
ἐξ ἀγανδῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν χεῖρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκάμπτους.
ἦλθε δέ τοι κρυόεν πυκινῷ μάντειμα θυμῷ, 130
παρ μέσον ὁμφαλὸν εὐδένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
75 τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακῇ σχεθέμεν μεγάλην,
εὐτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐ- δείελον 135
χθόνα μόλη κλειτᾶς Ἰωλκοῦ,

ξεῖνος αἵτ' ὦν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνῳ Ἀντ. δ'.

66. ἀμφικτιν cold. — 70. τίς σφ' ἄρ' con. Herwerden — ἀρχὴ δέξατο B^{nc},
ἀρχ' ἐδέξ. B^{ac} CD — ναυτιλλ. C — 71. ἄλλοις D — 72. ἀκάμπτους Hermann:
ἀκνάμπτους B D, quod ἀγνάμπτους scribendum fuit, ἀκάμποις C; βουλαῖσι κρυπ-
ταῖς vel βουλαῖς καλυπταῖς dubitantur con. Herwerden —

μων, Arcesilaus II. ὁ χαλεπός, Battus III. ὁ χαλός, Arcesilaus III., Battus IV. ὁ
καλός — 66. ἐξ ἀμφικτιόνων ludos Delphicos ab Amphictionibus adornatos
esse inter omnes constat — 69. Μινυᾶν Minyes Argonautas a Pindaro appella-
tos esse scholiastae Appollonium Arg. 1 230 secuti interpretantur, quod plerique
eorum a Minya, Neptuni et Tritogeniae filia, prognati fuerint. At vereor ut
hanc fabulam Pindarus noverit; immo hic melioribus testibus usus, veteres
Minyarum fuisse putabat — σφισιν regibus Cyrenarum vel ipsis Cyrenaeis;
schol.: σφισιν αὐτοῖς τοῖς Κυρηναίοις τοῖς ἐς Θήραν τὴν ἀποικίαν στείλαμένοις.

70 ss. fabulam Argonauticam inde ab initio pandit; orditur autem, ut in
medias res nos ducat, ab Iasone in patriam redeunte et a Pelia sceptrum patrum
repetente. Hanc vero partem fabulae Argonauticae peropportune poeta sele-
git, quod similibus dissidiis etiam regia domus Cyrenaica vexata erat; v. Her.
iv 162 — 70. δέξατο sine obiecto, ut ἄγει P. ii 17 — 71. δῆσεν ἄλλοις clavi
sunt fati, quales necessitatis ap. Hor. C. i 35, 17. iii 21, 5; cf. Suchier Philol. 33,
340 ss. — θέσφατον ἦν κτλ. schol.: Ὀμηρικῷ ζήλῳ μετὰ τὴν ἐρώτησιν ἐπάγει
τὸ αἴτιον· periculum autem, quod Peliae, cui per Aeolidae perire fatale fuit,
impendebat, causa fuit, cur fatali quadam necessitate Minyae Medeam, quae
Peliam interimeret (v. 250), ex Colchide arcesserent — 72. Αἰολιδᾶν Iason,
cuius uxor Medea ut Peliam occideret in fatis erat, filius fuit Aesonis (v. 118),
nepos Crethei, pronepos Aeoli; cf. Prol. cxvi — 73. οἱ . . . πυκινῷ θυμῷ, eius
callido animo, ut supra v. 48 αἰμά οἱ — 74. εὐδένδροιο ματέρος Telluris,
cuius umbilicus ager Delphicus fuisse credebatur; vide ad v. 4 — 75. τὸν
μονοκρήπιδα cur uno calce Iason usus sit, veteres iam quaesivisse et varias
causas commentos esse (cf. Roscher lex. myth. ii 65, Holzinger ad Lycophr. 1310)
scholia docent, ex quibus notabilis est haec: εἰσὶ δὲ καὶ Αἰτωλοὶ πάντες μονο-
κρήπιδες διὰ τὸ πολεμικώτατοι εἶναι (cf. schol. Eur. Phoen. 138), quo de more
docte disputavit Wissowa, de Macrobiani Saturnaliorum fontibus p. 46 sq. —
76. εὐδείελος, solis radiis clara, ut εὐδείελος ἀκτὴ apud Hom. Od. xii 234 —

ἵκετ' αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνὴρ ἑκπαγλος· ἐσθλὰς δ' ἀμφοτέρω
 νιν ἔχεν, 140
 80 ἄ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἀρμόδοισα θαητοῖσι γνίοις,
 ἀμφὶ δὲ παρδαλέα στέγεται φρίσσοντας ὕμβρους·
 οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ᾤχοντ' ἄγλαοί, 145
 ἀλλ' ἄπαν νῶτον καταίδυσσον. τάχα δ' εὐθὺς ἴων σφετέρας
 ἐστάθη γνώμας ἀταρβάκτοιο πει-ρώμενος 150
 85 ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ἐπ. δ'.

τὸν μὲν οὐ γίνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ τόδε·
 Οὐ τί πον οὔτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὲν χαλκάρματός ἐστι πόσις 155
 Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ
 Ἰφιμεδείας παῖδας, Ὡτον καὶ σέ, τολμαίεις Ἐφιάλτα Φάναξ.
 90 καὶ μὲν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θήρευσε κραιπνόν, 160
 ἕξ ἀνικάτου φαρέτρης ὀρνύμενον,
 ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτά-
 των ἐπιψαύειν ἔραται.

τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι Στρ. ε'. 165

γάρουν τοιαῦτ'· ἀνὰ δ' ἡμιόνοις ξεστᾶ τ' ἀπήνα προτροπάδαν
 Πελίας

95 ἵκετο σπείδων· τάφε δ' αὐτίκα παπτάναις ἀρίγνυτον πέδιλον
 δεξιτερεῷ μόνον ἀμφὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῷ 170

79. ἀμφοτέρω E, quocum conspirat scholium ἐσθλῆς δὲ διπλῇ συνεῖχεν αὐτόν: ἀμφοτέρων BCD — 81. παρδαλέα G ex corr., παρδαλέα BCD et schol. — 82. ᾤχοντ' Boeckh: οἴχοντ' BCD — 84. ἀταρβάκτοιο BCD: ἀταρβύκτοιο lemma in E, ἀταρβύκτοιο coni. Hermann collato Bentleio ad Hor. C. 1 3, 18 — 86. οὐ γίν. B, οὐ γίγν. D — 87. οὐ τοι C — 88. ἐν Νάξῳ... Ἐφιάλτα schol. Od. λ. 309 — λιπαρᾷ B^{ac} — 90. τερπνόν C — 94. ἐπὶ δὲ B — 95. παπ-τήνας (-ήνας B) BCD —

79. αἰχμαῖσιν διδύμαισιν, more Homericorum heroum — 80. ἀρμόδοισα adstricta artubus vestis, contra libere fluens pellis pardalis vesti superiecta; simili modo indutum Paridem fingit Homerus Il. III 17; paulo differt Philostratus iun. im. 7: λευκὸν χιτῶνα ἔξωσται (ἰάσων) λεοντήν ἐξηρημένους. — 82. tamquam alter Apollo ἀκερσεκόμης intonsus erat; heroicis enim temporibus comam capitis alebant liberi (Graeci, κερσηκομόοντες Ἕλαιοί. Optime autem poeta accuratius formam egregiam iuvenis poeta descripsit, ut admirationem hominum movere potuisset crederetur — 83. σφετέρας, suae Iasonis; de hoc usu Pindarico cf. O. IX 78 — 85. ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου· i. e. ἐν ἀγορᾷ πληθοῦσῃ· palam medio die, non clam in tenebris noctis — 86. τις εἶπεν secundum Homericum ὥδε δέ τις εἶπεσκε — 87. Ἀπόλλων· latius hanc similitudinem persequitur Apoll. Rhod. I 307 ss. — πόσις Ἀφροδίτας· Ἄρης — 89. a diis iuvenili forma insignibus descendit poeta ad heroas formosissimos, inter quos primos nominat Aloidas, quos Homerus Od. XI 510 καλλίστους μετὰ γε κλυτὸν Ὠρίωνα praedicaverat, secundo loco Tityum, quem Diana, ut illos Apollo, suis sagittis interemerat (Od. XI 500) — 92. ἔραται· coniunctivus Doricae dialecti; v. Ahrens de gr. ling. dial. II 313 — 94. ἀπήνα· rhedae mulares Thessalorum nobiles erant, unde primum rheda Thersiam Thessalum Olympia vicisse tradit

δεῖμα προσέννεπε· Ποῖαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεται
 πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς 175
 ἔξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ - ψεύδεσιν
 100 καταμιάνας εἶπε γένναν.

τὸν δὲ θαρσύνουσιν ἀγανοῖσι λόγοις Ἄντ. ε'.
 ὦδ' ἀμείψθη· Φαμὶ διδασκαλίαν Χείρωνος οἴσειν· ἄντροθε γὰρ 180
 νέομαι
 παρ Χαρίκλους καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με κοῦραι θρέψαν
 ἀγναί.

εἴκοσι δ' ἐκτελέσας ἐνιαυτοὺς οὔτε ἴεργον 185
 105 οὔτ' ἔπος ἐκτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν
 οἰκαδ', ἀρχὴν ἀγκομίζων πατρός ἐμοῦ, βασιλευμέναν
 οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε Ζεὺς ὥπασεν - λαγέτα 190
 Αἰόλω καὶ παισὶ τιμάν.

Ἐπ. ε'.

πέυθομαι γὰρ νιν Περίαν ἄθεμιν λευκαῖς πιθήσαντα φρασὶν
 110 ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων· 195

97. προσέννεπε B, προσήνεπε C, προσήνεπε D — ξέν' B C D — 98. χαμαι-
 γαίων D — πολιᾶς: ποτε Fās conī. Herwerden — 99. ἐχθίστοις σε conī.
 Mingarelli, αἰσχίστοις conī. Hecker. — 101. θαρρ. D — 102. ναίου. C^{ac} —
 103. φιλλνρ. C — 105. ἐκτράπ. conī. Heyne: ἐντράπ. B C D, utrumque schol.
 — κείνοισιν: ξεινοῖσιν conī. Wilamowitz Herm. 14, 171 — κείναισιν Pauw. —
 106. ἀρχὴν ἀγκομ. em. Chaeris; ἀρχαίαν κομ. (καὶν. B D*) codd. — 110. ἀμε-
 τέρων (ἡμετέραν B*) .. ἀρχεδικᾶν codd. ex emendatione Chairidis: ἀμετέραν ..
 ἀρχεδικᾶν vetus lectio ante Chaeridem — τοκέων B —

Paus. v 9, 1 — 97. imitatur Homericam formulam τίς πόθεν ἴσος' ἀνδρῶν; πόθι
 τοι πόλις ἦδ' ἐ τοκῆς (Od. i 170) — 98. πολιᾶς .. γαστρός, neque senilem matrem,
 ut Boeckhiius, neque sordidam, ut Wilamowitzius Eur. Herc. ii 183 voluit, signi-
 ficat; nullus enim contumeliae aut ironiae hic locus est; neque Hermannum
 probo Opusc. vii 139 filium τηλόγετον vocabulo πολιᾶς significari opinantem; immo
 uterum matris pullum dici, ex quo in claram lucem infantes prodeant, osten-
 dit comparatio locorum O. vi 43 et N. i 35 — 99. ἐχθίστοις, commonet loci
 clarissimi Homeri Il. ix 312 ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος ἀνὴρ ὁμῶς Αἰῶος πόλιν, | δὲ
 χ' ἔτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ εἶπη — 102. ἀμείψθη pro ἡμεψάτο
 eadem forma usus est Xen. anab. ii 5, 15. Theocr. vii 27 — φαμὶ ... οἴσειν
 bene institutum a Chirone me probabo, ut et vera dicam et pius erga parentes
 sim; hoc enim cum maxime ὑποθῆναι Χείρωνος praecipiebant. Eximie autem
 Iason orationem praemunire nec continuo quis sit praefatur — 103. Philyra
 mater, Chariclo uxor Chironis esse perhibebantur; eadem paulo post Κενταύρου
 κοῦραι ἀγναί praedicantur; contra Clitias, pictor amphorae Francoisii (Baum.
 Denkm. n. 1883) Pindaro fere aequalis, Chariclo deam fingit una cum Cerere et
 Vesta Pelco et Thetidi blanditiam (χάριν) afferentem — 105. κείνοισιν Chironi
 eiusque matri et uxori — 108. τιμάν, dignitatem regiam; cf. P. i 38 — 109. λευ-
 καῖς ἐπιπολαίους interpretatur scholiasta, φρένας λευκάς φρεσὶν ἀμφιμελαίναις
 Homeri Il. xvii 83 opponens; similiter Hesychius λευκῶν πραπίδων κακῶν
 φρεσῶν; apte vero Usenerus R. M. 1869 p. 382 monuit ab Alexandro probl. iv 58
 albas notas unguum digitorum signum amorum et mendaciorum dici. Tamen
 Hermann magis mihi arridet sententia, Pindarum etymologiae falsa specie com-
 motum verbis λευκαῖς πιθήσαντα φρασὶν Homericā verba φρεσὶ λευγαλέῃσι
 πιθήσας (Il. ix 119) reddere voluisse putantis — 110. ἀρχεδικᾶν quibus primum

τοί μ', ἐπεὶ ἀμπρωτον εἶδον φέγγος, ὑπερφιάλου
 ἄγεμόνος δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὥσείτε φθιμένου δνοφερὸν 200
 ἐν δώμασι θηκάμενοι μίγα κωκυτῷ γυναικῶν,
 κρύβδα πέμπον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
 115 νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν, Κρονίδα
 δὲ τράφειν Χείρωνι δῶκαν. 205

ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων Στρ. 5'.
 ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων, κεδνοὶ πολῖται, φράσ-
 σατέ μοι σαφέως·

Αἰσωνος γὰρ παῖς ἐπιχώριος οὐ ξείναν μὲν ἴκω γαίαν ἄλλων. 210
 Φῆρ δέ με θεῖος Ἰάσωνα κικλήσκων προσαύδα.
 120 ὥς φάτο. τὸν μὲν ἐσελθόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός.
 ἐκ δ' ἄρ' αὐτῷ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων γλεφάρων, 215
 ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν ἔξ-αίρετον
 γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

καὶ κασίγνητοὶ σφισιν ἀμφοτέροι Ἀντ. 5'. 220
 125 ἦλυθον κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγγυὺς μὲν Φέρης κράναν Ἵπερῆδα
 λιπών,
 ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν. ταχέως δ' Ἀδματος ἵκεν καὶ Μέλ-
 λαμπος

113. μίγα DC¹⁰ E¹⁰; μετὰ B, μέγα F¹⁰ — 115. τράφειν coni. Hartung:
 τράφειν (τράφε C¹⁰) B C D et schol. — 118. μὲν ἴκω scripsi: ἰκόμαν (ἰκόμη B)
 codd., ἰκοίμαν coni. Hermann, οὐ μὲν ξείνος ἴκω Bergk, οὐ ξείνος ξείναν ἰκοίμ'
 ἂν αἶαν Jurenka — 119. προσήδα codd. — 120. ἐσελθ. B C D — ἔγνων C D, ἔγν.
 B in perforata charta — 121. αὐτῷ coni. Bergk: αὐτοῦ codd. — 122. περὶ: περὶ
 Hermann; ὑπὲρ malo — 124. σφιν C D — 126. μεσαν. B C D — ἦκε B —

ius regnandi suppetit — 113. μίγα κωκυτῷ· similiter μίγδα cum dativo iunxit
 Homerus Il. III 437 — 114. πέμπον cum vi aoristi, conf. ad I. II 16 — πορφυρέοις,
 ut Hercules κροκωτὸν σπάργανον dixit N. I 38 — 115. νυκτί· nocti tamquam fideli
 sociae iter committentes — Κρονίδα Χείρωνι, Chironi a Saturno sato; cf. N. III 47
 Κρονίδαυ Κένταυρον — 117. λευκίππων· albi equi sunt principum; sic Am-
 phiarai O. VI 14, Tyndaridarum P. I 66, Cadmeorum P. IX 83, Mycenaeorum
 fr. 202, Molionidarum ap. Athen. II 58 a, Zethi et Amphionis ap. Eur. Phoen. 606;
 forma autem λεύκιππος, quae natura nominis proprii servata remansit, eo tem-
 pore orta est, quo nomen ἵππος (lat. equus, scr. a¹reas) nondum falsam aspira-
 tionem assumpsit — 119. Φῆρ· Centaurus Chiron; cf. P. III 6 — 121. αὐτῷ·
 dativus ethicus suaviorem reddit orationem quam genetivus; cf. P. III 73. IV 48.
 N. III 10 — πομφόλυξαν· Homericō more neutrum plurale nominis cum plurali
 verbi iunxit, ut O. II 92. x 85. P. I 63 — 122. ἂν περὶ ψυχάν· schol.: κατὰ
 τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἐξαιρέτως καὶ ὑπερβεβλημένως ἦσθη, unde Hermannus adver-
 bium περὶ restituendum duxit, conferens Homericum γεγῆθαι δὲ φρένα. Immo
 patrem senem magis quam sua vita gavisum esse filio sibi reddito poeta signi-
 ficare voluisse videtur; quae vis si praepositioni περὶ non inesse videatur, ἂν
 ὑπὲρ ψυχάν emendandi tibi auctor sum — 124. κασίγνητοι· Aesonis patris, non
 Iasonis fratres Pheres et Amythaon erant. Fratribus dein patruales (ἀνεψιοί)
 opponuntur, fratrum filii, Admetus et Melampus; v. Prol. cxvi sq. — 125. κεί-
 νου γε κατὰ κλέος, illius quidem rumor cum perlatus esset —

εὐμενέοντες ἀνεψιοί. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρα 225
 μελιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
 ξείνι' ἀρμόζοντα τεύχων, πᾶσαν ἐνφροσύναν τάννυν, 230
 130 ἄθρόαις πέντε δραπὼν νύκτεσσιν ἐν - θ' ἀμέραις
 ἱερὸν εὐξώας ἥωτον.

Ἑπ. ε'.

ἀλλ' ἐν ἔκτα πάντα λόγον θέμενος σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνήρ 235
 συγγενέσιν παρεκρινᾷθ'· οἱ δ' ἐπέσποντο'. αἵψα δ' ἀπὸ κλισιάων
 ὦρτο σὺν κείνοισι. καὶ ῥ' ἦλθον Πελία μέγαρον,
 135 ἐσσύμενοι δ' εἶσω κατέσταν. τῶν δ' ἀκούσαις αὐτοὺς ὕπαν-
 τίασεν 240

Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά· πρᾶν δ' Ἰάσων
 μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον
 βάλλετο κρηπίδα σοφῶν ἐπέων· 245

Ἠαῖ Ποσειδῶνος Πετραίου,

ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι

Στρ. ζ'.

Μέλαμπος BCDE: Μελάμπος F^{pc} R fort recte — 127. ἀνεψιοί R et Hartung: ἀνεψιόν codd. rell. — 129. τεύχων C — πᾶσαν ἐνφρ. con. Bergk: πᾶσαν ἐνφρ. B, πᾶσαν ἐς (εἰς C) ἐνφρ. CD — 130. ἐν τ' ἄμ. C — 133. συγγενέσαι B — 134. ἦλθε C — 135. εἶσω Mosch.: ἔσω BCD; εἶσω an ἔσω poeta voluerit non liquet — 136. ἔλασ. Cⁱ, ἔρασ. C^a — 138. ποσειδῶνος B — 139. ὠκύποροι con. Naber —

129. largas epulas, quales Thessalorum εὐωχίαν decebat, per quinque, non solum per tres dies noctesque continuatas lepide describit — ξείνι' ἀρμόζοντα τεύχων, epulas largas parans, quales decet hospitibus apponi; cf. N. i 21 ἀρμόδιον δειπνον — 132. πάντα· plenam orationem compendiosae versus 116 contrariam; item σπουδαῖον addidit, ut seria colloquia facetiis convivii opponeret — λόγον θέμενος periphrastice, ut μῆκος τῶν λόγων ἔθον Soph. OC. 1139, θέμεν σπουδῆν P. iv 276, κρύφον τιθέμεν O. ii 107, θέμεν αἶνον N. i 5; cf. Ph. Thielmann, Das Verbum dare im Lateinischen p. 26 sq. — 133. ἐπέσποντο· scholia interpretantur ἠκολούθησαν· immo valet ἐπήνεσαν, quoniam de protectione comitum postea sermo est. Videtur igitur hoc verbum a radice *sep* scr. *sak'*, a qua *ἐννεπε* (= *ἐνσεπε*) et *insece* descendunt, derivandum esse — κλισιάων· non de tentoriis, quibus nullus hic locus est, sed de sellis, quae sollemnis huius vocabuli notio apud Homerum est — 136. Τυροῦς... γενεά· Pelias, quem ex Tyro Neptunus genuerat — 138. βάλλετο κρηπίδα· principium orationis iecit, cuius principii munus est, ut auditorem benevolum faciat; cf. P. vii 3 κρηπίδ' ἀοιδῶν βαλέσθαι — Πετραίου· epitheton dei est ab aquis Penei fluminis saxa Ossae montis perrumpentibus tractum. Schol.: ἐπίθετον Ποσειδῶνος ὁ Πετραῖος. φασὶ δὲ καὶ ἄγωνα διατίθεσθαι τῷ Πετραίῳ Ποσειδῶνι, ὅπου ἀπὸ τῆς πέτρας ἐξεπηδήσεν ὁ πρῶτος ἵππος· διὸ καὶ Ἴππιος ὁ Ποσειδῶν. Uberius causam epitheti prius scholium exponit: Πετραῖος τιμᾶται Ποσειδῶν παρὰ Θετταλοῖς, ὅτι διατεμὼν τὰ ὄρη τὰ Θετταλικά, λέγων δὲ τὰ Τέμνη, πεποίηκε δι' αὐτῶν ἐπιτρέχειν τὸν ποταμὸν Πηνειόν, πρότερον διὰ μέσης τῆς πόλεως (fort. πεδιάδος) ῥέοντα καὶ πολλὰ τῶν χωρίων διαφθείροντα· καὶ Καλλίμαχος· φεῖγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων. οἱ δὲ ὅτι ἐπὶ τινος πέτρας κοιμηθεὶς ἀπεσπερμάτισε, καὶ τὸν θορόν δεξαμένη ἡ γῆ ἀνέδωκεν ἵππον πρῶτον, ὃν ἀπωνόμασε Σκύφιον. Hunc fabulam, quam etiam Herodotus vii 129 refert, illustrari tabula a Philostrato imagg. i 14 descripta sagaciter perspexit G. Wentzel, Aus der Anomia p. 134 ss., quamquam aliena eum admiscuisse docuerunt Gurlitt Götting. Gel. Anz. 1892 p. 521 et Benndorf in edit. Philostrati a sodalibus semin. Vindob.

140 κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, τραχεῖαν ἐρπόντων πρὸς
ἐπίβδαν ὅμως·
ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὀργὰς ὑφαίνειν λοιπὸν 250
ὄλβον.

εἰδότει τοι φερέω· μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
καὶ θρασυμήδει· Σαλμωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς . 255
ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες σθένος ἀελίου χρύσειον
145 λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἐχ-θρα πέλει
ὁμογόνους, αἰδῶ καλύψαι. 260

οὐ πρόπει νῶν χαλκοτόροις ξίφεσιν Ἀντ. ζ'.
οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλην προγόνων τιμὰν δάσασθαι. μῆλ' αὖτε
γάρ τοι ἐγὼ
καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίημι· ἀγρούς τε πάντας, τοὺς
ἀπούραις 265

150 ἀμετέρων τοκέων νέμει, πλοῦτον πιαίνων·
κοῦ με πονεῖ τὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν,
ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον καὶ θρόνος, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας 270
ἐγκαθίζων ἱππότηις εὐθύνε λα-οῖς δίκας·
τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

141. χρὴ om. C¹ — 144. ἄμμες B^a: ἀμὲς B¹ C D, cf. O. ix 106 — 145. λεύσομ. B C — ἀμφίστ. C D; ἀφίσταιντ' corr. Chairis — 146. αἰδῶ: αἰδώς conii. Leop. Schmidt Pind. Leb. 301, αἰδοῖ Hermann opusc. vii 140, postquam antea αἰδῶ καλύψαι cum sequentibus verbis οὐ πρόπει coniunxit — αἰδοῖ καλύψαι conii. Hermann — 147. χαλκοτόροις (-τέροις B C) B C D — ξίφεσσι B — 148. μέ- γάλων C¹ — προγόνων B — 149. οὐς B D — ἀπούρας codd. — 150. νέμει | C^{no} D: νόμης B, νέμεν C^{no} — 152. καὶ: καὶ conii. M. Schmidt — θρόνον F — ποτ' ὁ D — 153. ἱππότηας B^a —

parata a. 1893 p. 87 — 140. κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας· similiter Plat. rep. ii p. 361 e τοὺς ἐπαινοῦντας πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν —

142. μία βοῦς, Enarea coniux Aeoli, quae peperit Cretheum, cuius nepos Iason, et Salmoneum, cuius nepos Pelias. Eadem metaphora usus est Aesch. Ag. 1125 ἄπεχε τὰς βοῦς τὸν ταῦρον — 144. σθένος ἀελίου, periphrastice ut σθένος ἡμιόνων O. vi 22 — 145. ἀφίσταντ', Parcae, quae gignentibus hominibus adstant (cf. O. vi 42. O. x 52), decedunt, si cognatis inimicitiae incidunt, sicuti in anaglypho ap. Campana Op. in plast. 46 Pudicitia dea aufugit, impia dona meretriculae aversata — 146. αἰδῶ καλύψαι· utrum a verbo πέλει an a verbo ἀφίσταντ' infinitivus καλύψαι pendeat quaeritur; priorem sententiam equidem scholia secutus amplecti malim, quod et verbum πέλει propius adest et activa forma infinitivi καλύψαι non admittit Dissenii interpretationem 'ad pudorem suum occultandum'. Inimicitias igitur tantas dici puto, ut pudorem abiciant. Ceterum egregie hoc loco poeta epilogum carminis praeparat; ut enim Iason Peliam commonet, ne necessitudinis pudorem abiciat, ita Arcesilao poeta tecte quidem, sed impense suadet, ut cum Damophilo suo cognato in gratiam redeat — 150. πλοῦτον πιαίνων· vocabula haec duo alliterationis figura arctius coniuncta sunt — 151. πονεῖ· λυπεῖ, cuius verbi subiecta sunt ταῦτα et καὶ (adeo) σκᾶπτον καὶ θρόνος· cum verbo hoc iungas adverbium ἄγαν — Κρηθεΐδας, Aeson Crethei f. pater meus — 153. ἱππότηας· equites Thessali in omnium ore erant — εὐθύνε· similiter Solon fr. 15, 36 εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς· praeterea conferre

'Επ. ζ'.

- 155 λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀνασταίῃ κακόν. 275
 ὥς ἄρ' ἔειπεν. ἀκᾶ δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· Ἔσομαι
 τοῖος. ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας 280
 ἀμφιπολεῖ· σὸν δ' ἄνθος ἥβας ἄρτι κυμαίνει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
 μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἔαν ψυχὰν κομίζαι
 160 Φοῖβος ἐλθόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους, 285
 δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν,
 τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθῃ

ἐκ τε ματρυνῆς ἀθίων βελίων.

Στρ. η'.

- ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν φώνει. μεμάντευμαι δ' ἐπὶ
 Κασταλία, 290
 εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὥς τάχος ὀτρύνει με τεύχειν ναῖ πομπάν.
 165 τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
 καὶ βασιλευμένον ὕμνῳ προήσειν. καρτερὸς 295
 ὕρκος ἄμμιν μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
 σύνθεσιν ταύταν ἐπαινέσαντες οἱ - μὲν κρίθην. 300
 ἀτὰρ Ἴάσων αὐτὸς ἤδη

- 170 ὥρνηεν κάρυκας ἐόντα πλόον

'Αντ. η'.

- φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδαιο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκα-
 μαντομάχαι
 ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἐλικοβλεφάρου Λήδας τε, δοιοὶ δ' ὕψι- 305
 καῖται

155. ἀναστή (ἀναστή cum G. Curtio praefert Schroeder) conl. Hermann, ἀναστήσης B^{ac} CD et v. l. schol., ἀναστήση B^{nc}, ἀνασταίῃ v. l. schol., unde ἀνασταίῃ Ahrens — 156. ἔσομαι B(CD) — 157. τοῖος Mosch.: τοιοῦτος BCDE — γερ. D — 161. βαθύμαλον BD — 162. ἐκ τε: ἐκ τῶν B — βουλέων D — 163. φώνει schol.: φωνεῖ codd. — 164. μετάλλατόν mavult Bergk, hoc vel κατάλλατον Herwerden Stud. Pind. 34 — με: σε B — 165. τέλεσσ. BCD — 169. αὐτὰρ BC — 170. ὥρνηεν Boeckh: ὥρνηεν B(CD) — κάρυκας τὰς ἐόντα C¹ — ἐόντα codd.: ἐπόντα conl. Jurenka, ἔταισι conl. Bergk; fort. ἰόντα — 172. τ' ἔλ.

iuvat nostrum richten — 156. καί· Pelias et ipse placida oratione utitur — 159. ψυχὰν κομίζαι, ἀνακλήσει, ter anima hominis in peregrina terra mortui vocanda et sic quasi in patriam reducenda, ut notum est ex Hom. Od. x ci — 161. de Phrixo insidias novercae fugiente et in dorso arietis per mare vehente omnia nota. Schol.: ἐκακώθη γὰρ διὰ τὴν μητρυνῆν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ καὶ ἐπεβουλεύθη, ὥστε φγεῖν. ταύτην δὲ ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν Ἱππύῳ, Φερεκύδης Θεμιστώδης καὶ φησι τῶν καρπῶν φθειρομένων ἐκ ταύτομάτου ἐθελούσιον δοῦναι ἑαυτὸν εἰς σφαγὴν. τὸ δὲ ἀθίων βέλων ἀλληγορικῶς ἀντὶ τοῦ βουλευμάτων ἢ λόγων ἢ πραγμάτων — 164. εἰ μετάλλατόν τι· an quid curandum sit, cum somnia sint partim vera partim falsa — ὀτρύνει· scil. Ἀπόλλων, qui nomine Κασταλία satis significatus est — πομπάν· expeditionem — 167. Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις, Iupiter, a quo, cum Hellenem, patrem Aeoli, genuisse ferretur, uterque genus derivavit — 168. κρίθην· διεκρίθησαν.

170 ss. enumerantur Argonautarum principes, de quibus v. Prol. cxxv — 171. τρεῖς· Hercules, Alcmeneae filius, Castor et Pollux, Ladae filii —

ἀνέρες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
 ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄκρας Ταινάρου. τῶν μὲν κλέος 310
 175 ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη σὸν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
 ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς ἀοι-δᾶν πατὴρ
 ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς. 315

Ἐπ. η'.

πέμπε δ' Ἐρμᾶς χρυσόραπις διδύμους υἱοὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον,
 τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλάδοντας ἥβα, τὸν δ' Ἔρυντον. ταχέες
 180 δ' ἀμφὶ Παγγαίου θεμέθλοις ναιετάοντες ἔβαν· 320
 καὶ γὰρ ἐκὼν θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυεν βασιλεὺς ἀνέμων
 Ζήτην Κάλαιν τε πατὴρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν 325
 νῶτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
 τὸν δὲ παμπειθῇ γλυκὺν ἡμιθέοι-
 σιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα

185 ναὺς Ἀργοῦς, μὴ τινα λειπόμενον Στρ. θ'.
 τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πῆσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ 330
 καὶ θανάτῳ

(ἐλ. D) BD — ἐλικοβλεφάρων D — θυοὶ B — 173. αἰδεσθέντες codd. et schol.: ἀλδήσκοντες Mor. Schmidt, αἰν' ἐσθέντες Jurenka, ᾧ Φασθέντες ἀλκᾶ Bergk — 176. φορμικτ. C — 178. χρυσόρα. BCD — 179. κεχλάδοντας D — Ἔρυντον coni. Schmid: εὐρυντον BCD — ταχέες δ' BCD, ταχέως δ' VE² in lit., δ' eiec. Boeckh; cf. P. iv 9 — 180. θεμέθλοις coni. Boeckh: θέμεθλα B² C, om. B¹ DGP — 181. ἔντυεν C¹ V: ἔντυεν BC² D — 183. πεφρίκοντας D et lemma in B — 184. παμπειθῇ D — πόθον γ' Mosch., πόθον τόνδ' αὖτεν coni. Emperius; at v. not. ad O. vi 28 — ἔνδαιεν B in lemm. C³ D: ἔδαιεν BC¹, πρῶσδαιεν Boeckh, δαίεσκεν Hermann — 185. ναοῦς B — 186. μητέρι CD —

173. Ἐννοσίδα γένος: Euphamus, qui Taenaro venit, Neptuni filius, et Periclymenus, qui Pylo venit, Pelei filius et Neptuni nepos — αἰδεσθέντες ἀλκάν, qui fortitudinem tamquam deam verebantur; locutionem singularem formasse Pindarus videtur ex Homeri oratione Il. xv 561 ὦ φίλοι ἀνέρες ἔστε καὶ αἰδῶ θεῖσθ' ἐν θυμῷ — 176. ἐξ Ἀπόλλωνος schol.: Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φησὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος (fr. 139) καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν. Dubito tamen an poeta verbis ἐξ Ἀπόλλωνος potius Thraciam urbem Ἀπολλωνίαν, unde Thracius poeta venerit, significare voluerit — 179. κεχλάδοντας schema Alcmaticum, quod Alcman frequenter pluralem priori nomini, priusquam alterum additum esset, adiungere solebat; sed iam Homerus Il. v 774 ἡγὶ φούς Σιμόεϊς συμβάλλετον ἥδ' Ἐκάμανδρος, et Il. xx 138. Od. x 513 — Ἔρυντος (sic etiam Apoll. Argon. i 52) in scholiis et apud Apollod. i 112 Ἐδρυντος audit — 180. Παγγαίου Pangaeus mons, unde Boreae filii alati venerunt, in Thraciae et Macedoniae confiniis fuit — ἔβαν Boreadae, qui Thraciae montes tenebant et proximis versibus nominatim declarantur — 183. πορφυρέοις epitheton non tam coloris quam splendoris significandi gratia additum esse videtur; cf. N. xi 28 et Hor. C. iv 1, 10 purpureis oloribus. Alae Boreae Boreadarumque ex vasibus aliisque monumentis artis satis notae sunt; conf. Welcker, Alte Denkm. iii 14 ss. — Ceterum paucorum tantum heroum, qui ipso genere insignes erant, nomina poeta attulit; praeterea a Pindaro ipso O. iv 21 Erginus Clymeni filius, fr. 172 Telamon, fr. 48 Peleus, in Cypseli cista (Paus. v 17, 9) Pisus et Asterio, multi alii ab Apollonio inter Argonautas fuisse feruntur — 186. τὰν αἰῶνα schol.: θηλυκῶς κατὰ τὸ ἴδιον ἔθος ἐξήνεγκε· item P. v 7. N. ix 41; contra masculino genere utitur O. ix 60. N. iii 75; de locutione αἰῶνα πῆσσοντα cf. O.

- φάρμακον κάλλιστον ἔās ἀρετᾶς ἄλιξιν εὐρέσθαι σὺν ἄλλοις.
 ἔς δὲ Ἰωλκὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτᾶν ἄωτος, 335
 λέξατο πάντας ἐπαινήσας Ἰάσων. καὶ ῥά Φοί
 190 μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
 Μόσχος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων. ἐπεὶ - δ' ἐμβόλου 340
 κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεῖν,
 χρυσέαν χεῖρεσσι λαβὼν φιάλαν Ἄντ. θ'.
 ἀρχὸς ἐν πρύμνῃ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχεικέραινον Ζῆνα, καὶ
 ὠκυπόρους 345
 195 κυμάτων ριπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ πόντον κε-
 λεύθους
 ἄματά τ' εὐφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν·
 ἐκ νεφέων δὲ Φοί ἀντάνυσε βροντᾶς αἴσιον 350
 φθέγμα· λαμπρὰ δ' ἦλθον ἀκτῖνες στεροπαῖς ἀπορηγνύμεναι.
 ἀμπνοᾶν δ' ἥρωες ἔστασαν θεοῦ - σάμασιν 355
 200 πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς
 Ἐπ. θ'.
 ἐμβαλεῖν κόπαισι τερασκόπος, ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας.
 εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος. 360
 σὺν Νότον δ' αὔραις ἐπ' Ἀξείνου στόμα πεμπόμενοι
 ἦλθον· ἐνθ' ἀγνὸν Ποσειδάωνος ἔσαντ' εἰναλίου τέμενος,

187. *iās B* — 188. δ' Ἰαωλκὸν conl. Schmid — κατέβαν *D* — 190. θεοπροπ. *B* — 191. ἄμβασε *B* — 193. φιάλαν: ἄγκυραν *B^{ac}* — 195. ἀνέμων *PQ*: ἀνέμους *B C D E* — 197. ἀντάνυσε *C¹* — 198. ἀπορρ. *BC* — 199. ἀμπλοον conl. Coraes — 200. πιθ. Mosch.; πειθ. *B C D E* — 202. τραχειᾶν *C* — 203. ἀξείν. *B E* et schol.: εὐξείν. *CD* — 204. ποσειδάωνος *B* — ἔσαντ': fort. ἔσονται vel potius

185 — 187. φάρμακον ἀρετᾶς laus dicitur, ut Eur. Bacch. 283 φάρμακον πόνων, N. iv 1 εὐφροσύνα πόνων ἰατρός — ἔās ad plures hic relatum est, ut vice versa σφέτερος ad singulos — 189. λέξατο· recensuit, simul ad virtutem cohortatus ad exemplar Agamemnonis Il. iv 231 ss. — 190. ὀρνίχεσσι καὶ κλάροις, cum ἄμβασε, quam cum θεοπροπέων iungere malo — κλάροις . . . ἱεροῖς sortibus sacris, non profanis — 194. ἀρχός· dux navis Iason, cum ancoras ex utraque parte proruae (ἀγκύρας, non ἀγκύραν) solutas suspendissent, libationem ante profec-tionem fecit; cf. Thucyd. vi 32, Arrian. anab. vi 3 — ἐν πρύμνῃ· quae sedes ducis navis erat; contra in prora Euphamus suam sedem habebat; vide v. 12 — 195. ριπὰς ἀνέμων· cf. P. ix 48. N. iii 59. fr. 88. Soph. Ant. 921 — 198. αἴσιον, faustum; cf. Hom. B 353 ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναΐσιμα σήματα φαίνων — 199. ἀμπνοᾶν ἔστασαν, periphrastice pro ἀνέπνευσαν, ut ἐλπίδα στήσαι ap. Eur. Iph. Aul. 788 — 201. τερασκόπος· Mopsus signa Iovis interpretans et bonam spem animis Argonautarum iniciens — 203. σὺν Νότον δ' αὔραις· Notus a meridie flans navem ad ostium ponti ferebat, ubi celebre erat delubrum (ἱερόν) duo-decim deorum, de quo v. Apoll. Arg. ii 532 et Wieseler, Spicilegium de locis scriptorum veterum ad Bosporum Thracium spectantibus p. 32 — 204. ἔσαντ', scholia ἐκτίσαν interpretantur, reddentes, opinor, δαμῆσαντες βωμόν Apollonii Arg. ii 531; quod si recte faciunt, Argonautae ipsi illud delubrum condidisse putandi sunt. At cum iam exstare (ὀπαρχειν) ara dicatur nuper, scilicet a Phrixo, condita, exspectamus notionem intrandi, unde ἔσδον i. e. ἐσέδυσαν

205 φοίνισσα δὲ Θρηκίων ἀγέλα τάρων ὑπᾶρχεν 365
καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἴμενοι
δεσπόταν λίσσοντο ναῶν,

συνδρόμων κινηθὺν ἀμαιμάκετον Στρ. ι'. 370
ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμαι γὰρ ἔσαν ζωαί, κυλινδέσκοντό τε
κραιπνότεραι

210 ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ' ἤδη τελευτὰν κείνος 375
αὐταῖς

ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν 375

ἤλυθον· ἐνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισιν βίαν

μίξαν Αἰήτα τ' ἀγανῶ. πότνια δ' ὀξυτάτων βελέων 380

ποικίλαν ἱγγρα τετράκναμον Οὐ-λυμπόθεν

215 ἐν ἀλύτῳ ξεύξαισα κύκλῳ,

μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρειν Ἀντ. ι'.

ἔσδον -- ἐναλ. *BCD* — 206. λίθων Tricl.: λίθινον *BCDE*; θέναρ βωμοῦ λίθινον coni. Ahlwardt — 208. σύνδρομον *E* — 209. δίδυμαι *D*: δίδυμοι *B* (' — κραιπνόν *D* (accentus et *v* in lit.) — 211. δ': γ' *C*, quod ex *τε* ortum videtur — ἔπειτ' ἀνῆλ. *B*, ἔπειτ' .. ἤλ *D* (lit. inter *τ* et *ἦ*) — 212. -πεσι (' — 213. τ' ἀγανῶ coni. Herwerden: παρ' αὐτῶ codd., τ' ἀγανῶ coni. M. Schmidt — ὀξυτ. *C* et schol.: ὠκυτ. *BD* — 216. ὄρνιν *B* —

legendum esse conieci. Aliter Timosthenes in scholiis Apollonii II 532 rei difficultatem expedire conatus est: Τιμοσθένης δὲ φησι τοὺς μὲν Φρίξον παῖδας βωμοῖς δώδεκα ἰδρύσασθαι τῶν θεῶν, τοὺς δὲ Ἀργοναύτας τοῦ Προσεῖδᾶνος scil. ἐναλίου — 205. φοίνισσα scrupulos veteribus grammaticis movit, quoniam nigri tauri Neptuni sacri erant; vide tamen O. XII 69 — Θρηκίων cum delubrum illud in Asiatico litore positum esset, Thraces intellegendi sunt Bithyni, quos Herodotus VII 75 ex Europa in Asiam traiecisse tradit: οὗτοι μὲν (Θρηκεῖς) διαβάντες μὲν ἐς τὴν Ἀσίην ἐκλήθησαν Βιθυνοί — 306. θέναρ scholia interpretantur τὸ τοῦ βωμοῦ κοίλωμα τὸ ὑποδεχόμενον τὰ θύματα, qua a significatione non abhorret trita locutio θέναρ χειρὸς — 208. συνδρόμων... πετρᾶν, quae vulgo Συμπληγάδες audiunt et iam Homero μ 69 notae erant; eas συνορμάδας (an συνορμάδας?) Simonidem dixisse tradit schol. Eur. Med. 2 — 210. ἀνέμων στίχες ventorum tamquam acies inter se configere dicuntur — 212. κελαινώπεσσι fuscis finxisse poeta videtur Colchos, quod Oceano et orientalibus Aethiopibus propinquos eos esse opinabatur; eosdem tamen etiam Herod. II 104 μελάγχρους fuisse tradit, eos ab Aegyptiis militibus ortos esse ratus; conf. Lycophr. 1312 et Holzingeri comm. ad h. l. — 212 s. βίαν μίξαν Dissenius Boeckhio auctore Argonautas statuit primum, cum urbem peterent, a Colchia prohibitos esse et armis viam sibi parasse, deinde autem inter Colchos et Argonautas convenisse, ut vellus certis condicionibus redderetur. At hoc nimis obscure poeta narrasset, quamobrem dubito an rectius scholiasta verba interpretatus sit: βίαν μίξαν ἀντὶ τοῦ συνῆλθον, ἐπιμιχθῆναι ἐποίησαν τὴν ἐαυτῶν βίαν ἐκτίνοις, τούτῳστιν ἐμίγησαν αὐτοῖς — 214. ἱγγρα torquilla seu verticilla avis mobilitate sua agitationem aestuantis amoris significare videbatur, unde in incantationibus ea utebantur illigata rotae, quam circumagebant; hoc autem incantationis genus Venerem tum primum, ut Iasonem suum adiuvaret, de caelo mortalibus intulisse poeta fingit; cf. N. IV 35 ἱγγρα ἔλκομαι ἦτορ, Plaut. Cistell. II 1, 4 *cursor in amoris rota miser* —

πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοιδὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν 385
Αἰσονίδα·

ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ, ποθρινὰ δ' Ἑλλάς αὐτὰν
ἐν φρασὶ καιομέναν δονέοι μάστιγι Πειθοῦς. 390

220 καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων δείκνυνεν πατρώϊων·
σὺν δ' ἑλαίῳ φαρμακώσασ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
δῶκε χρίεσθαι. καταίνησάν τε κοι-νὸν γάμον 395
γλυκὸν ἐν ἀλλάλοισι μίξειν.

Ἐπ. ι'.

ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο
225 καὶ βόας, οἳ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο 400
πυρός,

χαλκείαις δ' ὀπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι·
τοὺς ἀργῶν ξεύγλα πέλασσε μῦθος· ὀρθὰς δ' αὐλακας
ἐντανύσαις 405

ἤλαν', ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγνιαν σχίζε νῶτον
γᾶς. ἔειπεν δ' ὦδε· Τοῦτ' ἔργον βασιλεύς,
230 ὅστις ἄρχει νῶς, ἐμοὶ τελέσαις
ἄφθιτον στρωμνὴν ἀγέσθω, 410

κῶας αἰγλάεν χρυσέῳ θυσάνῳ. Στρ. ια'.

ὥς ἄρ' αὐδάσαντος ἀπὸ κροκόεν ρίψαις Ἰάσων εἶμα θεῶ πί-
συνος

εἶχετ' ἔργου· πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει παμφαρμάκου ξείνας ἐφετ-
μαῖς. 415

217. ἐιδ. B — νίδα D — 218. Μηδείαν coni. Beck — 220. πατρώϊων Byz.: πατρώων B C D — 223. ἐν om. C — μίξειν (μίξιν D) B D E: μίξαι C — 224. μέσσοις C D — 225. γενῶν coni. Dindorf bene, γνάθων coni. Boeckh — 227. ἐντανύσαις coni. Hecker — 228. ἀναβωλακίας B C D, ἀνὰ βόλακας, ἐς δ' ὄρ. coni. Hartung — ὀρόγνιαν coni. Hermann: ὄργνιαν B C D — 229. fort. τῶντ' — 231. χρυσέῳ om. C — 232. κροκόεν B: κρόκεον C D — 233. ἐόλει coni.

218. τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ· cf. O. xiii 53 — ποθρινὰ Ἑλλάς· ποθομένη Ἑλλάς, vel πόθος Ἑλλάδος — 219. μάστιγι Πειθοῦς· Veneri, cuius socia amorumque conciliatrix Πειθὼ perhibebatur (P. ix 39. fr. 122, 2. 123, 10), flagellum tribuit Hor. C. iii 26, 11 — 221. φαρμακώσασ' ἀντίτομα· herbas et radices, quae contra spiritum bonum valerent, decisas oleo unguens; cf. Aesch. Agam. 17 ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος — 224. ἀδαμάντινον ἄροτρον· cf. Apoll. Arg. iii 1284 ἀδάμαντος ἄροτρον — 225. ξανθᾶν γενύων· cf. P. iv 149 βοῶν ξανθὰς ἀγέλας, 205 φοίνισσα ἀγέλα ταύρων — 227 ss. Aetes prior tauros flammivomos iunxit sulcosque rectos firma manu arvo impressos (ἐντανύσας) duxit, ut Iason Solis filium aemulatus idem hoc facinus perpetraret — 228. ἀνὰ βωλακίας ὀρόγνιαν· in ulnae altitudine; βωλακίας quaeritur adiectivumne sit nominis γᾶς, glebosae terrae, an nomen formatum a βῶλος vel βῶλαξ, ut χαρᾶκία u χάρᾶξ. Equidem ob verborum ordinem alterum praeferendum duxi — 229. βασιλεύς· ironice Aetes rex Iasonem regulum alloquitur — 232. αὐδάσαντος· participii absoluti similia exempla habes N. x 89. P. viii 43. 85 — 233. εἶχετ' ἔργον· aggredebatur rem, ut Herod. vii 5 λόγον εἶχετο — ἐόλει plusquamperfectum est

σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέους δήσαις ἀνάγκας
 235 ἔντεσιν αὐχένας, ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυᾷ
 κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνας' ἐπιτακτὸν ἀνὴρ 420
 μέτρον. ἵν' ἐξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμ-πας ἄχει,
 δύνασιν Αἰήτας ἀγασθεῖς.

πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερόν ἄνδρα φίλας Ἄντ. ια'. 425
 240 ὥρεγον χεῖρας, στεφάνοισι τέ νιν ποίας ἔρεπον, μελιχίοις τε
 λόγοις
 ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἀελίου θαυμαστὸς υἱὸς δέσμα λαμπρὸν
 ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκάνυσαν Φοῖξον μάχαιραι· 430
 ἤλπετο δ' οὐκέτι τοι κείνόν γε πράξεσθαι πόνον.
 κεῖτο γὰρ λόγμᾳ, δράκοντος δ' εἶχετο λαβροτατᾶν γενύων, 435
 245 ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον - νᾶν κράτει,
 τέλεσαν ἄν πλαγαὶ σιδάρου.

Ἐπ. ια'.

μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὦρα γὰρ συνάπτει καὶ τινα 440
 οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγῃμαι σοφίας ἐτέροις.
 κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις ποικιλόνωτον ὄφιν,
 250 ὦ ῥκεσίλα, κλέψεν τε Μῆδειαν σὺν αὐτᾷ, τὰν Πελῖαο φόνον· 445

Boeckh: αἰόλλει codd., αἰόλει Pauw. — 234. σπασάμ. BCD — βοέους C: βοέσις B² (in loco perforato) D et schol. — δήσαις D E, δήσαν B² C — ἀνάγκας B² C D: ἀνάγκας et ἀνάγκη schol., quorum alterum praetulit Hermannus opusc. vii 142 — 235. ἐμβάλλων B P: ἐμβαλὼν C D E — 237. ἀφων. C — 239. ἑταῖροι Bys.: ἐτάροι B? C D¹⁰, ἔτεροι D¹⁰ — 243. πράξεσθαι coni. Herrmann: πράξασθαι codd.; cf. 223 — 244. λαβροτάταιν γενύων coni. Bergk. — 246. τέλεσαν B D E, τέλεσεν v. l. schol. — 248. πολλοῖς B — 250. κλέψεν coni. Herwerden — σὺν αὐτῷ C et v. l. schol., σὺν αὐτῷ Πελ. coni. Bergk — φόνον requirit Gildersleeve —

ab radice *fel* formatum ut *ἔοργα*, *ἔοικα* — 234. ἀνάγκας ἔντεσιν· loris ita collum constringentibus, ut extrahi nequeat — 234 sq. σπασσάμενος . . . δήσαις . . . ἐμβάλλων· trium actionum prima, qua aratrum lason in sulcum traxit, reliquis duabus particula τε arctius inter se coniunctis antecessit; harum autem iterum prior, qua loris cervices constrinxit, antecessit alteri, qua stimulos lateribus iniecit — 237. ἵν' ἐξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἄχει· oxymoron ita explicandum est, ut Aetes, quamvis prae dolore verba non fecerit, tamen voce inarticulata admirationem expressisse dicatur — 240. στεφάνοισι ποίας· coronis ex herbis, velut apio, flexis; cf. P. viii 20 ποία Παρνασίδι — 242. Φοῖξον μάχαιραι· arietis vellus cultris abstractum Phrixus in denso dumeto suspenderat — 244. εἶχετο λαβροτατᾶν γενύων· periphrasta cum interpretetur κατεῖχετο τὸ κῶας ὑπὸ τῶν δεινοτάτων τοῦ δράκοντος γενύων, λαβροτάταις γένυσιν vel λαβροτάταιν γενύοισιν legisse videtur.

247 ss. casus redivus Argonautarum plene refert ad consilium, quod in hoc carmine sibi poeta proposuerat, nihil attinebat, qua de causa semita compendiarie se redivitum promittit — ὦρα γὰρ συνάπτει· schol.: καὶρός γὰρ μ' ἐπείγει· cf. N. iv 34 ὦραι ἐπείγόμεναι — 248. πολλοῖσι . . . ἐτέροις· sententia poetae suam artem iactantis, ad rem tamen nihil attinens; cf. P. iii 20 — 250. σὺν αὐτᾷ· sua sponte Medeam secutam, non vi raptam esse lepide poeta significat, unde apud Lycophronem v. 1317 lason dicitur ἀτόκλητον ἀρπάσας

ἐν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν πόντῳ τ' Ἐρυθρῷ

Λαμνιᾶν τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων·

ἐνθα καὶ γυίων ἀέθλοισι ἐπεδεί-

450

ξαντο Ἷν' ἐσθᾶτος ἀμφίς,

καὶ συνενύασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς

Στρ. ιβ'.

255 σπέρμ' ἀρούραις τουτάκισ ὑμετέρας ἀκτίνος ὄλβου δέξατο
μοιριδίου

ἄμαρ ἢ νύκτες. τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθὲν λοιπὸν 455
αἶε

τέλλετο· καὶ Λακεδαιμονίων μιχθέντες ἀνδρῶν

ἦθεσι τὰν ποτε Καλλίσταν ἀπώκησαν χρόνῳ

460

νᾶσον· ἐνθεν δ' ὕμμι Λατοΐδας ἔπορεν Λιβύας πεδίου

260 σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν κᾶστυ χρυ-σοθρόνον

διανέμειν θεῖον Κυράνας,

465

ὀρθόβουλον μήτιν ἐφενρομένοις.

Ἀντ. ιβ'.

γυνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν. εἰ γὰρ τις ὄξους ὀξυτόμῳ

πελέκει

251. *τενάγεσσι* conl. Bergk, *περάτεσσι* Hecker coll. Od. xi 13 — 253. *Ἷν'* conl. Kayser: *κρίσιν* codd. et schol., *κρίμ'* vel *ἐπέδειξαν κρίσις* conl. Hermann, *ἐπέδειξαν βίαν* conl. Oelschläger — *ἀμφί* C² — 255. *σπέρμ'* . . . *ἀκτίνος* conl. Hermann: *περ* . . . *ἀκτίνας* codd. — *ὄλβον* B? F: *ὄλβω* D et schol., *ὄλβον* B? C — 256. *νύκτες* B C¹ et schol.: *νυκτός* C² D — 257. *τέλλετε* B — 258. *τὰν* conl. Boeckh: *ἐν* B C D et v. l. schol.: *ἀν* i. e. *ἀνά* Hermann, *ἐν* Chairis in scholiis — *ἀπώκησαν* BC — 260. *θεῶν* codd.: *θεῶ* schol. — *κᾶστυ* conl. Dawes: *ἄστυ* codd. et schol. — 263. *ὀξυτόμῳ* C: *ὀξυτάτῳ* BD —

κεραΐδα | τὴν γυνωτοφόντιν καὶ τέκνων ἀλάστορα — τὰν Περίαια φόνον· redit poeta ad v. 71, quod Pelias ut necaretur, in fatis fuit; de locutione cf. O. ii 107 *κρόφον τιθέμεν ἐσλὼν καλοῖς* — 252. cur Argonautas redeuntis Lemnum insulam appellentes Pindarus fecerit, vide ad v. 50 — 251. de Hypsipyla Lemnia in honorem Thoantis uxoris mortui gymnica certamina instituentem confer O. iv 21 ss. — 254. *ἐσθᾶτος ἀμφίς*· si vestem mercedem victori propositam fuisse poeta dicere voluit, ἀμφί scribere debuit; quod in optimis codicibus est ἀμφίς, *absque* *veste* vertendum est, ut gymnici ludi fuisse indicentur. Priorem sententiam Simonidem in carmine nescio quo proposuisse auctor est scholiasta: καὶ γὰρ καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ ἐστὶν ἡ ἱστορία, ὅτι περὶ ἐσθῆτος ἡγωνίσαντο· καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις (O. ix 97) — 256. ἀρούραις· ut saepe translata vi de feminae ventre usurpatum est; construe σπέρμα ὑμετέρας ἀκτίνος ὄλβον, semen vestri splendoris prosperitatis, quod utrum die an nocte conceptum sit, non liquere festive poeta dicit. Schol.: οἱ γὰρ Ἀργοναῦται ἐν τῇ Αἴγυπῳ ταῖς Αἰγυπτίαις ἐπλησίασαν, ἐν οἷς καὶ Εὐφάμος Μαλάχῃ συνελθὼν Λευκοφάνῃ ἐποίησεν, ἀφ' οὗ Ἀριστοτέλης ὁ πρόγονος Ἀρκεσίλαον — 257. Λακεδαιμονίων μιχθέντες ἀνδρῶν ἦθεσι . . . ἀπώκησαν primum igitur qui ab Euphamo et Lemnia muliere progenerati erant, Lacedaemonem venerunt, unde postquam Lacedaemoniorum mores acceperunt, in Theram insulam migraverunt — 258. Καλλίσταν, hoc cognomine etiam Herodotus iv 147 insulam Theram nuncupat — 259. ἐνθεν· hinc iam redire coepit ad Cyrenas et argumentum carminis proprium — 260. θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν· templis conditis sacrisque deorum institutis; cf. P. v 89.

263 ss. Cyrenacos quod sapientes et acutos praedicavit, Arcesilao aenigma

ἐξερείψῃ μὲν μεγάλας δρυός, αἰσχύνῃ δέ τοι θαητὸν εἶδος, 470
 265 καὶ φθινόκαρπος ἐοῖσα διδοῖ ψᾶφον περ' αὐτᾶς,
 εἴ ποτε χεიმέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
 ἢ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα 475
 μόχθον ἄλλοις ἀμφέπη δύστανον ἐν - τείχεσιν,
 ἐὼν ἐρημώσασα χῶρον.

Ἐπ. ιβ'.

270 ἐσσι δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος. 480
 χρὴ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἔλκεος ἀμφοπολεῖν.
 ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σείσαι καὶ ἀφανροτέροις· 485
 ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὐτίς ἔσσαι δυσπαλὲς δὴ γίνεται, ἑξαπίνας
 εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται.
 275 τὴν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες· 490
 τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-
 νας θέμεν σπουδὰν ἔπασσαν.

τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τόδε συνθέμενος

Στρ. ιγ'.

ῥῆμα πόρσυν' ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγματι

παντὶ φέρειν. 496

αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυράνα

280 καὶ τὸ κλεεννότατον μέγαρον Βάττου δικαίαν

Δαμοφίλου πραπίδων. κείνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,

500

264. ἐξερείψῃ conl. Hermann: ἐξερείψαι (-ρίψ. BC) BCD — μὲν Hermann: κε B C D E — 265. φθινόπαρος paraphrasis — 268. ἀμφέπη conl. Heyne: ἀμφέπει codd. — 271. τραῦμα C — 272. φανρ. C — 273. fort. ἐξ ἀνίας — 276. σπουδὴν BCD — 278. δ φᾶ conl. Bergk — 280. μέγαρον βάττου Mosch.: βάττου μέγαρον B C D — 281. δαμοφίλουσι I), Δαμόφιλον conl. Beck et probat Madvigius Adv. 1 187 — ἐν πράξει conl. Herwerden —

tamquam Oedipodi alteri solvendum proponit; pulcherrime autem fabula (apologo) ex arborum genere ducta sortem Damophili exulis adumbrat — 265. φθινόκαρπος, fructus perdens vel non iam pariens, ut φθινοπαρῆς P. v 102 — περ' pro περὶ usu Aeolico, ut O. vi 38 — 367. ἐρειδομένα: columna quercea una cum aliis columnis vestibulo domus suffulta, quibus moles epistylī imponatur — 267. δύστανον, miserum onus — 268. ἄλλοις, alienis, ut ex opposito ἐὼν apparet — 270. τιμᾷ φάος, favet spendori tuae fortunae — 272. σείσαι . . . ἐπὶ χώρας ἔσσαι: concutere et rursus erigere dicit in eadem metaphorae specie permanens, deinde ad navigationis imaginem deflectit; simili metaphora utitur Soph. Ant. 182 τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ | πολλῶ σάλῳ σείσαντες ἄρθωσαν πάλιν — 275. τούτων . . . χάριτες: attractionis quadam vi pluralis χάριτες pluralem τούτων procreavit; nam una de re agitur, quod Arcesilao grata copia turbatam rempublicam pacandi concessa est — 277. respicere videtur Hom. O 207: ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἶσιμα εἰδῆ: orat enim poeta Arcesilaum, ut sibi permittat nuntium reconciliatae gratiae Damophilo reddere — συνθέμενος: cf. Hom. Od. ρ 153 ἔμετο δὲ σύνθεο μῦθον — 279. ἐπέγνω . . . πραπίδων: genet. defenditur similibus exemplis Homeri, ut γνώστην ἀλλήλων (φ 36), γνωσόμεθ' ἀλλήλων (Ψ 109) — 281. ἐν παισὶν νέος: quasi dicat ἐν παιδικαῖς νέος, οἷα νέος παῖζει: cf. v. 294 —

ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεί βιοτᾶ·
ὀρφανίζει μὲν κακᾶς γλῶσσαν φαεν-νᾶν ὀπός, 505
ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

285 οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς, Ἄντ. ιγ'.
οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων
βραχὺ μέτρον ἔχει.
εὖ νιν ἐγνώκεν· θεράπων δέ σοι, οὐ δράστας ὀπαδεῖ. φαντὶ 510
δ' ἔμμεν

τοῦτ' ἀνιαιρότατον, καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκη
ἐκτὸς ἔχειν πόδα· καὶ μὲν κείνος Ἄτλας οὐρανῷ 515
290 προσπαλαίει νῦν γε πατρώας ἀπὸ γᾶς ἀπὸ τε κτεάνων.
λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. ἐν - δὲ χρόνῳ
μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου 520

Ἔπ. ιγ'.
ἰστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομένην νοῦσον διαντλήσας ποτὲ
οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κράνη συμποσίας ἐφέπων

283. ὀρφ. μὲν κακ. om. D — κακᾶς γλῶσσαν φαεννᾶν coni. Herwerden: κακᾶν γλῶσσαν φαεννᾶς (φαενᾶς B C¹) codd. — 285. ἐξερίζων C — 288. ἀνιαιρότατ. C D — γινν. B — 291. ἀφθίτους mavult Bergk — 294 κράνη: κυράνα D —

282. πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεί βιοτᾶ, senex centenarius — 283. facilem et commodam sententiam praebet Herwerdeni emendatio κακᾶς γλῶσσαν φαεννᾶν ὀπός, atque dubito num traditam lectionem in similem sententiam interpretari liceat: contumeliosam linguam splendida oratione orbat neque animi malignitatem verborum specie dissimulat — 284. praeceptum Hesiodi opp. 711 spectat μηδὲ κακῶν ἔταρον μηδ' ἐσθλῶν νικητήρα — 286. ἐγνώκεν, Δαμόφιλος καιρὸν, non καιρὸς μέτρον — 287. θεράπων· minister, qui constanti animo rem opportunam administrat, et δράστας servus, qui facta copia aufugit (ἀπέδρα), inter se opponuntur, unde recte vertit Hecker Phil. v 410: servus fidus nec umquam fugitivus; cf. Pind. fr. 134 εὐδαιμόνων δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος — 288. τοῦτ' ἀνιαιρότατον... πόδα· bene contulit Jebb Journ. of Hell. stud. III 156 Herod. ix 16: ἐχθίστη δὲ ὁδὸν ἔστι τῶν ἐν ἀνθρώποις αὐτῇ, πολλὰ χρόνοντα μηδενὸς κρατεῖν — 289. κείνος Ἄτλας, Damophilus nunc quidem exul procul patria aerumnas exantlat, ut Atlas in extremis terrae oris onus caeli sustinens — νῦν γε cum emphasi poeta addit, quod sperat Damophilum mox ab Arcesilao rege patriae redditum domum rediturum esse, ut Titanas Iupiter rex deorum ex vinculis solvit. Non bene autem poeta exemplo Atlantis usus est, ut qui etiam nunc caeli onus sustineat nec spem habeat ab onere se umquam liberatum iri; hoc recte iam veteres reprehendisse scholia adnotant: ἐγκαλοῦσι δὲ τινες τῷ Πινδάρῳ, ὅτι οὐκ οἰκείως ἐπὶ τῆς διαλλαγῆς τὸν Ἄτλαντα παρείληψε· διηγεῖται γὰρ μοχθεῖ — 294. ἐπ' Ἀπόλλωνος κράνη· huius fontis, unde urbs Cyrene nomen traxit, Callimachus meminit in hymn. Apoll. 88: οἱ δ' οὐπω πηγαῖσι Κυρῆς ἐδύναντο πηλάσσαι Δωριεῖς. Cave autem, ne usu particularum τε... τε seductus Ἀπόλλωνός τε κράνη et ἐν τε σοφοῖς sibi respondere putes; re enim ipsa admonemur, ut Apollinis fontem communem sedem ludibundorum et gravium carminum esse existimemus. Ceterum Arcesilaum ipsum, ut Hieronem Syracusanum (v. O. 1 17), a poeticis studiis non abhorruisse patet ex P. v 107. 114 —

295 θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν πολλάκις, ἔν τε σοφοῖς 525
 δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἡσυχίᾳ θιγέμεν,
 μήτ' ὦν τινι πῆμα πορών, ἀπαθῆς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν. 530
 καὶ κε μυθήσαιοθ' ὁποῖαν Ἀρκεσίλα
 εὔρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων,
 πρόσφατον Θήβα ξενωθείς.

296. δαιδαλέοις *D* — 298. μυθήσαιοθ' ὁποῖαν *C*: μυθήσαιτο ποῖαν *B D* —
 Ἀρκεσίλα *B C D*: Ἀρκεσίλα *Stephanus*.

296. ἡσυχίᾳ θιγέμεν· de dat. cf. *P. viii 21* — 299. παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων·
 ipsam hanc odam, quam Damophilo Pindarus canendam mandaverit, intel-
 ligendam esse in commentariolo odae praemisso monui.

ΠΤΘΙΟΝ. Ε.

ΑΡΚΕΣΙΑ, ΚΤΡΗΝΑΙΩ,

APMATL

Strophac.

1 0 1 0 1 1 0 0 0 1
 2 0 1 0 0 0 1 0 0 0 0
 3 0 1 0 0 0 0 0 1 0 0
 4 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
 5 0 1 0 0 0 0 0 0 0
 6 0 1 0 0 0 0 0 0 0
 7 0 1 0 0 0 0 0 0 0
 8 0 1 0 0 0 0 0 0 0
 9 0 1 0 0 0 0 0 0 0
 10 0 1 0 0 0 0 0 0 0

Epodi.

[illegible]

Argumentum.

De Arcesilao rege Cyrenaico eiusque victoria Pythiade 31 = 466 (462) a. Chr. quadrigis reportata vide quae ad P. iv praefati sumus. Cum autem duobus carminibus eadem victoria illustrata sit, quaeritur, utrum utro prius Pindarus fecerit. Boeckhius igitur, cum priore carmine poeta victoriam paucis verbis attigerit eiusque pericula ne verbo quidem commemoraverit, alterum carmen, P. v, iustum epinicion esse ideoque ante P. iv esse factum statuit. Atque hoc quidem recte vir

clarissimus iudicavit, prioris carminis cardinem magis circa fata Argonautarum et Demophili sortem quam circa victoriam Arcesilai verti, sed inde nondum illud, quod de carmine quinto ante quartum facto conclusit, consequitur. Immo pluribus causis in contrariam sententiam nos deducimur. Primum enim poeta in carmine P. v situm urbis tam vividis et veris coloribus depinxit, ut eum tum suis iam oculis urbem et agrum Cyrenaicum lustrasse sentias; eius autem rei cum in carmine P. iv nulla prorsus indicia compareant, hoc carmen probabile fit poetam, priusquam Cyrenam urbem vidisset, composuisse. Deinde Carnea quotannis septimo die mensis Metagitnionis acta esse ex Plut. symp. viii 1, 2, paulo ante Olympia (sic Unger Philol. 33, 231, recte; non multo post Olympia, Nissen Rh. Mus. 40, 352) ex Herod. viii 72 efficitur, unde non eodem quo victoria Delphis parta est anno carmen P. v scribi, nedum agi potuit, sed uno pluribusve annis interiectis. Denique duo loci sunt carminis P. v 29 et 62, quibus poeta ipse res in carmine quarto relatas respicere videatur. Quae cum ita sint, equidem nullus dubito sententiae accedere Leopoldi Schmidtii, Pind. Leb. p. 283, et Rehmii mei, Comm. philol. Monac. p. 150, qui P. v aliquanto post P. iv, cum auriga Arcesilai Carrhotus ex Graecia rediisset, scriptum et cantatum esse statuerunt. Quantum autem temporis inter victoriam Pythicam et Carnea, quibus hoc carmen cantabatur, interlapsum sit, huius rei indicium latere videtur in fine carminis, quo Arcesilao victoriam Olympicam, quam eum Ol. 80 consecutum esse schol. ad P. iv inscr. testantur, poeta auguratur. Verum certi nihil inde effici potest, quia et quam in Olympiadem Pythias tricesima prima inciderit viri docti litigant, et facile fieri potuit, ut Arcesilaus iam Ol. 79 certamina Olympica obiret, sed non hac sed proxima Olympiade palmam victoriae ferret.

Multiplex argumentum carminis ex variis rebus compositum est, quae ut tenui filo cum consilio poetae victoriam Arcesilai celebrandi cohaerent, ita paulo arctius cum tempore et loco, quibus carmen cantabatur, coniunctae sunt. In prooemio igitur divitias cum virtute coniunctas poeta laudat, quibus Arcesilaus, cui beneficio Castoris et regiae potestas post civiles turbas restituta sit et magnifica victoria Pythica obvenit, nunc cum maxime eminere praedicatur (1–22). Inprimis Carrhotum aurigam sua laude ornandum esse, qui ex magno naufragio, quo quadraginta currus Delphis corruerant, integer et victor domum redierit (23–53). Quodsi victoriam ille per laborem comparaverit, id a rebus Batti, conditoris urbis Cyrenarum, non abhorre, qui quamvis aerumnis non caruerit, tamen insigne decus suae gentis exstiterit, in condenda urbe numine Apollinis adiutus (54–69), cuius eiusdem dei oraculo etiam Hercules filii ad occupandam Lacedaemonem compulsi sint. Ex agro Lacedaemonio Aegidas primum Theram insulam, deinde in Libyam venisse, Carnea sacra ex metropoli in colonias ferentes (69–81); Cyrenas autem cum antea Antenoridae Troiani obtinuissent, Battum quasi denuo condidisse et magnifice auxisse (82–93). Denique a conditore urbis veteribusque regibus, quorum sepulcra pompa praetervehebatur (94–101), ad Arcesilai virtutes praedicandas poeta redit et pro eius futura salute victoriaeque Olympica pia vota facit (102–124).

τεᾷ τοῦτο μινύμενον φρενί·
 20 μάκαρ δὲ καὶ νῦν, κλεινᾶς ὅτι 25
 εὗχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἑλών
 δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων,
 Ἐπ. α'.
 Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. τῷ σε μὴ λαθέτω, 30
 Κυράνα γλυκὴν ἀμφὶ κᾶπον
 Ἀφροδίτας ἀειδόμενον,
 25 παντὶ μὲν θεὸν αἰ-τιον ὑπεριθέμεν,
 φιλεῖν δὲ Κάρρωτον ἔξοχ' ἑταίρων,
 ὅς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων 35
 ὀψινόου - θυγατέρα πρόφασιν - Βαττιδᾶν
 ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων·
 30 ἀλλ' ἀρισθάρματον
 ὕδατι Κασταλίας ξενω- 40
 θεῖς γέρας ἀμφέβαλε τεαῖ-σιν κόμαις,

22. δέδεξο *D* in lit. — 23. σε μὴ conl. Schmid: μὴ σε codd. — 24. *Κυράνα* Schmid: *κυράνα* codd. et schol., *Κυράναν* conl. Hartung, *Κυράνας* Schroeder Jahrb. f. Phil. 1877 p. 24 — *ἀειδόμενον* *B C D*: *ἀειδομένα* legisse videtur scholiasta, *ἀειδομένη* *C*^s — 26. *φιλεῖν* codd. cum Aristarcho: *φίλει* ante Aristarchum vulgatum fuisse testantur scholia — 27. *ἐπιμηθ.* codd. — 28. *ὀψινόου* (ὄψ. *C*ⁱ) *B C^s D*, *ὀψινόου* *P*, utramque lectionem agnoscunt schol. — *Βαττιδ.* Mosch.: *βαττιαδ.* *BCD* — 29. *ἀφίκεται* conl. Hermann — *θεμικρ.* conl. Hartung — 31. *ξυνωθ.* *B* —

prudentiam cognoscite — 22. *κῶμον ἀνέρων* cum infra v. 104 poeta eandem rem verbis *ἀοιδᾶ νέων* significet, viri non iuvenibus et pueris, sed virginibus et feminis hoc loco opponuntur — 23. *Ἀπολλώνιον ἄθυρμα*: comissationem bene Apollineum lusum dicit, quod et sacris Apollinis Carneis fiat et in honorem Pythicae victoriae; similiter auctor Anacreonti s3 dixit *Ἀφροδίσιον ἄθυρμα*.

23 ss. transit ad causam comissationis, victoriam Delphicam arte Carrhoti aurigae partam — 24. *Κυράνα* . . . *ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας*, Cyrenis in horto Veneris; Veneris autem hortum agrum Cyrenaicum dicit ob amoenitatem et fertilitatem eius; cf. *P.* vi 1. ix 29 et *Soph. O. C.* 693 — 26. *Κάρρωτος*, cui post deum maxime gloriam victoriae deberi dicit, ambigunt veteres grammatici simplexne auriga fuerit, an frater uxoris Arcesilai, cui praeterea munus iniunctum fuerit colonos per Graeciam colligendi in coloniam Hesperidum deducendos; quarum sententiarum alteri favet et eximia laus, qua poeta virum minime sordidum ornat, et id quod longe post victoriam Delphis partam haec comissatio facta est. Carrhotus enim domum non rediisse videtur, antequam colonorum idoneum numerum collegisset. Quid? quod poeta ipse una cum illo Cyrenas venisse et in itinere ab eo accuratiora de discriminibus victoriae accepisse videtur. Mirum autem illud est, quod scholia ex Theotimi libro de rebus Cyrenaicis non Carrhotum, sed Euphemum quendam equos rexisse et Pindarum laudes Euphemi in Carrhotum transtulisse tradunt — 27. *Ἐπιμαθέος* . . . *πρόφασιν*: conf. *Προμαθέος αἰδώς* *O.* vii 44. Originem nominis Prometheus a prospiciendo et Epimethei a poenitendo derivatam novit iam Hesiodus opp. 81 et theog. 516 — 29. *θεμισκρεόντων*: respicere videtur *P.* iv 54 *Φοῖβος ἀμύσσει θέμεισιν*, ut Battidae non tam iudicia exercere quam consiliis Apollinis regnare dicantur — 30. *ἀρισθάρματον* . . . *γέρας*, laudem optimi curtus ceterorum curribus praestantis —

πολύφιλον ἐπέταν.
 5 ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
 σύ τοί νιν κλυτὰς
 αἰῶνος ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο
 σὺν εὐδοξίᾳ μετανίσσει
 ἕκατι χρυσαρμάτων Κάστορος,
 10 εὐδίαν δς μετὰ χειμέριον ὕμβρον τεὰν
 καταιδύσσει μάκαιραν ἐστίαν.

σοφοὶ δέ τοι κάλλιον Ἀντ. α'. 15
 φέροντι καὶ τὰν θεόδοτον δύναμιν.
 σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ
 πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
 15 τὸ μὲν ὅτι βασιλεὺς
 ἔσσι μεγαλὰν πολίων,
 20 ἔχει συγγενές τ'
 ὀφθαλμὸς αἰδιότατον γέρας,

5. θεόμορ' conī. Schmid: θεόμοιρ' BCD — 6. νιν B C^p D et schol.: νυν C^{ac} — 7. ἀπὸ βαθμίδων inverso ordine maluit Boeckh. — 8. μετανίσ. BCD — 10. εὐδιανὸς conī. Schneider, εὐδιάν' ὡς conī. Bergk — ἐὰν C — κατ' αἰθύσσει in proecdosi scripseram — 12. δέ τοι Mosch.: δ' ἐτι (δέ τι C) BCD — 13. ἐρχόμενος conī. Drachmann — 16. ἐσι D — 17. συγγενές conī. Bergk: συγγενῆς codd. et schol. — τ' add. Mommsen: δ' add. Cratandrina; ἐπεὶ συγγενῆς conī. Hermann — 18. αἰδιότατον conī. Schmid: αἰδοίεσταιον codd. et schol. —

— 4. πολύφιλον ἐπέταν, comitem multos amicos afferentem, ut in Ovidiano *donec eris felix, multos numerabis amicos* — 7. ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο, inde a primis gradibus vitae tuae beatae opes cum virtute coniunctas venaris — 9. Κάστορος: Tyndaridarum sacra a Lacedaemone per Theram insulam Cyrenus allata erant, unde eis in strata via urbis aedes exstructa erat; cf. schol. ad v. 121: λέγεται δὲ καὶ τὸ ἱερὸν τῶν Διοσκούρων ἐν ἐκείνῃ τῇ πλατείᾳ εἶναι. Etiam in nummis Cyrenarum silpbium, quae planta Cyrenaico in agro uberime nascebatur, cum stellis Dioscurorum coniunctum exstat. Peropportune autem felicitatem Arcesilai beneficio Castoris factam dicit, ut qui et equestrium certaminum praeses sit et serenum caelum post turbidas procellas reducere credatur; cf. Hor. C. i 12, 25. Recte enim ad turbas civiles, quibus Damophilum quoque in exilium actum esse supra P. iv 203 ss. cognovimus, iam veteres scholiastae locum rettulerunt: τοῦτο δέ φησιν, ὅτι ἐστιασάστο τὰ περὶ τὴν Κερήνην πράγματα τῷ Ἀρκεσίλῳ κατ' ἐκείνο καιροῦ. Quod ad structuram verborum attinet, accusativus τεὰν ἐστίαν pendet a praepositione κατὰ verbi compositi καταιδύσσει, ut P. iv 28 πλόκαμοι γῶτον καταΐθυσσον, accusativus εὐδίαν autem rem significat, quae ex Castore focum Arcesilai illuminante efficiatur — 13. θεόδοτον: a deo datum; idem nomen fr. 42 redit et iam ab Hesiodo opp. 320 usurpatum est, ad analogiam compositi διός-δοτος falso illud formatum — 15 ss. fortunatum dicit Arcesilaum, quod et regia potestate ornatus sit a maioribus hereditario iure accepta, et nunc ob victoriam Delphis partam commissatione iuvenum celebretur — 18. ὀφθαλμός: non est cur cum plerisque editoribus ὀφθαλμὸν metaphorice lumen fortunae interpreteris; immo ὀφθαλμός est ipsius Arcesilai, qui vultu gravitatem et maiestatem regiae dignitatis prae se ferebat, quam innatam (συγγενές) et a maioribus acceptam habebat. Rem contrario exemplo illustrat Cicero in Verr. iv 29: *os hominis insignemque in-*

- τεῶ τοῦτο μιννόμενον φρενί·
 20 μάκαρ δὲ καὶ νῦν, κλευνᾶς ὅτι 25
 εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἑλὼν
 δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων,
 Ἐπ. α'.
 Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. τῷ σε μὴ λαθέτω, 30
 Κυράνα γλυκὺν ἄμφι κῶπον
 Ἀφροδίτας ἀειδόμενον,
 25 παντὶ μὲν θεὸν αἰ-τιον ὑπεριτιθέμεν,
 φιλεῖν δὲ Κάρρωτον ἔξοχ' ἐταίρων,
 ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἔργων 35
 ὀψινόου - θυγατέρα πρόφασιν - Βαττιδᾶν
 ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων·
 30 ἀλλ' ἀρισθάρματον
 ὕδατι Κασταλίας ξενω- 40
 θεῖς γέρας ἀμφέβαλε τεαῖ-σιν κόμαις,

22. δέδεξο *D* in lit. — 23. σε μὴ conl. Schmid: μή σε codd. — 24. *Κυράνα* Schmid: *κυράνα* codd. et schol., *Κυράναν* conl. Hartung, *Κυράνας* Schroeder Jahrb. f. Phil. 1877 p. 24 — ἀειδόμενον *B C D*: ἀειδομένα legisse videtur scholiasta, ἀειδομένη *C*¹ — 26. φιλεῖν codd. cum Aristarcho: φίλει ante Aristarchum vulgatum fuisse testantur scholia — 27. ἐπιμηθ. codd. — 28. ὀψινόου (ὄψ. *C*¹) *B C¹ D*, ὀψινόου *P*, utramque lectionem agnoscunt schol. — Βαττιδ. Mosch.: βαττιαδ. *BCD* — 29. ἀφίκεται conl. Hermann — θεμικρ. conl. Hartung — 31. ξενωθ. *B* —

prudential cognoscite — 22. κῶμον ἀνέρων· cum infra v. 104 poeta eandem rem verbis αἰδιᾶ νέων significet, viri non iuvenibus et pueris, sed virginibus et feminis hoc loco opponuntur — 23. Ἀπολλώνιον ἄθυρμα· comissionem bene Apollineum lusum dicit, quod et sacris Apollinis Carneis fiat et in honorem Pythicae victoriae; similiter auctor Anacreontei 53 dixit Ἀφροδίσιον ἄθυρμα.

23 ss. transit ad causam comissionis, victoriam Delphicam arte Carrhoti aurigae partam — 24. Κυράνα... ἄμφι κῶπον Ἀφροδίτας, Cyrenis in horto Veneris; Veneris autem hortum agrum Cyrenaicum dicit ob amoenitatem et fertilitatem eius; cf. *P.* vi 1. ix 29 et *Soph.* O. C. 693 — 26. Κάρρωτος, cui post deum maxime gloriam victoriae deberi dicit, ambigunt veteres grammatici simplexne auriga fuerit, an frater uxoris Arcesilai, cui praeterea munus iniunctum fuerit colonos per Graeciam colligendi in coloniam Hesperidum deducendos; quarum sententiarum alteri favet et eximia laus, qua poeta virum minime sordidum ornat, et id quod longe post victoriam Delphis partam haec comissatio facta est. Carrhotus enim domum non rediisse videtur, antequam colonorum idoneum numerum collegisset. Quid? quod poeta ipse una cum illo Cyrenas venisse et in itinere ab eo accuratiora de discriminibus victoriae accepisse videtur. Mirum autem illud est, quod scholia ex Theotimi libro de rebus Cyrenaicis non Carrhotum, sed Euphemum quendam equos rexisse et Pindarum laudes Euphemi in Carrhotum transtulisse tradunt — 27. Ἐπιμαθέος... πρόφασιν· conf. Προμαθέος αἰδώς O. vii 11. Originem nominis Promethei a prospiciendo et Epimethei a poenitendo derivatam novit iam Hesiodus opp. 84 et theog. 510 — 29. θεμισκρεόντων· respicere videtur *P.* iv 54 Φοῖβος ἀννάσει θέμισσιν, ut Battidae non tam iudicia exercere quam consilii Apollinis regnare dicantur — 30. ἀρισθάρματον... γέρας, laudem optimi currus ceterorum curribus praestantiss —

ἀκηράτοις ἀνίαις Στρ. β'.
 ποταρχέων δώδεκ' ἄν δρόμων τέμενος. 45
 κατέκλασε γὰρ ἐντέων
 σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,
 35 ὅποσα χεριαρᾶν
 τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων
 Κρισαῖον λόφον
 ἄμειψεν ἐν κοιλόπεδον νάπος 50
 θεοῦ· τῷ σφ' ἔχει κυπαρίσσινον
 40 μέλαθρον ἄμφ' ἀνδριάντι σχεδόν,
 Κρηῆτες δὲν τοξοφόροι τέγει Παρνασίῳ
 κάθεσσαν, τὸν μονόδροπον φυτόν. 55

ἐκόντι τοῖνον πρέπει Ἀντ. β'.
 νόφ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.

32. ἀκηράτοις C: ἀκηράτοις BD — 33. ποταρχέων con. Boeckh: ποταρχέων codd., ἐπαρχέων schol. interpretantur — δώδεκ' ἄν δρόμων con. Thiersch: δωδεκαδρόμων BC, δωδεκα δρόμων D, δωδεκαδρομον Mosch. — 36. δαίδαλ' con. Pauw (cf. Hom. T 13, 19, τ 227): δαιδάλματ' codd.; χεριαρά τέκτονος ἀγάλματ' con. Schmid, τεκτόνια δαίδαλ' Hermann — 38. post ἄμειψεν interpunxit Bergk, ut ἐν κοιλόπεδον νάπος ad κρέμαται referatur — 39. θεοῦ. τὸ codd., θεῷ· τοῦ con. Bergk, θεοῦ· τῷ Rauchenstein, νάπος· θεοῦ τέ σφ' ἔχει Hartung — 41. Παρνασσ. CD — 42. κάθεσσαν τὸν con. Boeckh: καθέσσαντο vel καθέσσαν. τὸ codd. — μονόδροπον τύπον con. Herwerden —

33. ποταρχέων, sufficiens, quem vires non deficiant duodecies curriculum integris habenis permetientem. De duodecim cursibus equorum v. O. II 55 — 34. ἐντέων σθένος, periphrastice ut σθένος ἀελίου P. IV 144, σθένος ἡμιόνων O. VI 22 — 35. δαίδαλα, artificiosa ornamenta currus, fabrorum manu facta; cf. Hom. T 13, 19, τ 227 — τεκτόνων χεριαρᾶν, fabrorum manu artifice insignium — 37. Κρισαῖον λόφον· collem dicit inter campum Crisaeum, ubi equi decurrebant, et Delphos urbem montanam situm, qui cum et ab iis, qui Delphis in campum descendebant, et ab iis, qui e campo ad templum dei redibant, praetereundus esset, alterum iter post victoriam curulem in Crisaeo campo reportatam unice huic loco accommodatum esse patet, ut Leop. Schmidtium, Pind. Leb. p. 305 contrariam sententiam amplecti et defendere mireris. Anathema istud Pausanias non iam vidit, licet praeter signum Iovis Ammonis a Cyrenaeis dedicatum (Paus. x 13, 5) magnificum monumentum Battii curru a Cyrene recto in Libyam vehentis (Paus. x 15, 6) viderit — 39. θεοῦ cum proprie ad νάπος, ut quod nomen proxime antecedit, referendum sit, tamen etiam ad verbum κρέμαται pertinet, quoniam in vallem dei Carrhotus profectus est, ut ibi armamenta currus victoris suspenderet — τό si recte se habet neque in τοῦ vel potius τῷ emendandum est, valet 'idcirco'; cf. O. VI 56 — 40. κυπαρίσσινον μέλαθρον· cupressina aedicula, quae thesaurorum instar currus artificiosa armamenta e columnis trabibusque tecti suspensa recipiebat, cuius moris currus armaque victoriae diis consecrandi (cf. O. v s. Paus. VI 9, 4) insignia monumenta in Etruria Perusiae reperta sunt, quibus de v. Mitteil. d. Röm. Inst. 1894 — 42. μονόδροπον φυτόν· arboream statuam ex uno trunco factam, non ex pluribus partibus compositam — 44. εὐεργέταν· Carrhotum aurigam, cui victoriam Arcesilaus debet, non deum Apollinem; Pindarus autem, ut adsolet, laudationi admonitionem immiscet; videtur enim Arcesilaus minus propensus fuisse ad merita ministrorum suorum remuneranda —

- 45 Ἀλεξιβιάδα, σὲ δ' ἡύκο-
μοι φλέγοντι Χάριτες 60
μακάριος ὅς ἔχεις
καὶ πεδὰ μέγαν κάματος
λόγων φερτάτων
μναμήμ'. ἐν τεσσαράκοντα γὰρ 65
50 πετόντεσσιν ἀνιόχοις ὅλον
δίφρον κομίζαις ἀταρβεῖ φρενί
ἥλθες ἤδη Λιβύας πεδίων ἐξ ἀγλαῶν
ἀέθλων καὶ πατρώϊαν πόλιν. 70

Ἐπ. β'.

- πόνων δ' οὗ τις ἀπόκλαρός ἐστίν οὔτ' ἔσεται.
55 ὁ Βάττον δ' ἔπεται παλαιὸς
ἄλβος ἔμπαν τὰ καὶ τὰ νέμων,
πύργος ἄστεος ὅμ-μα τε φαεννότατον 75
ξένοισι. κεῖνόν γε καὶ βαρύκομοι
λέοντες περὶ δείματι φύγον,
γλώσσαν ἐπεί - σφιν ἀπένεικεν ὕπερ - ποντίαν.
60 ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων 80
θῆρας αἰνῶ φόβῳ,

49. μναμήα D et schol.: μναμήιον (μνημ. B) BC — 50. ἀνιόχοισιν C — 51. hic desinit C — 52. ἀγλαῶν Mosch.: ἀγαθῶν BD — ἔσεται Mosch.: ἔσσειται BDE — 57. ξέν. X: ξείν. BDE — 58. φύγον Mosch.: φεθγον BDE — 59. ἐπένεικεν lemma cod. U probante Heynio —

45. Ἀλεξιβιάδα: Carrhote, Alexibiae fili — ἡύκομοι pro εὖκομοι ad normam Homericorum nomen ἡύκομος, ἡυγένεια — φλέγοντι, illustrant, ut O. ix 21 — 47. πεδὰ: Aeolica forma praepositionis, ut ἐν cum acc. pro dat. v. 38, Aeolicos numeros huius carminis decet; mirum tamen, quod iuxta Aeolicam formam πεδὰ etiam vulgaris μετὰ v. 94 usurpata est, scribarum, opinor, negligentia — 52. πεδίων . . . πόλιν: de accusativo ad locum, quem quis petit, significandum vide ad O. x 87 — 54. sententia simillima O. x 22 — τε . . . οὔτε: etiam I. vi 26 et N. xi 39 sibi respondent.

55. ad laudes maiorum victoris transit, cum Apollinis laude eas coniungens: quamvis enim non sine laboribus prosper eventus certaminis comparatus sit, similem tamen (ἔμπαν) veteris Battii fortunam ad eius progeniem propagari — τὰ καὶ τὰ νέμων: secunda et adversa afferens, ut I. iii 51 — 55. ἔπεται: conspirat Battii sors et fausta et adversa secum ferens cum eo, quod de laboribus cum prosperitate coniunctis dixi, unde scholiasta verbum ἔπεται O. ii 24 interpretatur ἀρμόζει — 57. ξένοισι: laudis gratia augetur, si Pindarum tum ipsum hospitalitate regis usum statuamus — 57 ss. miraculum leonum a Battio, conditore Cyrenarum, in fugam compulsorum auget etiam Paus. x 15, 6: ἐπεὶ ὤκισε Βάττος τὴν Κυρήνην, λέγεται καὶ τῆς φωνῆς γενέσθαι οἱ τοιόνδε λαμὰ ἐπιῶν τῶν Κυρηναίων τὴν χώραν ἐν τοῖς ἐσχάτοις αὐτῆς ἐρήμοις αἰφνιδίως θεᾶταιλέοντα, καὶ αὐτὸν τὸ δέημα τὸ ἐκ τῆς θείας βοῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἠνέγκασεν. Contra Pindarus voce e navī super mare missa Battum leones in fugam vertisse fingit. De fabulis hominum cum leonibus in Libyā dimicantibus vide ad P. ix 27 — 58. περὶ δείματι, praee metu; cf. περὶ φόβῳ Aesch. Choeph. 35, περὶ τάρβει Aesch. Pers. 636 —

- ὄθεν γεγενναμένοι 'Αντ. γ'.
 76 ἴκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγείδαι, 100
 ἔμοι πατέρες, οὐ θεῶν
 ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν.
 πολύθυτον ἔρανον
 ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
 Ἄπολλον, τεῖξ, 105
 80 Καρνήϊ', ἐν δαιτὶ σεβίζομεν
 Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν·
 ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι
 Τρῶες Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλένῃ γὰρ μόλον, 110
 καπνωθεῖσαν πάτραν ἐπεὶ φίδον
'Επ. γ'.
 85 ἐν Ἄρει. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκέως

77. πολύθυτον ἐς ἔρ. B D F G P O R V, ἐς om. E et Mosch. neque legisse videntur schol.; ἄγ' ἐν coni. Mingarelli commate ante πολύθ. sublato — 78. ἀναδεξάμεναν et σεβίζομεν coni. Hermann — 80. Καρνήϊ' ἐν Boeckh: καρνεῖ' ἐν B D E, Καρνεῖς σ' ἐν et deinde Κυράνας τ' coni. Bergk — σεβίζομεν coni. Pauw, probavit Hermann — 81. ἀγακτιμέναν codd.: ἀγακλυμέναν coni. Hecker, ἀν' ἐνκτιμέναν coni. Schömann Op. iv 78 — 84. εἶδον D — 85. ἐνδυκέως D^{nc} — δέχονται D — ἄνδρας οἰχύνοντας σφι ex scholiis Hartung: ἄνδρες οἰχύνοντες σφε B D E et pars scholiorum —

Pindari in inscriptionibus Anaphae, insulae vicinae Therae, recurrere (CIG. 2490. 2490 b. 2490 d) admodum memorabile est neque veri dissimile Καρνειάδας (v. P. ix 71), a Carneis sacris illos denominatos, gentis Aegidarum fuisse, tamen inde neque Aegidas omni tempore sacra Carnea administrasse efficitur neque Thebis Lacodaemonem illa sacra perlata esse. Plus fidei habet, quod Pindarum ipsum e gente Aegidarum progenitum esse credunt, nisi vero hoc poetam sibi arrogasse putas, ut arctiore necessitudinis vinculo se cum civibus Cyrenaeis coniunctum iactaret; cf. P. ix arg. et nott. ad l. vii 15 et Luebbert, Diatriba in Pindari locum de Aegidis et sueris Carneis, Bonn. 1883 — 77. πολύθυτον ἔρανον, Carnea sacra, quae operantes multas victimas offerunt — 78. ἐνθεν, ab insula Thera; relativum postpositum est ut vv. 10. 41. 46; Mingarellii speciosa coniectura ἄγ' ἐν πολύθυτον ἔρανον· ἐνθεν nititur fabula ex Ephoro a scholiastis excerpta de Aristodemo et Doriensibus Aegidas Thebanos sacra diis facientes invenientibus, quae vereor ut iam Pindaro innotuerit — 80. Ἄπολλον, τεῖξ, Καρνήϊ', ἐν δαιτὶ· confer O. xi 11 Ἀρχεστράτον παῖ, τεῖξ, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίης — 81. σεβίζομεν· celebramus ego cum choreutis Cyrenaeis, non ego cum meis popularibus Thebanis; nimirum Pindarus ipse ad comissationem feriis Carneis faciendam Thebis Cyrenas venisse videtur.

82 ss. transit ad veteres heroas urbis, Antenoridas Dardanos, qui primi Troia in Libyam venerant, et Battiadus Minyas, qui aliquanto post Thera accesserunt; de fabula Antenoridarum cum Helena in Libyam profectorum conferre iuvat schol.: περὶ τῆς εἰς Κυρήνην ἀφίξεως τῶν Ἀντηνοριδῶν Ἀνσίμαχος ἐν πρώτῳ τῶν νόστων ἱστορεῖ, παρ' Ἀμνακί βασιλεῖ αὐτοὺς ὤκηται μὴ βουλομένους συνοικεῖν τοῖς τὸ Ἴλιον πεπορθηκόσι, καὶ ὅτι ἔκτισε μεθ' ἱκανὸν χρόνον τὸν μεταξὺ Κυρήνης καὶ τῆς θαλάσσης κείμενον λόφον Ἀντηνοριδῶν ἐπικειλημένον. Fuit autem unus de cyclicis poetis Eugammus Cyrenaeus, cuius Telegoniam Proclus in sua chrestomathia excerpuit — 85. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος, Cyrenaei cives, qui etiamtum Antenoridas mortuos (οἰχύνοντας· τεθνηκότας schol.) sacrificiis aut advenientes symbolicis ceremoniis inter sacrificia diligenter placabant; per synesin enim pluralis verbi cum singulari nominis coniunctus est, neque Disсенius probandus, qui cum δέχονται praesens historicum esse dureret, otiosum

- δέκονται θυσίαισιν ἄνδρας
οἰχέοντάς σφι δωροφόροι.
τοὺς <δ> Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσὶ θοαῖς
ἀλὸς βαθείαν κέλευθον ἀνοίγων.
κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν, 120
- 90 εὐθύτομόν - τε κατέθηκεν Ἀπολ-λωνίαις
ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
ἔμμεν ἱππόκροτον
σκυρῶτάν ὁδόν, ἐνθα πρυμ-
νοῖς ἀγορᾶς ἐπὶ δίχα κεῖται θανών. 125
- μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα Στφ. δ'.
95 ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.
ἄτερθε δὲ πρὸ δωμάτων
ἔτεροι λαχόντες αἶδαν 130
βασιλέες ἱεροὶ
ἐντί· μεγάλην δ' ἀρετάν
δρόσφ μαλθακά
100 ῥανθείσαν ὕμνων ὑπὸ χεύμασιν
ἀκούοντί που χθονία φρενί, 135

87. τοὺς δ' Ἀρ. scripsi: τοὺς Ἀρ. codd. — 88. βαθείας ex scholiis Bergk — 90. εὐθύτονον ex scholiis Schmid; at. cf. I. vi 22 — 98. μεγάλην δ' ἀρετάν . . . ῥανθείσαν B D E, et genetivos et accusativos agnoscunt schol. — 100. ὕμνων ex scholiis Beck: κώμων θ' B D E, θ' om. X Z Mosch. — 101. που ex scholiis Hermann: ποι codd., τοι Boeckh —

nominativum οἰχέοντες 'adeuntes' retinuit — 87. τοὺς δ' Ἀριστοτέλης: Δ, quod facile ante Δ intercidere potuit, addendum censui, ut expositio, cur Cyrenae ἀγαντιμένα πόλις dicatur (v. 81), verbis ἔχοντι . . . Ἀνταγορίδαι inchoata, iam altera ex parte continuetur et perficiatur — 89. μείζονα, quam quae Antenoridae considerant — 90. εὐθύτομον: via pavita (σκυρῶτά), quae proprio nomine Σκυρῶτὰ audivisse in scholiis dicitur et etiam nunc admirationem peregrinantium movet, aequo iure dicitur e saxo excisa (εὐθύτομος) et recta (εὐθύτονος); eam cum Battus pompis, quibus Apollinis opem contra morbos pestiferos implorarent, idoneam fecisset, tum temporis chorentae hoc carmen canentes incedebant. Simili modo Romae carmina salutaria, quae pestilentiam averterent, canentes vias urbis peragrabant, quo de more dixi Stzb. d. b. Ak. 1893 p. 143 — 93. πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἐπὶ: in extrema parte fori, quo Apollinaris illa via ducebat, Battis veteris sepulcrum erat, a Catullo 7, 6 commemoratum; forum enim etiam Mycenae et Megarae et Sicyone venerandis sepulcris et monumentis conditorum (κτιστῶν) urbis destinatum fuit; cf. Schliemann, Mykenae p. 147 — λαοσεβής, cum vita decessisset, tamquam heros a populo pie cultus est — 96. πρὸ δωμάτων ἔτεροι: ceteris regibus separatim a conditore urbis pro sua cuique domo, in utroque latere viae pompalis sepulcra exstructa erant; vix enim πρὸ δωμάτων idem atque πρὸ πυλῶν, ut scholiastae interpretari maluerunt, significare potest — 98. ἀρετάν . . . χεύμασι: virtutis laudem tenero rore tinctae sub libaminibus hymnorum; cf. O. viii 6 — 101. ἀκούοντι: Battus conditor urbis et ceteri reges mortui — χθονία φρενί, periphrastice pro ἐν χθονί, ut νέα κεφαλῇ P. xi 34; recte schol.: χθονία δὲ φρενί φησι, παρόσον τεθνήκασιν καὶ ἐν τῇ γῇ κείνται. immerito Jebb. Journ. of Hell. stud. iii (1882) 153 certam quandam naturam animarum in Orco degentium his verbis significari putavit —

σφὸν ὄλβον νίῳ τε κοινὰν χάριν
 ἐνδικόν τ' Ἀρκεσίλῃ. τὸν ἐν αἰοιδᾷ νέων
 πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν, 140

105 ἔχοντα Πυθωνόθεν Ἀντ. δ'.
 τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν
 μέλος χαρίεν. ἄνδρα κείνον ἐπ-
 αινέοντι συνετοί.
 λεγόμενον ἐρέω· 145
 κρέσσονα μὲν ἀλικίας

110 νόον φέρεται
 γλῶσσάν τε· θάρσος δὲ τανύπτερος
 ἐν ὕρνηξιν αἰετὸς ἔπλετο· 150
 ἀγωνίας δ' ἔρκος οἶον σθένης·
 ἐν τε Μοῖσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας,
 115 πέφανται θ' ἀρματηλάτας σοφός·

Ἐπ. δ'.
 ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι, 155
 τετόλμακε. θεὸς τέ Φοι τὸ
 νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
 καὶ τὸ λοιπὸν ὁμοῖ-α, Κρονίδαι μάκαρες,

102. σφιν *I* et fort. schol. — 103. Ἀρκεσίλῃ Stephanus: Ἀρκεσίλα *BDE* — 107. ἐπαιν. Mosch.: αἶν. *BDE* — 111. θάρσος δὲ e scholiis restit. Schneide-
 win: θάρσος τε codd. vett. — τανυπτέροις Bergk — 112. ὕρνηξιν *D* — 113. ἀγω-
 νίαις ex scholiis Bergk — 114. ποτηνὸς *B*, πτηνὸς *D* — 115. πέφανται, χάρμ.
 Hartung — 116. ὕσαι Mosch.: ὕσαι *BDE* — 118. λοιπὸν ὡ Κρον. *BDE*,

102. σφὸν ὄλβον . . . ἐνδικόν· appositiones sunt verborum ἀρετῶν . . . χεῖ-
 μαισιν· praeconium virtutis suum decus et communem gratiam sibi et Arcesilao
 esse ducunt. Simili modo sub finem carminum *O. viii. xiv. N. iv* mortuos laudi-
 bus victorum gaudere earumque consortes fieri dicit.

103 ss. aptissime a maioribus victoris, qui etiam in Orco praesentis felicitatis
 consortes sunt, ad victorem ipsum redit — 103. τόν, Arcesilaum, cui Apollinem
 praedicandum esse monet, seu ipse thiasota fuit seu thiasum adornavit —
 104. χρυσάορα aureo instrumento (i. e. cithara) instructum; eodem epitheto
 Orpheus ornatur fr. 139 — 106. δαπανᾶν, sumptuum, qui equis alendis et poeta
 conducendo fiunt; cf. *N. iv 1* — 108. λεγόμενον ἐρέω· laudem virtutum regis,
 quam iam prompturus est, non suam solius sed communem omnium civium
 esse significat, ut *P. iii 2* — 109. super aetatem sapit et loquitur; iuvenis enim
 etiamtunc fuisse videtur — 111. θάρσος δὲ· δὲ pro τε probavi, quod oratio et ratio
 apte iuxta ponuntur, fortitudo autem illis opponitur; sublimiter vero fortitudine
 Arcesilaus dicitur quasi aquila esse latis alis insignis inter ceteras aves —
 113. ἀγωνίας ἔρκος praedicati, σθένης scil. Ἀρκεσίλα subiecti vice fungitur, οἶον
 autem est admirantis cum exclamazione robor eius corporis — 114. ἀπὸ
 ματρὸς· aut a prima aetate sublimis (cf. *I. i 64*) in Musis dicitur aut, quod
 ob additum nomen φίλας praefero, a dulci matre arte imbutus — 115. πέφαν-
 ται θ' ἄρμ. particula τε proprie ad nomen ἀρματηλάτας pertinet, sed omni
 sententiae adiuncta est; cf. *P. iv 291* — 116. ἐπιχωρίων καλῶν, domesticorum
 certaminum Libyae, quae eadem commemorat *P. ix 103* —

διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς 160
 120 ἔχειν, μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων
 χειμερία - κατὰ πνοὰ δαμαλί-ζοι χρόνον.
 Διὸς τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
 δαίμον' ἀνδρῶν φίλων. 165
 εὐχομαί νιν Ὀλυμπία
 τωὐτὸ δόμεν γέρας ἐπι Βάττον γένει.

λοιπὸν ὃ πλεῖστα Κρον. Mosch., λοιπὸν ὅμως ἔ Κρον. coni. Bergk; ὃ eiecto
 suppleverunt ὁμοῖα Hartung, ἔπειτα Hermann, ὀπισθε Boeckh — 121. καταπνοὰ
 δαμ. vulgo — θνοπαλίζοι coni. Bergk, πελεμίζοι coni. Herwerden — χρόνον
 codd.: βιον interpretantur scholia, γλόαν coni. Bergk probabiliter — 123. φίλων
 B — 124. τωὐτὸ Bergk: τοῦτο codd. — ἐπι Tricl.: ἐπὶ B D, ἔτι coni. Heyne.

120. similiter atque O. vii et viii sub finem carminis poeta, qui vere vates
 fuit, commonet periculorum, quae insignibus opibus, tamquam brumalis ventus
 graminibus et arborum foliis (γλόω), impendent — 123. δαίμονα, cuiusque ho-
 minis genitalem deum significat ut O. xiii 28 — 124. victoriam proximis Olym-
 piis reportandam significat, de qua ad P. v arg. p. 171 disserui — ἐπι tmesi a
 suo verbo δόμεν seiunctum esse duco, ut δόμεν ἐπι idem fere valeat, quod
 δόμεν ἔτι ab Heynio propositum.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΤΑΝΤΙΝΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533
 534
 535
 536
 537
 538
 539
 540
 541
 542
 543
 544
 545
 546
 547
 548
 549
 550
 551
 552
 553
 554
 555
 556
 557
 558
 559
 560
 561
 562
 563
 564
 565
 566
 567
 568
 569
 570
 571
 572
 573
 574
 575
 576
 577
 578
 579
 580
 581
 582
 583
 584
 585
 586
 587
 588
 589
 590
 591
 592
 593
 594
 595
 596
 597
 598
 599
 600
 601
 602
 603
 604
 605
 606
 607
 608
 609
 610
 611
 612
 613
 614
 615
 616
 617
 618
 619
 620
 621
 622
 623
 624
 625
 626
 627
 628
 629
 630
 631
 632
 633
 634
 635
 636
 637
 638
 639
 640
 641
 642
 643
 644
 645
 646
 647
 648
 649
 650
 651
 652
 653
 654
 655
 656
 657
 658
 659
 660
 661
 662
 663
 664
 665
 666
 667
 668
 669
 670
 671
 672
 673
 674
 675
 676
 677
 678
 679
 680
 681
 682
 683
 684
 685
 686
 687
 688
 689
 690
 691
 692
 693
 694
 695
 696
 697
 698
 699
 700
 701
 702
 703
 704
 705
 706
 707
 708
 709
 710
 711
 712
 713
 714
 715
 716
 717
 718
 719
 720
 721
 722
 723
 724
 725
 726
 727
 728
 729
 730
 731
 732
 733
 734
 735
 736
 737
 738
 739
 740
 741
 742
 743
 744
 745
 746
 747
 748
 749
 750
 751
 752
 753
 754
 755
 756
 757
 758
 759
 760
 761
 762
 763
 764
 765
 766
 767
 768
 769
 770
 771
 772
 773
 774
 775
 776
 777
 778
 779
 780
 781
 782
 783
 784
 785
 786
 787
 788
 789
 790
 791
 792
 793
 794
 795
 796
 797
 798
 799
 800
 801
 802
 803
 804
 805
 806
 807
 808
 809
 810
 811
 812
 813
 814
 815
 816
 817
 818
 819
 820
 821
 822
 823
 824
 825
 826
 827
 828
 829
 830
 831
 832
 833
 834
 835
 836
 837
 838
 839
 840
 841
 842
 843
 844
 845
 846
 847
 848
 849
 850
 851
 852
 853
 854
 855
 856
 857
 858
 859
 860
 861
 862
 863
 864
 865
 866
 867
 868
 869
 870
 871
 872
 873
 874
 875
 876
 877
 878
 879
 880
 881
 882
 883
 884
 885
 886
 887
 888
 889
 890
 891
 892
 893
 894
 895
 896
 897
 898
 899
 900
 901
 902
 903
 904
 905
 906
 907
 908
 909
 910
 911
 912
 913
 914
 915
 916
 917
 918
 919
 920
 921
 922
 923
 924
 925
 926
 927
 928
 929
 930
 931
 932
 933
 934
 935
 936
 937
 938
 939
 940
 941
 942
 943
 944
 945
 946
 947
 948
 949
 950
 951
 952
 953
 954
 955
 956
 957
 958
 959
 960
 961
 962
 963
 964
 965
 966
 967
 968
 969
 970
 971
 972
 973
 974
 975
 976
 977
 978
 979
 980
 981
 982
 983
 984
 985
 986
 987
 988
 989
 990
 991
 992
 993
 994
 995
 996
 997
 998
 999
 1000
 1001
 1002
 1003
 1004
 1005
 1006
 1007
 1008
 1009
 1010
 1011
 1012
 1013
 1014
 1015
 1016
 1017
 1018
 1019
 1020
 1021
 1022
 1023
 1024
 1025
 1026
 1027
 1028
 1029
 1030
 1031
 1032
 1033
 1034
 1035
 1036
 1037
 1038
 1039
 1040
 1041
 1042
 1043
 1044
 1045
 1046
 1047
 1048
 1049
 1050
 1051
 1052
 1053
 1054
 1055
 1056
 1057
 1058
 1059
 1060
 1061
 1062
 1063
 1064
 1065
 1066
 1067
 1068
 1069
 1070
 1071
 1072
 1073
 1074
 1075
 1076
 1077
 1078
 1079
 1080
 1081
 1082
 1083
 1084
 1085
 1086
 1087
 1088
 1089
 1090
 1091
 1092
 1093
 1094
 1095
 1096
 1097
 1098
 1099
 1100
 1101
 1102
 1103
 1104
 1105
 1106
 1107
 1108
 1109
 1110
 1111
 1112
 1113
 1114
 1115
 1116
 1117
 1118
 1119
 1120
 1121
 1122
 1123
 1124
 1125
 1126
 1127
 1128
 1129
 1130
 1131
 1132
 1133
 1134
 1135
 1136
 1137
 1138
 1139
 1140
 1141
 1142
 1143
 1144
 1145
 1146
 1147
 1148
 1149
 1150
 1151
 1152
 1153
 1154
 1155
 1156
 1157
 1158
 1159
 1160
 1161
 1162
 1163
 1164
 1165
 1166
 1167
 1168
 1169
 1170
 1171
 1172
 1173
 1174
 1175
 1176
 1177
 1178
 1179
 1180
 1181
 1182
 1183
 1184
 1185
 1186
 1187
 1188
 1189
 1190
 1191
 1192
 1193
 1194
 1195
 1196
 1197
 1198
 1199
 1200
 1201
 1202
 1203
 1204
 1205
 1206
 1207
 1208
 1209
 1210
 1211
 1212
 1213
 1214
 1215
 1216
 1217
 1218
 1219
 1220
 1221
 1222
 1223
 1224
 1225
 1226
 1227
 1228
 1229
 1230
 1231
 1232
 1233
 1234
 1235
 1236
 1237
 1238
 1239
 1240
 1241
 1242
 1243
 1244
 1245
 1246
 1247
 1248
 1249
 1250
 1251
 1252
 1253
 1254
 1255
 1256
 1257
 1258
 1259
 1260
 1261
 1262
 1263
 1264
 1265
 1266
 1267
 1268
 1269
 1270
 1271
 1272
 1273
 1274
 1275
 1276
 1277
 1278
 1279
 1280
 1281
 1282
 1283
 1284
 1285
 1286
 1287
 1288
 1289
 1290
 1291
 1292
 1293
 1294
 1295
 1296
 1297
 1298
 1299
 1300
 1301
 1302
 1303
 1304
 1305
 1306
 1307
 1308
 1309
 1310
 1311
 1312
 1313
 1314
 1315
 1316
 1317
 1318
 1319
 1320
 1321
 1322
 1323
 1324
 1325
 1326
 1327
 1328
 1329
 1330
 1331
 1332
 1333
 1334
 1335
 1336
 1337
 1338
 1339
 1340
 1341
 1342
 1343
 1344
 1345
 1346
 1347
 1348
 1349
 1350
 1351
 1352
 1353
 1354
 1355
 1356
 1357
 1358
 1359
 1360
 1361
 1362
 1363
 1364
 1365
 1366
 1367
 1368
 1369
 1370
 1371
 1372
 1373
 1374
 1375
 1376
 1377
 1378
 1379
 1380
 1381
 1382
 1383
 1384
 1385
 1386
 1387
 1388
 1389
 1390
 1391
 1392
 1393
 1394
 1395
 1396
 1397
 1398
 1399
 1400
 1401
 1402
 1403
 1404
 1405
 1406
 1407
 1408
 1409
 1410
 1411
 1412
 1413
 1414
 1415
 1416
 1417
 1418
 1419
 1420
 1421
 1422
 1423
 1424
 1425
 1426
 1427
 1428
 1429
 1430
 1431
 1432
 1433
 1434
 1435
 1436
 1437
 1438
 1439
 1440
 1441
 1442
 1443
 1444
 1445
 1446
 1447
 1448
 1449
 1450
 1451
 1452
 1453
 1454
 1455
 1456
 1457
 1458
 1459
 1460
 1461
 1462
 1463
 1464
 1465
 1466
 1467
 1468
 1469
 1470
 1471
 1472
 1473
 1474
 1475
 1476
 1477
 1478
 1479
 1480

cubuerat, praeclare aemulari laudat (19-46). Ad postremum iuvenis dilecti ceteras virtutes, modestiam, studium poeticum, morum comitatem praedicat (47-54).

Carmen, quod Pindarus iuvenis panxit, audacia comparationum et tumore orationis iuvenilem animum poetae prodit. Illud ipsum, quod Thrasybulum pro patre equos regentem cum Antilocho pro patre fortiter dimicante et mortem occumbente comparavit, iustos fines similitudinis excedere videtur. Nihilo tamen secius, si hoc carmen Pindaricum cum antiquissimo, P. x, contuleris, magnopere paucis annis artem poetae provectam et corroboratam esse invenies.

De metris.

Carminis huius numeri Aeolici sunt paeonicis mixti, unde pro trochaica dipodia saepe creticus et vel paeonicus pes usurpatus est. In dipodias, quas in embaterio carmine quam maxime expectes, omnes versus dividendos curavi, quod ut in plerisque versibus facile cessit, ita in versibus quinto et sexto dimetiendis gravissimas difficultates paravit, quae cum pluribus modis expediri possent, eum, qui mihi potior esse videbatur, in schemate hoc metrico exhibui, alterum in Prol. p. lvi proposui. Ceterum confer quae de similibus versibus supra ad O. x adnotavimus. — Carmen cantatum esse videtur Delphis post ipsam victoriam in pompa ad templum Apollinis a Thrasybulo eiusque comitibus instituta (vv. 1-4). Nam primis carminis versibus chorum ipsum in Delphica area choreas ducentem audire et spectare nobis videmur. Aptissima vero incedenti choro fuit monostrophica compositio carminis; v. Prol. l.x. Neque ultimis carminis verbis, quibus epularem comissationem ad victoriam celebrandam factam indicari Boeckhius putavit, a proposita sententia revocor. Possunt enim illa verba etiam ad morum comitatem Thrasybuli universam aut ad epulas post pompam apparandas referri.

Ἀκούσατ' ἥ - γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας Στρ. α'.
ἄρουραν ἢ Χαρίτων
ἀναπολίζομεν, ὀμφαλὸν ἐριβρόμου
χθονὸς ἐς - νᾶϊον προσοιχόμενοι.

VARIA LECTIO. Inscr. Ξενοκράτει Ἀραγαντίνῳ ἄρματι B D — Schol.: γέγραπται Ξενοκράτει Ἀραγαντίνῳ νενικηκότι κατὰ τὴν κδ' Ἰλθιάδα; conf. l. II Inscr. — 3. ἀναπολίζομεν conl. Schmid — 4. νᾶϊον conl. Hermann: νᾶδον codd., λαϊνὸν conl. Bergk —

COMMENTARIUM. v. 1. ἀκούσατε. Horatius C. III 4, 5 *auditis? an me ludit amabilis insania?* audire et videor pios errare per lucos non recte Graecum exemplar expressit; etenim ἀκούσατε non est interrogantis, sed admonentis homines praeconis ritu, ut audiant et linguis faveant — Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων. Veneris et Gratiarum arva poetam et chorum canentem orbiculatim peragitare (schol. ὑπὸ τὸ χωρίον ἀναστροφόμεθα) poeta dicit. Veneris autem hortis idem poesim comparat, quod utraque amoenitate excellunt (cf. P. v 24 et fr. 90); noli enim cum Dissenio de carmine amatorio cogitare — 3. ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς ἐς νᾶϊον. in umbilico orbis terrarum Delphicum templum positum credi nota res est, de qua sodes conferas P. IV 4; ἐριβρομος autem hic locus dicitur partim propter rivorum curruumque strepitum, partim propter repercussam

- 5 Πυθιδόνικος ἔνθ' - ὀλβίοισιν Ἑμμενίδαις
 ποταμία τ' Ἀκράγαντι καὶ μὲν Ξενοκράτει
 ἑτοῖμος ὕμνων
 θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
 Ἀπολλωνία τετείχισται νάπα·
- 10 τὸν οὐτε χει-μέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν, Στφ. β'.
 ἐριβρόμου νεφέλας
 στρατὸς ἀμείλιχος, οὐτ' ἄνεμος ἐς μυχοῦς
 ἄλδς ἄξ-οισι παμφόρῳ χεράδι
 τυπτόμενον. φάει - δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ
- 15 πατρὶ τεῶ, Θρασύβουλε, κοινὰν τε γενεῇ
 λόγοισι θνατῶν
 εὐδοξον ἄρματι νίκαν
 Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

10. οὐτε V et scholia: οὐ B D E, οὐχί Tricl. — ἐπακτὸς coni. Bergk: ἐπακτὸς codd. — 12. ἄνεμος B D: ἄνεμοι E et schol. — 13. fort. ἄξοντι, at conf. P. ix 63. x 43. xii 26. N. ix 11. I. vi 66 — 14. τυπτόμενον coni. Dawes: τυπτόμενοι B D E et schol., τυπτόμενος V, χεράδι σποδῶν aut legit aut interpretatur Et. M. 804, 32, ἄξοιτο παμφόρος et ἐνσποδῶν coni. Bornemann Philol. 51, 469, τυπτομένους coni. Leutsch — 18. κρισαίαισιν ἐνὶ πτυχαῖσιν B D, corr. Mosch. — ἀπαγγελεῖ Byz.: -έλλει B, -έλει D, ἀπαγγελεῖς coni. Heyne —

imaginem vocis chori -- 5. Ἑμμενίδαις, genti Xenocratis et Theronis Agrigentinae, de qua vide O. iii 38 et O. ii arg. — 6. καὶ μὲν Ξενοκράτει Xenocrati patri Thrasybuli, qui victor renuntiatus erat — 8. θησαυρὸς carmina comparantur thesauro, quales multas civitates ad recipienda dona et monumenta Delphis et Olympiae aedificatos habuisse constat; atque nescio an Pindarus Thrasybulo amico auctor fuerit carmine canoro potius quam lapideo thesauro gloriam gentis illustrandi. Agrigentinarum quidem thesaurum Pythicum Pausanias novit nullum — πολυχρῆσῳ cf. Soph. OR. 131 τὰς πολυχρῆσσαν Πυθῶνος — 10. χειμέριος ὄμβρος imitatus est hunc locum Horatius C. iii 30, 1: *exegi monumentum . . . quod non imber edax, non Aquilo impotens possit diruere* — 11. imber hibernalis irruens pulchre dicitur exercitus asper tonantis nubis — 13. ἄξοισι plurali poeta utitur, quod coniunctis viribus imbris et venti lapideus thesaurus destruitur; ceterum similem structuram habes Eur. Alc. 340. Hor. C. i 13, 5 — χεράδι colluvie omnis generis, glarea limo lapillis, quibus thesaurus vi venti deiectus et imbris impetu delatus feriri fingitur -- 14. φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ accusativo relationis (acc. der beziehung) πρόσωπον poeta insolite usus est, tamquam ὕμνος φαινὸς pro ὕμνος ἐν φάει dixisset -- 15. Θρασύβουλε utrum ipse equos in illo certamine rexisset, an solum patris equilibus praefuisse Thrasybulus putandus esset, iam veteres grammaticos quacsivisse scholia docent; commoti autem isti esse videntur loco I. ii 22, quo Xenocrates Nicomacho auriga Athenis et Olympiae usus esse dicitur. At mira esset comparatio Thrasybuli cum Antilocho, si ne equos regendi quidem periculum ipse sustinuisset — κοινὰν τε γενεῇ commune fuisse certamen Xenocratis et fratris eius Theronis ex Pindaro ipso O. ii 51 comperimus; quid? quod ex schol. ad O. ii 57 efficitur Aristotelem in catalogum victorum non Xenocratem, sed Theronem relatum invenisse — τε cum ad totam locutionem κοινὰν γενεῇ positum sit, proprie pertinet ad γενεῇ, non ad κοινὰν: νίκαν κοινὴν πατρὶ τεῶ γενεῇ τε Ἑμμενιδῶν -- 18. Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς iunge cum νίκαν potius quam cum ἀπαγγελεῖ -- ἀπαγγελεῖ, mortalium sermonibus denuntiabit, i. e. hominibus, ut sermonibus victoriam celebrent; cf. P. i 98.

σύ τοι σχέθων - νυν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθάν Στρ. γ'.
 20 ἄγεις ἐφημοσύναν,
 τά ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεὶ
 Φιλύρας - υἱὸν ὀρφανίζομένῳ
 Πηλεΐδα παραι-νεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
 βαρυνόπαν στεροπᾶν κεραινῶν τε πρύτανιν,
 25 θεῶν σέβασθαι·
 ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
 ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

ἔγεντο καὶ - πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς Στρ. δ'.
 νόημα τοῦτο φέρων,
 30 ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρίμβροτον
 ἀναμεί-ναις στράταρχον Αἰθιοπῶν
 Μέμνονα. Νεστόρει-ον γὰρ ἵππος ἄρμ' ἐπέδα
 Πάριος ἐκ βελέων δαιχθεῖς· ὁ δ' ἔφεπεν
 κραταιὸν ἔγχος·
 35 Μεσσανίου δὲ γέροντος
 δονηθεῖσα φρήν βόασε παῖδα Ψόν·

19. νυν B et schol.: νιν D E — 21. τὰ Schmid: τὰν B D E et schol., τὸ Tricl. — μεγαλοσθενεὶ codd.: μεγαλοσθενή coni. Bergk — 25. θεὸν B — 26. τακτὰς Herwerden — 28. ἔγεντο Tricl.: ἐγένετο B D — 30. ἐναριβρ. D — 31. ἀναμ. Tricl.: ἀμ. B D — 32. νεστόρειον Tricl.: νεστόρειον B D — 33. δαχθεῖς B — 36. δονηθ. B D E — βόασε B D: βόασεν Schmid —

19. a laude victoriae Thrasybuli ad pietatem eius praedicandam transit — νυν quamvis correptum sit, tamen opponitur particulae ποτέ v. 21; cf. P. III 66 — ἐπιδέξια χειρὸς reverentiae gratia ad dextram ducere Thrasybulus praeceptum dicitur metaphora satis audaci; cf. Hom. Od. v 277 τὴν (ἄρκτον) ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα — 21. τά, ad ἐφημοσύναν libere relatum, ut olia P. II 75, ὅσα P. VIII 39 — μεγαλοσθενή pro μεγαλοσθενεὶ Bergkiius reposuit, ut uterque, Achilles et Chiron, suo epitheto gauderet neve Achilles pueri praepostere robur laudaretur; nescio tamen an poeta respexerit quae de Achilles pueri insolita virtute paulo ante N. III 44 ss. exposuerat — 22. Φιλύρας υἱόν, Chironem; cf. P. III 1 — ὀρφανίζομένῳ non orbo, sed in tempus orbato et a parentibus Chironi ad educandum tradito — 23 sq. cf. Eur. fr. 219: θεοὺς τε τιμᾶν τοὺς τε θρέψαντας γονεῖς. Copiose de hac sententia ab Hesiodo personato in Χείρωνος ὑποθήκαις (v. schol. et P. IV 102) proposita et ab Orphicis divulgata nuper disservuit Dietrich, *Necyia* 106 f. — 27. βίον πεπρωμένον, vitam parentium, quamdiu eis a fato concessa erit.

28 ss. Thrasybuli pietas erga suum parentem illustratur exemplo Antilochi, filii Nestoris, cuius pietas cum iam ab Homero II. VIII 56 significata esset, egregie ab Arctino in Aethiopide exornata est, in quo carmine Antilochus, dum patri Nestori a Memnone vexato, equo eius Paridis sagitta vulnerato, succurrit, ipse mortem occubuisse narrabatur. Ea autem fama huius facinoris fuit, ut Xenophon Cyneg. I 14 dixerit: Ἀντίλοχος τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανῶν τοσαύτης ἔτυχεν εὐκλείας, ὥστε μόνος φιλοπάτωρ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀναγορευθῆναι — 28. ἔγεντο pro ἐγένετο, cf. P. III 57 — 33. ὁ δ', Memnon, qui non arcum, ut Paris, sed ferocem hastam manu gestabat — 35. Μεσσανίου quod Pylus, Nestoris patria, in Messenia sita esse a Pindaro (cf. P. V 70) putabatur — γέροντος φρήν periphrastice

χαμαιπειτές - δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν· αὐτοῦ Στρ. ε'.

μένων [δ'] ὁ θεῖος ἀνὴρ
 πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὴν πατρός,
 40 ἐδόκη-σέν τε τῶν πάλοι γενεῇ
 ὀπλοτέροισιν, ἔρ-γον πελώριον τελέσαις,
 ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
 τὰ μὲν παρίκει·
 τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
 45 πατρώαν μάλιστ' ἀπὸς στάθμαν ἔβα,
 πάτρω τ' ἐπερ-χόμενος ἀγλαΐαν ἄπασαν. Στρ. ε'.
 νόφ' δὲ πλοῦτον ἄγει,
 ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον ἦβαν δρέπων,
 σοφίαν - δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων·
 50 τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὄρ-γῆς ὅς ἱππειῶν ἐσόδων,
 μάλα φιδόντι νόφ', Ποσειδᾶν, προσέχεται.

37. ἀπειρε B — ἀπέριψεν αὐτοῦ· ante Heynium, ἀπέριψεν· αὐτοῦ commendavit Heyne — 38. δ' ὁ B E et paraphr.: δὲ (om. ὁ) D, δ' abiecit Bergk bene — 40. τέ codd.: δὲ Beck cum paraphr.; fort. ἐδόκησ' ἐν δὲ — 43. παρήκει D — 44. τῶν: τὰ D — νῦν δὲ Tricl.: δὲ νῦν B D E — 46. πά-τρωι (πάτρω B) B D, πάτρω F^{ac} — τ' codd.: γ' in proecdosi scripseram — ἀγλαΐαν ἔδειξεν ἄπασαν B D E, ἄπασαν om. Byz., mihi potius ut Bergkio^s ἔδειξεν interpolatorem redolere videtur; ἀγλαΐαν πίπεται M. Schmidt Pind. Siegesges. p. cxx — 47. ἄγειν D — 48. ἦβαν codd. et schol.: ἀνάταν coni. Hermann collato P. II 28 — 49. μυχοῖσι: πτυχαῖσι coni. Leutsch Phil. 39, 395 — 50. τίν: τήν D — ὄργῆς ὅς ἱππειῶν ἐσόδων de coni. scripsi: ὄργῆς πάσαις ὅς (ὅσον B) ἱππειῶν ἐσόδων B D E; schol.: ὅς εὗρες ἱππείας ἐσόδους, unde ὅσθ' εὗρες ἱππείαν ἐσόδων Boeckh, ὅς εὗρες ἱππείας ἐσόδους Mommsen — Ἐλάσιχθον coni. Bergk e fr. 18 probabiliter — 51. προσέχεται Schmid: προσέρχεται B D E et schol. —

neque apte huic loco; melius Horatius C. III 5, 13: *hoc caverat mens provida Reguli* — 37. αὐτοῦ, illico; quodsi αὐτοῦ cum ἔπος, interpunctione post ἀπέριψεν sublata, coniunxeris, et mutatio subiecti (βόασε Νέστωρ, ἀπέριψεν Ἀντίλοχος) dura fiet et pronomēn αὐτοῦ, quamvis insigni loco positum, sua vi carebit — 40. ἐδόκησε, non tam iuvenum priscae aetatis plausum tulisse, quam inter iuvenes priscae aetatis Antilochum excellentissimum visum esse exspectamus, unde nescio an ἐν ὀπλοτέροις τῶν πάλοι γενεῇ Pindarus dixerit — 44. καὶ non quod praeter Thrasybulum alii qui patris normam sequerentur fuerint, sed quod etiam praesenti tempore erat qui Antilocho conferri posset — 46. πάτρω τ' similiter atque Πυθέα τ' I. v 19 ita dictum esse sentio, ut Thrasybulus et patri Xenocrati et patruo Theroni obsequi dicatur, unde verba πατρώαν πρὸς στάθμαν ἔβα πάτρω τ' ἐπερχόμενος idem valeant atque ἔβα πρὸς πατρώαν στάθμαν βαίνων πάτρω τ' ἐπερχόμενος quod si tibi argutius esse videatur, meam priorem emendationem πάτρω γ' comprobare debebis; nam ἔδειξεν, quod codices post ἀγλαΐαν addunt, ab interpolatore, qui locum intricatum expedire voverit, additum esse in aprico est — 48. ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον pro οὐτ' ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον cf. O. XI 18 — 49. ἐν μυχοῖσι, recessus saluum amant Musae, non turbas fori — 50. ἱππειῶν ἐσόδων, equestrium certaminum; cf. P. v 116; locum conclamatum ita restitui, ut coniunctio relativa ὅς primo vocabulo relativi enunciati postposita sit, id quod nihil habet offensionis in Pindaro; cf. O. v 12. P. II 5. III 89. v 10. 41. 78. VI 5. N. VII 90 — 51. ἀδόντι νόφ' non coactus, sed lubens, ut est in titulis votivis —

γλυκεῖα δὲ φρῆν
καὶ συμπόταισιν ὀμιλεῖν
μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

53. ὀμιλῶν coni. Pauw.

52 sq. infinitivus ὀμιλεῖν pendet a nomine γλυκεῖα, i. e. γλυκεῖα ὥστε ὀμιλεῖν, καὶ autem additum est, ut Thrasybulus non solum sapientes sermones, sed pro tempore etiam amabilem consuetudinem et convivii facetias amare dicatur — 54 μελισσᾶν· confer fabulam de apibus labra poetarum et amabilium scriptorum insidentibus, quae ipsa vita Pindari (v. Prol. c 5) egregie illustratur.

ΠΤΘΙΟΝ. Ζ'.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩ.

ΤΕΘΡΙΠΠΩ.

Strophae.

- - υ - υ υ υ υ - - |
υ - υ - - - υ - | υ - υ υ υ -
- - υ - - |
- - υ υ - υ
5 υ - | υ υ - υ - υ |
- - υ υ - υ - |
υ υ - υ υ
υ υ υ - - |

Epodi.

- υ υ υ - | - υ υ υ - |
υ - - - υ - |
- υ υ - υ - |
υ υ υ υ |
5 υ υ - υ υ υ - |
- - υ - υ υ υ - |
- υ - - υ υ - |
υ υ υ - - |

Argumentum.

Carmen hoc scriptum est in honorem Pythiae victoriae curulis Megacelis Hippocratis Atheniensis. Ortus is erat de illustrissima gente Attica Alcmaeonidarum, de qua uberrime olim Boeckhius Expl. 300 ss., nuper Toepferus, Attische Genealogie 225 ff. disputaverunt. Atque Alcmaeonidae quidem non solum summa in republica Atheniensi auctoritate et potentia florebant, sed etiam sacrorum ludorum splendore gloriam suae domus magnopere augebant, siquidem et templum Apollinis, cum a Pisistratidis in exilium exacti essent, magnifice exaedificaverunt (P. vii 10. Her. v 62. Paus. x 5, 13) et Alcmaeo Ol. 47 (potius 57 sec. Boeckhium et Herodoti interpp.) nobilissimam victoriam Olympicam quadrigis consecutus est (v. schol. ad inscr. et Herod. vi 125). Is quoque, qui hoc carmine praedicatur, Megacles ante Pythiam victoriam alias victorias Isthmicas et Pythicas reportaverat, quamquam, qua ambiguitate dicendi Pindarus v. 17

utitur, non accurate discernere licet, quas victorias ipse, quas maiores eius adepti sint. De tempore, quo haec Pythia victoria parta sit, iam Boeckhio suboluit verbis *φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα* fugam patriae Megacli testarum suffragio irrogatam indicari; testimonium vero huius rei luculentum, quo aegre vir clarissimus carebat, iam nobis suppeditatum est Aristotelis libro *περὶ Ἀθηναίων πολιτείας* invento, cuius ex c. 22 Megaclem Hippocratis filium ex demo Alopece anno 487/6 ostracismo in exilium eiectum esse comperimus. Atque hac de re primum iuvenis amicus Rehmius me commonuit, postea a Wilamowitzio, Aristot. u. Athen. II 323 accuratissime disputari cognovi. Inde iam constat victoriam Pythiam, quam hoc carmen spectet, Ol. 73, 3 sive a. 486 a. Chr. Delphis reportatam esse. Sed qua Pythiade id factum sit, ne sic quidem exploratum est, quandoquidem codices scholiorum inter numeros *κε'* et *πη'* et *κς'* et *πς'* vacillant, unde lites veteres, a quo tandem anno Pythiades numeratae sint (v. Proleg. lxxxvi), ne nunc quidem compositae sunt.

Exorditur poeta a splendore urbis Athenarum et gentis Alcmaeonidarum (1–10). Deinde aedem Apollinis ab illis exaedificatam et victorias praeclaras a Megacle eiusque maioribus reportatas esse refert (11–18). Denique in epilogo unum illud conqueritur, quod ob invidiam civium integra ac plena felicitas hominibus non concessa sit, et nunc quoque bono (victoriae) malum (exilium) commixtum sit (18–22).

Optimatum imperium cum Athenis mature in popolare vertisset, cives Attici laudi rerum strenue gestarum magis quam ludorum victoriis studere coeperunt, unde Pericles rebus musicis potius quam ignava et rudi palaestra plebem delectandam et educandam censuit (Plut. vit. Pericl. 11; cf. Eurip. fr. 282). Inde Atheniensibus Pindarus nec multa nec longa epinicia fecit. Quid? quod ex duobus, quae Atheniensibus composuit, epiniciis, P. VII et N. II, prius certe non Athenis, sed Delphis cantatum est. Idem autem celeberrimum dithyrambum civitati Atheniensi scripsit (fr. 75. 76. 77), quapropter a suis civibus muleta mille drachmarum punitus, ab Atheniensibus duplo maiorem mercedem accepisse fertur. Denique eum pro Hippocrate, patre nostri Megaclis, threnum composuisse scholiasta ad P. VII 17 memoriae prodit, cuius tamen threni nulla iam exstant fragmenta.

De metris.

Metra huius carminis sunt logaoedica, insolita brevitate versuum memorabilia. In versibus dividendis cum ex ipso carmine propter insolentiam metrorum et exiguum numerum stropharum certa indicia peti nequeant, veteris colometriae vestigiis hic magis quam alias insistendum esse putavi. Adeo vero in hoc carmine ad numerorum aequabilitatem revocando mihi ipse diffusus sum, ut punctis ictus et rhythmos signare non auderem. Vereor enim ne solito maior pars intervallorum in hoc carmine pausis et tibiis sonis expleta sit. Strophā anacrusi quinti versus in duas pericopas dirimitur, quae metrica structura etiam sententiarum conformatione adnotata est. Primi versus mensura pendet a varietate lectionis, de qua vide not. crit. ad vv. 1. 9. Carmen Delphis cantatum esse nunc Aristotelis testimonio etiam verisimilius factum est; inde autem nescio an etiam brevitās carminis explicanda sit.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

Strophæ.

$\begin{array}{cccccccc} \textcircled{3} & & \textcircled{1} & \textcircled{2} & \textcircled{4} & \textcircled{5} & \textcircled{6} & | \\ \textcircled{1} & & \textcircled{2} & \textcircled{3} & \textcircled{4} & \textcircled{5} & \textcircled{6} & \\ \textcircled{2} & & \textcircled{1} & \textcircled{3} & \textcircled{4} & \textcircled{5} & \textcircled{6} & | \\ \textcircled{4} & & \textcircled{1} & \textcircled{2} & \textcircled{3} & \textcircled{4} & \textcircled{5} & \\ \textcircled{5} & & \textcircled{1} & \textcircled{2} & \textcircled{3} & \textcircled{4} & \textcircled{5} & \\ \textcircled{6} & & \textcircled{1} & \textcircled{2} & \textcircled{3} & \textcircled{4} & \textcircled{5} & \\ \textcircled{1} & & \textcircled{2} & \textcircled{3} & \textcircled{4} & \textcircled{5} & \textcircled{6} & | \\ \textcircled{2} & & \textcircled{1} & \textcircled{3} & \textcircled{4} & \textcircled{5} & \textcircled{6} & \\ \textcircled{3} & & \textcircled{1} & \textcircled{2} & \textcircled{4} & \textcircled{5} & \textcircled{6} & \\ \textcircled{4} & & \textcircled{1} & \textcircled{2} & \textcircled{3} & \textcircled{5} & \textcircled{6} & \\ \textcircled{5} & & \textcircled{1} & \textcircled{2} & \textcircled{3} & \textcircled{4} & \textcircled{6} & \\ \textcircled{6} & & \textcircled{1} & \textcircled{2} & \textcircled{3} & \textcircled{4} & \textcircled{5} & \end{array}$

5

Aristomenes Xenarcis filius Aegineta e nobili gente Midylidarum (v. 38) Pythiade 35 = 450 (446) a. Chr. lucta Delphis vicisse a scholiastis traditur. Verum de tempore primum ab Od. Muellero, Aeginet. p. 177, tum a Boeckhio Bergkio Luebberto vehementer dubitatum est, qui cum a. 456 Aeginetae ab Atheniensibus victi naves tradere, muros diruere, tributum pendere coacti essent, eo autem tempore, quo hoc carmen cantabatur, Aegina libertate frui diceretur (v. 98), numerum codicum λε' in λγ' (Boeckh) vel λβ' (Luebbert) emendandum esse censuerunt, ut hoc carmen ante Aeginam subactam, sed cum iam saluti insulae grave periculum impenderet, anno 458 (Boeckh) vel 462 scriptum esse perhiberent. Atque si codicum fides vellicanda est, Luebberti potius quam Boeckhii sententiae meum calculum adiciam. Hermanni enim sententiam carmen hoc Pythiade ηη' vel anno 478 a. Chr. scriptum esse opinantis et Porphyrione atque Typhone (v. 12. 16) Xerxem, Persarum regem, significari sentientis (Opusc. VII 155 ss.) nihil moror, quandoquidem

θαητὸν ἔτευξαν.

ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἴσθμοι

νῆκαι, μία δ' ἐκπρεπής

15 Διὸς Ὀλυμπιάς,

δύο δ' ἀπὸ Κίρρας,

ὦ Μεγάκλεες, ὑμαί τε καὶ προγόνων. Ἐπ. 15

νέα δ' εὐπραγία

χαίρω τι· τὸ δ' ἄχυνμαι,

20 φθόνον ἀμειβόμενον

τὰ καλὰ ἔργα. φαντί γε μὰν

20

οὔτω κεν ἀνδρὶ παρμονίαν

θάλλουσαν εὐδαιμονίαν

τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

16. δοιῶ ἀπὸ Tricl. — 18. τι codd.: τε coni. Hartung — 22. οὔτω coni. Goram — 22. παρμενέμεν coni. Hartung.

13 ss. victorias maiorum Megacelis ita laudi praesenti victoris Megacelis poeta commiscet, ut cuius quaeque victoria sit discerni nequeat. Atque gentiliū decora praeter praesens decus Pindarus in aliis quoque epiniciis recenset, sed hic nihil distinguit, idque idcirco, opinor, quod Megacles ipse aut nullas aut paucas victorias praeter hanc Pythicam reportaverat — 15. Διὸς Ὀλυμπιάς· v. arg. carminis p. 188 — 17. ὑμαί· aut pluralis pro singulari σαί usurpatus est, ut pronomina ἀμέτερος et ἀμός ad singulos relata exstant O III 2. XI 8. P. III 41. IV 27. I. VI 46, aut cum Boeckhio victoriae Megacelis et Alcmaeonidarum Megacelis aequalium intellegendae sunt; cf. ὑμαίς P. VIII 66 — 19. χαίρω τι· pronomini τι ea est vis, ut poeta se quidem gaudere, sed non plane gaudere, quod gaudio dolor admixtus sit, significet — 20. φθόνον, non deorum, sed civium, qui Megaclem testarum iudicio in exilium eiecerant; cuius invidiae causam Boeckhio ex iis, quae de proditiōis crimine Alcmaeonidarum Herodotus VII 115 narrat, repetivit. Quod autem scholia perhibent Ἀρίσταρχος συμβεβηέναι αὐτῷ τι σύμπᾶμα περὶ τὴν νίκην ταύτην, ὅθεν καὶ φησὶ τὸ μὲν χαίρειν, τὸ δ' ἄχυνσθαι, φθόνου τινὸς παρακειμένου τοῖς καλοῖς ἔργοις, hoc ut recte loci sententiam reddit, ita praeclarum grammaticum arguit coniecturae potius indulsisse quam annalium scriptores evolvisse — 22. οὔτω si recte se habet, ita tantum stabilem felicitatem hominibus (ἀνδρὶ) esse significat, ut etiam adversa secum ferat; vis autem particulae κεν apertior fiet, si pro participio θάλλουσαν optativum posueris: φαντί γε, ὡς οὔτω ἂν ἀνδρὶ βροτῷ παρμονίμα θάλλοι εὐδαιμονία, ὥστε τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι. De ἂν c. partic. v. Kühner § 398 Anm. 4 — 23. εὐδαιμονίαν· latius hoc nomen patere quam εὐπραγίαν et originatione et usu vocabulorum constat — 24. τὰ καὶ τὰ· cf. I. III 51 τῶν καὶ τῶν, Theogn. 398 χρὴ τὰ τε καὶ τὰ φέρειν.

ΠΙΘΟΙΟΝ. Η'.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΛΛΙΣΤΗ.

Strophae.

̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |
 ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |
 ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |
 ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |
 ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |
 5 ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ | ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ | ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |
 ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ | ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |
 ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |

Epodi.

̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ | ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |
 ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ | ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |
 ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ | ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |
 ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |
 5 ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ | ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |
 ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ ̣̣ |

Argumentum.

Aristomenes Xenarcis filius Aegineta e nobili gente Midylidarum (v. 38) Pythiade 35 = 450 (446) a. Chr. lucta Delphis vicisse a scholiastis traditur. Verum de tempore primum ab Od. Muellero, Aeginet. p. 177, tum a Boeckhio Bergkio Luebberto vehementer dubitatum est, qui cum a. 456 Aeginetae ab Atheniensibus victi naves tradere, muros diruere, tributum pendere coacti essent, eo autem tempore, quo hoc carmen cantabatur, Aegina libertate frui diceretur (v. 98), numerum codicum λε' in λγ' (Boeckh) vel λβ' (Luebbert) emendandum esse censuerunt, ut hoc carmen ante Aeginam subactam, sed cum iam saluti insulae grave periculum impenderet, anno 458 (Boeckh) vel 462 scriptum esse perhiberent. Atque si codicum fides vellicanda est, Luebberti potius quam Boeckhii sententiae meum calculum adiciam Hermannii enim sententiam carmen hoc Pythiade κη' vel anno 478 a. Chr. scriptum esse opinantis et Porphyryone atque Typhone (v. 12. 16) Xerxem, Persarum regem, significari sentientis (Opusc. vii 155 ss.) nihil moror, quandoquidem

totus tenor carminis tristitiam senis redolet et descriptio certaminis versibus 81—87 facta simillima est versuum 67—69 carminis O. VIII anno 460 facti. Sed quaeritur num omnino quidquam mutandum sit et exordium carminis ad intestinos tumultus turbulentorum civium quam ad arma Atheniensium referre praestet; v. schol. ad v. 3 *ἰδέα Αἰγινήταις ἦσαν στάσεις περὶ τὸν τῆς νίκης τοῦ Ἀριστομένους καιρὸν*. Iniiit hanc interpretandi viam K. W. Krueger Stud. hist. phil. p. 177 ss., neque video, cur non statuere liceat Aeginetas etiam post pugnam apud Cecryphaliam et expugnationem murorum (458—56), priusquam anno 431 in ditionem ab Atheniensibus redigerentur (Thuc. II 27), specie libertatis uti et res publicas ipsos administrare perrexisset, ut poetae maiora pericula a factionibus civium timenti in fine carminis anxio animo dicere licuerit *ἐλευθέρω στόλῳ πόλιν τάνδε κόμει*; cf. commentationem meam, Zur Chronol. Pind. in Stzb. d. b. Ak. 1889 p. 1 ss. Pulchritudo autem carminis in ipsa illa animi anxietate et tristitia inest, quam totum carmen tam egregie spirat, ut nos quoque vehementer animo commoveamur. Quamquam inter veteres fuerunt qui hoc reprehenderent (schol. ad v. 136) et hoc carmen magis threnum quam epinicion esse dicerent. Sed ut ad res ludicras redeam, Midylidarum gens Aeginetica similiter atque Bassidarum multis et insignibus victoriis ludorum agonisticorum clara inter Graecos fuit. Pindarus praeter hanc odam aliam quoque, cuius fragmentum (fr. 190) scholia ad P. VIII 53 afferunt, in laudem huius gentis victoriae Isthmiae composuit. Aristomenem vero iuvenem vicisse ex verbis *Ξενάρκειον νῖόν* (v. 19), *ὦ παῖ* (v. 33), *πατέρων παῖσι* (v. 45) colligunt, quamquam poeta non, ut in puerorum certamine facere consuevit, aliptae eius mentionem fecit.

In principio Hesychiam poeta invocat, ut coronam ab Aristomene Pythiis partam propitia accipiat (1—5); esse enim eam deam potentissimam, qua ferocium hominum irae reprimantur, ut Porphyrius Gigantumque minae olim Apollinis telis prostratae sint (6—19). Apollinis mentione iniecta ad praedicandam victoriam, quam ab eodem Apolline Aristomenes nactus erat, revocatus, primum insulae universae gloriā virtutibus clarorum heroum et fortium virorum comparatam laudat (21—28). Deinde ne longiore carmine fastidium hominum moveat, ad munus sibi iniunctum ita transit (29—34), ut victorem Aristomenem exempla suorum maiorum, inprimis avunculorum Theogneti et Clitomachi, feliciter aemulatum esse et praesagium Amphiarai de fortibus filiis ex fortibus parentibus nascentibus sua parte optime comprobasse dicat (35—56). Ad hanc autem comparisonem filiorum Amphiarai et Xenarcis poeta adductus est, quod Alcmaeon, de exitu certaminis ab Aristomene sive a Pindaro rogatus, fausta vaticinatus erat (57—60). Ex hac igitur digressionem ad Aristomenem oratione reflexa, eius victorias Delphis Aeginae Megarae Marathone Argis partas praedicat (61—87). Hinc ad generales sententias de fragilitate et infirmitate rerum humanarum delapsus, omnia bona a deorum numine pendere monet, hominem esse tamquam umbrae somnium; denique in fine Aeginam deam invocat, ut cum Iove et heroibus Aeaco Peleo Telamone Achille libertatem et incolumitatem civitatis tueantur (98—100).

Totius carminis quinque pericopae (strophae antistrophae epodus) sunt,

- βουλᾶν τε καὶ πολέμων
 ἔχοισα κλα-ῖδας ὑπερτάτας, 5
 5 Πυθιονίκον
 τιμὰν Ἀριστομένει δέκεν.
 τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι
 τε καὶ παθεῖν ὁμῶς
 ἐπίστασαι καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ.

 τὸ δ', ὅπότεν τις ἀμείλιχον Ἀντ. α'. 10
 καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ,
 10 τραχεῖα δυσμενέων
 ὑπαντιάξ-αισα κράτει τιθεῖς
 ὕβριν ἐν ἄντλῳ.
 τὰν οὐδὲ Πορφυρίων λάθεν 15
 παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων.
 κέρδος δὲ φίλτατον,
 ἐκόντος εἴ τις ἐκ δόμων φέροι·

 15 βία δὲ καὶ μέγαλυνχον ἔσ- Ἐπ. α'.
 φαλεν ἐν χρόνῳ. 20

4. κλάδας B — ὑπερτάτους D — 5. ἀριστομένους D^a — 6. ὅπως B —
 11. τιθεῖς: τίθης malo — 12. λάθεν coni. Mathiae Obs. misc. II 11: μάθε (μάθεν
 D) codd. et schol. — 14. ἐκόντες B — 15. βία B D et schol.: βίᾳ Z quod
 Heynius anteposuit —

Tranquillitatis dicitur, ipsa filia Themitis perhibetur O. XII 7 — 4. ut hic Hesychia
 clavigera (κληδοῦχος) esse fingitur, sic Πειθῶ P. IX 39, Ἔρως Eur. Hipp. 540, Minerva
 Aesch. Eum. 827 et Aristoph. Thesm. 1142 — 5. Πυθιονίκον τιμὰν, coronam Py-
 thiiis partam et pompam in eius honorem institutam; cf. Aristoph. ran. 332:
 ἔγκατακροῶν ποδὶ τὰν ἀκόλαστον φιλοπαίγμονα τιμὰν — Ἀριστομένει de da-
 tivo personae, a qua quis accipit vel, cui quis rem demit, vide ad P. XII 5 —
 7. καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ suo tempore placidam mitemque esse deam in cives
 iustos eandemque asperam in homines factiosos et hostes superbos — 9. καρδίᾳ,
 ἱαντοῦ recte interpretatur scholiasta; confer Homericum κότον ξυνθετο θυμῷ
 Od. v 342 — 11. ὑπαντιάξαισα hic cum dativo (κράτει) coniunctum est, ut saepe
 apud scriptores, cum acc. P. v 41 — 12. τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ, demergis inso-
 lentiam alta aqua; de locutionibus a navigatione ad res politicas translatis
 v. Lobeck Soph. Ai. 1083 — 13 ss. generalem sententiam de hominibus turbu-
 lentis a Tranquillitatis numine repressis egregie poeta exemplis a clade Gi-
 gantum et victoria almorum deorum petitis illustrat. Pindarum imitatus est
 Horatius C. III 4, 69: *testis mearum centimanus Gyas | sententiarum, notus et
 integrae | temptator Orion Dianae, | virginea domitus sagitta etc.* — 13. schol.:
 τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι Πορφυρίων ἐπεχειρήσειν ἀποσπάσασθαι βοῆς Ἡρακλῆος ἄκον-
 τος αὐτοῦ. Sed procul dubio poeta his verbis etiam factiones Aeginetarum
 democraticas carpit optimates opibus privantes — 14. conferre iuvat sententiam
 Biantis ap. Stob. flor. III 79: *πίσας λάβε, μὴ βιασάμενος* — 15. βία hominum
 superborum, qui ut quae cupiunt consequantur, vi utuntur non verbis ad per-
 suadendum factis; qua de causa cum pronomen *νιν* v. 16 ad Hesychiam sive
 subiectum antecedentis enuntiati referendum sit, verba βία . . . ἔσφαλεν (aor.
 gnom.) ἐν χρόνῳ quasi parenthesi media interiecta esse puto —

Τυφῶς Κίλιξ ἑκατόγ-
 κρανος οὐ νιν ἄλυξεν,
 οὐδὲ μὲν βασιλεὺς Γιγάντων·
 δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ
 τόξοισι τ' Ἀπόλ-λωνος· ὅς εὐμενεῖ νόῳ 25
 Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρ-
 ραθεν ἔστεφανωμένον
 20 υἱὸν ποίᾳ Παρνασίδι Δωριεῖ τε κώμῳ.
 ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἐκὰς Στρ. β'. 30
 ἃ δικαιοπολις ἀρεταῖς
 κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
 θιγοῖσα νᾶ-σος· τελέαν δ' ἔχει
 25 δοξαν ἀπ' ἀρχᾶς.
 πολλοῖσι μὲν γὰρ αἰίδεται, 35
 νικαφόροις ἐν ἀέθλοις
 θρέψαισα καὶ θαῖς
 ὑπερτάτους ἥρωας ἐν μάχαις.
 τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει· Ἀντ. β'.
 εἰμὶ δ' ἄσυχολος ἀναθέμεν 40

16. ἑκατόγκρανος coni. Schmid: ἑκατοντοκράνος B, ἑκατοντάκρανος D, ἑκατοντακράνος E — 17. δαμᾶθεν B — κεκυνῶ D — 20. παρνασίδι coni. Boeckh: παρνασία codd. — 21. ἔπεσε codd.: ἔπετε expectes, cf. v. 31 — 24. δ' ἔχει om. D — 26. νικαφόροις BD: νικαφόρους E — 28. καὶ ἀνδρ. V: καὶ ἐν ἀνδρ. BDE —

16. de Typhoeo a Iove superato et punito monte Aetna superiecto v. P. 1 15 ss. — 17. βασιλεὺς Γιγάντων, Πορφυρίων schol.; sed cum Porphyrio ante iam dictus sit, dubito an Pindarus alium ex Gigantibus, velut Eurymedontem, quem Gigantibus imperare Homerus Od. vii 58 dixit, regem poeta intellexerit; v. Welcker Griech. Götterlehre I 793 — 18. Ἀπόλλωνος: unus enim, ut scholia adnotant, Porphyrio sive rex Gigantum telis Apollinis, ceteri Gigantes ab aliis deis domiti esse ferebantur. Ceterum mentione Apollinis regem Gigantum domantis iniecta copia poetae facta est redeundi ad victoriam praesentem Aristomenis favore Apollinis Delphis comparatam — 19. Ξενάρκειον... νιόν, Aristomenem, Xenarcis filium — ἔδεκτο: de pompa Delphis a victore de stadio Cirrhaeo redeunte instituta Heynius, Boeckhius alii interpretati sunt; equidem pompam, in qua hoc carmen canebatur, Aeginae post reditum in patriam ab Aristomene institutam intellegere malo et aoristo ἔδεκτο tribuere vim significandi rem iam inchoatam; cf. O. vii 55 — 20. Δωριεῖ τε κώμῳ: quod Δωριεῖ, non Δωρίῳ poeta dixit, chorum ex Doriensibus viris constare indicat, ut similiter O. vii 30 Doricam originem Aeginetarum praedicat. Verum hoc loco etiam Doricam harmoniam carminis, quod iam canere choreutae coeperant, a poeta indicari admodum verisimile est.

21. ἔπεσε: locutio de sortitione ducta esse videtur — 22. ἀρεταῖς... θιγοῖσα: de verbis θιγεῖν et ἄπτεσθαι cum dat. iunctis cf. P. iv 26. ix 42. N. iv 35. P. vii 60. x 28. I. iii 30 — 25. πολλοῖσι... αἰίδεται: inprimis Homerum poeta respicit, qui Aiaceum et Teucrum non solum fortiter cum hostibus pugnantes, sed etiam certamina (ἀέθλοις v. 26) naviter subeuntes induxit — 28. ἀνδράσιν: de heroibus ad homines Aeginetas transit, sed ne longius aberret, pugnas ad Salamina et Cecryphaliam aliasque singillatim referre supersedit — 29. εἰμὶ

- 30 πᾶσαν μακραγορίαν
 λύρα τε καὶ - φθέγματι μαλθακῶ,
 μὴ κόρος ἐλθῶν
 κνίσῃ. τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον
 ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, 45
 νεώτατον καλῶν,
 ἐμᾶ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾶ.
- 35 παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων Ἐπ. β'.
 ματραδελφεοῦς
 Ὀλυμπία τε Θεόγ-
 νητον οὐ κατελέγχεις, 50
 οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν
 Ἴσθμοῖ θρασύγνιον.
 αὔξων δὲ πάτραν - Μιδυλιδᾶν λόγον φέρεις
 τύν, ὕπερ ποτ' Οἰκλέος 55
 παῖς ἐν ἐπταπύλοις ἰδὼν
 40 νιόους Θήβαις αἰνίξατο παρμένοντας αἰχμᾶ,
 ὀπότη' ἀπ' Ἀργεὸς ἤλυθον Στρ. γ'.
 δευτέραν ὁδὸν Ἐπίγονοι· 60
 ὦδ' εἶπε μαρναμένων·
 Φυᾶ τὸ γεν-ναῖον ἐπιπρέπει·

32. κνίσῃ coni. Schroeder — μοι B: μου D — 35. παλαισμάταισι B¹ —
 40. Θήβαις νιόους coni. Schmid — αἰν. Boeckh: ἡν. (ἡν. D) codd. — 43. ὦδ'
 εἶπε Tricl.: ὦδε δ' εἶπε BDE — 44. ἐπιπρέπει D —

ἄσχολος, non vacat omnes laudes, cum multae et longae sint, fidibus et cantui committere — 32. μὴ κόρος . . . κνίσῃ conf. O. II 105. N. x 20 — τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον, quod mihi ante pedes versatur, non ex remoto tempore petitum est — 33. ἴτω . . . ποτανόν gloria victoriae recentis alis carminis (cf. N. VII 22. P. v 114. VII 91) efferatur — 34. ἐμᾶ ἀμφὶ μαχανᾶ, mea arte; cf. P. I 12 ἀμφὶ Λατοῖδα σοφία — 36. Ὀλυμπία noli ad κατελέγχεις, sed ad Θεόγνητον, unum ex avunculis, referre; neque enim Aristomenes, sed solus Theognetus Olympiae vicerat, cuius de victoria Olympica et statua in eius memoriam posita v. Paus. VI 9, 1; ad eandem Schneidewinus refert epigramma Simonidis 206 — 37. νίκαν θρασύγνιον epitheto θρασύγνιον victoria lucta reportata esse significatur; cf. O. I 39 — 39. Οἰκλέος παῖς, Ἀμφιάραος, ut infra v. 56 poeta ipse declarat; apte autem Amphiaras, licet mortuus, faustum augurium edidisse fertur, ut qui terrae voragine haustus Oropi oracula promere creditus sit; vidit igitur strenue pugnantes superiorum ducum filios non corporis oculis, sed mentis intuitu, quamquam merito Erw. Rohde, Psyche p. 497 adn. 5 necesse esse negavit, ut de oraculo Amphiarai ab Epigonis consulto cogitarem. Pindaro vero in hac re narranda praevisse videtur vetus auctor carminis epici Ἐπιγόνων, de quo vide Paus. I 31, 4. Eur. Suppl. 1233 ss. Betho Thebanische Heldenlieder 116 s. — 43. μαρναμένων huius genetivi absoluti similia exempla habes P. IV 232. VII 85. N. x 89 — 44. ἐπιπρέπει respicit Plut. Arat. I: ὃ γε φῶσι τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων, κατὰ Πίνδαρον. Post ἐπιπρέπει interpunxi, ut prior sententia φνᾶ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει altera ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα explicetur —

- 45 ἐκ πατέρων
 παισὶ λῆμα. θαέομαι σαφὲς 65
 δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς
 'Αλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος
 νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις.
- ὁ δὲ καμῶν προτέρᾳ πάθᾳ 'Αντ. γ'.
 νῦν ἀρείονος ἐνέχεται
- 50 ὄρνιχος ἀγγελία 70
 "Αδραστος ἡ-ρωῶς τὸ δὲ Φοίκοθεν
 ἀντία πράξει.
 μόνος γὰρ ἐκ Δαναῶν στρατοῦ
 θανόντος ὅστέα λῆξαις
 νίου, τύχᾳ θεῶν 75
 ἀφίξεται λαῶ σὺν ἀβλαβεῖ
- 55 "Αβαντος εὐρυχόρους ἀγνι- 'Επ. γ'.
 ας. τοιαῦτα μὲν
 ἐφθέγγετ' Ἀμφιάροος.
 χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς
 'Αλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω, 80
 ραίνω δὲ καὶ ὕμνῳ,

45. *παισι* *BD*, *παισιν* *Byz.*, *παι*, *σοι* interpunctione post *ἐπιπρέπει* deleta coni. Hermann opusc. vii 159 probabiliter — *θαέομαι* *B*": *θεάομαι* *B' D* — 48. *ποτέρᾳ* *D* — 52. *μόνος*: *μόνον* coni. Bornemann Phil. 1891 p. 231; *μοῦνος* hic et 72 *Ξείναρχος* cum *Byz.* Hermann; idem v. 32 *μέρηθρον* an scribendum sit dubitat opusc. vii 158 — 55. *εὐρυχώρον* *D* — 56. *ἀμφιάρως* *D* —

46. schol.: τοῦτό φησιν ὡς τοῦ 'Αλκμάονος ἔχοντος ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐπίσημον δράκοντα . . . καθὼς ἦν ἀπὸ Μελάμποδος serpentibus enim divinum quoddam inesse credebant; ceterum etiam alii heroes, ut Menelaus (v. Paus. x 26, 3), Ajax, Achilles in tabulis et vasculis draconem in clypeo gerebant; cf. Baumeister Denkm. d. kl. Alt. p. 2039 — 47. *νωμῶντα δράκοντα*, pro *νωμῶντα ἀσπίδα δράκοντα ἐπίσημον ἔχουσαν* cf. Aesch. Sept. 590 *τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' ἐνκνυλον νέμων* — 50. *ὄρνιχος ἀγγελία*, quia aves augurales nuntiae deorum esse credebantur; cf. Hom. II. xxiv 292. Od. xv 526 — 52. schol. | *μόνος γὰρ τὸν παῖδα ἀπολέσει* ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ στρατείᾳ οἱ μὲν ἄλλοι ἐξ στρατηγῶν ἀπώλοντο, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ὅτε οἱ Ἐπίγονοι, *μόνος ὁ Ἀδράστον παῖς Ἀλγιάλεως ἀπώλετο*. Cur hunc tristem casum filii Adrasti Pindarus commemoraverit, obscurum est. Equidem has res coniunctas eum in epico carmine invenisse conicio; Dissensio non improbabile esse videbatur ducem classis Aeginetarum in pugna ad Cecryphaliā e gente Midylidarum fuisse et revertisse *λαῶ σὺν ἀβλαβεῖ*, filio tamen amisso — 55. *"Αβαντος ἀγνιάς*, Argos urbem ab Abante, filio Lyncei et Hypermnestrae, denominatam; cf. Prol. cxxi — 56. *καὶ αὐτός* poeta nunc ipse, ut olim Amphiarus — 57. *'Αλκμᾶνα* de Alcmaeone fausta vaticinantem Amphiarum fecisse poeta videtur, quod ille de exitu certaminis ab Aristomene ineundi rogatus fausta vaticinatus erat. Miro enim interpretandi acumine Leop. Schmidt Pind. Leb. 400 poetam comminiscitur sub Alcmaeonis nomine suum ipsius filium inter

γείτων ὅτι μοι - καὶ κτεάνων φύλαξ ἐμῶν
 ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς
 ὀμφαλὸν παρ' αἰοίδιμον, 85
 60 μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνιοισι τέχναις.
 τὸ δ', ἐκαταβόλε, πάνδοκον Στρ. δ'.
 ναὸν εὐκλέα διανέμων 90
 Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
 τὸ μὲν μέγιστον τόθι χαρμάτων
 65 ὥπασας οἶκοι
 δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν δόσιν
 πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς
 ὑμαῖς ἐπάγαγες. 95
 ὦναξ, ἐκόντι δ' εὐχομαι νόφ
 κατὰ τιν ἁρμονίαν βλέπειν Ἀντ. δ'.
 ἄμφ' ἑκαστον, ὅσα νέομαι.
 70 κῶμῳ μὲν ἀδυμελεῖ

58. γείτων: τέγων L. Schmidt — 59. ὑπάντασεν Schmid: ὑπαντίασεν BDE, ὑπάντασε τ' ex scholiis Boeckh — γᾶς Tricl.: γαίας BDE — 60 αἰοίδιμον μάν-
 τας, χρησμάτων τ' ἀμφ' ἄψ. Hermann — 67. ὦναξ BD: ἀναξ E — ἐκόντι σ' εὐχ. conl.
 Jurenka; at cf. O. viii 86 — 68. τιν' codd., τιν pronomen esse voluerunt Pauw,
 Hermann alii — βλέπειν codd.: ἔπειν conl. Kayser, ῥέπειν Bergk — 69. ὅσα BD —

Delphicos sacerdotes receptum significare — *δαίνω* . . . *ὑμνω*· de hac metaphora
 ex consuetudine arbores graminaque irrigandi tracta confer O. x 99. P. v 100. I. vi 21
 — 58. γείτων· schol.: τῇ Ἀριστομένους οἰκίᾳ παρίδοντο Ἀλκμαῖος ἠρώων, Ἰσως
 δὲ καὶ τῇ αὐτοῦ μαντεῖᾳ χρησάμενος ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἐπορεύθη καὶ ἐνίκησεν.
 Rectius Dissenius de sacello Alcmaeonis Thebano prope domum Pindari, in
 cuius tutela eius bona erant, cogitavit; obviam autem heros venit poetae Del-
 phos ituro in somnis — 60. συγγόνιοι τέχναις, quod pater Amphiarus et frater
 Amphiloehus et avus Melampus vaticinandi arte florebant; dativus τέχναισι pen-
 det ab ἐφάψατο, genetivus μαντευμάτων a τέχναισι.

61. a vaticiniis Amphiarai et Alcmaeonis ad auctorem huius artis Apolli-
 nem deum transit, ut ex victoriis Aristomenis primas eas commemoret, quas
 ludis Apollinaribus Delphis (v. 83) et Aeginae (v. 66) reportaverat, ad ceteras
 eius victorias infra demum v. 78 transiturus — 63. Πυθῶνος ἐν γυάλοις mon-
 tanam regionem Delphicam spectat — 66. σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς, Delphiniis Aegi-
 neticis, quae feriae cum Apollinis eademque sororis eius Dianae fuisse vide-
 antur, plurali ὑμαῖς uti poeta ausus est; miscent enim res scholiastae cum di-
 cant τὸ δὲ ὑμαῖς ἀντὶ τοῦ σαις, καὶ πλεονάζει τούτῳ ὁ Πίνδαρος· etenim saepe
 σφέτερος ad singulos Pindarus rettulit (cf. O. ix 78), rarius idem in pronomine
 primae, rarissime in pronomine secundae personae hoc facere sibi permisit; cf.
 P. vi 17 — 67. ἐκόντι . . . νόφ utrum ad εὐχομαι, an ad βλέπειν pertineat, ab
 eo pendet, deusne respicere (βλέπειν) dicatur, quae scholiastae sententia est,
 an poeta, quod ipse praefero — 68. κατὰ τιν' ἁρμονίαν· schol.: εὐχομαι ἐφορᾶν
 σε ἑκαστον τῶν ποιημάτων, ὅσα κατὰ τιν' ἁρμονίαν ἐπέχομαι καὶ γράφω; rettulit
 igitur scholiasta verba κατὰ τιν' ἁρμονίαν non ad proximum verbum βλέπειν,
 sed ad remotum νέομαι· cf. O. viii 6 — τινὰ defendi potest simili loco
 O. ix 28; sed praetulimus dativum τιν' de dativo pro possessivo pronomine
 posito confer P. iv 17 αἰμά οἱ — 69. de plurali ὅσα post singularem ἑκαστον
 conf. P. vi 21 — 70. quod comissationi iustitiam adesse poeta dicit, hoc non

- Δίκα παρέσ-τακε· θεῶν δ' ὕπιν* 100
ἄφθιτον αἰτέω
Ξέναρκες, ὑμετέραις τύχαις.
εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται
μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ,
πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων 105
- 75 βίον κορυσσέμεν ὀρθοβού- 'Επ. δ'.
λοισι μαχαναῖς·
τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται·
δαίμων δὲ παρίσχει,
ἄλλοτ' ἄλλον ὑπερθε βάλλων,
ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν· 110
μέτρῳ κατάβαιν'· - ἐν Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
μυχῶ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥ-
ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
 80 νικᾷς, τρισσοῦς δ', ὧ' ῥιστόμενες, δάμασσας ἔργῳ. 115
- τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν* Στρ. ε'.
σωμάτεσσι κακὰ φρονέων,

νέομαι codd. et schol.: *νέμομαι* coni. Mingarelli, *χέομαι* Jurenka — 72. *ἄφθιτον* *BD*: γρ. καὶ *ἄφθορον* *G* in marg. — 73. *πόνῳ*: *χρόνῳ* *V*¹ — 75. *κηρυσσ.* *D* — 77. *ἄλλοτ' Byz.*: *ἄλλοτε δ' BDE* — *χειρῶν μέτρῳ (μέτρον D)* iungunt codd. et schol.; *ὑπὸ χεῖρα μέτρῳ* coni. Hartung — 78. *κατάβαιν'*, *ἐν* coni. Bergk, qui tamen in novissima editione *καταβαίνειν* scripsit: *καταβαίνειν. ἐν* codd. et schol. — 80. *νικᾷς, τρισσοῦς δ'* scripsi secutus Bergkium, qui tamen in editione quarta *νικᾷς τρίς ἄς* scripsit: *νίκαισι (νίκαις lemma B) τρισσαῖς BDE* — ὧ' *ριστ.* *BDE*: *ῥιστ.* sine ὧ *Z* probante Heyno — *δάμασσας Byz.*: *δαμάσσαις B, δάμασας DE* — *ἐργῳ*: *Ἀργεῖ* susp. Bergk —

solum commissationem, sed etiam victoriam ipsam merito Aristomeni contigisse innuit — 74. nihil est causae, cur cum Tafelio contra verborum ordinem et dicendi usum *πεδ' ἀφρόνων* cum *πολλοῖς* iungas: multis ille sapiens inter insipientes vitae culmen videtur attingere suorum consiliorum dexteritate — 76. *ἐπ' ἀνδράσι κεῖται* menti poetae obversabatur Homericum *θεῶν ἐν γούνασι κεῖται* — 77. *βάλλων* deum hominum fortuna tamquam pila ludere poeta significat — 78 ss. iam pergit poeta in enarrandis ceteris victoriis Aristomenis, de quibus vide Prol. lxxxviii ss. — *μέτρῳ* cum in principio novi versus positum sit, ab antecedente sententia, quae in se perfecta est, divelli et cum *κατάβαινε* coniungi; variavit autem poeta vulgarem formulam *μέτρον ἄριστον* — 79. *Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον* schol.: *ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ Ἡραίων ἀγομένων κατὰ μίμῃσιν τοῦ ἐν Ἀργεῖ ἀγῶνος· ἄποικοι γὰρ Ἀργείων Αἰγινῆται· Δίδυμος δὲ φησι τὰ Ἐκατόμβαια αὐτὸν νῦν λέγειν ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγινητῶν διὰ τὴν συγγένειαν.* Cum de Heraeae Aegineticis nihil constet neque veteribus grammaticis quidquam constitisse appareat, equidem verbis illis Heraea Argiva indicari et nomen *ἐπιχώριον* iis ab eo, quod terra Argiva Iunonis sacra fuit, inditum esse crediderim. De *νικᾷς* pro *ἐνίκησας* conf. O. x 16.

81 ss. rexit poeta ad nuperum certamen Delphicum, transitum autem sibi parat lusu verborum *τρισσοῦς* et *τέτρασι* — 81. *τέτρασι* et *τρισσοῦς* quomodo intelligenda sint, vide Prol. lxxx ss.; neque enim simul cum quatuor, ut scholiasta opinatur, sed deinceps cum quatuor adversariis luctatus est; ceterum conf. O. viii 68 et epigr. Olymp. n. 128 et 130 in Arch. Zeit. 1878 — 82. *κακὰ*

- τοῖς οὔτε νόστος δμῶς
ἐπαλπνος ἐν - Πυθιάδι κρίθῃ, 120
85 οὐδὲ μολόντων
παρ ματέρ' ἀμφὶ γέλως γλυκὺς
ᾤρσεν χάριν· κατὰ λαύρας
δ' ἐχθρῶν ἀπάροροι
πτώσسونτι, συμφορᾷ δεδαιγμένοι. 125
- ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν Ἀντ. ε'.
ἀβρότατος ἐπὶ μεγάλας
90 ἔξ ἐλπίδος πέταται
ὑποπτέροις - ἀνορέαις, ἔχων 130
κρέσσονα πλούτου
μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν
τὸ τερπνὸν αὖξεται· οὕτω
δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαί,
ἀποτροπῶ γνῶμα σεσεισμένον.
- 95 ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὐ Ἐπ. ε'. 135
τις; σκιᾶς ὄναρ
ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἴγλα
διόσδοτος ἔλθῃ,
λαμπρὸν φέγγος ἐπεστιν ἀνδρῶν
καὶ μείλιχος αἰών.

84. ἐπ' ἄλπνος Bergk — 85. οὐδὲ codd.: οὔτε coni. Hartung, probabiliter; confer tamen I. π 45 — 86. δ' ἐχθρῶν] χορῶν coni. Bergk — 87. δεδαιγμένοι coni. Bergk — 88. τι καὶ νέον B — 89. ἐπὶ B D, ἀπὸ E, ἐπὶ Hermann — 90. πέταται B D E: τίταται R — 93. τὸ om. D — καὶ ἐπιτνεῖ D — 95. οὐ τις: οὔτις al. — 96. ἄνθρωπος Plut. de cons. 6: ἀνθρώποι codd. Pindari — 97. φέγγος ἐπεστιν coni. Heyne: ἐπεστὶ φέγγος codd., φέγγος ἐπέσπευ coni. Hartung —

φρονέων dixit Homerum secutus II. xvi 783 Πάτροκλος δὲ Τρῳαὶ κακὰ φρονέων ἐπόρουσε — 85. ἀμφὶ adverbii vim habet, ut P. iv 81; cf. Hom. K 535 ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει — 86. κατὰ λαύρας: per angustias et latebras redeunt, ne si per plateas eant, cachinnis inimicorum derideantur — 89. μεγάλας utrum cum ἀβρότατος an cum ἐλπίδος coniungendum sit, si sententiam spectes, dubitare possis, unde metri indicium secutus cum ἀβρότατος coniungendum esse censui cum Hermanno — 91. ὑποπτέροις: cf. Theogn. 1071 φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον περὰ — ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν, si quidem animum habet divitiarum cupidine excelsiorem, i. e. maiora quam divitias appetentem; cf. N. ix 32. P. ix 31 — 92. ἐν ὀλίγῳ scil. χρόνῳ — 95. σκιᾶς ὄναρ: cf. Soph. Ai. 126 ὄρα γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν | εἶδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν· Soph. fr. 12 ἀνθρωπὸς ἐστὶ πνεῦμα καὶ σκιά· fr. 80 ὥς οὐδὲν ἐσμέν πλὴν σκιᾶς ἐοικότες· Eur. Med. 1221 τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν. Plut. cons. ad Apoll. « eximie laudat Pindari versum: ἐκφαντικῶς σφόδρα καὶ φιλοτέχνως ὑπερβολῇ χρησάμενος τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἐδήλωσε. τί γὰρ σκιᾶς ἀσθενέστερον; τὸ δὲ ταύτης ὄναρ οὐδ' ἂν ἐκφράσαι τις ἕτερος δυνήθεϊ σαφῶς — 97. ἀνδρῶν pendet a praeverbio ἐπὶ verbi compositi ἐπεστιν —

Αἶγινα, φίλα - μάτερ, ἑλευθέρῳ στόλῳ 140
πόλιν τάνδε κόμιζε Δι
καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
 100 *Πηλεῖ τε καὶ γαθῷ Τελαμῶνι σὺν τ' Ἀχιλλεῖ.* 145

100. καὶ ἀγαθῷ B D: κέριστῳ Tricl., Πηλεῖ τ' ἐσθλῷ καὶ σὺν Τελ. Hermann opusc. vii 160.

98. ἑλευθέρῳ στόλῳ, metaphora a navigatione petita, qua merces ad suum locum deferuntur; latet vero in his verbis anxia quaedam sollicitudo de libertate insulae sive ne incursionibus Atheniensium hostium occumbat, sive ne funditus perdatur civilibus factionibus — 99 s. praepositio σὺν, quamquam uni nomini praeposita est, tamen ad omnia pertinet; cf. P. ii 59.

ΠΥΘΙΟΝ. Θ'.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΤΡΗΝΑΙΩ.

ΟΠΑΙΤΟΔΡΟΜΩ.

Strophæ.

ω - υ ε ω - ω - - |
 ε υ - - ε υ - - υ
 ω - υ ε ω - ω - υ |
 ε ω - ω - - ε ω - ω - υ |
 5 ε υ - - ε ω - ω - - ε υ - - ε ω - ω υ |
 ε ω - ω - - ε ω - ω - - ε ω - ω - υ |
 ε ω - ω - - ε υ - - ε υ - - |
 ε υ - - ε υ - - ε υ - - υ |

Epodi.

ε ω - ω - - ε υ - - |
 ε ω - ω - - ε υ - - ε υ - - ε ω - ω υ
 ε υ - - ε ω - ω - - ε υ υ |
 ε υ - - ε υ - - |
 5 ε υ - υ ε ω - ω - υ ε υ - - |
 ε υ - - ε ω - ω υ |
 ε υ - - ε ω - ω - - ε υ - - ε υ υ
 ε ω - ω υ |
 ε υ - - ε ω - ω - - |

Argumentum.

Telesicrates Carneadis filius (v. 51), e nobili gente Cyrenaica (v. 105) ortus, duas victorias Delphis reportavit, unam armato cursu Pythiade 28, alteram stadio Pythiade 30. Prioris victoriae monumentum Delphis exstabat, statua viri casside armati; hanc eandem victoriam cum solam respiciat hoc carmen Pythiade 28 = 478 (474) a. Chr. scriptum est. Poeta vero iuvenis egregii formam et virtutem tam enixe laudat, ut interiore quadam familiaritate ei coniunctus esse videatur. Atque Odo-fredus Muellereus Orchom. 340 utrumque, poetam et victorem, eiusdem gentis Aegidarum fuisse aut saltem habitos fuisse sagacissime collegit; quae coniectura licet non omni ex parte confirmata sit, magnam tamen habet probabilitatem. Carmen ut Thebis cantaretur destinatum fuisse

Boeckhii intellexit; huc enim deducimur verbis *τάνδε πόλιν* v. 91, quae, nisi codicum fidem convellere audeas, ad urbem Thebas referas necesse est. Locum quoque urbis, ubi carmen cantaretur, prope stadium Iolai et sepulcra familiae Pindari (v. Paus. ix 23, 2) situm fuisse, ex versibus 79 ss. idem vir doctissimus Expl. 326 conclusit. Fabula autem de Cyrena virgine ab Apolline in Libyam traducta et futurum *δέξεται* v. 73 indicio mihi sunt, Telesicratem tum iam reditum in patriam urbem meditatam esse; neque refragabor, si quis hoc carmen Pindari similiter atque Horatii carmen saeculare bis, primum Thebis, deinde Cyrenis cantatum esse sumserit.

Brevi prooemio poeta Pythiam victoriam Telesicratis ope Musarum sibi praedicandam proponit (1—4). A nomine Cyrenae profectus fabulam narrat de Cyrena virgine ab Apolline deo ex Pelio monte in Libyam translata et cognomine urbe in fertilissimo agro Libyae condita (5—70). Inde ad victoriam, quam Telesicrates Delphis reportaverat, redit neque tamen amplius eam sibi exaggerandam esse dixit, quod omnibus in rebus modus et opportunitas plurimi aestimanda essent (71—79). Hoc ipso nomine cum Iolaum, qui Eurystheum interimendi opportunitate egregie usus esset, laudasset, Telesicratem etiam Iolaiorum victoriam consecutum esse significat (79—90), unde ceteras quoque victorias, quas ille et in Graeciae multis civitatibus et in domesticis ludis reportaverat, recenset (91—103). Denique quasi corollarii instar lepidam fabulam domesticam subtextit de victoria, qua Alexidamus, unus ex maioribus Telesicratis, Antaei, regis Irasorum, filiam praemium cursus consecutus sit (104—125). Omne carmen dulcedine Venercorum lusum iucundissime perfusum est; etenim amorem spirant et Cyrena virgo ab Apolline rapta et mulierculae Athenienses iuvenem victorem depereuntes (v. 98 ss.) et filia regis Libyci procis a patre pro mercede certaminum proposita. Neque tamen quidquam reconditi in his narrationibus latere putaverim, nisi quod poetam suam Musam moribus et amoribus iuvenis victoris pulcherrime adcommo-
dasse sentio. Subtiliora quaedam de futuro et sperato conubio Telesicratis (Boeckh) vel de Telesicrate virgini honestae insidiato et ad iustum matrimonium ineundum admonendo (Dissen) excogitaverunt Boeckhii (Kl. Schr. vii 389 ss.), Dissenius, Mezgerus, Welckerus (Kl. Schr. ii 198 ss.), quorum commenta merito reiecit Drachmann, De recentiorum interpretatione Pindarica cap. vi.

Trium carminum (P. iv. v. ix), quae Pindarus Cyrenaeis victoribus panxit, hoc antiquissimum est; neque quae in hoc carmine de urbe Cyrena et ora Libyae dicit, tam veris coloribus tineta sunt, ut tum iam in illam regionem venisse et suis oculis agrum Cyrenaicum lustrasse videatur. Verum cum Thebana gens Aegidarum per Lacedaemonem et Theram in Libyam venisse et una cum Minyis Cyrenam urbem condidisse crederetur (v. P. v 75 ss.), poeta Thebanus mature cum civibus Cyrenaeis familiaritatem contraxisse et si qui ex iis ludorum certaminibus operam navarent atque praeconem suarum victoriarum quaerent, suam operam obtulisse videtur. Telesicrates vero ipso nomine patris Carneadis speciem quandam affinitatis cum Thebano poeta prae se ferebat, quod Aegidae Carneorum sacrorum Apollinis antistites et sacerdotes inde ex vetustissimis temporibus fuisse perhibebantur. Simile vero exemplum nominis a Car-

neis sacris ducti philosophus Carneades praebet, quem quod Carneis Cyrenaeis natus esset, nomen Carneadis accepisse narrat Plut. Sympos. viii 1, 2.

Poetae narratio de Apolline cum Cyrena in Africam tendente et ibi a dea Libyae benigne accepto artifice Amphioni obversata est, qui paulo post Pindari mortem anathema Delphis posuit, quod Paus. x 15, 6 sic describit: *Κυρηναῖοι δὲ ἀνέθεσαν ἐν Δελφοῖς Βάττον ἐπὶ ἄρματι, ὃς ἐς Λιβύην ἦγαγε σφᾶς ναυσὶν ἐκ Θήρας. ἡνύλοχος μὲν τοῦ ἄρματός ἐστι Κυρήνη, ἐπὶ δὲ τῷ ἄρματι Βάττος τε καὶ Λιβύη στεφανουοῦσά ἐστιν αὐτόν· ἐπολιήσε δὲ Ἀμφίων Ἀέιστορος Κνώσιος,* quod de opere disputavi Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 21.

De metris.

Metra pulcherrimae huius odae sunt dactylo-epitritica, a vetere severitate huius carminum generis et minore ambitu versuum et frequentia anacrusis nonnihil declinata. Strophae versus secundus, licet in fine eius non solum ancipitis syllabae licentia bis (vv. 27. 102), sed etiam hiatus ter (vv. 5. 60. 110) admissus sit, tamen numerorum continuitate cum tertio versu ita cohaerere videtur, ut pausa breve spatium in fine versus secundi admissum acceleratis numeris pedum initialium tertii versus compensetur. Sextus versus strophae, cum ob syllabam ancipitem v. 114 ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασι in duos versus discerpi possit, integer a me servatus est, ut quinto versui similis maneret. — Carmen destinatum esse videtur, ut in convivio ab amicis et propinquis Telesicratis victoris adornato caneretur; in pompa enim quominus cantatum esse statuamus, caesura post catalecticam tripodium septimi versus strophae ter neglecta (vv. 15. 107. 115) impedimento est. Chorus constabat ex comitibus Telesicratis, verum ita eum poeta de iis, quae una cum illis fecerat et viderat, loquentem fecit (vv. 89—92. 98), tamquam ipse unus ex choreutis esset.

Ἐθέλω χαλκάσπιδά Πυθιονίκαν Στρ. α΄.
 σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων
 Τελεσικράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
 ὄλβιον ἄνδρα, διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
 5 τὰν δ' αἰτᾷς ἀνεμοσφαιράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτὲ Λα-
 τοῖδας

VARIA LECTIO. INSCR. OM. B, Τελεσιγράτε Κυρηναίω ὀπλιτοδρόμω D — Schol.: γράφεται Τελεσιγράτε Κυρηναίω ὀπλιτοδρόμω νίκησταιν την κη Πυ-
 διαδά, τῇ δὲ λ' στάδιον, παρὸς δὴ οὐ μνημονεύει τῆς ἐν τῷ σταδίῳ νίκης· τού-
 τουν δὲ ἀνέκειται ἐν Δελφοῖς ἀνδρὶος ἔργον κράνος. — 2. ἀγγέλιον D —

COMMENTARI. V. 1. χαλκασπίδα· cursorem armatum (δπιτοδρόμον) clypeum cassidem ocreas gessisse ex Paus. VI 10, 4 apparet; sed horum armorum clypeus potissima pars fuit (cf. I. 1 23. Paus. II 11, 8 νίκας ἀνέλετο . . . καὶ γυνῶν καὶ μετὰ τῆς ἀσπίδος), licet statuarius, ne forma corporis obscuraretur. Teleiocratem cassidem indutum fingere maluerit (v. schol. ad inser.) — 3. Χαρίτεσσι· Gratiae et ipsae per se et cum Musis conjunctae carmini chorico atque comisationi praesunt; v. O. IV 10. VII 11. IX 27. P. VI 2. IX 3. N. VI 42. x 1. I. V 21. VIII 16 — 4. διωξίππων· cf. P. IV 17 — σφεόνωμα· victorem decus, quo Cyrena quasi coronetur, esse dicit; cf. τιμὰν πλοῦτον σφεόνωμα P. I 50.

5 ss. poeta aliter atque in ceteris epiniciis, a fabula narranda exorditur idemque in fabulam desinit (105—1:5), suavissime illud et aptissime, quoniam

- ἄρπασ', ἐνεγκέ τε χρυσέῳ παρθένον ἀγροτέραν δίφρῳ, τῷτι 10
 νιν πολυμήλου
 καὶ πολυκαρποτάτας
 θῆκε δέσποιναν χθονός,
 ῥίζαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλοισαν οἴκειν. 15
- ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα Ἀντ. α'.
 10 Δάλιον ξείνον, θεοδμάτων
 ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφα·
 καὶ σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ, 20
 ξυνὸν ἀρμόξοισα θεῶ τε γάμον μιχθέντα κούρῃ θ' Ὑψέος εὐ-
 ρυβία·
 ὅς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων τουτάκις ἦν βασιλεύς, ἐξ Ὠκεανοῦ
 γένος ἥρωος 25
- 15 δεύτερος· ὅν ποτε Πίν-
 δου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς
 Ναῖς εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέχει Κρεῖοισ' ἔτικτεν, 30
- Γαῖας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον Ἐπ. α'.

6. ἄρπασεν BD — ἐνεγκε BDE: ἐνεκε V; cf. v. 36 et 53 — νιν E et fort. Bae: νῆν B^{nc} D — 8. τρίταν D: τριτάταν B — 10. ξείνον D — θεοδμάτων BD: θεοδώτων E, θεοσδώτων V — 11. κούφα G: κούφα BDE — 12. ἐρατὰν B: ἀρετὰν D — 13. μιχθέντα B: μιχθέντι D — 16. Κρεῖοισ' Byz.: κρείοισ' BDE — 17. γαῖαι D fortasse recte, cf. N. iii 10 — εὐώλενον codd.: λευκώλενον ex paraphrasi λιυκόπηχυν expiscatus est Lehrs, probabiliter —

Telesicratem fabulis cum aliis tum amatorii maxime gavisum esse apparet et facta eius parum amplam materiem epinicio carmini suppeditebant. Prioris fabulae argumentum Pindarus ab Hesiodi Eois petiit, ut ex scholiis certiores facti sumus; sed nunc iam Hesiodus Cyrenam ab Apolline in Libyam translata induxit, merito dubitat Luebbert, De Pindari studiis Hesiodeis et Hemericis p. 7. Fabula vero Cyrenae Thessalicae nymphae in Libyam nescio an translata sit, quod species viraginis cum leonibus pugnantis optime in terram leonum nutricem quadrare videbatur — 6. ἀγροτέραν non agrestem, ut P. iii 1, sed venatricem, ut O. ii 60 — 8. ῥίζαν ἀπείρου τρίταν . . . οἴκειν, ibi virginem collocavit ut habitaret; cf. O. i 42. Tres Pindarus, ut plerique scriptores veteres (cf. Herod. iv 42), continentis partes esse statuit, Europam Asiam Libyam, quae cum ex communi fundo maris mediterranei quasi nasci viderentur, oram Cyrenaicam radicem tertiam continentis dixit — θάλλοισαν· δέσποιναν, non ῥίζαν, ut ne iusto pluribus epithetis unum nomen ornetur — 9. ὑπέδεκτο· praeverbium ὄπο et amantibus opitulante Venerem significat et de curru alto istos sublevantem; cf. Eur. Iph. Aul. 615 ὑμεῖς δὲ νεανίδες νιν ἀγκάλαις ἐπὶ | δέξασθε καὶ πορεύσασ' ἐξ ὀχημάτων — Ἀφροδίτα· Venerem, quamvis non praecipuo cultu in Libya frueretur, tamen ob amoenitatem regionis ibi regnantem poeta fecit, qua de re cf. P. v 24 — 13. construe ξυνὸν ἀρμόξοισα γάμον μιχθέντα θεῶ τε κούρῃ θ' Ὑψέος· rem illustrat similis locus P. iv 223 κατὰ νηστῶν τε κοινὸν γάμον γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι — 15. Hypseum Penei filium et Oceani nepotem, eius amatam Creusam filiam Telluris perhibet; v. schol.: Ναῖδος δὲ καὶ Πηνειοῦ τὸν Ὑψέα Φερειῦδος, Ἀκίσανδρος δὲ Φιλλύρας τῆς Ἀσωποῦ καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τὸν Ὑψέα —

- θρέψατο παῖδα Κυράναν· ἃ μὲν οὐθ' ἰστῶν καλιμβάμους ἐφί-
λησεν ὁδοὺς,
οὔτε δείπνων οἰκοριᾶν μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας, 35
20 ἀλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκίοις
φασγάνῳ τε μαρναμένα κεραίζεν ἀγρίους
θῆρας, ἣ πολλὰν τε καὶ ἡσύχιον 40
βουσίην εἰρήνην παρέχοισα πατρώαις, τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν
παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
25 ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἄῶ.

- κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας Στρ. β'. 45
ὀβρίμῳ μούναν παλαίοισαν
ἄτερ ἐγγέων ἐκάεργος Ἀπόλλων.
αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσέννεπε φωνά·
30 Σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπὼν θυμὸν γυναικὸς καὶ με- 50
γάλαν δύνασιν

19. δείπνων *BD*¹: δείπνον *D*² et v. l. schol., δεινων con. Bergk — οἰκου-
ριᾶν (οἰκοριᾶν Mosch., οἰκοοριᾶν Schroeder) μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας codd.: τέρ-
ψιας οὐθ' ἑταρᾶν οἰκουριᾶν ex scholiis elicuit Bergk — 22. ἄσυχ. *BD* —
24. γλεφ. *V*: βλεφ. *BD* — ὕπνον . . . παῦρον *V*, ὕπνον ἐπὶ γλεφάροις παῦρ'
ἀναλίσκοισα con. Bergk; ἀλδήσκουσα pro ἀναλίσκοισα con. M. Schmid —
27. ὄβρ. *BD*, ὄμβρ. *P*, cf. O. iv 7 — 29. ἐκ μεγάρων codd.: δὲ σμαραγῶν con.

18. καλιμβάμους ὁδοὺς Heynius de radio interpretatur per tramam eunte
et redeunte, Boeckhius de mulieribus iugum textorium ambientibus. Boeckhii
interpretationem illustrant scholia: καλιμβάμους· ἀντὶ τοῦ καλιμπορεύτους, αἱ
γὰρ ὀρθαὶ ὑφαίνουσai προπορεύονται καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν πορεύονται τόπον καὶ
ὑποστρέφονται — 19. scholiastae cum οὔτε τῶν δείπνων τὰς τέρψιας οὔτε τῶν
ἑταίρων τῶν τοῦ οἴκου δεσποζουσῶν τὰς τέρψιας interpretentur, ipsam codicum
lectionem confirmant, sed parum commodum tres res, quibus virgines aequales
(ἑταίραι) delectentur, Cyrenam aspernatam esse statuerunt, opus textorium,
conviviorum gaudia, domus administrationem. Apte enim Cyrena conviviorum
una cum sodalibus domum custodientibus obeundorum gaudia respuisse dici-
tur. Offensioni sane est forma οἰκουριᾶν non tam genere feminino (-ᾶν pro
-ῶν) quam correpta diphthongo ον· nescio tamen an haec correptio Aeolica
dialecto et analogia duplicium formarum μόνος et μόνος, κοῦρος et κόρος,
νοῦσος et νόσος, οὔρος et ὕρος satis defendi possit — 20. χαλκίοις· aeneis, non
ferreis, ad aevum heroum significandum; cf. O. i 78. iv 24. N. i 59. x 61 — 25. ὕπνον
ῥέποντα πρὸς ἄῶ· cf. Eur. Rhes. 553 ὕπνος· ἄδιστος γὰρ ἔβα βλεφάροις πρὸς
ἄος, quae pars somni cum dulcissima sit, maxime venatoribus fugienda est.
Recta via vetus paraphrasta aberravit interpretans: τοῦτο δὲ φησιν ὡς τὰς νύκ-
τας ὅλας περὶ τὰ κνηγίσια γινομένης, πρὸς ὄρθρον δὲ κοιταζομένης· immo mane
surgebat somni dulcedine sprete — 26. futuram dominam terrae leonum nutri-
cis (cf. P. v 58) pugna cum leone decebat; quam autem pugnam Pindarus et
Callimachus hy. ii 91. iii 208 Cyrenam cum leone in Pelio monte committentem
facit, eam in Libya factam alii postea narraverunt, qua de re vide uberrime
disputantem Studniczka, Herm. 28, 1 ss. — 28. ἄτερ ἐγγέων exegesis esse vi-
detur nominis μούναν; cf. N. iii 31 — 29. ἐκ μεγάρων· ex regione ante domum,
quae notio ex locutionibus ἐκ δεξιᾶς, ἐκ τοῦ ἐμπροσθεν nata est, nisi ἐκ μεγά-
ρων προσέννεπε idem valere ducis atque ἐκ μεγάρων πρὸς ἐαντὸν ἐκάλεσε. Certe
aliena ab hoc loco aedes Apollinis Delphica est, ex qua Apollinem Chironem
alloquentem facit Boeckhius — 30. Φιλυρίδα, Philyrae filii, cf. P. iii 1 —

- θαύμασον, οἶον ἀταρβεῖ νεῖκος ἔρει κεφαλᾶ, μόχθου καθύ-
περθε νεῦνις 55
- ἦτορ ἔχουσα· φόβω δ'
οὐ κεχείμενται φρένες.
τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας
- ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων; Ἀντ. β'. 60
- 35 γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου.
ὀσία κλυτὰν χέρα σοι προσενεγκεῖν,
ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κείραι μελιαδέα ποίαν;
τὸν δὲ Κένταυρος ξαμενής, ἀγανᾶ χλαρὸν γελάσσας ὀφρύι, 65
μητὶν ἑάν
εὐθύς ἀμείβετο· Κρυπταὶ κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν
φιλοτάτων, 70
- 40 Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς
τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἀδείας τυχεῖν τοπρῶτον εὐνᾶς.
- καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν, Ἐπ. β'. 75
ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ παρφάμεν τοῦτον λόγον· κοῖρας δ', ὀπό-
θεν, γενεάν
- ἔξερωτᾶς, ὦ Σάνα, κύριον ὅς πάντων τέλος 80
45 οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·

M. Schmidt Pind. Olymp. p. cix, δ' ἐκκαλέων coni. Herwerden — προσήνεπε B D, cf. Prol. xi — 31. νεῖκος B D: νίκος D, νίκην interpretatur schol. — κεφαλᾶ codd.: κραδία coni. Schneidewin — 32. οὐκ ἐχέμενθεν coni. Mommsen ex paraphrasi ἐχειμάσθησαν — φρένας coni. Bergk probabiliter — 33. νιν B: μὲν D — ἀποσπασθεῖσα interpretatur schol. — 34. σκιοέντων D — 36. ὀσία D: ὄσια B — κλυτὰν F V: κλειτὰν B D — 37. ἦ ῥα B D: ἦ ῥα Hermann — κείραι B — 38. χλαρὸν P: χλιαρόν B D E — 41. ἀμφανδὸν coni. Schmid: ἀμφαδὸν B D E — 43. γενεάν B D: γενετὰν E, γενεὰ ex scholiis Hermann —

31. ἀταρβεῖ... κεφαλᾶ· periphrastice nomine κεφαλᾶ usus est etiam O. vi 60. vii 67. P. xi 35 — μόχθου καθύπερθε... ἦτορ ἔχουσα· cf. P. viii 92 ἔχων κρέσσονα πλοῦτον μέριμναν — 32. κεχείμενται pluraliter dictum est ut κέκρανται συμφοραὶ (συμφορὰ corr. Elmsley) Eur. Hipp. 1255, δέδοκται τλήμονες φρυγαὶ Eur. Bacch. 1350; cf. Curtius, Verbum ii 223 — 35. ἀλκᾶς, ἑαυτοῦ, non λέοντος· cf. N. iii 42 — ὀσία non adiectivum esse pro ὄσιον, ut δικαία pro δίκαιον, sed nomen abstractum evincit Homericum οὐχ ὄσιη κταμένοισι ἐπ' ἀνδράσιν ἐχέ-
τᾶσθαι Od. xxii 112. xvi 423 — 36. κλυτὰν· in epica narratione epicis epithetis ornantibus uti Pindarus amat — 37. κείραι μελιαδέα ποίαν, ut infra v. 110 Ἥβας καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι, et fr. 122, * ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι — 39. de Suadae clavibus v. P. viii 4, σοφὰ autem Πειθῶ audit, quod non vi, sed per-
suasione et orationis blanditiis suam rem peragit — 42. ψευδεὶ θιγεῖν· de dativo v. P. viii 22 — * milia habes in epinicio P. iii 23, quod carmen cum eodem fere tempore scriptum sit, cum fabula hoc in carmine narrata multa communia habet — 43. παρφάμεν, dicere contra animi sententiam, simulate dicere; cf. O. vii 66. N. x 30 —

ὅσσα τε χθῶν ἡρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χῶπόσαι
 ἐν θαλάσῃ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
 κύμασι ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, χῶ τι μέλλει, χῶπόθεν 85
 ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.
 50 εἰ δὲ χρὴ καὶ παρ σοφὸν ἀντιφερίζαι,

ἐρέω. ταῦτα πόσις ἵκεο βᾶσαν Στρ. γ'.
 τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου 90
 Διὸς ἔξοχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι·
 ἐνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
 55 νασιώταν ὕχθον ἐς ἀμφίπεδον· νῦν δ' εὐρυλείμων πότνια σοι 95
 Λιβύα
 δέξεται εὐκλέα νύμφαν δώμασιν ἐν χρυσέοις πρόφρων· ἵνα
 Φοι χθονὸς αἶσαν
 αὐτίκα συντελέθειν 100
 ἔννομον δωρήσεται,
 οὔτε παγκάρπων φνυτῶν νήποινον, οὔτ' ἀγνώτα θηρῶν.

τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς Ἀντ. γ'.
 60 εὐθρόνοις Ὠραισι καὶ Γαίᾳ 105
 ἀνελῶν φίλας ὑπὸ ματέρος οἴσει.
 ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον θαησάμεναι βρέφος ἀνγαῖς,
 νέκταρ ἐν χεῖλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θήσονται τέ νιν 110
 ἀθάνατον
 Ζῆνα καὶ ἄγνὸν Ἀπόλλων', ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγχιστον
 ὀπάονα μήλων,

47. ψαμμ. D — 48. κύμασι codd. vett., κύμασιν rec.; cf. P. I 45 — χῶπόθεν conl. Schmid: χ' ὥτι πόθεν BDE, χ' ὡ τί ποτ' Byz. — 50. ἀντιφερίζαν D — 52. ὑπερποντίου D — 54. ἀρχέπολιν D — ἀγείρας BD — 57. ἐννόμως Hartung — 59. ὃν om. D — 62. θαησάμεναι ex paraphrasi θανμάσασαι restit. Bergk: θακάμεναι B, θακάμεναι D, κατθηκάμεναι Mosch. — ἀνγαῖς conl. Bergk: αὐταῖς B, αὐταῖς D — 63. fort. στάξοισι, cf. P. VI 13 — τέ B: γέ E, om. D — 64. ἄγχιστον: ἀλγιστον conl. Hermann collato I. v 12 —

46. imitatur Homerum II. II 468: ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὤρη· confer oraculum Delphicum apud Herod. I 47: οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμον τ' ἀριθμὸν καὶ μέτρα θαλάσσης — 53. Διός, Ἀμμωνός cf. P. IV 16. 56. v 21. I. II 27 — 55. λαὸν νασιώταν, ex insula Thera, ut carminibus P. IV et V proluxe narratum est — 57. συντελέθειν ἐννομον· schol.: ὥστε συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ, unde poeta istam portionem terrae fructibus non carere addit; contra notionem incolae vocabulo ἐννόμον tribuit Aesch. Suppl. 565 βροτοὶ δ' οἱ γὰς τότ' ἦσαν ἐννομοι — 59. Ἑρμᾶς, ut minister deorum; neque enim insigni cultu ille Cyrenis florebat — 60. Γαίᾳ, quod mater matris Cyrenae fuit (v. 17) eademque matris Horarum (v. Hes. theog. 901); aptissima autem erat nutriendo infantem genibus insidentem tanquam κορυοτρόφος θεά· cf. Roscher Lex. myth. I 1575 — 61. ὑπὸ· de sous; cf. O. VI 43. N. I 35 — 63. cf. hymn. Apoll. Del. 124 οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα θήσατο μήτηρ, | ἀλλὰ Θέμις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν | ἀθανάτοις χεῖλεσσιν ἐπήρξατο — 64. Ζῆνα καὶ ἄγνὸν Ἀπόλλωνα· fecerunt eum immortalem, ut

- 65 Ἀργεῖα καὶ Νόμιον, 115
τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.
ὥς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν Επ. γ'.
πρᾶξις ὁδοί τε βραχεῖαι. κείνο κεῖν' ἄμαρ διαίτασεν· θαλάμῳ 120
δὲ μίγεν
ἐν πολυχρόσῳ Λιβύας· ἵνα καλλίσταν πόλιν
70 ἀμφέπει κλεινὰν τ' ἀέθλοις. 125
καὶ νυν ἐν Πυθῶνι νιν ἀγαθῆα Καρνειάδα
νιὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχῃ·
ἐνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν, ἧ νιν εὐφρων δέξεται, 130
καλλιγύναικι πάτρα
75 δόξαν ἱμερτὰν ἀγαρόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι· Στρ. δ'.
βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν
ἀκοᾷ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως 135
παντὸς ἔχει κορυφάν. ἔργον ποτὲ καὶ Ἰόλαον
80 οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐπτάπυλοι Θῆβαι· τόν, Εὐρυσθέως ἐπεὶ
κεφαλάν 140
ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾷ, κρύψαν ἐνερθ' ὑπὸ γᾶν διφρηλάτα
Ἀμφιτρύωνος
σάματι, πατροπάτωρ
ἐνθα Φοῖ Σπαρτῶν ξένος 145
κεῖτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσαις ἀγνυαῖς.

65. ἀργαῖα B¹ — 67. ὠκεῖα ... πρᾶξις B: ὠκεῖαι ... πράξεις D — 71. ἀγαθῆα interpretantur scholia: ἀγαθῆα BD — καρνειάδα BD — 73. νικάσας BD — 78. σοφοῖο B — 79. ἔργον Ahrens collatis P. iv 120 et P. i 42: ἔργων codd. — 80. ἀτιμός. B¹ — Εὐρυσθέως Byz.: Εὐρυσθέος B D — 82. σάματι πατρο-

esset Iupiter quidam et Apollo Nomius, unde ab aliis Ἀργεῖς et Νόμιος, patronus venatorum et gregum, ab aliis Ἀρισταῖος appellaretur. Aristaei huius fata venuste Vergil. Georg. iv 317 ss. exornavit, tamquam matri eius thalamus in flumine Peneo fuisset — 69. Λιβύας· terrae, licet antea v. 55 Libya dea esse perhibita sit.

70 ss. a Cyrene nymphe, cuius urbem Telesicrates nuper victoria Delphica ornaverat, ad victorem ipsum eiusque laudes transit — 73. δέξεται, redeuntem Telesicratem, qui etiam in Graecia versabatur (v. 91), sed iam reditorem parabat — 77. βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν· in larga materie pauca ornate dicere; cf. Soph. El. 688 ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω — 78. ἀκοᾷ σοφοῖς, acroamen sapientibus est, qui verborum prolixitatem spernunt; cf. O. ii 93 φωνάεντα συνιτοῖσιν et not. ad N. iv 37 s. — 79. Schol.: ὁ γὰρ Ἰόλαος τεθνηκώς ἐπειδὴ ἔμαθεν Εὐρυσθέα ἐξαιτούμενον παρ' Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλείδας καὶ ἀπειλοῦντα πύλεμον, εἰ μὴ δώσουσιν, εὔξατο ἀναβιβᾶναι, καὶ ἀναβιβὸς ἀπέκτεινε τὸν Εὐρυσθέα καὶ πάλιν τέθνηκε. Alii eodem scholiasta teste non mortuum Iolaum revixisse, sed decrepitum iam factum brevem vigorem virium a Iove petiisse narrabant. Laude opportunitatis, quam Iolaus meruit, poeta utitur, ut ad Iolaia et victoriam Telesicratis ibi partam transitum sibi paret — 82. Ἀμφι-

- τέκε Φοῖ καὶ Ζηνὶ μιγείσα δαΐφρων Ἀντ. δ'.
 85 ἐν μόναις ὠδίσιν Ἀλκμήνα
 διδύμων κρατησίμαχον σθένος νῖδων. 150
 κωφὸς ἀνὴρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ περιβάλλει,
 μῆδ' Ἀιρκαίων ὑδάτων ἀέ μέμνεται, τὰ νιν θρέψαντο καὶ
 Ἰφικλέα. 155
 τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαι τι παθὼν ἐσλόν. Χαρίτων
 κελαδενῶν
 90 μὴ με λίποι καθαρὸν
 φέγγος. Αἰγίνα τε γὰρ 160
 φαρὶ Νίσου τ' ἐν λόφῳ, τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλείξει,
 σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φηγών. Ἐπ. δ'.
 οὐνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν, εἰ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυνῷ πεπο- 165
 νημένον εὖ
 μὴ λόγον βλέπτων ἀλίοιο γέροντος κρυπτέτω.

πάτωρ codd.: σάματι πάρ, προπάτωρ ex scholiis elicuit Hartung — 85. μόναις] μόν' D — ἀλκμήνα D: ἀλκμάνα B, cf. Prol. x — 87. περιβάλλει B E: παραβάλλει D — 88. αἰρκίων D — ἀέ Hermann: αἰεὶ B D E, ἀναμύμνεται coni. Pauw, ἀίων μνᾶται Bergk scholiastam αἰσθάνεται καὶ ἔχει μνήμην interpretantem secutus; ἀέ Pisandrum usurpasse testatur gramm. anon. ap. Cram. An. Par. iii 321, 28 — 91. φαρὶ . . . εὐκλείξει . . . φηγών codd.: φαρὶ coni. Schneidewin, εὐκλείξεν Pauw, εὐκλείξας Hermann, φηγόντ' Beck, τόνδ' . . . φηγόνδ' Dissen — 92. ἀμυγ. D — 93. οὐν. BD τοῦν. Bergk — πεποννημένον codd.; cf. O. vi 11 —

τρώωνος σάματι: de communi sepulcro Amphitryonis et Iolai ad portas Proetides et de ludis ibi in gymnasio Iolai actis v. schol. O. ix 148, Paus. ix 23, 1, Prol. xci — 83. λευκίπποισι Καδμείων ἀγνυαῖς, pro λευκίππων Καδμείων ἀγνυαῖς qua de figura traiectiois v. Lobeck ad Soph. Ai. 7 — 89. hoc versu poeta vota pro se et Telesicrate se fecisse significat, quibus impletis carmine se iam res bene gestas illustraturum esse fatetur, id quod fecit hoc ipso versu; cf. O. vii 20. Vota autem illa non tam certamina Aeginetica et Megarensia (Νίσου ἐν λόφῳ v. 91) spectasse videntur quam Iolaia Thebana, quae et ipsa Telesicratem vicisse poeta verbis τι παθὼν ἐσλόν licet non disertim declaret, tamen sapienti satis perspicue significat — ἐπ' εὐχᾷ conf. ἐπὶ ἐλπίδεσσι P. ii 49 — 90. μὴ με λίποι: Gratiarum clara lux ne se deficiat poeta precatur, quod praeter res antea iam commemoratas nova praeterea decora sibi carmine illustranda sint — Αἰγίνα τε γὰρ . . . Νίσου τ' ἐν λόφῳ: priore particula τε hoc enuntiatum cum superiore copulari duco, ut Thebis et Megarae et Aeginetae vicisse et in summa tres (τρὶς) victorias reportasse dicatur — 91. φαρὶ . . . φηγών, si recte verba tradita se habent — et dubia profecto est eorum emendatio — non possunt non ad poetam ipsum referri carmine laudatorio (ἔργῳ) laurum prae ceteris poetis merentem et sic patriae suae laudem adstruentem; πόλιν τάνδε enim Thebas non Cyrenas intellegendas esse ex futuro δέξεται v. 73 apparet. Simul autem his verbis etiam Telesicrates praedicatur, quandoquidem nisi ille antea vicisset, copia laudandi poetae defuisset. Neque enim de quovis certamine poetico, sed solis de epiniciis in honorem Telesicratis factis hoc loco agi cum nexus sententiarum et indoles totius carminis epinicii tum particula καὶ versus 97 demonstrant; vertas igitur: ego cum meo cliente iuvene glorioli inertiā nos fugisse — 92. ἀμαχανίαν, inopiam taciturnam carminum; contrarium poeta dixit loco paene gemino I. iii 20 ὦ Μέλισσ' εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις — 94. ἀλίοιο γέροντος, Νηρείως, qui epitheto ἀλίοιο γέροντος ornatur

- 95 κείνος αίνειν καὶ τὸν ἐχθρὸν
 παντὶ θυμῷ σὺν γε δίκᾳ καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν. 170
 πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
 ὠρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοι θ' ὥς ἕκασται φίλτατον
 παρθενικὰ πόσιν ἦ 175
 100 νῖδ' οὐχ ὄν, ὦ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

ἐν Ὀλυμπίοις τε καὶ βαθυκόλπου Στρ. ε'.
 Γὰς ἀέθλοισι, ἐν τε καὶ πᾶσιν
 ἐπιχωρίοις. ἐμὲ δ' ὦν τις ἀοιδᾶν
 διψάδ' ἀκειόμενον πρᾶσσει χρέος αὐτίς ἐγείραι 180

96. σὺν γε coni. Boeckh: σὺν τε codd. et schol. — 97. νικήσ. BD — 98. ἕκασται B: ἕκαστα D — 99. παρθενικᾶ Bergk — ἦ codd.: αἱ δ' coni. Hartung — 101. ἔν τ' Ὀλ. BDE, τ' eiec. Byz. — 103. δ' ὦν Hermann: δ' οὐν BDE, δ' οὐ lemma cod. B — ἀοιδᾶν διψάδ' ex schol. Hermann: ἀοιδᾶν δίψαν codd. —

ab Homero Il. xviii 141; versus Nerei ipse non servatus est — 96. σὺν γε δίκᾳ: etiam adversarium laudari oportet, si quidem cum iustitia praeclara faciat — 98. τελεταῖς ὠρίαις ἐν Παλλάδος: Panathenaica sacra (cf. O. iii 41) intellegit scholiasta, recte, ut mihi quidem videtur, quandoquidem in domesticis ludis Libyae Telesicratem vincentem Pindarus videre non potuit, verbum autem εἶδον, si tertia persona dictum esset, omni gratia destitueretur. Difficillimum vero ad explorandum est, quosnam ludos poeta proximis verbis ἐν Ὀλυμπίοις τε καὶ βαθυκόλπου Γὰς ἀέθλοισι significaverit. Hermannus quidem opusc. vii 161 ludos Olympicos Delphicosque intellegere non dubitavit. At ut mittam obscurissime verbis Γὰς βαθυκόλπου Delphicos ludos indicari, ne Olympicos quidem ludos commemorandi aptus hic locus erat; verissime enim scholiasta adnotavit: Ὀλυμπίοις οὐ τοῖς ἐν Πίσῃ νῦν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἔρριπεν ἀπλῶς τὸν λόγον· quo accedit, quod Pindarus Olympicos ludos nusquam Ὀλύμπια, sed Ὀλυμπιάδα vel Ὀλυμπίας ἀγῶνα dicit. Quae autem idem scholiasta addidit ἀλλὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις, ἐκ κοινοῦ νικήσαντα εἶδον καὶ ἐν τοῖς ἀγομένοις ἀγῶσι τῇ Γῇ, λέγει δὲ ἐν Ἀθήναις· τὸ δὲ γῆς, ὅτι καὶ αὐτῆς ἀγὼν ἄγεται ἐν Ἀθήναις, ὥς φησι Διδυμος. haec parum mihi probantur, quandoquidem cum Olympiis sacris Atheniensibus ludos coniunctos fuisse, nihil memoriae proditum est (v. Prol. lxxxix), et num ephēborum certamen Scirris institutum (v. Athen. xi p. 495 f.) ad Thesmophoria sive sacra Magnae deae trahere liceat, viri docti dubitant. Sin autem Athenienses ludos Olympicos et Thesmophorios intellegere merito dubitas, nihil relinquitur quam ut inter ludos domesticos et Libyicos (cf. v. 70) etiam Iovis Olympii et Telluris ludos fuisse, et verbum εἶδον, cum proprie ad Panathenaea spectet, etiam ad ceteros ludos zeugmate a poeta tractum esse statuas — 99. παρθενικὰ πόσιν, ἦ (γυναῖκες) νῖδ' οὐχ ὄν, ὦν ἐμμεν· menti poetae obversabatur Nausicaa apud Hom. Od. vi 244 optans: αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη.

103 ss. lepidissima fabula de Alexidamo filiam Antaei mercedem cursus nanciscente carmen pulcherrimum clauditur. Hac cum fabula conferre iuvat narratiunculas de Hippodamia (O. i 70 ss.) Penelopa (Paus. iii 12, 2) Atalanta necnon quae de Indis refert Strabo xv p. 717: τὸ τὰς παρθένοισι ἀθλον παρά τισι προκείσθαι τῷ πυγμῇ νικήσαντι — 103. διψάδα· scholiastam, cum διψάσαν φθῆν interpretetur, ἀοιδᾶν διψάδα pro ἀοιδᾶν δίψαν legisse acute Hermannus perspexit, quod eo magis mihi probatur, quod etiam alteri parti sententiae lectio ἀοιδᾶ διψὰς quam ἀοιδᾶν δίψα aptior est — τις· Alexidamus, si codicum auctoritatem secutus τῶν scripseris, Telesicrater, si Hermannus duce ἔων praetuleris — 104. χρέος αὐτίς ἐγείραι· munus mihi iniunctum postulat, ut rursus suscitarem carmen, cuius sitim iam extincturus eram, et gloriam maiorum carmine illustrandam —

105 καὶ τεῶν δόξαν παλαιῶν προγόνων· οἷοι Λιβύσσης ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν
 Ἰρᾶσα πρὸς πόλιν, Ἀνταίου μετὰ καλλίκομον μναστήρης ἀγα- 185
 κλέα κούραν·
 τὰν μάλα πολλοὶ ἀρισ-
 τῆες ἀνδρῶν αἵτεον
 σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος 190

ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δέ τοι Ἥβας Ἀντ. ε΄.
 110 καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι
 ἔθελον. πατήρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων
 κλεινότερον γάμον, ἄκουσεν Δαναὸν ποτ' ἐν Ἀργεῖ, 195
 οἷον εὔρεν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένουσι, πρὶν μέσον
 ἄμαρ ἐλεῖν,
 ὠκύτατον γάμον. ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασιν 200
 αὐτίκ' ἀγῶνος.
 115 σὺν δ' ἀέθλοισι ἐκέλευ-
 σεν διακρῖναι ποδῶν,
 ἄντινα σχήσοι τις ἡρώων, ὅσοι γαμβροὶ σφιν ἦλθον. 205

οὕτω δ' ἐδίδον Λίβυς ἀρμόζων κόρα Ἐπ. ε΄.
 νυμφίον ἄνδρα· ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν σταῖσε κοσμήσας τέ-
 λος ἔμμεν ἄκρον, 210
 εἶπε δ' ἐν μέσσοις ἀπάγεσθαι, ὅς ἂν πρῶτος θορῶν
 120 ἀμφὶ τοι ψαύσειε πέπλοις.
 ἐνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ φύγε λαιψηρὸν δρόμον, . 215

105. καὶ τεῶν δόξαν παλαιῶν προγόνων transpos. Bergk: καὶ παλαιῶν δόξαν τεῶν προγόνων B D E, παλαιῶν Mosch., παλαιὰ δόξα Schmid, ἐὼν cum Moschopulo Hermann — 106. Ἰρᾶσα Heyne: Ἰρασσαν B D E; Ἰρασσαν ἐς Tricl. — 112. ἄκουσε D — 113. ἐλεῖν (ἐλ. P¹) G P¹: ἐλθεῖν B D E, ἐλᾶν coni. Bergk — 115. ἀέθλοισι E: ἀέθλοισιν B D — 116. σχήσοι B: σχήσει D, σχοίση E — 117. οὕτω B: οὕτως D — 119. μέσοις B — ἀγαγέσθαι coni. Naber —

106. Ἰρᾶσα urbem Libyae commemorat Herod. iv 158 — Ἀνταίου· regis cognominis regi Libyae ab Hercule superato; nam longe post Herculis aetatem Graeci Cyrenas condiderunt, et diligens in servandis temporibus Pindarus est — 108. ἀριστῆες ἀνδρῶν· principes virorum, quae dignitas communis erat et propinquorum procorum et peregre venientium — 109 Ἥβας καρπὸν, pubertatem; cf. O. vi 58 χρυσοστεφάνοιο λάβειν καρπὸν Ἥβας· fr. 122, 8 ἐν εὐναῖς μαλθακᾶς ὤφας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι — 113. τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ, non quinquaginta filias Danaus praemia celeritatis pedum proponit, quod Hypermnestra iam Lynceo nupserat et Amynone Neptuni amata erat — πρὶν μέσον ἡμαρ ἐλεῖν sine obiecto (αὐτὸν vel αὐτάς), ut in formula ὁ λόγος αἰρεῖ — 114. χορὸν· gregem virginum filiarum, ut N. v 23 Μουσᾶν ὁ κάλλιστος χορὸς — 116. σφιν· ei, ut saepe σφέτερος de singulis a Pindaro dicitur; cf. O. ix 78 — 119. ἐν μέσσοις ad εἶπε, non ad ἀπάγεσθαι pertinet — 120. οἱ πέπλοις coniungit scholiasta,

παρθένον κεδνὰν χειρὶ χειρὸς ἑλὼν
 ἄγην ἱππευτῶν Νομάδων δι' ὅμιλον. πολλὰ μὲν κείνοι δίκον
 φύλλ' ἐπὶ καὶ στεφάνους,
 125 πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο Νίκας. 220

122. χειρὶ χειρὸς *D* — 123. μὲν coni. Boeckh: μιν *BDE* — 125. νίκας *BD*:
 νικᾶν *V*.

interpretans ὅστις ἂν πρῶτος τῶν πέπλων αὐτῆς ἐφάπηται; cf. αἱμά οἱ *P.* iv 48, ἔμοι πατέρες *P.* v 70, κρέοντι θύγατερ *N.* iii 10. — ὅς ἂν de ὅς ἂν cum optativo in oratione obliqua conf. Hes. theog. 392, Kühner gram. gr. § 594, 4 — 122. χειρὶ χειρὸς cf. *P.* iv 37 χειρὶ οἱ χεῖρα — 124. φύλλ' ἐπὶ καὶ στεφάνους. Boeckhiius confert Clem. Alex. Paedag. ii 8: ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι πρῶτον ἢ τῶν ἄθλων δόοις ἦν, δεύτερον δὲ ὁ ἐπαγεσμός, τρίτον ἦν φυλλοβολία, τελευταῖον ὁ στέφανος ἐπίδοσιν λαβούσης εἰς τρυφήν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὰ Μηδικά — 125. pulcherrimum carmen paene indignor quod tenuissima sententia poeta claudit, cum Alexidamum iam antea multa praemia certaminum consecutum esse dicat — πτερὰ sunt taeniae coronarum, de quibus v. *O.* xiv 22.

ΠΤΘΙΟΝ. Ι΄.

ΙΠΠΟΚΛΕΑ, ΘΕΣΣΑΛΩ,

ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΤΛΟΔΡΟΜΩ.

Strophæ.

5

Epodi.

5

Argumentum.

Hippocleas Phriciae filius (v. 16) Pelinnaeus Pythiade 22 = 502 (498) a. Chr. puer diaulo Delphis vicit. Eundem non solum postea bis Olympia, sed etiam eadem Pythiade stadio vicisse scholia tradunt, quibus in tali re obloqui difficile est, quamvis admodum mirum sit Pindarum duplicis victoriae, qua gloriam victoris non mediocriter auctam esse patet, mentionem non fuisse. Neque multum equidem tribuo Boeckhii excusationi, qui scholiasta duce plures poetas ad celebrandum Hippoclem invitatos et Pindaro solius diaulo victoriae illustrandae munus iniunctum esse statuit. Immo maiore laude duplicis cursus *διανλοδρόμων* (v. 9) minorem laudem victoriae simplicis stadii elevatam et quasi obscuratam esse crediderim. Quid? quod Pindarus ipse vv. 26 et 58 plurali *στεφάνων* non unam, sed plures victorias Pythicas Hippocli obtigisse significavit. — Carmen faciendum pactus erat Thorax, qui poetae hospes erat (v. 64) et Hippoclem puerum in diliciis habebat. Is fuit unus ex tribus fratribus nobilissimae gentis Aleuadarum, qui tum temporis Larissae urbi imperitabant (v. Herod. ix 58). Larissae quoque ad Peneum flumen (v. 56) carmen

cantatum esse Boeckhius statuit, qua tamen de re me non adsentientem vir doctissimus habet.

Exorditur poeta a clara gente Heraclidarum, Thessalis aequae atque Lacedaemoniis imperitantium (1-3). Sed statim ab hac re, ut aliena a consilio sibi proposito, se revocat ad praedicandos Aleuadas et Hippoclem, qui diaulo victor Delphis renuntiatus patris, qui bis Olympia et semel Pythia vicerit, vestigia legat et ope deorum etiam plura decora consecuturus sit; omni quidem ex parte beatam vitam mortalibus non concessam esse neque viam ad Hyperboreorum beatam gentem patere (4-30). Hinc profectus fabulam subtexit, tenui filo illam cum Pythica victoria cohaerentem, de Perseo, Danae filio, usque ad Hyperboreos penetrante et sortem felicissimam visente istius gentis, quae sub tutela Apollinis morbis et senectutis malis careat et choreis comissionibusque vacans laetissimam vitam degat (31-50). Iterum a grata hac specie perfectae felicitatis se revocans ad Hippoclis praesentem fortunam sua Musa illustrandam redit (51-63). Sub finem a Thorace, uno ex Aleuadis, ad carmen faciendum invitatum se esse profitetur et gentis Aleuadarum regimen, quo Thessalorum res optime administrantur, candide laudat.

Pindarus admodum iuvenis hoc carmen panxit, sed iam in hoc carmine, omnium antiquissimo, egregie artem epiniciorum carminum expressit. Habes fabulam laudationi intextam, orationem splendidis comparationibus (27. 51. 54. 67) audacibusque metaphoris exornatam, chororum partes poetae non suas tuentem, denique sententias deorum reverentiam (20. 27. 44. 47) et optimatum favorem (71 sq.) spirantes. Altera ex parte non desunt huic carmini iuvenilis ardoris et audaciae indicia, unde quod filum orationis modo inchoatum (v. 4) abruperit, fabulam Hyperboreorum ex remotissimo loco arcessiverit (v. 31 ss.), regiones septentrionales et occidentales commutaverit (v. 46), denique frigidas et dithyrambicas elocutiones descriptionesque non fugerit (v. 36. 64), iam veterum criticorum in reprehensiones incurrit. — Ad postremum adnoto quatuor antiquissima epinicia Pindari omnia Pythia esse (P. x. xii. vi. vii), quod ex intima familiaritate, qua poeta cum sacerdotibus Delphicis coniunctus erat, explicandum esse videtur.

De metris.

Carminis huius, quod Pindarus iuvenis panxit, numeri sunt Aeolici, exultantes illi et ritu paeonum libere vagantes, ut saepe et sententiarum et numerorum rectus ordo interruptus sit. Divisio versuum in cola haud mediocres difficultates praebet, praesertim cum iuxta versus, qui procul dubio in dipodias dividendi sunt (str. 1. 2, ep. 1. 2), alii occurrant, quorum tetrapodiis tripodias commixtas esse vulgo statuunt (str. 3. 4. 6, ep. 6). Verum audacia si tibi non deerit, omnes versus me duce ad dipodicam scansionem ita revocabis, ut tripodiis nisi in fine versuum locus non relinquatur. Hoc quidem certum esse duco, syllabam initialem epodi versuum tertii quarti quinti non anacrusis vim habere, sed partem primae dipodiae efficere; minus hoc mihi constat, utrum strophae versus quartus et quintus a monosyllaba an ab iambica anacrusi incipiant. — Poetam victori carmen, quod chorus virorum Ephyraeorum in comissione caneret (v. 6. 55), misisse duco, quamquam, si quis poe-

tam sollemnibus ipsum interfuisse ex v. 66 concludere audeat, equidem non intercedam. Chorum certe ita loquentem fecit, ut quae ipse sentiret, chorus interpretaretur (v. 50), et quas partes poeta cum choro intererat, recte suscipiebat, eas etiam cum aberat retineret. Epodorum vero ea conformatio est, ut unaquaeque earum pleno et perfecto sententiarum orbe claudatur (v. 18. 36. 54. 72), quod etsi admodum laudo, tamen id mirum est, quod artis lex, quam Pindarus in iis, quae senex scripsit carminibus excoluit (cf. arg. O. xiii), iam in iuvenili hoc carmine observata est.

Ὀλβία Λακεδαιμίων· Στρ. α'.
μάκαιρα Θεσσαλία· πατρός
δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνός
ἀριστομάχου γένος Ἡρακλῆος βασιλεύει.
τί κομπέω παρὰ καιρόν; ἀλλὰ με Πν- 5
θώ τε καὶ τὸ Περινναίων ἀπύει
5 Ἀλεύα τε παῖδες, Ἴπποκλέα θέλοντες
ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα. 10

γεύεται γὰρ ἀέθλων· Ἀντ. α'.

VARIA LECTIO. INSCR. OM. *BD*, Ἴπποκλεί Θεσσαλῶ παιδὶ διανλοδρόμῳ *E* — Schol.: ἦν μὲν τὸ γένος ὁ προκειμένος νικηφόρος Θεσσαλός, πόλεως δὲ Περινναίων· ἐνίκησε δὲ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Πυθιάδα, ἐνίκησε δὲ καὶ οὐβ' καὶ ογ' Ὀλυμπιάδα . . . ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐνίκησε καὶ στάδιον, οὗ οὐκ ἐμνήσθη, ἴσως τοῦ διαύλου μόνον μισθὸν λαβών. — 1. *λακεδαιμίων* *B*¹ *λακεδαιμον* *B*² *D* — 3. Ἀριστομάχου Heyne — 4. τί; κομπέω παρὰ καιρόν; interpunxit Mommsen — παρὰ: κατὰ schol. — περινναίων *D*, καλινν. *B*¹ — ἀπύει ex ἀπύειν corr. *D* — 5. Ἴπποκλέα *BD* — 6. ἀνδρῶν codd.: νέων coni. Schmid —

COMMENTARIUM. v. 1—3. Lacedaemonis et Thessaliae reges ab Hercule originem duxisse constat, v. Prol. xxiii; quin etiam Thessaliam a Thessalo, Herculis filio, denominatam esse Strabo ix p. 444 tradidit: τινὲς δὲ ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Θεσπρωτικῆς ἀπογόνους Ἀντίφον καὶ Φειδίππον, τῶν Θετταλοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπελθόντας ἀπὸ Θετταλοῦ τοῦ ἱαντῶν προγόνου τὴν χώραν ὀνομάσαι. Denique Aleuadas ab Heraclidis oriundos fuisse disertim refert Ulpianus ad Dem. Olymp. 1: Ἀλεύας ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλέους Θετταλὸς ἐτυράννησε Θετταλῶν, εἶτα καὶ οἱ τούτου παῖδες. Etiam Hippocleam eiusdem stirpis Herculeae fuisse ut suspicari licet, ita confirmare documentis non licet — 2. μάκαιρα plus valet quam ὀλβία· μακάρων enim epitheton deorum eorumque amicorum proprium est — 4. τί κομπέω similiter dixit Eur. Alc. 807 δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπότες. τί ζῶσιν; — Περινναίων· oppidum Thessaliae, in quo Hippoclem victorem natum esse scholia tradunt. Nomen oppidi proprium Πέλινα fuit, unde ad τὸ Περινναίων suppleo ἄστυ vel ἱερὸν vel simile quiddam; articulum enim nomini proprio ipai addere Pindaro non licuit. Similiter I. vi 31 Pergamum dixit Περγαμίαν sc. πόλιν — 5. Ἀλεύα παῖδες, Thorax Eurypylus Thrasysdaeus, qui pro Hippocle comissionem faciendam curaverunt. Minus enim placet opinio scholiastae Thessalos omnes ab uno Aleua significatos intellegentis — 6. ἐπικωμίαν ἀνδρῶν ὄπα, vocem virorum in comissionatione edendam quam poeta dicit non ἐπινικίαν sed ἐπικωμίαν, quod κῶμος ἀνδρῶν sollemnis formula erat; cf. N. viii 50 ἐπικώμιος ὕμνος — 7. γεύεται ἀέθλων, gaudet certaminibus, quod libenter certamina subit; cf. N. vi 28 πόνων ἐγεύσαντο —

- στρατῷ τ' ἀμφικτιόνων ὁ Παρ-
 νάσιος αὐτὸν μυχὸς
 διαυλοδρομῶν ὑπατον παίδων ἀνέειπεν.
 10 Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἄρ- 15
 χὰ τε δαίμονος ὄρ-νύντος αὖξεται·
 ὁ μὲν πον τεοῖς γε μῆδεσι τοῦτ' ἐπραξεν·
 τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἰχνησιν πατρός, 20
 Ὀλυμπιονί-κα δις ἐν πολεμαδόκοις Ἐπ. α'.
 Ἄρεος ὄπλοις·
 15 θῆκεν δὲ καὶ βαθυλεί-
 μων ὑπὸ Κίρ-ρας ἀγῶν
 πέτραν κρατησίποδα - Φρικίαν. 25
 ἔσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
 ἐν ἀμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀν-θεῖν σφίσιν.
 τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν Στρ. β'.
 20 λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, . 30
 μὴ φθονεραῖς ἐκ - θεῶν
 μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς αἰεῖ

8. ἀμφικτι. codd.; στρατῷ περικτιόνων θ' conl. Hermann — παρνάσιος D: παρνάσιος B — 9. -δρομῶν B^{1c}, -δρομῶν B^{2c} — 11. τεοῖς γε Mosch.: τεοῖσι τε BD — 15. θῆκεν δὲ καὶ Boeckh: ἐθῆκε καὶ codd. — βαθυλείμων D: βαθυλείμωνα B et schol. — ὑπὸ Κίρρας ἀγῶν Tricl.: ἀγῶν ὑπὸ Κίρρας BD — πέτραν codd.: πέτρας conl. Hartung; fort. βαθυλείμων ὑπὸ Κίρρας πετρᾶν ἀγῶν — 17. ἔσποιτο Mosch.: ἔποιτο BD — 21. αἰεῖ conl. Schneidewin: εἴη codd. et schol., οἷος conl. Hermann —

8. στρατῷ ἀμφικτιόνων, conventui populorum circumcolentium (Amphictyonum), quibus ludi Pythici curae erant; cf. Prol. lxxxvii — 9. παίδων, quod separata erant currendi certamina puerorum et virorum; cf. Prol. lxxvii — 10. Ἄπολλον· ut nunc faustum principium deus Pythius Hippocli dedit, sic ab eius numine etiam felix finis exspectandus est — 11. τεοῖς γε μῆδεσι· cf. O. i 110 — 12. τὸ δὲ συγγενὲς· acc. absol. adverbii vicem obtinet: quod attinet ad eam, quae ei ingenua est, naturam. Namque hominum fortuna maxime ex dis pendet, secundo tamen gradu ex virtute a maioribus accepta; cf. P. v 17 — 13. Ὀλυμπιονίκα· schol.: δις ἐνίκησεν ὁ Φρικίας ἐν Ὀλυμπίᾳ ὁ πατὴρ τοῦ Ἰπποκλέους· ἦν δὲ ὑπλήτης — 15. βαθυλείμων, non βαθυλείμων· scribendum fuit, quoniam ut planities Cirrhaea, in qua certamina fiebant, pratosa recte dicitur, ita rupes supra illum campum (cf. P. v 37) pratosa dici non potuit; construe βαθυλείμων ἀγῶν ὑπὸ Κίρρας πέτραν θῆκε Φρικίαν κρατησίποδα — Φρικίαν, patrem Hippocleae, quem armato cursu vicisse verbis κρατησίποδα (cf. N. ix 4) et Ἄρεος ὄπλοις indicatum est. Hermannus opusc. vii 165, cum v. 57 τὸν Ἰπποκλέα scripsisset, Φρικίαν aut alius cuiuspiam cognati aut equi nomen fuisse perperam putavit — 16. πέτραν· cf. Hom. hymn. Ap. Pyth. 106 de hoc ipso loco αὐτὰρ ὑπερθεῖν | πέτρῃ ἐπικρέμαται, κοίλῃ δ' ὑποδέδρομε βῆσσα — 17. ἔσποιτο μοῖρα· cf. Her. i 32 ἡ τύχῃ ἐπίσποιτο — 18. ἀνθεῖν = ὥστε ἀνθεῖν· cf. i 42. P. iii 45. iv 146. ix 8. 69 — 19. τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν· respicit nomen Ἑλληνικῶν ἀγῶνων, qui omnibus Graecis patebant; cf. Prol. lxxxv — 20. φθονεραῖς· deos hominum nimiae felicitati invidere communis Pindari et Hesiodi opinio fuit; cf. I. vii 39 ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσετω φθόνος, Herod. i 32 τὸ θεῖον πάν φθονερόν —

- ἀπήμων κέαρ· εὐδαίμων δὲ καὶ ὕμ-
νητὸς οὗτος ἀνήρ - γίνεται σοφοῖς, 35
ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾶ κρατήσῃς
τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλη τόλμα τε καὶ σθένει,
- 25 καὶ ζώων ἔτι νεαρόν Ἄντ. β'.
κατ' αἴσαν ὑδὸν ἰδῇ τυχόν- 40
τα στεφάνων - Πυθίαν.
ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐ πως ἀμβατὸς αὐτῷ·
ῥαῖς δὲ βροτὸν ἔθνος ἀγλαΐαις
ἀπτόμεσθα, περαίν-ναι πρὸς ἔσχατον 45
πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν ἂν εὕροις
30 ἐς Ἵπερβορέων ἀγῶνα θανυματὰν ὁδόν.
- παρ' οἷς ποτε Περ-σεὺς ἐδαΐσατο λαγέτας, Ἑπ. β'. 50
δώματ' ἐσελθών,
κλειτὰς ὄνων ἑκατόμ-
βας ἐπιτόσ-σαις θεῶ
ῥέζοντας ὃν θαλίαις - ἔμπεδον

24. ἔλη: ὄλη B¹ — 26. ἰδῇ ed. Rom. cum scholiis: ἰδοὶ B D — 27. οὐ πως coni. Hermann: οὐ ποτ' B D E, οὐ ποτάμβατος Bergk — αὐτῷ Tricl. et alterum scholium: αὐτοῖς B D et prius scholium — 28. βροτὸν coni. Schmid: βρόττων B D — ἀπτόμεσθα Tricl.: ἀπτόμεθα B D — 29. ἔσχατον: πλέων ναυσὶ coni. Jurenka — ἂν om. B D E, add. Mosch., κεν Hermann, τάχ' ex scholiis Bergk — 30. ἐς om. D — θανυματὰν coni. Schmid: θανυμαστῶν codd. — 32. δώματ' ἐλθ. D —

22. σοφοῖς, poetis doctis; cf. O. 1 9 — 23. χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾶ· cf. Hom. Od. viii 147 οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ἦσιν, ἢ δ' τι ποσσὶν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἔῃσιν — 26. στεφάνων: σταδίου καὶ διαύλου — 27. οὐρανός· cf. Horat. C. 1 3, 38 caelum ipsum petimus stultitia, Cic. Tusc. 1 48, 111 Laconis illa vox, qui, cum Rhodius Diagoras Olympionices nobilis uno die duo suos filios victores Olympiae vidisset, accessit ad senem et gratulatus, morene Diagora, inquit, non enim in caelum ascensus es — 28. περαίνει· intrans. 'penetrat' — 29. ναυσὶ δ' οὔτε πεζός pro οὔτε ναυσὶ δ' οὔτε πεζός, ut v. 41, O. xi 18, P. vi 48. De variata structura ναυσὶ et πεζός ἰὼν cf. N. v 45 et Wilamowitz ad Eur. Herc. 235.

30 ss. digressio (παρέκβασις) ad Hyperboreos iam veteres grammaticos offendit; recentiores interpretes ut poetam excusarent, partim (v. Boeckh. expl. 331) Perseum inter maiores Herculis fuisse monuerunt eumque ab Aleuadis ut heroem gentilicium inprimis cultum esse suspicati sunt, partim (v. Tych. Mommsen, Pindaros p. 34) ad cognationem quandam Persei et Persarum (cf. Her. vii 150. Apollod. ii 49) et Aleuadarum studia Persica confugerunt. Sed ipsa descriptio beatæ vitæ Hyperboreorum a praesenti festivitate epinicionum et pii hymni cultorum Apollinis (37 ss.) a victoria in ludis Apollinaribus comparata non alieni erant — 30. ἀγῶνα, conventum festum; Pindari hunc locum ante oculos habuit Simias Rhodius in carmine de Apolline apud Tzetz. Chil. vii 693: τηλυγέτων δ' ἀφίκανον Ἵπερβορέων ἀνὰ δῆμον, τοῖς δὲ καὶ ποτ' ἀναξ ἦρας παρεδαΐσατο, Περσεύς — 33. ὄνων ἑκατόμβας· asinos ab Hyperboreis Apollini mactatos esse etiam Callimachus fr. 187. 188 (v. scholia et Clem. Alex. protr. 8; cf. Iuv. vi 470) refert, quin etiam Delphica asinorum sacrificia testatur lapis CIG. 1688 —

- 35 εὐφαιμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
 χαίρει, γελᾷ δ' ὄρων ὕβριν ὀρθίαν - κνωδάλων. 55
 Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεί Στρ. γ'.
 τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παν-
 τᾷ δὲ χοροὶ - παρθένων
 λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται· 60
 40 δάφνα τε χρυσέα κόμας ἀναδή-
 σαντες εἰλαπινά-ξοισιν εὐφρόνως.
 νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται
 ἱερᾷ γενεᾷ· πόνων δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ 65
 οἰκέοισι φυγόντες Ἀντ. γ'.
 ὑπέρδικον Νέμεσιν. θρασεί-
 α δὲ πνέων - καρδία
 45 μύλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγείτο δ' Ἀθάνα, 70
 ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅμιλον· ἔπεφ-
 νέν τε Γοργόνα, καὶ - ποικίλον κῆρα
 δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε νασιώταις
 λίθινον θάνατον φέρων. ἔμοι δὲ θανμάσαι 75
 θεῶν τελεσάν-των οὐδέν ποτε φαίνεται Ἐπ. γ'.

35. εὐφαιμίας D — 36. γελᾷ B: γαλᾷ D — ὀρθίαν BD; γελᾷσ' ὕβριν Ὀρθία coni. Crusius in Roscheri lex. myth. 1 2816 adn. — 38. δρόποις coni. Bergk — δὲ χοροὶ τὲ D — 43. fort. οἰκέοντι, cf. P. vi 13 — 48. θανματὰ coni. Hermann —

36. ὕβριν ὀρθίαν, libidinem salacium asinorum; cf. Aristoph. Lys. 995 ὄρσᾳ Λακεδαιμῶν πᾶσα καὶ τοὶ σύμμαχοι· quo aspectu Apollinis dei risum moveri quod poeta lasciva Musa referret, merito a Didymo in scholiis vituperatus est; neque tamen Leop. Schmidtio rudium asinorum, quem et ipsum verbo ὑβρίζειν Herodotus iv 125 indicet, intelligenti adstipulor, quoniam rudentes bestiae, ut recte Boeckhius monuit, risum non movent. Motus hyporchematicos Hyperboreorum (κνωδάλων) significari mire statuit Zielinski Rh. M. 38, 625 — 38. παρθένων... δάφνα· parthenica carmina et daphnephorica lepide a poeta adsignificantur — 40. χρυσέα, non de colore dictum, sed de dignitate et pulchritudine, v. O. viii 1 — εὐφρόνως· cf. N. v 38 εὐφρονες ἱλαὶ σὺν καλᾷμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται, Hom. Od. xx 8 ἀλλήλησι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχονσαι — 41. νόσοι δ' οὔτε γῆρας· cf. v. 29 — 44. ὑπέρδικον, severe et vel supra modum iudicantem atque punientem; cf. Aesch. Agam. 1396 et Soph. Ai. 1119, quibus locis ὑπέρδικα modum δικαίων excedere dicuntur — 45. Perseus ope Minervae deae usus esse dicitur etiam P. xii 19, quo loco eadem fabula plenius narratur. Pindarum poetam iam veteres grammatici merito exagitaverunt, quod itinere Persei in terram Hyperboreorum et expeditione eius adversus Gorgones confusis contra historiam et rerum veritatem aut Gorgones in septentrionali aut Hyperboreos in occidentali parte Europae habitare putasset. Similiter autem etiam fabula de bobus Solis et pastore Geryone ex oriente in septentrionales regiones ab Herodoto iv 8, Aristea opinor duce, translata est, qua de re confer Stzb. d. b. Ac. 1895 p. 29 — 47. κῆρα acc. obiecti, θάνατον acc. praedicati — 48. θανμάσαι non cum τελεσάντων, sed cum φαίνεται ἀπιστον iungendum esse patet; expressit autem Pindarus Homericum θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται (Od. x 306).

50 ἔμμεν ἄπιστον.

κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγ-

κυραν ἔρει-σον χθονὶ

80

πρώραθε, χοιράδος ἄλ-καρ πέτρας.

ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων

ἐπ' ἄλλοι' ἄλλον ὥτε μέλισσα θύ-νει λόγον.

55 ἔλπομαι δ' Ἐφυραίων

Στρ. δ'. 85

ὅπ' ἀμφὶ Πηγεῖον γλυκεῖ-

αν προχεόν-των ἐμᾶν

τὸν Ἴπποκλέαν ἐτι καὶ μᾶλλον σὺν αἰοδαῖς

ἐκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ᾧ-

λιξι θησέμεν ἐν - καὶ παλαιτέροις,

90

νείασιν τε παρθένοισι μέλημα. καὶ γὰρ

60 ἐτέροις ἐτέρων ἔρως ὑπέκνιξε φρένας·

51. citat schol. Arist. Nub. 107 et 740 — 52. *πρώραθε* codd. — *ἀλκὰν* D — 54. *ὥτε* G I: *ὥστε* BDE — 57. *Ἴπποκλέαν* F: *ἱπποκλέα* BDE, τὸν Ἴπποκλέα Hermann, Ἴπποκλέα ποτε Kayser — 58. *ἐν καὶ* Tricl.: *ἐν τε καὶ* B¹ ἐν τε B² D, ἐν τ' αὐ Heyne — *παλαιοι*. D — 60. *ἐτέροις* lemma in V: *ἐτέροισιν* BDE — *ὑπέκνιξε* ex scholiis Hermann: (-ξῆ B) *ἐκνιξε* BD, *ἐκνιξέ γε* Mosch., *ἐκνιξε* τὰς Tricl. —

51. a digressionem ad rem praesentem redit, eadem navigationis imagine usus, qua supra (28 s.) in transitu ad digressionem faciendo usus erat; cf. ad O. i 93 — *κώπαν σχάσον*, remum inhibe — *πρώραθε* in prora ancoras suspensas fuisse docemur P. iv 191; ancoram autem eici et terrae infigi iubet, ne navis scopulis illidat (*ἄλκαρ πέτρας*) — 53. ancoram eiciendam esse dicit, quod encomia carmina apud ritu vagari soleant, unde periculum esse, ne a proposito cursu longius aberrant — *ἄωτος ὕμνων* flos hymnorum i. e. floridi hymni; cf. *μουσικᾶς ἐν ᾧ* O. i 15, *Χαρίτων ἄωτον* I. viii 16 — 55. *Ἐφυραίων* scholiasta Cineam auctorem secutus, itemque Strabo ix p. 449 et Stephanus Byz. s. v. *Κραννών*, Crannonem, urbem Thessaliae, similiter atque Corinthum, olim Ephryam dictam esse et eius incolas in Homeri versu N. 301 τῷ (*Ἄρης καὶ Φόβος*) μὲν ἄρ' ἐκ Θρήνης Ἐφύρους μετὰ θαρήσεσθον ἢ μετὰ Φλέγνας μεγαλήτορας nomine Ἐφύρων declaratos esse duxerunt. Quod cum Boeckhius verum esse putasset, chorum ab Aleuadis, dominis Larissae, ex Crannoniis, qui Scopadis parent, conductum esse opinatus est. At indignum et inauditum est neque Pelinnae neque Larissae fuisse, qui carmen canere et saltare possent; qua de causa Pindarum aliter atque Cineam et Strabonem locum Homericum interpretatum esse et Ἐφύρους Thessalos omnes, non incolas certae cuiusdam urbis Thessalicae intellexisse equidem duco — 56. *ἀμφὶ Πηγεῖον* hinc Larissae, in ipsa ripa Penei fluminis sitae, carmen cantatum esse Boeckhius statuit; sed Pelinna non tam longe a ripa afuit (v. Strab. ix 438, Bursian, Geogr. Griech. i 53), ut Dissenio adstipulari verear ad patriam victoris haec verba referenti; de choro interprete sententiae poetae vide Prol. xcvi. — 57. *τὸν Ἴπποκλέαν* articulum praeter consuetudinem nomini proprio poeta addidit, ut ipsum Hippoclem, quem iam v. 5 dixerat, quasi digito monstraret — *ἐτι καὶ μᾶλλον* certamina etiam Olympica ad exemplar patris subire Hippocleam meditatam esse poeta significat — 58. *ἐν καὶ παλαιτέροις* pro *καὶ ἐν καὶ παλ.* cf. O. ii 31. vii 26 — 59. *παρθένοισι μέλημα* nimirum gratus puellis est iuvenis laudibus et coronis ornatus — 60. *ὑπέκνιξε*, subditis stimulis egit; cf. Herod. vi 62 τὸν δὲ Ἀρίστων ἐκνιξε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως —

- τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει, Ἀντ. δ'. 95
 τυχῶν κεν ἀρπαλέαν σχέθῃ
 φροντίδα τὰν - παρ ποδός·
 τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.
 πέποιθα ξενίᾳ προσανέι Θῶ-
 ρακος, ὅσπερ ἐμὰν - ποιπνύων χάριν 100
 65 τόδ' ἔξευξεν ἄρμα Πιερίδων τετραόρον,
 φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προφρόνως.

 πειρῶντι δὲ καὶ - χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρόπει Ἐπ. δ'. 105
 καὶ νόος ὀρθός.
 ἀδελφεοὺς τε μέγ' αἰ-
 νήσομεν ἐς-λούς, ὅτι
 70 ὑψοῦ φέρουντι νόμον - Θεσσαλῶν
 αὔξοντες· ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται 110
 πατρώϊαι κεδναὶ πολίων κυβερνάσεις.

61. ὀρούῃ mavult Bergk bene — 69. ἀδελφεοὺς *B D E*: καδελφεοὺς Tricl.
 — τε μέγ' αἰν. scripsi: τ' ἐπαιν. *BD*, μὲν ἐπαιν. Hermann, ἐπὶ τ' αἰν. Bergk
 — 71. ἐν δ' *BD*, ἐνδ' *U* Mommsen — κεῖνται *B*: κείται *D* et schol., conf.
 ad *P.* iv 246 et *O.* viii 8.

61. τῶν ab ὀρούει pendet et ad τυχῶν supplendum est — 62. τὰν παρ ποδός· cf. Horatiana *carpe diem* et *quid sit futurum cras fuge quaerere*; de locutione παρ ποδός conf. *P.* viii 32 τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι τράχον — 64. Θῶρακος· unius ex Aleuadis, quem pro dilecto puero commissationem instituendam curasse scholiasta adnotat; cf. Herod. ix 1 et 58 — 64. ποιπνύων χάριν, studiosè poscens meam artem canendi, audacter dictum ad exemplum Homerici ποιπνύοντα *A* 600. *Θ* 219. *Ξ* 155. *Ω* 600. v 149, ubi tamen non cum accusativo hoc verbum iunctum est — 65. ἄρμα Πιερίδων, ut *Μουσαῖον ἄρμα* I. viii 62; cf. *O.* vi 22. I. ii in. — 67 sq. experientia et aurum spectari et mentis sinceritatem exponit etiam Bacchyl. fr. 22: *Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν, ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλάθεια* — 69. ἀδελφεοὺς, Eurypylum et Thrasydæum Thoracis fratres fuisse narrat Herod. ix 58 — 70. νόμον utrum lege constitutam rempublicam, an terram (cf. *O.* vii 33) significet dubitare possis — 71. en sententia Theognide digna.

ΠΥΘΙΟΝ. ΙΑ'.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩ. ΘΗΒΑΙΩ.

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

Strophæ.

- ἰ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ἰ ὀ - ἰ ὀ ὀ |
 ἰ - ὀ ὀ ὀ ὀ - ἰ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ - ἰ ὀ ὀ |
 ὀ ὀ - ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ |
 ἰ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ - ἰ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ |
 5 - ἰ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ - ἰ ὀ - ὀ ὀ |

Epodi.

ἰ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ - |
 ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ |
 ἰ - ὀ ὀ ὀ ὀ - ἰ ὀ - ὀ ὀ |
 ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ - ἰ ὀ ὀ |
 5 ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ - ὀ ὀ -
 ὀ - | ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ - |

Argumentum.

Thrasydaeum Pythonici filium Thebanum Pythiade 28 puerum stadio, Pythiade 33 virum diaulo vicisse scholia tradunt. Namque quod in scholiis ad inser. post *διαυλον* scriptum est *ἢ στάδιον*, hoc ab iis, qui hoc carmine alteram victoriam illustrari putabant, ex versu 49 interpolatum esse veri simile est. Ex carmine Pindari ipso discimus patrem Thrasydae Pythonicum Olympia curru vicisse (v. 46). Namque alium quendam ex maioribus Thrasydae Olympicam istam victoriam reportasse quominus cum Boeckhio Expl. p. 337 statuamus, versus antecedentes, qui Pythonici et Thrasydae solorum mentionem faciunt, impedimento sunt. Iam ex duabus Thrasydae victoriis utra poetae hoc carmen faciendi copiam fecerit, nobis quaerendum est. Cum enim corona hoc carmine illustrata v. 14 tertia domus victricis esse dicatur, utrumque fieri potest, ut aut una victoria filii duae patris, aut duae filii una patris fuerint. Atque ut alteram victoriam Thrasydae Pythiade 33 = 458 a. Chr. partam hoc carmine illustrari putarem, politicis rationibus et interiore quadam similitudine, quae inter fabulam huius carminis et Orestiam Aeschyleam, a. 458 in scenam productam, intercedit, olim commotus sum (Stzb. d. b. Ak. 1889 p 13 ss.). Etenim et similitudo ista ea est, ut poeta lyricus

tragicum magis quam tragicus lyricum imitatus esse videatur, et in annum 458, quo Thebani cum Lacedaemoniis foedere icto arma iunxerant, laus amicitiae Pyladis Phocensis et Orestae Laconis (v. 16) quam maxime quadrat. At altera ex parte victoria Thrasydae stadio comparata esse aperte v. 49 dicitur, et Thrasydaeus ipse, cum in foco patris coronam deposuisse v. 14 dicatur, nondum sui iuris tum fuisse videtur, qua utraque ratione iam commoveor, ut ipse me corrigam et cum plerisque interpretibus hoc carmine priorem victoriam Thrasydae, a. 478 partam, illustrari ducam. Inde patrem Thrasydae bis, Olympiae curru, Delphis stadio, filium semel Pythiade 28 = 478 a. Chr. stadio vicisse versibus 46—50 significari existimo. Hoc vero ut iam statuam non solum ipsa verba poetae tantum non flagitant, sed etiam totius carminis color, imprimis importuna digressio fabulae (17—37), metaphorarum frequentia (38—40), dicendi audacia (vv. 1. 26. 35) iuvenilem fervorem animi prodere videntur. Quod autem politicas rationes attinet, optimates Thebani, inter quos Thrasydaeum fuisse ex versibus 50—58 apparet, etiam post cladem Plataensem et Pausaniae in Thebanos infensum animum magis ad Lacedaemonios quam ad Athenienses inclinasse et a foedere cum Lacedaemoniis ineundo restitutionem suarum opum sperasse veri haud dissimile est.

Carmen ex tribus partibus constat. In prima parte, quae prooemii vice fungitur et primam triadicam pericopam amplectitur (1—16), heroinas Thebanas poeta convocat, ut sub vesperum in fanum Ismenium conveniant, ubi cum tripodes aurei antiquitus depositi essent, etiam Thrasydaeus suam coronam, in campo Cyrrhae reportatam, depositurus fuisse videtur. Cyrrhae, quae olim pars regni Pyladae erat, mentione iniecta poeta adducitur, ut in secunda parte carminis (17—37) fabulam de Oreste puero cruentis Clytaemnestrae manibus per Arsinoam nutricem subtracto et, cum in patriam redisset, Clytaemnestram Aegisthumque trucidante prolixè narrat, unde Cassandrae triste fatum, Iphigeniae nefastam immolationem, causas impii parricidii Clytaemnestrae fabulae Orestis immisceat. Ab hac digressionem ad munus sibi irrogatum reversus (38—42), in tertia parte carminis (43—64) Thrasydae eiusque patris victorias illustrat et pudoris civilisque modestiae famam, qua maius bonum a parentibus liberis relinqui posse negat, exemplis Iolai, herois Thebani, et Castoris Pollucisque, heroum Laconicorum, eximie illustrat.

Totum carmen a victoria Pythica in secunda et longissima parte adeo deflectit, ut fuisse non mireris, qui interiore quodam vinculo digressionem istam cum causa victoris conexam fuisse opinarentur. Quod autem poeta ipse a recta via se declinasse dicit (38—40), hoc magis leges iustae compositionis neglectas excusat, quam nihil vinculi intercedere arguit. Quo cum accedat, quod in extrema parte poeta non tam virtutem et gloriam gymnicae domus victricis laudat quam affectationem tyrannidis dissuadet, merito me iudice Boeckhius fata domus oligarchicae Thrasydae et gentis regiae Agamemnonis obscura quadam similitudine coniuncta fuisse suspicatus est. Neque deerrat causa, cur nobiles cives Thebanos poeta ad modestiam cohortaretur, quando apud Thucydidem III 62 Thebani ipsi de reipublicae statu hoc modo queruntur: *ὅπερ ἐστὶ νόμοις μὲν καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον, ἐγγυτάτῳ δὲ τυράννου, δυναστεία ὁλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα.*

De metris.

Carminis huius numeri medium locum inter paeonum impetum et logaoediorum versuum lenitatem tenent. Primi versus strophae syllaba initialis utrum anacrusis extra ordinem rhythmicum positae locum obtineat an partem primae dipodiae efficiat dubitari potest. Equidem ne tripodia dipodiis immisceretur, priorem sententiam praeferebam duxi. Toto enim in carmine versus ad dipodicam scansionem, utpote quae pompae unice apta esset, redigere conatus sum. Quamquam similis dubitatio etiam in aliis versibus, praesertim in ultimo strophae et epodi recurrit, et quartum versum strophae erunt qui uno ex his modis dividere malint

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

et paeonem pro dactylo cyclico positum similibus exemplis poetarum tragicorum defendant, quae in meo libro Metr.² § 270 congressi. Ceterum conferre iuvat similia metra carminum P. II. v. x. O. x. — Carmen cantatum est in pompa vespertina (v. 10) a comitibus Thrasydae victoris coronam Delphis partam in Ismenio sacello deae Meliae deponentis. Metrorum autem ex natura colligere posse mihi videor, chorum ex pueris constitisse (*παῖδων χορόν*) et modis Aeolicis cum tripudio sollemnique saltatu incessisse.

Κάδμον κόραι, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγνι-ᾱτις, Στρ. α'.

Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα

ποντιᾶν ὁμοθάλαμε Νη-ρηίδων,

ἔτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ

ματρὶ παρ Μελίαν

χρυσέων ἐς ἄδυτον τριπόδων

ὁ θησαυρόν, ὃν περίαλλ' ἐτί-μασε Λοξίας,

VARIA LECTIO. INSCR. OM. BD — Schol.: γέγραπται ἡ ᾠδὴ Θρασυδαίου παιδι
Θηβαίου σταδιεὶ νικήσαντι κη' Πυθιάδα, καὶ λγ' διανλον [ἢ στάδιον] ἀνδρας —
1. fort. ἀγνιᾶν — 2. δὲ BD: τε Boeckh — Νηρηίδων Byz.: νηρείδων BD —
3. ἀριστογόνων (-ω D) BD, ἀριστογόνων, quod scholia interpretantur, praetulit
Mommesen — 4. ἐς Tricl.: εἰς BD —

COMMENTARIUM. v. 1—8. Apollo in suum fanum Ismenium, quod ante portas Electrae fuit (Paus. ix 10, 2), heroínas Thebanas convocat, ut secum participes fiant publicae laetitiae et pompae a Thraysdaeo, Pythico victore, deo Pythio ducendae. Quod autem eae Pythonem atque umbilicum terrae primo vespere celebrare instituunt (v. 10), virgines imitantur, quae Daphnephoris ramos lauros gestantes et hymnos concinentes praesule iuvene daphnephorō ad aedem Apollinis Ismenii pompam ducebant; v. Procl. chrest. c. 26 et Boeckhium ad Pind. parth. 1 — 1. *Ὀλυμπιάδων ἑγνυαῖς* et *δομοδάκτῃ Νηρηΐδων* cum iuxta ponantur, vix dubium est, quin vetus interpres priora verba recte interpretatus sit: τῶν Ὀλυμπιῶν θεῶν σύνοικε· licet et usu dicendi (cf. *ἑγνυαῖς* Aesch. Agam. 1081) et etymologia magis notio ‘tutoris platearum’ quam ‘socii et vicini’ comprobetur. De Semela matre Bacchi inter caelicolas recepta v. O. ii 28 — 2. *Ἰνώ Λευκοθέα*, Cadmi et Harmoniae filia, quae duplici nomine etiam ab Homero ε 383 appellatur, inter deas marinas recepta et Nerei filiabus consociata est; cf. O. ii 31 ss. — 3. *Ἡρακλῆος ματρί*· Alcmenae cui clarissima proles fuit (*ἑριστογῶνα*) — 4. Meliam ut convenient reliquae heroinae convocantur, quod ea Apol-

Ἰσμήνειον δ' ὀνύμαξεν, ἀλαθεία μαντείων - θῶκον· Ἄντ. α'. 10
 ὦ παῖδες Ἀρμονίας,
 ἐνθα καὶ νῦν ἐπίνομον ἡ-ρωίδων
 στρατὸν ὁμαγυρέα καλεῖ συνίμεν,
 ὄφρα Θέμιν ἱερὰν 15
 Πυθῶνά τε καὶ ὀρθοδίκαν
 10 γὰς ὁμφαλὸν κελαδήσεται ἄκ-ρα σὺν ἐσπέρα,
 ἐπαπύλοισι Θήβαις Ἐπ. α'.
 χάριν ἀγωνί τε Κίρρας,
 ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἄμ-νασεν ἐστίαν 20
 τρίτον ἐπὶ στέφανον πατρῶ-αν βαλὼν,
 15 ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα
 νικῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

6. ἰσμήνιον BD — ἀλαθεία D — μαντείων BD: μαντίων Hermann — 8. ὁμήγευρ. D, ὁμηγερ. B — συνίμεν B et schol.: συνέμεν D — 10. κελαδήσεται coni. Heyne: κελαδῆτε codd., conjecturae receptae favet paraphrasis ὠνήγησθε, κελαδῆτον Bergk — 13. ἄμνασεν ex scholiis Kayser: ἐμνασε codd., ἐμνασέ μ' Hermann — ἐστίαν... πατρῶαν coni. Rauchenstein probabiliter — ἐπὶ Hermann: ἐπὶ codd. — 16. νικῶν

linis amata et Ismeni herois mater (fr. 29. Paus. ix 10, 6) esse ferebatur. Schol.: Μελία Ὀκεανοῦ θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Τήγερος ὁ μάντις, ὃς παρ' Ἰσμηνοῦ τῷ ποταμῷ ἐμαντεύετο, καὶ αὐτόθι μαντείον ἐστίν, ὃ καλεῖται Ἰσμήνιον· ἐστὶ δὲ καὶ πηγὴ ὁμώνυμος τῇ ἡρωίδι — τριπύδων· schol.: τριπόδων δὲ εἶπε θησαυρὸν τὸ Ἰσμήνιον διὰ τὸ αὐτόθι πολλοὺς ἀνακεῖσθαι τρίποδας· οἱ γὰρ Θηβιαγενεῖς ἐτριποδηφόρον ἐκείσε. ἡ δὲ Μελία Ἰσμηνοῦ ἀδελφὴ ἐπὶ Ἀπόλλωνος φθαρεῖσα καὶ γεννήσασα Τήγερον, ἀφ' οὗ ἐν Θήβαις Τηγερικὸν πεδίον. Conf. Herod. v 59. Paus. ix 10, 4. Similia de tripodibus templi Apollinis Triopici tradit Herod. i 144. Ceterum cum tripodes olim praemia certaminum gymnycorum atque musicorum fuissent, apte Thrasydaeum poeta fecit ad hanc potissimum aedem Apollinis gratiarum actionem deferentem — 6. μαντείων θῶκον· in Ismenio fano deum similiter atque Olympiae ex hostiis mactatis (δι' ἐμπύρων) consultum esse testantur Herod. viii 131 et Soph. OR. 21. Acute autem Dissenius hanc vaticinandi artem etymologia nominis Ἰσμηνοῦ 'scientis' confirmari adnotat — 7. ὦ παῖδες Ἀρμονίας, Semela et Ino, quarum parte potiore simul Alcmena, Electryonis filia, indicatur. De νῦν idem quod νῦν significante v. O. iii 21. vii 13. P. iii 66 — 7. ἐπίνομον· ad analogiam vocabuli ἐπιχώριον formatum et a nomine νομός 'regio' deductum est. Alios ἐπίνομον στρατὸν interpretatos esse τὰς ἐπινεμομένας καὶ ἐποπτευούσας scholia tradunt — 8. καλεῖ· Ἀπόλλων· alii partim Meliam, partim Thrasydaeum convocare statuunt, sed Thrasydaeus persona certe ab hoc loco aliena est — 9. Θέμιν, quae post Γαῖαν et ante Apollinem oraculum Delphicum tenuisse ferebatur; v. Aesch. Eum. 2 — 10. γὰς ὁμφαλὸν· terrae umbilicum Pythonem habitum esse Pindarus dicit etiam P. iv 4. vi 3 — ἄκ-ρα σὺν ἐσπέρα· prima nocte, crepusculo, quod aptissimum tempus pompae ducendae et sacrificiis igne faciendis fuit. Conf. Soph. Ai. 285 κείνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἡνίχ' ἐσπεροὶ νυκτῆρες οὐκέτ' ἦθον — 12. χάριν, carmen in honorem Pythicae victoriae a dis hominibusque cantandum — 13. ἄμνασεν i. e. ἀνέμνησεν cum Kaysero restitui scholiorum paraphrasin ἀνέμνησε τὴν πατρῶαν ἐστίαν secutus. Thrasydaeum enim, cum vicisset, Pythonici filium a praecone renuntiatum esse similia exempla docent; cf. Prol. xcii. Tertiam vero coronam in foco paterno ille deposuit, quod antea pater bis iam vicerat, de qua re in argumento carminis disputavi — 15. Πυλάδα· Pyladem eiusque patrem Strophium Phoeum agrum tenuisse pueri sciunt — 16. genetivus Λάκωνος Ὀρέστα a nomine ξένου pendet. Orestem autem et Agamemnonem (v. 32) pro Laconibus Pindarus venditavit, quod Aga-

Στρ. β'.

τὸν δὴ φονευομένου πατρὸς Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας 25
 χειρῶν ὑπο κρατερᾶν
 ἐκ δόλου τροφὸς ἄνελε δυσ-πενθέος,
 ὁπότε Λαρδανίδα κόραν Πριάμου
 20 Κασσάνδραν πολιῶ 30
 χαλκῷ σὺν Ἀγαμεμνονία
 ψυχῇ πόρευσ' Ἀχέροντος ἀκ-τὰν παρ' εὖσκιον

'Αντ. β'.

νηλὴς γυνά. πότερόν νιν ἄρ' Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐ-ρίπῳ 35
 σφαχθεῖσα τῇλε πάτρας
 ἔκνισεν βαρυπάλαμον ὄρ-σαι χόλον;
 ἢ ἑτέρῳ λέχει δαμαζομέναν
 25 ἐννυχοὶ πάραγον
 κοῖται; τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις 40
 ἐχθιστον ἀμβλακιδῶν καλύψ-αι τ' ἀμάχανον

coni. Hermann — 17. Κλυταιμνήστρας non Κλυμταιμήστρας B D — 18. χει-
 ρῶν Schmid: γερῶν codd. — καρτ. B — ἐκ: κήκ (κὰκ Gildersleeve) Bergk —
 20. κασσάνδρ. B, -δρα D — 23. χόλον B D: λόχον V — 24. δαμαζ. B: δαμαλίζ. D,
 δαμιζ. coni. M. Schmidt — 25. ἐννύχιοι B — 26. αἰσχιστον coni. Hecker —
 ἀμπλακιδῶν (vel -ιδῶν) coni. Hecker: ἀμπλάκιον (ἀμβλ. B) codd. —

memnonis monumenta non solum Mycenis, sed etiam in Laconia prope Amy-
 clas esse ferebantur; v. Paus. III 19, 6. Herod. 7, 163. Lycophr. 1124 — νικῶν . . .
 Ὀρέστα· haec verba ansam prae-buerunt Sophocli fabulam certaminis Pythici
 Orestae (El. 681 ss.) inveniendi. De vi praesentis νικῶν vide ad O. x 16.

17—37. fabulam narrat de Oreste hospitio Phocensis regis excepto et patris
 caedem nefariam ulciscante — 17. Ἀρσινόα, nutrix Orestae; schol.: ἰδίως δέ
 φησιν ὁ Πίνδαρος Ἀρσινόην εἶναι τὴν Ὀρέστον τροφόν. Φερεκύδης δὲ Λαοδά-
 μειαν λέγων αὐτὴν τὸν ταύτης φησὶ παῖδα ἀνηγεῖσθαι ὑπὸ Αἰγίσθου νομιζόμενον
 Ὀρέστην εἶναι. Laodamiam eam apud Stesichorum audivisse scholia Aesch. Cho.
 729 tradunt; Aeschylus Choeph. 732 eam, ut servam, nationis nomine Κίλισσαν
 nominavit — 18. construe τὸν Ἀρσινόα τροφὸς ἐκ δόλου δυσπ. ἄνελε πατρὸς ὑπὸ
 χειρῶν κρατερῶν Κλυταιμνήστρας φονευομένου — 20. Κασσάνδραν una cum Aga-
 memnone interfectam esse Homerus Od. XI 471 narravit, quem auctorem Pindarus
 et Aeschylus in Agamemnone secuti sunt. Haec autem fama originem traxerat
 ex confusis Cassandra filia Priami et Cassandra viripotentis heroína Laconica,
 cuius sepulcrum prope Therapnam vidit Paus. II 16, 6. III 19, 6; cf. Wecklein
 Aesch. Orestie p. 7. — νηλὴς γυνά· magna cum vi in initio novae strophae
 positum, ut νίδς Λανάας P. XII 17 — 22 ss. quam causa Clytaemnestra ad
 nefarium facinus patrandum impulsa sit, similiter Aeschylus Agam. 200. 1526. 1417
 quaerit, ita tamen, ut impia caede filiae Iphigeniae atrocitatem sceleris Clytaem-
 nestrae purgare studeat — 23. βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον, ut iram moveat diffi-
 cilem reprimendam; cf. Eur. Med. 99 μήτηρ κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον —
 25. ἐννυχοὶ κοῖται· eandem in sententiam Aeschylus Agam. 411 chorum canentem
 facit: ἰὼ λέγος καὶ στίβοι φιλόνορες· cf. P. II 35 εἶναι παράτροποι — τὸ δέ: τοῦ-
 το δέ — 26. ἐχθιστον· quod odium mariti maxime incestus amor mulieris ex-
 citat; activa vis in consimili re huic nomini inest ap. Aesch. Choeph. 991 φίλον
 τέως, νῦν δ' ἐχθρόν ὥς φαίνει κακόν — καλύψαι τ' ἀμάχανον· occultari et
 dissimulari nequit incestus amor ob convicia linguae civium maledicorum; cf.
 Aesch. Ag. 887 οὐκ ἐκρύφθη, πρέπει δὲ φῶς αἰνολαμπές εἶναις —

- ἄλλοτρίαισι γλώσσαις· Ἐπ. β'.
 κακολόγοι δὲ πολῖται.
 ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ - μείονα φθόνον· 45
 30 ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαν-τον βρέμει.
 θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρεΐδας
 ἱκῶν χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,
Στρ. γ'.
 μάντιν τ' ὕλεσσε κόραν, ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένα πυρω-θέντων 50
 Τρώων ἔλυσε δόμους
 ἄβροτατος. ὁ δ' ἄρα γέρον-τα ξένον
 35 Στρώφιον ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ,
 Παρνασοῦ πόδα ναι-
 οντ'· ἀλλὰ χρονίῳ σὺν Ἄρει 55
 πέφνεν τε ματέρα θῆκε τ' Αἰ-γισθον ἐν φοναῖς.
Ἀντ. γ'.
 Ἥ ρ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον ἐδι-νάθην,
 ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν
 τοπρίν· ἥ μέ τις ἄνεμος ἔ-ξω πλόου 60
 40 ἔβαλεν, ὥς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν.
 Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ
 μισθοῖο συνέθεν παρέχειν
 φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλ-λα ταρασσέμεν, 65

29. ἴσχει μέγας conl. Hartung — 30. ἄφαντος D — βρέμει conl. Hartung — 32. κλυταῖς P': κλειταῖς B D E — 34. ἔλυσε: ἔπανσε conl. Herwerden — γέροντα ξένον Tricl.: ξένον γέροντα B D E — 35. νέα κεφαλᾷ Heyne — 36. Παρνασοῦ B D — χρονίῳ Tricl.: χρόνῳ B D — 37. πέφνεν τε Mosch: ἔπεφνε (sine τε) B D E — 38. φίλοι B D: φίλη P, unde φίλα Bornemann Philol. 52, 39 — ἀμευσίπορος τριόδους conl. Hermann — ἐδιναθήν D: ἐδιναθήν B; cf. I. v 6 — 40. εἰναλίαν B D; cf. ad O. ix 99 — 41. δὲ τεόν Mosch: δ' ἐτεόν B D — μισθοῖο scripsi: μισθῶ B D, μισθὸν σὺ Bornemann Phil. 52, 41; genitivum interpretantur scholia — συνέθεν παρέχειν codd.: μισθῶ παρεχόμεν συνέθεν Hermann — 42. ἄλλα G Heyne: ἄλλα χρη codd., χρη non legebant scholia — χα-

29. maiore invidia homines opulentos premi similiter exponit Aesch. Ag. 467 — 30. de particulis τε - δὲ sibi respondentibus conf. P. iv 80, vii 36, xi 46; apte hic particulam poeta variat, ut accuratius quod sentit exprimat, divites non minore quidem invidia premi, sed in occulto invidios humiles fremere; cf. Aesch. Ag. 1030 νῦν δ' ὑπὸ σκοτῶ βρέμει — 32. ἐν Ἀμύκλαις consentit in hac quoque re Pindarus cum Stesichoro; v. schol. Eur. Or. 46: Ὀμηρος ἐν Μυκήναις φησὶν εἶναι τὰ βασιλεία Ἀγαμέμνονος, Στρώφιος δὲ ἐν Λακεδαιμονίᾳ — 35. νέᾳ κεφαλᾷ: ἀντὶ τοῦ νέος ὧν ἐτι schol.; cf. O. vi 60, vii 67 et Juv. vi 49 si tibi contigerit capitis matrona pudici — 36. χρονίῳ σὺν Ἄρει: sera vindicta; σὺν cum nomine proprio quomodo vim dativi instrumentalis induere potuerit, facile intellegitur; sed etiam cum aliis nominibus coniunctum eandem vim apud Pindarum habet, ut σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσσεια P. iv 221, σὺν μάχαις πράθον I. v 35, σὺν αἰδαῖς θαητόν P. x 57. I. vii 20 etc. — 37. φοναῖς: scholia provocant ad Hom. K 521: ἀσπαιρόντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν· cf. Soph. Ant. 696 ἐν φοναῖς πεπτῶτα.

38. a digressionem poeta se revocat imaginibus trivii et navigii commixtis usus, similiter atque P. x 51 — ἀμευσίπορον τρίοδον: trivium iter mutans et in diversas partes secans — 39. ἔξω πλόου, extra cursum navis — 42. φωνὰν

ἢ πατρὶ Πυθονίῳ Ἐπ. γ'.
 τό γέ νυν ἢ Θρασυδαίῳ·
 45 τῶν εὐφροσύνα τε καὶ - δόξ' ἐπιφλέγει.
 τὰ μὲν ἐν ἄρμασι καλλίνι-κοι πάλαι 70
 Ὀλυμπία ἀγῶνων πολυφάτων
 ἔσχον θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

Πυθοῖ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἦ-λεγξαν Στρ. δ'.
 50 Ἑλλανίδα στρατιὰν 75
 ὠκύτατι. θεόθεν ἐραί-μαν καλῶν,
 δυνάτ' αἰετομένοσιν ἐν ἀλικίᾳ.
 τῶν γὰρ αἶψά πόλιν εὐ-
 ρίσκων τὰ μέσα μάσσονι σὺν
 ὀλβῷ τεθαλότα, μέμφοι' αἰ-σαν τυραννίδων· 80

Ἄντ. δ'.

ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύ-νονται
 55 ἄται, εἴ τις ἄκρον ἔλῳ 85
 ἡσυχᾷ τε νεμόμενος αἰ-νὴν ὕβριν
 ἀπέφυγεν, μέλανα δ' ἀν' ἐσχατιὰν

ρασσεμένον coni. Bergk, παρασσεμένον Jurenka — 43. πυθονίῳ Tricl.: πυθιονίῳ B, πυθιονίῳ D; Πυθονίῳ nominis proprii locum obtinere docuit Bergk, Πυθονίῳ coni. Bornemann Philol. 52, 42 — 46. τὰ μὲν ἐν Tricl.: τὰ μὲν (sine ἐν) B D E — 47. Ὀλυμπία γ' coni. Ahlwardt: ὀλυμπία τ' B D, τ' eiec. Pauw, Ὀλυμπίας coni. Schmid coll. O. 1 7, ὀλυμπίαν Boeckh — πολυφάτων DB: πολό-φατος Bⁱ — 48. θοὰν: θοαῖς coni. Hartung — 49. τε] δὲ Pauw paraphrasin secutus — γυμνὸν P Q — 51. ἀλικία: εὐδαιμία coni. Hecker — 52. αἶψά Hermann: ἀνὰ B D E — μακροτέρῳ (μακροτάτῳ D et schol.) σὺν ὀλβῳ B D, σὺν eiec. Tricl., μάσσονι σὺν coni. Bergk probabiliter — 54. ἀμύνονται ἄται, εἰ Hermann: ἀμύ-νοντ' ἄται (ἄτα schol.), εἰ codd. et schol., ἀμύνονται ῥᾶσ', εἰ coni. Leop. Schmidt, Leb. Pind. p. 183; nominis ἄται altera syllaba cum εἰ coalescit — 55. ἀσυχᾷ (ἡσ. Mommsen) Hermann: ἡσυχία B D E — 56. μέλανα δ' coni. Hermann: μέλανος δ' codd., μέλανος Schmid —

ὑπάργοντον, vocem argentea mercede conductam; cf. I. 11 8. Soph. Ant. 1091 εἰ κατηργημένος λέγω — 43. construe ἄλλοτ' ἄλλα παρασσεμένον, τό γε νῦν ἢ πατρὶ Πυθονίῳ ἢ Θρασυδαίῳ· alio quidem tempore alii cursum convertere poteris, nunc autem solis Pythonico et Thrasydaeo — 45. ἐπιφλέγει, lucet, intransitive, licet transitiva vis sit eiusdem verbi O. 1x 23 — 46. καλλίνικοι· ad augendam gloriam suorum clientium poeta ita loquitur, tamquam uterque Olympia vicerit (cf. P. vii 135. viii 36); licuit autem ei ita loqui, quod alterum quidem uterque consecutus est, ut Delphis stadio vinceret — 48. θοὰν ἀκτῖνα, velocitatis decus; cf. I. iii 60 ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν — 49. γυμνὸν ἐπὶ στάδιον, contrarium δρόμου ὀπλίῃ· cf. I. 1 23 — 50. Ἑλλανίδα στρατιάν, ut Ἑλλανὰ στρατόν N. x 25; cf. Prol. lxxxv — 51. ἐν ἀλικίᾳ ad δυνάτ' bene rettulit Heyne interpretans: τὰ δυνάτ' ὄντα κατὰ ἡλικίαν· cf. N. iii 73 — 52. τὰ μέσα· mediam viam laudans Pindarus praeivit Horatio C. ii 10: auream quisquis mediocritatem diligit; sed iam ante Pindarum Theognis 335: μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἀρίστα. Conferunt praeterea Aesch. Eum. 503, Phocyl. fr. 8 — 53. μέμφοι' αἰσαν τυραν-νίδος· cf. Thucyd. iii 62 — 54. ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς· virtutibus studeo comibus et quae τὰ κοινῇ συμφέροντα spectent —

κάλλιπεν θανάτοι'

αἶσαν γλυκνυτάταν γενεᾷ,

εὐάνθυμον κτεάνων κρατίσ-ταν χάριν πορών·

90

ἄ τε τὸν Ἴφικλείδαν

Ἐπ. δ'.

60 διαφέρει Ἰόλαον

ὑμνητὸν ἐόντα, καὶ - Κάστορος βίαν,

σέ τε, ἑνάξ Πολύδευκες, υἱ-οὶ θεῶν,

τὸ μὲν παρ' ἡμαρ ἔδραισι θεράπνυς,

95

τὸ δ' οἰκέοντας ἐνδον Ὀλύμπου.

57. κάλλιπεν θανάτοι' αἶσαν scripsi dubitanter: καλλίονα θανάτον ἐν (εσγεν ἐν D) B D E — γλυκνυτάταν coni. Bornemann: γλυκνυτάτα codd.; μόρον ὅδ' ἀν' ἐσχατιὰν καλλίονα βιοτᾶς ἔσγεν coni. Kayser, μέλανος ὁ δ' ἐσχατιὰν καλλίονα θανάτου τέτμεν coni. Bergk — 58. κρατίστον B¹, κρατίστην B² D E — 62. υἱοῦς maluit Pauw — 64. ἐντὸς coni. Hecker.

57 ss. locum misere corruptum audacter ita restitui, ut sententiam saltem probabilem et Pindaro dignam nanciscerer: invidiæ casus arcentur, si quis superbiam fugit et in fine atra mortis sortem dulcissimam suae genti reliquit, famam bonam, quo bono nullum potius est, suis comparando — 60. διαφέρει, divulgat; schol.: πανταχοῦ διάγει — 61. Κάστορος βίαν periphrastice, ut Homericum βίῃ Ἡρακλεῖη· cf. Μέμνονος βίαν I. viii 54, Οἰνομάου βίαν O. i 91, βία Φάκων N. v 12, ἀδελφεοῦ βία N. x 73 — 62. ἑνάξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν audacter poeta duos vocativos copulavit, quorum alter unum, alter duos fratres spectat — 63. παρ' ἡμαρ, alternis diebus; eadem locutione de eadem re utitur Lycophr. 565; cf. Soph. O C. 1455 χρόνος στρέφων μὲν ἑτερα, τὰ δὲ παρ' ἡμαρ αὐθις ἀξίων ἄνω. Similiter παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν i. e. alternis annis sive altero quoque anno magistratum capere dixerunt Diod. iv 65, 1. Plut. Cleom. 15. Fabulam totam Pindarus ipse illustravit N. x 55 ss.

ΠΤΘΙΟΝ. IB'.

ΜΙΔΑ, ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

ΑΤΑΗΤΗ.

Strophae.

-	ι	ω	-	ω	ι		-	ι	ω	-	ω	ι		
-	ι	ω	-	ω	ι		-	ι	ω	-	ω	ι		
-	ι	ω	-	ω	ι		-	ι	ω	-	ω	ι		
-	ι	ω	-	ω	ι		-	ι	ω	-	ω	ι		
5	-	ι	ω	-	ω	ι		-	ι	ω	-	ω	ι	
-	ι	ω	-	ω	ι		-	ι	ω	-	ω	ι		
-	ι	ω	-	ω	ι		-	ι	ω	-	ω	ι		
-	ι	ω	-	ω	ι		-	ι	ω	-	ω	ι		

h. xxxiii

Argumentum.

Midas Agrigentinus Delphis bis tibiis assis vicit, Pyth. 24 et 25, quarum victoriarum priorem hoc carmine praedicari, ex eo apparet, quod alterius victoriae nulla mentio fit. Quodsi Pyth. 24 = 494 (490) a. Chr. hoc carmen compositum est, iisdem ludis Midas tibiis vicit, quibus Xenocrates Agrigentinus curru victoriam peperit (v. P. vi).

Principalis pars carminis versatur in fabula narranda de tibiium cantu et polycephalo nomo a dea Minerva sororum Gorgonis lugubres planctus imitante invento; haec autem fabula cum fabula de Gorgone a Perseo, filio Danaae, interfecta arcte coniuncta est (7-27). Praemissa est prooemii loco brevis invocatio deae patronae urbis Agrigenti, ut Midam victorem propitia acciperet (1-6); subiecta instar epilogi est generalis sententia de hominum felicitate numquam sine labore paranda (28-32). Hoc autem Midas quoque in certamine Delphico expertus esse ferebatur, quoniam lingua calamorum inter canendum ei rupta est, qua tamen rupta nihil conturbatus calamis ad modum fistulae usus modos carminis ad finem deduxit.

Fabulam de Gorgone a Perseo interfecta Pindarus ex Hesiodi theog. 274-81 et carmine aliquo epico, fortasse Phoronide vel Danaide, repetivit, quo ex altero carmine plenam narrationem huius mythi Apollodorus II 37 excerpserit. Fabulam qualem Pindarus exornavit, respicit Nonnus Dionys. XL 227 ss.; Gorgonis praeterquam hoc loco Pindarus mentionem fecit O. XIII 63 et P. X 45 ss. — Tibiarum usum in ludis Pythicis et

Παλλὰς ἐφεῦρε θρασυῖαν Γοργόνων
οὐλίον θορήνον διαπλέξαισ' Ἀθάναν·

τὸν παρθενίοις ὑπὸ τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς Στρ. β'. 15
10 αἶε λειβόμενον δυσπενθεί σὺν καμάτῳ,
Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄνυσσεν κασιγνητῶν μέρος, 20
ἐναλίᾳ Σερίφῳ λαοῖσι τε μοῖραν ἄγων.
ἦτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοιο μαύρωσεν γένος,
λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτα θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον 25
15 δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
εὐπαράον κρατὰ συλάσαις Μεδοίσας

νῖος Δανάας· τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμέν αὐτορῦτον Στρ. γ'. 30
ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
ἐρρύσατο παρθένος αὐλῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
20 ὄφρα τὸν Εὐρυνάλας ἐκ καρπαλιμῶν γενύων 35
χρημφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόν·
εὔρεν θεός· ἀλλὰ νιν εἰροῖσ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν, 40

7. γοργόνων *QR* et schol.: om. *BDE* — 8. διαπλέξασθ' ἀθ'//// τὸν *D* — 9 ὀφίων om. *I*^{ac} — 10. αἶ. *ie D* — 11. ἄνυσσεν Boeckh: ἄνυσεν (-σε *BE*) *BDE*, ἄνυσεν et ἄνυσεν schol., αἶξεν conl. Kaibel, Herm. 19, 217 — 12. ἐναλίᾳ *BI*; cf. *O.* ix 99 — σερίφῳ (sine τε) *BD*: τε· πέτρα conl. Hermann³, τε Σερίφῳ Boeckh, *Fē* Σερίφῳ Mommsen; de licentia prosodica nominum propriorum v. *I.* v 42 — λαοῖσι Boeckh, λαοῖ Boehmer, τοῖσι Hermann³ — 13. φόρκοι· ἀμαύρωσε *BD*: Φόρκοιο μαύρωσεν Hermann — 16. εὐπαράον *D* — συλήσ. *BD.* cf. *O.* ix 89 — 17. αὐτορῦτον *BD* — 19. αὐλῶν *D*^{ac} — 21. ἐρικλάγκταν (?) *D* —

7. ἐφεῦρε — 22. εὔρε· eodem verbo bis posito initium et finem fabulae facite poeta indicat; cf. *O.* i 93. *P.* x 51 — 10. λειβόμενον· cf. ἔχεαν θορήνον *I.* vii 58 — 11 ss. Pindarus Hesiod. theog. 271 ss. sequitur, nisi quod Minervam Perseo patrocinantem facit hic et *P.* x 45, qua in re eum ducem secuti sunt Ovid. met. v 250 *hactenus aurigenae comitem Tritonia fratri | se dedit*, et Apollod. ii 41 — μέρος· cf. *P.* iv 58 — 13. ἀμαύρωσεν· obcaecavit ablato uno communi oculo, quo alternatim Phorci filiae i. e. Gorgones (sic schol. et Ovid. met. iv 773; Phorcides et Gorgones distinxit Apollod. ii 37) utebantur — 14. Perseus, Danae filius, Polydectae, regi Seriphi insulae, amorem matris Danae et symbolum, quod pro nuptiis cum Hippodamia eum poposcerat, in perniciem vertit; allato enim tamquam symbolo Medusae capite insulam et Polydectam in saxa commutavit; cf. Ovid. metam. v 242 ss. — 16. εὐπαράον· Ovidio met. iv 792 est *clarissima forma*. Hinc profecti et artifices caput Medusae speciem summae pulchritudinis ne morte quidem extinctae prae se ferre voluerunt, et poetae novicii cum Minerva Medusam de pulchritudine certasse finxerunt (v. schol. *P.* xii 21) — 17. νῖος Δανάας, cum emphasi in principio novae strophae positum est, ut Θήρωνος *O.* ii 105, ἀγλαόκωμον *O.* iii 6, Μολιόνες *O.* x 34, ἀρχὸς οἰωνῶν *P.* i 7, ναὸς Ἀργεῖος *P.* iv 185, νηλὴς γυνά *P.* xi 22, Ἡρακλῆς *I.* vi 35, νῖος Ἀλκυμήνας *I.* iii 73 — τὸν . . . ἔμμεναι· hoc, quod ad rem propositam nihil attinebat, quasi in transitu poeta adlevit, ut simile quid de Hercule *I.* i 13 interserit. De love aurum plente cf. *I.* vii 15 — 19. παρθένος medio loco collocavit, ut subiectum duorum verborum, ἐρρύσατο et τεῦχε, esset — πάμφωνον μέλος· cf. *O.* vii 12 — 20. Εὐρυνάλας· nomen alterius Gorgonis; tertiae sororis nomen Sthenus praetermisit — 22 ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν· num hoc ad notam fabulam de tibiis a dea, quod vultum deformarent, abiectis spectet, incertum est —

quas Pindarus sua Musa (N. i et N. ix) illustravit, equis seu quadrigis consecutus est. — Iam quo tempore hoc carmen Nemeaeum compositum sit, si quaeras, post Aetnam urbem conditam (v. 6 et schol. ad inscr.), dum Pindarus in regia aula Hieronis commoratur (v. 19), id compositum esse certum est. Porro cum Pindarus post ludos Pythios Ol. 76, 3 Syracusas venisse et post ludos Ol. 77, 1 ante Ol. 78, 1 inde abiisse constet, victoriam Nemeaeam, cui praedicandae hoc carmen destinatum est, aut Ol. 76, 4 aut Ol. 77, 2 reportatam esse necesse est. Utrum vero post an ante N. ix hoc carmen factum sit, certo testimonio caremus, nisi quod exitus huius carminis magis convenit seni militiae lasso et post labores aerumnosae vitae quiete dulci fruendi. Exigua enim fides est scholiastae ad v. 8 adnotantis *νικᾷ δὲ νῦν ἱππῶν ἀγῶνι πρώτον ἀγωνισάμενος*, longe vero minor probabilitas sententiae Bornemanni hoc carmen multo ante, quo tempore Chromius Gelonis sororem uxorem ducebat, scriptum esse conicientis (Jahrb. d. cl. Ph. 1891 p. 279).

In prooemio poeta ab Ortygia, dea patrona cognominis paeninsulae celeberrimae Syracusarum, exorsus ad victoriam illustrandam Chromii, Nemeae curru partam, sese accingit (1—9). Quod consilium ita exsequitur, ut primum Siciliam insulam in gratiam Proserpinae a Iove opulentissimis urbibus ornatam et coronis Olympicis illustratam (13—18), tum victoris ipsius hospitalitatem liberalitatem fortitudinem sapientiam summis laudibus efferat (18—32). Deinde saltu satis audaci ad Herculis famam praedicandam transit. Iam infantem eum duos serpentes ab Iunone invida missos angendo enecasse, unde Tiresiam vatem auguratum esse multa illum praeclara facinora perpetraturum esse et ad extremum ob egregia merita inter deos receptum iri (33—72). Haec autem fabula cum argumento carminis eo cohaerere patet, quod Chromius laudem Herculis aemulabatur et fortasse etiam cognomen Herculei, ut postea inter Romanos imperatores Nero (Cass. Dio 63, 20) et Maximianus, adfectabat. Neque illud immerito Dissenium statuuisse duco, sicut Tiresias vates Herculi laboribus perfuncto vitam beatam in Olympo cum Heba uxore transigendam praedixerit (41 ss.), ita Pindarus quoque Chromio, qui et ipse iuvenis iam praeclare res gesserit, post exantlatis laboribus serenam senectutem cum blanda uxore peragendam vaticinari; sic enim optime explicatur, quo pacto felicitatem illam Herculis laetissimis coloribus exornans eximio carmini finem poeta imposuerit (69—72). Quod autem Pindarus non iam a mythica narratione ad victorem ipsum rediit, id similiter et ipse N. x et Horatius c. iii 5 instituit.

De metris.

Metra egregii huius carminis dactylo-epitritica sunt, a vetere simplicitate huius generis carminum ita deflexa, ut praeter tripodias dactylicas etiam tetrapodiae admissae sint (str. 6 ep. 2), quae eadem variatio in carminibus O. vi, P. iv, N. v, I. v occurrit. Strophae versus primus et secundus, tertius et quartus continuitate numerorum inter se cohaerere videntur. Verum cum ei licentiis hiatus (vv. 28. 64) et syllabae ancipitis (vv. 37. 57.) plus semel dirempti sint, in singulos versus eos coniungere dubitavi, magis ut ne mutata versuum numeratione turbas moverem, quam quod Boeckhiana divisio mihi magis probabatur. Certe

NEMEONIKAIΣ.

Α'.

ΧΡΟΜΙΩ.

ΙΠΠΟΙΣ.

γ γ γ γ ι

Strophae.

- ἰ ὀ - ὤ ἰ ὀ ὤ |
 - ἰ ὀ - - ἰ ὀ - ὀ ὀ |
 - ἰ ὀ - ὀ ὀ |
 - ἰ ὀ - - ἰ ὀ - ὀ ὀ |
 5 - ἰ ὀ - - ἰ ὀ ὀ |
 - ἰ ὀ - ὀ ἰ ὀ - - ἰ ὀ - - ἰ ὀ ὀ |
 - ἰ ὀ - - ἰ ὀ - ὀ - - ἰ ὀ - - ἰ ὀ - -

Epodi.

ἰ ὀ - - ἰ ὀ - - ἰ ὀ - ὀ ὀ, ἰ ὀ ὀ |
 - ἰ ὀ - ὀ ἰ ὀ - - ἰ ὀ - - ἰ ὀ ὀ |
 - ἰ ὀ - - ἰ ὀ - ὀ ἰ ὀ - - ἰ ὀ - - ἰ ὀ ὀ |
 - ἰ ὀ - - ἰ ὀ - - ἰ ὀ ὀ |

Argumentum.

Chromius Agesidami filius, cui hoc carmen et quod infra sequitur N. ix Pindarus scripsit, inter nobilissimos duces Syracusanos fuit. Iam adulescens Geloni ad Helorum Syracusanos fundenti suum robur et virtutem probavit (N. ix 42), unde ille, cum Hippocrate mortuo (491) primum Gelae, deinde (484) etiam Syracusarum imperio potitus esset, ei sororem suam in matrimonium dedit et moriens eius et Polyzeli fratris tutelae filiolum suum commisit; cf. Timaeum in schol. ad N. ix 95. Etiam Hieronis, qui Geloni a. 477 in regno Syracusano successit, gratia atque familiaritate usus multa sub eius auspiciis praeclare terra marique gessit; v. N. ix 34. 49 s. et schol. P. II 34. Quin etiam ab eo Aetnae urbi praefectus esse fertur a scholiasta ad N. ix inscr. Rei equestris cum inprimis peritus esset, Hieronis studia curulia sua cura adiuvit (Hofmarschall) et ipse equis in certamen descendit. Duas enim victorias,

- ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν Ἄντ. α'.
 κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
 10 ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
 πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
 Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ. 15
 σπείρε νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσφ, τὰν Ὀλύμπου δεσπότης
 Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ, κατένευ-
 σέν τέ Φοι χαίταις, ἀριστεύουσιν εὐκάρπου χθονὸς 20
- 15 Σικελίαν πείραν ὀρθώσιν κορυφαῖς πολίων Ἐπ. α'.
 ἀφνεαῖς.
 ὥπασε δὲ Κρονίων πολέμου μναστήρᾳ Φοι χαλκεντέος
 λαὸν ἱππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλλοις ἐλαιοῦν 25
 χρυσέοις
 μιχθέντα. πολ-λῶν ἐπέβαν
 καιρὸν οὐ ψεύδει βαλῶν.
- ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις Στρ. β'.
 20 ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος, 30

8. θεῶν: θεῶ conl. Davisius, misc. crit. p. 56, βέβληντ' ἐκ θεῶν conl. Mingarelli — 11. μεγάλων B: μεγίστων D — 13. σπείρε ex paraphrasi restituit Beck: ἔγειρε BD — 16. χαλκεντέος ex corr. B — 17. ἱππαιχμὸν D — θαμὰ B: θ' ἅμα D^{ac}, utrumque agnoscunt scholia, θάμα praefert Leutsch, Addit. ad Diss. 1 4 — χρυσέοις Tricl.: χρυσέοις BD —

8. θεῶν, Dianae et Iovis, quorum deorum prooemia (ἀρχαί) tamquam fundamenta carminis iam posita sunt — βέβληνται: cf. P. vii 3 κρηπιδ' αἰοδᾶν βαλέσθαι, fr. 194 κερρότῃται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν αἰοδαῖς — 11. πανδοξίας ἄκρον: dictum est ad analogiam Homerici ἔρκος ὀδόντων, ut in rebus secundis fama quoquo perlata (πανδοξία) summum felicitatis (ἄκρον) esse dicatur. — 13. νάσφ: Siciliae (v. 15), non Ortygiae paeninsulae — 14. Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ: schol.: δοκεῖ δὲ αὐτὴν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν γάμον Πλούτωνος τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις τῇ Φερσεφόνῃ δωρῆσασθαι — κατένευσεν . . . χαίταις, dictum ad exemplar Hom. Il. i 534. x 393 — οἱ: Persephoniae, cui Iupiter se insulam urbibus clarissimis ornaturum esse pollicetur — ἀριστεύουσιν εὐκάρπου χθονός: participium ἀριστεύουσιν cum genetivo χθονός ad analogiam verborum πλεονεκτεῖν εὐπορεῖν similium iunctum est, ut Sicilia praeter alias terras fertilitate affluere praedicetur — 15. κορυφαῖς πολίων, quod urbes Siciliae quasi cacumina urbium sunt, ut poeta O. i 14 κορυφὰς ἀρετῶν summas et praeclarissimas virtutes dixit; minoris enim laudis est quod Mezgero placuit, Siciliae urbes κορυφὰς dici, quod in collibus sitae essent — 16. πολέμου μναστήρᾳ, ad exemplum Homerici μναστήρας ἀντιῆς (Il. iv 328); oportuit autem utroque loco μαστήρᾳ non μναστήρᾳ dici, ut Κλυταιμνήστραν non Κλυταιμνήστραν olim dicebant — 17. Ὀλυμπιάδων φύλλοις: haec non ideo praedicasse poeta videtur, ut Hieronis splendidam victoriam Olympicam carmine O. i illustratam auditoribus in memoriam revocaret; namque multis iam ante Hieronem victorius Sicilia clara fuit; cf. arg. O. ii p. 15 — χρυσέοις, splendidis, non aureis; cf. O. xi 13. xii 1 — 18. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν: multarum rerum iustum scopum carmine meo petii; ne enim genetivum πολλῶν a verbo ἐπέβαν pendere ducas, impedit usus dicendi Pindari, qui ἐπιβαίνειν cum accusativo iunxit — 19. ἔσταν, steti et inde sto, ut similiter O. viii 55 aoristus

enim strophæ, similiter atque epodus, ex quatuor periodis (vv. 1—2, 3—4, 5—6, 7) fere parvis ambitus constat, et licentia ancipitis syllabæ etiam in medio versu primo bis admissa est (vv. 51. 69). — Carmen, quod v. 7 ἐγκώμιον μέλος dicitur, Syracusis in paeninsula Ortygia ante fores Chromii victoris a choro cantatum est, lautis epulis in ædibus apparatus, quibus post cantum choreutæ ceterique amici victoris exciperentur (v. 22). Pindarus ipse cantui interfuisse et tamquam magister choro prævisse fidibusque succinuisse videtur (v. 19).

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ, Στφ. α'.
κλεινὰν Συρακοσσᾶν θάλας Ὀρτυγία,
δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου κασιγνήτα, σέθεν ἄδυεπής
5 ὕμνος ὀρμάται θέμεν 5
αἶνον ἀλλοπόδων μέγαν ἵππων, Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν
ἄρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα θ'
ἐργμασιν νικαφόροις ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος. 10

VARIA LECTIO. Inscr. om. BD — Schol.: γέγραπται ὁ ἐπὶ Νικίῳ Χρομίου Αἰτναίου (Αἰτναίῳ falso a grammaticis ex v. 6 additum esse comprobatur Luebbert, de ludis Pythiis Sicyonis p. 14) — 4. κασιγνήταν lemma in D, κασίγνητον coni. Bornemann — 7. θ' ἐργμασι D^{ac}, θ' ἐργμασι D^{no}, θ' ἐρμασι B —

COMMENTARI. v. 1—4. Ortygiam paeninsulam Syracusanam in principio carminis poeta invocatur, quod in hac parte urbis et carmen cantabatur et Chromius victor suam domum habebat; cf. schol.: ἔτι μοι μὲν οὖν φαίνεται, ὅτι τὰ ἱπποτρόφια τοῦ Ἰέρωνος καὶ τοῦ Χρομίου ὁμοίως ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ ἦν. Hanc Ortygiam, quæ quasi decus Syracusarum fuit, cubile vel sedem Dianæ dicit (v. 3), quod Dianæ fluvialis sacra erat (cf. P. II 7), unde eam Deli, quæ vera patria Latoidarum fuit, sororem nuncupat (v. 4). Denique ἄμπνευμα Ἀλφειοῦ eam dicit (v. 1), quod sacerdotes, ut eandem deam et in ripa Alphei et in paeninsula Ortygia coli significarent, Alpheum fluvium, cum prope Eleam terra haustus esset, in fonte Arethusa Ortygiæ rursus ebullire perhibebant. Hanc autem rem ut fabulis exornarent, Alpheum fluvium Dianam, cuius amore flagrabat, fugientem persecutum esse, et cum post longos errores prope Arethusæ fontem eam consecutus esset, in amœno loco conquiescere comminiscabantur. Schol.: τὸν γὰρ Ἀλφειὸν φαίνεται ἔρποντι ἀλότῃ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιδιώξαι αὐτὴν ἄχρι τῆς Σικελίας· τοῦ δὲ τέλους τῆς διώξεως αὐτόθι γενομένου, αὐτόθι συστήναι τὴν Ἀρέθουσαν. διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὴν Ἀρτεμιν Ἀλφειῶν προσαγορεύεσθαι· καὶ ἐν Ὀρτυγίᾳ δὲ ὁ Ἀλφειὸς τῇ Ἀρτέμιδι συναφίδονται . . . εἰσὶ δὲ οἱ Ἀλφειῶν τὴν Ἀρτεμιν λέγουσι διὰ τὸ τὸν Ἀλφειὸν πλησίον τῆς Ἠλείας Ἀρτεμίδας καταφέρεισθαι. Similia Sophocles fabulatus est de Inacho flumine Epitrotico in Inacho Argivo rursus emergente; v. Strab. VI p. 271. De amatoria parte fabulæ, iam ab Ibyco et Telesilla tractata (cf. schol. Theocr. I 115), vide Rich. Holland, De Alpheo et Arethusa, in comment. Ribbeck. p. 399 — 5. ὀρμάται θέμεν· ab Ortygia orditur, ut inde ad laudem victoriæ transeat, similiter atque in hymnis a diis exorsi poetæ ad facta hominum transibant; cf. O. VI 88 et Hom. Od. VIII 499 ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαίνει δ' αἰοδῆν — θέμεν αἶνον periphrastice; vide ad P. IV 132 — 6. χάριν appositio est vocabuli αἶνον, quia, cum ludi Nemeæ Iovis sacri essent, etiam laudes Nemeæorum victorum Iovi gratæ erant; cf. P. XI 12 — Ζηνὸς Αἰτναίου· cognomen Aetnaei Iovi in Sicilia inditum est, quod in summo monte Aetna tamquam altero Olympo suam sedem habere dicebatur; v. P. I 29. O. VI 91 — 7. ζεῦξαι μέλος· de hac metaphora conf. P. X 66, de tota sententia O. III 6 —

ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκού-
σαι φίλοις ἐξαρκέων. κοινὰ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι Ἐπ. β'.
προφρόνως, 50
ἐν κορυφαῖς ἀρετῶν μεγάλαις ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον,
35 ὥς ἐπεὶ σπλάγχχνων ὑπο ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν
παῖς Διὸς 55
ὠδῖνα φεύ-γων διδύμῳ
σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

ὥς οὐ λαθὼν χρυσόθρονον Στρ. γ'.
Ἦραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα·
ἀλλὰ θεῶν βασιλέα
40 σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ. 60
τοὶ μὲν οἰχθεῖσάων πυλᾶν
ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ὠκείας γνάθους
ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὄρ-
θὸν μὲν ἀντεινεν κάρα, πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας, 65

δισσαῖσι δοιοῦς αὐχένων Ἀντ. γ'.
45 μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὀφίας·

35. ὥς ἐπεὶ . . . 37. ὥς οὐ con. Boeckh: ὥς ἐπεὶ . . . ὥς τ' οὐ codd. neque aliter schol., τὸνδ' ὅπως . . . ὥς τ' οὐ con. Beck, ὥς ἄρα . . . ὥς τ' οὐ vel ὥς ἐπεὶ . . . οὗτοι Hermann, ὥς ἐπεὶ . . . ὥπ' οὐ λαθὼν χρυσοθρόνοι· Ἡρας Ahrens — 39. βασιλέα Heyne: βασιλεῖα codd., βασιλῆς con. Schmid — 43. ἀντεινε lemma in B: ἀντεινε BD — 45. ἀφύκτοις D —

32. ἐόντων εὖ τε παθεῖν· genetivo participii vis absoluta inest: cum opes adsint; obversatum enim esse Pindaro videtur Homericum *χαριζομένη παρ-ἐόντων* — ἀκούσαι φίλοις ἐξαρκέων· laudari quod liberalis sim erga amicos, quo modo vulgo dicebant *καλῶς ἀκούειν*, bene audire — *κοινὰ ἐλπίδες*· communes exspectationes hominum sunt laudantium praeceptum illud: *κοινὰ τὰ τῶν φίλων*.

33 ss. audaci saltu poeta, ut se hominum avaritiam et illiberalitatem dam-nare et laudi strenuorum virorum studere demonstret, ad herois Herculis fabulam, qui iam infans suam virtutem probaverit, transit. Eandem hanc fabulam Theocritus id. 24 Pindarum imitatus tractavit. Paulo aliter rem nar-ravit Pherecydes mythologus, de quo Apollodorus II 62: *Φερεκύδης δὲ φησιν Ἀμφιτρύωνα βουλόμενον μαθεῖν, ὅποτερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δρᾶ-κοντας εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν καὶ τοῦ μὲν Ἰφικλέους φηγόντος, τοῦ δὲ Ἡρα-κλέους ἐποστάντος μαθεῖν ὥς Ἰφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται* — 35. *ἐπεὶ . . . αὐτίκα*, simulac, ubi primum; parum enim vererundum et nimis diligentem poetam Fennellius facit, qui foetum subito in lucem prorumpentem adverbio *αὐτίκα* significari sentit — *σπλάγχχνων ὑπο*· cf. O. VI 43 *σπλάγχχνων ὑπ' ὠδίνος τε* — 36. *κασιγνήτῳ*, Iphicli — 42. *ὠκείας*· celeriter movent maxillas, qua re aviditas bestiarum significatur — 43. *ὄρθόν*· proleptice — 44. *αὐχένων*· genetivus cum *μάρψαι* ut apud scriptores cum *λαβέσθαι* et *ἄγειν* iunctus est ad partem cor-poris, unde quis quem comprehendit, significandam —

ἔνθα μοι ἄρμόδιον
 δειπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν
 οὐκ ἀπείρατοι δόμοι
 ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλὸς ὕδωρ καπνῷ φέρειν 35
 25 ἀντίον. τέχνη δ' ἐτέρων ἔτεροι·
 χρῆ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυνᾶ.

πρᾶσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, Ἀντ. β'.
 βουλαῖσι δὲ φρῆν ἐσσύμενον προιδεῖν, 40
 συγγενὲς οἷς ἔπεται.
 Ἀγῆσιδάμῳ παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
 30 τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
 οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν, 45

24. ἐσλὸς Tricl.: ἐσλὸς BD quod ex antiqua scriptura ΕΣΛΟΞ pro ἐσλός
 = ἐσλός, remansisse scite monuit in scholiis Aristarchus — 25. δ' ἐν: δέ
 μ' olim conieceram — 31. ἔραμαι codd. et schol.: ἔρασαι coni. Mingarelli
 acute —

de re praesenti usurpatus est; de carmine ante fores aedium cantato cf. I. vii 2.
 Poetam ipsum inter choreutas fuisse ex prima persona verbi apparet — ἀντίον
 δόμοις domus fores principales oppositae sunt ἐκείναις, foribus stabuli; cf.
 Aristoph. vesp. 1482. Eur. Hel. 438. Soph. Ant. 18. 98. — 21. ἄρμόδιον δειπνον,
 ut ξείνια ἀρμόζοντα P. iv 199, sunt epulae largae, felicitati temporis aptae.
 Cantoribus enim, postquam epinicion ante fores cecinerant, lauta convivia
 apparari solebant; cf. N. ix 50 — 23. δόμοι, aedes ex pluribus conclavibus con-
 stantes — 24. in difficili hoc versu explicando veteres et recentes interpretes
 in diversas vias abierunt. Atque quae probari nequeunt ut primum reiciamus,
 accusativus ἐσλὸς non subiecti vicem obtinet, quae Heynii fuit opinio hoc
 modo verba construentis λέλογχε τοὺς ἐσλὸς φέρειν ἀντίον τοῖς μεμφομένοις
 ὕδωρ καπνῷ, sed obiecti verbi proxime antecedentis μεμφομένοις. Deinde verba
 Plutarchi fr. 23 'τὸν φθόνον ἔνιοι τῷ καπνῷ ἐκλάζουσι· πολλὸς γὰρ ἐν τοῖς ἀρχο-
 μένοις ὢν, ὅταν ἐκλάμψωσιν, ἀφανίζεται· ἡκίστα γοῦν τοῖς πρεσβυτέροις φθονοῦσι'
 aut nihil ad explicationem huius loci pertinent aut hoc unum efficiunt, ut
 invidiam cum fumo a Graecis comparatam esse intellegamus. Iam quod Aristar-
 chus interpretatus est, reprehensoribus bonorum contingere, ut famam eorum
 calumniis velut fumum aqua exstinguant (Ἀριστάρχος οὕτω· τοῖς δὲ τοὺς ἀγαθούς
 μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε καὶ ὑποκείμενόν ἐστιν, οἷον ἀκολουθεῖ, ὥσπερ καπνῷ
 ὕδωρ φέρειν ἀντίον καὶ κατασβεννύναι schol.) nihil ad hunc locum attinet, prae-
 sertim cum poeta non se tamquam aequum iudicem calumniatoribus invidis
 opposuerit. Verum igitur vidisse videtur Leutschius (Additam. ad Dissenii com-
 ment. 1865 p. 4), qui vituperatores hominum proborum rem cassam agere neque
 quidquam efficere dici opinatus est. Sed unde haec sententia verbis ὕδωρ
 καπνῷ φέρειν accessit? certe non quod voce καπνοῦ res vilis significabatur
 (Leutsch), sed quod fumus aqua superfusa magis augetur quam minuitur
 (Mezger), atque igni et aedificio, dum ardet, aquam infundi oportet, non fumo
 et ruinis aedificii fumum exhalantibus — 25. τέχνη δ' ἐτέρων ἔτεροι· cf. Soph.
 Phil. 137 τέχνη γὰρ τέχνας προὔχει — 26. πρᾶσσει γὰρ· conducit rei gerendae
 robur, rei deliberandae ut futura praevideas consilium; particulam γὰρ ad φιν
 referri oportet, quod natura alii homines ad res strenue agendas, alii ad res
 subtiliter examinandas nati sunt — 26 s. utrum ante ἐσσύμενον an post προ-
 ιδεῖν interpungendum sit quaeritur; equidem quod simplicius est praetuli; adum-
 brat autem Pindarus Homericum ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ
 (II. xiii 730).

ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦ-
σαι φίλοις ἐξαρκέων. κοινὰ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι Ἐπ. β'.
προφρόνως, 50
ἐν κορυφαῖς ἀρετῶν μεγάλαις ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον,
35 ὥς ἐπεὶ σπλάγγνων ὑπο ματέρος ἀντίκα θατητὰν ἐς αἴγλαν
παῖς Διὸς 55
ὠδῖνα φεύ-γων διδύμῳ
σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

ὥς οὐ λαθὼν χρυσόθρονον Στρ. γ'.
Ἦραν κροκατὸν σπάργανον ἐγκατέβα·
ἀλλὰ θεῶν βασιλεῖα
40 σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ. 60
τοὶ μὲν οἰχθεῖσάν πυλᾶν
ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ὠκείας γνάθους
ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὄρ-
θὸν μὲν ἄντεινεν κάρα, πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχης, 65

δισσαῖσι δοιοῦς ἀνχένων Ἀντ. γ'.
45 μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας·

35. ὥς ἐπεὶ . . . 37. ὥς οὐ conī. Boeckh: ὥς ἐπεὶ . . . ὥς τ' οὐ codd. neque aliter schol., τὸνδ' ὅπως . . . ὥς τ' οὐ conī. Beck, ὥς ἄρα . . . ὥς τ' οὐ vel ὥς ἐπεὶ . . . οὗτοι Hermann, ὥς ἐπεὶ . . . ὥπ' οὐ λαθὼν χρυσόθρονοι Ἦρας Ahrens — 39. βασιλεῖα Heyne: βασιλεια codd., βασιλῆς conī. Schmid — 43. ἀντεινε lemma in B: ἀντεινε BD — 45. ἀφύκτοις D —

32. ἐόντων εὖ τε παθεῖν genetivo participii vis absoluta inest: cum opes adsint; obversatum enim esse Pindaro videtur Homericum χαριζομένη παρ-ἐόντων — ἀκοῦσαι φίλοις ἐξαρκέων laudari quod liberalis sim erga amicos, quo modo vulgo dicebant καλῶς ἀκούειν, bene audire — κοινὰ ἐλπίδες communes expectationes hominum sunt laudantium praeceptum illud: κοινὰ τὰ τῶν φίλων.

33 ss. audaci saltu poeta, ut se hominum avaritiam et illiberalitatem dam-
nare et laudi strenuorum virorum studere demonstret, ad herois Herculis
fabulam, qui iam infans suam virtutem probaverit, transit. Eandem hanc
fabulam Theocritus id. 21 Pindarum imitatus tractavit. Paulo aliter rem nar-
ravit Pherecydes mythologus, de quo Apollodorus II 62: Φερεικὸς δὲ φησὶν
Ἀμφιτρύωνα βουλόμενον μαθεῖν, ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἑκείνου, τοὺς δρᾶ-
κοντας εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν καὶ τοῦ μὲν Ἰφικλέους φηγόντος, τοῦ δὲ Ἡρα-
κλέους ὑποστάντος μαθεῖν ὥς Ἰφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται — 35. ἐπεὶ . . . ἀντίκα,
simulac, ubi primum; parum enim verecundum et nimis diligentem poetam
Fennellius facit, qui foetum subito in lucem prorumpentem adverbio ἀντίκα
significari sentit — σπλάγγνων ὑπο cf. O. VI 43 σπλάγγνων ὑπ' ὠδίνος τε —
36. κασιγνήτῳ, Iphicli — 42. ὠκείας celeriter movent maxillas, qua re aviditas
bestiarum significatur — 43. ὄρθον proleptice — 44. ἀνχένων genetivus cum
μάρψαι ut apud scriptores cum λαβέσθαι et ἄγειν iunctus est ad partem cor-
poris, unde quis quem comprehendit, significandum —

ἀγχομένοις δὲ χρόνος
 ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων. 70
 ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
 πλάξε γυναικας, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέχει·
 50 καὶ γὰρ αὐτὰ ποσσὶν ἄπεπλος ὀρού-
 σαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων. 75

ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλκίοις ἔδραμον σὺν ὅπλοις Ἑπ. γ'.
 ἀθρόοι·
 ἐν χειρὶ δ' Ἀμφιτρυῶν κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσανον 80
 ἵκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τινεῖς. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὁμῶς·
 εὐθὺς δ' ἀπή-μων κραδία
 κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

55 ἔστα δὲ θάμβει δυσφύρῳ Στρ. δ'. 85
 τερπνῶ τε μιχθεῖς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
 λῆμά τε καὶ δύναμιν
 νιοῦ· καλίγγλωσσον δέ Φοι ἀθάνατοι
 ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
 60 γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψίστου προφάταν ἐξοχον, 90
 ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν· ὁ δὲ Φοῖ
 φράζε καὶ παντὶ στρατῷ, ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

46. ἀγχομένους D — χρόνος] χρόμος coni. M. Schmidt, χρόνος Herwerden; ἀγχομένοι δὲ χρόνῳ ψυχὰς ἀπέπνευσαν Benedictus — 48. δέος BD: βέλος V^{ac} X, ἀτλατος θία coni. Iurenka — 50. ποσσὶν ἄπεπλος codd. et schol.: παίσιν, ἄπεπλος coni. Bergk — ὁμῶς codd.: ὁμῶς Boeckh — 51. ἔδραμον σὺν ὅπλοις ἀθρόοι coni. Bergk: σὺν ὅπλοις ἔδραμον ἀθρόοι BD, ἀθρόοι σὺν ὅπλοις ἔδραμον coni. Hermann — 52. φάσανον om. BD, add. Mosch.; ξίφος ἐκτινάσσων Tricl. — 54. κραδία Schmid: καρδία BD — 60. ἐκκάλεσεν Tricl.: ἐκάλεσαν B^{ac}, ἐκκάλεσαν DB^{pc} (corr. prima manu) —

46. χρόνος si recte se habet, non extemplo, sed paulatim serpentibus spiritum angore interclusum esse indicat — 47. ἀφάτων, ingentium; similiter Herod. vii 190 ἄφατα χρήματα — 50. αὐτά, matrona et domina, non solum servae et nutrices — ὁμῶς, una cum servis. Hunc locum ante oculos habuit Philostr. iun. Imagg. c. 5 de eadem re: ἡ δ' ἐκπληξίς αὐτὴν οὐδὲ λεγὼ κείσθαι ξυνεχώρησεν· ὀρεῖς γὰρ πον, ὡς ἄβλαντος καὶ μονοχίτων ἀναπηδήσασα τῆς ἐβνῆς ξὺν ἀτάκτῳ τῇ κόμῃ τὰς χεῖρας ἐκπετάσασα βοᾷ, θεράπαιναί τε, ὅσαι παρήσαν τικτοσύνη, ἐκπλαγεῖσαι ἄλλῃ ἄλλο τι προσδιαλέγονται τῇ πλησίον. De monumentis Herculem angues enecantem exhibentibus v. Roscher lex. myth. i 222 s. — 52. ἐν χειρὶ pro simplici χειρὶ dixit, ut imaginem rei clariorem proponeret; cf. P. ii 8 — κολεοῦ γυμνόν· cf. Theocr. 24, 45 κουφίζων ἐτέρῳ κολεῶν μέγα λῶτινον ἔργον — 53. πάνθ' ὁμῶς, universos. Similia, ut Meinelius per litteras me docuit, sentit Eur. El. 290 αἰσθησὶς γὰρ οὖν καὶ τῶν θνητῶν πημάτων δάκνει βροτούς. De sententiis generalibus crebro a Pindaro narrationi intextis cf. P. iii 20 — 55. scholia conferunt Hom. Z 454 et τ 471 τῇ δ' ἄμα χάσμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα — 56. ἐκνόμιον· extraordinarium, unde ἐκνομίως et ἐκνομώτατα dixit Aristoph. Plut. 98. 99 — 57. λῆμα καὶ δύναμιν, animum et vires. — 60. γείτονα· re vera Amphitryonis et Tiresiae domos vicinas fuisse, utramque prope portam Electrae sitam, docet Paus. ix 11. ix 16 — 61. ὀρθόμαντις, recta vaticinans; cf. Aesch

- ὅσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανῶν, Ἄντ. δ'. 95
 ὅσους δὲ πόντῳ θήρας αἰδροδίκας·
 καὶ τινα σὺν πλαγίῳ
 65 ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τῷ ἐχθροτάτῳ
 φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ.
 καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μάχην 100
 ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ρι-
 παῖσι κείνου παιδίμαν γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν
 ἔνεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰρήνῃ τὸν ἅπαντα χρόνον 105
 ἐν σχερῷ,
 70 ἥσυχίαν καμάτων μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
 ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν καὶ γάμον 110
 δαΐσαντα, παρ - Δι Κρονίδα
 σεμνὸν αἰνήσειν νόμον.

63. δ' ἐν BD, ἐν eiec. Schmid — 64 sq. τινα . . . τῷ ἐχθροτάτῳ (παν-
 εχθροτάτῳ Kayser) . . . μόρῳ coni. Beck: τινα . . . τὸν ἐχθροτάτον . . . μόρον
 BD et schol., τι . . . στείχοντι τὸν ἐχθρ. . . μόρον coni. Hermann; τὸν
 ἐχθροτάτον φᾶσέ νιν δώσειν πόρον Wilamowitz Herm. 14, 171 — 68. ἀντιάζωσιν
 mavult Bergk — γαίᾳ schol.: γαίᾳ B, γαίαν D, quo probato παιδίμα . . .
 κόμα scribendum erit, Γαίᾳ Hartung; σφε (vel σφι) φύρσεσθαι Bergk — κόμαν
 om. D — 69. ἐνεπ. Tricl.: ἐνεπ. BD — ἐν σχερῷ coni. Hermann: σχερῷ
 (σχιρῷ D) BD — καμάτων μεγάλων ἐν σχερῷ ἥσυχίαν τὸν ἅπαντα χρόνον
 Boeckh — 72. Δι Boeckh: δι BD — αἰνήσειν D: αἰνήσει B — νόμον ex
 scholiis Pauw: δόμον B¹ D, γάμον B^s, σταθμόν coni. Bergk.

Ag. 1215 ὀρθομαντείας πόρος — στρατῷ, populo, ut saepe apud Pindarum; cf.
 O. v 12. — 62. κτανῶν, de re non praeterita, sed eodem tempore facta (παρα-
 τατικῶς); cf. O. vii 5 — 63. αἰδροδίκας, pro ἀνδροδίκας, quia olim vocabulum
 ἰδρος digamma praefixum habuit; vim compositi nominis declarat Homericum
 ἄνδρ' οὔτε δίκας εὐ εἰδῶτα οὔτε θίμιστας (Od. i 215) — 64. τινα . . . ἀνδρῶν
 non unum aliquem ex hominibus, sed unum et alterum; cf. P. ii 51. I. viii 1 —
 66. δώσειν μόρῳ: cf. P. ii 90 — 67. Φλέγρας: in Thracica isthmo, ubi Gigantes
 a diis devictos esse poetae ferebant, memores, ni fallor, belli olim a Graecis contra
 barbaros in Thracia gesti; cf. I. vi 33 — 68. ἀντιάζωσιν cum vim intransitivam
 eundi obvium habeat, accusativus μάχην finem quo tendant significat 'zur
 Schlacht', cf. Thuc. i 38 στρατείαν ξυνήλθον — πεφύρσεσθαι κόμαν: nimirum
 Γιγάντων, non Telluris comam; cf. Hor. c. i. 15, 20 crines pulvere collines —
 70 ss. eandem Herculis cum luventute vitam beatam degentis speciem exhibet
 N. x 17. I. iii 77. Hom. hymn. 15, 7; cf. Paus. iii 18, 12 in descriptione sellae
 Amycleae exhibentem Ἀθηναῖαν ἄγονσαν Ἡρακλέα συνοικήσονται ἀπὸ τούτου θεοῖς·
 v. Furtwängler, Roscher lex. mythol. i 2217 s. 2341 — 70. construe ἥσυχίαν λα-
 χόντα ποινὰν ἐξαίρετον καμάτων μεγάλων, ut καμάτων μεγάλων ad ποινὰν non
 ἥσυχίαν referatur — 71. γάμον δαΐσαντα: cf. Hom. Il. xix 239 δαΐσων δὲ γάμον
 μετὰ Μυρμιδόνεσσιν. Totum vero hunc locum illustrent Iovis et Iunonis sacrae
 nuptiae (ἱερὸς γάμος) et ad eorum exemplar viri beati cum suis uxoribus epulis
 accubantes in sepulcralibus monumentis — 72. νόμον: sanctum institutum
 caelestium nuptiarum sive ἱεροῦ γάμου.

NEMEON. B'.

TIMODHMΩ. ΑΘΗΝΑΙΩ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

Strophae.

ο ε ι ο ο ε ο υ |
ε ι ο ο ε ο υ ε ε ο |
ε ο ο ο ε ο ε ο ο ο ο ο |
ο ο ο ο ε ο ε ο ο ο ε ο ε ο ο ο ο ο |
5 ο ο ο ε ο ο ο ο ο |

Argumentum.

Carmen hoc in honorem Nemeaeae victoriae Timodemi, Timonoi filii, pancratiastae scriptum est. Is ex Attica gente Timodemidarum ortus inter maiores suos multos victores ludorum domesticorum sacrorumque habuit. Idem autem quod et Salamine et Acharnis natus ad virtutem esse dicitur (v. 13. 16), iam veteres criticos exercuit, quorum sententias ipsis scholiorum verbis referre expedit: ζητείται διὰ τί δὴ ποτε τὰ περὶ Σαλαμῖνα εἰς τοὺς περὶ Τιμόδημον λόγους προσῆκται· οὐ γὰρ δήπου Σαλαμῖνιος ἦν· ἄντικρυς γὰρ αὐτὸν Ἀχαρνεία φησὶ τὸν δῆμον. Ἀριστάρχος μὲν οὖν τῆς Αἰαντίδος φυλῆς εἶναι, οὐκ ὀρθῶς δὲ φησιν· οἱ γὰρ Ἀχαρνεῖς τῆς Οἰνητίδος φυλῆς εἰσιν. οἱ δὲ περὶ Ἀσκληπιῶδην φασίν, ὅτι εἰκὸς ἐστὶν αὐτὸν εἶναι τὸν τὴν Σαλαμῖνα κατακληρουνησάντων Ἀθηναίων· εἰκὸς οὖν αὐτὸν γεννηθέντα Ἀθήνησι (corr. Ἀχάρναις) τεθρόσθαι ἐν Σαλαμῖνι· Διδυμὸς φησιν, ὅτι ἴσως ἄμεινον λέγειν, ὅτι εἰς Αἶαντα ἀνέφερε τὸ γένος, ὥσπερ καὶ Μιλτιάδης καὶ Κίμων καὶ Ἀλκιβιάδης καὶ Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς ὁ Ὀλ'ρου. Quorum trium sententiarum mediam unice amplectendam esse comprobatum est a Wilamowitzio Herm. 12, 342. Cantatum esse hoc carmen Athenis, in capite agri Attici, ex laudatione urbis Athenarum (v. 8) effici videtur. De tempore, quo scriptum sit, nihil certi memoriae traditum est. Sagaciter autem Ernestus Graf, Pind log. Stroph. p. 39, ex metrorum indole, quae similis est carminum O. ix et P. viii a poeta iam senescente factorum, hoc quoque carmen ad posteriora tempora (459—451 a. Ch.) reiciendum esse statuit. Nam quod Fraccarolius ex eo, quod Salaminis laus a mythicis temporibus, non a clarissima Salaminia victoria navali repeteretur, ante illam pugnam sive ante a. 480 a. Chr. carmen compositum esse coniecit, hoc minus valet, si multum temporis interiectum fuit; praeterea vide notam ad v. 16. Ceterum Nemea secundi, non quarti anni Olympiadis

ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ ὃδ' ἀνὴρ
καταβολὰν ἱερῶν ἀγῶ- 5
νων νικαφορίας δέδεκ-
ται πρῶτον Νεμεαίου
5 ἐν πολυνυμνῆτι Διὸς ἄλσει.

ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν Στφ. β'.
εἶπερ καθ' ὁδὸν νιν εὐθυπομπὸς 10
αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάναις,
θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσ-
θαι κάλλιστον ἄτων ἐν
Πυθίοισι τε νικᾶν 15
10 Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' εἰκόδς

ὄρειᾶν γε Πελειάδων Στφ. γ'.
μὴ τηλόθεν Ὠαρίωνα νεῖσθαι.

4. ἱερῶν conl. Schmid; ἱερᾶν B D — πρῶτον codd. et schol.: πρῶταν susp. Heyne — 6. δ' ἔτι V: δέ τι B D — 7. καθ' ὁδόνιν D — εὐθυπομπὸς V: εὐθύπομπος B, εὐθύποντος D — 8. ἀθάνας D — 9. θαμὰ B D: ἄμα conl. Hartung; cf. N. iv 15 — πυθίοισι D — 10. ἔστι δ' B D, παῖδα δ' ἔστιν lemma B — 11. ὄρειᾶν B D et schol.: θερειᾶν coniecisse Cratetem testantur scholia — 12. Ὠαρίων' ἀνεῖσθαι B D; Ὠαρίωνα νεῖσθαι Athen. xi p. 490 f. —

brevissimus Iovis — 1. Ὀμηρίδαι· schol.: Ὀμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου γένους, οἳ καὶ τὴν ποιήσιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἤδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὀμηρον ἀνάγοντες. ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβάλειν εἰς τὴν Ὀμήρου ποιήσιν κτλ. — 2. ῥαπτῶν· per leges etymologicas constat hoc nomen non a nomine ῥάβδος, sed a verbo ῥάπτειν derivandum esse, quam sententiam iam vetus grammaticus Philochorus (v. schol.) comprobavit allato versu Hesiodi: ἐν Δῆλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος αἰδοίη | μέλπομεν ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάφαντες αἰοῖδῃν — 3. ἀνὴρ, prima syllaba producta, ut N. iii 72 — 4. καταβολὰν νικαφορίας ἀγῶνων· initium victoriae ludorum; schol.: μετῆται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰς οἰκίας κατασκευαζόντων καὶ βαλλόντων τοὺς θεμελίους· cf. Polyb. xiii 6 καταβολὴν ἐποιεῖτο καὶ θεμέλιον ὑπεβάλλετο πολυχρονίου τυραννίδος — ἱερῶν· hoc nomine proprie significabantur ludi Olympii Pythii Nemeaei Isthmii, v. Prol. lxxxv — 4. ἄλσει, de nemore cupressino prope templum Iovis Nemeaei v. Paus. ii 15, 2. Strab. viii p. 377 — 6. ὀφείλει impersonaliter hoc loco dictum esse recte adnotavit Aristarchus — 7. πατρίαν καθ' ὁδόν· per patriam viam aevum eum recta deducens decus Athenis dedit; nimirum pater et maiores Timodemi multas victorias Isthmiis et Pythiis consecuti erant — κόσμον· referendum esse patet ad pronomen νιν. Athenis autem decus et ornamentum Timodemus dici videtur, quod Athenis, capite Atticae terrae, pompa ducebatur et epinicion carmen cantabatur — 9. de particulis μὲν . . . τε pro τε . . . τε positis vide O. iii 6; νικᾶν infinitivum esse malo quam genetivum a nomine ἄτων pendente — 10. multas eum alias insuper victorias consecutum esse poeta comprobat divino et proverbiali exemplo vicinitatis et familiaritatis Orionis et Pleiadum — 11. ὄρειᾶν· Pleiades ut non longe ab Orione in caelo distare et verti significet, lusu similium nomenclum ὄρειᾶν et Ὠρίωνα poeta utitur; ὄρειαι autem sive montanae Pleiades dicuntur, quod filiae Atlantiae erant et in monte Cyllene degere ferebantur, qua de re scholiasta scite adnotat: Σιμωνίδης δὲ μίαν τῶν Πλειάδων Μαίαν

καὶ μὲν ἅ Σαλαμῖς γε θρέψαι φῶτα μαχατὰν 20
 δυνατός. ἐν Τροίᾳ μὲν Ἐκ-
 τωρ Αἴαντος ἐπάϊσ' ὦ
 Τιμόδημε, σὲ δ' ἄλλὰ
 15 παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον Στρ. δ'. 25
 εὐάνορες· ὅσσα δ' ἄμφ' ἀέθλοις,
 Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται.
 παρὰ μὲν ὑψημίδοντι Παρ-
 νασφ' τέσσαρας ἐξ ἀέθ-
 λων νίκας ἐκόμιζαν· 30
 20 ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πύλαις Στρ. ε'.
 δκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἥδη·
 ἐπτά δ' ἐν Νεμέᾳ, τὰ δ' οἶκοι μᾶσσον' ἀριθμοῦ, 35

14. ἐπάϊσ' conī. Bergk: ἄκουσεν codd. — 15. τλάθυμος B: θυμὸς D —
 16. παλαίφατον BD, παλαίφατοι ex novicio codice Boeckh — 19. παρὰ Tricl.:
 παρ BD — παρνασσφ BD, conf. O. ix 43 — 21. πύλαις: πτυχαῖς codd. et
 schol., μυχοῖς, tum πύλαις conī. Hecker — 23. ἀριθμοῦ B¹: ἀριθμῶ D,
 ἀριθμῶ Bⁿ —

δρείαν προσηγόρευσεν εἰπών· Μαϊάδος οὐρείας ἐλικοβλεφάρου. κατὰ λόγον· αὕτη γὰρ "Κυλλήνης ἐν δρεῖσαι θεὸν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν". Pindarus ipse fabulam de Orione cum suo cane Pleionam amatam persequente in dithyrambo tractavit, cuius laciniam (fr. 74) scholia servarunt — 12. νείσθαι, verti; cf. Lamprocleon ap. Athen. xi p. 191c de Pleiadibus: αἷ τε ποταναῖς ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι νείσθαι — 13. φῶτα μαχατὰν· cf. μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας Hom. σ 260 — 13 ss. Σαλαμῖς γε θρέψαι... Ἀχάρναι παλαίφατον εὐάνορες· laudes duorum locorum ita concinnamus, ut Timodemum Salamine educatum, Acharnis natum esse conciciamus; Acharnensis Timodemus perhibetur in titulo Attico CIA. ii 1347. — 14. ἐπάϊσ' quod felici acumine Bergkii restituit et etiam in Aristoph. ran. 1028 (ἐπὶ νίκη αἰών pro ἡνίκ' ἤκουσα) restituendum esse iudico, illustratur versu Homericō A 532 τοὶ (ἴπποι) δὲ πληγῆς αἰόντες δίμφ' ἔφερον θοδὸν ἄρμα. Egregie autem inveni poeta blanditus est, quod eum cum Aiaee heroe composuit — 16. παλαίφατον· hoc addidisse poetam suspicor, quod Acharnarum vetus fama fuit, Salaminiorum virtus nuper pugna Salaminia comprobata fuit — 17. ὅσσα δ' ἄμφ' ἀέθλοις· quod ad certamina attinet; cf. O. i 102 — 19. ὕψι-μίδοντι· schol. καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ὕψηλοῦ· rectius montem Parnassum deum a poeta fingi dices ex alto cacumine in humiliores regiones dominantem — 21. Πέλοπος πύλαις· codicum lectionem πτυχαῖς defendunt similibus locutionibus Πίνδου ἐν πτυχαῖς P. ix 15, Κρισαῖαις πτυχαῖς P. vi 18. At ut bene convalles et saltus montium Pindi et Parnassi πτυχαί 'flexus tortuosi' dicuntur, ita minus commode campi Isthmi, quo cum accedat, quod aliae regiones Peloponnesi multo aptius quam Isthmica Πέλοπος πτυχαί dicantur, illud nomen recipiendum duxi, quod Isthmi proprium est et etiam Bergkii applausum tulit; bene enim scholiasta ad I. ii 19 Corinthum πύλας τῆς Πελοποννήσου dicit, secutus Pind. P. ix 86, xiii 5. N. x 27 et Bacchyl. fr. 7 ὦ Πέλοπος λιπαρὰς νᾶσσον θεόδμοιτο πύλαι — 24. Διὸς ἀγῶνι ad ἐπτά δ' ἐν Νεμέᾳ ita refero, ut τὰ δ' οἶκοι μᾶσσον' ἀριθμοῦ parenthesi interiecta esse ducam. Namque num

Διὸς ἀγῶνι. τόν, ὦ πολι-
ται, κωμάξατε Τιμοδή-
μου σὺν εὐκλείῃ νόστῳ·
25 ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾶ.

40

24. ἀριθμοῦ. Διὸς ἀγῶνι τόδ' (scil. τὸ ἐγκώμιον) coni. Bergk — εὐκλείη: εὐκλείη BD — Τιμοδήμου Tricl., τιμοδήμῳ BD.

cum sacris Olympiis vel Diasiis Atheniensibus ludi coniuncti fuerint, admodum dubium est, neque intellegitur, cur Timodemus celeberrima certamina Atheniensia Panathenaica non obierit, obierit minora Diasia vel Olympia — τόν, Iovemne an agonem Iovis intellegas, nihil interest — κωμάξατε pompa celebrare, ut simili modo χορεύειν 'saltando celebrare' cum accusativo iungebatur — 25. ἐξάρχετε cum verba τόν ὦ πολῖται κωμάξατε Τιμοδήμῳ σὺν εὐκλείῃ νόστῳ procul dubio ad cives choreutas, redeuntem Timodemum pompa prosequentes et victorem hoc ipso carmine praedicantes, referenda sint, insequentia quoque verba ἀδυμελεῖ ἐξάρχετε φωνᾶ de hoc carmine ipso intellegenda esse patet. Negotia solum verbum ἐξάρχετε facessit. Namque hoc nostrum carmen adeo iusti epinicii partes tuetur, ut alii carmini eo praeludi parum probabile sit. Qua de causa rectius illud verbum ita interpretaberis, ut epinicii cantum ceteris festivitatis generibus antecedere ducas; nescio tamen an prorsus alia interpretandi via ineunda sit, ut ἐξάρχετε hoc loco idem valere ducamus atque canite tamquam praecentores, unde choreutae laetis acclamationibus ceterae catervae civium undique circumfusae suo carmine praeceant.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗ, ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

Strophæ.

[illegible][illegible]

Carmen hoc pulcherrimum Aristoclidis Aristophanis filii (v. 20) Aeginetae victoriam pancratio Nemeis ludis partam eiusdemque victorias antea Epidauri et Megaris reportatas illustrat. Cantatum id esse a choro iuvenum in curia (*Θεαίῳ*) inter epulas a theoris Aeginetis apparatus ex versu 70 apparet, quo eodem ex loco illud quoque efficitur, Aristoclidem quo tempore carmen cantabatur, in collegio *θεωρῶν*, sive sacerdotes sive senatores illi erant, interfuisse. Is tum temporis iam provecta aetate erat, quandoquidem in antistropha quarta iuvenilis et virilis et provectae aetatis munera optime administrasse laudatur. Neque haec epinicia continuo post victoriam Nemeaeam, sed aliquanto post, redeunte sacro mense Nemeorum, acta esse poeta ipse vv. 1—5 declaravit. Tamen multos annos inter victoriam et epinicia intercessisse et Aristoclidem iam iuvenem Nemea vicisse neutiquam crediderim. Quamvis enim pancratii certamen laboriosum Pindari temporibus fere iuvenes obierint, tamen ne viros quidem adultos a laboribus huius certaminis prorsus abhorruisse exemplo

Melissi Thebani (I. iv) comprobatur. De tempore carminis nihil memoriae proditum est, sed ex tota indole carminis elucet nondum fractas tum fuisse opes Aeginetarum. Ex magno autem numero locorum, quibus hoc carmen cum carminibus O. i. ii. iii. P. ii concordat (cf. commentationem meam, Zur Chronologie Pind. Siegesgesänge, Stzb. d. B. Ak. 1889 p. 52 ff.) colligere ausus sum, non multum hoc carmen a temporibus illorum carminum distare, unde circa a. 469 id scriptum esse videri. Neque quae a Fraccarolio observata est similitudo inter N. iii 72 s. et P. iv 281 s. intercedens ad meam sententiam refutandam valet, quandoquidem unius similitudinis non eadem atque multarum vis est. Sic autem si natales carminis ordinamus, idoneam quoque causam carminis sero missi (v. 80) nanciscimur. Si enim Nemeaea victoria a. 473 vel 471 ab Aristoclide parta est, tum temporis Pindarus, cuius Musam Aeginetae inprimis ambibant, in Sicilia commorabatur, unde redux demum ab itinere Syracusano amicis Aegineticis morem gerere potuit.

In exordio poeta Musam invocat, ut in honorem Nemeaeae victoriae carmen canat diu iam promissum et expectatum (1—5); certaminum enim coronis carminum praeconium maxime postulari, qua de causa iam Aeginam, terrae decus, se illustraturum esse et una cum ea Aristoclidem, qui Myrmidonibus, priscis incolis insulae, pancratio dignum se praestiterit, ut Herculis columnas iam assecutus esse videatur (6—21). Columnarum Herculis mentione facta cum poeta ad res, quas ille in remotissimis finibus terrarum et marium gessisset, narrandas abreptus esset, inde se revocat ad domesticas laudes Aeacidarum praedicandas (22—32). In principali igitur parte carminis Peleum laudat, qui Iolcum expugnaverit et Thetidem coniugem nactus sit, Telamonem, qui una cum Iolao Laomedontem et Amazonas devicerit, Achillem, qui iam puer miranda facinora ediderit et vir factus in bello Troiano agmina Lyciorum et Phrygum prostraverit Memnonemque ducem Aethiopum interemerit (32—63). A fabulis ad res praesentes dexterrime poeta ita redit, ut cum heroibus, qui de sanguine Iovis prognati praeclarissime res gesserint, Aristoclidem, qui Iovis in ludis Nemeaeis vicerit, componat eumque optime cuiusque aetatis munere fungi laudet (64—76). Sub finem ubi se excusavit, quod sero carmen miserit, ad Musam, unde exorsus erat, rediit Aristoclidis rerum fautricem.

Aeginetis victoribus praeter hoc epinicion Pindarus plurima epinicia scripsit, quae hoc ordine chronologico sese excipiunt: N. v (481), I. vi (480), I. viii (478), I. v (476), N. iii (469), N. vii (467), N. iv (465), N. vi (463), N. viii (461), O. viii (460), P. viii (450). Vides plura carmina Nemeaeas et Isthmicas quam Olympicas et Pythicas victorias spectare, id quod satis ex eo, quod Corinthus et Nemea ab insula Aegina non multum distabant, explicatur. Quod autem curulem victoriam Aegineticam nullam Pindarus praedicavit, plurimas pancratii et luctae, nemo mirabitur, qui Aeginam insulam similiter atque Ithacam equis alendis (*ἵππο-τροφία*) minus idoneam fuisse reputaverit. Luctae vero et pancratii studia Aeginetae maxime exercebant, quod iis optime iuvenes ad belli pericula obeunda institui putabant, unde etiam Peleum inventorem pentathli fuisse perhibebant (v. schol. N. vii 9; cf. Paus. v 17, 10. Philostr. gymn. 3). In carminibus autem Aegineticis quasi sollemne fuit et a

- ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἰ-γιναν. ὕδατι γὰρ 5
 μένοντ' ἐπ' Ἀ-σωπίῳ μελιγαρύων - τέκτονες .
 5 κώμων νεανίαι, σέθεν ὅπα μαιόμενοι.
 διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου· 10
 ἀεθλονικία δὲ μάλιστ' ἀοι-δὴν φιλεῖ,
 στεφάνων ἀρετᾶν τε δεξιωτάταν ὀπαδόν.
 τᾶς ἀφθονίαν ὅπαξε μήτιος ἀμᾶς ἄπο· Αντ. α'. 15
 10 ἄρχε δ', οὐρανοῦ πολυννεφέλα κρέον-τι θύγατερ,
 δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δὲ κεί-νων τέ νιν ὀάροις
 λύρα τε κοι-νάσομαι. χαρίεντα δ' ἔξει πόνον 20

3. γὰρ om. D — 4. μὴ γαρύων D — 5. γέθεν D — 6. πρῶτος D, quod interpretamentum falsae lectionis ΠΡΑΤΟΣ esse docui Beitr. z. Dial. Pind. in Stzb. d. b. Ak. 1891 p. 30 — 7. μάλιστ' D — 9. ἀκᾶς D — 10. οὐρανοῦ πολυννεφέλα ex sententia Didymi Boeckh: οὐρανῷ πολυννεφέλα BD, οὐρανῷ πολυννεφέλα Aristarchus et Ammonius; dativum agnoscit etiam schol. Eur. Hec. 685 falso eum cum ἄρχε coniungens; schol. Pind.: οὐρανῷ αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ. πολυννεφέλα an πολυννεφέλα scribas dubitare possis — 12. κοινάσομαι coni. Boeckh: κοινάσομαι codd., κοινῶς ἔσομαι paraphr., unde κοῖν' ἀείσομαι Bergk — ἔξεις coni. Rauchenstein —

λωνος | ἄνδρες ἀοῖδοι ἔασι (hymn. 25, 2). Infra v. 83 Musam proprio nomine Κλειώ, quae famam hominum divulgat, appellat — μᾶτερ ἀμετέρᾳ λίσσομαι· similiter numerum pronominis variat P. III 3 ἤθειλον . . . ἀμετέρᾳ ἀπὸ γλώσσας· cf. Hom. Il. I 23, Verg. ecl. 7, 21, Tacit. hist. I, 1 — 2. ἱερομηνία, sacris eius mensis diebus, quo Nemea celebrabantur. cf. Thucyd. V 54 Καρνεῖος δ' ἦν μὴν, ἱερομηνία Δωριεῦσι. Redeunte igitur die, quo victoria reportata erat, carmen cantatum esse videtur — 3. Δωρίδα νᾶσον· Doricam originem prae se ferebant Aeginetae; cf. O. VIII 30 — 4. μένοντ' i. e. μένοντι, exspectant — ὕδατι Ἀσωπίῳ· tres noti fluvii Asopi fuerunt, unus in Boeotia, alter Sicyonio in agro prope Nemeam, tertius in Phthiotide. Sed horum vix quisquam in hunc locum quadrat. Namque Phthiotidis Asopus prorsus ab argumento huius carminis alienus est; sed Boeotiae quoque Asopus tum tantum huc referri posset, si Thebae, unde poeta carmen misit, in ripa Asopi sitae essent aut saltem rivuli Thebani Dirca et Ismenius in Asopum influerent. Quod vero Aristarchus Sicyonium fluvium intellexit (v. schol.), paene ridiculum est putare cantores Nemeae in ripa Asopi Sicyonii mansisse, donec carmen a poeta mitteretur, praesertim si multis annis post victoriam Nemeae partem hoc carmen cantabatur; neque quod infra v. 13 ἐν βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ dicit, ad locum, quo carmen cantabatur, sed ad eum, quo labores pancratiū sustinebantur, pertinere par est. Nihil igitur relinquitur quam ut scholia audiamus ad Didymi et Callistrati auctoritatem provocantia: ὁ δὲ Δίδυμος διηπατήσθαι φησι τοὺς ὑπομνηματισαμένους τῇ ὁμωνυμίᾳ τῶν ποταμῶν· οἱ γὰρ Ἀσῶποι πλείους, ὧν ἓνα φασὶν (φησὶν Boeckh probabiliter) εἶναι καὶ τὸν ἐν Αἰγίνῃ· ὁ δὲ Καλλίστρατος Ἀσωπίδα ἐν Αἰγίνῃ, quamquam apud ceteros scriptores de Asopo Aeginetico altum silentium est — 4. τέκτονες κώμων hic choreutae intelleguntur, P. III 113 poetae — 6. alia alia postulare, victoriam maxime carmina, amplius poeta exponit O. XI in. — διψῇ conferunt Artemid. Oneirocrit. I 68: τὸ μὲν γὰρ διψῇ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἐπιθυμεῖν· cf. P. IX 104 — 9. τᾶς ἀφθονίαν ὅπαξε· cf. Hor. c. III 4, 2 dic age longum Calliope melos — 10. κρέοντι pendet a θύγατερ (cf. ad P. VII 68), οὐρανοῦ πολυννεφέλα a κρέοντι. πολυννεφέλα fictum est ad exemplum Homerici νεφεληγερέας — 11. δόκιμον, hymnum qui gloriam (δόξαν) afferat; hunc a Musa acceptum poeta cum iuvenibus canentibus et fidibus cantui succinentibus communicaturus est — 12. λύρα· inde non licet colligere solis fidibus cantui accantatum esse, siquidem infra v. 79 legimus tibiis quoque

- χώρας ἄγαλμα, Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι*
ῥῆκῃσαν, ὧν παλαίφατον ἀλκὰν
 15 οὐκ ἐλεγγέεσσιν Ἀριστοκλεί-δας *ἦεν* 25
ἐμίανε κατ' αἶσαν ἐν περισθενεῖ μαλαχθεῖς

παγκρατίου στόλῳ· καματωδέων δὲ πλαγᾶν *Επ. α'.*
ἥκος ὑγιηρόν ἐν βαθυπεδίῳ Νεμέα 30
τὸ καλλίνικον φέρει.
εἰ δ' ἐὼν καλὸς ἔρ-δων τ' εἰκότα μορφῇ
 20 ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
παῖς Ἀριστοφάνευσ, - οὐκέτι προτέρῳ 35
ἄβάταν ἄλλα κίονων
ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν - εὐμαρές,

ἦρως θεὸς ἃς ἔθηκε ναντιλίας - ἑσχάτας *Στρ. β'.*
μάρτυρας κλυτὰς· δάμασε δὲ θῆρας ἐν - πελάγεῖ 40
ὑπερόχους, διὰ τ' ἔξερέυ-νασε τεναγέων

13. πρότερον lemma in *D* — 14. ἀλκὰν (vel ὁρμᾶν) conl. Rauchenstein: ἀγορᾶν codd. et schol., ἔδραν conl. Kayser — 15. ἔην Pauw: τεῖαν *BD*, quod ex *ἦεν* ortum esse patet — 18. ἐν βαθυπέδῳ *X*, unde ἐν γε βαθυπέδῳ Mosch. — νεμίαν *D* — φέρειν ex schol. conl. Bergk — 20. Ἀριστοφάνευσ *VX*: Ἀριστοφάνους *BD* — προτέρῳ ex schol. Hermann: πρόσω codd. — 21. ὑπερόχους Mosch.: ὑπερόχος *BD*, ὑπερόχος vel ὑπερόχως schol. — διὰ τ' ἔξερ. conl. Boeckh: ἰδία τ' ἔρ. *BD*, ἰδία τ' ἔρ. et διὰ τ' ἔρ. schol., διὰ τ' αὐτ' ἔρ. conl. Hermann, σπιδίας τ' ἔρ. conl. M. Schmidt.

in hoc carmine agendo locum fuisse; cf. Prol. xcvi. Dissenium prooemium ad tibiam cantatum esse, post prooemium accessisse lyram putantem bene refutavit E. Graf, De Graec. vet. re mus. p. 51 — χαρίεντα πόνον· carmen suum elaboratum cum apium opere poeta comparat — 13. χώρας ἄγαλμα subiectine an obiecti locum teneat ambigunt; ego scholiorum auctoritatem secutus, cum neque lyra neque hymnus iucundum habere laborem apte dicatur, Aeginam subiecti locum tenere sentio, ut carminis a poeta, Musarum interprete, inventi et ab eo cantoribus fidicinibusque mandati gratus lusus in amoena insula Aegina futurus esse declaretur — Μυρμιδόνες, prisci incolae insulae, quorum nomen cum nominis μυρμήκων simile esset, ex formicis homines factos esse iam Hesiodus in Eois fr. 93 fabulabatur — 15. ἐλεγγέεσσιν· cf. O. viii 19 — 16. μαλαχθεῖς, male mulctatus — 17. στόλῳ, expeditione seu pugna pancratii; cf. P. viii 93 — 18. similem sententiam amplius persequitur N. iv in., unde τὸ καλλίνικον subiecti vice fungi apparet — 20 sq. apodosin non incompta oratione, sed admixta comparatione columnarum Herculis reddit, quae cum fines terrae essent, iis humanorum quoque studiorum finem significari monuit hic et O. iii 44 — 21. ἄβάταν pro vulgari ἄβατον· cf. O. ix 33 — 22. ἦρως θεός· Hercules; hoc loco duo haec nomina confunduntur, quae O. ii 2 plane distinguuntur — 23. κλυτὰς μάρτυρας an κλυτὰς ναντιλίας coniungerent, veteres grammaticos dubitasse scholia testantur; equidem κλυτὰς ναντιλίας melius cum iis, quae proximis versibus de claris facinoribus Herculis exponuntur, conspirare putaverim — 23 s. δάμασε . . . θοάς media interiecta sunt, ut cum particula ὅπερ poeta ad ἔθηκε μάρτυρας (v. 22) redeat — 24. τεναγέων, vadorum; et Syrtis Libycas (cf. Apoll. Rhod. iv 1264. 1400) et freta extra columnas Herculis, de quibus Plato Crit. 108 e et Avienus or. mar. 184. 234. 363 fabulantur, Pindarus spectasse videtur —

- 25 ῥοάς· ὅπα - πόμπιμον κατέβαινε νό-στον τέλος,
καὶ γὰν φράδασσε. θυμέ, τίνα πρὸς ἄλλοδαπὰν 45
ἄκραν ἐμὸν πλόνον παραμείβει;
Αἰακῷ σε φαμί γένει τε Μοῖ-σαν φέρειν.
ἔπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος ἐσλὸς αἰνεῖν· 50
- 30 οὐδ' ἄλλοτρίων ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν - κρέσσονες. Ἀντ. β'.
οἰκοθεν μάτευσ. ποτίφορον δὲ κόσ-μον ἔλαβες
γλυκύ τι γαρνέμεν. παλαι-αῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς 55
γέγαθε Πη-λεὺς ἄναξ ὑπέραλλον αἰχ-μὰν ταμών·
ὅς καὶ Φιωλὸν εἴλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς,
35 καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν 60
ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐ-ρυσθενῆς
Τελαμῶν Ἰόλα παραστάτας ἐὼν ἔπερσεν·
- καὶ ποτε χαλκότοξον Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν Ἐπ. β'. 65
ἔπετό Φοι· οὐδέ μιν ποτε φόβος ἀνδροδάμας
ἔπαυσεν ἀκ-μὰν φρενῶν.

25. ὅπα codd. — 26. φράδασε BD — 29. ἐσλὸς D, ἐσλὸν B; schol.: τὸ ἐσλὸς ἀντὶ τοῦ ἐσλοῦς — 30. κρέσσονες D — 31. μαντ. D — ἔλαβες ex scholiis Bergk — 34. μόνος Byz.: μόνος BD — 36. ἐγκονητί mavult Bergk, ἀγκόνῃσι conl. Matthiae eleganter — 37. Ἰόλα Z: ἰόλα BD — 38. χαλκότοξον VX: χαλκοτόξων BD — 39. ἀκμὰν VX Mosch.: ἀλκμὰν BD, αἰχμὰν conl. Heyne: fort. ἀλκᾶς —

25. πόμπιμον νόστον τέλος, secundum itineris finem; cf. Tibull. iv 1, 53 *illa per ignotas audax erraverit urbes, qua maris extremis tellus includitur undis* — κατέβαινε . . . φράδασσε· mire aoristis poeta imperfectum immiscuit; tamen ei hoc quoque loco inest vis actionis dum altera fit durantis — γὰν φράδασσε· locum, quousque pervenisset, columnis positus signavit; sic enim Graeci falso signa summi dei Phoenice interpretabantur —

26 ss. ab Herculis navigatione, ad quam narrandam mentione columnarum Herculis facta abreptus erat, ad laudes victoris et insulae Aeginae se revocat, quo simili modo O. ix 35 ab Herculis facinoribus ad domesticas laudes redit — 28. Μοῖσαν φέρειν· humiliore dicendi genere usus O. ix 42 dixit φέροις γλῶσσαν· metaphora musae et altae naturae huius odae melius convenit et egregie principio carminis (v. 1) accommodata est — 29. ἐσλὸς Aeolicus accus. est pro ἐσλοῦς, ut νάσος pro νάσους O. ii 78; infinitivus αἰνεῖν autem subiecti. ἄωτος δίκας praedicati vim obtinet: probos laudare orationi summa iustitia est — 30. similem sententiam habes P. iii 20; hic autem poeta semet ipse hortatur, ut palmam ex domesticis laudibus sibi comparet, quarum decus amplum et dulce ad canendum sibi suppeditatum sit — 32. παλαιαῖσιν ἀρεταῖς· virtutibus, quales prisci et heroici aevi propriae erant — 33. ταμών· respicit Pindarus Homerum II. xix 390: Πηλιάδα μέλιν, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμει Χείρων· quamquam non Chironem sed Peleum ipsum hastam sibi secantem facit — 34. μόνος ἄνευ στρατιᾶς· schol.: δόξει δὲ ὁ Πίνδαρος διὰ τὸν Αἰγινήτην (corr. διὰ τὸ Αἰγινήτην εἶναι) χαρίζεσθαι τῷ Πηλεΐ· οὐ γὰρ μόνος εἴλε τὸν Ἰωλκόν, ἀλλὰ μετ' Ἰάσονος καὶ τῶν Τυνδαριδῶν, ὡς ἰστορεῖ Φερικύδης (et Apollod. iii 173), unde rhetor Dio Chrysost. or. i p. 64 R. Pindaricum μόνος ἄνευ στρατιᾶς irridet — 35. κατέμαρψεν, prehendit Thetis varias formas animalium induentem — 36. Λαομέδοντα . . . ἔπερσε· non evertit, sed perdidit et interemit; cf. O. x 32. P. ix 81 — 37. Iolaum hic Pindarus Telamoni, non Herculi munus aurigae admini-

40 συγγενεῖ δέ τις εὐ-δοξία μέγα βρίθει· 70
 ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφεννὸς ἀνὴρ
 ἄλλοτ' ἄλλα πνέων - οὐ ποτ' ἀτρεκέι
 κατέβα ποδί, μυριᾶν δ'
 ἄρετᾶν ἀτελεῖ νόφ - γεύεται.

ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μένων Φιλύρας - ἐν δόμοις, Στρ. γ'. 75
 παῖς ἑὼν ἄθυρε μεγάλα φέργα, χειρ-σὶ θαμινὰ
 45 βραχυσιδαρον ἄκοντα πάλ-λων ἴσα τ' ἀνέμοις· 80
 μάχᾳ λεόν-τεσσιν ἀγροτέροις ἐπρασ-σεν φόνον,
 κάπρους τ' ἐναιρε, σώματα δὲ παρὰ Κρονίδα
 Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν·
 ἐξέτης τοπρῶτον, ὄλον δ' ἔπειτ' - ἂν χρόνον· 85
 50 τὸν ἐθάμβεον Ἀρτεμῖς τε καὶ Θρασεῖ Ἀθάνα

κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίων θ' - ἐρκέων· Ἀντ. γ'.
 ποσσὶ γὰρ κράτεσκε. λεγόμενον δὲ τοῦ-το προτέρων 90

41. ψεφηνὸς BD; Et. M. 818, 33: ψεφηνὸς καὶ ψεφηνὸς ἀνὴρ· σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος· φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ — ἀτρεμεῖ D, ἀτρεμεῖ Hecker — 43. ἀχιλλεύς BD — 45. ἴσα τ' ἀνέμοις Moch.: ἴσον τ' ἀνέμοισιν BD, ἴσον ἀνέμοις Schmid — 46. μάχᾳ Tricl.: ἐν μάχᾳ BD, μάχας (sine φόνον) paraphr.; μάχας λεόντεσσιν τ' ἀγο. ἐπρ. πικράς coni. Kauchenstein, φόνον λε. ἀγο. ἐπρασσ' ἐν μάχᾳ transposuit M. Schmidt Ind. lect. len. 1879 p. 7 — 47. σώματα . . . ἀσθμαίνοντα κόμ. Heyne: σωματία . . . ἀσθμαίνοντα κόμ. B, σώματι (σώματα D^{pc}) . . . ἀσθμαίνοντα κόμ. D, σώματι . . . ἀσθμαίνοντι κόμ. Tricl., σώματι . . . ἀσθμαίνων ἐκόμ. ex paraphrasi Hartung — 50. ἐθάμβεον Byz.: ἐθάμβεν B, ἐνθάμβεν D, ἐνθάμβεν lemma in D — 52. προτέρων B^s: πρότερον Bⁱ D —

strasse dicit, quia Hercules ipse in illo proelio sagittarii, non militis hastati partes sustinuisse ferebatur, ut tum quotidie Aeginetis in tympano templi Minervae videre licebat. Hinc etiam explicandum est, quod v. 39 Telamonem Iolao (οἶ), non Herculi ipsi comitantem inducit — 39. νιν . . . ἀκμάν· de duobus accusativis alter est totius (νιν), alter partis (ἀκμάν φρενῶν) — 40. βρίθει . . . κατέβα . . . γεύεται· in generalibus sententiis tempora Pindarus variare et iuxta aoristum gnomicum praesenti tempore uti solet; cf. O. II 64. VII 44. P. II 50. 89. N. IV 3. XI 39. I. V 8 — 41. διδάκτ' ἔχει· cf. Eur. Hipp. 79 ὅστις διδάκτον μηδέν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει | τὸ σφροονεῖν εἴληγεν· naturae dotes multo iis, quae quis dedicerit, praestare communis Graecorum persuasio erat — 43. τὰ μὲν· quae facinoribus pueri Achillis respondent res in bello Troiano gestae infra v. 59 ss. variata structura sine particula δὲ exponuntur — 43. Φιλύρας, matris Chironis — 45. βραχυσιδαρον ἄκοντα, non solum brevi ferro munitum, sed ipsum breve iaculum; aliter de Germanis Tacitus Germ. 6 dicit: *hastas vel ipsorum vocabulo frameas gerunt angusto et brevi ferro* — 46. ἀγροτέροις· feris cf. P. III 4 et not. ad P. I 35 — 47. lectio codicis B σωματία ex duabus lectionibus σώματι et σώματα conflata est; quam recepi lectionem illustrat locus Hom. Γ 293 καὶ τοὺς (ἄρνας) μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπείροντας, θυμὸν δεινομένους — Κρονίδα Κένταυρον· cf. P. IV 115 Κρονίδα Χείρωνι — 50. τὸν ἐθάμβεον· sic etiam artifices Graeci deos hominum facta spectantes fingere consueverunt. Diana autem eum admirabatur tamquam dea venatrix, Minerva tamquam patrona virtutis bellicae — 52. ποσσὶ γὰρ κράτεσκε· respicit Homericum epitheton πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς — λεγόμενον . . . ἔχω· conf. similem locutionem P. V 108 — 52 ss. fabulas narrandi studio abreptus (cf. P. III 80)

- ἔπος ἔχω· βαθυμήτα Χείρων τράφε λιθίνω
 Ἴάσον' ἐν-δον τέγει, καὶ ἔπειτεν Ἀσ-κλαπιόν,
 55 τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον· 95
 νύμφευσε δ' αὖτις ἀγλαόκολπον
 Νηρέος θύγατρα, γόνον τέ φοι - φέρτατον
 ἀτίταλλεν ἐν ἀρμένιοις πάντα θυμὸν αὔξαν· 100
- ὄφρα θαλασσiais ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθεῖς Ἐπ. γ'.
 60 ὑπὸ Τροίαν δορίκτυπον ἀλαλὼν Λυκίων 105
 τε προσμένοι - καὶ Φρυγῶν
 Λαρδάνων τε, καὶ ἐγ-χεσφόροις ἐπιμύξαις
 Αἰθιόπεσσι χεῖρας ἐν φρασὶ πά-
 ξαιθ', ὅπως σφίσι μὴ-κοίρανος ὀπίσω
 πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιδός 110
 ξαμενὴς Ἑλένοιο Μέμ-νων μόλοι.
- τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν - αὐτόθεν· Στρ. δ'.
 65 Ζεῦ, τὸν γὰρ αἶμα, σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμ-νος ἔβαλεν 115
 ὅπλιν νέων ἐπιχώριον - χάρμα κελαδέων.
 βοᾷ δὲ νι-καφόρῳ σὺν Ἀριστοκλεί-δα πρόπει,

53. βαθυμήτα D^{pc}: βαθυδμήτα BD^{ac} — 54. λιθίνω γ' Ἴάσον' B, λιθίνω Ἰά-
 σων' D — ἔπειτεν D^{pc}: ἔπει. τὸν Bⁱ, ἔπειτὸν D^{ac}, ἔπι. τὸν B* — ἀσκληπ. codd.,
 at v. P. III 6 — 55. τὸν: τὸν Dⁱ — μαλακ. Byz.: μαλθακ. BD — 56. αὖτις Boeckh:
 αὐθις BD — ἀγλαόκολπον Bⁱ: ἀγλαόκαρπον B* D^{ac}, ἀγλαόκαρνον D^{pc}, ἀγλαό-
 καρνον Vⁱ X — 57. Νηρέως B — 58. ἀτίταλλεν ἐν ἀρμ. Pauw: ἀτίταλλεν ἀρμ.
 (omisso ἐν) BD — 58. πᾶσι con. Hecker: at cf. N. VI 2 — 60. δορύκτ D —
 61. ἐγγεσιφ. B — 62. Αἰθιόπεσι D — χεῖρας codd. et schol.: κῆρας con. Iacobs —
 πᾶσαι θάπος con. Bergk — 65. ὕμνον D — 66. κλαδ. D — 67. βοᾷ v. l. schol. —

narrationi Achillis intexit duos superiores Chironis discipulos, Iasonem et Aesculapium, licet ad rem propositum nihil attinerent; horum de altero confer P. III, de priore Hesiod. fr. 111 — 55. μαλακόχειρα conferunt P. IV 271 et epigr. AP. VI 214: ὠδίνας νεύσαιτ' Ἀντωνίη Ἰλασι ἐλθεῖν | πρησίας μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπίωνος — 56. postea nuptias Chiron conciliavit Thetidis, Nerei filiae, et Pelei, unde Clitias pictor in vase Francoisio (v. Baumeister Denkm. n. 1883) Chironem fecit Thetidi Peleum coniungentem — 58. ἀτίταλλεν ἐν ἀρμένιοις exposita haec praecepta erant ἐν Χείρωνος ὑποθήκαις, claro mul-
 tumque lectitato poemate gentis Hesiodaeae — 62. ἐπιμύξαις cum verbum ἐπιμυγνύναι absolute a Graecis saepe usurpetur, χεῖρας non cum ἐπιμύξαις iun-
 gendum est, sed cum πᾶσαιτο — φρασί, praecordiis, ut N. VII 26 — πάλιν ὀπίσω cf. Hom. λ 149 πάλιν εἰσιν ὀπίσω — 63. Memnon patruelis Heleni dicitur, quod Helenus Priami, Memnon Tithoni, Priami fratris, filius fuit, cf. Prol. CXXIV. Helenum autem prae ceteris filiis Priami commemorasse poeta videtur, quod solus Troiae captae superstes fuit.

64. ad victorem ipsum praedicandum se accingit — τηλαυγὲς in principio strophae posuit et prima vocabuli syllaba tres moras expleri voluit, ut vis eius etiam magis augeretur — αὐτόθεν non ad bella Troiana refero, sed idem atque οἴκοθεν (N. VII 52) valere sentio — 65. ἔβαλεν de scopo carminis dictum est simili metaphora atque P. II 98 — 66. ἐπιχώριον χάρμα laetam rem ad omnem po-
 pulum pertinentem —

- ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλείη προσέθηκε λόγῳ 120
καὶ σεμνὸν ἀγλαΐσι μερίμναις
70 Πυθίου Θεάριον· ἐν δὲ πεί-ρα τέλος
διαφαίνεται, ὧν τις ἔξοχώτερος γένηται,

ἐν παισὶ νέοισι παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἄ-νήρ, τρίτον Ἀντ. δ'. 125
ἐν παλαιτέροισι, μέρος ἕκαστον οἶ-ον ἔχομεν
βρότεον ἔθνος· ἑλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς 130
75 ὁ μακρὸς αἰ-ὼν, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρ-κείμενον·
τῶν οὐκ ἄπεσσι. χαῖρε, φίλος. ἐγὼ τότε τοι

68. εὐκλεεῖ BD — 72. ἐν δ' ἀνδρ. BD, δ' eiec. Hermann — τρίτον Byz.: τρίτατος B, τρίτατον D, τρίτος Bergk — 74. κὰς τέσσαρας ἀρετὰς vel καὶ τετραδ' ἐς ἀρετὰς susp. Bergk — 75. ὁ om. BD, add. ex schol. Tricl. — μακρὸς D: θνατὸς B cum Aristarcho — αἰών: ἑὼν B — 76. ἄπεσσι coni.

70. Πυθίου Θεάριον· schol.: ἔστιν ἐν Αἰγίνῃ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐν ᾧ οἱ θεῶται διητῶντο οἱ τὰ θεῖα φυλάσσοντες· θεῶται γὰρ οἱ θεοφύλακες· cui testimonio addē Pausaniam II 31, 6 Θεάριον Doricam vocem esse tradentem. Iam quod alter scholiasta adnotat τὸ δὲ Θεάριον τόπος ἐν Αἰγίνῃ δημόσιος, ἐνθα τὰ συμπόσια, ex eo verisimile fit, Aristoclidem non solum sobria consilia in collegio sacerdotum dedisse, sed etiam victoriam eius in conciliabulo illorum sacerdotum lautis epulis celebratam esse — 70. ἐν δὲ πείρα τέλος· cf. O. IV 20 et Herod. VII 9 ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλεῖ γίνεσθαι. Experientia autem cernitur, quibus quisque in rebus excellat virtutisque finem assecutus sit, ut puer emineat virtute puerorum propria (cf. P. IV 281), vir virorum, tertium (τρίτον, non τρίτος) senior seniorum — 73. παλαιτέρους, intellego homines, qui quinquaginta annis maiores sint neque tamen senes iam facti publicis rebus interesse desierint. In hac aetate tum temporis Aristoclidis fuerit oportet; namque, quamvis communis hic locus sit, tamen Aristoclidis virtutes iam probatas laudari in aperto est. Iam quae sequuntur verba ἑλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς κτλ. utrum virtutem senum, qui hominum senescentium (παλαιτέρων) aetatem superarint, propriam, an communem aliquam omnium aetatum, quae tribus virtutibus puerorum adulescentium virorum propriis tamquam quarta accedat, significant, veteres et recentes interpretes inter se dissident. Atque facilius sane et magis in promptu posita prior sententia est, neque eam ideo derelinquendam esse iudico, quod Aristocles, qui ab his virtutibus non abesse laudatur (τῶν οὐκ ἄπεσσι v. 76), cum quartam aetatem nondum attigisset, etiam virtutis quartae aetatis propriae compos esse non potuit. Nimirum in laudatione Pindarus a nimia diligentia abhorrebat et hoc loco etiam magis negligentia quadam ei uti licuit, quod extremis verbis φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον (v. 75) non virtus quarti gradus aetatis, i. e. senectutis propria exponitur, sed cardo et medulla omnium quatuor virtutum, ut homines, sive pueri sive adolescentes sive viri sive senes sunt, id, quod cuique aetati propositum est, petant atque sectentur. Magis autem huic, quam me amplecti fateor, sententiae convenit adiectivum μακρὸς quam θνατὸς αἰών (v. 75); qua de causa, postquam diu anceps haesi, ad postremum ab auctoritate Aristarchi, ut quae in Pindaro multo levior sit quam in Homero, recedere ausus sum. Bene vero Hümmerichius meus, Comment. phil. Mon. p. 126, totam hanc sententiam Pindari cum placitis Pythagoreorum de praestantia numeri quaternarii cohaerere exposuit. Possis etiam Platonis quatuor virtutes σωφροσύνην ἀνδρείαν σοφίαν δικαιοσύνην huc trahere, quamquam a nostro poeta philosophus eo discedit, quod iustitiam trium priorum virtutum moderatricem esse voluit.

76. χαῖρε, vale; hoc verbo poeta etiam P. II 67 laudationem et epinicium carmen claudit; iam addit pauca, quae ad moram excusandam valeant —

- πέμπω μειμιγμένον μέλι λευκῷ
 σὺν γάλακτι, κιρναμένα δ' ἔερσ' - ἀμφέπει, 135
 πόμ' αἰόδιμον Αἰολῆσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,
- 80 ὁπέ περ. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, Ἐπ. δ'.
 ὃς ἔλαβεν αἶψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, 140
 διαφοινὸν ἄγ-ραν ποσίν.
 κραγέται δὲ κολοι-οὶ ταπεινὰ νέμονται.
 τίν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοί- 145
 σας, ἀεθλοφόρου - λήματος ἔνεκεν
 Νεμέας Ἐπιδαυρόθεν τ'
 ἔπο καὶ Μεγάρων δέδορ-κεν φάος.

Bergk: ἀπεσι codd. et schol. — τό δέ τι D — 77. suppl. in marg. D — 79. Αἰολῆσιν Boeckh: αἰολίαι BD — πνοαῖσιν V: πνοαῖς BD — 80. περ. D — 83. κλειοῦς D: κλειοῦς B, κλειδὺς V; conf. Pind. fr. 308.

77. suavi et bene temperato potui suum carmen comparat tibiis Aeolice temperatis canendum, id quod cum ipsum per se bonam sententiam praebeat, etiam aptius huic loco fit, si carmen in convivio cantatum esse statuimus, ut O. vii — μειμιγμένον de potu mixto conf. Aelian de an. 15, 1: ἀμείγνουσι γὰρ Ἴνδοι περιγλύκιστον γάλα καὶ οὐ δέονται ἀναμίξαι αὐτῷ μέλι, ὅπερ οὖν δρῶσιν Ἑλλήνες — 78. κιρναμένα δ' ἔερσα non vinum melli et lacti admixtum significat, id quod a rerum natura et hominum usu abhorret, sed liquorem illum ipsum ex commixtione mellis et lactis natum — 79. πόμ' αἰόδιμον, appositionis instar ad τόδε (v. 76) additum est — 80 ss. sero quidem carmen mittitur, sed a poeta, qui ceteros longe superet et etiamsi longo intervallo post proficiscatur, tamen ceteros facile consequatur. Superbam hanc suae artis iactationem hic et O. ii 94 comparatione aquilae graculos clamitantes spernentis et cruentam praedam celeriter capientis illustrat — 83. μὲν similem hic habet vim atque μὴν, ut nomini, cui postponitur, pondus addat; duplex autem vis huius particulae ex confusis longa et brevi vocalibus (MEN = μὲν et μὴν) orta est, ut particulae NTN vocalis et longa et brevis apud Pindarum est — 84. δέδορκεν φάος, longe conspicuum est lumen tuarum victoriarum; cf. O. i 97; conspicuum autem id factum esse significat suo carmine non invita Musa facto. Speciosa vero coniectura Dissenii est ex collato versu 72 profecta, Nemeaeam victoriam ab Aristoclide provectiore aetate, Epidauriam virili, Megarensiem puerili reportatam esse.

NEMEON. Δ'.

TIMΑΣΑΡΧΩ; ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΛΑΙΣΤΗ.

Strophæ.

σ ε σ υ υ ε σ υ υ ε |
 σ ε σ υ υ ε σ υ υ ε |
 ε υ υ ε σ υ υ ε | σ ε σ υ υ ε σ υ υ ε |
 ε υ υ ε σ υ υ ε σ υ υ ε | σ ε σ υ υ ε σ υ υ ε |
 5 ε σ υ υ ε σ υ υ ε σ υ υ ε | σ ε σ υ υ ε σ υ υ ε |
 ε σ υ υ ε σ υ υ ε σ υ υ ε | σ ε σ υ υ ε σ υ υ ε |
 ε υ υ ε σ υ υ ε σ υ υ ε |
 ε υ υ ε σ υ υ ε σ υ υ ε

Argumentum.

Victoria Nemeaea, quam Timasarchus Timocratis filius Aegineta ex illustrissima gente Theandridarum lucta consecutus erat, praeclaro hoc carmine illustratur. Ut enim aliae gentes nobiles Aegineticae, sic etiam Theandridarum gens gymniciis certaminibus impense operam navabat, unde maiores Timasarchi Olympicis Isthmicis Nemeaeis coronis clari exstiterunt. Singularis vero laus huius gentis erat, quod iuxta gymnica studia etiam musica exercebat; inprimis Timocriti, patris Timasarchi, ars fidibus canendi, Euphanis avi epinicia carmina a Pindaro laudantur (v. 14. 90). Alipta Timasarchus Melesia Atheniensi usus erat (v. 93), cuius Pindarus etiam O. viii 54 et N. vi 74 mentionem fecit. Ceterum non sine magno labore et periculo Timasarchum victoriam reportasse versus 28—32 arguunt. — De tempore carminis nihil memoriae proditum est, sed ex varia ratione, qua poeta Melesiam locis laudatis commemorat, elucet hanc victoriam ante O. viii et N. vi, sive ante annum 460 a. Chr., quo anno carmen O. viii factum est, partam esse. Praeterea laetum tum temporis statum rerum publicarum fuisse necdum quidquam periculi Aeginetarum libertati ab Atheniensibus impendisse tota indoles carminis gaudio quasi exultantis declarat. Quod vero Salamina Cypriam inter decora Aeginae poeta recenset (v. 48) et fabulis mythicis utitur, ut quam late Aeginae opes pateant demonstret, hoc ita interpretor, ut specie mythica praesentes res Atheniensium eorumque sociorum Aeginetarum post pugnam ad Eurymedonta per terras et maria dominantium signi-

ficari coniciam. Inde hoc carmen inter 467 et 463, verisimiliter a. 465 scriptum esse statuo; cui sententiae magna quoque favet similitudo rerum et mythorum in hoc et in antecedente carmine N. III tractatorum. Contra Leop. Schmidt, Pind. Leb. p. 447 ex vv. 41–3 collegit hoc carmen a Pindaro ea aetate scriptum esse, qua nondum ad summum artis et famae fastigium pervenisset.

In exordio postquam poeta vim recreatricem poesis post exantlatos labores certaminis illustravit (1–8), statim ad victorias Timasarchi transit, quas etiam pater eius, si etiamtum inter vivos esset, fidibus caneret, filii laudans coronas Nemeis et Atheniensibus et Thebanis ludis partas (9–24). Thebis cum Timasarchus Heraclea vicisset, Herculis et Telamonis societatem armorum gloriosissimam, Troiam expugnatam, Meropes devictos, Alcymoneum superatum succincte refert (25–32). Iam ab hac fabula longius persequenda se revocat, ut suae artis legem secutus obtreptatorum calumniis reiectis ingenii dotes sibi natura ingenitas pandat (33–46). Sic ubi quasi altero prooemio viam ad reliquam partem epinicii perficiendam sibi paravit, Aeginetarum heroum opes quam latissime patuisse exponit: Salamina Cypriam a Teucro conditam esse, albam insulam ponti Euxini ab Achille teneri, Thetidi Phthiam Thessalicam paruisse, in Epiro Neoptolemi progeniem regnare, Peleum Iolcum regnumque perfidi Acasti expugnasse; denique longius, ut in carminibus, quae iuvenibus ad faustos hymenaeos iam adspirantibus scripsit, facere solet, nuptias Pelei et Thetidis deae persequitur (46–72). Inde ubi se ad res praesentes et laudes victoris eiusque gentis revocavit, Theandridarum virtutum insignia documenta Olympiis Isthmiis Nemeis exstare praedicat, avunculi Calliclis victoriam Isthmicam praemio poetico Paria statua potiore dignam esse fatetur, denique Melesiae aliptae dexteritatem imagine a lucta petita ita illustrat, ut simul Euphanem, avum Timasarchi, poeticae artis laurea corona ornet — Uberrima rerum in hoc carmine expositarum copia inde maxime nata est, quod poeta non in una quadam fabula narranda moratus est, sed ad varias fabulas deflexit. Hac in re simillimum hoc carmen est carminum N. III. VI. X. O. XIII, eodem fere tempore factorum, dissimile, ut sola Aeginetica commemorem, carminum O. VIII. N. V. I. V. VIII. Neque defuisse iam inter aequales Pindari, quibus haec rerum abundantia et subitarii transitus ab una ad aliam fabulam displicerent, ex versibus N. IV 33–43 cognoscimus.

De metris.

Carminis huius dulcissimi modi sunt Lydii (v. 45), numeri logaoedici, similes carminis O. IX, nisi quod hoc carmen epodo caret et metra eius graciliora eademque apertiora sunt. Versus enim omnes facile in dipodias ita dividi possunt, ut tripodiis nisi in clausulis versuum locus non relinquatur. Tertius versus quomodo dividendus sit, indicio est caesura post octavam syllabam in omnibus strophis praeter septimam observata. Ultimus versus prima syllaba non anacrusis vice fungi, sed partem primae dipodiae efficere videtur. Tota in strophis componenda eam legem symmetriae poeta secutus est, ut mediam partem principalem ex quatuor versibus constantem (vv. 3–6) bimembris partibus dextra (vv. 1–2) et sinistra (vv. 7–8) cingeret. De affinitate, quae inter metra huius odae et O. IX

et P. VIII intercedit, bene disputavit Graf, Pindars logaoedische Siegesgesänge p. 35. — Carmen a choro in pompa victoris per urbem cantatum esse Boeckhius suspicatus est, cui coniecturae etiam monostrophica compositio carminis patrocinator; v. Prol. LX et arg. P. XII. Quodsi carmen embaterium fuit in dipodias divisum, longiora quam alias in fine singulorum versuum spatia temporum inanum erant. Citharae, quae Aeolico carmini canendo quam maxime idonea fuit, saepius (VV. 5. 14. 44) mentio fit. Denique Pindarum ipsum, ut choro commissanti fidibus praeiret, Thebis Aeginam venisse, versus 74 declarat.

Ἄριστος εὐφροσύνα πόνων - κεκριμένων

Στρ. α'.

λατρός· αἱ δὲ σοφαί

Μοισᾶν θύγατρες ἀοιδαί

θέλξαν νιν ἀπτόμεναι.

5

οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τεύχει

5 γυῖα, τόσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος.

ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει,

10

ὃ τι κε σὺν Χαρίτων τύχα

γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

τό μοι θέμεν Κρονίδα τε Δι - καὶ Νεμέα

Στρ. β'. 15

10 Τιμασάρχον τε πάλαι

ὕμνον προκώμιον εἶη·

δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν

VARIA LECTIO. Inscr. om. B et schol., Τιμασάρχῳ Αἰγινήτῃ παλαιστῇ D — 3. θύγατρες Schmid: θυγατέρες B D — θέλξαν B^{ac} — νιν ἀπτόμεναι B D et schol.: συναντόμεναι coni. Leutsch Philol. 18, 340, συναπτ. Rauchenstein, fort. ἀρδομένην — 4. τόσον Byz.: τόσσον B D — τεύχει B D; Plut. de tranqu. 6 οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσονδε τέγξει μαλθακὰ γυῖα κατὰ Πίνδαρον — 8. ἐξέλη ex scholiis Bergk: ἐξέλοι B D — 9. τό μοι Bⁱ D, τό περ B^a — Δι Boeckh: δι B D — 11. ὕμνον D —

COMMENTARIUM. V. 1 sq. laborum, postquam secunda suffragia nacti sint, optimam medelam festivitatem epiniciorum esse similiter exponit N. III 18. I. VII 2; de metaphora λατρός confer similem φαρμάκον P. IV 147 — 2. σοφαί sapientes filiae Musarum cantilenae esse perhibentur, quod poetae ipsi cognomine σοφῶν gaudent; cf. O. I 9 — 3. θέλξαν aoristi gnomici vim habet: condiunt festivitatem dulcedine attrahentes; de variatis temporibus in sententiis gnomiciis V. N. III 40 — 4. θερμὸν ὕδωρ cf. θερμὰ λουτρά O. XII 19 — 5. τόσσον, pro vulgari ὅσον cf. Hom. Ξ 400. Callim. in Ap. 94, in Del. 246 — φόρμιγγι συνάορος cf. Hom. Od. VII 99 φόρμιγγός θ' ἡ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλεῖη, Apoll. Arg. II 161 φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον, Hor. C. IV 9, 4 verba loquor socianda chordis — 6. ἐργμάτων facta ipsa, non artis opera intellegenda esse comparato versu 84 apparet; hinc illustratur et excusatur locus Horatii multum vexatus C. IV 8, 13 ss. — 7. σὺν Χαρίτων τύχα, cum Gratiarum seu Musarum secunda ope; cf. N. VI 28 σὺν θεοῦ τύχα, N. V 48 Μενάνδρου σὺν τύχα — 8. φρενὸς βαθείας, ex alta et profunda mente, quae ad viscera rerum penetret; conf. βαθυμήτα Χείρων N. III 53 et Vergilianum stat alta mente repostum — 9. θέμεν paene idem atque ἀναθέμεν 'consecrare' valet, ut N. IX 9; Iovis autem Nemeaei ludi erant, quos Timasarchus vicerat — προκώμιον, ut προοίμιον, προάυλιον, primam partem carminis choricum significat

ἡύπυργον ἔδος, δίκᾳ ξεναρκεί κοινὸν 20
 φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμόκριτος ἀελίῳ
 σῶς πατήρ ἐθάλπεται, ποικίλον κιθαρίζων
 15 ἅμα κε τῷδε μέλει κλιθεῖς 25
 ὕμνον κελάδησε καλλίνικον

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶνος ὄρ-μον στεφάνων Στρ. γ'.
 πέμψαντι καὶ λιπαρῶν
 εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, 30
 Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις
 20 οὐνεκ' Ἀμφιτρώωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον
 Καδμεῖοι νιν οὐκ ἀέκοντες ἄνθεσι μίγνυνον, 35
 Αἰγίνας ἔκατι. φίλοισι γὰρ φίλος ἐλθὼν
 ξένιον ἄστν κατέδραμεν
 Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

25 ξὺν ᾧ ποτε Τροίαν κραται-ὸς Τελαμῶν Στρ. δ'. 40

12. ἡύπυργον Schmid: εὐπυργον *BD*, ὑψίπυργον conl. Schroeder — 13. ζα-
 θερεῖ scholiastam legisse putat Lehrs, ζαμενὲς conl. Bergk — 14. σῶς scripsi:
 σὸς codd. et schol., ὃς conl. Pauw — 15. ἅμα scripsi: θάμα codd. et schol. —
 16. ὕμνον . . . πέμψαντι conl. Pauw: ὕμνον . . . πέμψαντα codd., ὕμνον . . . πέμ-
 ψαντος schol., υἱὸν . . . πέμψαντα conl. Bergk — 19—38. in *D* ab alia manu
 exarati sunt — 19. τ' om. *D* — 20. οὐνεκεν *BD* — 23. ξείνιον *BD* — κατέ-
 δραμεν Tricl.: κατέδρακεν *BD* et schol. — 25. κραταιὸς vel κράτιστος conl.
 Schmid: κατεργὸς *BD* —

12. ἡύπυργον pro vulgari εὐπυργον, cf. ad *O.* v 16 — 13. δίκᾳ κοινὸν φέγγος
 quomodo ἡύπυργον ἔδος sive Aegina dicatur, patet collato *O.* viii 26 — 14. σὸς
 πατήρ, quod codices et scholia exhibent, vix sanum est, quia et ante et post
 Timasarchus tertiam personam induit; qua de causa nescio an in vetere scrip-
 tura ΣΟΣ lateat σὸς (cf. *P.* iii 106); nihil autem ad lectionem σὸς defendendam
 similis locus *N.* v 45 valet, ut qui et ipse corruptus sit et medela indigeat —
 15. ἅμα, quod similiter atque *N.* ii 9 ex corrupta lectione θάμα restituendum
 fuit, illustratur Horatiano concines maiore poeta plectro (*C.* iv 2, 31) — 16. ὕμνον
 cum hymnus ipse fascem coronarum mittere dici vix possit, πέμψαντι pro
 πέμψαντα coniectura reponere malui — 17. Κλεωναίου Κλεωναίων, qui Ne-
 meaeos ludos administrabant; v. *N.* x 42 et Prol. lxxvii — 18. λιπαρῶν ap-
 tissimum epitheton Athenarum est ex dithyrambo Atheniensi (fr. 76) sumptum
 — 19. Θήβαις ἐν ἑπταπύλοις iuxta εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν simili loco *O.* xii 17
 defendi potest; sed facilius via interpretandi est, si virgula post Ἀθανᾶν
 posita verba ἐν Θήβαις cum μίγνυνον iunxeris — 20. Ἀμφιτρώωνος παρὰ τύμ-
 βον . . . 24. Ἡρακλέος πρὸς αὐλάν ludi Heraclei non in vetere stadio Herculis,
 quod extra Electrae portam prope fanum Herculis et domum Amphitryonis erat
 (v. Paus. ix 11. Fabricius, Theben p. 21), agebantur, sed in amplo stadio atque
 hippodromo prope Amphitryonis et Iolai commune sepulcrum extra Proetides
 portas; cf. *P.* ix 21. Hunc ad locum, qui in planitie situs erat, cum Timasarcho
 ex Cadmea arce et urbe superiore decurrendum esset, Byzantinos grammaticos
 veterem lectionem κατέδρακεν recte emendasse iudicavi; accusativum ξένιον ἄστν
 ad praepositionem κατὰ verbi compositi κατέδραμεν (ἄστν κατ' ἔδραμεν) quam
 ad participium ἐλθὼν referri praestat — 21. ἄνθεσι μίγνυνον, fronde, qua victores
 obnuere solebant (cf. *P.* ix 134), aut corona myrtea, qua victores ludis Heracleis
 redimebantur; cf. *I.* iii 88 — 25 ss. Herculis et Telamonis contra Troiam et

- πόρθησε καὶ Μέροπα
 καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν
 ἔκπαγλον Ἀλκυνονῆ,
 οὐ τετραορίας γε πρὶν δυώδεκα πέτρῳ 45
 ἦρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας ἱπποδάμους ἔλεν
 30 δις τόσους, ἀπειρομάχας ἑὼν κε φανείῃ 50
 λόγον ὁ μὴ ξυνιείς· ἐπεὶ
 ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

 τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύ-κει με τεθμός 55
 ὦραί τ' ἐπειγόμεναι·
 35 ἴνγχι δ' ἔλκομαι ἦτορ
 νεομηνία θιγέμεν.

30. τόσους Tricl.: τόσους B D — 31 sq. ἐπηρεάζοντα Stob. flor. 46, 12 et schol. Soph. El. 1026 --

Meropes, veteres incolae Coi insulae, expeditiones, quas in vetere aliquo carmine narratas esse constat, similiter perstrinxit N. III 36 ss. I. VI 31 ss. Copiosius eandem fabulam tractavit in hymno, cuius exstant fr. 50 s. (cf. schol. Apoll. Rhod. I 1289). Similia de Peleo praedicavit fr. 172 — 26. πόρθησε et ad urbem Troiam et ad homines referri posse docet similis usus verbi ἔπερσε N. III 37 — 28 ss. schol.: οὐ πρότερον οὐν φησὶν ἀνέλλε τὸν Ἀλκυνονῆα Ἡρακλῆς, πρὶν τὰ ἄρματα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀλκυνονῆως βληθῆναι· μετὰ γὰρ τὸ συντρίψαι αὐτοῦ δώδεκα ἄρματα καὶ εἰκοσιτέσσαρας ἄνδρας λίθῳ μεγίστῳ, τὸ τελευταῖον κατ' αὐτοῦ (Herculis) τὸν λίθον ἔρριπεν, ὃν τῷ ῥοπάλῳ ἀποσεισάμενος οὕτως ἀπέκτεινε τὸν Ἀλκυνονῆα, καὶ φασὶν κείσθαι τὸν λίθον ἐν τῷ ἱσθμῷ. λέγεται δὲ τότε συμπαρεῖναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸν Τελαμώνα. Inde subiectum verbi ἔλεν Alcyoneum esse patet non Herculem. Ceterum in vasis pictis Alcyoneus a Minerva consopitus ab Hercule opprimitur, qua de differentia fabulae v. Köpp, Arch. Zeit. 1884 p. 31 et Robert, Herm. 19, 173 ss. — δις τόσους, aurigas et pugnatōres — 32. scholiasta comparat versum Sophoclis fr. 209: τὸν δρῶντα γὰρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται· quem versum eo aptius comparavit, quod ex Sophoclis fabula cognata Ἡρακλῆος ἐπὶ Ταϊνάρῳ sumptus erat. Merito autem ex his verbis scholiastae collegerunt Timasarchum quoque non sine vulneribus victoriam consecutum esse.

33. τεθμός, norma carminis, quae cum et ad naturam carminis epinicii universam (cf. I. VI 19) et ad eam, de qua inter poetam et victorem convenerat, formam (cf. P. XI 41) et magnitudinem (cf. Prol. xcvi adn.) pertinere possit, hoc loco magnitudinem potissimum respici ex adiectis verbis ὦραί τ' ἐπειγόμεναι effici mihi videtur; haec enim impedimento poetae erant, quominus longius in fabulis narrandis exspatiaretur. Summam igitur vim verbis τὰ μακρὰ et praepositioni ἐξ verbi ἐξενέπειν tribuo, ut cavendum poetae fuisse putem, ne idem, quod in carmine N. I commisit, tunc quoque committeret, ut fabulam narrandi dulcedine abreptus prorsus victoris eiusque victoriarum oblitus esse videretur. Namque fabulas epinicio intexendi et heroes civitatis cuiusque laudandi morem non universum vituperatum esse, ex iis, quae iam sequuntur, satis apparet. Nimirum non statim post hoc emblema (33—43) ad Timasarchum eiusque gentem redit, neque quae de Teucro Achille Neoptolemo Peleo (45—68) narravit, magis quam quae antea (25—32) de Telamone narraverat, ad Aeginetas et victorem Aeginetam pertinent. Verum, ut dixi, non digressiones ipsae et domesticorum heroum laudes Pindaro vitio vertebantur, sed compendiosa brevitās, Simonidis prolixo flumini in fabulis narrandis contraria — 35. ἴνγχι· summo desiderio, metaphora ab amoris lusu, de quo P. IV 214 conferre iuvat, ad alias res translata — νεομηνία· novilunio, quo sacro tempore

ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντιάς ἄλμα
 μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλία· σφόδρα δόξομεν 60
 δαΐων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν·
 φθονερά δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων
 40 γνῶμαν κενεὰν σκότφ κυλίνδει 65

χαμαὶ πετοῖσαν. ἐμοὶ δ' ὅποι-αν ἀρετὰν Στρ. 5'.
 ἔδωκε πότμος ἄναξ,
 εὖ φοῖδ' ὅτι χρόνος ἔρπων
 πεπρωμέναν τελέσει. 70
 ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
 45 Λυδία σὺν ἀρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον
 Οἰνῶνα τε καὶ Κύπρῳ, ἐνθα Τεῦκρος ἀπάρχει 75

36. καίπερ *BD*, κείπερ *Bergk* — 37. ἐπιβουλίας *V* — δόξομεν *Tricl.*:
 δόξωμεν *BD* — 42. ἔδωκε *coni. Mommsen*, vide vv. 32 et 90 — 46. ἀπάρχει
BD: ὑπάρχει *lemma in BD*, ἐπάρχει *coni. Pauw*, ἀποικεῖ *Rauchenstein* —

haec epinicia acta esse videntur; victoria enim ipsa non novilunii, sed plenilunii tempore comparabatur. Quodsi novilunium tangere poeta cupiebat, hoc non tam ad epinicia, quam ad deos et heroes, quorum hic dies sacer erat, pertinebat. Quod autem scholia ad N. III 2 novilunium Apollinis sacrum fuisse tradunt, hoc nescio an ad hunc locum non pertineat; immo si quae deinceps poeta praedicat, reputaveris, novilunium Aeginae Aeaci et heroum domesticorum sacrum fuisse verisimilius duces — 36. *ἐμπα*, quod ex ἐν πᾶν ortum est, cum similiter atque nostrum 'jedenfalls' conditionali enuntiato et praemitti et postmitti possit, *ἐμπα καίπερ ἔχει* idem valere equidem puto, quod vulgo Graeci dicunt καὶ εἴπερ ἔχει . . . ὅμως ἀντίτεινε, unde haec loci sententia evadit: quamvis latum mare te, mi anime, ab adversariis distineat, tamen fortiter calumniis obnitere; in contentionem enim si tu descenderis, praestantia tuae artis et dotes natura tibi insitae elucebunt. Sed iam quaeritur, quinam isti adversarii fuerint et quid Pindaro vitio verterint. Atque veteres quidem grammatici hic quoque aemulum Pindari Simonidem respici et carpi putabant (schol.: δοκεῖ δὲ ταῦτα τείνειν εἰς Σιμωνίδαην, ἐπεὶ ἐκεῖνος παρεβάσεσι χρῆσθαι εἰώθε), neque deerunt, qui verba ἔχει βαθεῖαν ποντιάς ἄλμα μέσσον in hanc sententiam interpretari audeant, ut iis adversarium Ceum adsignificari putent, qui mari lato discretus e longinquo tela mittat. Tamen nihil equidem huic argumentationi tribuo, praesertim cum Aeginetici quoque adversarii mari profundo a Thebano poeta discreti essent. Duo vero Pindaro vitio verti poterant, et quod nimia brevitate capita rerum comprehenderet neque epico more fabulam panderet (cf. P. IX 77), et quod digressionibus atque fabulis intexendis adeo vacaret, ut a re proposita deflecteret et munus victoriae praedicandae neglegeret. Horum prius hoc quidem loco ego intellegendum esse duco, ut quod cum verbis ἔνγγι ἔλκομαι νεομηνία διγίμεν et tota carminis forma (v. ad v. 33) melius conciliari possit, licet plerique interpretes contrariam sententiam amplectantur. Nihil igitur cavillationes adversariorum curans Pindarus pergit in sua arte persequenda, ut digressiones ad laudes heroum Aegineticorum non fugiat, sed tamen breviter eas perstringat neque provinciam a victore sibi iniunctam obliviscatur — 44 τόδ' αὐτίκα μέλος, hoc illico carmen velis expansis pande; cf. AP. II 70 μέλος δ' ἐνυμνον ὑφαίνειν — 46. Οἰνῶνα, Aeginae, cui pridem nomen Oenonae fuisse constat — ἀπάρχει de Teucro in colonia remota regnante dictum est ad analogiam verbi ἀποικεῖν. Externo huic regno Teucro opponitur regnum in terra patria (πατρώα) Aiacis, cuius de templo in Salamine insula vide Paus. I 35, 3 —

49. ἐν Εὐξείνῳ schol.: ἔστι δὲ τις ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου καλουμένη Λευκὴ νῆσος, εἰς ἣν δοκεῖ τὸ Ἀχιλλεύς σάμα ὑπὸ Θέτιδος μετασκευασθαι· καὶ δρόμους τινὰς διακύνουσαι διὰ τὰ τοῦ ἥρωος γυναικίαι. cf. Strab. vii p. 307 — 50. Θέτις. schol.: Πηλεὺς ὥχετο εἰς Φθίαν καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων τούτων ἄγων οἰκίε ἐν Φαρσάλῳ καὶ ἐν Θειτιδίῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις. cf. Strab. ix p. 481 — 51. Neoptoleum Troia redeuntem ad Epirum et Molossos delatum esse et ibi regnum condidisse iam in Nostis narratum erat; cf. N. vii 37 — διαπρῶσις, late patienti, ad exemplum Homericum P 748 πρὶν ὀλῆεις πεδίοιο διαπρῶσιον τευνηκῶς — 52. κατάνεινται, ad maris oram de superiore regione Dodonaea descendunt; cf. Hor. C. i 17, 11: *Usticae cubantis levia saxa* — 54. Ἰαολόκῳ, olim a Pelasgis, unde regio tota Pelasgis audiebat, habitatam Peleus cum expugnasset, Haemonibus sive Thessalis tradidit; qua de re cf. N. iii 34. v 36 ss. — 55. προστραπὼν, aggressus hostili manu; eidem verbo activam vim tribuit Soph. El. 1193 *τίς γὰρ σ' ἀνέγκη τῆδε προστρέπει βορρῶν* — 57 ss. fabulam ascivit ex Hesiodi Eoeis fr. 110: Acastus, Peliae filius, Hippolytae uxoris mendaci fraude adductus in saltibus, quos feri Centauri tenebant, enseum artificiosum per insidias addidit, ut Peleus, cum eum quaereret, a Centauris opprimeretur. Quamquam in narranda hac fabula scholiastae Pindari et Apollonii Arg. i 224 ab Hesiodo et Pindaro ita recedunt, ut Peleum, cum solus in silvestri regione relictus esset, enseum ad feras feriendas a Mercurio accepisse ferant. De tota fabula cf. Holzinger ad Lycophr. 328 — 58. *χρῶσάμενος*: cum perfidas artes Hippolytae expertus esset, nisi coniecturam *χρῶσάμενος* (cf. Hom. φ 212) recipere praestet — 59. *δαιδάλῳ μαχαίρῳ*, quod in proverbium abiit (v. Zenob. v 21), enseum Daedali arte factum significat; Hesiodus l. l. eum dixerat *μάχαιραν καλὴν, ἣν οἱ ἔτευξε περίκλυτος Ἀμφιγυῆης*. Correcturam Didymi *δαιδάλῳ* quamvis facilem et Hauptio opusc. ii 262 probatam recipere veriti sumus propter articulum τᾶ, qui nisi genitivus inter eum et nomen intericiatur, omni vi caret. Pindarus igitur similiter atque figulus vasculi

- 60 ἐκ λόχου Πελῖαιο παῖς, ἄλαλκε δὲ Χείρων.
καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερεν· 100
πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασυμαχάνων τε λεόντων
ὄνυχας ὀξύτατους ἀκμάν
τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων
- 65 ἔγαμεν ὑψιθρόνων μίαν - Νηρείδων· Στρ. θ'. 105
εἶδεν δ' εὐκνυκλον ἔδραν,
τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες
πόντου τ' ἐφεξόμενοι
δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐγγενὲς αὐτῷ. 110
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν. ἀπότρεπε
70 αὐτίς Εὐρώπην ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός· 115
ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.
- Θεανδρίδαισι δ' ἀξιγνύων ἀέθλων Στρ. ι'.
κᾶρυξ ἑτοῖμος ἔβαν 120
- 75 Οὐλύμπιά τε καὶ Ἴσθμοί
Νεμέα τε συνθήμενος,
ἔνθα πείραν ἔχοντες οἰκαδὲ κλυτοκάρπων
οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων, πάτραν ἴν' ἀκούομεν, 125

61. ἔφερεν D — 62. θρασυμαχάνων em. Hermann collato O. vi 67: θρασυ-
μαχᾶν B D — 64. τε: τ' ἢ conl. Bergk, fort. τε δφειν. — 68. ἐξέφαναν conl.
Bury — ἐγγενὲς ex scholiis Rittershusius: ἐς γενεάς B D, ἐς γένος Tricl., ἐς
γένος Ursinus, ἐς γέρας Pauw — 70. Εὐρώπην: εὔπορον conl. Kayser, εὐρωπᾶν
Bergk, εὐορμον Leutsch — 75. Οὐλ. Schmid: Ὀλυμπ. B D — 77. νέον D^{ac} —

litterati apud Wieseler, Theat. ix 14 Vulcanum nomine Δαιδάλον indicasse
videtur, id quod nuper comprobavit Töpfer Attische Genealogie p. 168, reiecit
Wilamowitz Nachr. d. Gött. Ges. 1895 p. 222 — 60. Χείρων . . . ἔκφερεν· Chi-
ron Peleo opitulatus necem cruentam arcuit, unde ille quod Iovis consilio
constitutum erat fatum ad exitum perduxit — 62. De Thetide Nerei filia, ut
amplexus Pelei effugeret, varias formas induente, ut in ignem, leonem, dra-
conem mutaretur, nota omnia et iam ab Homero Il. xviii 432 significata sunt
— 64. σχάσαις inhibens; cf. P. x 51 κῶπην σχάσον — 65. ἔγαμεν· Πηλεὺς· verba
enim τᾷ Δαιδ . . . Χείρων parenthesi interiecta sunt — 66. εὐκνυκλον ἔδραν·
schol.: κνυκλωτέρες, sedem in orbem et circuitum conformatam; fabulam de
diis dona nuptialia offerentibus eximie illustravit Catullus carm. 64 et Clitias
pictor; v. ad P. iii 94.

69. ad laudem domus victricis redit — Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον, iter ultra
Gades versus occidentem; cf. N. iii 21 — 73. Θεανδρίδαισι· schol.: φρατρία τις
ἀπὸ τινος Θεάνδρον προγόνου ἐνδόξου τῶν περὶ Τιμάσαρχον, ᾧ γέγραπται ἡ
ᾠδή — 75. συνθήμενος, pactus sponsione facta inter poetam et victorem eius-
que gentem; cf. Prol. xcvi; quinam autem ex Theandridis Olympia vicerit,
neque ex hoc carmine ipso neque ex scholiis cognoscitur — 77. ἴνα ad οἰκαδὲ
referendum est; Aeginae igitur gens (πάτρα) Theandridarum epiniciis carminibus
praeter ceteras gentes insignis fuisse dicitur, quod non solum victorias multas
reportaverant, sed etiam carminibus eas illustrandas curaverant —

Τιμάσαρχε, τῶν ἐπινικίοισιν αἰδαῖς
 πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
 80 μάτρω μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις 130

στάλαν θέμεν Παρίου λίθου - λευκοτέραν· Στρ. ια'.
 ὁ χρυσὸς ἐψόμενος
 ἀνγὰς ἔδειξεν ἀπάσας,
 ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν 135
 ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει
 85 φῶτα· κείνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἔμαν
 γλῶσσαν εὐρέτω κελαδῆτιν Ὀρσοτριάνα, 140
 ἦν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
 θάλλησε Κορινθίοις σελίνους·

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων γεραι-ὸς προπάτωρ Στρ. ιβ'. 145
 90 σὸς ἄεισεν τότε, παῖ.
 ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι·
 τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις ἴδῃ,
 ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι. 150
 οἷον αἰνέων κε Μελησίαν ξριδα στρέφου,

πάτραν ἦν' Hermann: πάτρανιν D^{ac}, πάτραν νιν B D^{pc} — 78. τῶν codd: σάν Hermann — 82. ὁ χρυσὸς δ' ἰψ. conl. Boeckh — 87. ἦν' ἐν codd.: ὃς ἐν conl. Rauchenstein, ἐνεκ' Mommsen — 88. θάλλησε Schmid: θάλησε codd.; cf. N. x 42 et Prol. xi — 90. σὸς ἄεισεν τότε (ποτε Hermann) παῖ conl. Rauchenstein: ὁ σὸς ἀείσεται παῖ codd. et schol. — 91. ἄν τις ἴδῃ ex scholiis Hermann: ἄν τις τόχῃ codd., ἀντα τόχῃ vel ἀντιτύχῃ Mingarelli — 93. οἷον D Didymus: οἷον Ari-

81. columnam Pario marmore candidiorem dicit carmen epinicum; cf. N. v in. et Hor. C. iv 8, 13: *non incisa notis marmora publicis clarius indicant laudes quam Calabrae Pierides*. Candorem idem Horatius C. i 19, 4 comparatione Parii marmoris illustrat: *Glyceræ nitor splendentis Pario marmore purius* — 82. verba ὁ χρυσὸς . . . φῶτα, quibus res in protasi significata confirmatur, media inter protasin (v. 80 s.) et apodosin (v. 85 ss.) interiecta sunt; paratactica autem structura ea comparationem auri et hymni exhibent, ut haec sit versuum sententia: marmorea columna praestantius monumentum carmen est, quod ut aurum igne coctum omnibus luminibus clarescit (cf. O. i in.), ita res bene gestae carmine illustratae hominem regibus parem reddunt — 87. ἦν' ἐν ἀγῶνι· ἦνα ad genetivum Ὀρσοτριάνα, qui a nomine verbali κελαδῆτιν pendet, referendum est, nisi forte coniunctioni ἦνα hic non localis aut finalis sed modalis vis inest, ut cognata particula ὅπα et 'ubi' et 'quo parto' significat. De animis mortuorum apud inferos vivere pergentibus confer Erw. Rohde, *Psyche* p. 496 — 89. Εὐφάνης avus maternus Timasarchi et pater Calliclis fuisse dicitur, qui filium suum Calliclem, ut Timasarchum eius pater Timocritus, carmine illustraverat — 91. ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι· respicit proverbium *ἥλιξ ἥλικα τέρεται* — 93. sub finem carminis eximie poeta Melesiam Atheniensem, aliptam Timasarchi, imaginibus a palaestra ductis ornat; ad luctam enim pertinent non solum vocabula ἀπάλαιστος et ἐφεδρος, sed etiam verba στρέφειν torquere, πλέκειν flectere, ἔλκειν trahere — οἷον, si recte se habet, neque ad αἰνέων neque ad ξριδα, sed ad phrasin ξριδα στρέφου referendum est —

ρήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκειν,
 95 μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,
 τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

155

starchus, utrumque *B*, οἶον coni. Ahrens, οἶαν Boeckh — *ἔριδας* v. l. schol. —
 94. ἔλκει *B*^{ac}, fort. ἔλκων — 95. μαλακὰ coni. Schmid: μαλθακὰ *BD*.

94. ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκειν, qui in oratione, ut athleta in lucta, difficilis est ad trahendum, i. e. trahendo depugnari non potest — 96. τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος: Pindaro observatum esse Archilochi fr. 88 τραχὺς τε καὶ παλιγκότος Schneidewinus scite observavit.

NEMEON. Ε'.

ΠΥΘΕΑ, ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

Strophae.

- ἰ ὦ - ὦ ἰ ὦ - | ἰ ὦ - ἰ ὦ - - | ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - ὦ - - | ἰ ὦ - ὦ ἰ ὦ - ὦ ἰ - - |
 ἰ ὦ - - ἰ ὦ - - | ἰ ὦ ὦ
 - ἰ ὦ - - | ἰ ὦ ὦ - ἰ ὦ ὦ |
 5 - ἰ ὦ - ὦ ἰ ὦ - ὦ ὦ |
 - ἰ ὦ ὦ - ἰ ὦ - - | ἰ ὦ - ἰ ὦ - ὦ |

Epodi.

ὦ ἰ ὦ - ὦ - ὦ | ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ |
 ἰ ὦ - ὦ - - | ἰ ὦ - ὦ | ἰ ὦ - - ἰ ὦ ὦ |
 - ἰ ὦ - ὦ - - | ἰ ὦ - ὦ ἰ ὦ - |
 - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ἰ ὦ | - ὦ - ὦ | ἰ ὦ - |
 5 - ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ | ὦ - - ἰ ὦ - ὦ |

Argumentum.

Pytheas Lamponis filius Aegineta e nobilissima gente Psalychidarum (v. I. vi 63), cuius victoriam Nemeaeam hoc carmen illustrat, gentilis, sed non filius Lamponis eius fuit, qui pugnae Plataeensi interfuit et ab Herodoto ix 78 unus ex principibus Aeginetarum fuisse dicitur: ἐν δὲ Πλαταιῇσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινητέων ἦν Ἀάμπων Πυθέω Αἰγινητέων τὰ πρῶτα. Illum enim Pytheae filium dixit Herodotus, hunc nostrum Cleonici Pindarus (I. v 55. vi 16). Frater minor Pytheae Phylacida fuit, cuius Isthmicas victorias duas Pindarus I. v et vi praedicavit. Praeterea avunculus (μᾶτρός) eius Euthymenes gymniciis ludis operam dederat (N. v 41. I. vi 62), et avi materni Themistii insignia duarum victoriarum Epidaurearum in vestibulo fani Aeacei suspensa erant (N. v 53) — De tempore carminis hoc quidem constat, Pytheae victoriam Nemeaeam, cum in carminibus I. v 19. vi 4. 61 ea respiciatur et carmen hoc Nemeaeum tamquam prima libatio domus Lamponis oblata esse dicatur (I. vi 2), ante Isthmicas victorias Phylacidae reportatam esse. Neque exiguum temporis intervallum inter N. v et I. v intercessisse videtur, quoniam Phylacida frater ad alterum illud certamen

Isthmicum a Pythea institutum esse traditur I. v 49. Iam cum carmen I. v non longe post pugnam Salaminiam scriptum sit (v. I. v 48), hoc carmen Nemeaeum ante eam scriptum esse necesse est, probabiliter Ol. 74, 4 = 481 a. Chr. vel Ol. 74, 2 = 483 a. Chr. Denique quo certaminum genere Pytheas vicerit, non plane exploratum est. Pancratio quidem eum vicisse poeta aperte N. v 5 et I. v 60 declarat, sed num puer vicerit, valde dubium est. Nam quod in codice optimo B huic carmini inscriptum est *Πυθέα παῖδι Αἰγινήτῃ*, inde effici quidem videtur Pytheam puerum vicisse; sed cum titulorum Pindaricorum fides incertissima sit et puerorum pancratium Olympiae demum Ol. 145, Delphis Ol. 108 institutum sit (v. Paus. v 8, 11. x 7, 8; cf. Prol. lxxi), parum credibile est Nemeae iam Ol. 74 duo genera pancratii distincta fuisse. Quae cum ita sint, aut ab librario codicis B ex versu sexto notionem pueri sumptam esse, aut ante vel post *παῖδι* nomen patris Lamponis in codice illo excidisse puto.

Carmen ipsum si quod aliud metaphoris et imaginibus egregie splendet, idem tamen quod iusto magis versicolor est et ab alia in aliam rem magis transilit quam commode transit, ardoris iuvenilis vitia prodit. Splendido igitur in exordio comparatione epinicii cum statua facta poeta animum suum cohortatur, ut Pythae iuvenis victoriam Nemeaeam, qua heroas Aeginetas et patriam insulam eximie ille illustraverit, carmine praedicet (1–8); hanc autem insulam claram factam esse Iovis beneficio preces trium filiorum Aeaci exaudientis (9–13). Iam trium filiorum mentione facta poeta dissidia fratrum, Phoci nefandam caedem, Pelei et Telamonis fugam recordatur, sed has res tristes se ait silentio premere malle, decora potius gentis sibi illustranda esse (14–21). Atque iam unum ex decoribus illis hymnum fuisse refert, quo Musae in nuptiis Pelei et Thetidis fata mariti et nymphae cecinissent, insidias ab impudica Acasti uxore Peleo structas et Thetidis coniugium pio heroi tamquam praemium pudicitiae a Iove et Neptuno donatum (22–37). Hinc satis audacter ad Neptunum praesidem Isthmicorum certaminum, quae nescio an iam tum Phylacida aut Pytheas ipse obire meditatus sit, poeta transit (37–40). Deinde saltu etiam audaciore Isthmicis ludis adnectit Aegineticam victoriam Euthymenis, avunculi Pythae, Pythae ipsius victorias Nemeaeam Megarenses Aegineticam, denique Themistii, unius ex cognatis Pythae, Epidaureas (41–54).

Pythae, cui hoc carmen factum est, etiam in epiniciis fratris Phylacidae (I. v 19. 59. vi 58) mentio fit. Idem praeterea in fragmento carminis, quod scholia ad inscr. I. v servaverunt, commemoratur, quo Isthmia eum vicisse, sed iam mortem occubuisse poeta significat.

De metris.

Carmen hoc ad antiquam normam dactylo-epitriticorum carminum compositum ex pedibus epitritis et tripodiis dactylicis constat, quibus una in epodo tetrapodia dactylica (ep. 6) et in strophis simile colon logaoedicum (str. 2; cf. O. vi 5. xiii 3) admixtum est. Idem similiter atque O. iii fere continuis numeris decurrit, unde strophae versus 3–5, epodi 2–3 singulas in periodos coniungere malim et in epodi medio versu 34 caesuram neglectam aegre feram. Pompae chorive gradientis nullum in-

dicium exstat; immo comparatione cum choro Musarum, in quo medio Apollo deus stans citharam plectro pulsatur, versibus 22—24 instituta effici videtur in hoc quoque carmine choro canenti poetam fidibus ita praecinuisset, ut uno loco fixus maneret neque choreas duceret.

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', Στρ. α'.

ὥστ' ἐλινύσονται φεργάζεσθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτὰς βαθμίδος
ἔσταότ'· ἀλλ' ἐπὶ πάσας δολιάδος ἐν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδά, δ
στεῖλ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλοις, ὅτι

Λάμπωνος νῆος Πυθίας εὐρουσθενῆς

δ νίκη Νεμείοις παγκρατίου στέφανον,

οὕτω γένυσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας δῶπρον, 10

ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἦ- Ἀντ. α'.

ρωας αἰχματὰς φυτευθέντας καὶ ἀπὸ χρυσεῶν Νηρηίδων

Αἰακίδας ἐγέραρεν ματρώπολιν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν 15

VARIA LECTIO. Inscr. Πυθία παιδί (fort. Λάμπωνος παιδί) Αἰγινήτη ὁδῇ ε' B, Πυθία νῆσ Λάμπωνος παγκρατιστῇ D — 1. ἐλινύσσ. D — 2. in marg. add. D — πάσας Tricl.: πάσης BD — 5. νίκη Heyne: νικῇ BD, νικῇ Bergk — 6. γένυι coni. Hermann — οἰνάνθαν δῶπρος coni. Pauw — 7. νηρηίδων BD — 8. ἐγέραιρε BD: ἐγέραρε ed. Rom. —

COMMENTARIUM. V. 1 ss. Carmen epinicium statua potius esse exponit, quod non ut illa eodem loco fixum maneat, sed tamquam navigium super omnia maria famam victoris diffundat. Huius vero comparationis lepidam, licet commenticiam, causam scholia afferunt hanc: Pindarum carminis mercedem tria milia drachmarum poposcisse, quod primum recusasse gentiles Pythaeae victoris, quando signum aeneum tanta pecunia comparari posset, postea autem, cum carmine magis quam signo famam hominis illustrari cognovissent, non invitos dedidisse. Sententiam Pindari reddit Horatius C. IV 2, 17: *sive quos Elea domum reducit | palma caelestes pugilem equumve | dicit et centum potiore signis | munere donat*. De statu victorum Pindari aetate positae copiose disputat Jebb, Journal of Hell. stud. III 175 ss. — αὐτὰς = τὰς αὐτὰς, quod dicendi genus Pindari et Homeri esse constat — 2. apte poeta de maiore navi praepositione ἐπὶ, de parva lintre praepositione ἐν usus est; bene idem in insula mercaturae studiosa imagine navigationis divulgationem famae illustravit — 5. νίκη στέφανον, consecutus est victoria coronam; sic νικῶν χαλκόν N. x 48, νικῶν τρίποδα append. epigr. 79 — 6. ματέρ' οἰνάνθας δῶπρον si recte se habent, poeta δῶπρον non autumnum, sed aestatis calorem intellexit, quam similem vim huic vocabulo poeta tribuit I. II 5; de comparatione lanuginis barbae cum viteo germine confer Eur. Phoen. 1160 οἰνωπὸν γένυν — 7. schol.: ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνός: Τελαμών καὶ Πηλεΐδης, qui filii Aeaci, filii Jovis, et Endaidis, neptis Saturni, erant; schol.: Κρόνον μὲν γὰρ Χείρων καὶ Φιλύρας, Χείρωνος δὲ Ἐνδρῆς, Ἐνδρῆδος δὲ Τελαμών καὶ Πηλεΐδης ἐξ Αἰακῶ. Atque hoc quidem loco Pindarus re vera Endaidem pro Chironis filia Saturnique nepte habuisse videtur, quamquam aliis locis Chironem, quippe quem Achillis et Iasonis magistrum dixerit, minorem natu quam Aeacum fuisse statuit et alii scriptores (v. Prol. cxx) Endaidem non Chironis, sed Scironis filiam fuisse perhibebant. Nimirum in permutatis his nominibus (Chironis et Scironis) historiae fabularis scintillae simultatis Atheniensium et Aeginetarum latent, neque scio an Pindarus in hac fabula et in ea, quam de Aeaci auxilio a Graecis omnibus implorato N. VIII 10 exposuit, auctor interpolatae et corruptae veteris traditionis existiterit — Νηρηίδων ex quibus et Phocus Aeaci filius et Achilles Pelei filius nati sunt — 8. ματρώπολιν hic matris urbem sive Aeacidarum patriam (cf. Soph. Ant. 1122

τάν ποτ' εὐανδρόν τε καὶ ναυσικλυτὰν
 10 θέσαντο παρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου
 στάντες, πίπταν τ' εἰς αἰθέρα χείρας ἅμᾳ 20
 Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ καὶ βία Φώκου κρέοντος,

ὁ τὰς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια τίκτ' ἐπὶ ῥήγμινι πόντον. Ἐπ. α'.
 αἰδέομαι μέγα Φειπεῖν ἐν δίκᾳ τε μὴ κεκινδυνευμένον, 25
 15 πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον, καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
 δαίμων ἀπ' Οἰνῶνας ἔλασεν.
 στάσομαι. οὐ τοι ἔπασα κερδίων 30
 φαίνουσα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκές·
 καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπῳ νοῆσαι.

εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν Στρ. β'.
 ἢ σιδαρίταν ἐπαινήσαι πόλεμον δεδόκηται, μακρὰ μοι 35

12. ἐνδαΐδης D — 13. ὃν Schmid: τὸν BD — τίκτ' D — ἐπὶ ῥήγμ. Mommsen; conf. P. i 45 — 15. δὴ B: δὲ D — 17. ἀτρεκές Bergk: ἀτρεκής (ἀτερκ. D) BD — 19. σιδαρ. Heyne: σιδηρ. BD —

Βακχᾶν ματρόπολιν Θήβαν) significat; contra vulgaris vis urbis, quae mater aliarum urbium fuerit, eidem nomini est P. iv 20 — 9 ss. schol.: φασὶ γὰρ ἀρχμοῦ ποτε πιέζοντος τὴν Ἑλλάδα, ἔνιοι δὲ κατακλυσμοῦ, συνειδόντας τοὺς Ἕλληνας καθικετεῦσαι τὸν Αἰακὸν ὡς ὄντα παῖδα Διός, ἐξαιτήσασθαι τῶν τότε συνεστώτων κακῶν τὴν ἱστίαν· τοῦτον δὲ εὐχόμενον ἀποθεραπεῦσαι τὰ δεινὰ, καὶ οὕτω διὰ τὴν τῆς Ἑλλάδος σωτηρίαν Ἕλληνας παρὰ τοῖς Αἰγινηταῖς τετιμῆσθαι Δία· quo cum scholio conspirant schol. N. viii 19. Isocr. 9, 14. Diodor. iv 61. Paus. ii 29, 7. i 44, 9. At haec fabula non prorsus in hunc locum quadrat, quandoquidem hic poeta non procures Graeciae, sed filios Aeaci manibus sublati orantes facit, nisi forte homines precantes, qui in vestibulo Aeacei delineati erant (v. Paus. ii 19, 7) tum quidem Pindaro filii Aeaci esse videbantur, postea autem pro legatis Graecarum civitatum auxilium pii Aeaci implorantibus (N. viii 10) venditati sunt, quam rem fusius exposui in Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 16 ss. — 10. θέσαντο 'precati sunt' vulgo veterum grammaticorum auctoritatem secuti interpretantur; equidem θέσαντο aequae atque θέσαν O. i 66 a verbo τίθημι descendere duco neque video quo iure nova et inaudita radix θεσ graecae linguae obtrudatur. Nam qui ad hanc sententiam, quam etiam Georgio Curtio Etym.⁶ 520 placuisse miror, comprobendam afferuntur loci Apoll. Arg. i 824 et Callimachi hymn. vi 48 Alexandrinorum poetarum sunt, Hesiodi autem et Archilochi laciniae breviores sunt, quam ut quidquam ex iis concludas; restat unum Homericum ἀπόθεστος Od. ρ 296, quod falsa analogia similiter atque θεόσδοτος excusare malo quam ad novam neque in ceteris linguis Aricis usurpatam radicem θεσ statuendam abuti — 12. βία Φώκιο periphrastice pro Φῶκος, unde poeta pergit ὁ τὰς θεοῦ, cf. P. xi 61 — 13. fabulam de Psamatia ab Aeaco amata latius tractat schol. Eur. Androm. 887: μίγνεται Αἰακὸς Ψαμάθῃ τῇ Νηρείῳ εἰς Φῶκην ἡλλαγμένη διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι συνελθεῖν· καὶ τεκνοῖ ἐκ ταύτης παῖδα τὸν Φῶκον, ὃν ὁ Πηλεὺς ἀνέλεν ἐπιβουλεύσας διὰ τὸ ἐν τοῖς ἀγῶσι διαφέροντα αὐτὸν εἶναι Πηλέως καὶ Τελαμώνος — 15. λίπον εὐκλέα νᾶσον concesserunt Telamon Salamina, Pelus Phthiam Thessalicam, pulsi a Furiis parricidium ulciscētib; v. schol. ad h. l. et Apoll. Arg. i 91 — 16. στάσομαι: egregie ante hoc verbum poeta cursum versus catalexi inhibuit. De re ipsa confer O. i 52 — 19. αἰ δ' ὄλβον κτλ.: abominanda facinora silentio premere malo; ut si de praedicandis rebus bene gestis agitur, magno

- 20 αὐτόθεν ἄλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔγω γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμάν·
καὶ πέραν πόντοιο πάλλονται αἰετοί. 40
πρόφρων δὲ καὶ κείνοις ἔειδ' ἐν Παλίφ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός, ἐν δὲ μέσαις
φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάγλωσσον χρυσέφ' πλάκτρῳ διώκων
- 25 ἀγέλτο παντοίων νόμων. Ἄντ. β'. 45
αἱ δὲ πρῶτιστον μὲν ὕμνησαν Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν,
Πηλέα θ', ὥς τέ νιν ἄβρὰ Κρηθεῖς Ἰππολύτα δόλφ' πεδάσαι
ἤθελε, ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπὸν 50
πέισαισ' ἀκούταν ποικίλοις βουλευμάσιν,
ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
30 ὥς ἄρα νυμφείας ἐπείρα κείνος ἐν λέκτροις Ἀκάστον 55
- Ἐπ. β'.
εὐνᾶς · τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν· πολλὰ γάρ νιν παντὶ θυμῷ
παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δ' ἄρ' ὄργαν' κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι·
εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν, ξεινίου πατρὸς χόλον 60

20. ἔγω γον. Byz.: ἔγω γουν. BD — ἐλαφρὸν coni. Schmid: ἐλαφρὰν BD — 22. ἀκείνοις codd. — εἶδ' ἐν coni. Pauw: αἶδεν Schmid, αἶδει BD — 23. ὁ om. B^{ac} — μέσαις B, μοίσσαις D — 26. Κρηθεῖς Heyne: κρηθῆς codd. — Ἰππολύτα: Ἰππολύτου θυγάτηρ interpretantur scholia hic et N. iv ss — 27. ξυνᾶνα D: ξυνεῖνα B — 28. ἀκούταν: Ἀκαστον coni. Bergk — ποικίλοι D — 29. συνέπαξε B: συνέπλεξε D — 30. ἀκάστα D — 32. τοῦ δὲ ὄργ. codd.: τοῖο δ' ὄργ. coni. Hermann, τοῦ δ' ἄρ' ὄργ. Rauchenstein —

impetu ferar, ut latum spatium transiliendum mihi sulco ducto signare possis. Schol.: ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεντάθλων, οἷς σκάμματα σκάπτονται, ὅταν ἄλλωνται· ἐκείνων γὰρ κατὰ τὸν ἀγῶνα πηδῶντων ὑποσκάπτεται βόθρος ἐκάστον τὸ ἔλμα δεικνύς, unde proverbium ὅπερ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, de quo vide Eust. ad Hom. Od. viii 198. Iuvenem rastro fossam ducentem in vase agonistico habes ap. Bötticher, Olympia n. 7 — 21. αἰετοί· aquilae generositatem suae Musae comparat etiam N. iii 80.

22. transit ad fabulam de Musis Peleo et Thetide carmina nuptialia canentibus — καὶ κείνοις· ut ipse Pytheae, sic etiam Peleo, uni ex Aeacidis, Musarum chorus carmen in Pelio monte cecinit — 23 s. conferre iuvat hymni Apoll. Pyth. init., ubi Apollo fidibus praeit Musis voce canentibus; hic autem Apollo fidibus canens medius (ἐν μέσαις) circumfunditur a choro Musarum — 25. παντοίων νόμων· varios carminum modos praeit Apollo, ut ab alio ad aliud carmen transeat; rem illustrat Aristoph. Ran. 382 ss., ubi coryphaeus chorum adhortatur ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν τὴν καρποφόρον βασιλείαν κελადεῖτε· cf. Stesich. fr. 46 μέτειμι δ' ἐφ' ἑτερον προοίμιον — Διὸς ἀρχόμενοι· cf. N. ii in. et Hor. C. i 12, 13 — 26 ss. eandem fabulam attigit N. iv 57 ss., similes fabulas collegit Wilamowitz, Eur. Hipp. 34 — 26. Κρηθεῖς· Crethei filia; v. Prol. cxvi. Hippolyta altera quaedam Putiphar est; nimirum tales narratiunculae mutatis nominibus ab alio populo ad alium populum migrare solent — 27. ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπὸν· custodem sive regem Magnetum amicum et sodalem Pelei — 32. λιτάνευεν· imperfecto sua vis conaminis est, quae clare apparebit, si aoristum κατένευσεν v. 34 contuleris — 33. ἀπανάνατο· cf. Hom. Od. x 397 ἀπηνήασθαι θεοῦ εὐνήν — ξεινίου πατρὸς· quod hospitalis Iovis iram veritus esse dicitur, inde colligas Peleum exulem hospitio Acasti usum esse —

- δείσαις· ὁ δ' ἐφράσθη κατένευ-
 σέν τέ Φοι ὀρσινεφῆς ἐξ οὐρανοῦ
 35 Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὥστ' ἐν τάχει
 ποντιάν χρυσалаκάτων τινὰ Νηρείδων πράξειν ἄκοιτιν, 65
- γαμβρὸν Ποσειδάωνα πεί- Στρ. γ'.
 σαις, ὅς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν θαμὰ νίσσεται Ἴσθμὸν Δωρίαν·
 ἐνθα μιν εὐφρονες ἱλαὶ σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται, 70
 καὶ σθένει γυῖων ἐρίζοντι θρασεῖ.
- 40 πότμος δὲ κρίνει συγγενῆς ἔργων περὶ
 πάντων. τὸ δ' Αἰγίναθεν ἄπ', Εὐθύμενες, 75
 Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.
- ἦτοι μεταίξαντα καὶ Ἀντ. γ'.
 νῦν τεὸς μάτρως σ' ἀγάλλει καὶ σου ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθία. 80

36. ποντιάν Heyne: ποντίαν codd. — πράξον D — 37. κλειτὰ D⁹⁰ — νίσσεται. BD — 38. ἐνθα μὲν coni. Mingarelli — 40. συγγενῆς D — 41. Αἰγίναθεν ἄπ' scripsi praeunte Mingarellio, qui Αἰγίναθεν ᾧ proposuerat: Αἰγίνα θεᾶς codd. et pars schol., Αἰγίνα θεοῦ Schmid quem recentiores editores secuti sunt — 43. τεὸς μάτρως σ' ἀγάλλει καὶ σου ὁμόσπορον ἔθνος Πυθία scripsi scholiorum vestigia secutus: τεὸς μάτρως ἀγάλλει κείνον ὁμ. ἔθν. πυθίας codd.; prima verba sic iam refingere malim: τὲ (= σέ, cf. O. I 49) τεὸς μάτρως ἀγ. —

34. κατένευσεν... ὥστε πράξειν cf. Thucyd. viii 88 ἐπαγγελλόμενοι ὥστε βοηθεῖν — 36. πόντιος cum semper vim adiectivi habeat, non ποντίαν τινὰ, sed ποντιάν Νηρείδων τινὰ poetam dixisse veri simile est — 37. γαμβρὸν Ποσειδάωνα dicit, quod Neptunus, qui Amphitritam, unam ex Nereidibus, uxorem duxerat, Peleo, Thetidis marito futuro, affinitate iunctus erat — Αἰγᾶθεν Aegaeus Neptuni sacras fuisse iam Homerus II. viii 203 dixerat, Pindarus autem Neptunum Aegaeus Isthmum ludosque Isthmicos petentem fecit, ut a Thetidis nuptiis ad certamina ludorum Pytheamque victorem rediret. Pytheam vero eiusque fratrem Phylacidam iam tum de Isthmicis ludis obeundis cogitasse videri bene Dissenius monuit — 41. πάντων hoc vocabulo transitus ad sequentia fit: omnium cum rerum eventus ab ingenta fortuna et indole pendeat, Euthymenes quoque ceterique gentiles Lamponis virtute sua ad victoriam quasi nati erant.

41. τὸ δ' Αἰγίνα θεᾶς, Εὐθύμενες genuina si haec esset lectio, aut audacissimo saltu poeta a Neptuno praeside ludorum Isthmiorum ad Aegineticos ludos transiret, aut Euthyminenem Isthmia quidem vicisse, sed Aeginae honorem hymni epinicii consecutum esse obscura oratione significaret. Sed alia legisse videtur scholiasta vetus ad v. 67 adnotans: διατὶ ἀνόμασε νῦν τὸν Ἴσθμὸν; ὅτι οἰκείος τις ἦν τοῦ Πυθέου, εἰς δὲ αὐτὴν ἡ ὁδὴ γέγραπται, Εὐθύμένης, δὲ ἐνίκησεν Ἴσθμια. Accedit quod Pindarus ipse l. vi 61 Euthyminenem Isthmia aut Nemea vicisse aperte declarat. Inde codicum lectionem, quae falsa esse metro ipso coarguitur, Mingarellio duce ita emendavi, ut inter victores Isthmicorum ludorum etiam qui Aegina (Αἰγίναθεν, ut v. 37 Αἰγᾶθεν) venerit Euthymenes fuisse dicatur — 42. Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν cf. I. ii 26 ἐν γούνασι πιτόντα Νίκας aliter Romanus poeta Iuv. viii 63 rara iugo Victoria sedit — 43. ex verbis scholiastae ἀγάλλει σοὶ τὸ ὁμόσπορον ἔθνος τὸ τῶν Αἰγινητῶν καταλλήλοτερον δὲ ἔνιοι γράφουσι Πυθίας, ἐν' ἣ μήτρως Πυθίας apparet lectionem codicum Πυθίας interpolatoris manu in textum illatam esse; emendatum locum sic interpreto: nunc te, Pythea, vestigia avunculi secutum et avunculus et tota gens praedicat —

ἃ Νεμέα μὲν ἄραρεν μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλλων·
 45 ἄλικας δ' ἐλθόντας οἰκοὶ τ' ἐκράτεις,
 Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ. χαίρω δ', ὅτι 85
 ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
 ἰσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου σὺν τύχῃ μόχθων ἀμοιβὰν

Ἐπ. γ'.

ἐπαύρεο. χρῆ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν. 90
 50 εἰ δὲ Θεμιστίον ἵκεις, ὥστ' ἀεῖδειν, μηκέτι ῥίγει· δίδοι
 φωνάν, ἀνὰ δ' ἰστία τείνον πρὸς ζυγὸν καρχασίον·
 πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίῳ
 φθέγγει ἐλεῖν Ἐπιδάυρῳ διπλόαν 95
 νικῶντι ἄρετάν, προθύροισιν δ' Αἰακοῦ
 ἀνθέων ποιεῖντα φέρειν στεφανώματα σὺν ξανθαῖς Χάρισσιν.

45. ἐλθόντας vix sanum; fort. ἔρδοντας — τ' ἐκράτεις Kayser: τε κράτει codd. — 47. μάρναται coni. Ahlwardt probabiliter — 48. σὺν τύχῃ codd. et schol.: συμπτυχᾶ coni. Hartung — 49. ἔμμεν B D — 50. δίδοι coni. Hermann: δίδου codd.; cf. O. i 87. vi 104. vii 89 — 52. πύκτα D — παγκρατίῳ B: παγκρατίου D — διπλόαν D et schol.: τριπλόαν B — 54. ἀνθέων coni. Hermann: ἀνθεα codd. — χάρισιν B D.

44. μείς . . . Ἀπόλλων· ludi Aeginetici Apollinis Delphini significantur; cf. P. vii 66. Prol. lxxviii — 45. ἐλθόντας οἰκοὶ τε· non aequales iuvenes qui peregre venerant (ἐλθόντας) et qui ex Aeginetis in arenam descenderant (οἰκοὶ), opponi inter se videntur — haec enim distinctio inutilis et paene dixerim inficeta esset — sed domestici (οἰκοὶ) ludi Aeginetici et peregrini Megarenses (Νίσου ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ), quapropter, si ἐλθόντας ad priorem partem enuntiati solam (οἰκοὶ ἐκράτεις) referre dubitas, ἔρδοντας pro ἐλθόντας scribendi tibi auctor sum, ut iuvenes magna cum contentione virium certamina obeuntes significantur, similiter atque N. vii 11. iii 19. I. v 54 — 46. Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ· Megara urbs a Niso rege mythico cognomen traxit; cf. P. ix 91 — 48. Μενάνδρου σὺν τύχῃ, cum felici ope Menandri aliptae Atheniensis; de formula σὺν τύχῃ conf. N. iv 7. P. ii 56 — 49. schol.: καὶ Πολέμων δὲ ἱστορεῖ πάλην εὐρηκέναι Φόρβαντα Ἀθηναίων· ὅτι δὲ Θεσεὺς παρ' Ἀθηναῖς ἔμαθε τὴν πάλην, Ἰστρος ἱστορεῖ — 50. Themistius a scholiasta avus maternus Pythae fuisse dicitur; cf. I. vi 65; in eo praedicando poeta, ut assolet (cf. I. vi 53), etymologia ludit: vela (ἰστία) carminis extende ad antennam (ζυγόν) summi mali, ut plenis velis veharis; simili metaphora utitur P. i 92. Plat. Prot. 333a — ἵκεις· non semet ipsum alloquitur, sed eundem, quem paullo antea eadem secunda persona allocutus erat, Pythae victorem eiusque comites — 51. καρχήσιον cacumen mali a similitudine poculi appellatum esse creditur — 52. πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίῳ· adeo variationis amans Pindarus erat, ut etiam hic, ubi metro quominus πυγμαῖ τέ νιν καὶ παγκρατίῳ diceret nihil impediatur, locutionem variare mallet — 53. Ἐπιδάυρῳ· schol.: ἐν δὲ Ἐπιδάυρῳ Ἀσκληπιοῦ ἱερὸς ἀγὼν ἄγεται — ἀρετάν, laudem virtutis; cf. O. vii 6 — 54. φέρειν· tulisse Themistium dicit duas coronas Epidauri partas ad aedem Aeaci, ut in vestibulo eius suspenderentur; de Aeaci hac aede, ex albo lapide exstructa v. Paus. ii 29, 7.

NEMEON. 5'.

ΑΛΚΙΜΙΔΗ. ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

Strophae.

υ ε - | υ υ υ υ ε | υ - υ υ υ
 ε υ υ υ ε | υ - ε υ - υ υ υ υ |
 ε υ υ υ ε | υ υ υ υ υ υ υ υ υ |
 υ υ υ υ υ - ε υ υ | ε, ε υ υ
 5 υ - | υ υ υ υ υ |
 ε υ υ υ υ ε | - ε υ υ - ε υ υ | ε, ε υ - υ |
 υ υ υ υ υ - υ ε υ - |

Epodi.

ε υ υ - ε υ υ - υ υ - υ υ - |
 ε υ υ υ υ ε υ υ |
 - ε υ υ υ υ υ υ - ε υ υ - |
 ε υ υ υ υ υ υ - υ ε |
 5 - ε υ υ - ε υ υ υ υ -
 υ - υ υ, υ - υ - υ
 ε - ε υ υ ε υ υ
 - ε υ υ - ε υ υ υ υ

Argumentum.

Alcimida puer, cui hoc carmen scriptum est, e clarissima gente Aeginetica Bassidarum (v. 31) oriundus erat, Theonis filius, Praxidamantis nepos, Soclidae pronepos, Agesimachi abnepos. Idem cum Asclepiade teste (v. schol. ad inscr.) Cres, non Aegineta renuntiatus sit, in Cydonia, Cretica colonia Aeginetarum, praedia habuisse videtur. Cuius enim quisque civitatis civis renuntiaretur, arbitrio victoris permissum fuisse, exemplum Hieronis modo Syracusani, modo Aetnaei renuntiati docet. Gens Bassidarum paene innumeris victoriis ludicris clara inter Graecos fuit; nam quae ab Alcimida puero reportata pugilatu victoria hac oda praedicatur, vicesima quinta fuit sacris quidem ludis parta (v. 58). Praxidamantis vero, avi nostri Alcimidae, pugilatu victoris Ol. 59, primam statuum Olympiae positam esse Pausanias vi 18, 7 refert. — Quo

tempore Alcimida vicerit, nihil relatum exstat, sed cum Melesias, qui eum instituit et extremis versibus huius carminis laudatur, Alcimedontis quoque, qui Ol. 80 Olympia vicit, alipta fuerit et a Pindaro etiam impensius in odae Olympicae viii versu 55 laudetur, hoc carmen ante Ol. 80, 1, fortasse Ol. 79, 2 vel Ol. 78, 4 scriptum esse conicio. Hoc autem cum tempore conspirat etiam senilis quidam languor orationis atque sententiarum, quo hoc carmen a iuvenili ubertate et fervore carminum Aegineticorum N. v. I. vi valde discrepat.

In prooemio (1—7) deos et homines, quamvis multum differant, tamen nonnulla habere communia exponit, quo illud quoque pertinere, quod ut terra alternis fruges ferat et requiescendo novas vires colligat, ita hominum quoque gentes cum aliae tum Bassidarum alternis clarescant. Claros enim fuisse pugiles Alcimidam ipsum et avum eius et abavum, contra ignavos patrem et proavum (8—24). Inde eo transit, ut nullam usquam gentem plures quam Bassidarum gentem victorias pugilatu reportavisse exponat (25—44), neque poetam, si Aeginam insulam venerit, materiem laudationis deficere, cum iam Aeacidiae praeclarum virtutum fundamentum iecerint, et Achillis fama Memnone interfecto usque ad Aethiopes penetraverit (45—53). In epilogo a vetere fama Aeginetarum ad praesentem felicitatem illustrandam se revocat, ut duplici onere suscepto et Alcimidae victoriam Nemeaeam denuo praedicet et Melesiae aliptae celeritatem et dexteritatem laudet (53—66). — Carmen hoc cum longiore fabula careat et paene totum in victoriis gentis Bassidarum enumerandis et praedicandis versetur, inter frigidiora carmina Pindari ponendum est. Ut enim decora ista gymnastica eximio praeconio ornata gentiles Bassidas magnopere iuvabant, ita nostrum animum minime commovent.

De metris.

Carminis huius numeri sunt Aeolici, a vulgari forma modorum Aeolicorum ita declinati, ut cola dactylica et anapaestica logaoedicis intermixta sint. Strophae versum primum olim in duos versus diviseram, nunc, ne in re dubia a consensu virorum doctorum recederem, in eo acquievi, ut cola versus separanda curarem. Item epodi versus sexti cola in unum versum coniunxi Hermannii et Bergkii auctoritatem secutus, licet syllaba anceps finalis prioris coli v. 20 in contrariam rationem Boeckhii trahat. Denique ultimum versum strophae Hermannum opusc. viii 70 ss. et Bergkium, cum alias lectiones probassent et sexti versus ultimas quatuor syllabas in principium septimi versus transtulissent, aliter dimensos esse lectores admonitos velim. Totius autem carminis colometria cum ipsa per se ob insolentiam numerorum difficillima sit, etiam difficillior facta est multis et gravibus corruptelis verborum, de quibus conferas not. crit. ad vv. 7. 13. 18. 28 s. 51. 60. 65. Carmen hoc quo modo cantatum sit, certum indicium non exstat, nisi quod poeta v. 57 Aeginam se venisse testatur et vocabulo *ἐγκομλον* (v. 32) publica commissatio indicari videtur. Cetera ab eo pendent, utrum omnes versus in dipodias dividendi sint necne. Atque dipodica scansio versuum str. 1. 2. 6. 7. ep. 2. 3. 6 certa et explorata esse videtur; de reliquis versibus adeo vacillo, ut ne ictuum quidem signa ubivis ponere ausus sim.

*Ἐν ἀνδρῶν,**Στρ. α'.*

ἔν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς - δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφοτέρου· διείρ-
γει δὲ πᾶσα κεκριμένα
δύναμις, ὥς τὸ μὲν οὐ-

5

- (5) δέν, ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἶεν ἔδος
μένει οὐρανός. ἀλλὰ τι προσ-
φέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν
5 νόον ἢ-τοι φύσιν ἀθανάτοις,
καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐ-
δὲ μετὰ νύκτας ἄμμε πότμος
οἶαν τιν' ἐγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

10

*τεκμαίρει**Ἀντ. α'.*

- (10) καὶ νυν Ἀλκιμίδας τὸ συγ-γενὲς ἰδεῖν

15

VARIA LECTIO. INSCR. Ἀλκιμίδα Αἰγινήτη παιδί παλαιστῇ D — Schol. in B: τοῦτον τὸν Ἀλκιμίδα ἀναγράφεισθαι φησιν Ἀσκληπιάδης ἀντὶ Αἰγινήτον Κοῖτα, οὕτως· Ἀλκιμίδας Θέωνος Κῆς — 1. Ἐν ἀνδρῶν . . . πνέομεν γαστρὸς ἀμφοτέρου, τῆς φύσεως Stob. ecl. phys. II 7 p. 186 C; ματρὸς tuentur Clem. Al. str. V 710 et Eus. pr. ev. VIII 13 — 3. αἶεν Hermann: αἰεὶ codd. — 6. ἄμμι coni. Schneidewin — 7. οἶαν τιν' coni. Hermann²: ἄν τιν' codd., αἶσαν τιν' coni. Ahrens, ἂν σύμφυτος Hermann opusc. VIII 70 — 8. τεκμαίρει δὲ καὶ

COMMENTARIUM. V. 1 ss. Poetae animum victorias gentis Bassidarum paene innumeras recensentis cum vices mirae virorum strenuorum et ignavorum non fugissent, ab hac re initium carminis cepit, vices istas gentis Bassidarum cum vicibus frugum terrae comparans; iam ut splendidiore specie hanc sententiam exornaret, a summorum entium generum dissimilitudine et similitudine exorsus est — 1. Ἐν ἀνδρῶν, Ἐν θεῶν γένος· interpretes dissident, utrum diversa duo genera esse an uno vinculo (ἔν) ea contineri poeta dicere voluerit. Utramque interpretationem cum grammaticae leges admittant, priori rhetoricus color magis favet, ut primum poeta sedato orationisque principio accommodato modo duo esse genera proponat, deinde quae ratio inter ea intercedat exponat. Anaphora simili duo cola distinxit Soph. OC. 124 *πλανάτας, | πλανάτας τις ὁ πρέσβυς* — ἀνδρῶν hic ut saepe apud Pindarum et alios scriptores notionem hominum mortalium, non virorum masculi generis habet. — ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν ματρὸς· Γαίης. Hesiodum enim Pindarus sequitur omnia ex hoc uno principio procreantem (theog. 117), unde profecti et deos a Terra matre (ἐκ Γαίης μητρός) progenitos et homines ex gleba terrae formatos fecerunt (Hes. opp. 70. Ovid. met. I 81. Apollod. I 45. Claudian. in Eutr. II 493). Subtilius Clemens Alex. strom. p. 710 docet Pindarum tamquam assecclam Pythagoricae philosophiae *μίαν μητέρα* intellexisse τὴν ὕλην — 2. πᾶσα δύναμις· facultas omnis generis vel omni ex parte; cf. N. III 58 *πάντα θυμὸν* — *κεκριμένα*, acc. neutr. plur., non nom. fem. sing.: *discrcta tenet genera hominum et deorum*. Simili modo dixit Hes. Scut. 55 *κεκριμένην γενεήν*· cf. N. VII 6 — 3. *χάλκεον οὐρανὸν* ante Pindarum dixerat Homerus II. XVII 425, eundem Od. VI 42 *θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ* — 4. *προσφέρομεν*, similes sumus; eandem vim medio *προσφέρεισθαι* tribuit Herod. I 116 (cf. Pind. fr. 43); contrariae igitur inter se notiones compositorum *προσφέρειν* et *διαφέρειν* sunt. Similes autem homines immortalibus esse poeta dicit partim ingenii magna vi partim humanae naturae indole — *μέγαν νόον*, quem tum maxime Anaxagoras omnium rerum principium esse docebat — 6. *ἐφαμερίαν οὐδὲ μετὰ νύκτας στάθμαν* variandae orationis studio dixit pro οὐτε τὰν μεθ' ἡμέραν οὐτε τὰν μετὰ νύκτα στάθμαν, nimirum nescimus quam ad metam interdiu aut noctu nos currere fatum iubeat; cf. Hom. Φ 111.

- ἄγχι καρποφόροις ἀρού-
 ραῖσιν, αἷτ' ἀμειβόμεναι
 10 τόκα μὲν ὦν βίον ἀν-
 δράσιν ἐπηετανὸν ἐκ πεδίων ἔδοσαν,
 τόκα δ' αἷτ' ἀναπαυσάμεναι 20
 σθένος ἔμαρψαν. ἤλθέ τοι
 Νεμέας - ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
 (15) παῖς ἐναγώνιος, ὃς ταύταν μεθέπων
 Διόθεν αἶσαν νῦν πέφανται 25
 οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλα κυναγέτας,
 15 ἔχνεσιν ἐν - Πραξιδάμαντος ἔδν - πόδα νέμων Ἑπ. α'.
 πατροπάτορος ὁμαιμίον.
 κείνος γὰρ Ὀλυμπιονίκος ἔδν - Αἰακίδαις 30
 (20) ἔρνεα πρῶτος ἐνεικεν ἀπ' Ἀλφειοῦ,
 καὶ πεντάκις Ἰσθ-μοῖ στεφανωσάμενος,
 20 Νεμέα δὲ τρίς,
 ἔπαυσε λάθαν 35
 Σωκλείδα, ὃς ὑπέρτατος
 (25) Ἀγησιμάχῳ υἱέων γένετο.

BD, δὲ del. Schmid — Ἀλκιμίδα coni. Hartung — 10. ἀνδράσιν Hermann: ἀνδρεσσιν *BD* — 13. τε πέφαντ' *BD*; τε eiec. Tricl. — 14. ἀμμορος *D* — 16. ὁμαιμίον coni. Rauchenstein, ὁμαιμονος Hecker, ὁμαιμίον Hermann — 18. ἐνεικεν suppl. Bergk, ἐδρέφατ' Hartung, ἐλαίας Boeckh — 19. ἰσθμοὶ Byz.: ἰσθμῷ *B*, ἰσθμοῖδ *D* — 20. τρίς codd.; τρεῖς coni. Hermann coll. O. vii 82 probabiliter, τρίς κάππασε Boeckh² — 21. σωκλείδα Tricl. — 22. ἀγησιμάχῳ (xw *B*) *BD*, Ἀγησιμάχου schol. — υἱέων γένετο Tricl.: υἱῶν ἐγένετο *BD*

8 ss. de generali sententia prooemii ad argumentum huius carminis proprium poeta transit: similem naturam rerum humanarum et immortalium esse testatur etiam nunc Alcimida, ut cognationem eius videre liceat non longe distantem a frugiferis arvis. Eandem sententiam simili exemplo probat N. xi ss ss; similiter ex vita crescente et decrescente cognationem hominum et arborum comprobatur Euripides apud Plut. consol. ad Apoll. 6: κύκλος γὰρ αὐτὸς καρπίμοις τε γῆς φυτοῖς | θνητῶν τε γενεῇ· τοῖς μὲν αὖξεται βίος, | τῶν δὲ φθίνει τε κἀκ-θερίζεται πάλιν — 10. ἐπηετανόν, victum qui in annum sufficiat; cf. Od. iv 88. vi 86. vii 99. viii 333 — 11. σθένος ἔμαρψαν aor. gnom.: vires colligunt, quo uberiores fruges proximo anno ferant — 13. ταύταν hanc in ludorum certaminibus (ἐναγώνιον) sortem auxilio Iovis, Nemeorum praesidis, appetens felix nunc inventus esse lucta venator — 15. ἔχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος cf. P. x 12 ἐμβέβακεν ἔχνεσιν πατρός. Patris ignavi nomen plus poeta silentio premit; avum Praxidamantem Ol. 88 Olympia pugilatu vicisse testatur Paus. vi 18, 7 — 16. ὁμαιμίον, avi eiusdem sanguinis; videtur enim Alcimida aut pater eius adoptione in aliam familiam transiisse — 21. Σωκλείδα hunc Soclidam patrem Praxidamantis et filium Agesimachi fuisse ex ipso hoc loco elucet. Agesimacho autem cum quatuor filii essent, tres iuniores victoriarum laude floruerunt, natu maximus (ὑπέρτατος) Soclida oblivionem genti contraxit. Didymum enim sequor ὑπέρτατον de aetate accipientem et πρεσβύτατον interpretantem — 23. οἱ non articuli nominativum plur., sed pronominis dativum sing. esse hiatus arguit, quo nisi digamma pronomini praefixum esset, oratio hisceret; pronomine οἱ autem non Soclidam, sed Agesimachum significatum esse pars scholiastarum bene intellexit —

- ἐπεὶ φοι Στρ. β'.
 τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄ-κρον ἀρετᾶς
 ἦλθον, οἷτε πόνων ἐγεί- 40
 σαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχῃ
 25 ἕτερον οὖ τινα φοι-
 κόν ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων
 ταμίαν στεφάνων μυχῶ Ἑλ-
 λάδος ἀπάσας. ἔλπομαι 45
 (30) μέγα Φει-πὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν
 ὧτ' ἀπὸ τόξου λείψ· εὐθύν' ἐπὶ τοῦ-
 τον ἐπέων, ὦ Μοῖσ', ἄγ' οὐδρον
 εὐκλεία· παροιχομένων γὰρ ἀνέρων 50
 30 ἀοιδαὶ Ἀντ. β'.
 (35) καὶ λόγοι τὰ καλὰ σφιν ἔργ' - ἐκόμισαν,
 Βασσίδαισιν ἃ τ' οὐ σπανί-
 ζει· παλαίφατος γενεά,
 ἴδια ναυστολέον 55
 τες ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις

25. πλεόνων om. codd., ex scholiis add. Schmid — 27. σκοποῦ ἄντα τυχεῖν conl. Mingarelli: ἄντα σκοποῦ τυχεῖν (τετυχεῖν B) BD; ἄν τετυχεῖν v. l. schol. — 28. εὐθύν' Schmid: εὐθύν BD; cf. O. vii 33 — ἐπέων ὦ Μοῖσ' ἄγ' οὐδρον conl. Boeckh: ἄγε μοῖσα οὐδρον ἐπέων BD, ἄγε Μοῖσα | οὐδρον ἐπέων conl. Hermann — 29. εὐκλεία παροιχ. Boeckh: εὐκλεία παροιχ. B D, ἐνυλὲ' ἀποιχ. Schneidewin collato P. i 93 — 30. ἀοιδαὶ καὶ λόγοι conl. Pauw: ἀοιδοὶ καὶ λόγοι B D et schol., ut legitur P. i 94 — 30. ἐκόμισαν Tricl.: ἐκόμιξαν B D — 31. Βασιδ. D, Βουσίδαισιν scribendum censuit Didymus a Budione quodam gentem derivans —

24. πόνων ἐγέσαντο libenter labores subierunt, cf. P. x 7 — σὺν θεοῦ τύχῃ: cum fausto numine deorum; cf. P. viii 53. N. iv 7. I. viii 67 — 26. μυχῶ Ἑλλάδος ἀπάσας. Cum Homerus verbis ἐν μυχῶ Ἀργεὸς ἱκποβότοιο (II. vi 152. Od. iii 283) recessum et convallem Argivi agri significasset, Pindarus Homeri locutione audacissime amplificata μυχῶ Ἑλλάδος ἀπάσας omnes convalles omnis Graeciae significavit — 27. μέγα, magnum illud, quod nulli Graeciae genti Bassidarum gloria pugilatus cedere dixi — σκοποῦ ἄντα τυχεῖν eadem metaphora utitur N. ix 55. O. ii 99; metaphorice autem se dicere particula ὧτε (= ὥς, v. O. x 86. P. ix 54. N. vii 62. I. iii 36) indicavit — 28. τοῦτον rectius οἶκον quam σκοπὸν interpretaberis, licet hoc nomen propius absit — ἐπέων οὐδρον, ut P. iv 3 οὐδρον ὕμνων — 29. εὐκλεία ex εὐκλεία contractum, ut saepe in Boeoticis titulis genet. in -κλειος exit; v. Meister, Griech. Dial. i 268 — παροιχομένων . . . ἐκόμισαν mortuorum hominum facta carminibus et orationibus resuscitari locus communis est (ἐκόμισαν aor. gnom.), similiter a Pindaro P. i 93 expositus, sed hoc huius loci proprium, quod dativus σφιν post genetivum absolutum οἰχομένων ἀνέρων usurpatus est, quae licentia cum exemplis non prorsus careat (v. Kühner gram. ii § 495), hic eo excusatur, quod genetivus et dativus fine strophae dirimuntur — 32. ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια metaphora a nautis et suas et alienas merces vehentibus tracta huic loco etiam aptior fuit, si Bassidae, ut in Aeginetica gente sumere licet, mercaturam exercebant. Eadem metaphora usus est Eur. Or. 741; nihil autem offensionis habet constructio

- δυνατοὶ παρέχειν πολλὸν ὕμ-
 νον ἀγερώχων ἐργμάτων
 ἔνεκεν. - καὶ γὰρ ἐν ἀγαθῇ
 35 (40) χεῖρας ἱμάντι δεθεῖς Πυθῶνι κράτη- 60
 σεν ἀπὸ ταύτας αἶμα πάτρας
 χρυσαλακάτου ποτὲ Καλλίας ἀδὼν

 ἔρνεσι Λα-τοῦς· παρὰ Κασταλία - τε Χαρίτων Ἐπ. β'. 65
 ἐσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν.
 πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν ἀμ-φικτιόνων
 40 (45) ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κρεοντίδαν 70
 τίμασε Ποσει-δάνιον ἂν τέμενος·
 βοτάνᾳ τέ νιν
 πόθ' ἅ λείοντος
 νικῶντ' ἤρεφε δασκίοις
 (50) Φλιοῦντος ὕπ' ὀγυγίοις ὄρεσιν.

 45 πλατεῖαι Στρ. γ'. 75
 πάντοθεν λογίοισιν ἐν-τὶ πρόσοδοι

35. ἱμάντι δεθεῖς Tricl.: ἱμαντωθεῖς BD — αἶματι coni. Hermann; τῶντοσ αἶματος χρ. Bergk — 36. χρυσαλακάτου: χρυσαλακάτας Schmid, χρυσοπλοκάμου Hermann coll. Hom. in Ap. Pyth. 27 — ἀδων B, ἀδων D^{ac} — 37. κασταλία BD — 38. ἐσπέριος D^{ac} — 39. τε om. B — ἀμφικτιόνων D — 40. Κρεοντιδαν Rauchenstein ingeniose — 43. νικῶντ' ἤρεφε coni. Hermann: νικᾶσαντ' ἔρεφε BD, νικᾶσαντ' ἔρεφ' ἀσκίοις coni. Schmid, atque ἀσκίοις scripserat iam Tricl. —

κατὰ σύνεσιν, quod singulari γενεᾷ plurales ναυστολέοντες et δυνατοὶ iuncti sunt — Πιερίδων ἀρόταις· eadem metaphora usus est N. x 26; hinc iam redit poeta ad decora gymnica gentis illustranda — 35. ἱμάντι δεθεῖς· caestu involutae pugilum manus et a scriptoribus dicuntur et ab artificibus exhibentur — ἀπὸ ταύτας αἶμα πάτρας nominis Καλλίας appositionem efficiunt, quae cum graviorem vim habeat, ante nomen proprium posita est — πάτρας, gentis Bassidarum; cf. πάτραν Μιδυλιδᾶν P. viii 38, Ψαλυχιδᾶν πάτραν I. vi 63, πάτρα Χαριάδαις N. viii 46 — 36. Καλλίας· unus ex gente Bassidarum, fortasse idem unus ex tribus fratribus Soclidae, quorum virtutes supra v. 23 breviter attigerat — 38. ἐσπέριος· de vespertina pompa sodalium victorem ad aram dei comitantium v. Prol. xciv; de translata vi verbi φλέγειν cf. I. vii 23 — 39. πόντου γέφυρα, isthmus Corinthiaca, in qua ludi Isthmii tertio quoque anno agebantur — 40. ταυροφόνῳ· tauros Neptuno mactari solitos esse tradidit iam Homerus Od. iii 6 — Κρεοντίδαν· alterum quendam ex Bassidis Isthmiis et Nemeaeis ludis victorem intellego; contra Rauchensteinus, cum genet. Κρεοντιδᾶν reposuisset, Corinthios intellexit a Creonte, vetere Corinthiorum rege, appellatos, ut omnes tres victoriae (Pythica, Isthmica, Nemeaea) ab uno Callia reportatae esse dicerentur — 42. βοτάνᾳ λείοντος, apium nemoris Nemeaei, quo leo ab Hercule interfectus pascebatur; cf. O. xiii 44. I. iii 11; nemus autem illud vicinum Phliunti urbi erat; cf. Paus. ii 13, 3 ἔστι γὰρ ἐν τῇ Φλιασίῳ ἀκροπόλει κυπαρίσσω ἀλσος.

45 ss. transit ad mythicas laudes Aeginae insulae, sed ne longius carmen fieret, similiter atque in carmine N. iv nullam fabulam fusius epico modo exposuit — 45. λογίοισι· carminum et historiarum scriptores uno nomine poeta hoc loco amplectitur; de sententia ipsa cf. I. ii 33. iii 19; de infinitivo finali et consecutivo cf. P. x 18 — 46. ἐνκλέα redivit ad ἐνκλεία v. 29 —

- νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσ-
 μείν· ἐπεὶ σφιν Αἰακίδαι
 ἔπορον ἔξοχον αἰ-
 σαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας. 80
 (55) πέταται δ' ἐπὶ τε χθόνα καὶ
 διὰ θαλάσσης τηλόθεν
 ὄνυμ' αὐ-τῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
 50· Μέμνονος οὐκ ἀπονοστήσαντος ἔπαλ-
 το· βαρὺ δ' ἔμπεσέ σφι νεικος 85
 χαμαὶ καταβάς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἀρμάτων,
 φαεννᾶς Ἀντ. γ'.
 (60)· υἱὸν εὖτ' ἐνάριξεν Ἀ-όος ἀκμᾶ
 ἔγχεος ζακότοιο. καὶ 90
 ταῦτα μὲν παλαιότεροι
 ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὖ-
 ρον· ἔπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν·
 55 τὸ δὲ παρ ποδὶ ναὸς ἔλισ-
 σόμενον αἰεὶ κυμάτων 95
 λέγεται - παντὶ μάλιστα δονεῖν
 (65) θυμόν. ἐκόντι δ' ἐγὼ νώτῳ μεθέπων
 δίδυμον ἄχθος ἄγγελος βᾶν,
 πέμπτον γ' ἐπὶ Φείκοσι τοῦτο γαρόων 100

46. σφιν Byz.: σφισιν BD — 48. τηλόθεν γ' Tricl. — 49. ὄνομ' BD, κλέος
 ex schol. Bergk — 50. ἀπον. Tricl.: ἂν ἀπον. BD — — δ' ἔμπεσε σφι νεικος
 coni. Kayser: δέ σφιν νεικος ἔμπεσ' BD — 51. χαμαὶ καταβάς (χαμᾶζε καβάς
 Hermann) Ἀχιλεὺς coni. Disson: Ἀχιλεὺς χαμαὶ καββάς (καμβᾶς B) BD; fort.
 καββάς Ἀχιλεὺς χαμαὶ αἰψ' — 52. ἐνάριξεν B — Ἀόος ἀκμᾶ coni. Schmid: ἀοὺς
 αἰγμᾶ codd.; ἀκμᾶ habet vet. paraphr; conf. N. x 60 — 53. ταῦτα coni. Pauw:
 ταῦταν codd., τάνδε coni. Schmid — 56. παντὶ om. B¹, παντιδς (i. e. παντὶ et
 παντὸς) D — 57. βᾶν coni. Hermann: ἔβαν codd. — 58. γ' om. codd., add.

46. σφιν· inter veteres grammaticos alii λογίους, alii πολίτας Αἰγίνης intellexe-
 runt; prius sententiarum nexui aptius est — 49. τηλόθεν contra consuetudinem di-
 cendi hic non eum unde quis veniat locum significat, similiter atque O. i 97. N. ii 13
 — Μέμνονος οὐκ ἀπονοστήσαντος· similiter, sed ornatus eandem rem attigit
 N. iii 63. In re exponenda Pindarus locum Aethiopidis, ubi Achilles, cum
 curru desiluisset, in Memnomen ruit, ante oculos habuisse videtur; similia enim
 narrat veterem poetam epicum procul dubio secutus Quintus Smyrn. ii 101:
 ὁ δ' ἄρ' οὔτι τρέσας περιμήνεα πέτρην | αὐτίκα οἱ σχεδὸν ἦλθε μακρὸν δόρυ
 πρόσθε τιταίνων | πέξος, ἐπεὶ δ' αἱ οἱ ἵπποι ἔσαν μετόπισθε κυδοιμοῦ — 53. ἔγ-
 χεος ζακότοιο· simili translatione dixit Horat. C. i 3, 36 iracunda ponere sul-
 mina — ταῦτα, quod felici acumine Pauwius restituit, obiecti, ὁδὸν ἀμαξιτὸν
 appositionis praedicativae vicem obtinent — 54. ἔχων μελέταν· cf. O. i 110
 ἔχων τοῦτο κᾶδος.

55 ss. sub finem rursus ad victorem ipsum redit — 55. παρ ποδὶ ναός·
 navis vehentis proram pedem metaphorice dicit — 57. δίδυμον ἄχθος· duplex
 onus esse laudem victoris pueri Alcimidae et laudem Melesiae aliptae sequentia
 docent — 58. πέμπτον ἐπ' εἰκοσι, vicesimam quintam victoriam gentis Bassi-

- εὐχος ἀγώνων ἔπο, τοὺς ἐνέποι-σιν ἱερούς, 'Επ. γ'.
- 60 Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε
κλειτᾷ γενεᾷ· δύο μὲν Κρονίου - παρ τεμένει, 105
- (70) καί, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδαν
κλᾶρος προπετής - ἔνθε' Ὀλυμπιάδος.
δελφῖνί κεν
τάχος δι' ἄλμας
- 65 εἰκάζοιμι Μελησίαν, 110
- (75) χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχον.

Hermann — 60. Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε κλειτᾷ γενεᾷ BD, Ἀλκιμίδα δ' γ' ἐπάρκεσε κλειτᾷ γενεᾷ coni. Schmid, Ἀλκιμίδα, τό γ' ἐπάρκεσας κλειτᾷ γενεᾷ Bergk; τ' pro γ' maluit Hermann probabiliter — 62. καὶ πολυτιμίδαν B: καὶ πολυτιμίδα D, καὶ σὲ Πολυτιμίδα coni. Hermann — 64. δι' D: δ' B — 65. εἰκάζοιμι coni. Bergk: ἴσον εἴποιμι BD, quod ex glossemate natum esse coarguunt scholia — 66. χειρῶν D.

darum, non ut in simili loco O. viii 66 Melesiae aliptae; de victoriis gentis enim agi apparet ex v. 61 κλειτᾷ γενεᾷ — 59. ἱερούς ἀγῶνας intellegit Olympios Pythios Nemeaeos Isthmios ludos; cf. Prol. lxxxv — 60. Ἀλκιμίδα in locum veteris lectionis Ἀλκιμίδας restituunt, praecipui critici; nescio tamen an ad metricam licentiam nominis proprii confugere praestet collatis O. x 105 et N. vii 70; certe Aeolicus nominativus in ᾧ locis similibus O. viii 48 et N. iii 58 parum defenditur, apte autem non iam hoc loco poeta. vocativo usus est, sed sequente demum versu pronomine σέ addito — 61. Κρονίου παρ τεμένει Olympico campo in radice Cronii montis sito; namque Κρόνιον etiam omisso nomine ὄρους collem Saturni sacrum significat O. i 114. iii 23. vi 64 — 62. καί addidit poeta, ut de certamine puerorum, non virorum hoc loco agi significaret — Πολυτιμίδαν familiarem Alcimidae fuisse scholiastae narrant, coniectura opinor ducti — 63. κλᾶρος προπετής res obscura est. Quod enim scholiasta interpretatur κληρωθέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι, μεταξὺ γενειάσαντες ἐξεκρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος, non satis explicat, cur propere (προπετής) ista sors dicta sit; quod etiam magis cadit in Dissenii opinionem sorte illos cum adversariis nimis robustis commissos esse putantis; neque quod Mezgerus poetam queri putat, quod sorte mature prolapsa illis felicior sors ephedri non obvenerit, mihi probatur, quandoquidem parum honorifica haec excusatio esset. Qua de causa Hermanno opusc. viii 74 adstipulatus Alcimidam et Polytimidam, cum nomina iam professi essent, ob praeproperam sortem, quod nondum maturi ad luctandum ab Hellanodicis reperti essent, a certamine exclusos esse duco, cuius rei exempla attulit Paus. vi 14, 15 — 66. ἀνίοχον similiter laudavit Simonides fr. 149 Theognetus Olympionicam παῖδα παλαιεμοσύνης δεξιὸν ἡνίοχον.

NEMEON. Z .

ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

Strophae.

υ ε υ υ ε υ - ε υ - υ ε |
ε υ - υ ε υ - υ | ε - υ ε υ - ε υ - υ ε |
ε υ - υ ε - υ ε υ - υ ε |
υ ε υ - ε υ ε υ ε υ ε υ - υ ε |
5 υ ε υ - ε υ - υ ε υ ε |
ε υ υ ε υ - ε υ ε υ ε υ ε υ - υ ε |
ε ε ε ε υ - ε υ - υ ε |
ε υ - υ ε - ε υ ε υ - υ ε |

Epodi.

υ ε υ - ε υ - ε υ ε |
ε υ ε υ - ε υ ε |
ε υ ε υ - ε υ ε |
ε υ ε υ - ε υ ε |
5 ε υ ε υ ε υ - ε υ ε υ ε υ ε υ - υ ε |

Argumentum.

In hoc carmine duabus provinciis poeta functus est et epinicii scribendi, quo victoriam Sogenis Nemeaeam illustraret, et defensionis habendae, qua crimina, quibus ob paeanem antea Delphis factum a malevolis hominibus petebatur, redargueret. Neoptoleum enim, qui inter heroes Aegineticos erat, in paeane illo verbis ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι (v. schol. ad vv. 94. 150) tamquam latronem improbum et sacrilegum diffamasse incusabatur. Huius igitur criminis invidiam primum omnium sibi abluendam esse putabat, ne Aeginetarum, quos ex animo diligebat, favore privaretur neve carmina sua ab obtrectatoribus sibilis exagitarentur. Adeo autem hanc defensionis curam in toto carmine praevalere voluit, ut et metrorum genere eo, quod pae-anum proprium esset, uteretur et colorem pae-anum dithyrambicum multitudine figurarum, transituum abrupta forma, verborum transpositionis audacia imitaretur. Quod autem ex veteribus grammaticis nonnulli,

inter quos Aristarchum fuisse mireris, Neoptolemum quendam Achaeum, qui pro Sogene labores certaminis sustinuisset, Pindaro ansam inserendi fabulam de Neoptolemo heroe praeuisse putaverunt (cf. schol. ad inscr. et v. 56), id contra veritatem et praeter necessitatem excogitatum bene iam Didymus in scholiis refutavit. Sed ut ad epinicii causam redeam, Sogenes Thearionis filius Aegineta ex nobili gente Euxenidarum (v. 70) Nemea quinquertio vicerat. Hanc igitur victoriam poeta sibi praedicandam proposuit, neque ad gentiliū victorias, ut in aliis carminibus Aegineticis fecit, deflexit, quod nullae, opinor, eorum fuerunt. — Locum, ubi carmen cantabatur, vv. 90 ss. indicatum esse merito Dissenius statuit; nam quae de Sogenis domo media inter duo sacella Herculis posita dicuntur, tum demum grata et apta erant, si hoc loco ipso epinicia agebantur. Denique de tempore carminis ex scholiis ad inscr. discimus, Sogenem Nemeade 54 (τεσσαρεσκαίδεκάτην codd., emend. G. Hermann) pentathlo vicisse; quod si Nemea Ol. 51, 4 instituta esse Eusebio credimus (cf. Prol. LXXXVII), hoc carmen Ol. 78, 2 = 467 a. Chr. scriptum est.

Exorditur poeta, ut fere in epiniciis, a diis, in carminis principio Ilithyiam deam, cuius beneficio cum homines nascentur et ad iuventutis florem perveniant, Sogenes quoque ludos obeundi facultatem adeptus sit (1—8). Deinde Musarum favore, quae mendacii grata specie corda hominum demulceant, famam rerum bene gestarum augeri exponit (9—24); nuda enim veritate vulgus non commoveri exemplo Aiakis comprobari (25—30); contra a deo heroes etiam mortuos honoribus augeri exemplo Aeacidarum Neoptolemi demonstrari; cum enim post aerumnas belli Troiani et errores reditus primum Ephyram et exin Delphos venisset, in rixa eum quidem propter carnes hostiae a Delphico quodam cive interemptum esse, sed nunc tamquam antistitem et iudicem sacrarum pomparum divinis honoribus fungi (30—52). Quae cum antea ita narrasset, ut ab invidis hominibus perperam sua verba interpretantibus de fama illius herois detraxisse insimularetur, a falso hoc crimine iterum iterumque se purgat et ut aliorum, ita etiam Thearionis, patris Sogenis, famae boni se consulere asseverat (52—69). Sic oratione ad res praesentes reflexa Sogenis virtutem quinquertio singulariter comprobata corona ex auro ebore corallio composita ornat (70—79), simulque Iovem Nemeaeum, Aeacum, Iovis filium eundemque Herculis amicum, Herculem ipsum deinceps pie praedicat (80—94). Sub finem Herculem implorat, ut eo intercedente coniux Iunonis et Minerva felicitatem Thearionis filiorumque eius integram servent (94—101), et semet ipsum denuo ab criminibus invidorum calumniatorum defendit.

In carmine hoc explicando duo viri a vulgari via longe recesserunt God. Hermannus (opusc. III 22 ss.), qui poetam ob paeanam illum a falsis criminationibus se purgare negavit, et Bornemannus (Philol. 1886 p. 596 ss.), qui hoc carmen ἐπικήδειον esse Sogenis aestu solis (ἐὶ πόνος ἦν v. 74) inter ludendum interempti et in fano Herculis sepulti miro acumine demonstrare conatus est. Sobrio cum indicio de carminis consilio Curtius Steffen, progr. Lips. 1882 commentatus est, ita tamen, ut cum scholiastae narrationi non plane confidere ausus esset, Neoptolemum ab aliis quibusdam diffamatum esse putaret.

5 ἀναπνέομεν - δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ φίσα·
 εἰργεὶ δὲ πότμῳ ζυγένθ' - ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τὴν
 καὶ παῖς ὁ Θεαρίω-νος ἀρετᾷ κριθεῖς 10
 εὐδοξος αἰδέεται - Σωγένης μετὰ πενταέθλοις.

πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰ-κεῖ δορικτύπων Ἄντ. α'.
 10 Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι σύμ-
 πειρον ἀγωνίᾳ - θυμὸν ἀμφέπειν. 15
 εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρ-δων, μελίφρον' αἰτίαν
 φοῖσι Μοι-σᾶν ἐνέβαλε· τὰ μεγάλοι γὰρ ἀλκαὶ
 σκότον πολλὸν ὕμ-νων ἔχοντι δεόμεναι·
 ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπ-τρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ, 20
 15 εἰ Μναμοσύνας ἔκα-τι λιπαράμπυκος
 εὐρηται ἅποινα μόχ-θων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

σοφοὶ δὲ μέλ-λοντα τριταῖ-ον ἄνεμον Ἐπ. α'. 25
 ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρ-δει βλάβεν·
 ἀφνεὸς πενιχρὸς - τε θανάτου πέρας

5. ἀναπνέομεν coni. Bornemann — 6. πότμος D — ζυγένθ' coni. Schmid: ζυγόνθ' BD — 8. εὐδοξος D — πενταέθλ. Byz.: πεντάθλ. BD — 9. δορικτύπων B^a: δορικτυπον (δορύκτ. D) B¹ D — 10. ἀγωνίᾳ coni. Hartung — 12. ἐνέβαλεν ex schol. Schmid: ἔβαλε BD — τὰ B — φοῖσι codd.: πνοαῖς unus ex scholiastis — 13. δέομαι D — 15. μνημ. BD — 16. εὐρηται ἀπ' coni. Hermann: εὐρηται τις ἀπ. BD, εὐρη τις ἀπ. Schmid — 18. βλάβεν B et schol.: λάβεν D — 19. ἀφνεὸς τε πεν. BD, τε eiec. Byz. — πέρας ἅμα coni. Wieseler: παρὰ σῆμα BD —

est, ut I. viii 35 — καὶ παῖς, ut aliis, sic etiam filio Thearionis ab Ilithyia sors destinata erat, eique ea, ut virtute distinctus bona fama et epinicii laude floreret — 6. εἰργεὶ composito διεργεῖ in simili sententia poeta N. vi 2 usus est — 8. Σωγένης: ad etymologiam huius nominis, quae similis latini nominis Bonifati est, poeta alludere videtur — 10. σύμπειρον ἀγωνίᾳ dativus ex analogia ceterorum nominum cum praeverbio σὺν compositorum, ut συγγόνου et συμφώνου, usurpatus est — 11. εἰ c. coni. pro ἐὰν c. coni. ad exemplar Homeri Pindarus saepe utitur; cf. O. vii 3 et locos ibi allatos; hic haec constructio eo facilius erat, quod praeteritum ἐνέβαλε cum vi gnomici aoristi adiunctum est — τύχῃ finem suum assequatur, ut O. ii 56. P. iii 104 — 12. φοῖσι cf. v. 63; orationem cum flumine etiam pedestres scriptores comparant — 13. σκότον ἔχοντι tenebris premuntur hymnis carentes; cf. Soph. fr. 1052, 8 ἥ δ' ἐδάρβεια σκότον ἔχει καθ' Ἑλλάδα — 14. ἔσοπτρον specula ex aere facta iam tum temporis, ut etiam archaeologicis ex indiciis constat, in usu cotidiano erant, quibus pulchra corpora ostenderentur sicuti carminibus pulchra facta — 15. Μναμοσύνας apposite de novem Musis Mnemosynam hic commemorat, ut quae a memoria (μνήμη) nomen traxerit; eam λιπαράμπυκα dicit, quod Musas artifices candidis coronis ornatas ponebant — 16. ἐπέων ἀοιδαῖς, carmine logaedicō, non assis tibiis fidibusve — 17. ut prudentes mercatores cum casus futurae tempestatis praevideant atque fugiant, non prae cupiditate quaestus salutem vitae neglegunt, ita sapientes homines non adeo nummis parcere oportet, ut bonam famam et posteritatem nihil curent. De re ipsa conferre iuvat Strab. vi p. 276 ex Polybio de Liparis insulis haec referentem: προσημάλνεσθαι καὶ τὸν εἰς ἡμέραν τρίτην πάλιν μέλλοντα ἄνεμον πνεῖν — 19. θάνατον πέρας ἅμα νέονται, mortis ad terminum omnes una tendunt; cf. Hor. C. iii 1, 16 omne capax movet

- 20 ἄμα νέονται· ἐγὼ - δὲ πλέον' ἔλπομαι
 λόγον Ὀδυσσέος ἢ πάθεν 30
 διὰ τὸν ἄδυεπῇ γενέσθ' Ὅμηρον·
- ἐπεὶ ψεύδεσσι· φοι ποτα-νᾶ τε μαχανᾶ Στρ. β'.
 σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ κλέπ-
 τει παράγοισα μύ-θοις· τυφλὸν δ' ἔχει
 ἥτορ ὅμιλος ἀν-δρῶν ὁ πλείστος· εἰ γὰρ ἦν 35
 25 ἔ τὰν ἀλά-θειαν ἰδέμεν, οὐ κεν ὅπλων χολωθεῖς
 ὁ καρτερός Αἴ-ας ἔπαξε διὰ φρενῶν
 λευρὸν ξίφος· ὃν κράτισ-τον Ἀχιλλέος ἄτερ μάχα 40
 ξανθῷ Μενέλα· δάμαρ-τα κομίσαι θοαῖς
 ἂν νανσι πόρευσαν εὐ-θυπνόου Ζεφύροιο πομπαί
- 30 πρὸς Ἴλου πόλιν· ἀλλὰ κοι-νὸν γὰρ ἐρχεται Ἀντ. β'.
 κῦμ' Αἶδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἐν 45
 καὶ δοκέοντα· τι-μὰ δὲ γίνεται,
 ὧν θεὸς ἄβρὸν αὖ-ξη λόγον τεθνακότων.
 βία θάνεν - τοι παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου

20. πλέον *BD* — 21. πάθεν *Bys.* et fort. *schol.*: πάθαν *BD* — 22. ψεύδεσσι *B* — τε om. *BD*, add. Hermann — 25. ἔ τὰν conl. Boeckh: ἔων *BD*, ἐτὰν conl. Bergk — ἰδέμεν conl. Schmid: εἰδέμεν *BD* — 29. εὐθυπνόου *D*: εὐθυπόρου *B* — ξεφύρεο *D* — πομπαί *D* et *B* margo: πνοαί *B*, quod πνοαί scribendum fuit — 31. Αἶδα ed. Oxon. a. 1697: αἰδαο *BD* — 32. αὐρὸν *D* — αὖξη cum *schol.* Bergk: αὖξει *BD* — 33. βία θάνεν τοι... μολὼν scripsi: βοαθῶν τοι

urna nomen et similes locos Hor. C. II 3, 31. II 14, 11. De accusativo finis quem quis petat a verbo eundi dependente v. O. x 47. Versus N. VII 19 et I. VII 42 conflatit Tzetzes Chil. 798: *πενιχρὸς καὶ ἀφνειὸς θναῖσκειμεν ἅμα πάντες*, ut scite adnotavit Sternbach, Melet. gr. p. 142 — — 20 sq. his versibus de laude Ulixis, ut qui minora perpessus esset quam ab Homero laudaretur detrahi et Athenienses, qui illius similes essent, oblique carpi exposuerunt Leop. Schmidt, Leb. Pind. p. 487. et P. Mommsen in vers. germ. — 22. ψεύδεσι· hoc nomine Graeci quaecunque ficta erant comprehendebant, unde etiam de poetis Pindarus utitur hic et O. I 30; cf. Arist. poet. 24 *δεδίδαχε δὲ μάλιστα Ὅμηρος καὶ τοὺς ἄλλους ψευδῆ λέγειν ὥς δει* — *ποτανᾶ τε μαχανᾶ*: de volatu poesis et expedita oratione dictum, quae eadem vis est Homericō *ἔπεα πτερόεντα* et Pindarico *πτερόεντα ὕμνον* I. v 63 — 23. *σοφία*, scilicet poetarum, qui et ipsi a Pindaro *σοφοὶ* dicuntur; similem habes sententiam O. I 30 — 25. ἔ τὰν facili et eleganti coniectura Boeckhii reposuit, unde plerique homines veritatem ipsam sine melle poesis perspicere posse negantur — 26 s. favorem suum erga heroas Aegineticos ut declararet, occasionem defendendi Aiace arripuit contra iniquum iudicium Achivorum, qui Achillis arma callido Ulixi potius quam forti Aiaci adiudicaverant — 27. *κράτιστον Ἀχιλλέος ἄτερ*: cf. Alcaei fr. 48, scol. Att. 15 (v. Reitzenstein, Epigr. u. Scol. 16 s.), Hor. Sat. II 3, 193 *Aiax heros ab Achille secundus*, qui omnes vestigia legerunt Homeri Il. II 768 — 28. *ξανθῷ Μενέλα·* epitheton sollemne Menelai apud Homerum — 31. *ἐν* pro ἐς Aeolico usu; cf. P. II 11 — 31. *ἀδόκητον καὶ δοκέοντα*: 'ignobilem et illustrem' verto, non 'necopinatum et opinantem', quamquam altero modo haec verba inter se opponuntur in notissima exodo fabularum Euripidearum *καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελείεθη, τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὖρε θεός*. Sed haec oppositio ab hoc loco aliena est, et claritudinis vim verbo *δοκέοντος* Pindarus etiam O. XIII 56 tribuit.

- μολῶν χθονός, ἐν - Πυθίοισι δὲ δαπέδοις 50
 35 κεῖται Πριάμου πόλιν - Νεοπόλεμος ἐπεὶ πρᾶθεν,
 τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνη-σαν· ὁ δ' ἀποπλέων
 Σκύρου μὲν ἄμαρτεν, ἵκοντο δ' εἰς Ἐφύραν πλάνητες. 55

 Μολοσσία - δ' ἐμβασίλευ-εν ὀλίγον ἔπ. β'.
 χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰ-εὶ φέρει
 40 τοῦτό Φοι γέρας. ᾧ-χετο δὲ πρὸς θεόν,
 κτεάν' ἄγων Τροῖα-θεν ἀκροθινίων· 60
 ἵνα κρεῶν νιν ὑπερ μάχας
 ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρα.

 βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελ-φοὶ ξυναγέται. Στρ. γ'.
 ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν· ἐχ-
 ρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλ-σει παλαιτάτῳ 65

γὰρ... ἐμολεν BD, qua in lectione ἐμολεν pro genuina ἐμολον vel μόλον e Didymi coniectura scriptum esse scholia testantur; γὰρ eiec. Hermann, μόλεν coni. Schmid; βαθρόν· ἡ τοι... μόλεν coni. Feine — 35. πριάμουν Tricl.: πριάμοιο BD — Νεοπόλ. scripsi: νεοπόλ. codd., Νευπτ. Boehmer; cf. Kretzschmer KZ. 33 (1895) 571 — 37. ἄμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν Boeckh; ἄμαρτεν ἵκοντο δ' εἰς ἐφύραν πλαγχθέντες BD (πλαχθ. D^{ac}); ἀμ. ἵκ. δ' εἰς ἐφ. πλάναιον (vel πλάνητες) coni. Bergk — 39. φέρει D: φέρει B, ἔσχεν paraphr. — 41. κτεάτ'

ἀνάγων D, quod ex duplici lectione κτεάτ' ^{αν} ortum esse videtur — 43. βάρυνθε D — δὲ περισσὰ coni. Schmid: περισσὰ δὲ BD —

33 ss. mortem occumbere omnes homines, sed honore ornari quorum famam mortuorum deus augeat, exemplo Neoptolemi poeta illustrat, qui mortuus antistes pomparum Delphicarum a diis constitutus sit — 33. τοι tertio loco positum defenditur similibus exemplis P. II 94. VIII 59. fr. 71 — ὀμφαλὸν χθονός· Delphos; cf. P. IV 4 — 35. Νεοπόλεμος pro Νεοπότλεμος ad exemplum duplicis formae Homericae πότλεμος et πόλεμος usurpare eo magis Pindaro licuit, puod pinguis littera πτ huius nominis prosodica ratione, ne quinque syllabae breves sese deinceps exciperent, nata erat — 36. καὶ Δαναοί· non solum Dardani, sed etiam Danaï mala perpessi sunt — 37. Σκύρου· quam insulam primam Neoptolemus petebat, quod in ea natus et educatus erat — Ἐφύραν, Epiroticam, unde in Molossorum terram venit et regnum Aeacidarum condidit; eadem Neoptolemi fata attigit N. IV 53 — 40. γέρας, sceptrum et solium regis — 41. κτεάν' ἀκροθινίων· res captae, e quibus primitiae belli constabant, ut in notissima formula ἔρκος ὁδόντων. Pindaro igitur haec causa iustissima itineris Neoptolemi placuit; alios aliter sensisse, quin etiam fuisse, qui praedandi gratia eum Delphos profectum esse dicerent, scholia et Strabo p. 421 tradunt — 42. fusius Neoptoleum a Delpho quodam interemptum esse narrat Eur. Andr. 1149 ss. — 43. βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξυναγεται· Delphos aegerrime, qua erant pietate erga hospites, Neoptolemi caedem tulisse poeta adseveravit, ut eorum causam a scelere improbi cultuarii separaret et semet ipsum ab excusando isto facinore quam maxime abhorreere ostenderet. Hanc enim in suspicionem antea inciderat, cum in paeane nulla doloris significatione addita solum dixerat Neoptoleum occidisse ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν (schol. ad v. 94) — 44. ἐχρῆν· hoc loco verbum valet id, unde ortum est, χρεῖα ἦν, fatale fuit, ut saepe apud poetas tragicos — ἔνδον ἄλσει· cf. N. III 54 ἔνδον τέγει, quibus locis dativus non pendet ab ἔνδον, sed dativo loci ἄλσει, τέγει ad rem accuratius declarandam adverbium ἔνδον paradihrum est. Sepulcrum Neoptolemi muro cinctum exeunti templum ad sinistram fuisse docet Paus. I

45 *Αἰακιδᾶν κρεόν-των τολοιπὸν ἔμμεναι*
θεοῦ παρ' εὐ-τειχέα δόμον, ἡρωταῖς δὲ πομπαῖς
θεμισκόπον οἰ-κεῖν ἔόντα πολυθύτοις
εὐώνυμον ἐς δίκαν. - τρία ἔπεα διαρκέσει· 70
οὐ ψευδὺς ὁ μάρτυς ἔργ-μασιν ἐπιστατεῖ.
 50 *Αἴγινα, τεῶν Διὸς τ' - ἐκγόνων θρασὺ μοι τόδ' εἰπεῖν*

φαιενναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν - κυρίαν λόγων *Ἀντ. γ'.* 75
οἰκοθεν. ἀλλὰ γὰρ ἀνάπανσις ἐν
παντὶ γλυκεῖα ἑρ-γῷ· κόρον δ' ἔχει
καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' - ἄνθε' Ἀφροδίδια.
φνᾶ δ' ἕκασ-τος διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες, 80

47. *θεμισκόπον* *B D* — *πολυθύτης D*; post *πολυθύτοις* interpunxit Aristarchus, ante *ἐς δίκαν* Heyne — 49. *ψευδέσι μάρτυς* conl. Bornemann Philol. 45, 608, *ψευδῶν* idem ap. Bursian-Müller 1892* 290 — *μάρτυς B¹ D*; *μάντις B²* — 50. *τόδ'*, *εὔρειν φαιενν.* conl. Steffen Progr. Nicolaigymn. Leipz. 1882 p. 4 — 51. *λέγων* conl. Heimsoeth —

21, c. Scholiasta quod narrat Neoptolemum primum sub limine templi, postea a Menelao in sacro nemore (*ἐν τῷ τεμένει*) sepultum esse, cum narratione de infenso in Neoptolemum animo Delphicorum sacerdotum cohaerere videtur. Eodem spectat quod Pausanias 1 4, 4 narrat Delphicos sacerdotes primum sepulcrum Neoptolemi tamquam inimici et sacrilegi in nullo honore habuisse et postea demum, cum contra Gallos iis auxilium tulisset, litare sacrificiis coepisse — 46. *ἡρωταῖς δὲ πομπαῖς πολυθύτοις*: sacra (*ἐναγίσματα*) heroibus multis victimis facta significat, quibus cum sacris lectisternia heroum coniuncta erant, de quibus schol.: *γίνεται ἐν Δελφοῖς ἡρωσι ξένια, ἐν οἷς δοκεῖ ὁ θεὸς ἐπὶ ξένια καλεῖν τοὺς ἡρώας*. Haec sacra et lectisternia ut rite fierent, Neoptolemus heros curabat, cuius nomen, cum Aeaci iustitiae memoriam revocaret, pro bono omine (*εὐώνυμον*) habebatur — 48. *τρία ἔπεα*, proverbiali locutione poeta usus paucis rem declarari posse dicit; haec autem tria non, ut scholiastae perperam interpretantur, ad praecedentia pertinent, quod Neoptolemus rixa propter carnes excitata occiderit, Delphi necem damnaverint, fato atque deorum consilio mors Neoptolemi prope templum Delphicum destinata fuerit, sed ad sequentia verba *οὐ ψευδὺς ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ* 'non mendax antistes caerimoniiis Neoptolemus praeest'. Haec in se conclusa et absoluta sunt neque indigent additamenti, quod Mezgerus adiecit puncto post *ἐπιστατεῖ* deleto et *ἐκγόνων* cum *ἔργμασι* coniuncto. Immo genetivus *τεῶν Διὸς τ' ἐκγόνων* a proximis verbis *φαιενναῖς ἀρεταῖς* pendet: splendidis virtutibus Aeacidarum poetae fiducia facta est, ut tam honorificam sententiam ferret. Difficilior ad explicandum est accusativus *ὁδὸν κυρίαν λόγων*. Quominus enim eum appositionem dativi *ἀρεταῖς* esse putemus, grammaticae leges, quominus accusativi *τόδε*, sententiarum nexus impedimento est. Inde analogiam similis constructionis N. vi 54 secutus *ὁδὸν* ad verbum *εἰπεῖν* traho idem atque *καθ' ὁδὸν* valere ratus: hoc dicere incedentem viam compotem sententiarum domo adfluentium.

52 ss. digressionem de Neoptolemo abrumpit, ut ad Thearionem patrem victoris transeat; quamvis enim dulci re perpetuo tractata fastidium parari. Patris autem mentionem in epinicii filii adulescentuli fieri, nihil miri et quod quaesitis argumentis excusari debeat, habet — 53. sententiam repetivit ab Hom. II. xii c36 *πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνον καὶ φιλόνητος* — 54. *φνᾶ* in principio novae partis posuit, quod a facultate natura cuique ingenta omnem eventum pendere persuasum habebat; obscuris autem ambagibus significat, ut aliis hominibus, sic etiam Thearioni non omnia a natura data esse; denegata autem ei fuisse videtur corporis vegeta vis, qua in ludis gymniciis adversarios vinceret; dedit quidem ei Parca divitiarum copiam quae sufficeret (*καιρὸν*

55 ὁ μὲν τά, τὰ δ' ἄλ-λοι· τυχεῖν δ' ἔν' ἀδύνατον
 εὐδαιμονίαν ἄπα-σαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῦ-ρα τέλος ἔμπεδον
 ᾤρεξε. Θεαρίων, - τὴν δ' εἰκότα καιρὸν ὄλβου 85

δίδωσι, τόλ-μαν τε καλῶν - ἀρομένῳ Ἐπ. γ'.
 60 σύνεσις οὐκ ἀποβλάπ-τει φρενῶν.
 ξεινός εἰμι, σκοτει-νὸν ἀπέχων ψόγον· 90
 ὕδατος ὥτε ῥοᾶς - φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
 κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω·
 ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

ἔων δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ - μέμψεται μ' ἀνὴρ Στρ. δ'.
 65 Ἴονίης ὑπὲρ ἄλως οἰκέων· 95
 καὶ ξενία πέποιθ', - ἐν τε δαμόταις
 ὄμματι δέρομαι - λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλῶν,
 βίαια πάντ' - ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὃ δὲ λοιπὸς εὐφρων
 ποτὶ χρόνος ἔρ-ποι. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ, 100
 εἰ παρ μέλος ἔρχομαι - ψάγιον ὄαρον ἐννέπων.

56. οὐδ' ἔχω Schmid — 59. ἀρομένῳ coni. Hermann: ἀραμένῳ B D —
 60. σύνεσιν coni. Hermann — 61. σκοτεινὸν scripsit Boeckh, κελαινὸν vel ἐρε-
 βεννὸν coni. Bergk — 62. ἐς B: ὡς D — 63. ποτίφορος D — 65. καὶ ξενία
 coni. Mommsen collato O. ix ss et P. x 64: καὶ προξενία codd., καὶ eiec. Her-
 mann — 66. ὑπερβαλῶν coni. Schmid: ὑπερβάλλων codd., ὑπερβλέπων coni.
 Mommsen — 68. τις ἂν ἐρεῖ B D et schol.: τις ἐρέει coni. Boeckh probabiliter
 — 69. ψάγιον B D; conf. Hesych. ψάγιον· πλάγιον: ψέγιον Tricl. —

ὄλβου) et animum honestarum rerum appetentem, temperatum eum consilio et prudentia — 57. τέλος, fastigium felicitatis — 60. ἀποβλάπτει φρενῶν prudentia mentis cavit ne audacia stolidi ab honestis (καλῶν) depelleretur; cf. O. vii 47 — 61. σκοτεινὸν, σκοτεινὸν pronuntiari poeta voluit, ut Homerus Κάμανδρον pro Σάμανδρον· cf. fr. 142 et Christ, Metrik d. Griechen u. Römer p. 10 — 61. ξεινός εἰμι nimirum hospitem magis etiam quam civem a cavillationibus abstinere par est — 62. ῥοᾶς· cf. supra v. 12 ῥοαῖσι Μοισᾶν — 63. μισθὸς οὗτος, hoc praemium poesis, quod res bene gestas quasi remuneratur, probis hominibus conducit.

64 ss. a laude suae probitatis, quae ab omni maledicentia abhorreat, rursus ad crimen sibi immerito irrogatum redit — 64. Ἀχαιὸς . . . οἰκέων· Epiri incola, quem bonae famae Neoptolemi, auctoris regiae domus Epiroticae, maxime consulere par est, me non reprehendet, quod de laude bonorum hominum detraxerim. Achaei autem Epirotae esse perhibebantur, quod Thessali Achaei ex Epiro olim in Thessaliam immigrasse ferebantur. In hac simplici huius loci interpretatione Hermannus, De Sogenis Aeginetae victoria quinquertii, opusc. iii 22 ss. non acquievit, sed reiectis veterum grammaticorum commentis Achivum quandam cum Thearione in certamen descendisse eumque vicisse argutius quam verius commentus est — 65. καὶ ξενία . . . ἐν τε δαμόταις, et apud peregrinos et inter cives incedo vultu sereno conscius nullius culpa — 66. ὑπερβαλῶν· ὑπεροπτικός schol., cf. gloss. Hesych. ὑπερβολία· ὕβρις — 69. εἰ . . . ἔρχομαι, num inconcinne incedam; namque qui me noverit, me quidquam inconcinne facere et ad calumnias serendas pronum esse negabit —

- 70 Εὐξενίδα πάτραθε Σώ-γενες, ἀπομνύω
μὴ τέρμα προβάς ἄκονθ' - ὥτε χαλκοπάραον ὄρσαι 106
- θοᾶν γλῶσσαν· ὃ σ' ἐξέπεμ-ψεν παλαισμάτων Ἀντ. δ'.
αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἰ-
θωνι πρὶν ἀελίῳ - γυῖον ἐμπεσεῖν.
εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπ-νὸν πλέον πεδέρχεται.
- 75 ἔα με· νι-κῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεῖς 110
ἀνέκραγον, οὐ - τραχύς εἰμι καταθέμεν·
εἴρειν στεφάνους· ἔλαφ-ρόν ἀναβάλεο, Μοῖσά, τοι·
κόλλα χρῶσθ' ἐν τε λευ-κὸν ἐλέφανθ' ἀμᾶ 115
καὶ λείριον ἄνθεμον - ποντίας ὑφελοῖσ' ἑέρσας.

70. Εὐξενίδι Σωγένης πάτρα Hartung — ἀπομνύω ex schol. Bergk —
71. τέρμα περῶν Herwerden — προβάντ' vel ὄρσαις scribendum censuit Holwerda
Arch. Zeit. 1881 p. 210 — ὥτε Boeckh: ὥσείτε BD, ὥστε Tricl. — 72. ὃ σ' ἐξέ-
πεμψε coni. Bergk: ὃς ἐξέπεμψας B, ὃς ἐξέπεμψε D — 73. ἀμῖαντον coni. Hecker
— 75. πέραν Hermann: περ ἂν (πέρ ἂν B) BD — 77. ἀναβάλεο Tricl.: ἀνα-
βάλλεο BD — 78. κόλλα coni. Rauchenstein: κολλᾶ BD —

71. προβάς cum acc. τέρμα iunctum est ad analogiam verborum ὀπερβάλ-
λειν, ἐκβαίνειν, ἐξίστασθαι al.; cf. Hesych. προβάς· ὀπερβάς, quam glossam falso
M. Schmidt in Hesychii editione ad Soph. Ant. 333 rettulit. Comparat autem
poeta linguam procacem iaculo et semet ipsum iaculatori lineam, qua usque
iaculantem procedere licet, non egresso. Ipsum enim verbum προβάς prohibet
quominus τέρμα finem iaculandi intellegamus; nimirum nemo finem egressus
iaculum mittit. Hac autem imagine poeta utitur, ut quamvis frigide trans-
itum sibi paret ad Sogenis quinquertium, cuius pars iaculatio fuerat — 72. ὃ
σ' ἐξέπεμψε Bergkianus vestigia codicis D secutus restituit, ὃ ad τέρμα προβάς
ἄκοντ' ὄρσαι referens et hunc in modum sagacissime interpretans: in Nemeaeo
certamine quinquertii, cui interfuit Sogenes, videtur unus vel alter iaculantium
egressus esse lineam, qui cum propter hanc fraudem a certamine abigerentur,
luctae certamen, quod subsequebatur iaculationem, aemulorum numero immi-
nuto iam et facilius multo et celerius confectum est. Contra scholiasta
cum ὃς ἐξέπεμψε legeret, sic locum obscurum dilucidare conatus est: ὃ ἔκων
αἰτίος γενόμενος τῆς παντελοῦς νίκης οὐκ ἐποίησε χρῆσιν σε ἔχειν τοῦ διὰ πάλης
σε περιγενέσθαι. Nimirum qui tribus prioribus partibus quinquertii adversarios
superasset omne quinquertium vicisse putabat; v. Prol. LXXXIII sq. At ab eo,
qui gravissimam partem quinquertii i. e. luctam plane non iniit, laudatio
magni laboris (v. 74) vereor ne aliena sit. Miro autem acumine Fridericus Mie
ann. cl. phil. 1893 p. 812 πόνον non luctatoris sed poetae intellegendum esse
censuit — 73. αὐχένα καὶ σθένος accusativi relationis sunt ad ἀδίαντον referendi,
nisi duos accusativos σὲ et αὐχένα analogia duplicis dativi O. viii ss. ix ss de-
fendere malis — 75 ss. versus et ad explicandum et ad interpungendum diffi-
cillimos ita interpretor, ut verbis εἴ τι . . . καταθέμεν parenthesi interiectis in-
finitivum εἴρειν ab ἔα pendere aut absolute pro imperativo (cf. P. i ss) positum
esse putem: sine me — victoris quidem in gratiam, si quid altius evolavi a
proposita re evagatus, non recuso orationem reflectere — nectere coronas, pro-
pere auspicare, Musa, profecto; coronam compinge ex auro, ebore candido,
coralio florido; Iovis vero memor propter Nemea multisonum hymnum placide
ede — 75. εἴ τι πέραν ἀερθεῖς ἀνέκραγον ad digressionem refero iusto longiorem
de Neoptolemi nece, a qua iam ad debitum honorem victoris haud aegre se
redire dicit; similiter a digressionem se revocat N. iv ss ss. — 77. ἔλαφρόν· vim
adverbii obtinere duco repudiata eorum sententia, qui nectere coronas facile
esse vertunt — ἀναβάλεο· schol.: ἀντὶ τοῦ ἀνακροῦσθαι καὶ ἄρχον τι λέγειν ἔλα-
φρῶς. — Μοῖσά τοι· cf. P. v 6 σὺ τοι — 78. cf. Hom. Ψ 200.

- 80 Λιὸς δὲ μεμ-ναμένος ἀμ-φὶ Νεμέα 'Επ. δ'.
 πολύφατον θρόον ὕμ-ων δόνει
 ἥσυχᾶ. βασιλῆ-α δὲ θεῶν πρόπει 120
 γάπεδον ἂν τόδε γα-ρυνέμεν ἀμέρα
 ὀπί· λέγοντι γὰρ Αἰακόν
 νιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι,
- 85 ἔᾶ μὲν πολίαρχον εὐ-ωνύμῳ πάτρᾳ, Στρ. ε' 125
 Ἡράκλειες, σέο δὲ προπρεῶνα μὲν
 ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. - εἰ δὲ δεύεται
 ἀνδρὸς ἀνὴρ τι, φαῖ-μὲν κε γείτον' ἔμμεναι
 νόφ φιλή-σαντ' ἀτενεί γείτονι χάρμα πάντων 130
 ἐπάξιον· εἰ - δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι,
 90 ἐν τίν κ' ἐθέλοι, Γίγαν-τας ὅς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
 ναίειν πατρὶ Σωγένης - ἀταλὸν ἀμφέπων
 θυμὸν προγόνων ἐνκ-τήμονα ζαθέαν ἀγνιάν· 135
- ἐπεὶ τετραόροισιν ὦθ' - ἀρμάτων ζυγοῖς 'Αντ. ε'.
 ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τεοῖς,
 ἀμφοτέρως ἴων - χειρὸς. ὦ μάκαρ,
 95 τὴν δ' ἐπέοικεν Ἥ-ρας πόσιν τε πειθέμεν 140

81. πολύφατον *BD* et schol.: πολυφάτων *Tricl.* — θρόον ὕμων *Schmid*: ὕμων (ὕμνον *D*) θρόον *BD* — 83. θαμερᾶ *B*, θεμερᾶ *D*, ἀμέρα *Hermann*, εὐθρόα *Schmid*; codicum lectionem ex antiqua scriptura *HEMERA* ortam esse suspicor — 84. ματροδόκοις *BD*, corr. *Tricl.* — 85. ἔᾶ coni. *Hermann*: ἐμᾶ *BD* et schol., τεᾶ *Paup*, ὕμᾶ *Heyne* — πολίαρχον *D*^{ac} — 86. προπρεῶν' ἔμμεν coni. *Jurenka* — δεύεται *B*¹ et pars schol.: γεύεται *B*^s *D*, quod *Aristarchum* probasse scholia tradunt — 88. φιμίσαντ' *D* — 89. ἀνέχοι *Thiersch*: ἂν ἔχοι *BD*, ἀλέχοι *Bergk* — 93. ὦθ' *D*: ὡσθ' *B* — 94. τεμένεσι *BD* — 95. Ἥρας coni. *Bothe*: ἥραν *BD* —

80 ss. diis iam et heroibus Aegineticis ultimam partem carminis dedicat — 81. θρόον ὕμων δόνει· conf. *Bion* epit. *Adon.* 84 ὕμῃν οὐκ ἀεὶ δονεῖ μέλος — ἥσυχᾶ et ἀμέρα ὅπλ placidos modos melodiae *Lydiae* significare videntur — 83. genuinae formae ἡμέρα (non ἀμέρα) vestigia hoc uno loco in cod. *D* servata esse exposui *Stzb. d. b. Akad.* 1891 p. 40; alia exempla v. *KZ.* 32, 147. *Collitz* *DI.* 3312, 20 — 84. λέγοντι· verecunde quae de diis homines fabulentur refert; cf. *O.* II 28. *I.* VIII 46. *Hor. C.* I 8, 14. *Leutsch Phil.* 39, 325 — νιν i. e. βασιλῆα θεῶν, qui subiecti partes obtinet — ματροδόκοις, passive, semine ab *Aegina* matre concepto — 86. Ἡρακλῆες· vocativum pronomini (σέο), ut plerumque, praemisit — ξεῖνον ἀδελφεόν τε, quod *Hercules* et ipse filius *Iovis* erat et *Aeacidarum* hospitio utebatur — 87. respicit *Pindarus Hes. opp.* 345. γείτονες ἄζωστοι ἔκιοι, ζῶσαντο δὲ πηοί, et *Alcmanis* vocem μέγα γείτονι γείτων. Hoc si etiam deus probet, *Sogenes*, cum medius inter duo sacella *Herculis* habitet, optima vicinitate fruatur. Audaciae metaphorarum in hac parte carminis miram quandam audaciam traiectionis verborum (90. ἐν τίν . . . ἀγνιάν pro ἐν τίν κε πατρί, ὅς Γίγαντας ἐδάμασας, Σωγένης ἐθέλοι εὐτυχῶς ναίειν ἐνκτ. ζαθ. ἀγνιάν) poeta addidit, quam tamen similem habes *P.* VII 68. IX 13. *N.* IV 87. *I.* III 36. VIII 8 — 93. τετραόροις· quadrigarum non proprium est, ut a temone medio iugum in utramque partem extendatur, sed ad orationis tumorem augendum quadrigarum quam bigarum imagine uti poeta maluit —

κόραν τε γλαν-κώπιδα· δύνασαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν
 ἀμαχανιᾶν - δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
 εἰ γὰρ σφισιν ἐμπεδος-θενέα βίοτον ἀρμόσαις 145
 ἦβα λιπαρῶ τε γή-ραϊ διαπλέκοις
 100 εὐδαίμον' ἐόντα, παί-δων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

γέρας τόπερ - νῦν καὶ ἄρει-ον ὀπιθεν. Ἐπ. ε'.
 τὸ δ' ἐμὸν οὐ ποτε φά-σει κέαρ 150
 ἀτρόποισι Νεοπ-τόλεμον ἐλκύσαι
 ἐπεσι· ταῦτά δὲ τρις - τετράκι τ' ἀμπολεῖν
 105 ἀπορία τελέθει, τέκνοι-
 σιν ἄτε μαψυλάκας Διὸς Κόρινθος. 155

96. δύνασαι δέ in parenthesi posuit Bergk — 98. σφισιν Aldina: σφιν *BD* — 101. ὀπιθεν ed. Moreliana: ὀπισθεν (-θε *D*) *BD* — 103. ἀτρόπασι *D* — 104. ταῦτά Boeckh: ταῦτα *BD* — τετράκι Schmid: τετράκις *BD* — 105. μαψυλάκας coni. Schneider probabiliter.

96. κόραν γλανκώπιδα, virginem Minervam, quae nomine Ἀλακομενήδος adversos casus auxiliatrice manu arcere credebatur; ei autem et Iovi Hercules persuadeat, ut se in averruncandis malis adiuvent — 98. εἰ γὰρ utinam — 102 ss. in fine carminis poeta, ut voto pro victoris salute votum pro sua fama addat (cf. *O.* 1 115 s. vi 106. *P.* 11 96), denuo a crimine Neoptolemi laesi se purgat, sed ne argumenta iam allata recoquere cogatur, proverbiali locutione, qua qui crambem recoquebant carpebantur, defensionis brevitatem excusat. De origine proverbi scholia haec narrant: Megarenses dominationis Bacchiadarum impatientes defectionis consilia volvebant; tum Corinthii legatos Megaram miserunt, qui cum frustra Megarenses a consiliis rebellionis detertere conati essent, ad postremum cum gravitate dixerunt: δικαίως στενάξει ὁ Διὸς Κόρινθος, εἰ μὴ λήψοιτο δίκην παρ' αὐτῶν. at Megarenses legatos lapidibus abegerunt et in fugam coniectos eos persequebantur, itentidem clamantes τὸν Διὸς Κόρινθον.

NEMEON. H'.

ΔΕΙΝΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΣΤΑΔΙΕΙ.

Strophae.

$\dot{\alpha}$ - $\dot{\alpha}$ ω - - | $\dot{\alpha}$ ω - - $\dot{\alpha}$ ω - ω - ω |
 $\dot{\alpha}$ ω - ω $\dot{\alpha}$ ω - - | $\dot{\alpha}$ ω - - | $\dot{\alpha}$ ω ω |
 $\dot{\alpha}$ ω - ω $\dot{\alpha}$ ω - - | $\dot{\alpha}$ ω - - $\dot{\alpha}$ ω ω |
 ω $\dot{\alpha}$ ω - - $\dot{\alpha}$ ω - - | $\dot{\alpha}$ ω - ω - ω |
5 $\dot{\alpha}$ ω - ω $\dot{\alpha}$ ω - | $\dot{\alpha}$ ω - ω $\dot{\alpha}$ ω - ω |

Epodi.

$\dot{\alpha}$ ω - ω - | $\dot{\alpha}$ ω - - $\dot{\alpha}$ ω ω |
 $\dot{\alpha}$ ω - - $\dot{\alpha}$ ω - ω ω |
 ω - $\dot{\alpha}$ ω - , - $\dot{\alpha}$ ω | - ω - ω $\dot{\alpha}$ ω ω |
- $\dot{\alpha}$ ω - - $\dot{\alpha}$ ω - ω ω |
5 $\dot{\alpha}$ ω - - $\dot{\alpha}$ ω - ω - $\dot{\alpha}$ ω ω |
 $\dot{\alpha}$ ω - - $\dot{\alpha}$ ω - | $\dot{\alpha}$ ω - ω $\dot{\alpha}$ ω - ω - |
 $\dot{\alpha}$ ω - - $\dot{\alpha}$ ω - , | $\dot{\alpha}$ ω - - $\dot{\alpha}$ ω - ω $\dot{\alpha}$ ω ω |

Argumentum.

Dinidem Megae filium Aeginetam e gente Chariadarum (v. 46) Nemea cursu vicisse et patrem eius eodem genere certaminum antea iam victoriam reportasse ex carmine ipso cognoscimus. Didymus vero ex catalogo Nemeonicarum hoc unum refert, neutrius nomen inter victores stadio comparere, unde eos non stadio, sed duplici stadio sive diaulo vicisse probabile fit. Verum aegerrime ferimus, quod doctus grammaticus ex suis catalogis, fortasse quia in iis nihil praeter stadio victores notatum invenit, de tempore victoriarum nihil adnotavit; atqui omnis interpretatio huius carminis a tempore, quo id scriptum esse videatur, pendet. Hoc quidem ex toto tenore carminis suspicari licet, rerum publicarum statum, qualis illo tempore fuit, Pindaro magnopere displicuisse eiusque animum non solum senectutis ingravescentis molestiis (v. 38), sed etiam dolore et ira ob hominum iniquitatem et impietatem afflictum fuisse. Haec autem tristitia optime, ut Dissenius monuit, quadrat in annum 459/8 a. Chr. (Ol. 80, 2), quo anno post pugnam Cecryphaleam Athenienses Aeginam oppugnare parabant, vel eos qui proxime ante-

cesserant annos (461 vel 463), quibus lites inter Athenienses et Aeginetas seri coeptae sunt. Atheniensium enim fraudes et perfidiae, quibus Aeginetas oppresserunt, aptissime exemplo vafri et astuti Ulixis adumbrantur, et prisco splendori Aeginae, cum Atheniensium et Lacedaemoniorum duces sapientiae Aeaci Aeginetae oboediebant, optime opponitur tristitia praesens, qua Athenienses insulam Aeginam infestis armis invadebant. Hoc modo si carmen interpretamur, mirum quantum ars et pulchritudo carminis augetur; hoc enim ex carmine et similibus carminibus I. VII. VIII. O. XIV apparet Pindarum non solum splendore figurarum et sublimitate sententiarum excellere, verum etiam veris animi affectibus et ipsum commoveri et hominum pectora commovere. Quae cum ita sint, nihil moror Leopoldum Schmidium, Pind. Leb. 480 ss., a iuvene poeta, cum eius ars nondum consummata fuerit, hoc carmen scriptum esse opinantem.

Ut saepe in Aegineticis epiniciis a numine divino poeta auspicatur (cf. O. VIII. P. VIII. N. VII. I. v), sic in hoc quoque carmine a Pubertate, nuntia Veneris, orditur (1-5), id quod et aetati iuvenis victoris egregie accommodatum fuit et aptum transitum poetae parat ad amores Iovis et Aeginae nymphae commemorandos, unde Aeacus, iustissimus rex, procreatus sit, cuius iudiciis libenter olim duces finitimarum civitatum paruerint (6-12). Huius igitur genua poeta amplexus pro salute urbis et civium pia vota facit, simul illustrans Lydiis modis victorum Dinidis eiusque patris Megae opes cum iustitia coniunctas, quas similes esse ait Cinyrae Cyprii, cuius fama Aeginetis gratissima et quasi familiaris fuit, quod unus ex pronepotibus Aeaci Teucer Salamina urbem in Cypro insula condiderat (6-18). Cum iam in eo poeta esset, ut de Cinyrae fati verba faceret, ab hoc consilio propter invidiam obtrectatorum se revocat et insigni exemplo domestico Aiakis ad manus sibi inferendas compulsi demonstrat, quanto plus apud homines astutia diserta quam virtus simplex valeat (18-34). In tertia parte carminis (v. 35-51) poeta tales mores se detestatum enixe studere dicit, ut gratus civibus iustitiam et morum probitatem usque ad extremum spiritum servet et strenuorum virorum, quales Dinis et Megas sint, famam augeat epiniciis, quae dudum optima solatia et praemia laborum existimata sint. — Totum carmen tribus pericopis (strophae antistropha epodoque) constat, quarum unaquaeque plenum et in se conclusum sententiarum orbem amplectitur, quam compositionis concinnitatem poetam senescentem excoluisse docui ad O. XIII.

De metris.

Metra huius carminis a severitate Doricorum carminum dactylo-epitriticorum plus uno nomine discedunt, primum quod a bisyllaba basi strophae exorditur, deinde quod rectus cursus numerorum saepe interrumpitur (str. 4. 5, ep. 1. 3. 5. 6), tum quod in epodi versu quarto trochaica tripodia in locum dactylicae successit (cf. O. XIII 3), denique quod strophae versus quartus et epodi tertius ab anapaesto incipiunt, quae res omnes cum levitate Lydiae harmoniae (v. 15; cf. Prol. LIX) cohaerere videntur. Strophae primi versus altera syllaba utrum anceps an longatium morarum sit, a varia lectione v. 40 pendet; strophae versus quar-

tus et epodi tertius utrum cum antecedente versu cohaereant an maiore intervallo ab eo divellendi sint, eo magis dubium est, quod in fine prioris versus modo maxima (vv. 3. 8. 12. 25), modo nulla interpunctio (str. 20. 29. 37. 42. 46) posita est. — Quo modo carmen cantatum sit, non indicatum a poeta invenio, nisi quod epitheton ἐπικάμιος ὕμνος (v. 50) ad chorum et comissionem spectare videtur. Pompam quidem quominus fuisse statuamus, obstaculo sunt tripodiae dactylicae catalecticae (ep. 1. 5), utpote quae passibus chori gradientis vix adcommodari possint.

Στρ. α'.

Ὅρα πότνια, κᾶρυξ Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,
 ἄτε παρθενίοις παίδων τ' ἐφίξοισα γλεφάροις
 τὸν μὲν ἀμέροις ἀνάγκας χειρὶ βαστάξεις, ἕτερον δ' ἐτέραις. 5
 ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλανα-
 θέντα πρὸς ἔργον ἕκαστον
 5 τῶν ἀρειόνων ἐρώ-
 των ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

Ἀντ. α'.

οἷοι καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν 10
 Κυπρίας δῶρων· ἐβλασταν δ' υἱὸς Οἰνῶνας βασιλεὺς
 χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος· πολλὰ νιν πολλοὶ λιτάνενον ἰδεῖν·
 ἄβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄω- 15
 τοι περὶ ναιεταόντων
 10 ἥθελον κείνου γε πεί-
 θεσθ' ἀναξίαις ἐκόντες,

VARIA LECTIO. Inscr. om BD — Schol.: ἐνιοὶ φασὶν σταδίαις αὐτὸν τε τὸν Δεινίαν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τοῦτο βλέποντα τὸν Πίνδαρον Δεινιδὸς δισῶν σταδίων καὶ πατὴρ εἰπεῖν. παρέχει δὲ φησὶν ὁ Δίδυμος, [τὴν] ἀπορίαν τὸ μηδέτερον αὐτῶν ἐν τοῖς Νεμεονίαις ἀναγεγράφθαι — 2. παρθενίοισι B, παρθενίοισι D — βλεφ. BD — 3. ἀμάρας D, ἀμέραις Hecker collatis N. vii ss. ix 44 probabiliter — ἀνάγκαις Hermann, ἀν' ἀγκᾶς Schmid probabiliter — 6. ποιμένος D — 9. ἀβ. Tricl.: κάβ. BD et schol. —

COMMENTARIUM. v. 1. ab Iuventute et Amoribus initium carminis poeta sumit, quod Dinis victor amoris et nuptiis maturus erat, unde ne iustum tempus (καιρὸν v. 3) amandi uxoremque ducendi neglegat monet — 2. ἐφίξοισα γλεφάροις cf. Mosch. i 3 ὕπνος βλεφάροις ἐφίξων, Soph. Ant. 795 βλεφάρων ἡμερὸς ἐβλέκτρον ἑύμφας. Hor. C. iv 13, * Cupido pulchris excubat in genis — 3. ἐτέραις i. e. asperis et ferocibus; similia nutrix in Eur. Hipp. 444 ss. loquitur — 4. ἀγαπατὰ, quod idem atque ἀγαπατὸν valet, cum verbis πρὸς ἔργον ἕκαστον coniungo, ut omnem ad rem opportunitas plurimum valere dicatur; cf. fr. 123 — 6. Διὸς Αἰγίνας τε Iovis dei et Aeginae nymphae, a quibus Aeacus heros Aeginetarum prognatus est; eorum nuptias lepide Pind. I. viii 21 refert — 7. Κυπρίας δῶρων cf. O. i 77 φίλια δῶρα Κυπρίας: ἔρωτες hic medium locum obtinent inter affectus animi et deos ministros Veneris; cf. fr. 122, 4 — Οἰνῶνας, Aeginae insulae, eam autem obsoleto hoc nomine nuncupavit, ne eodem nomine et insulam et nympham appellaret; idem tamen nomen recurrit I. v 34. viii 21 — 9 sq. ἄβοατὶ . . . ἐκόντες eandem rem duplici modo et negandi (ἄβοατὶ) et affirmandi (ἐκόντες) expressit verbis in principio et fine enuntiati positus, ut quantum

οἷ τε κρανααῖς ἐν Ἀθά- Ἐπ. α'.
 ναισιν ἄρμοξον στρατόν, 20
 οἷ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.
 ἱκέτας - Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
 ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι φέρων
 15 *Λυδῖαν μίτραν καναχηδὰ πεποι-κιλμένην,* 25
Δεινίος δισῶν σταδίῳ
καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
 σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεῖς
 ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος·

Στρ. β'.

ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἐν ποτε Κύπρῳ. 30
 ἴσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε πρὶν τι φάμεν.
 20 *πολλὰ γὰρ πολλὰ λέλεκται· νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ*
εἰς ἔλεγχον ἅπας κίνδυνος· ὅ- 35
ψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν·

11. *κρανααῖς* *D* — 12. *Πελοπηϊάδαι* con. Schmid: *πελοπηϊδαι* *BD* —
 14. *φέρων*: *φίλων* *D* — 16. *Νεμεαῖον* con. Pauw.: *νέμειον* *BD* — 18. *ὅσπερ*
B: *ὡσπερ* *D* — *ποντίῳ* *D* — 19. *ἀναπν.* *D* — 20. *πολλὰ* Pauw: *πολλὰ* *BD* —
 21. *δὲ λόγοι* om. Tricliniani; fort. *ὅψον φθονεροῖσι δὲ μόμφος* (*μομφαί* mavult
 Herwerden) — *φθονεροῖς ἰάπτεται* schol. ad Soph. Aiac. 154 —

interesset significaret inter Graecos principes olim sua sponte Aeaco iustissimo
 iudici obtemperantes et Aeginetas ceterosque Graecos nunc invitos superbia
 Atheniensibus oboedientes. De fabula principum Graecorum auxilium et inter-
 cessionem Aeaci implorantium ad N. v 10 commentatus sum — 11. *κρανααῖς*,
 saxosis, quod epitheton ornans est Ithacae insulae apud Homerum, Attici agri
 apud Pindarum O. vii 82. xiii 38 — *στρατόν*, populum; vide ad O. v. 12 —
 12. *Πελοπηϊάδαι* falso hoc nomen a Pindaro formatum est ad analogiam
 patronymicorum a nominibus in -εις derivatorum, ut *Πηλεΐάδαι* et *Πηληϊάδαι*
 a nomine *Πηλεΐς* — 15. *Λυδῖαν μίτραν*· *μίτρα* infula supplicantium est, quae
Λυδία hoc loco audit, quod preces ad Aeacum et totum hoc carmen Lydiis
 modis canenda erant, ut bene monuit alter scholiasta: *οὕτως εἶπε τὸ ποίημα*
αὐτοῦ ὡς Λυδία ἀρμονία γεγραμμένον — 16. *δισῶν σταδίων* ornate pro vulgari
διατόλῳ, ut scite adnotant scholia: *δισῶν δὲ σταδίων, ὅτι διανυδροῦμος*. Nam-
 que stadio numquam Dinidem vicisse ex indicibus victorum veteres grammatici
 compertum habebant, ut in argumento carminis exposui — *Νεμεαῖον ἄγαλμα*·
 decus Nemeaeum carmen Lydiis modis compositum dicitur, quod victoriam
 Nemeaeam illustrat — 17. *σὺν θεῷ*· spectat ad preces, quas paulo ante (v. 15)
 poeta fuderat.

18. sensim ad fabularem partem carminis transit — *ὅσπερ* scil. *θεός*· de
 Cinyra vetere rege atque sacerdote Cypri v. P. ii 15 — 19. *ἴσταμαι*· ut O. i 55
 verbo *ἀφίσταμαι*, N. v 16 verbo *στήσομαι* cursum orationis inhibuit ad aliam
 rem transiturus, sic hic quoque verbo *ἴσταμαι* inchoatae narrationis filum ab-
 rupit, ut priusquam plura proloqueretur spiritum duceret — 20. *πολλὰ γὰρ*
πολλὰ λέλεκται· quinam multa vario modo de Cinyra dixerint nescimus, neque
 hanc, sed penuriam argumenti veram causam, cur orationem de Cinyra ab-
 rumperet, fuisse crediderim — *νεαρὰ ἐξευρόντα*· hoc ex loco cognoscimus Pin-
 dari morem fabulas immutandi, quo de ad P. iii 27 disputavimus, in repre-
 hensiones acerrimas incurrisse — 21. *ἅπας κίνδυνος*· purum putum periculum;

ἄπτεται δ' ἐσλῶν αἰεί,
χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

'Αντ. β'.

κεῖνος καὶ Τελαμῶνος δάψεν υἷον φασγάνῳ ἀμφικυλίσαις. 40
ἢ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἔλκιμον λάθρα κατέχει
25 ἐν λυγρῷ νεῖκει· μέγιστον δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται.
κρυφαῖαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσ-
σῇ Δαναοὶ θεράπευσαν· 45
χρυσέων δ' Αἴας στερεη-
θεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

ἢ μὰν ἀνόμοιά γε δά-
οισιν ἐν θερμῷ χροῖ

'Επ. β'.

ἔλκεα ῥῆξαν πελεμιζόμενοι 50
30 ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχῃ, τὰ μὲν ἀμφ' Ἀχιλεὶ νεοκτόνῳ,
ἄλλων τε μόχθῳ ἐν πολυφθόροις
ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἔρα πάρφασις ἦν - καὶ πάλαι, 55
αἰμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδῆς, κακοποιὸν ὄνειδος·
ἂ τὸ μὲν λαμπρὸν βιάται,
τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν.

23. ἀμφικυλίσαις Boeckh: ἀμφικυλίσαις BD — 24. λάθρα D — κατέχει ἐν λυγρ. coni. Hermann: κατέχει ν λυγρ. D, κατέχει τε λυγρ. B, κάτεχεν ἐν λυγρ. Bergk — 25. ἀντέταται D — 26. ψάφοις D — 27. ὅπλων D — 29. πελεμ. coni. Wakefield Aristarchi interpretationem κινούμενοι secutus: πολέμ. BD — 30. ἀλεξιβρ. D — 31. ἐν πολυφθόροις coni. Boeckh: πολυφθόροις ἐν BD — 33. αἰμύλων Tricl.: αἰμυλίαν BD — ὁμόφωτος B —

eisdem verbis utitur Aristoph. nub. 954; cf. χοῦμα πᾶν I. viii 14, πᾶσα ἀνάγκη Plat. Tim. 69 a, πολλή ἀνάγκη Dem. in Lept. 18 — 22. poeta eo se consolatur, quod optimum quodque maxime invidia petitur et cavillationibus carpitur — 23 ss. fabula de Aiace, quod Achivi iudices astutiae Ulixis plus quam suae fortitudini tribuissent, mortem sibi conscisciente iam in parva Iliade narrata erat; nescio tamen an Sophoclis tragoedia Aiadis, quam circa haec tempora Athenis in scenam productam esse constat, Pindaro ansam narrandi eam prae-buerit. Namque non solum Aiace in gladium incumbentem, sed etiam iudicum suffragia per fraudem corrupta Pindarus similiter atque Sophocles Ai. 815 ss. et 1135 ss. exposuit — 24 s. locum communem esse demonstrant formae prae-sentis temporis et pronomen indefinitum *τινα* 'manchen'; haec autem omnia non minus in praeterita quam in praesentia tempora cadere supra in argu-mento carminis exposuimus — 26. κρυφαῖαισι . . ἐν ψάφοις: declamata haec esse suspicor contra suffragia per tabellas ferenda, quod institutum populare etiam Romae ab optimatibus impugnatum esse novimus — 27. πάλαισεν· cf. Hes. opp. 413 ἀνὴρ ἄταισι παλαίει — 30. ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχῃ, qua hasta sua corpora tuebantur, adversarios propulantes; tamen scuti (σκέτει) magis quam hastae (λόγχῃ) mentionem fieri exspectes. De vi praepositionis confer P. v 100 φανθείσαν ὑπὸ χεύμασιν, N. i 68 πεφύρσεθαι ὑπὸ δίπαισι — 30. ἀμφ' Ἀχιλεὶ νεοκτόνῳ, quae proxima causa rixarum inter Aiace et Ulixem fuit — 33. ὁμό-φωτος c. gen. iunctum, ut ὁμῶν συντροφος ἀηδῶν ap. Arist. av. 680.

Στρ. γ'.

35 εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύθοις 60
 ἀπλόαις ζωᾷς ἐφαπτοίμαν, θανῶν ὡς παισὶ κλέος,
 μὴ τὸ δύσφαιμον προσάψω. χρυσὸν εὗχονται, πεδίον δ' ἕτεροι
 ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδῶν
 καὶ χθονὶ γυῖα καλύψαιμ' 65
 αἰνέων αἰνητά, μομ-
 πὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

Ἀντ. γ'.

40 αὕξεται δ' ἀρετά, γλῶραις ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ἄσσει, 70
 ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δίκαιοις τε πρὸς ὕγρον
 αἰθέρα. χρεῖται δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις
 ὑπερώτατα· μαστεύει δὲ καὶ
 τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
 πιστόν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖ- 75
 τις τεὰν ψυχὰν κομίζει

45 οὐ μοι δυνατόν· κενεῶν δ'

Ἐπ. γ'.

ἐλπιδων χαῦνον τέλος·

σεῦ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε λάβρον

37. χρυσὸν δ' ἐγὼ. B — 38. καὶ χθονὶ Bergk — γῆα D — καλύψαιν coni. Bergk — 40. αὕξεται δ' ἀρεταὶ coni. Schmid; veterem lectionem ὕμνοισιν glossa αὕξεται summotam esse suspicor — ἄσσει Boeckh: ἀτσει BD, αἶψα coni. Bergk — 41. ἐν om. codd., add. Boeckh; δένδρον ἀναῖσσει σοφ. coni. Pauw — ὕγρον coni. Schmid — 43. ὄμμασ' ἰδέσθαι coni. Herwerden — 44. πιστόν ex schol. Mommsen: πιστά B, πίσταν D, πίστιν Tricl. — 46. Χαριάδαις τε: Χαριάδαισι coni. Heyne — 46. τελαβρον D: τε λαβρον B, τε λευρόν coni. Herwerden —

35 ss. ex fabulari parte carminis praecepta et vota poeta ducit — 37. τὸ δύσφαιμον· articulo praeposito adiectivum vim substantivi induit, ut τὸ μαλθακόν P. viii 8, τὸ μόρσιμον P. xii 30, τὸ συγγενές P. x 12 — 38. καὶ χθονὶ καλύψαιμ, ut vivo, sic etiam moriar civibus meis probatus, unde poeta usque ad mortem suis civibus placere se velle dicat — 40. hunc versum ante oculos habuit Horatius C. i 12, 45: *crescit occulto velut arbor aëro fama Marcelli* — 41. ὕγρον αἰθέρα, undantem aethera ventorum flamine intellegere malo quam aera nubibus humidum; cf. Hor. C. ii 20, 2 *liquidum aethera* — 42 sq. varium usum amicorum esse dicit, summum in vitae laboribus, qui auxilio amicorum facilius exantlentur, magnum etiam in rebus secundis, quarum dulcedo amicis una gaudentibus augeatur — 43. μαστεύει τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι· optat animus amicum desideratum oculis videre ipsum, ut eius fide et consuetudine fruatur. Cohæret huius loci obscuri explicatio cum sententiis in fine complurium carminum, ut O. viii. xiv. N. iv, propositis, ubi poeta patrem mortuum et ceteros cognatos in Orco filii victoria gaudere exponit. Inde facile filii animum desiderium subire potuit mortuum ipsum videndi eiusque hilari vultu se recreandi. At poeta, cum a vana spe excitanda abhorreat, animam mortui in vitam revocare se posse negat, lapideum se posse monumentum victoriae velocitatis victori eiusque genti erigere — 46. πάτρα Χαριάδαις τε· altero nomine prius explicatur; de simili usu particulae τε vide O. vi 43. x 59; neque enim Luebberto, Ind. lect. Bonn. 1846 p. 14, adstipulari ausim, πάτραν seu gentem et γενεάν seu

ὑπερεῖ-σαι λίθον Μοισαῖον ἔκατι ποδῶν εὐωνύμων 80
 δις δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ πρόσφορον
 ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον λείς, ἔπαοι-δαῖς δ' ἀνήρ
 50 νώδυνον καὶ τις κάματον
 θῆκεν. ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος 85
 δὴ πάλαι καὶ πρὶν γενέσθαι
 τὰν Ἀδράστου τὰν τε Καδμείων ἔριν.

47. ὑπερεῖσαι coni. Hermann, ὑπερέσσαι Mezger — ποδῶν: δρόμων coni. Rauchenstein acute — 48. πρόσφορον ex scholiis coni. Wiskemann Progr. Marb. 1876 p. 22 probabiliter — 51. τῶν τε Καδμ. coni. Naber.

familiam hoc loco distingui — 47. λίθον Μοισαῖον: carmen laudatorium lapideae moli sepulchrali comparat; cf. N. iv 81 — 48. δις δὴ δυοῖν: bis carmine monumentum erigam celerum pedum duorum; bis, quod duae victoriae illustrandae erant, duorum, quod non unus duas, sed duo singulas victorias reportarant — 49. ἔπαοιδαῖς: laudes carminis, quibus laborem certaminum poeta demulcet, comparat incantamentis, quibus medici harioli dolorem corporis leniunt; cf. N. iv 1 — 51. τὰν Ἀδράστου: originem Nemeaeorum ludorum ab Adrasto in expeditione Cadmea institutorum respicit; cf. N. x 28 et Prol. lxxxvii; epinicii autem dignitas antiquitate augetur, si non bello Thebano demum institutum, sed iam ante hoc bellum ab hominibus dulcedine poesis gaudentibus inventum esse praedicatur.

[NEMEON. Θ'.]

XPOMIQ. AITNAIQ.

APMATI

Strophae.

$\dot{\iota} \omega - \omega \dot{\iota} - | \dot{\iota} \omega - \omega \dot{\iota} \cup |$
 $\dot{\iota} \cup - \cup \dot{\iota} \cup - | \dot{\iota} \omega - \omega \dot{\iota} | - \dot{\iota} \cup - \dot{\iota} \cup \cup |$
 $\dot{\iota} \omega - \omega \dot{\iota} | - \dot{\iota} \omega - \omega \dot{\iota} - \dot{\iota} \cup \cup |$
 $\dot{\iota} \cup - \dot{\iota} \omega - \omega \dot{\iota} - | \dot{\iota} \omega - \omega \dot{\iota} | - \dot{\iota} \cup - \dot{\iota} \cup \cup |$
5 $- \dot{\iota} \cup - \dot{\iota} \cup - | \dot{\iota} \cup - \cup |$

Argumentum.

Haec et quae sequuntur odae non Nemeaeas victorias praedicant, sed alias quasdam; adiectae autem Nemeaeis a grammaticis sunt, aut ut huius voluminis, ceteris brevioris, vacua pars similibus epiniciis compleretur aut, si olim Nemeaeae odae post Isthmicas positae agmen sacrorum ludorum clauderent, ut sacrorum ludorum praeconiis reliqua epinicia subtexerentur.

De Chromio Agesidami filio, cui et hanc odam et N. 1 Pindarus scripsit, vide quae supra ad N. 1 praefati sumus. Victoriam, quae hac oda illustratur, Chromius iam aliquanto ante (πότε v. 52) Sicyone in ludis Adrasti curru reportaverat. Pindari autem in aula regia Syracusana commorantis opportunitate Chromius usus esse videtur, ut illam victoriam etiam aliquot annis postquam parta erat, praedicandam curaret, qua in re illud quoque spectavit, ut urbi Aetnae nuper conditae (v. 2. 30) splendorem magnificae pompae praeberet. Eum enim tum temporis non Syracusis, sed Aetnae domum et sedes habuisse principio carminis aperte declaratum est, cui poetae testimonio alterum scholiastae ad N. ix inscr. accedit: ὁ Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἰέρωνος καταστάθεις ὑπ' αὐτοῦ τῆς Αἰτνῆς ἐπίτροπος, ὅθεν καὶ Αἰτναῖος ἐκηρύχθη. Quamquam vereor, ne haec adnotatio fide historica careat et a scholiasta ex carminis principio ficta sit, unde non operae pretium esse ducimus quae-rere, utrum ante an post Dinomenem filium Hieronis (v. P. 1 60), ministrine loco an suo ipse imperio urbem Aetnam administrarit. Sed ex eo, quod hoc carmen in honorem urbis nuper conditae (νεοκτίσταν ἐς Αἰτναν v. 2) et in hac urbe ipsa cantatum est, colligere audeo, id non multum post P. 1 et ante N. 1 compositum esse. Quod vero Boeckhius Expl. 467 sq. fabula Adrasti et Amphiarai res praesentes oblique tangi et Adrasti sorore Amphiarao in matrimonium data (v. 16 sq.) matrimonium Hieronis et filiae Xenocratis, interitu Amphiarai cladem Thrasydae filii Theronis,

denique dissidiis Adrasti et Amphiarai dissidia Theronis et Hieronis significari dixit, ea magis ingeniose excogitata quam probabilibus argumentis confirmata esse sentio. — De ludis Pythiis Sicyoniis docte nuper commentatus est Luebbert, Ind. lect. Bonn. 1883/84; hos autem ludos cum Clisthenes tyrannus instituisset, poeta ad Adrastum auctorem mythicum rettulit. — Curuli pompae Chromii hac oda illustratae (v. 4) triumphum Romanum conferre iuvat, ut qui ex imitatione Graecae comissationis natus esse videatur; utriusque autem hoc quoque commune fuit, quod pompam magnificam epulae publicae et laeta symposia (v. 51) sequebantur.

In prooemio Musas poeta invitat, ut secum urbem Aetnam intrent, ubi Chromium victorem, qui iam triumphalem currum ascenderit, hymno epinicio ornet (1–10). Mentio ludorum Adrasti, quibus Chromius coronam meruerat, ansam poetae praebet narrandi fata Adrasti eiusque generi Amphiarai (10–27). Iam Amphiarai fuga et interitu commotus Iovem precatur, ne similem in cladem Aetna urbs eiusque strenui cives incurrant (28–33), inter quos Chromium pudore, prudentia, bellica laude eminere laudat (34–43). Sic cum a fabulis ad rem praesentem ingeniose rediisset, in epilogo carminis Chromium dignum esse praedicat, qui lauro parta in serena senectute fruatur, et semet ipsum chorumque excitat, ut vina ex argenteis phialis, quas ille praemium acceperit, bibentes virtutes victoris triumphali modo illustrent.

De metris.

Carmen praestantissimum, quod ut in pompa ad hospitalem domum victoris instituenda citharis tibiisque accinentibus cantaretur, destinatum fuit (vv. 1–3. 8), ad severam et antiquam normam dactylo-epitriticorum modorum compositum est. Epodo quod caret, eius causa inde repetenda est, quod epodi partes nullae erant carmini in pompa a choro gradiente cantando; cf. Prol. LX et arg. P. XII. Metrorum divisio ut passibus gradientis chori accommodaretur, totum hoc carmen similiter atque carmina O. VIII. P. XII in dipodias dividendum et tripodias dactylicas in ambitum binarum dipodiarum extendendas curavimus. Pausarum vero sive inanum temporum sedes et ambitus ipso metro poeta definivit, nisi quod ultimum versum a praecedente utrum nullo an sex temporum intervallo diremptum fuisse putes, dubitare possis; cf. Prol. LVII. Quod autem solus ultimus versus strophae ab anacrusi incipit, hac re ordinem rhythmicum ad finem converti significatum est. Denique tota strophæ ex tribus partibus constat, duabus principalibus, quarum utraque ex binis versibus aequalibus composita est (vv. 1–2 et 3–4), et una epodica (v. 5), quae gravibus epitritis carmen claudit.

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικωνόθε, Μοῖσαι, Στφ. α'.
τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν, ἐνθ' ἀναπεπταμέναι ξείνων νενίκαν-
ται θύραι, 3

VARIA LECTIO. INSCR. om. *BD* — 2. ἐς *D*: εἰς *B* —

COMMENTARI. v. 1. *παρ' Ἀπόλλωνος Σικωνόθε*, a ludis Apollinis Sicyoneis, in quibus Chromius vicerat; cf. Prol. xci — 2. *νενίκανται* tantum numerum

ὄλβιον ἐς Χρομίον δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πρᾶσσετε.
τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἄρμ' ἀναβαίνων ματέρι καὶ διδύμοις
παίδεσσιν αὐδὰν μανύει, 10

5 Πυθῶνος αἰπυνᾶς ὁμοκλάροις ἐπόπταις.

ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλὸν Στρ. β'.
μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι· θεσπεσία δ' ἐπέων καυχᾶσθ' αἰοιδὰ πρὸς- 15
φορος.

ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρ-
σομεν

ἱππείων ἀέθλων κορυφάν, ἅτε Φοῖβω θῆκεν Ἀδραστος ἐπ' 20
'Ἀσωποῦ ῥέεθροις· ὦν ἐγὼ

10 μνασθεὶς ἐπασκήσω κλυταῖς ἥρωα τιμαῖς,

ὅς τότε μὲν βασιλεύων κεῖθι νέαισί θ' ἐορταῖς Στρ. γ'. 25
ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις ἄρμασί τε γλαφυροῖς ἄμφαινε κυ-
δαίνων πόλιν.

φεύγε γὰρ Ἀμφιάρεθόν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν 30

3. πρᾶσσεται (εἶται in ras.) D — 4. καίθενσιν D — αὐδὰν: ἀγὰν coni. Hermann; παίδεσσ' αἰοιδὰν Boeckh — 7. μηδαμᾶ coni. Hecker — καυχᾶσθ' coni. Schneidewin: καύχας BD, καύχαις coni. Benedictus — 8. αὐτὰν ὄρσομεν coni. Schmid: αὐτὸν ὄρσωμεν BD — 13. Ἀμφιάρεθόν ποτε B, unde Ἀμφιάρεθον ποτὶ coni.

hospitum affluxisse poeta dicit, ut fores apertae eos capere non possent; geneti-
vum autem verbo *γενέσθαι* iunxit ex analogia verbi *ἡγεσθαι* — 2 sq. de
particula *ἐς* bis posito, *ἐς Ἀλτναν*, *ἐς δῶμα*, conferunt Hom. Od. vii 362 —
4. *κρατήσιππον*: nomina composita, quorum prius membrum verbale est, cum
iis, quae a nomine incipiunt, Pindarus saepe confudit, ut *μεγαλάνωρ* significaret
eum qui magnum redderet, *κρατήσιππος* eum, qui validis equis (*κραταιοῖς ἵπ-
ποις*) uteretur; cf. *κρατησίποδα Φρικίαν* P. x 18, *κρατησίμαχον σθένος* P. ix 86,
κρατησιβίαν fr. 16, *ἐρασιπλοκάμου Τυροῦς* P. iv 136 — *ἄρμ' ἀναβαίνων*: Chro-
mius victor more imperatoris Romani curru urbem intrabat; similia de Nerone
victore a ludis musicis redeunte narrat Cass. Dio lxxiii 20 — *αὐδὰν μανύει*,
vocis edendae signum dat — 5. *αἰπυνᾶς*: in saxoso et excelso loco sitae; cf.
O. vi 147 *πετραέσσας Πυθῶνος* — 6. *ἐσλὸν* . . . *κρύψαι*: cf. N. iii 29. P. ix 94 —
7. *χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι*: duas res metaphorice poeta conflavit, obscuritatem
tacendo et contemptum deiciendo factum — *ἐπέων* ut cum *αἰοιδὰ* (non cum
καύχαις) iungamus, similes loci N. vii 16. O. ix 47. I. iii 57 admonent, quamquam
verborum praeconio cantum tibiarum fidiumque accedere par erat. De concentu
fidium et tibiarum cf. O. iii 8, Prol. xcvi — *ποτίφορος* scil. perfecto viro illu-
strando — 8. *ὄρσομεν*, quod librarii *ὄρσωμεν* interpretabantur, revera vim con-
iunctivi aoristi habet — 9. *ἀέθλων κορυφάν*: dithyrambico quodam tumore
certamen curule Sicyonium certaminum summum dixit, non tamen ita, tam-
quam Sicyonii ludi Pythiis aut Olympiis praestarent, sed quod curule certamen
gymnicis praeclarior esset — *Ἀδραστος ἐπ' Ἀσωποῦ*: Asopus fluvius Sicyonius
apud Phliuntem erat, de quo v. N. iii 3; de Adraсто mythico conditore ludorum
Sicyoniorum scite adnotat scholiasta: *ἀνατίθῃσι γὰρ τὴν τῶν Πυθίων θέσιν
ἐν Σικυνῶν Ἀδράστῳ, ποιητικὴν ἄγων ἄδειαν, Κλεισθένης αὐτὰ διαθέντος* —
11. *νέαισί θ' ἐορταῖς*: tria instituisse Adrastus dicitur: sacra, certamina gym-
nica, certamina curulia.

13 ss. fabularis pars carminis, quam repetivit Pindarus ex vetere carmine

πατρῶων οἰκῶν ἀπὸ τ' Ἄργεος· ἀρχοὶ δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ
παῖδες, βιασθέντες λύα.
15 κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ. 35

ἀνδροδάμαν δ' Ἐριφύλαν, ὄρκιον ὥς ὅτε πιστόν, Στρ. δ'.
δόντες Οἰκλείδα γυναικα, ξανθοκομᾶν Λαυαῶν ἔσσαν μέγιστοι 40
λαγέται,
καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν αἰσιᾶν
οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· οὐδὲ Κρονίων ἀστεροπὰν ἐλελίξαις 45
οἴκοθεν μαργουμένους
20 στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φείσασθαι κελεύθου.

φαινομένην δ' ἄρ' ἐς ἅταν σπεῦδεν ὄμιλος ἰκέσθαι Στρ. ε'. 50

Bergk — 14. λύα: fort. δόα — 15. καππᾶνει D — 16. ἀνδροδάμαν δ' coni. Schneide-
win: ἀνδροδάμαντ' (-μαδαν τ' D) BD; ἀνδροδάμαν τ' Byz. — 17. οἰκλείδα B
— ἔσσαν Boeckh: ἦσαν BD — λαγέται add. Bergk (postea coniecit τὰ πρῶτ'
ἔγεντ' Ἀδρασιδαί), τουτάκι Kauchenstein; τοῦμπαλιν Christ — 18. αἰσιᾶν Tricl.:
αἰσιῶν B, om D —

epico Ἀμφιαράον ἐξέλασις, de quo v. Bethe, Thebanische Heldenlieder 44 ff.; cf.
Prol. cxviii. Adrastus, filius Talai (v. 14), ab Amphiarao, filio Oicleis (v. 17),
regno pulsus Sicyonem ad socerum Polybum confugit (cf. Herod. v 67), unde
postea redux, cum in Amphiarai gratiam, sorore Eriphyla tamquam pignore
in matrimonium data, rediisset, summa potentia inter Danaos floruit — 18. φεύγει,
exulabat, cum urbem ludis illustrandi consilium cepit — 14. οἰκῶν ἀπὸ τ' Ἄρ-
γεος pro ἀπὸ οἰκῶν Ἀργεος τε cf. P. II 59 — Ταλαοῦ παῖδες: Pronax et Adrastus;
v. schol.: Μέναιχμος ὁ Σικυνῶνιος οὕτω γράφει· χρόνον προελθόντος πολλοῦ Πρῶ-
ναξ μὲν ὁ Ταλαοῦ καὶ Αὐσιμάχης τῆς Πολύβου βασιλεύων Ἀργείων ἀποθνήσκει
καταστασιασθεῖς ὑπὸ Ἀμφιαράου καὶ τῶν Μελαμποδιδῶν καὶ τῶν Ἀναξαγοριδῶν.
Ἀδραστός δὲ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πρῶνακτος φυγὼν ἦλθεν εἰς Σικυνῶνα. Plures Talai
filios commemorat Apollodorus I 9, 13: Ταλαοῦ καὶ Αὐσιμάχης τῆς Ἀβαντος τοῦ
Μελάμπος Ἀδραστός Παρθενοναῖος Πρῶναξ Μημιστεὺς Ἀριστόμαχος Ἐριφύλη
15. κρέσσων . . . ἀνήρ· generali sententia poeta ethicus priorem partem narra-
tionis claudit — 16 ss. quae de fuga Adraști poeta vv. 11—15 rettulit, ea ad
ludos Sicyonios et argumentum epinicii optime quadrant; quae autem deinceps
vv. 16—27 de expeditione ab Adraστο contra Thebas invitis diis suscepto et
Amphiarai interitu narrat cum ad ludos Sicyonios nequaquam pertineant, quae-
ritur fabulandine amore poeta ad res cum fuga Adraști cohaerentes delatus,
an certo quodam consilio deductus sit. Atque Boeckhius quidem Chromium
in Thrasydaeo, filio Theronis, devincendo Hieroni operam praestitisse atque
hanc de Thrasydaeo victoriam a poeta hoc loco significari suspicatus est. At
ipse etiam sic narrationem de Amphiarao et Adraστο a rebus in Sicilia gestis
nonnihil discrepare concedit; quo cum accedat, quod quae de Chromio Thrasy-
daeum devincente vir ingeniosissimus narrat, testimonio scriptorum plane
carent, ad fabulandi ego amorem confugere malo, ita tamen ut poetam, quam-
vis praesentes tumultus imagine mythici belli exprimere noluerit, tamen homi-
nes a bello contra deorum voluntatem impie suscipiendo detertere voluisse ducam
. . . 18 sq. αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· fuisse haec narrat Statius Theb. III 459 ss.,
breviter adumbrat Apollodorus III 68; denique interpretis instar est Aeschyli
Agamemnonis parodus, quae et ipsa ex carmine vetere Thebano expressa est —
19. οὐδ' ἀστεροπᾶν· neque fulmine secunda ex parte misso Iupiter faustum au-
gurium ediderat — 21. φαινομένην . . . ἅταν· cf. Archil. fr. 98 φαινόμενον κακὸν
οἴκαδ' ἄγεσθαι, Herod. II 161 ἀποπέμψαι ἐς φαινόμενον κακόν —

- χαλκείους ὅπλοισιν ἱππείους τε σὺν ἔντεσιν· Ἴσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχ-
θαισι γλυκὺν
νόστον ἐρυσσάμενοι λευκανθέα σώμασι πῖαναν καπνόν. 55
ἐπὶ γὰρ δαΐσαντο πυρὰν νεογνίους φῶτας· ὁ δ' Ἀμφιάργῳ
σχίσσεν κεραυνῷ παμβία
25 Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα, κρύψεν δ' ἄμ' ἵπποις, 60
δοῦρ' Περικλυμένου πρὶν νῶτα τυπέντα μαχατὰν Στρ. 5'.
θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ
παῖδες θεῶν. 65
εἰ δυνατὸν, Κρονίων, πείραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
ἐγγέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι ὥς πόρ-
σιστα, μοῖραν δ' εὖνομον 70
30 αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὀπάζειν,
Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμῖξαι Στρ. 6'.
λαόν. ἐντί τοι φίλιπποι τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες 75
κρῆσσονας
ἄνδρες. ἔπιστον ἔειπ'· αἰδῶς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται,
ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπίζων παρὰ πεζοβόαις ἵπποις 80
τε νῶν τ' ἐν μάχαις
35 ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας αὐτᾶς,

23. ἐρυσσάμενοι Hermann: ἐρυσσάμενοι D, ἐρυσσάμενοι B, ὀλεσσάμενοι coni. Benedictus, ἐρυσσάμενοι Herwerden — πῖαναν Hermann: ἐπῖαναν B D, σώματι ἐπῖαναν interpretantur schol. — 24. νεογνίους D — σχίσσε Bⁿ, σχίσσε D, σχίσσαις Bⁱ, quo recepto Bury scripsit κρύψ' ἄνδρ' ἄμ' ἵπποις — ταμβία D — 28. πείροις — φοινικοστόλων D — 29. ταύταν: τακτάν coni. Wilamowitz Herm. 14, 171 — ἀναβαλλόμεν coni. Herwerden — 31. ὦ Ζεῦ D — 32. ἐντί B D: εἰσίν Boeckh, ut P. v 116 scriptum est — 33. ἄνδρες bis habet B — αἰδῶς D —

22. Ἴσμηνοῦ· cf. Apollod. III 17 Ἀμφιαργῷ δὲ φεύγοντι παραὶ ποταμὸν Ἴσμηνόν, πρὶν ὅπ' Περικλυμένου τὰ νῶτα τραπῆναι, Ζεὺς κεραυνὸν βαλὼν τὴν γῆν διέστησεν — 23. νόστον ἐρυσσάμενοι· reditum inhibentes, quo simili modo Homerus dixit νόον ἐρύσασθαι Il. VII 143, γόλον ἐρύσασθαι Il. XXIV 54. A muris enim repulsi Argivi in ripa Ismeni, quousque eos Thebani insequabantur, corpora caesorum concremaverunt; non illic sed Eleusine Argivos duces sepultos esse poetae tragici Athenienses, Euripides et Aeschylus, commentum sunt; de septem regibus cf. O. VI 15 — 27. δαιμονίοισι φόβοις, terrore a diis iniecto, quem vulgo Panicum terrorem nuncupant.

28 ss. de caede Argivorum, qui Thebanis bellum intulerant, bene transit ad preces pro urbe Aetna contra hostes Poenos fundendas — 28. φοινικοστόλων· ludit poeta in nomine φοίνιξ, quod et arma rubro sanguine infecta et Punici belli arma significat; similis ambiguitas est vocabuli Εὐφώπας N. IV 70 — 29. ταύταν spectat ad cladem Argivorum antea memoratam, ut non longe absit a 'tali discrimine'; cf. O. VIII 57. I. VII 27 — ἀναβάλλομαι· oro ut reicias; ceterum persimilis huic loco est P. I 72 — 33. αἰδῶς . . . δόξαν· pudor (Ehre) subdole quaestu vincitur; ille enim gloriam homini comparat solam, non etiam lucrum — 35. ἔκρινας· Chromio si adstites, nosset animi generosum lucro superiore in discrimine pugnae; bene enim intellexit Bergkii ἂν esse prae-

μαλθακῇ νικαφορία σὺν αἰοιδῇ· θαρσαλέα δὲ παρὰ κρατῆρι φωνὰ
γίνεται.

50 ἐγκρινάτω τίς νιν, γλυκὺν κώμου προφάταν, 120

ἀργυρέαισι δὲ νωμάτω φιάλαισι βιατὰν Στρ. ια'.
ἀμπέλου παῖδ', ἅς ποθ' ἵπποι κτησάμεναι Χρομίῳ πέμψαν θεμι-
πλέκτοις ἄμα 125

Λατοῖδα στεφάνοις ἐκ τῆς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
εὖχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ πολλῶν
τε τιμαλφεῖν λόγοις 130

55 νικᾶν, ἀκοντίζων σκοποῖ' ἄγχιστα Μοισᾶν.

51. ἀργυρέαισι D — 52. θεμιπλέτοις D — ἄμα ex scholiis Schmid: ἀμφι
BD — 54. πολλῶν scripsi: πολλῶν BD — τιμαλφοῖν D — 55. νικᾶν BD, νί-
καν an νικᾶν probet dubitat scholiasta — σκοποῖ' Ahrens: σκοποῦ BD.

50. ἐγκρινάτω νιν, misce craterem, cyathos vini cyathis aquae miscens —
51. φιάλαισι· schol.: ἐν γὰρ τοῖς κατὰ Σικυῶνα Πυθίοις ἀργυραὶ φιάλαι ἔπα-
θλα — 51 sq. βιατὰν ἀμπέλου παῖδα· cf. Hor. C. in 21, 13: tu (testa vini) lene
tormentum ingenio admoveas plerumque duro — 52. θεμιπλέτοις ἄμα . . . στεφά-
νοις· aut simul cum phialis argenteis Sicyone coronae mercedi dabantur, cuius
rei testimonia desidero, aut metaphorice poeta una cum victoria, quam iusti
iudices adsignassent, phialas datas esse significat — 54. similem sententiam
minus ornate expressam habes N. 1 18 — ὑπὲρ πολλῶν . . . νικᾶν· praeclarius
ipse quam multi alii victoriam laudabo; quod cum inficetum sit, ὑπὲρ πολλῶν
. . . νικᾶν coniectura facili restitui, victorias multas non tam ludorum quam
bellicorum proeliorum intellegendas esse ratus.

ΘΕΑΙΩ, ΑΡΓΕΙΩ,

Strophæ.

$$\begin{array}{ccccccc}
& \omega & - & \omega & : & \omega & - | \omega & + & \omega & - & : & \omega & - & \omega & \omega \\
& : & \omega & - & - & : & \omega & - & \omega & : & - & : & \omega & - & \omega & \omega \\
& : & \omega & - & - & : & \omega & - & \omega & \omega & : & - & : & \omega & - & \omega & \omega \\
& : & \omega & - & - & : & \omega & - & \omega & \omega & : & - & : & \omega & - & \omega & \omega \\
5 & : & \omega & - & - & : & \omega & - & \omega & \omega & : & - & : & \omega & - & \omega & \omega \\
& : & \omega & - & - & : & \omega & - & \omega & \omega & : & - & : & \omega & - & \omega & \omega
\end{array}$$
[illegible]

Carmen hoc magis in honorem populi Argivi quam civis Theaei, Uliae filii, compositum est. Is enim ante versum 24 omnino non commemoratur, neque praeclaræ eius victoriae Pythiae Nemeaeae Isthmicæ, quas multas reportasse dicitur (v. 25), caput epinicii efficiunt, sed domestica palma Heraeorum, quæ et paulo ante Theaeo obtigisse videtur et ceteris hoc nomine præstabat, quod Heraea in honorem Argivæ deæ agebantur, cuius in sacris nescio an hoc carmen cantatum sit. Theaeus ipse similiter atque Diagoras Rhodius, Xenophon Corinthius, Epharmostus Locrus, multis victoriis luctæ florebat et gymnica studia a matris fratribus quasi hereditate acceperat (37). Quæ quidem studia poeta a Tyndaridis, qui Pamphais, unius ex maioribus eius, hospites fuerant, derivabat (v. 49), sive famam veterem secutus, sive quod sacra Tyndaridarum in gente eius materna hereditaria erant (cf. schol. P. 1 127), familiaritatem quandam inter Tyndar filios et auctorem gentis intercessisse colligens. De tempore, quo hoc carmen scriptum sit, nihil compertum habemus. Acute autem Dissenius ex eo, quod fabulas Mycenæas

Argos poeta transtulit, ut Amphitryonem Argivum esse fingeret (v. 13), post Mycenae eversas omnesque opes Argivae terrae in urbem Argos collatas hoc carmen scriptum esse argumentatus est. Idem compositum esse antequam Argivi Atheniensium socii facti Boeotiam invaderent, i. e. ante foedus inter Athenas et Argos Ol. 80, 3 ictum, ex eo efficitur, quod Argivorum rebus eximie poeta in hoc carmine favet. Iam cum ex versu 29 appareat, quo tempore hoc carmen caneretur, Olympicos ludos iam appropinquasse, natales carminis proxime ante Ol. 79 aut 80 = 465 aut 461 a. Chr. ponendos esse existimo. Huic autem tempori bene convenit, quod et argumentum et dispositio huius carminis multa cum carmine O. XIII, quod a. 464 factum esse constat, communia habet.

In prooemio poeta postquam Gratias, ut Danaei urbem celeberrimam canerent, invocavit, primum potissima decora Argivi agri summatim tangit, Herculisque fama post labores in caelum recepti et dulcissimo coniugio Iuventae fruētis utitur, ut simile laborum praemium victori iuveni augeretur (1–18). In altera pericopa (strophæ antistrophæ epodo, vv. 19–36) Theaei virtutem in ludis Pythicis Isthmicis Nemeaeis Atheniensibus iam comprobata et mox in Olympicis comprobanda praeclare laudat (19–36). Deinde in tertia pericopa maiores Theaei maternos simili gloria victoriarum multarum floruisse narrat, quod non mirum posse videri, quando Tyndaridae, qui athletae clarissimi fuerint et ludorum certaminibus praesint, a Pamphae, uno ex maioribus Theaei, hospitio excepti sint (37–54). Huc deducta oratione in duabus extremis pericopis (55–90) fabulam Castoris et Pollucis narrat, quorum cum unus (Castor) ab Apharetidis caesus esset, alter (Pollux) postquam mortem fratris Lynceo et Ida interfectis ultus est, una cum fratre dilectissimo dimidium tempus sub terra, dimidium in caelo, quam solus per omne aevum immortalis in Olympo vivere maluit. Ab hac autem fabula non iam ad Argos Theaeumve victorem redit, sed aequae atque in carmine N. I suavissima specie amoris fraterni carmen claudit.

De metris.

Carminis huius metra medium locum obtinent inter gravem simplicitatem antiquorum carminum dactylo-epitriticorum, velut P. XII. N. V. O. III, et gratam varietatem noviciorum, velut O. VII. XIII. N. VIII. Vetus cernitur in servatis duobus elementis dactylo-epitritici carminis, epitrito dico et tripodia dactylica, novitatis studium in cursu numerorum bis in ultimo versu epodi interrupto et in versiculo acephalo strophæ praemisso. Strophæ et epodi procero versu et qui magnitudinem ceterorum versuum longe superet similiter atque in carmine O. XII clauduntur. Quo tempore et modo carmen cantatum sit cum certa testimonia desint, ex commemoratis sacris Iunonis (v. 23, cf. v. 19) et laudibus populi Argivi uberrime tractatis coniecturam facere licet, publice (v. 35) carmen in sacris Iunonis fidibus succinentibus (v. 21) cantatum esse. Saepe enim ad epinicia publice agenda opportunitate feriarum victores eiusque amicos usos esse demonstrant carmina O. III. VI. P. V. In pompa vero quominus carmen a choreutis cantatum esse statuamus, metra nihil impediunt, unde in schemate tripodias dactylicas in ambitum binarum dipodiarum extendendas curavimus.

Στρ. α'.

Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάριτες,
 Ἄργος, Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς ὑμνεῖτε· φλέγεται δ' ἀρεταῖς
 μυρίαῖς ἔργων θρασέων ἔνεκεν. 5
 μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμφὶ Μεδοίσας Γοργόνας·
 5 πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ τὰ κατέκτιθεν ἄστυ ταῖς Ἐπάφου παλάμαις·
 οὐδ' Ἵππερμήστρα παρεπλάγχθη, μονό- 10
 ψαφος ἐν κουλεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

Ἀντ. α'.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξανθὰ ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν·
 γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσιν 15
 μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος.

VARIA LECTIO. INSCR. OM. *BD* — 2. ὑμνεῖται *D* — 4. μακρὰ *D* — περσέως *D*, περσέ... *B* — 5. τὰ κατέκτιθεν coni. Mommsen, Boeckhium τὰ inserentem et Hermannum ἔκτιθεν corrigentem secutus; κατέκτισθεν *BD* — 6. ὑπερμή. *B*: ὑπερμνή. *D* — μονόψαφος ex scholiis Hecker: μονόψαφον codd. — κουλεῷ Hermann: κολεῷ *BD* — 8. βελεῖ *D* —

COMMENTARI. v. 1. ab invocandis Musis sive Gratiis carminis principium poeta capit — Δαναοῦ· fabulam Danaï eiusque quinquaginta filiarum poeta iam attigerat P. ix 61 — Χάριτες· Gratias Pindarus, ut Homerus Musas, invocat tamquam præsides poesis choricæ, in qua verba poetæ cum decoris motibus saltationis coniuncta fuerint; cf. P. ix 3 — 2. Ἥρας δῶμα· Ἥρη Ἀργεῖή iam apud Homerum Il. iv 8. v 908 audit, unde Horatius C. i 7, 8: plurimus in Iunonis honore aptum dicit equis Argos dītesque Mycenæ — ἀρεταῖς, laudibus virtutum, non solum virtutibus; cf. O. viii 6 — 4. decora mythica Argorum recenset, sed cum et plura et longiora sint, non fusius ea persequitur — ἀμφὶ Μεδοίσας· fabulam de Perseo Medusam interimente Pindarus ipse narravit P. xii, plura addit Paus. ii 21, 5 — 5. πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ· de Epaphō Ionis filia, Memphis aliarumque urbium Aegypti conditore, omnia nota; cf. Prol. cxxi sq. — 6. Hypermnestra, quæ in optimo codice Ἵππερμήστρα scribitur, ut Κλυταιμῆστρα apud Homerum et tragicos poetas, recta de via non aberrasse (παρεπλάγχθη, cf. O. vii 31) dicitur, quod sola (μονόψαφος, cf. Aesch. Suppl. 358) ex quinquaginta filiis Danaï maritum non interfecit, quæ fabula, ab Aeschylō in scenam producta, omnium tum in ore fuit; cf. Horat. C. iii 11, 33 una de multis face nuptiali digna periurum fuit in parentem splendide mendax et in omne virgo nobilis ævom — 7. θεόν· schol.: καὶ ἔστι περὶ τὸν Ἀδρίαν Διομήδεα νῆσος ἱερὰ, ἐν ἣ τιμᾶται ὡς θεός· καὶ Ἴβνκος οὕτω . . καὶ Πολέμων ἰστορεῖ· ἐν μὲν γὰρ Ἀργυρίποις ἅγιόν ἐστιν αὐτοῦ ἱερόν· καὶ ἐν Μεταποντίῳ δὲ διὰ πολλῆς αὐτὸν αἰρεσθαι τιμῆς ὡς θεόν, καὶ ἐν Θουρίοις εἰκόνας αὐτοῦ καθιδρόσθαι ὡς θεοῦ· cf. Strab. v 215, Lycophr. 630 et Holzinger a. h. l., Lübbert de Diomede heroe per Italiam inferiorem divinis honoribus culto, Bonnae 1889/90, R. Holland, Diomedes in Italien, progr. Leipz. 1895. Neque tamen Pindarum has fabulas, ut quæ recentiore ævo ortæ esse videantur, respexisse putaverim; immo facinora, quæ Minerva et Iunone adiuvantibus contra Martem deum patravit (Il. v 778—906), ea sola poetam respicere probabile est; eadem enim etiam Horatius respexit, cum diceret C. i 6, 15 ope Palladis Tydiden superis parem — ξανθάν· cf. fr. 34 ξανθάν Ἀθήναν· hoc epitheto Minervam ab alio scriptore ornari non memini, unde Pindari menti signa Minervæ flavis et auratis comis insignia observata esse conicio; cf. O. vi 34 — 9. μάντιν Οἰκλείδην, Amphiarum Oiclis filium; μάντιν eum prædicat, quod Oropi, ubi terra eum absumpsit, celeberrima eius oracula fuerunt — πολέμοιο νέφος· nubem ventis agitatan

20 μοῖραν ἐσλῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι·
 ἀλλ' ὅμως εὐχορδον ἔγειρε λύραν,
 καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδ'. ἀγών τοι χάλκεος 40
 δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἥρας ἀέθλων τε κρίσιν·
 Οὐλία παῖς ἐνθα νικάσαιοις δις ἔσ-
 χεν Θεαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων. 45

Ἀντ. β'.

25 ἐκράτησε δὲ καὶ ποθ' Ἑλλανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχα τε μολῶν
 καὶ τὸν Ἴσθμοι καὶ Νεμέα στέφανον Μοῖσαισιν ἔδωκ' ἀρόσαι,
 τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχών, 50
 τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
 Ζεὺ πάτερ, τῶν μὲν ἔραται φρενί, σιγᾷ σοι στόμα· πᾶν δὲ
 τέλος

30 ἐν τὴν ἔργων· οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ
 προσφέρον τόλμαν παραιτεῖται χάριν. 55

22. χάλκεον B^a — 24. ἀλία Dⁱ, ἀλίον D^a — Θεαῖος Hermann: θειαῖος
 BD — εὐφόρων Bⁱ D, εὐφρόνων B^a, utrumque schol. — 26. Μοῖσαισιν conl.
 Heyne: μοῖσαισι τ' BD — 28. νόμῳ Schmid — 29. μὲν ex scholiis Schmid:
 μὲν BD —

sacra erat — 20. κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι· taedium molestum hominum, qui longa praeconia alienarum virtutum aspernentur, vitandum esse monet etiam O. II 105. P. I 82. VII 32 — 21. ἀλλ' ὅμως· simili transitu in simili sententia utitur P. I 85 — 22. ἀγών χάλκεος, Heraea, in quibus aeneus clypeus praemium dabatur; v. Prol. LXXXVIII. Heraeis autem aequae atque in aliis ludis sacrificia deorum (βουθυσαί) cum certaminibus ludicris coniuncta erant; cf. O. V 5 et schol. O. VII 152: τελεῖται γὰρ κατὰ τὸ Ἄργος τὰ Ἥραια, ἃ καὶ Ἑκατόμβαια καλεῖται παρὰ τὸ ἑκατὸν βοῦς θύεσθαι τῇ θεῷ· τὸ δὲ ἑκατόν ἀσπίς χαλκῇ, ὃ δὲ στέφανος ἐκ μυρσίνης — 24. εὐφόρων· quae facile ferri possunt propter praemia, quae certamina laboriosa sequuntur; activam vim huic vocabulo contra analogiam tribuit Mezgerus, id quod defendere non licet interpretatione scholiastae: εὐφοροὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι πόννοι τῷ ἄριστα ἄθλα ἐνηνοχέειν. Recte enim ille εὐφόρους labores dici adnotat, quod faciles ad ferendum esse videntur, non dum exantlentur, sed postquam exantlati praemium tulerint — 25. Ἑλλανα στρατὸν· ludi Pythici, ad quos omnibus Graecis aditus patebat, opponuntur domesticis ludis, quales Heraei fuerunt; cf. P. XI 50 et Prol. LXXXV; de nomine Ἑλλανα pro Ἑλληνικόν usurpato Eustath. II. 1339, 6 (= Lesbos. 40, 51 ed. Müll.) confert δοῦλον γένος Eur. Or. 1115, Σκῆθην οἶμον Aesch. Prom. 2. Particula ποτε addita significatur, illas victorias antea a Theaeo reportatas esse neque causam huius epinicii fuisse — τύχα μολῶν, secunda fortuna veniens, quae dicendi formula inde nata est, quod τυχεῖν significat finem certaminis consequi, ut N. VI 51. VII 11; cf. N. IV 7 — 26. ἀρόσαι· coronam dedit carmine praedicandam poetis, qui a sulcis carminum ducendis ἀρόται dicuntur N. VI 33 — 28. ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ· haec verba si quis per se spectat, facile adduci possit, ut ludos Sicyonios ab Adraeto institutos (v. N. IX 9) iis significari putet; sed hoc loco, cum Ἴσθμοι καὶ Νεμέα praecedant et proxime antecedentis versus verbis ἐν πόντοιο πύλαισι Isthmici ludi certe significati sint, verbis ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ Nemeaeos ludos indicari necesse est. Atque potuit hoc fieri, quod etiam Nemeaeos ludos ab Adraeto et Argivis adversus Thebas proficiscentibus institutos esse vetus fama ferebat; cf. N. VIII 51 et Prol. LXIX — 29. Olympica certamina subire Theaeum meditari, sed ob verecundiam nondum aperte fateri poeta significat — 30. παραιτεῖται non deprecari hic significat, sed, ut παραφάμιν

- γνώτ' αἰδῶ φοῖ τε καὶ ὅστις ἀμιλλᾷται περὶ Ἐπ. β'.
 ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς ὕπατον δ' ἔσχεν Πίσσα 60
 Ἡρακλέος τεθμόν. ἀδείαι γε μὲν ἀμβολάδαν
 ἐν τελεταῖς δις Ἀθαναίων νιν ὁμφαῖ
 35 κώμασαν· γαῖα δὲ καυθεῖσα πυρὶ καρπὸς ἐλαίας 65
 ἔμολεν Ἡ-ρας τὸν εὐ-
 ἄνορα λαὸν ἐν ἀγγέων ἔρκεσιν παμποικίλοις.
 Στρ. γ'.
 ἔπεται δέ, Θεαῖε, ματρῶων πολύγνωντον γένος ὑμετέρων, 70
 εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκῃς.
 ἀξιωθείην κεν, ἐὼν Θρασύκλου
 40 Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄργεϊ μὴ κρύπτειν φάος 75
 ὁμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Προίτοιο κατ' ἵπποτρόφον

31. οἱ con. Kayser: θεῶ codd. et schol., quod ex glossa Θεῖω corruptum puto — 32. κορυφαῖς Schmid et unus ex scholiastis — ὕπατον D — 33. γε om. D — ἀδεία . . . ἐν τελετῇ v. l. schol. — 34. νιν om. D — 36. χαλκίοις vel παγγαλκίοις pro παμποικίλοις alter scholiasta legisse videtur — 37. Θεαῖε Böckh: θειαῖε BD — πολύγνωντον γένος codd.: πολυγνώτω γένει con. Schmid, πῶδ' εἰδγνωντον γένος Bergk, ἐφέπει . . . γένος Bury; δέκεται Rauchenstein; frustra conferunt O. vi 72 — 38. σὺν om. BD, ex schol. add. Schmid — 40. ξύγγ. Schmid: σύγγ. BD — 41. νικαφορίαις Byz.: νικαφορίαισι BD — ὅσοις D — Προίτοιο κατ' ἵπποτρόφον ἄστυ θάλησαν con. Rauchenstein: ἱπποτρόφον ἄστυ τὸ

O. vii 66 et P. ix 48, temere precari; temere autem precatur, qui laborum impatiens sola audacia et fiducia animi nititur — 31. περὶ ἐσχάτων· de praepositione a suo nomine fine versus disiuncta conf. O. vi 103 — 33. ἀδείαι γε μὲν κτλ. licet oleaginam coronam Olympicam nondum reportaverit, tamen iam olei praemium ludis Panathenaicis adsecutus est — ἀμβολάδαν, ἀνατεταμένως τῇ φωνῇ καὶ λαμπρῶς scholiasta bene interpretatur; Disсенius vereor ne arguetur, quod cantus illos Athenienses quasi praeludia quaedam (ἀναβολάς) pompae Olympicae fuisse putat — 35. καρπὸς ἐλαίας . . . ἐν ἀγγέων ἔρκεσιν παμποικίλοις· Panathenaenicis amphorae olei plerae et figuris ornatae pro mercede dabantur, e quibus amphoris multae cum titulo ΤΟΝ ΑΘΕΝΕΘΕΝ ΑΘΛΟΝ effossae sunt; cf. O. Jahn, Vasensammlung König Ludwigs n. 449. 498. 544. 655 etc. — 36. ἐν ἀγγέων ἔρκεσιν· in ollis, quibus oleum cingitur, ad analogiam Homericī ἔρκος ὀδόντων.

37. ad victorias maiorum Theaei, quas ipse feliciter aemulatus est, transit — πολύγνωντον γένος· lectionem γένος etiam scholia tueri videntur: ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ πολύγνωντον ὅμων γένος τὸ ἀπὸ τῆς μητρός· μήτρωες γὰρ οἱ ἀπὸ μητρός πρόγονοι. Sed cum ἔπεται cum accusativo non iungatur, aut dativus πολυγνώτω γένει cum Schmidio restituendus est, aut verba εὐάγων τιμὰ vim appositionis, qua antecedentia verba ἔπεται ματρῶων γένος illustrentur, obtinere ducenda sunt: conspirat cum tuis virtutibus victoriisque illustre genus vestrorum avunculorum, atque gloria eorum felicibus certaminibus ope deorum saepe comparata — 38. Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις, quia Tyndaridae Castor et Pollux certaminibus gymniciis et Gratiae carminibus in honorem victorum canendis praeerant; simul autem Tyndaridarum mentio praeeparat fabulam insequentem — 40. Thracyclus nimirum et Antias μάτρωες Θεαίων erant — κρύπτειν φάος· contra victi visum hominum vitant, ut narratum est O. viii 60. P. viii 165 — 41. Προίτοιο κατ' ἄστυ, Argos, ubi olim Proetus regnasse dicitur; cf. Apollod. ii 25 —

ἄστν θάλλησαν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,
καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις·

Ἀντ. γ'.

Σικωννόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἀπέβαν, 80
ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις·
45 ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατόν
ἐξελέγγειν· μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς· 85
ὄντε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες
καὶ Λύκαιον παρ Διὸς θῆκε δρόμῳ
σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει. 90

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν παρ Παμφάη Ἐπ. γ'.
50 καὶ κασιγνήτου Πολυδεύκεος, οὐ θαῦμα σφίσι
ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ 95
εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας ἀγώνων
μοῖραν Ἑρμῆ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν,

Προίτιο θάλησε B D, Προίτιο τόδ' ἱπποτρόφον ἄστν θάλησε coni. Boeckh, Προίτιο τ' ἀν' ἱππ. ἄστν θάλησαν Bergk; θάλλ. scripsi, ut N. iv ss rest. Rauchenstein — 43. οἰνοραῖς D — 46. ἐξελέγγει D — 48. θῆκεν Tricl., ἔθηκε B D — δρόμῳ: δόμῳ coni. Bury; δαῖσιν pro δρόμῳ σὺν susp. Mommsen Parergu Pind. 27, post δρόμῳ interpuncti Bergk — 48. ποδῶν τε χειρῶν τε B, ποδῶν τε χειρῶν D, τε prius eiec. Schmid — 49. παμφάη Tricl. cum schol.; at conf. P. iii 69 — 50. θαῦμ' εἰ σφίσι ἐγγενὲς, ἔμμεν coni. Herwerden — 51. ἔμμεν D —

42. Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν, qui et mythico tempore et Pindari aetate ludos Nemaeos adornabant et praemia adiudicabant; cf. N. iv 17. Ieiunum autem est, quod poeta post generalem formulam ὅσαις numerum finitum τετράκις intulit; quater vero illi non Nemea sola sed Nemea et Isthmia viciasse videntur — 43 ss. de argenteis phialis Sicyone, veste Pellenae, aere Lycae pro mercede datis v. Prol. xc — 43. ἀργυρωθέντες: audacter poeta viros, qui in certamine argentearum phialarum praemio ornati erant, argento quasi obductos dicit; similem vim idem tribuit verbis χαλκωθεῖς O. xiii 86, ἀργυρωθεῖσαι I. ii 8 — 46. μακροτέρας ἀριθμῆσαι σχολᾶς per parenthesin media interiecta sunt; similiter O. xiii 113 dixit μάσσον' ἢ ὡς διῖμεν — 47. Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες: quae nam urbes Achaeae praeter Pellenam poeta intellexerit latet; αἰπεινὴν Γονόεσσαν dixit Homerus Il. ii 573 — 48. Λύκαιον, ὄρος vel oppidum, παρ Διὸς, νῶ suppleo, praesertim cum templum Lycaeum a curriculo Iovis parum apte distingueretur; magnificae autem reliquiae arae et curriculi Iovis Lycae etiam nunc exstant, v. Curtius Peloponn. i 338 — σὺν . . . νικᾶσαι: quae praemia pedum et manuum virtute currendo et luctando consequerentur; de vi pleonastica praepositionis σὺν v. I. iii 1.

49 ss. in fine narrat fabulam de Tyndaridis, certaminum praesidibus, a Pamphaë, uno ex maioribus Theaei, hospitio exceptis et inde certaminibus gentis eius faventibus. De hac re confer Herodotum vi 127 narrantem hospitalitatem Εὐφορίωνος τοῦ δεξαμένου τε, ὡς λόγος ἐν Ἀρκადίῃ λέγεται, τοὺς Διοσκόρους οἰκίοισι καὶ ἀπὸ τούτου ξεινοδοκίοντος πάντας ἀνθρώπους. De Theoxeniis Dioscurorum cf. O. iii 1 — 51. σφίσι ἐγγενὲς, iis ingentum esse, ut sint athletae boni; sic συγγενὲς usurpatum est P. v 17. x 12. N. vi 10 — 52. Tyndaridas ἀφειρημένος in principio curriculi Spartae coli tradit Paus. iii 14, 7 — 53. Ἑρμῆ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ pro σὺν Ἑρμῆ (scil. ἐναγωνίῳ) καὶ Ἡρακλεῖ, ut

μάλα μὲν ἀν-δρῶν δικαί-
ων περικαδόμενοι. καὶ μὲν θεῶν πιστὸν γένος.

100

Στρ. δ'.

55 μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ
Δι νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἐν γνάλοις Θεράπνας, 105
πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον· ἐπεὶ
τοῦτον ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ
εἴλειτ' αἰῶνα φθιμένον Πολυδεύκης Κάστορος ἐν πολέμφ. 110
60 τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίην πως χολω-
θεῖς ἔτρωσεν χαλκίᾳς λόγχῃς ἀκμῇ.

56. Δι Boeckh: διὺ BD — νέμοντα. D — τὰν θ' D — θεράπνας D —
57. ἀμπιπλ. conl. Herwerden ut est in D — 60. ἀκμῇ conl. Pauw: αἰχμῇ BD,
ἀκῇ conl. Bury; conf. N. vi 52 —

supra v. 38 *Χαρίτεσσι τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις* et saepe apud Pindarum; cf. P. ii 59; curam igitur ludorum Mercurio (v. O. vi 79. P. ii 10) et Tyndaridis atque Herculi (v. O. iii 39) tamquam sortem (*μοῖραν*) obtigisse tradit — 54. καὶ μὲν θεῶν πιστὸν γένος, atque profecto fidem praestat deorum genus — 55. fabulam de Tyndaridis alternis in caelo degentibus novit iam Homerus Od. xi 302; cf. P. xi 64. Cum autem alii alternis diebus Dioscurus una in caelo et una in Orco degere, alii alternis vicibus alterum ex Dioscuris in caelo, alterum in Orco degere narrarent (v. Holzinger ad Lycophr. Alex. v. 511), Pindaro utramque sententiam placuisse sunt qui putent. Atque priorem fabulae formam procul dubio poeta P. xi 63 probat; in utramque autem sententiam cum huius carminis finem (v. 87 sq.) interpretari liceat, tamen prior sententia fraterno amoris, quo una fratres etiam mortui degere cupiunt, accommodatior est; denique hi versus ss. ss., licet alteri sententiae, ut verba *μεταμειβόμενοι ἐναλλάξ* suam utrumque vim obtineant, magis favere videantur, tamen ne priori quidem sententiae plane adversantur; unde cum duas fabulae formas eidem poetae probatas esse veri dissimillimum sit, omnibus locis teneo Pindaro idem placuisse, ut Dioscurus alternis vicibus (*μεταμειβόμενοι ἐναλλάξ* scil. *ἡμέρας*) alterum diem in Orco una degere putaret — 56. ἐν γνάλοις Θεράπνας· observata poetae esse videntur sepulcra subterranea, qualia Mycenis et Orchomeni et Lacedaemone etiamnunc exstant; quod si ita est, ut iam Ern. Curtius Pelopon. ii 240 bene divinavit, Pindari aetate ea pro sepulcris, necdum pro thesauris habita sunt — 58. τοῦτον· scil. πότμον ὁμοῖον — 59. αἰῶνα· tempus sempiternum; cognata enim sunt αἰεὶ, idg. αἰναις, et αἰῶνα, aevum — 60. ἀμφὶ βουσίην· schol.: ἡ ἱστορία ἐστὶ τοιαύτη· Ἀγχιεύς καὶ Ἴδας οἱ Ἀφαιρέως παῖδες ἐμνηστεύσαντο τὰς Λευκίππου θυγατέρας Φοῖβην καὶ Ἑλάειραν, κατὰ δὲ τὴν τῶν γάμων εὐωχίαν τοὺς Διοσκούρους εἰς ἐστίασιν ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τὰς κόρας ἀφαρπάσαντες ἀπέφηνον, οἱ δὲ ἰδίᾳ καὶ συνίσταται τοῖς Ἀφαρητιάδαις καὶ τοῖς Διοσκούροις μάχη περὶ τῶν γάμων καὶ ἀναίρεται Καστωρ. εἶτα Πολυδεύκης ἀνέλεν ἀμφοτέρους, συμπράξαντος τοῦ Διὸς καὶ Κεραιονὸν αὐτοῖς ἐπικέμψαντος. ὁ δὲ Πίνδαρος οὐ διὰ τὰς νύμφας φησὶν αὐτοῖς γεγενῆσθαι τὴν στάσιν, ἀλλὰ διὰ βοῶν ἀπειλασίαν. Vetus igitur scholiasta a Pindaro, ut ne heroas impios puellarum raptores fuisse diceret, fabulam immutatam esse statuit, neque hoc a Pindaro ingenio absimile est (cf. P. iii 28); attamen notandum est iam ex vetere carmine epico Cypriorum Proclum ex-cerpissse se dicere haec: ἐν τούτῳ δὲ Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκους τὰς Ἴδα καὶ Ἀγχιεύς βοῦς ἀφαιρούμενοι ἐφωράθησαν; quo cum compilatore fere consentit Apollod. bibl. iii 136, ita tamen ut virginum raptum cum pugna de bubus abactis cohaerere significet; cf. Holzinger ad Lycophr. 546.

Ἀντ. δ'.

ἀπὸ Ταῦγέτου πεδονγάζων ἰδεν Λυγκεύς δρυὸς ἐν στελέχει 115
 ἤμενον· κείνου γὰρ ἐπιχθονίων πάντων γένετ' ὀξύτατον
 ὄμμα· λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ
 ἐξικέσθαι, καὶ μέγα Φέργον ἐμήσαντ' ὠκέως. 120
 65 καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητίδαι Λιδός· αὐτίκα γὰρ
 ἦλθε Αἰήδας παῖς διώκων· τοὶ δ' ἔναν-
 τα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρώϊω·

ἔνθεν ἀρπάξαντες ἄγαλμ' Αἶδα, ξεστὸν πέτρον, Ἑπ. δ'. 125

61. πεδ' αὐ γ. D, πόδ' αὐγ. B, ποταγγ. Stephanus — 62. ἤμενον Aristarchus, quam eandem lectionem agnoscunt schol. Aristoph. Plut. 210 et Suidas s. Λυγκίως Apollod. bibl. iii 136: ἤμενος BD, ἡμένος vel ἡμένως scribendum esse coniecit Didymus, ἡμένω coni. Thiersch; conferunt O. ii 78, sed v. comment. — 63. πόδεσσιν BD — 64. ἐμήσαντ' coni. Schmid: ἐμήσαντ' B, ἐμήσαντ' D — 65. πόθον D — Ἀφαρητιάδαι coni. Boehmer — 66. Αἰήδας παῖς: fort. παῖς Ζηνός — πατρώϊω Schmid: πατρώω (-ώω D) BD —

61 ss. non pergit poeta in re quam inceperat narranda, sed postquam summam rei proposuit, orationem retro vertit ad initium rei exponendum. Dioscurorum et Apharetidarum pugnam Apollodorus iii 136 Pindaro ipso, ni fallor, auctore usus refert: στρατεύσαντες δὲ ἐπὶ Μεσσήνῃ οἱ Διδόσκουροι τήν τε λείαν ἐκείνην καὶ πολλὴν ἄλλην συνελαύνονσι. καὶ τὸν Ἰδαν ἐλόγων καὶ τὸν Λυγκέα. Λυγκεύς δὲ ἰδὼν Κάστορα ἐμήνυσεν Ἰδᾷ κἀκείνος αὐτὸν κτείνει. Πολυδεύκης δὲ ἐδίωξεν αὐτόν καὶ τὸν μὲν Λυγκέα κτείνει τὸ δόρυ προέμενος, τὸν δὲ Ἰδαν διώκων, βληθεὶς ὑπ' ἐκείνου πέτρα κατὰ τῆς κεφαλῆς, πίπτει σκοτωθείς, καὶ Ζεὺς Ἰδαν κεραυνοῖ, Πολυδεύκην δὲ εἰς οὐρανὸν ἀνάγει. μὴ δεχομένη δὲ Πολυδεύκους τὴν ἀθανάσιαν ὄντος νεκροῦ Κάστορος, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε — 62. ἡμένος Didymus grammaticus, ut lectioni ἡμένος vel ἡμένως patrocinaretur, provocavit ad versum Cypriorum: αἶψα δὲ Λυγκεύς | Ταῦγέτου προσέβαινε ποσὶν ταχέεσσιν πεποιθώς. | ἀκρότατον δ' ἀναβῆς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν | Τανταλίδου Πέλοπος, τάχα δ' εἶσιδε κῆρυμνος ἦρας | δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλῃς | Κάστορα θ' ἰκποδάμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα, | νύξῃ δ' ἄρ' ἄγχι σάς μεγαλήν δρυϊν. Cum vetere carmine Cypriorum igitur lectio ἡμένος i. e. ἡμένους Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, unice conspirat. Sed quaeritur, num Pindarus Cypriorum vestigia legerit neque veterem famam hoc quoque loco immutaverit, ut Castorem solum a duobus Apharetidis oppressum esse fingeret. Certe melius oratio procedit, si omnia, quae vv. 60—64 narrantur, ad unum Castorem pertinent, et vv. 65 ss. demum ad rem v. 59 inchoatam poeta redit. Sic etiam facilius ferri potest, quod v. 66 Pollux verbis Αἰήδας παῖς, non Αἰήδας ἕτερος παῖς declaratur; nimirum poeta ad versum 59, quo nomen Πολυδεύκην dixerat, ita redit, ut quae media interiecta sunt, neglegat tamquam in parenthesi dicta. Lectionem igitur ἤμενον Aristarcho probatam et ipse probavi, optimorum codicum lectionem ἡμένος non ex vetere scriptura remansisse et ab Aristarcho correctam esse, sed ex Didymi interpolatione fluxisse ratus — 64. ἐξικέσθαι Lynceus et Idas; Lynceus solus, qua erat acie oculorum, Castorem in trunco arboris delitescentem conspexerat, sed ambo fratres in Castorem impetum fecerunt eumque oppresserunt. Pindari hunc locum respicit Paus. iv 2, 7: νεότερος δὲ ἦν Λυγκεύς, δὲν ἔφη Πίνδαρος, ὅτῳ πιστά, οὕτως ὀξὺν ὄραν, ὥς καὶ διὰ στελέχους θεᾶσθαι δρυός. Eandem fabulam spectat Horat. ep. i 1, 28: non proxis oculo quantum contendere Lynceus — 66. Αἰήδας παῖς: Πολυδεύκης, cuius nomen et antea v. 59 et postea v. 68 dictum est; Ζηνός παῖς, quod conieci, accuratius, uter ex duobus Leda filius intellegendus esset, declararet. Ceterum similiter infra v. 73 Τυνδαρίδας est unus ex Tyndaridis Pollux — 67. ἄγαλμ' Αἶδα: cippum, quales

ἐμβαλον στέρνῳ Πολυδεύκεος· ἀλλ' οὐ νιν φλάσαν,
οὐδ' ἀνέχασσαν· ἐφορμαθεῖς δ' ἄρ' ἄκοντι θοῶ 130
70 ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδα πυρφόρον πλάξε ψολόεντα κεραυνόν·
ἅμα δ' ἐκαί-οντ' ἐρῇ-
μοι. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὀμιλεῖν κρεσσόνων. 135

Στρ. ε'.

ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
καί νιν οὐκω τεθναότ', ἄσθματι δὲ φρίσσοντα πνοάς ἐκίχεν. 140
75 θερμὰ δὴ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς
ὄρθιον φώνησε· Πάτερ Κρονίων, τίς δὴ λύσις
ἔσσεται πενθέων; καὶ ἔμοι θάνατον σὺν τῷδ' ἐπίτειλον, ἄναξ. 145
οἶχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ
φωτί· παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν

'Αντ. ε'.

καμάτου μεταλαμβάνειν. ὥς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέ· Φοί
80 καὶ τὸδ' ἐξάνδασ' ἔπος· Ἐσσί μοι υἱός· τόνδε δ' ἔπειτα πόσις 150
σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεῖ πελάσαις
στάξεν ἥρωσ. ἀλλ' ἄγε τῶνδ' εἰς ἔμψαν αἴρεσιν
παρδίδωμ'· εἰ μὲν θάνατόν τε φυγῶν καὶ γῆρας ἀπεχθόμενον 155
αὐτὸς Οὐλύμπου θέλεις οἰκεῖν ἔμοι
σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἀρεῖ·

69. ἀνέχασσαν Wakefield: ἀνέχασαν B, ἀνέσχασσαν D — 71. σκάψε coni. Herwerden — ψιλ. D — 72. δ' ἐκαίοντ' (δὲ καίοντ' Cep.) Boeckh: δὲ κίοντ' B D — κρασόνων D — 73. ἀλφεοῦ D — ἐχώρησεν B — 74. πνοάς Schmid: ἀμπνοάς B, ἀναπνοάς D — τιθνεῶτ' D — 75. δὴ Schmid: δὲ B D; Bergk eiecto δὲ proposuit δάκρυ· ἀνὰ (ὕπὸ postea, ἅμα Bury) στοναχαῖς — τέγων D — 77. ἐπίτειλλον B — 78. πόντω D — 79. ἥνεπε B, ἔνεπε D — ἀντίος D: ἀντία B — 80. τὸν δ' ἔπ. D — 81. θνατῶν D^{ac} — 82. στάξεν em. Pauw: ἔσταξεν B D, ἔσταξ' Tricl. — 84. οὐλ. Tricl.: ὀλ. B D — θέλεις Tricl.: ἐθέλεις

in tumulis poni solebant; cf. N. viii 47 — 69. ἀνέχασσαν, effecerunt ut cederet, reppulerunt; medii generis formis apud Homerum vis cedendi inest — 72. ἐρῇ-μοι, a poeta additum est, ut misericordiam audientium et legentium moveret — χαλεπὰ δ' ἔρις· similem sententiam habes O. x 39; cf. Soph. El. 220 τὰ δὲ τοῖς θνητοῖς οὐκ ἔριστ' ἀπλάθειν — 73. ἀδελφεοῦ βίαν· periphrastice ad exemplar Homericum βίη Ἡρακλείη — 74. ἄσθματι φρίσσοντα πνοάς, cum anhelitu et difficultate spiritus ducentem — 75. τέγγων δάκρυα, fundens lacrimas, ut Soph. Trach. 849 τέγγει δακρύων ἄχραν — στοναχαῖς, cum gemitu, ut dativum simili in re usurpavit Homerus Il. xxiv 696. Od. xxiv 416; cf. I. vii 39 — 78. παῦροι... μεταλαμβάνειν· moralem sententiam vel inopportune orationi Pindarus suo more inserit; cf. P. iii 20 — 80 ss. schol.: ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γενεαλογεῖ· ὁ δὲ Πίνδαρος ἑτέροις τῶν ἱστορικῶν (Acusilao?) ἐξακολουθήσας τὸν μὲν Πολυδεύκην ἐκ Διὸς, τὸν δὲ Κάστορα ἐκ Τυνδάρεω εἶναι φησιν, ὥς καὶ Ἡρακλῆς μὲν ἐκ Ἀλκμήνης καὶ Διὸς, Ἰφικλῆς δὲ ἐξ Ἀμφιτρυῶνος — 82. ἔμψαν, sive alteruter vestrum mortalis est sive non est (jedemfalls) — 84. Ἀθηναίᾳ κελαινεγχεῖ τ'

- 85 ἔστι σοὶ τούτων λάχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι Ἐπ. ε'. 160
 μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσασθαι φίλον,
 ἡμῖν μὲν κε πνέοις γαίης ὑπένερχθεν ἑών,
 ἡμῖν δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν. 165
 ὥς ἄρ' ἀνδάσαντος οὐ γνῶμα διπλόαν θέτο βουλάν.
 90 ἀνὰ δ' ἔλυ-σεν μὲν ὄφ-
 θαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν χαλκομίτρα Κάστορος. 170

B D, νοεῖς coni. Kayser — οἷκεῖν ἐμοὶ om. codd., ex scholiis add. Benedictus, ναίειν ἐμοὶ add. Boeckh — 86. ἀποδάσασθαι *B D* — 90. χαλκομ. Tricl.: χαλ-
 κευμ. *B D*.

Ἀγῆ· ex diis eos eligit, quibus fortes viri cordi sunt — 85 ss. exitu hoc fabulae pro fundamento dialogi usus est Lucianus dial. mort. 1 — 86. μάρνασαι, contendis, ut Hom. Il. xvi 497 — 87. ἡμῖν μὲν . . . ἡμῖν δέ idem significat quod Apollodorus l. l. expressit verbis παρ' ἡμέραν, alternis diebus; cf. P. xi 83 — 89. ἀνδάσαντος· de genetivo absoluto conf. P. iv 232. O. xiii 15 — οὐ διπλόαν θέτο βουλάν, non ambiguum sententiam animo Pollux voluit, sed certum cepit consilium fratrem in vitam revocandi; cf. O. viii 85 — 90. ὄφθαλμόν ἔπειτα δὲ φωνάν· rerum naturam vere poeta expressit; ex somno enim experrecti primum circumspiciunt, deinde linguam solvunt.

NEMEON. IA'.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ. ΤΗΝΕΔΙΩ.

ΠΡΩΤΑΝΕΙ.

Strophae.

1 ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ —
 2 ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ —
 3 ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ —
 4 ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ —
 5 ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ —

Epodi.

1 ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ —
 2 ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ —
 3 ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ —
 4 ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ —
 5 ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ —
 6 ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ —

Argumentum.

Falso hoc carmen inter epinicia relatum esse iam veteres grammatici adnotaverunt. Est enim inaugurandi sacris (εἰσιτηρίους; v. CIA II 470) novi praetoris Tenedii factum et praeteriens tantum poeta ludicras victorias eius laudat. Aristagoras Arcesilai filius, cuius in honorem, cum summum magistratum Tenedium iniret, hoc carmen cantatum est, utrimque generis nobilitate excellebat; pater enim ex Pisandridarum clarissima gente Amyclaea oriundus erat, mater a Melanippo, Thebano duce, cuius nepotes una cum Achaeis Peloponnesiacis in Asiam migraverant, originem duxit. De tempore carminis nihil constat, nisi quod a temporibus carminum O. VIII et N. VI, quorum vestigia versibus 8 (cf. O. VIII 21 s.) et 37—42 (cf. N. VI 10—13) legit, non multum abesse videtur; v. commentationem meam, Zur Chronologie Pindarischer Siegesgesänge p. 54 s. Denique ex commemoratione arborum et arborum frugiferorum (v. 40) efficitur, Tenedi similiter atque in plerisque civitatibus Graeciae novos magistratus aestate media munus suum iniisse — De Theoxeno Tenedio, qui puer amatus Pindari senis fuit, vide fr. 123.

Ordo sententiarum carminis simplicissimus est. In principio Vestam deam, patronam curiae, poeta invocat, ut novum prytanem benigne accipiat et secundum cursum muneri eius annuo det (1—10). Deinde Aristagorae prytanis genus, formam, intrepidum animum, victorias in ludis vicinarum civitatum lucta et pancratio reportatas praedicat, eumque etiam Pythia et Olympia victurum fuisse asseverat, nisi a parentibus iusto timidioribus, quominus illa certamina obiret, prohibitus esset (11—32); facile vero fuisse hoc conicere de Aristagorae praeclaro genere, ex sanguine Pisandri, qui cum Oreste Aeoles Amyclis in Asiam traduxerit, et Melanippi Thebani, cuius de stirpe mater Aristagorae descenderit, feliciter mixto; alternis autem ut tellurem et arbores, sic etiam humana genera modo prosperos foetus edere, modo sterilitate frugum premi (33—43). Denique modum tenendum neque altiora appetenda esse virum magna, ut videtur, spirantem admonet (44—48). — In digerendis rebus et metris carminis eam artem poeta exhibuit, quam provecta aetate eum in dactylo-epitriticis carminibus excoluisse supra ad O. XIII monuimus. Ita enim cum epodi cuiusque fine sententiam absolvit, ut totum carmen in tres partes, quarum quaeque ex strophā antistrophā epodo constaret, distribueret. Ceterum tenui in humo sulcum poeta ducit, ut ne mireris sententias, quas aliis in carminibus et aptius et ornatius posuit, hic ieiune et exiliter repetitas. Omnino hoc carmen magis iis, quae de cultu Vestae et origine Tenediorum continet, memorabile est quam pulchritudine poetica.

De metris.

Carminis huius metra sunt dactylo-epitritica ad antiquam et simplicem normam composita leniterque cursu numerorum raro interrupto delabentia. Aptissima autem fuit huius numerorum generis gravitas sanctitati carminis, quod licet a grammaticis inter epinicia relatum sit, tamen speciem magis prosodii quam epinicii habet. Utrum in pompa, qua novus magistratus in curiam a senatoribus et gentilibus deducebatur, an inter sacrificia et epulas, quae eam excipiebant, cantatum sit, difficile ad diiudicandum est; metra quidem pompali carmini favent.

Παῖ Πέας, ἃ τε πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία, Στρ. α'.
 Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,
 εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,

VARIA LECTIO. Inscr. om. *B D* — Schol.: οὐδ' ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνενῶσθαι (συνενῶσθαι codd.). οὐ γὰρ ἱερὸν ἀγῶνα νενίκηκεν ὁ Ἀρισταγόρας, ἀλλὰ περιζῶρους — 1. πρυτανεῖς *D* —

COMMENTARIUM. V. 1. schol.: πρυτανεῖα φησὶ λαβεῖν τὴν Ἑστίαν, παρόσον αἱ τῶν πόλεων Ἑστῖαι ἐν τοῖς πρυτανείοις ἀφίδρυνται καὶ τὸ ἱερὸν λεγόμενον πῶρ ἐπὶ τούτων ἀπόκειται. Vestae tamquam patronae curiae cum alii tum qui magistratum inibant ante ceteros deos deasque libationibus et sacrificiis litabant, unde proverbialis locutio ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος profecta est; cf. Didymum ad Aristoph. vesp. 346, schol. Plat. Euthyd. 3^a, Roscher-Preuner, lex. myth. I 2618 ss. — 1. π. Vestam quod Pindarus Rheae sive Telluris filiam ideoque Iovis atque Iunonis sororem dixit, vestigia legit Hesiodi theog. 454 — λέλογχας de deis munera sortientibus cf. O. VII 61 —

εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῶ σκάπτω πέλας,
 5 οἷ σε γεραί-ροντες ὄρ- 5
 θὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρόταν θεῶν, Ἀντ. α'.
 πολλὰ δὲ κνίσα· λύρα δέ σφι βρέμεται καὶ αἰοιδά·
 καὶ ξενίου Διὸς ἀσκειῖται θέμις ἀενάοις
 ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος 10
 10 δυνδεκάμη-νον περά-
 σαι σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ.

ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν, Ἐπ. α'.
 καὶ τὸ θαυτὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον. 15
 εἰ δέ τις ὕβρον ἔχων μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλους,
 ἐν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδει-ξεν βίαν·
 15 θνατὰ μεμνᾶσθω περιστέλλων μέλη 20
 καὶ τελευ-τὰν ἀπάντων γὰν ἐπιφασσόμενος.

4. ἀγλαῶ σκάπτω B D — πύλας B — 6. λοιβαῖσιν Byz.: λοιβαῖς B D —
 8. θέμις Boeckh, θέμις vulgo; cf. Eur. Med. 208 — 9. πῶν δόξαι et περᾶσαι
 νιν coni. olim Mommsen; ipse tentaveram ἀλλ' ἀγακλεῖς, ne bis praepositio σὺν
 occurreret — 10. περᾶσαι νιν coni. Hartung — 11. ἀνδρὸς ἐγὼ olim conieceram
 — ἀγροσίαν B — 12. ἀτρεμίαν coni. Schneider — 13. μορφᾷ παραμεύσεται ἄλ-
 λους ex scholiis Pauw: μορφᾷ παραμεύσεται (παραμέμψεται B) ἄλλων B D, μορ-
 φᾶν παραμεύσεται ἄλλων coni. Boeckh — 14. ἐπιδείξῃ Breyer anal. Pind. 27 —

4. σκάπτω scil. Vestae, non Aristagorae; statua enim Vestae, quae Tenedi
 perinde atque Athenarum (v. Paus. 1 18, 3) in curia posita erat, sceptrum, ut
 dominam curiae decebat, manu sinistra tenebat, quomodo suppleta nunc est
 celeberrima Vestae statua Giustiniana. Ceterum ἐς θάλαμον et ἀγλαῶ σκάπτῳ
 πέλας ad utrosque, Aristagoram prytanem dico et senatores sodales pertinere
 in aprico est — 6. πρόταν θεῶν, non quod princeps deorum fuerit, sed quod
 ei primae novi magistratus operabantur. Schol.: πρώτην δὲ ταύτην εἶπε,
 καθόσον ἀπ' αὐτῆς ἦρχοντο. καὶ Σοφοκλῆς ὁ πρῶτα λοιβῆς Ἑστία — 7. σφι
 Homericō usu de una dea Vestā usurpatum est — 8. ξενίου Διὸς ἀσκειῖται θέ-
 μις· simili locutione utitur O. viii 91; erant autem iuxta focum ut in privatis
 domibus, sic etiam in publicis curiis mensae epularum appositae, quarum epu-
 larum iustus apparatus in praesidio Iovis hospitalis erat, unde in Creticis sys-
 titiis mensae hospitales (τραπέζαι ξενικαί) primo loco collocatae erant; v. Athen.
 iv p. 143. Atque cotidie quidem in prytaneo Atheniensi coenatum esse nemo
 nescit, splendidiore vero, quae tibiarum fidiumque cantu augerentur, coenas
 in inauguratione novi magistrī populi factas esse par est — 8. Διὸς θέμις·
 in simili sententia dixit Eur. Med. 208 Ζανὸς ὀρκίαν θέμιν — 9. τέλος magi-
 stratum significat in nota formula οἱ ἐν τέλει; annum eum Tenedi ut in pleris-
 que civitatibus Graeciae fuisse ex epitheto δωδεκάμηνον apparet; denique
 περᾶσαι optativine (περάσαι) an infinitivi (περᾶσαι) vim habeat, difficile ad
 diiudicandum est — 11. μακαρίζω cum duplici accusativo iunctum est et per-
 sonae, quae felix praedicatur (ἄνδρα scil. Ἀρισταγόραν), et rerum, ob quas felix
 praedicatur (πατέρα Ἀρκεσίλαν καὶ τὸ δέμας ἀτρεμίαν τε scil. Ἀρισταγόρου);
 similem formam constructionis praebet Aristoph. Vesp. 588 τοῦτ' γὰρ τοι σε
 μόνον τοῦτων ὧν εἰρηκας μακαρίζω -- 15. eadem sententia, qua Aristagoram
 poeta ab audacioribus conatibus ad prudentiam et modestiam revocat, primam

ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι μιν αἰνεῖσθαι χρεῶν, Στρ. β'.
καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἀοιδαῖς.
ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκαίδεκ' Ἀρισταγόραν
20 ἀγλαὰ νῆκαι πάτραν τ' εὐώνυμον 25
ἔσπεφάνω-σαν πάλα
καὶ μεγανχεῖ παγκρατίῳ.

ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν Ἀντ. β'.
ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειραῖσθαι καὶ Ὀλυμπία ἀέθλων.
ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον, ἑμὴν δόξαν παρὰ Κασταλία 30
25 καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου
κάλλιον ἂν - δηριῶν-
των ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον Ἐπ. β'. 35
κωμάσαις ἀνδρῶν ἀνδρῶν τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενεύφρονες αὐχὰι
30 ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον· τὸν δ' αὖ καταμεμ-φθέντ' ἄγαν 40

17. ἀγαθοῖσι μιν coni. Mingarelli: ἀγαθοῖς μὲν BD, ἀγαθοῖσι μιν coni. Hecker coll. P. iv 101 — 18. μελισδοῦπ. B — λαιδ. D — μελιζέμεν BD: μελίξεν coni. Pauw, μέλειν ἐν Hermann³, μεμίζθ' ἐν Mommsen — 19. περικτιόνων. D — 21. μεγανχεῖ coni. Schmid: μεγαλανχεῖ codd. — 22 et 23 om. D — 26. ἐνοστή-σαντ' ἄντ. D — 28. ἀνδρῶν. Tricl.: ἀναδρῶν. BD — 30. ἔλαβον B —

et tertiam pericopam carminis claudit (vv. 15 et 44), contra in media parentes Aristagorae iusto maioris timiditatis incusat (v. 29) — 16. γὰν ἐπιεσόμενος· cf. Hom. Γ 57 λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, AP. vii 283 Ἰῖδαο κακὴν ἐπιειμένους ἀχλὺν. Aristagoram hoc loco Pindarus mortalium rerum infirmitatis admonet, ne quae humanae naturae denegatae sint, temere appetat; sed sermonibus (λόγοις) civium bonis et carminibus eum dignum esse qui praedicetur asseverat — 17. λόγοις ἀστῶν ἀγαθοῖσι, bonis civium sermonibus, qui viros bene meritos sua laude non privant, ut similiter poeta dixit I. i 46 ἔπος ἀγαθόν· contra scholiasta ἀστῶν genetivum partitivum esse ratus ἀγαθοῖσι ad verbum αἰνεῖσθαι rettulit — 18. μελιζέμεν vel quod propter insolentiam contractae formae ἀοιδαῖς Pauwius proposuit μελίξεν similiter atque μέλειν vim verbi intransitivi habet, ut simile quid valeat atque infinitivus passivi αἰνεῖσθαι: orationibus laudari et carminibus ornatum in ore et corde civium vivere — 20. πάτραν· patriam urbem illustravit et coronavit, quod una cum nomine victoris nomen patriae renuntiabatur, nisi πάτραν gentem Aristagorae intellegere mavis, qua de notione vocabuli v. N. vi 35 — 24. ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον, ἑμὴν δόξαν· prior accusativus, in formula iurandi ναὶ et μὰ sollempnis, ellipsi explicandus est: profecto sacramentum antestor; alter ἑμὴν δόξαν· absolutus est, ortus ex simili usu infinitivi absoluti formulae ἐμολ δοκεῖν, quam ne scriptores quidem aspernabantur — παρὰ Κασταλία, Delphicis ludis, ὄχθῳ Κρόνου, Olympicis ludis, qui in radice collis Saturnii agebantur — 25. εὐδένδρῳ, pulchris arboribus consito, quod magis in naturam montis, qualis Pindari aetate fuit, quadrat quam qualis nunc est — 28. κωμάσαις· de vespertina comissione, post victoriam ad aram Iovis ab sodalibus victoris instituta v. Prol. xciv — πορφυρέοις· non colorem frondis oleaginatae, sed splendorem et dignitatem coronae metaphorice, similiter atque epitheto χρυσέῳ, significari exposui ad P. iv 183. O. viii 1. De instrumentali vi praepositionis ἐν cf. O. xiv 16 — 30. καταμεμ-φθέντ' ἄγαν ἰσχύν· passivam

ἰσχὺν οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν
χειρὸς ἔλ-κων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολμος ἑών.

συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι Στρ. γ'.
αἶμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστα
35 Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέα δεῦρ' ἀνάγων· 45
καὶ παρ' Ἴσμηνοῦ ῥοᾶν κεκραμένον
ἐκ Μελανίπ-ποιο· μά-
τρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταί

ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος· Ἀντ. γ'.
ἐν σχερῶ δ' οὔτ' ὦν μέλαινα καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι, 50
40 δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περὶόδοις
ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ φίσον,
ἀλλ' ἐν ἀμεί-βοντι. καὶ
θνατὸν οὕτως ἔθνος ἄγει

33. μὰν coni. Pauw; λίαν B D et schol. — 35. χαλκεντέα coni. Schmid: χαλκίων τε B, χαλκεντέων D — ἀνάτων D — 36. ἰσμιν. D — ῥοᾶν Bergk: ῥοᾶν vulgo — 38. ἀλασσ. D — 40. πάσ' ἐτέων B — περὶόδοις Schmid: περιόδοις B D — 41. πλούτῳ om. B — 42. οὕτως ἔθνος ex scholiis Heyne: οὕτω σθένος B D —

vim huic verbo tribuit Diog. Laert. vi 47; sed cum aequales scriptores Herodotus Thucydides Euripides aoristo ἐμέμφθην vim activam tribuant, hic quoque eum intellego, qui vires suas ipse flocci fecit — 32. χειρὸς ἔλκων· pulchra metaphorā ignaviam fingit hominis manum prehendentem eumque retrorsum trahentem — 33. συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν· atqui facile fuit ad divinandum, quid vir de sanguine Pisandri ortus consecuturus esset, si Pythica vel Olympica certamina obisset — τό τε Πεισάνδρου αἶμα... καὶ παρ' Ἴσμηνοῦ ῥοᾶν κεκραμένον· accusativus obiecti, vim obtinet: facile erat conicere et praesentire sanguinem Pisandri et Melanippi, hoc est divinare quid valeret sanguis paterni avi Pisandri Lacedaemone ortus et cum Thebani fluvii Ismeni liquore ex materna origine mixtus — 34. Ἀμύκλαθεν... ἀνάγων· per parenthesin media interiecta sunt — σὺν Ὀρέστα· iam Orestem ab Heraclidis suo regno pulsum incolas veteres Peloponnesi a Lacedaemone et Mycenis in oram Asiae minoris deduxisse, parum recte poeta narrat. Idem, cum qui ex illo tempore Tenedum insulam tenebant, Aeoles essent, Achaeos quoque, qui cum Penthilo, Orestis filio, in Asiam migraverant, Aeoles dicere non dubitavit — 36. Boeotos fuisse conditores Tenedi vulgo credebant (v. Thuc. vii 57), similitudine, opinor, dialecti Aeolicae et Boeoticae commoti; meliora autem Pindarus docet, qui ex stemmatibus nobilium gentium insulae compertum habebat, incolas Tenedi ex Achaeis et Boeotis mixtos fuisse — παρ' Ἴσμηνοῦ ῥοᾶν cum Bergkio pro vulgata παρ' Ἴσμηνοῦ ῥοᾶν exarandum curavi, ut sanguis Pisandri ex coniugio filiae Melanippi aliquid liquoris Thebani Ismeni admixtum tulisse dicatur; neque tamen quidquam causae est, cur Achaeos primum ex Peloponneso in Boeotiam concessisset et deinde una cum indigenis Boeotis in Asiam migrasse statueramus — 38. eandem sententiam de vicibus fecunditatis et sterilitatis agrorum et hominum Pindarus in prooemio carminis N. vi fusius exposuit — 40. περὶόδοις pro περιόδοις, quae eadem forma in titulo Delphico CIG. 1638, 14 occurrit; cf. O. vi 38 — 42. ἐν ἀμείβοντι· cum post πάσαις περιόδοις poeta ἐν ἀμειβοῦσαις περιόδοις 'alternantibus temporibus' dicere debuisset, neutro genere participii ἐν ἀμείβοντι uti maluit; sic enim hanc formulam interpretari quam ἔπει supplere praestat —

μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἔπεται Ἐπ. γ'. 55
 τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐν βαίνομεν,
 45 ἔργα τε πολλὰ μενοινῶντες· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
 ἐλπίδι γνῖα· προμαθείας δ' ἀπόκειν-ται ῥοαί. 60
 κερδέων δὲ χρῆ μέτρον θηρενέμεν·
 ἀπροσίκ-των δ' ἐρώτων δξύτεραι μανίαι.

44. μεγαλον. D — ἐν βαίνομεν: ἐμβαίνομεν BD — 45. ἔργα γε coni. Bergk, ἔργα ἄτε Mommsen — 45. δέδεται codd. et schol.: fuit cum conicerem τέταται vel πέταται collato P. viii 90 — γνῖα: λῆμα coni. Hartung — 48. ἐρώτες δξύτεροι coni. Hartung.

43. τὸ δ' ἐκ Διὸς . . . τέκμαρ· levissimo filo sententiae inter se coniunctae sunt; cum enim mortale (θνατόν) genus hominum dixisset (v. 42), certi nihil nos qua simus infirmitate scire aut sperare posse addit — 45. μεγαλανορίαις . . . μενοινῶντες· dura, sed a Pindari more minime aliena (v. N. v 52) structura res coniunctae duae altera dativo nominis (μεγαλανορίαις), altera participio verbi (μενοινῶντες) declaratae sunt, unde apparet praeverbio ἐν in priore membro solo suam vim esse. De dicendi formula confer Plat. Phaedr. 252. ἐμβαίνειν τῷ ἐπιτηδεύματι — 46. δέδεται . . . ῥοαί· schol.: συνδέδεται δὲ τὰ ἡμέτερα σώματα ἀναιδεστάτῃ ἐλπίδι, τὸ δὲ προβουλεύεσθαι καὶ μανθάνειν μακρὰν ἡμῶν ἀπώκηκεν. Imago hominis improba spe temere ducti a navigationis vadis et secundis fluentis petita est, parum illud apte, quoniam vadis navis retinetur, spe animus propellitur — 48. ἀπροσίκτων ab ἐρώτων pendet et μανίαι studia rerum impossibilium proleptice dicuntur: ea, quae assequi non possis, appetere furoris calidioris est. Nimirum non expedite oratio in hac oda poetae fuit, sed scopulis illisa aegre procedit.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.

A'.

ΗΡΟΔΟΤΩ, ΘΗΒΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ

Strophae.

ἰ ὦ - ὦ - ἰ ὦ - ὦ |
 ἰ ὦ - ὦ - ὦ ἰ ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - ἰ ὦ - ὦ - ὦ |
 ἰ ὦ - ὦ ὦ
 5 ὦ ἰ ὦ - ἰ ὦ - ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - ἰ ὦ - ὦ - ἰ ὦ - ὦ - ἰ ὦ - ὦ - ἰ ὦ -

Epodi.

- ἰ ὦ - ἰ ὦ - ὦ - ἰ ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - ὦ - ἰ ὦ - ὦ - ἰ ὦ ὦ |
 ἰ ὦ - ὦ - ἰ ὦ - ἰ ὦ ὦ |
 - ἰ ὦ - ἰ ὦ - ἰ ὦ - ἰ ὦ ὦ |
 5 - ἰ ὦ - ἰ ὦ - ἰ ὦ - ἰ ὦ ὦ |
 - ἰ ὦ - ὦ - ἰ ὦ - ὦ - ἰ ὦ - ὦ - ἰ ὦ - ὦ -

Argumentum.

Herodotum Asopodori filium Thebanum curru Isthmia vicisse eundemque multas alias victorias ludis Thebanis Orchomeniis Eleusiniis Protesilaiis consecutum esse ex hoc carmine ipso comperimus. Accuratiora in scholiis neque ad hoc neque ad reliqua carmina Isthmica relata invenimus. Catalogi enim Isthmicorum ludorum neque ab Aristotele neque ab Alexandrinis grammaticis confecti esse videntur. Quae cum ita sint, quo tempore Isthmica haec victoria Herodoti reportata sit, nihil certi constat. Verum cum in laudibus Iolai Thebani et Pollucis Lacedaemonii efferendis hoc carmen maxime versetur, inde probabile fit, eo tempore id compositum esse, quo salus patriae foedere Thebanorum et Lacedaemoniorum denuo confirmata esse videbatur, i. e. Ol. 80, 2 sive a. 458 a. Chr., ante Pythicos ludos Olympiadis 80, 3 (v. 65). Naufragia autem dira, quibus Asopodorus, pater Herodoti, affictus Thebis Orchomenum concedere

olim coactus fuit (v. 35), ad turbas civiles, quae bella Persica sequebantur, commode referri possunt. Denique haec tempora bene cum eo, quod Ceii Pindarum Thebanum ad paeanem pangendum conduxisse in prooemio dicuntur, conspirant. Inde enim nescio an colligere liceat, post Simonidem Ceium mortuum (a. 468) hoc carmen scriptum esse. Contra a iuvene Pindaro id factum esse arbitratus est Leop. Schmid *Pind. Leb.* p. 423 ss.

In prooemio poeta paeanem Ceii faciendum se in aliud tempus dilaturum ait, ut antea patriam suam, quae sex victorias Isthmiis reportaverit, et Herodotum civem, qui ipse habenas equorum in illo certamine rexerit, hymno equestri in modum Iolai et Pollucis illustret (1–16). Iam fabulae vice funguntur laudes illorum heroum, qui optimi aurigae fuerint et praeterea multa praemia cursu iaculo disco meruerint (17–31). Post breve hoc praeconium heroum ad praesentes res relapsus Asopodorum Herodoti patrem illustrissimum narrat post horrenda naufragia Thebana in paterna rura Orchomenia se recepisse, sed iam pristina fortuna restituta filium eius equestrium certaminum gloriae potius quam rei pecuniariae quaestui operam impendere, unde dignum eum esse, quem poetae suo munere ornent (32–51). Exin varias victorias Herodoti enumerat, eundemque etiam Pythiam et Olympiam coronas appetere significat (52–67); ad postremum virum strenuum, qui ad laudes victoriarum aspiret, licet ab ignavis civibus reprehendatur, solum tamen famae posteritatis consulere praedicat.

Thebanis civibus praeter hoc carmen Pindarus epinicia P. xi. I. iii. iv. vii scripsit. Idem patriae decora exornavit in hymnis, quorum relliquias fr. 29–35 collectas habes, in hyporchemate, cuius versus celeberrimos Polybius servavit (fr. 109. 110), denique in dithyrambo magnae deae (fr. 83) et parthenio Panis (fr. 95). In Thebanis vero epiniciis cum in aliis tum in hoc, quod tractamus, poetae amor patriae eminet et dulci sensu animum lectoris afficit, licet iciuna quadam tenuitate rerum et sententiarum paene omnia epinicia Thebana laborent.

De metris.

Carminis festinati, cui ne fabula quidem exornandae poeta vacavit, vulgares numeri dactylo-epitritici sunt. Strophae versus quartus monocolos, quem cum tertio in unum versum Mommsenius coniunxit, cum quinto potius coniungendus esse videtur, ut tota strophae ex tribus pericopis (1–3. 4–5. 6) composita sit. Sententiam si spectas, tertius versiculus modo epodi vice fungitur (vv. 4. 27. 38), modo proodi (v. 55), modo medius utrimque pendet (vv. 10. 44. 61); cf. O. viii ep. 5 P. iii 3, I. v 4. Stropham et epodum similiter atque in carmine N. x procero versu poeta claudit, sed non eadem qua in illo diligentia orbem strophae antistrophae epodi perfecta et absoluta sententia concludendum curavit. Cantatum est hoc carmen a choro in comissatione publica, unde decora urbis Thebarum magis quam Strepsiadae victoris praedicantur. Praeterea ex versibus 7 et 15 effici videtur similibus hoc carmen atque hymnos in victorias curules Castoris et Iolai modis saltatoriis actum esse. Tamen ne ad instar prosodii metra carminis refingerem omnesque versus in dipodias cogerem, catalectica tripodia sexti versus strophae prohibitus sum.

Μᾶτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα,
 πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
 θήσομαι. μή μοι κραναὰ νυμεσάσαι
 Δᾶλος, ἐν ᾧ κέχυμαι.

Στρ. α'.

5 τί φίλτερον κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
 εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς· ἀμφοτερῶν
 τοι χαρίτων - σὺν θεοῖς ξεύξω τέλος,

5

καὶ τὸν ἀκείρεχόμαν Φοῖβον χορεύων
 ἐν Κέφ' ἀμφιρῦτα σὺν ποντίοις
 ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἄλιερκέα 'Ισθμοῦ
 10 δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους
 ἔξ ὥπασεν Κάδμου στρατῷ ἔξ ἀέθλων,
 καλλίνικον πατρίδι κῦδος, ἐν ᾧ
 καὶ τὸν ἀδείμαντον 'Αλκμήνα τέκεν

'Αντ. α'.

10

VARIA LECTIO. INSCR. OM. B D — Schol.: γέγραφε τὴν ᾠδὴν Ἡροδότῳ Θη-
 βαίῳ, τινὲς δὲ Ὀρχομενίῳ· βέλτιον δὲ Θηβαίῳ ἐπιγεγράφθαι — 1. ἀμά B —
 3. θάσσομαι D — 4. ἐν ᾧ τέταμαι coni. Hartung, ἐν ᾧ κέχυμαι coni. Herwerden
 — 5. ἀγαθοῖο D — 6. ἀμφοτέροις D, -τέρων B, -τέρων lemma B — 8. Κείω
 D — ἀμφιρῦτα B — 9. ἄλιερκέος coni. Hermann; at cf. I. i 32, vi 5, fr. 122, 10
 — 11. ἔξ ὥπασε BD: ἐξώπασεν Aristarchus, ἔξ ὥπασαν lemma in D —

COMMENTARI. V. 1. χρύσασπι Θήβα· aptissime poeta in prooemio carminis,
 quod summum amorem patriae spirat, Thebam heroinam urbis Thebarum allo-
 quitur; eam Asopi fluvii et Metopae nymphae filiam fuisse tradidit O. vi 44,
 amatam eam et ad fontem Dircae a love translata I. viii 20. Eandem quod
 χρυσάσπιδα hoc loco et χρυσοζίτωνα fr. 126 ἐν ἄρματι χρυσοζίτων ἱερώτατον ἄγαλμα
 Θήβα dicit, inde concludere non ausim signum heroinae aurea veste indutae et
 aureum scutum sinistra tenentis oculis poetae obversatum esse, quamquam
 Thebae statuum Olympiae positam fuisse testatur Paus. v 22, 6 — 2. καὶ ἀσχολίας
 ὑπέρτερον θήσομαι· pluris etiam quam negotium faciam; respiciunt hunc locum
 Plato Phaedr. 227b οὐκ ἂν οἶμαι με κατὰ Πίνδαρον καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
 ποιήσεσθαι τὸ σὴν τε καὶ Ἀνσίον διατριβὴν ἀκοῦσαι, Plutarchus de gen. Socr.
 c. 1: ἴδει μὲν ἐμὲ καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον θέσθαι κατὰ Πίνδαρον τὸ δεῦρο ἐλ-
 θεῖν ἐπὶ τὴν διήγησιν, Iulian ep. 40 — 3. νυμεσάσαι· in divino numine op-
 tandi potius quam hortandi (νυμεσῆσθ) modo usus est — 5. τοκέων· patriam
 matrem civium esse dixit etiam O. ix 14 — 6. 'Απολλωνιάς· Delus Apollinis sacra
 dicitur, quia Deli Latona Apollinem et Dianam enixa est — 7. ἀκείρεχόμαν· cf.
 P. iii 11, Hor. C. i 21, 2; epod. 15, 9 intonso Apollinis capillos — χορεύων c. acc. valet
 saltando et canendo celebrare; cf. Soph. Ant. 1154. OR. 1093. Eur. Herc. 690. Iph.
 Aul. 1400; haec autem vis verbi χορεύειν propria erat paeonum, quippe qui sem-
 per cum motibus orchesticiis canerentur; idem num pertineat ad epinicion, quod
 verbis τὰν ἄλιερκέα 'Ισθμοῦ δειράδα significatur, dubitare possumus — 8. ἐν Κέφ·
 in insula cultu Apollinis clara templum dei celeberrimum Carthaeae fuit, prope
 quod Simonidis χορηγεῖον fuisse tradit Athenaeus p. 456 f; cf. epigramma Bac-
 chylidis AP. vi 313 et Reisch De mus. Graec. cert. p. 68 sq. — 11. στεφάνους
 ἔξ ὥπασεν· Isthmici ludi sex simul coronas Cadmi populo Thebano dederant,
 inter quas princeps erat curulis victoriae Herodoti; nihil enim esse causae, cur
 scholiastae haec καταχρηστικώτερον ἀπὸ τῶν πολλῶν dicta esse dicenti adstipu-
 lemur — 12. Thebas quod laudat fortium virorum genetrices, ut in qua urbe
 etiam invictum Herculem Alcmena pepererit, non dissimile est purpurei panni
 late qui splendeat ad-uti; Herculem mox dimittit, quod non equis, ut Hero-
 dotus victor, sed pedester clava et sagittis dimicaverit —

παῖδα, θρασείαι τόν ποτε Γηρύνονα φρίξαν κύνες. Ἐπ. α'. 15
 ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἄρματι τεθρίππῳ γέρας,
 15 ἄνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντι, θέλω 20
 ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολά-
 οἱ' ἐναρμόξαι νιν ὕμνῳ.
 κείνοι γὰρ ἥρώων διφρηλάται Λακεδαίμονι καὶ
 Θήβαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι. 25

ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων, Στρ. β'.
 καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
 20 καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χροσοῦ,
 γευόμενοι στεφάνων
 νικαφόρων· λάμπει δὲ σαφῆς ἀρετὰ 30
 ἐν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν ἐν
 τ' ἀσπιδοδοῦ-ποισιν ὀπλίταις δρόμοις·

οἷά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς, Ἀντ. β'.

15. νωμάσαντι θέλω coni. Wiskemann: νωμάσαντ' ἐθέλω codd. et schol.; cf. I. vi 43; τεύχειν in proecdosi scripseram — 16. Ἰολάοι Mommsen: ἰολάων BD; vide ad O. i 103. iii 30 — 18. ἀέθλοισι θίγον: στεφάνοισι θίγον schol. ad I. iv 18 — θίγον: μίγην coni. Wiskemann — 20. λεβήταισι B, λεβήτεσι D — 21. σευόμενοι D — 23. γυμνοῖσι Tricl.: γυμνοῖς BD — ἀσπιδόσιν πεισιν (aut . . . πασιν) D — 24. οἷά τε B et schol.: οἷς τε D — αἰχμαῖς et λιθίνοις . . . δίσκοις (δίσκοισιν D) codd.: αἰχμᾶς et λιθίνους . . . δίσκους Pauw —

13. κύνες: rei augendae causa poeta grandiloquus plurali usus est; cf. O. v 6. ix 56. P. i 33. x 26. N. iii 1. I. ii 29. iii 11. viii 35.

14. ad victoris laudem transit, cui laudationis parti callide intexit fabularem partem de heroibus aurigis Castore et Iolao — ἀλλ' ἐγὼ: pronomen personale particulare adversativae exhortativaeque additum est etiam P. iii 77. N. ix 9 — 15. de particulis μὲν . . . τε sibi respondentibus vide O. iii 6; quodsi currus et auriga oppositi sunt, fieri non potest quin νωμάσαντ' ex νωμάσαντι decurtatum esse putemus, seu praeter communem consuetudinem Pindarus vocalem dativi elisit (cf. I. ii 13), seu praeter suum dicendi genus ἔθλω pro ἐθέλω usurpavit — ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ: magnopere gloria curulis victoriae augebatur, si dominus quadrigarum non alienis aurigae manibus utebatur, sed ipse suis manibus equos regebat; cf. Prol. lxxiii — 16. Καστορείῳ ἢ Ἰολάοιο ὕμνῳ: Castoreum vetus hyporchema curulis victoriae Castoris fuisse apparet ex P. ii 69; idem dactylo-epitriticus numeris compositum fuisse, ex metro huius carminis nescio an concludere liceat; cf. v. 54 — 18. ἐν ἀέθλοις . . . ἀγώνων pro ἐν ἀγῶσι ἀέθλων permutatis casibus poetam dixisse scholiastae putant; similem negligentiam habes I. vii 39; quod si cui iusto audacius esse videtur, ei ἐν τε 'atque' ut ἐν δὲ O. vii 5 valere et ἀγώνων ab ἀέθλοισι, non a θίγον pendere iudicandum est — 19. ἐκόσμησαν, praemiis certaminum ut exuviis belli domum ornarunt, quo pacto etiam nunc venatorum domus discis iaculatoriis ornatas videmus — 22. σαφῆς, clara, quae genuina vis huius vocabuli esse videtur — 23. γυμνοῖσι σταδίοις: certamina stadii, quae inde ab Orsippo, qui Ol. 32 vicerat, nudi sine subiugaculo obibant, cursui armato multo post in ludos sacros recepto opponuntur; cf. P. xi 49. N. viii 16. Prol. lxxi — 24. οἷα τε: ex praecedente enunciato suppleas ἔλαμψαν· dein αἰχμαῖς et λιθίνοις δίσκοις pro accusativis Aeolicis habeo, quos in carmine civi Boeoto scripto usurpatos esse nihil miri habet. Ut enim dativus αἰχμαῖς verbo ἀκοντίζοντες iunctus ferri potest, ita exempla ab interpretibus allata nihil valent ad locutionem ἐν δίσκοις ier defendendam —

25 καὶ λιθίνους ὁπότε δίσκοις Ἴεν.

οὐ γὰρ ἦν πενταέθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἐκάστῳ

35

ἐργματι κεῖτο τέλος.

τῶν ἀθρόοις ἀνδρῶσι δαμάκις

ἐρνεσιν χαίτας ῥεέθροισι τε Δίρ-

κας ἔφανεν - καὶ παρ' Εὐρώτῃ πέλας,

30 Ἴφικλέος μὲν παῖς ὁμόδαμος ἔων Σπαρτῶν γένει, Ἐπ. β'. 40

Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἔδος.

χαίρει'. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι Ἰσθμῷ τε ζαθέα

45

Ὀρχηστίασιν τ' αἰόνες-

σιν περιστέλλων αἰοιδάν,

γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν

Ἀσωποδώρου πατρὸς αἴσαν,

50

35 Ὀρχομενοῖό τε πατρώαν ἄρουραν,

Στρ. γ'.

25. ὁπότε B D: ὁπότεν Eustath. Od. 1591, 30, ποτ' ἀνὰ Ammonius p. 41, ὁπότε' ἐν Boeckh, ὁπότε' αὐ Kayser, ὁπότεν Vogt — 26. ἦν Rom.: ἦ ἔ B, ἦς D, ἦς lemm. D, quod ex antiqua dialecto remansisse docebam Beitr. zum Dial. Pind., Stzb. d. b. Ak. 1891 p. 27 — πεντάθλιον coni. Boeckh: πένταθλον B D — 28. ἀθρόοις D — 29. ῥεέθροισι τε D — ἔφανεν coni. Schmid: ἔφανε B D — εὐρώτα B D, quocum conspirat schol. πρὸς τὸ εὐρώτα τὸ ῥεέθροισι ἀκουστέον, Εὐρώτα πόρω coni. Herwerden — 32. Ποσειδάωνι τ' Ἰσθμῷ coni. Mingarelli — 34. αἴσαν: αἶγαν D —

25. λιθίνοις: disci, qui postea ex aere fiebant, antiquis temporibus lapidei erant; cf. O. x 72 et Kietz, Agonistische Studien 1 17 — ὁπότε: si genuina lectio est, vocalis ε finalis vi caesurae ad exemplum Homeri producta est — 26. conferre iuvat schol. Apoll. Rhod. iv 1091, et Philostr. gymn. 3: πρὸ μὲν δὴ Ἰάσονος καὶ Πηλέως ἄλμα ἑσπεφανοῦτο ἰδίᾳ καὶ θῖσος ἰδίᾳ. καὶ τὸ ἀκόντιον ἤρκει ἐς νίκην κατὰ τοὺς χρόνους, οἷς ἡ Ἀργὴ ἐπλεῖ — 28. τῶν scil. ἐργμάτων; longius enim abest verbum στεφάνων, quod Fennellius supplendum putavit — 29. ῥεέθροισι, suppleas παρὰ ex altero membro orationis; cf. O. ii 59 — παρ' Εὐρώτῃ πέλας: simili pleonasmo usus est P. v 40 ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν — 30. Σπαρτῶν γένει: satorum ex dentibus draconis virorum gentilis Iolaus, Iphiclis filius, factus erat; cf. P. ix 83 — 31. Τυνδαρίδας: Castor, Tyndari filius, ex gente Achaeorum, qui ante Doros Lacedaemonium agrum et urbem Therapnam tenebant. In principio et in fine huius excursus (v. 16 et 30 s.) intima necessitudo Thebani Iolai et Lacedaemonii Castoris laudata est, ut foedus praesens Thebanorum et Lacedaemoniorum mythico exemplo commendaretur.

32. χαίρειτε: dimittit Iolaum et Castorem heroes, ut ad praesentes victores transeat; simili formula transeundi utitur P. ii 67. N. iii 76 — 33. Ὀρχηστίασιν αἰόνεσσιν: Onchestus urbs ad Copaidem lacum sita erat; ibi prope templum Neptuni, quem eundem Isthmiorum patronum fuisse constat, certamina fiebant; cf. l. iii 37 — 34. γαρύσομαι: hoc ipso carmine; cf. N. ix 43 — 35. Ασωποδώρου πατρώαν ἄρουραν) φησὶ Δίδυμος, ὅτι εἰκὸς ἐστὶ τὸν πατέρα Ἡροδότου Ἀσωποδώρον διὰ τινὰς πολιτικὰς στάσεις εἰς τὸν Ὀρχομενὸν μεταστένα αὐτερόν τε εἰς Θήβας κατελθόντα ἐπίτιμον γενέσθαι . . . ναυαγίαν γὰρ εἶπε τὴν ἐκ τῆς πατρίδος φηγήν. Neque veri dissimile esse puto, Herodotum victorem, ut Orchomeniis gratum animum testificaretur, Orchomenium se pronuntiarı iussisse; cf. schol. ad inscr. Minime vero altum poetam et hominem optimatem

- ἃ νιν ἐρειπόμενον ναναγίαις
 ἐξ ἀμετρήτας ἄλως ἐν κρυοέσσῃ
 δέξατο συντυχίᾳ·
 νῦν δ' αὖτις ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος 55
 40 συγγενῆς εὐαμερίας. ὁ πονή-
 σαις δὲ νόῳ - καὶ προμάθειαν φέρει.

 εἰ δ' ἀρετῇ ὑπέταται τις πᾶσαν ὀργάν, Ἀντ. γ'.
 ἀμφοτέρων δαπάναις τε καὶ πόνοις,
 χρή νιν εὐρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπου 60
 μὴ φθονεραῖσι φέρειν
 45 γνώμῃς. ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ,
 ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν ἔπος εἰ-
 πόντ' ἀγαθὸν - ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

 Ἐπ. γ'.
 μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυκύς, 65
 μηλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνιθολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος τράφει·
 γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῇ τέταται. 70
 50 ὅς δ' ἀμφ' ἀέθλοισι ἢ πολέμῳ-
 ζων ἄρῃται κῦδος ἄβρόν,
 εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέκεται πολιατᾶν
 καὶ ξένων γλώσσας ἥκων. 75

36. ἐρειπόμενον coni. Hartung: ἐρειδόμενον BD - ναναγίαις coni. Schmid: ναναγία schol. — 41. ἀρετῇ BD Aristarchus: ante Aristarchum ἀρετᾶ scriptum fuisse videtur — ἀντέταται τις scripsi: κατὰκειται codd. et schol., καταθῇ τις coni. Hartung; ἐν δ' ἀρετᾷ τέτατ' εἰ τις Jurenka — 42. δαπάναις Tricl.: δαπάναισι (-ναι D) BD — 47. ἄλλοις ἄλλος Tricl.: ἄλλος (omisso ἄλλοις) B, ἄλλος ἄλλοις D — ἔργμασιν D — ἀνθρώποις Tricl.: ἀνθρώποισι BD — 48. τράφει B: τρέφει D — 49. ἀμύνειν coni. Herwerden probabiliter — 51. δέκεται coni. Boeckh: δέχεται BD —

opes paternas in equestria studia effundentem humilis significatio iacturae nummorum naufragiis factae decet, quam hoc loco significari Leop. Schmidtus et Mezgerus putaverunt — νῦν· nunc, postquam democraticae turbæ regimini optimatum ceaserunt — 40. ὁ πονήσας . . . φέρει· adumbrat Aeschyleum Agam. 177 πᾶθει μάθος, simul Asopodorum et Herodotum a nimio studio partium detertere videtur — 41. ἀντέταται τις scripsi ductus litterarum traditarum secutus, ut et oratio graeca fieret et pluralis εὐρόντεσσι haberet, quo referretur — 42. δαπάναις τε καὶ πόνοις, quando Herodotus non solum equos alebat, sed etiam ipse suis manibus regebat — 43. νιν, ἀρετᾶν· cf. O. vii 29 ἀρετᾶν εὐρόντα — 44. μὴ φθονεραῖσι γνώμῃς· λιτότητος figura utitur, ut contrarium i. e. 'large' significet; cf. O. vi 7 — 45. ἀνδρὶ σοφῷ, poetae, ut saepe apud Pindarum; cf. O. i 9 — 46. παντοδαπῶν, ad analogiam Homerici ἑλλοδ-απὸς et vulgaris vocabuli ποδ-απὸς falsa analogia, ut μηκέτι ad analogiam οὐκέτι, formatum est, quamquam iam ante Pindarum voce παντοδαποῖς usus est auctor hymn. Cer. 402 — ἀγαθόν, cf. N. xi 17 λόγους ἀγαθοῖς — 48. ὃν πόντος τράφει· piscatorem intellegit; Pindaro in simili sententia praeiit Solon 13, 41 ss. — 49. αἰανῇ, molestum, quae vis huius vocabuli sola apud Pindarum invenitur; Aeschylus praeterea vim 'longi' (Eum. 582) huic vocabulo tribuit — 51. κέρδος praedicativi accusativi, ἥκων ob-

- ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σείσιχθον' υἱὸν
 γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
 ἄρμάτων ἵπποδρόμιον κελαδῆσαι,
 55 καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων,
 παῖδας προσειπεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν 80
 καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευ-
 σίνα καὶ Εὐβοίαν ἐν γναμπτοῖς δρόμοις
- Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν Ἀντ. δ'.
 ἐν Φυλάκῃ τέμενος συμβάλλομαι.
 60 πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅς' ἀγώνιος Ἑρμᾶς 85
 Ἡροδότῳ ἔπορεν
 ἵπποις, ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
 ὕμνος. ἧ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσω-
 παμένον εὐ-θυμίαν μείζω φέρει.
- εἴη νιν εὐφώνων πτερόγεσσι ἀερθέντ' ἀγλαῖς Ἐπ. δ'. 90
 65 Πιερίδων ἔτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαίρετοις
 Ἀλφειοῦ ἔρνεσι φράξαι χεῖρα, τιμὰν ἑπταπύλοισι 95

53. ἀμοιβ. D — 54. ἵπποδρομίαν conl. Rauchenstein — 61. Ἡροδότῳ πόρεν conl. Mommsen; cf. ad O. I 103 — ἔμπορεν B — 63. σείσιγαμένον conl. Hermann; cf. O. XIII 87 — εὐθυμίαν conl. Naber — 64. πτερόγεσιν BD — ἀγλαῖς Tricl.: ἀγλαῖαισι B, ἀγλαῖαι D — 65. πυθῶθεν BD — 66. χεῖρα: fort. κρατα —

iecti vim obtinere duco — 53. υἱὸν pendet ab ἀμειβομένοις, ἵπποδρόμιον a κελαδῆσαι· γείτονα autem Neptunum dixit, quod Onchestus non longe a Thebis distabat — 54. ἵπποδρόμιον scil. ὕμνον vel νόμον, cuius generis hymnorum metra dactylo-epitritica propria fuisse inde colligo, quod Plut. de mus. 7 Stesichorum, inventorem dactylo-epitritorum, ἀρματεῖα νόμῳ γρήσασθαι tradit — 55. σέθεν, Ἀμφιτρύων, παῖδας· Iolaum et Herculem, quorum Ἰολαῖα seu Ἡράκλεια Thebana fuerunt; cf. Prol. xci — 56. Μινύα μυχόν, Orchomenum urbem in interiore parte Boeotiae sitam; de ludis Orchomeniis et Euboeicis v. Prol. LXXXIX sq. — 58. Protesilai, qui primus ante Troiam occubuerat, ludi funebres Phylacae, in paterno agro Achaeorum Thessalicorum erant — ἀγώνιος Ἑρμᾶς, Mercurius qui palaestrae et ludis praeest; cf. P. II 10. O. VI 79 — 62. βραχὺ μέτρον ἔχων ὕμνος· hoc ex loco Drachmannus De rec. int. Pind. I. II. c. II colligere ausus est, de certo quodam ambitu carminis inter victorem et poetam convenisse; confer etiam N. IV 33 — 63. τὸ σεσωπαμένον . . . φέρει· generalem sententiam, nisi languide eam adhaerere ducas, ad ludos Athenienses spectare crediderim, quos illo tempore, quo Thebani cum Atheniensibus conflegebant, memorare Thebis ingratum fuit; certe Nemea quod silentio praeteriri scholiastae dicunt, id coniectura grammaticorum nititur iuxta Isthmia Olympia Pythia mentionem Nemeorum desiderantium — 64. πτερόγεσσι Πιερίδων, carminibus epiniciis; cf. P. V 114 — 66. φράξαι χεῖρα mire dictum, quod caput coronis redimibant et victorem fingere aliis coronis tempora cingentem, alias manu capessentem putidum est; equidem in re difficili manum a poeta commemoratam duco, ut Herodotum ipsum suis manibus equos recturum esse significaret; cf. V. 15; Schroeder comparat O. II 74 —

Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἐν-
 δον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον,
 ἄλλοισι δ' ἐμπύπτων γελᾷ, ψυχὰν Ἀΐδα τελέων
 οὐ φράζεται δόξας ἄνευθεν.

100

68. ἄλλοισι coni. Chrysippus grammaticus — ἐμπαῖζων coni. Rauchenstein,
 ἄλλοις δ' ἐνιλλώπτων Bergk.

67. πλοῦτον κρυφαῖον, qui ab hominibus sordidis absconditur, ut lumine
 eos non similiter atque homines industrios illustret — 68. ψυχὰν Ἀΐδα τελέων.
 Orco animam se ut debitam redditurum non reputat, unde verbo τελέων vim
 futuri inesse patet; similia adhortatur Pindarus P. xi 57, Theognis v. 243.

ΙΣΘΜΙΟΝ. Β'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

- ἔ ω - ω - ὄ, | ἔ ω - - ἔ ω ὄ |
 ἔ ω - - ἔ ω - | ἔ ω - - ἔ ω - ω - |
 ἔ ω - - ἔ ω - ὄ | ἔ ω - ω - ὄ |
 ἔ ω - ω ἔ ω ἔ ω - ὄ |
 5 ἔ ω - - ἔ ω - - ἔ ω - ὄ |

Epodi.

ἔ ω - ω - ὄ, | ἔ ω - ω - ὄ ἔ ω ὄ |
 ἔ ω - ω - - ἔ ω - - |
 ἔ ω - - ἔ ω - ὄ |
 ἔ ω - ὄ ἔ ω - - ἔ ω ὄ |
 5 ἔ ω - - ἔ ω - ω - |
 ἔ ω ω - ἔ ω - - |

Argumentum.

Inter epinicia hoc carmen a grammaticis relatum est, quamquam ut memoriam Xenocratis vita iam defuncti resuscitaret factum est. Quod autem inter laudes Xenocratis victorias in ludis sacris reportatas primo loco poeta posuit, id quantum his certaminibus ludicris Graeci tribuerint, luculenter demonstrat. Inter Isthmica vero epinicia grammatici hoc carmen collocaverunt, quod inter victorias Xenocratis primo loco Isthmica illustrata est (v. 13); praeterea suspicari nobis licet redeunte anno, quo Isthmica victoria parta erat, hoc carmen ut caneretur destinatum fuisse. Denique missum a Pindaro hoc carmen est Thrasybulo, Xenocratis filio, cui poeta iam antea carmen P. vi scripserat et qui patris memoriam, qua erat pietate (v. P. vi 19 ss.), summopere colebat. Quo tempore hoc carmen factum sit, deserto testimonio caremus, nisi quod ex versu vigesimo tertio post Olympicam victoriam Theronis anni 476 (Ol. 76, 1), ex epodo ultima post reditum poetae ex itinere Syracusano id scriptum esse discimus. Verisimiliter igitur viri docti natales carminis circa annum 470 ponunt.

In prooemio poeta Thrasybulum ne carmina quidem sine mercede iam parari iocose admonet (1—11). Quo modo cum carmen optato serius missum excusasset, primum munere victorias Xenocratis, Isthmicam Pythicam Atheniensem, praedicandi perfungitur. His victoriis praeclaram Olympicam Theronis subnectit, ut quae ab eodem auriga Nicomacho, quo Atheniensis victoria Xenocratis, parta fuerit (12—29). Inde ad laudes ceterarum virtutum Xenocratis transit, studii artium liberalium, pudoris, pietatis, hospitalitatis (30—42). In extrema strophæ (43—48) Thrasybulum per Nicasippum tabellarium adhortatur, ut ne invidiae cedat, sed praeconium patris optimi edat atque divulget.

De metris.

Carminis huius numeri sunt dactylo-epitritici vulgares. Stropharum et epodi primum quemque versum in duos versus, licet fieri potuerit, non dissecavi, quoniam a monocolorum versuum levitate dignitas carminis dactylo-epitritici abhorret. Epodus ex duabus pericopis (vv. 1—3 et 4—6) constat, quarum utraque epitritico epodo concluditur; strophæ duas, non aequales sed aequaliter structas pericopas (vv. 1—2 et 3—4) epodus epitriticus subsequitur. — Carmen quamvis formam epistolæ habeat a Pindaro Thebano Thrasybulo Agrigentino per tabellarium Nicasippum (v. 47) missae (cf. schol. ad inscr.), tamen a poeta destinatum fuit, ut publice a choro in memoriam Xenocratis mortui caneretur. Disertim enim Thrasybulus hunc hymnum silentio premere vetatur (v. 44), neque aedes eius cantibus et comissionibus perstrepere dicerentur (v. 30), nisi hoc carmen quod a choro caneretur destinatum fuisset. Quamquam difficile intellectu est, quomodo hymnus in publicam lucem edi potuerit, cuius magna pars atque inprimis principium et epilogus magis ut intra privatos parietes legerentur quam recitando et cantando in forum emitterentur apta erant.

Στρ. α'.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων
ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαι-
νον κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι,
δίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρνας ὕμνους,

5

VARIA LECTIO. INSCR. OM. *BD* — Schol.: οὗτος ὁ ἐπίνικος γέγραπται μὲν εἰς Ξενοκράτην Ἀργαγαντίνον, πέμπεται δὲ Θρασυβούλῳ διὰ τινος Νικασίππου, ὥστε εἶναι ἀποστολικὸν αὐτόν. . . οὗτος δὲ ὁ Ξενοκράτης οὐ μόνον Ἰσθμια νεώκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια τὴν καὶ Πυθιάδα ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει — 1. οἱ ex scholiis Pindari et Aristophanis Pac. 696 rest. Schmid: ὅσοι *BD* — 2. ἐς δίφρον *B* D*: ἐν δίφρῳ *B¹*, unde ἐν δίφρῳ veterem lectionem fuisse suspicor — συναντόμενοι *B* et schol. Arist. l. l. —

COMMENTARI. V. 1 ss. in splendido prooemio Socratica quadam ironia veteri Musae, sola suavitate amoris ductae mercennariam suam, nummorum curam agere coactam opponit — 2. ἐς δίφρον: de poeta curru vehente, non pedibus eunte (πεζῶ, pedestri) confer *O vi 22*; perquam autem accommodata haec imago fuit carmini in laudem victoriae curulis facto — φόρμιγγι, quod amatoria et melica carmina pleraque ad citharam canebantur — 3. παιδείους ὕμνους: carmina in pueros amatos facta. Schol.: ταῦτα δὲ τείνει καὶ εἰς τοὺς περὶ Ἀλκαίον

δοῖσις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
5 εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὁπώραν.

Ἀντ. α'.

ἂ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδὴς πω τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις· 10
οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖ-
αι μελιφθόγγου ποτὶ Τερψιχόρας
ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι αἰοδαί.
νῦν δ' ἐφίητι τὸ τῶργείου φυλάξαι 15
10 θῆμ' ἀλαθείας ὁδῶν ἄγχιστα βαῖνον,

Ἐπ. α'.

Χρήματα, χρήματ' ἀνὴρ, ὅς φᾶ κτεάνων θ' ἅμα λειφθεὶς καὶ
φίλων.

ἔσσι γὰρ ὧν σοφός, οὐκ ἀγνῶτ' αἰείδω
Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν,

20

6. μοῖσα BD — τότ' D: ποτ' B et schol. Arist. l. l. — 7. ἐπέρναντο B —
μελιφθόγγου conl. Heyne collato O. vi 21: μελιφθογγοι B D et schol. —
8. ἀνρ. D, ἀργυρωθεῖσας conl. Gurlitt — 9. τὸ om. BD, ex schol. add. Heyne
— 10. ὁδῶν add. Hermann, στάθμας Schnitzer, ἀνρ, σκοποῦ, ἔτας Bergk — ἀληθ.
BD — 11. θ' ἅμα BD: θαμά Boeckh — 12. ἀγνῶτ' B: ἀγνωτ' D, utrumque
schol., ἀγνῶς conl. Bornemann —

Ἰβυκον καὶ Ἀνακρέοντα καὶ εἴ τινας τῶν πρὸ αὐτοῦ δοκοῦσι περὶ τὰ παιδικὰ
ἡσχολῆσθαι· cf. Athen. xiii 601 a καὶ Στρώχορος δ' οὐ μετρίως ἐρωτικὸς γενό-
μενος συνέστησε καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἁσμάτων, ἃ δὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἐκα-
λεῖτο παιδιὰ καὶ παιδικὰ. Ad nomen παιδων, quod in adiectivo παιδείους latet,
pronomen δοῖσις relatum est; cf. O. ix 112 — ἐτόξευον, sagittas carminum mittebant,
quibus similiter atque Amor deus amatorum puerorum corda ferirent — 5. ὁπώραν
florentem aetatem pubertatis, non auctumnus haec vox hoc loco significat;
cf. N. v 6 — 6. ἐργάτις· unde Callimachum scholia tradunt Simonidem, qui
primus venalem Musam habuisse dicitur, carpsisse: οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω | τὴν
Μοῦσαν ὡς ὁ Κεῖος Ἰλλίχου νέπους — 7. Τερψιχόρας· ex multis nominibus
Musarum hoc, quod a choro ductum est, poeta bene elegit, utpote car-
mini chorico aptissimum — 8. ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, pallidulum colorem ar-
genti in facie gerentes, quae species Pindari aequalibus, qui signa coloribus
tincta videbant, magis quam nobis nota erat. Hunc locum respicit Iulian.
ep. 19: Πινδάρω μὲν ἀργυρείας εἶναι δοκεῖ τὰς Μοῦσας, Pindarus ipse vestigia
legit Anacreontis οὐδ' ἀργυρεῇ κοτ' ἔλαμπε Πειθῶ (schol.); cf. Pind. fr. 287 —
9. φυλάξαι θῆμα· ad exemplum Homeri Π 686 εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν —
τοῦ Ἀργείου· schol.: Ἀλκαῖος καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατριδα τίθησιν, οὐκ Ἀργος
ἀλλὰ Σπάρτην·

Ὡς γὰρ δὴ ποτὲ φασιν Ἀριστόδημον
ἐν Σπάρτῃ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν·
χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δ' ἄρ' οὐδεις
πέλειτ' ἐσλὸς οὐδὲ τιμιος.

Καὶ τάχ' ἂν Σπαρτιάτην εἴρηκε Πίνδαρος Ἀργεῖον, παρὸσον ἢ πᾶσα Πελοπόν-
νησος Ἀργος καλεῖται ὁμωνύμως τῇ πόλει· Ὀμηρος γοῶν τὴν Ἑλένην Ἀργεῖαν
φησὶν (Il. ii 161) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Λακεδαιμονίαν — 11. χρήματα· cf. Hor. epist.
i 1, 64 virtus post nummos.

13. a prooemio ad principalem partem carminis, quae victoriarum et vir-
tutum Xenocratis laudes amplectitur, transit — ἐσσι γὰρ ὧν σοφός· nimirum

τὰν Ξενοκράτει Προσειδάων ὑπάσαις,
 15 Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμα
 πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

εὐάρατον ἄνδρα γεραίρων, Ἀκραγαντίνων φάος. Στρ. β'. 25
 ἐν Κρίσῃ δ' εὐρυσθενῆς
 εἶδ' Ἀπόλλων νιν πόρε τ' ἀγλαῖαν
 καὶ τόθι κλειναῖς δ' Ἐρεχθεῖδ᾽ ἀραρίτεσσιν ἀραρῶς

15. αὐτῷ: αὖτον susp. Bergk — κόμα Boeckh: κόμα *BD*, κόμαν con. Ce-
 porinus — 16. ἀναδ. Schmid: ἀνδ. *BD* — 18. εὐρυσθενῆς codd., εὐφρων ἀναξ
 Kayser secutus paraphr.: ἐν δὲ τῇ Κρίσῃ εὐμενῶς ὁ Ἀπόλλων ἐθεάσατο τὸν
 Ξενοκράτην — 19. κλειναῖς δ' Ἐρ. con. Heyne: δ' om. *BD* et schol., quo pro-
 bato ante καὶ τόθι interpungunt; ἀγλαῖαν. καὶ τόθι κλειναῖς τ' Ἐρ. con. Bergk —

ut intellegas mihi quoque temporibus obtemperandum esse, ut non gratis
 Musae lusui vacem, sed mercedem carminis exspectem opiparam. ἄγνωτ' utrum
 ex ἀγνωτα an ex ἀγνώτι elisum sit, viri docti dissident. Atque alterum qui-
 dem, licet contra praecepta metricorum peccet et uno exemplo et ipso dubio
 ναμάσσαντι ἐθέλω I. i ii defendatur, egregie tamen praecedentibus verbis et
 sententiarum nexu commendatur: es enim sapiens, neque ignoranti curam pec-
 culii poetae quoque habendam esse, hoc epinicium Isthmicæ victoriae pango.
 Priorem interpretationem qui amplecti malunt, ad scholia provocant, quibus
 hanc vitoriam iam antea a Simonide praedicatam esse comperimus: οὗτος δὲ
 ὁ Ξενοκράτης οὐ μόνον Ἰσθμια νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια τὴν εἰκοστὴν
 τετάρτην Πυθιάδα, ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει· καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐπαινῶν αὐτὸν
 ἀμφοτέρωσιν αὐτοῦ τὰς νίκας κατατάσσει. At nihil ad rem attinebat ideo vitoriam
 non incognitam dicere, nisi forte a Pindaro aemulum avarum, qui magnam
 mercedem epinicii poposcerit, tecte carpi suspicaris; sed si vera esset haec
 suspicio, obscura profecto et aenigmatica oratione praeter consuetudinem
 suam poeta noster usus esset — 13. Ἰσθμίαν· Isthmicam Xenocratis vitoriam
 primo loco poeta praedicat, non quod nuper et post ceteras, quae in hoc
 carmine commemorantur, victorias parta erat. Nam eam iam ante Olympicam
 eius vitoriam (vv. 23 ss.) reportatam esse apparet ex oda O. ii, ut quae cum
 in honorem Olympicæ victoriae facta sit, Isthmicam v. 50 iam commemoret.
 Qua de causa verisimile est, ab Isthmica victoria hoc in carmine poetam au-
 spicatum esse, aut quod prima inter victorias Xenocratis, patris Thrasybuli,
 fuit aut quod hoc carmen ut Isthmiis sacris redeuntibus caneretur destinatum
 fuit — 15. Δωρίων σελίνων, quia qui tum coronam Isthmicam dabant, Corinthii
 Dores erant, id quod commemorari gratum Agrigentinis fuit et ipsis Doricam
 originem iactantibus; cf. O. viii 30. I. viii 64 — 16. πέμπεν vim aoristi hoc loco
 habet, ut idem verbum P. iv 114. 178. N. i 40. Thuc. i 26, ἔφερε O. ix 98. x 67.
 P. iv 216, ἄγειν P. iii 51. v 76. ix 123. I. vi 28, βάλλετο P. iv 128, ἔντυεν O. iii 28.
 P. iv 181, τάννεν P. iv 128, κάλυεν P. iv 33, δείκνυνεν P. iv 220, τίετε O. vi 41.
 P. iv 46. ix 16 — 18. Κρίσα, pro vulgari Κίρρα metri causa; hanc vitoriam
 Pindarus ipse praedicavit P. vi, Thrasybulo filio Xenocratis et rectori equorum
 gratulatus — 19. καὶ τόθι ad praecedentia potius levi admissa neglegentia
 poetam rettulisse quam ad sequentia existimo, quoniam Pythiis ludis non
 Nicomachus, sed Thrasybulus frena rexisset perhibetur P. vi 19 ss. Qua de
 causa Heynium ducem secutus particulam δὲ inter κλειναῖς et Ἐρεχθεῖδ᾽
 inserendam curavi, quamquam iam veteres grammaticos cum hanc particulam
 in suis libris non invenissent, ante non post καὶ τόθι interpunxisse docent
 schol. P. vi 13: Θρασύβουλε· τοῦτον δὲ ὡς φιλοπάτορα καὶ προσώτα τῆς ἱππι-
 κῆς ἐπαινεῖ, οὐχ. ὥς τινες ἐβουλήθησαν, ἡνίοχον· ὁ γὰρ ἡνίοχος Νικόμαχος
 ἔστιν, ὡς ἐκ τῶν Ἰσθμιονικῶν δῆλόν ἐστιν — Ἐρεχθεῖδ᾽· Atheniensium ab
 Erechtheo oriundorum; cf. Prol. cxxi; clari autem Athenarum ludi Panathenaici
 erant, de quibus dixi Prol. lxxxix —

20 ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη 30
 ὄνσιδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός,

τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νείμ' ἀπάσαις ἀνίαις. Ἀντ. β'.
 ὄντε καὶ κάρυκες Ὠ-

ῥᾶν ἀνέγγνον, σπονδοφόροι Κρονίδα 35
 Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον.
 25 ἀδυνπνῶ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ
 χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνόντα Νίκας

γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς Ἑπ. β'. 40
 ἄλσος· ἴν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
 παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
 30 καὶ γὰρ οὐκ ἀγνώτες ὅμιν ἐντὶ δόμοι
 οὔτε κώμων, ᾧ Θρασύβουλ', ἐρατῶν, 45
 οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

22. νείμ' ἀπάσαις coni. Pauw: παμὰ πάσαις codd. — 23. ἀνέγγνον scripsi Ahrensium secutus hic et P. ix 79 collato P. iv 120: ἀνέγγων BD — 24. Ἀλείον schol. — 25. ἀσπάζοντο ex ἀσπάζονται corr. B — 26. πιτνόντο D, πιτνῶντα ed. Cratandr. —

21. ὄνσιδιφρον χεῖρα currum tuentem manum, ne metae curribusve aemulorum concertantium collideretur — 22. Νικόμαχος· hunc Atheniensem fuisse scholiastae tradunt, ex hoc ipso, opinor, loco coniecturam facientes — νείμ' ἀπάσαις ἀνίαις, admovit suo tempore manum omnibus habenis, ut citato cursu metam circumveheretur, id quod clarius Vergilius Aen. v 618 expressit: *addit frena feris manibusque omnis effundit habenas* — 23. ὄντε scil. Nicomachum, qui proxime antecedit, non Xenocratem, qui primas partes toto in carmine obtinet, licet mirum videri possit aurigam potius quam victorem principem a Pindaro laudari. Sed Olympica victoria solius Theronis fuit, non ut Isthmica et Pythica fratrum Theronis et Xenocratis communis; praeterea Nicomachus etiam nunc inter vivos fuisse et praecipua gratia Thrasybuli usus esse videtur — κάρυκες Ὠρᾶν . . . σπονδοφόροι Κρονίδα, fetiales Elei, qui cum aequae atque sacerdotes Romani fastos conderent, tempus ludorum designabant atque pacem et indutias (*ἐκ χειρῶν*) per ferias Iovis denuntiabant. Posterioribus temporibus certae cuidam classi sacerdotum nomen *σπονδοφόρων* inditum fuisse titulis Eleis constat; conf. Bötticher Olympia p. 151. Hoc loco fetiales illi, cum hospitalitatem aliquam Agrigentinarum experti essent, libenter Nicomachum aurigam Theronis agnovisse dicuntur; vix enim verbum *ἀνέγγνον* de renuntiatione victoris ex tabula facta accipere licet — 24. παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον· quo loco et tempore hospitio Nicomachi et regum Agrigentinarum usi essent, poeta non declaravit; inde suspicari licet Eleos, quo splendorem ludorum patriorum augerent, per legatos reges Siciliae ad obeunda certamina Olympica invitasse — 26. ἐν γούνασιν πιτνόντα Νίκας· cf. N. v 41 Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνών — 27. τὰν . . . ἄλσος· totum agrum Eleum Iovis hortum esse ferebant, ut P. ix 53 Libyam Διὸς κᾶπον et P. iv 24 Cyrenaicum agrum κᾶπον Ἀφροδίτας nuncupavit — 29 παῖδες· Theron et Xenocrates, licet unum Theronem Olympia vicisse poeta dicat O. ii 53; sed amat Pindarus usu pluralis rem exaggerare et plures gloriae participes facere; cf. I. i 13 — ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν· honoribus affecti sunt; cf. O. i 90 ἐν αἰμακουργίαις μέμικται — 31. κώμων . . . ἀοιδᾶν comissationum pomparumque et carminum in comissatione canendorum.

- οὐ γὰρ πάρος, οὐδὲ προσάντης ἅ κέλευθος γίνεται, Στρ. γ'.
 εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀν-
 δρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων. 50
- 35 μακρὰ δισκήσais ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὄργαν
 Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
 ἔσχευ. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,
- ἵπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ· Ἀντ. γ'. 55
 καὶ θεῶν δαΐτας προσέπ-
 τυκτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν
 40 οὐρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν· 60
 ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείας,
 ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἄκταν.
- Ἑπ. γ'.
 μὴ νυν, ὅτι φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται Φελπίδες,
 μήτ' ἀρετὰν ποτε σιγάτω πατρώαν, 65
 45 μῆδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεὶ τοι
 οὐκ ἐλινύσσοντας αὐτοὺς εἰργασάμαν.

34. ἄγοι D: ἄγει vel ἄγοι B — 36. ξεινοκρ. BD — 38. πανελλάνων D — 39. δαΐτας ex scholiis ed. Morell.: διαΐτας BD — προσέπνυκτο D — 40. οὐρος πνεύσαις ex schol. coni. Hermann ad Eur. Hec. 1052 — ὑπέστειλεν ἱστ. BD — 41. φάσιν ex φράσιν B — θερείας coni. Hecker (conf. Herod. I 189): θερείαις D, θερίαις B, θέρειος coni. Wilamowitz — 42. πλέων B — ἄκταν BD: ἀκτάς ex scholiis Ald., ἀγάς ex schol. Schneidewin — 43. ἀμφικρέμονται D — 44. σιγάσω coni. Hartung — 45. μῆ δὲ BD: μήτε coni. Heyne — 46. ἐλινύσσ. D —

34. ad ceteras virtutes Xenocratis orationem poeta reflectit — ἐς ἀνδρῶν scil. οἶκον usu Graecis familiari — 35. μακρὰ δισκήσais ἀκοντίσσαιμι longa emittens iaculer; nihil ex hoc loco de disco ante iaculum in quinquertio mittendo colligere licet; immo δισκήσais, quod ad absoletum verbum δίσκω ex δίσκω, ut διδάσκω ex διδάσκω redit, de ipso iaculo emissio accipiendum est. De verbi iaculandi translata notione conf. N. IX 55 — 36. ὑπὲρ ἀνθρώπων, supra modum ceterorum hominum, ut ὑπὲρ ἀπάντων O. x 72, ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρός fr. 61 — 38. ἐν Πανελλάνων νόμῳ, ut ludos sacros omnium Graecorum communes, velut Olympicos Pythicos Isthmicos, obiret; cf. Prol. LXXV — 49. προσέπνυκτο, amplexu tenuit, i. e. pie coluit — 40. ventus vela hospitalis mensae inflans nusquam remittebatur, ut numquam vela contrahenda essent; audacia metaphorae etiam augetur proximo versu, quo hospitalitatem nullo anni tempore remittentem navigatione aestate Phasin, hieme Nilum petente illustravit. Simili imagine usus est Eur. Androm. 650 ἦν χοῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὲρ Νείλου ῥοάς ὑπὲρ τε Φᾶσιν.

43—48. Extrema pars huius carminis aequae atque carminum P. I et II instar additamenti (postscripti) est, quod ut coram populo caneretur factum non erat, sed vicem commercii epistolaris inter poetam et amicum obtinebat — 43. νυν non tam separandi hoc tempus ab aliis (nunc) quam concludendi vim (igitur) habere videtur. Invidia enim omni tempore viri principes premebantur (v. O. VI 7), neque cur tum magis regia domus Agrigenti invidia flagrasse dicatur intellegitur — 44. μήτε . . . μῆδὲ defenditur simili usu οὔτε . . . οὐδέ P. VIII 83, nisi uterque locus socordia scribarum corruptus est — 44. σιγάτω scil. Thrasybulus, ad quem se iam redire poeta nomine πατρώαν significavit — 46. ἐλινύσσοντας, non ut

ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν
 ξείνον ἐμὸν ἡθαῖον ἔλθῃς.

48. ξείνον B.

uno loco stent, sed ut canendo diversas in regiones ferantur, hos hymnos feci; cf. N. v 1 — 47. Νικάσιππε tabellarium alloquitur, cui tradidit hoc carmen, ut Thrasybulo redderet, fortasse etiam ut chorum doceret. Simili munere fungitur Aeneas O. vi 88 — 48. ξείνον Thrasybulum, quem et Pindarum in Sicilia degentem hospitio accepisse et cum ipse Delphos venisset, Pindari hospitalitate Thebis usum esse veri simile est.

ΜΕΛΙΣΣΩ, ΘΗΒΑΙΩ.

Strophæ.

Б

[illegible]

Duo carmina I. III et IV, quorum prius victorias duas, Isthmicam pancratio et Nemeaeam quadrigis partam (v. 11), alterum solam Isthmicam illustrat (v. 38), iisdem metris composita sunt. Quod cum a consuetudine Pindari in unoquoque carmine aliis numeris utendi abhorreat, inde excusandum esse Constantinus Bulle (Bremens. progr. 1869 et Jahrb. f. cl. Phil. 103 (1870), 585 ss.) docuit, quod duo haec carmina non solum uni eademque homini scripta, sed etiam ut simul canerentur destinata fuissent. Etenim cum epinicia non semper continuo post victoriam reportatam, sed saepe aliquanto post, opportuna occasione oblata, agerentur, Melissum Thebanum conicere licet, cum primum Isthmia pancratio verno tempore vicisset, Pindarum, ut epinicio carmine hanc victoriam illustraret, adduxisse, sed cum aestate sequentis anni, priusquam illud epinicium caneretur, novam victoriam curulem Nemeis consecutus esset, eundem rogasse, ut hanc quoque coronam una cum illa praedicaret, id quod poeta ita fecit, ut cum iam alterum epinicium perfecisset, breve odarium trium stropharum, quo duplicis victoriae mentionem faceret,

praemitteret. Neminem tamen magnum discrimen duorum carminum fugiet; illud quod iusti epinicii nomine dignum est, egregiis orationis luminibus splendet, hoc quod quasi corollarii vice fungitur, admodum exile et ieunum est. — Iam ut ad victorem ipsum transeam, Melissus Telesiadæ filius Thebanus nobilissimæ gentis Cleonymidarum erat, idemque materno genere e regia stirpe Labdacidarum se ortum gloriabatur. Is Isthmia pancratio et Nemea equis nuper vicerat, et antea iam tres victorias Iolaiis Thebanis reportaverat, quibus victoriis famam Cleonymi, unius ex maioribus gentis, feliciter resuscitavit. De tempore, quo hæc carmina poeta scripsisse videatur, hoc quidem constat, post pugnam Plataeensem et expugnationem Thebarum ea scripta esse. Namque ex tribus cladibus, quibus Thebani ætate Pindari afflicti sunt, bello Atheniensi a. 506, pugna Plataeensi a. 479, proelio ad Oenophyta a. 457/6, media sola rebus in his carminibus expositis convenit. Quo cum accedat, quod versus 92 et 101 Pythici carminis noni, auctumno anni 478 scripti, cum versibus 20 et 41 huius carminis mire concordant, Gustavus Herbig, *Zur Chronologie der pindarischen Siegesgesänge* in *Comm. philol. Monac.* 1891 p. 129, subtilissima ratione efficere studuit, Isthmicam Melissi victoriam vere anni 478, Nemeæam æstate anni 477 reportatas esse. Sed cum Cleandrum Aeginetam Isthmia anni 478 pancratio vicisse constet et tum temporis inter pancratium virorum et pancratium puerorum distinctum esse veri dissimillimum sit (v. Prol. lxxv), satius est ad recentiora tempora ita descendere, ut Melissum paulo post Telesicratem Cyrenæum (P. ix) anno 476 Isthmia, 475 Nemea vicisse statuamus.

In prooemio, quod post Nemeæam victoriam Melissi Isthmico epinicio præmissum esse supra exposui (1–15), trita ac vulgari ratione poeta fortunæ prosperitatem cum modestia coniunctam laudat, Melissi duas victorias recens partas prædicans et veterem famam domus victoris breviter perstringens. In principio Isthmici epinicii largam sibi copiam factam esse præfatur virtutes Cleonymidarum, quæ tamen adverso vento non prorsus caruerint, hymno illustrandi (19–24). Atque primum illos ait magna apud cives et finitimas civitates auctoritate floruisse et præclara documenta virtutis edidisse, postea autem gravi clade afflictos sex viros in una pugna interemptos vidisse, denique nunc vetere fortuna restituta denuo efflorescere, unde pristinorum quoque decorum memoria resuscitetur (25–48). Deinde priusquam ad Melissi ipsius laudes accedat, multa homini, priusquam ad optatum finem perveniat, tentanda esse monet, veram autem virtutem carminibus optime illustrari Homeri exemplo Aiaceæ a criminationibus inimicorum defendentis comprobat (49–60). Quibus præmissis Melissum, quamvis ob brevem staturam corporis contemptus fuerit, tamen robore et dolo Isthmiis adversarios vicisse et iam antea in domesticis ludis Iolaiis tres victorias consecutum esse laudat (61–90). Has ultimas autem victorias ita exaggerat, ut ad originem ludorum ascendens Herculis facinora ac præmia narret et Iolaiorum sacra et certamina describat (70–86).

Melissi laudationem hanc Pindaricam Thucydides vi 15 in moribus Alcibiadis describendis ante oculos habuisse putat Büdinger, *Denkschr. d. Ak. in Wien* t. 39, p. 31–95, quod ut confirmare ita redarguere arduum est.

De metris.

Carminum horum metra dactylo-epitritica ad severam et antiquam normam composita sunt, ut similiter atque in carmine O. III cursus numerorum raro atque saepe ne in fine quidem singulorum versuum interruptus sit. Solum in versu 63 hoc sibi sumpsit poeta licentiae, ut nominis proprii *Τελεσιάδα* natura excusatus longam dactylicae pedis in duas breves solvere auderet (cf. N. VII 70). Versuum vero divisio poetam non prohibuit, quominus catalexin, quae finem periodi antecedere et conversionem rhythmici indicare solet, in strophā ante ultimum membrum paenultimi versus, in epodo post primam partem ultimi versus poneret. Epodi versiculos tertium et quartum quominus in unum versum coniungerem, scrupulum animo iniecerunt syllabae ancipites in fine vv. 33 et 87 admissae. — Carmina duo in comissatione publica a choro cantanda se destinasse poeta verbo *καμάζειν* bis usurpato (vv. 8. 90) indicavit; neque ullo in carmine Pindarico oratio magis quam in hoc chori partibus adcommodata est; namque nihil in tam longo carmine de se poeta loquitur, omnia ex sententia et persona totius chori. Quod autem bis (vv. 15 et 53) secunda persona plurali (*ἴστε*) usus est, hoc aut de choreutis sese invicem compellantibus aut de choro coronam vivium alloquente interpretor. Tamen de choro gradatim procedente equidem non cogitaverim, quandoquidem neque pausis satis spatii in fine singulorum versuum relictum est neque catalectica tripodia ultimi versus epodi facile passibus chori adaptari potest; quamquam si audacia tibi non deest, alteram difficultatem hac divisione tollere poteris:

— — — — —

Εἰ τις ἀνδρῶν ἐντυχήσῃς ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοισι Στρ. α'.
ἢ σθένει πλούτου κατέχει φρασίν αἰανὴ κόρον,
ἄξιός ἐυλογίαις ἀστῶν μεμῖχθαι. 5
Ζεῦ, μεγάλα δ' ἀρετὰ θνατοῖς ἔπονται
5 *ἐκ σθένος ζῶει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων, πλαγίαις*
δὲ φρένεσσιν
οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὀμιλεῖ. 10

VARIA LECTIO. Inscr. om. *BD* (in *D* hoc carmen cum praecedente coniunctum est), *ἵπποις* ex schol. ed. Rom., *παγκρατίῳ* Boeckh, *ἵπποις παγκρατίῳ* scripsi ut duorum carminum argumenta comprehenderem — Schol.: *γίγρεται Μελίσσῳ Θηβαῖον· οὗτος ἐνίκησεν Ἰσθμια καὶ Νέμεα, πρόσκειται δὲ τῇ φθῇ ἵπποις διὰ τὸ μὴ θηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέληται ἢ τεθρίππῳ, μόνον δὲ ἵπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι* (cf. v. 13); at vide v. 17 — 5. *φρένεσσιν D* —

COMMENTARIUM. V. 1. *σὺν εὐδόξοις ἀέθλοισι* iunge cum *ἐντυχήσῃς*: de *σὺν* c. dat. pro simplici dativo instrumentali conf. P. I 38. N. x 48 — 2. *κατέχει*, oppressum tenet; cf. Sol. 1, 9. Theogn. 322 — 4. *Ζεῦ*: Iovem invocat et quod summus omnium rector est et quod Nemeaeam victoriam Melisso impertivit. Sententia similis est P. I 41. Maass, Orpheus p. 218 falso huc rettulit placitum Christianum de virtutibus animas mortuorum comitantibus in Apoc. Ioann. 14, 13 — 6. *οὐχ ὁμῶς* quamquam cum *πάντα χρόνον* iungi potest, melius tamen refertur ad *πλαγίαις φρένεσσιν*, ut impii homines non aequae atque iusti perpetuitate fortunae frui dicantur — *ὀμιλεῖ*, adest; cf. P. VII 9 et Eur. El. 940 *τὰ δὲ*

Ἀντ. α'.

- εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα χορὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἑσλόν,
 χορὴ δὲ καμᾶζοντ' ἀγαναῖς χαρίτεσσιν βασιτάσαι.
 ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ 15
- 10 μοῖρα πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
 ἦτορ, ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ στεφάνους, τὰ δὲ κοί-
 λα λέοντος
- ἐν βαθυστέρονι νάπα κάρυξε Θήβαν 20

ἵπποδρομίᾳ κρατέων. ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν Ἐπ. α'.
 σύμφυτον οὐ κατελέγει.

- 15 ἴστε μὰν Κλεωνύμου
 δόξαν παλαιὰν ἄρμασιν· 25
 καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι πλούτου διέστειχον τε-
 τραοριᾶν πόνοις.
- αἰῶν δὲ κυλινδομέναις
 ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν· ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν. 30

[IV.]

Ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾶ κέλευθος, Στρ. β'.

7. εὐκλέων *BD* — 11. βάσαισιν *B* — 12. βαθυστέρον *codd.*: βαθυστέρον *ex* scholiis Bergk — 17. Λαβδακίδαισι *ξυνν.* Mommsen — πλούτου *BD*: πλούτῳ *coni.* Pauw — διέστειχον *BD*, διέστειχον Hermann: διέστειλον *coni.* Bulle, διέπρεψαν *interpretantur* scholia; πλούτῳ διέσχον *καὶ τετρ. πόνοις* Hartung — 18. ἄλλ' ἄλλοι *τ' B* — 19. carmen quartum cum tertio cohaeret in *D*, vacuo loco ab eo

χρήματα σθένει οὐδὲν εἰ μὴ βραχὺν ὁμιλῆσαι χρόνον — 7. ἔργων ἄποινα appositio praedicativa est sententiae ὑμνῆσαι τὸν ἑσλόν, ut *O. vii 16. P. i 59* — 8. ὑμνῆσαι et καμᾶζοντα (scil. poetam) χαρίτεσσι βασιτάσαι coniunguntur, ut *κῶμοι et αἰοδαί I. ii 31* — 9. καὶ διδύμων, vel duorum; bene autem poeta alteram victoriam Nemeaeam, quae nova accesserat, amplius persecutus est — 10. μοῖρα . . . τρέψαι dicendi usu Pindaro familiari pro μοῖρα τοιαύτη ὥστε τρέψαι — 11. τὰ δὲ, altera ex parte; cf. *O. ix 95* — τὰ δὲ κάρυξε suo more Pindarus variat formam orationis, ut *O. i 14 sq.* — λέοντος νάπα valle Nemeaei leonis; similiter *P. vi 9* dixit ἐν Ἀπολλωνίᾳ νάπα — 12. Θήβαν, Thebam patronam urbis Thebarum (v. *I. i 1. vii 1. fr. 29, 3*) utrum intellexerit an urbem ipsam (v. *P. iv 299. fr. 194, 4*), dubitare possis — 14. οὐ κατελέγει, non indignum fama maiorum se praebebat; cf. *O. vii 19. I. viii 65* — 17. καὶ ματρόθεν Λαβδακίδαισι σύννομοι schol.: ὡς κατὰ μητέρα ἀπὸ Λαβδάκου καὶ Οἰδίποδος τοῦ Κλεωνύμου ὄντος — πλούτου διέστειχον *τετρ. πόνοις*: verba si genuina sunt, simile valent atque ἀρετᾷ κατὰκείται ἀμφοτέρων δαπάναις τε καὶ πόνοις *I. i 42*: divitias permetiuntur non ignavi, sed laboribus curulibus operam navantes; vix enim licet statuere et dativum Λαβδακίδαισι et genetivum πλούτου a nomine σύννομοι pendere, quamquam σύννομοι cum genetivo poetae et scriptores iungunt. Finem vero carminis tertii in eodem quo initium quarti carminis orbe sententiarum verti poeta voluit, quo facilius duo carmina coniungi et copulari possent — 18. παῖδες θεῶν, pro θεοί, ut παῖδεσσιν Ἑλλάνων pro Ἑλλασιν v. 54 et τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου pro τὸν ἄνθρωπον ap. Matthaeum evangelistam.

19. incipit novum carmen, simili formula atque carmen *O. xi* inchoatum —

- ΠΙ 20 ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφρανας Ἰσθμίοις,
 ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν· 5
 αἴσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ
- (IV 5) σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται βίοντος τέλος. ἄλλοτε δ' ἄλ-
 λοῖος οὗρος
 πάντας ἀνθρώπους ἐπαῖσων ἐλαύνει. 10
- 25 τοὶ μὲν ὧν Θήβαισι τιμάντες ἀρχᾶθεν λέγονται Ἀντ. β'.
 πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων κελαιδενῶς τ' ὄρφανοί
 ὕβριος· ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται 15
- (10) μαρτύρια φθιμένων ζῶων τε φωτῶν
 ἀπλείτου δόξας, ἐπέψανσαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις δ'
 ἐσχάταισιν
- 30 οἰκοθεν στάλαισιν ἄπτουθ' Ἡρακλείαις· 20
- καὶ μηκέτι μακροτέρην σπεύδειν ἀρετάν. Ἐπ. β'.
 ἱποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
- (15) χαλκῶ τ' Ἄρει Γάδον.
 ἀλλ' ἀμέρα γὰρ ἐν μιᾷ 25
- 35 τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν μάκαιραν
 ἐστίαν·

separatum est in B; inscriptio deest etiam in B et scholiis, sed veteres gram-
 maticos duo carmina olim separata legisse docemur scholiis ad v. 24 (15) ἐν
 δὲ τῇ ἐξῆς ᾠδῇ — 20. ἔφρανας Byz.: ἔφρανης BD — ἰσθμίοις ὑμετέρας om. D
 — 23. βίοντος coni. Schneidewin: βίον BD, τὸ βίον Tricl. — 25. ὧν B: ὧ D
 — 26. ἀμφικτιν. D — κελαιδενῶς B — τ' abesse malo — 31. καὶ μηκέτι codd.:
 fort. τῶν μηκέτι, τῶν οὐκ ἐνι antea scripseram, ὧν μηκέτι μακροτέρῃ ἦν coni.
 Hartung, ὡς μηκέτι Naber — 33. τ' om. D —

20. εὐμαχανίαν ἔφρανας, copiam largam praeconio virtutibus tuis fecisti;
 similis est locutio P. ix 92 σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φηγών — 21. διώκειν· cf.
 Xen. mem. ii 1, 34 οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ἐπ' ἀρετῆς Ἡρακλείους παί-
 δειναι — 22. θάλλοντες αἰεὶ· virtutibus Cleonymidae semper floruerunt, quam-
 quam, quae est hominum sors, non semper flatu secundo fortunae usi sunt —
 23. ἄλλοτε δ' ἄλλοιός· eadem dicendi formula utitur O. vii 95. P. iii 104 —
 26. κελαιδενῶς ὕβριος, clauitabundae superbiae; cf. O. xiii 10 ὕβριν θρασύν-
 θον — τ' ὄρφανοί· si Pindari manu particula τε addita est, eam ita nos inter-
 pretari oportet, ut honoribus, quibus Cleonymidae et a civibus suis (Θήβαισι
 τιμάντες) et a peregrinis civitatibus (πρόξενοι ἀμφικτιόνων) afficiebantur, ter-
 tium comitas erga cives et homines inferiorum ordinum adiciatur; cf. I. ii 37 —
 27. ἄηται· audacter poeta, quod famam super orbem volare dicunt, etiam
 documenta famae volantia fingit; translata vis etiam in Hom. Φ 386, h. Cer. 276
 — 30. στάλαισιν ἄπτουται· de dativo verbis ἄπτουθα et θιγέιν iunctis vide
 P. viii 22; sententiam similem habes O. iii 43. N. iii 21 — 31. σπεύδειν, nisi
 vitio locus laborat aut ἔξεστι supplere licet, vim praeciendi et deterrendi
 habet; μακροτέρην non adiectivum nominis ἀρετάν, sed adverbium est a posi-
 tivo μακρὰν derivatum — 35. νιφὰς πολέμοιο, nivosa procilla belli; spectare
 poeta videtur pugnam Plataensem, in qua optimatum Thebanorum trecentos
 cecidisse Herodotus ix 67 tradit —

νῦν δ' αὖ μετὰ χειμερίων

ποικίλα μηνῶν ζόφον χθὼν ὥτε φοινικέοισιν ἄνθησεν ῥόδοις 30

Στρ. γ'.

δαϊμόνων βουλαῖς. ὁ κινητὴρ δὲ γὰρ Ὀρχηστὸν οἰκέων
(20) καὶ γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων, 35

τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον

40 ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιᾶν

εὐκλέων ἔργων· ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν, ἀλλ' ἀνεγειρομένα

χρῶτα λάμπει,

40

Ἀσφόρος θαητὸς ὥς ἄστροις ἐν ἄλλοις·

(25) ἃ τε κῆν γοννοῖς Ἀθανᾶν ἄρμα καρύχαισα νικᾶν Ἀντ. γ'.

ἐν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις Σικυνῶνος ὤπασεν 45

45 τοιάδε τῶν τότε ἔοντων φύλλ' ἀοιδῶν.

οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπείχον

καμπύλον δίφρον, Πανελλάνεσσι δ' ἐφιζόμενοι διαπάνα

χαῖρον ἵππων.

50

(30) τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωτοι σιωπαί.

36. χειμερίων ποικίλα coni. Hartung: χειμέριον ποικίλων BD — ὅτε D: ἄτε B, ἄτε Pauw — ἄνθησεν B: ἄνθος D — 42. ἄωσφ. B: ἔωσφ. D, Ἀωσφ. mavult Bergk — 43. κῆν D: κείν B, κᾶν Boeckh — ἀθην. BD — νικᾶν et νίκαν agnoscunt scholia, νίκαν . . . ὤπασεν. τοιάδε Mommsen — 45. ἀοιδῶν B et schol.: ἀοιδᾶν D, ἀοιδᾶν Triel. — 48. ἄγνωτοι: ἄγνωστοι BD et edd. ante Mommsenianam; cf. O. vi 67 —

36. lectionem codicum ποικίλων μηνῶν analogia genetivorum temporis, ut χειμῶνος, νυκτός, defendunt; quod ut ipsum per se ferri potest, ita non ferendum puto inter χειμέριον et ζόφον alienum genetivum interiectum, quamobrem ingeniosam Hartungii emendationem recipiendam duxi — ποικίλα χθὼν propter varios flores vere terram decorantes dicitur, ut P. iv 64 ὥτε φοινικανθέμον ἦρος ἀκμῇ: aptissima autem metaphora huic loco est, quod Isthmia, quibus denuo gloria Cleonymidarum effloruit, verno tempore agebantur; cf. I. vii 38, fr. 75, Unger ann. cl. phil. 1890 p. 169 — 37. κινητὴρ γὰρ circumscribit Homericā Ἑνδοίχθων, Ἑνδοσίγαιος, Ἑλελίχθων. Onchesti et Isthmi ludi in Neptuni honorem instituti similiter coniunguntur I. i 32 sq. — 38. γέφυραν ποντιάδα: sic isthmum adumbravit etiam N. vi 39 — 39. θαυμαστὸν ὕμνον i. e. θαυμαστῶν ἔργων ὕμνον — 41. ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν: simili metaphora usus est I. vii 17 εὐδὲ χάρις — χρῶτα et χρῶμα ab eadem radice profecta esse lepide poeta significat — 42. Ἀωσφόρος . . . ἄλλοις: Hesperus inter cetera sidera; affini imagine usus est Horatius C. i 12, 46: micat inter omnes Iulium sidus velut inter ignes luna minores; cf. Alcman 16, 28 — 43. ἃ τε κῆν γοννοῖς Ἀθανᾶν, quae (fama) et in campis Athenarum i. e. ludis Panathenaicis, et Sicyone victoriam nuntiavit — 44. ἐν Ἀδραστείοις ἀέθλοις: ludis Pythiis Sicyonis ab Adrasto conditis, de quibus v. N. ix 9 — 45. τοιάδε φύλλα, folia epinicii carminis, unde ante Pindarum iam epinicia Cleonymidis facta esse comperimus; cf. Prol. xcvi. De metaphorico usu nominis (φύλλα) pronomine τοιάδε vel κείνον (v. 61) indicando conf. O. ix 8 τοιοῖσδε βέλεσσι — 46. ξυνᾶν . . . Πανελλάνεσσι: intellegit ludos sacros Olympios Pythios Isthmios Nemeaeos, ad quos omnibus Graecis aditus patebat; v. Prol. lxxxv — 48. ἄγνωτοι σιωπαί, hominum nil expertorum (cf. O. viii 61) silentia ignobilia, quae cum neminem illustrent, nemo curat —

- ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχης καὶ μαρναμένων, Ἐπ. γ'.
 50 πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι·
 τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοί. 55
 καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
 (35) ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαισ'. ἴστε μὲν Αἴαντος ἀλκὰν, φοῖνιον
τὰν ὀψία
 ἐν νυκτὶ ταμῶν περὶ Φῶ 60
 φασγάνῳ μομφὰν ἔχ' ἐν παιδεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρώανδ'
ἔβαν.
Στρ. δ'.
 55 ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὅς αὐτοῦ
 πᾶσαν ὀρθώσας ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν 65
 θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.
 (40) τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾷεν ἔρπει,

50. ἄκρον om. B — 51. διδοί τέλος BD, τέλος eiec. Tricl.; τῶνδε γὰρ διδοί τέλος ed. Crat. et Schmid — 53. τέχνα D: τέχνα B — καταμάρψαισ' codd.: καταμάρψαι ex scholiis Mommsen coll. P. iv 146 — μὲν B: καὶ D — ἀλκὰν φοῖνιον, τὰν ὀψία vulgo interpungebatur, interpunctionem correxit Madvig Adv. crit. i 188 — 54. ἔχ' ἐν coni. Bergk: ἔχει codd. — παιδευσιν D — 58. ἔρπει D —

49. καὶ μαρναμένων ut ceteris in rebus, sic etiam in certaminibus incertus exitus fortunae est — 51. τῶν . . . διδοί modo secundorum, modo adversorum aliquid dat Fortuna; videntur Cleonymidae ludorum sacrorum certamina obuentes palmam diu non consecuti esse, idque iudicium iniquitate. Sic enim si statuimus, melius cur fabulam de Aiace iniquis suffragiis oppresso poeta intexuerit, intellegitur — 52. χειρόνων plurali post singularem κρέσσονα poeta usus est, quod eius menti iam obversabatur pluralis παῖδες Ἑλλάνων — 53. φοῖνιον cum relativa sententia coniungendum esse intellexit Madvigius Adv. crit. i 188 — ὀψία ἐν νυκτί schol.: τοῖς δὲ τὸν ὀρθρον ἀκούουσι καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας συνῆδει· ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων περὶ τὸν ὀρθρον φησὶ τὸν Αἴαντα ἐαυτὸν ἀνελεῖν — 54. μομφὰν ἔχεν in infamia erat apud omnes Graecos ante Troiam, quod ipse mortem sibi consciverit et mente captus arietes pro principibus Graecorum mactaverit; huic infamiae opponitur honos, quo ab Homero, quem non solum Iliadis sed etiam Aethiopidis auctorem fuisse Pindarus eiusque aequales credebant, affectus est. Patiendi autem vim verbis μέμψιν ἔχειν tribuerunt etiam, ut scite Bergkiius monuit, Eurip. Heracl. 973 πολλὴν ἄρ' ἔξεις μέμψιν, εἰ δράσεις τάδε, et Isae. xi 39 εἰκότως μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι μέμψιν, εἰ μὴ τάμαντοδ' προστίθῃμι τούτοις, σώζων δὲ τὰ τούτων καὶ πλείω ποιῶν, δικαίως ἂν ἐπαινοῖμην, quamquam Eur. Phoen. 773 et Aesch. Prom. 445 eidem locutioni vim crimini aliis vertendi adsignaverunt — 56. iunge κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων ἐπέων, ad sceptrum divinorum verborum, i. e. quod divinarum fabularum narratores manu tenebant; etenim ὁ κατὰ ῥάβδον φράζων oppositus est τῷ κατὰ φόρμιγγα αἰδούνῃ. Exin λοιποῖς ἀθύρειν ab ἔφρασεν pendet, ut supra v. 10 infinitivus τρέψαι a nomine μοῖρα: Homerus futuris rhapsodis praeiit, ut lusu poetico virtutes Aiacis canerent. Vix enim ita verba traicere licet, ut κατὰ ῥάβδον a suo verbo ἔφρασεν divellamus et cum remoto verbo ἀθύρειν coniungamus. Videtur igitur Pindarus hoc loco sceptrum (ῥάβδον), quod Hesiodus (v. theog. 30) et Homeridae gerebant, iam Homero, parenti epicae poesis, attribuisse —

εἴ τις εὖ Φείπη τι· καὶ πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόν- 70
τον βέβακεν
60 ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεῖ.

Ἄντ. δ'.

προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν, κείνον ἄψαι πυρσὸν ὕμνων
καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον, 75
(45) ἔρνει Τελεσιάδα. τόλμα γὰρ εἰκῶς
θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων
65 ἐν πόνῳ, μῆτιν δ' ἀλώπηξ, αἰετοῦ ἃ τ' ἀναπιτναμένη 80
ρόμβον ἴσχει·
χρὴ δὲ πᾶν ἐρδοντα μαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

οὐ γὰρ φύσιν Ὀαριωνεῖαν ἔλαχεν·

Ἐπ. δ'.

(50) ἀλλ' ὄνοτὸς μὲν ἰδέσθαι, 85
συμπεσεῖν δ' αἰχμᾷ βαρύς.

59. πόντον conī. Naber collato N. vi 48; at cf. v. 23 — 62. στεφάνωμα . . .
65. ἀλώπηξ bis scripta sunt in B — 63. ἔρνει. Τελεσιάδα τολμ. nonnullos inter-
punxisse testantur scholia — τόλμα (α) . . . θυμὸν B D: τόλμαν ὁμοιος . . .
θυμῷ conī. Kayser, τόλμαν . . . θυμῷ conī. Hartung — 64. θηρῶν Heyne: θηρᾶν
codd., θηρᾶ alterum scholium — 66. πᾶν Φέρδ. Schroeder verisimiliter; cf.
O. ii 93 — ἐρδοντα μαυρ. Boeckh: ἐρδοντ' ἀμαυρᾶ codd. — 69. αἰχμᾷ (αἰχμᾶ D)
BD, ἀκμᾷ conī. Pauw —

59. εὖ εἴπη ornate et cum poetico decore dicat; ridiculus enim esset, si
quicquid in laudem cuiusque diceretur, perenne esse asseveraret — βέβακεν
vim praeteriti praesentis habet, ut ἐγνώκα τεθαύμακα οἶδα — ἀκτὶς καλῶν,
lux pulchrorum, ut P. xi 48 ἀγώνων ἀκτὶς.

61. a Cleonymidis, maioribus Melissi, ad Melissum ipsum redit, Musas in-
vocans, ut facem hymnorum sibi accendant — κείνον, talem, qualem olim Ho-
merus Aiaci accendit. Acute autem Dissenius monet pulchram hanc meta-
phoram magis etiam placere, si carmen in vespertina comissatione gentis inter
faces ardentes cantatum esse statuamus — 62. παγκρατίου στεφάνωμα· cf.
Eur. Herc. 356 στεφάνωμα μόχθων — 63. Τελεσιάδα patris, ut videtur; pro-
prietate autem nominis proprii solutio longae dactyli in duas breves ex-
cusatur — 64. θηρῶν λεόντων, ferarum leonum, ut θηρὸς λέοντος dixit Eur.
Herc. 462, θῆρα λέοντα Epimenides ap. Aelian. hist. an. xii 7; temere verba poeta
traiecit, ut λεόντων cum τόλμα, non cum θυμὸν coniungi vellet — 65. ἀλώπηξ . . .
ἴσχει· schol.: εἰκέναι φησὶν ἀλώπεκι, ἥτις ἀνακεκλιμένη ὑπτία πρὸς τὸ ἐτοιμῶς
ἀμύνεσθαι, ἐπέχει τὴν τοῦ αἰετοῦ ὁρμήν, ὅταν ἐπιρομβῇ αὐτὴν βουλόμενος ἀρπά-
σαι. εἰκε δὲ διδάσκειν αὐτοῦ τὸ πάλαισμα, ὥς χαμαὶ κείμενον καὶ τὸν μείζονα
τέχνη νενικηκότος. Comparatio vulpis bene accommodata est generi pancratii,
quo ad extremum reclinati (ὑπτιάζοντες) et humi se volventes (κυλινδόμενοι)
adversarium impugnabant. Similiter etiam infra v. 84 verbum λακτίζουσα ab
hoc genere pancratii, quo Melissus vicisse videtur, sumptum est. Contra Otto
Keller, Die Tiere des klass. Altert. p. 450, u. Jahrb. f. cl. Phil. 1885 S. 463,
ἀναπιτναμένηα in ἀναπιτναμένον mutato aquilam, cum vulpem ungulis sursum
tulisset, medio in aere a dolosa vulpecula morderi interpretatur — 66. χρὴ
. . . ἐχθρόν· generalis sententia ut saepe a Pindaro media laudationi interiecta
est; cf. P. iii 20 — 67. Ὀαριωνεῖαν, longa forma nominis proceram staturam
Orionis significat — 69. αἰχμᾷ non iam in ἀκμᾷ corrigere ausus sum ob simi-
lem vim metaphoricam vocabuli αἰχμᾶς in Aesch. Agam. 483 et Choeph. 630 —

- 70 καίτοι πότ' Ἀνταίου δόμους
Θηβᾶν ἀπὸ Καδμειᾶν μορφᾶν βραχύς, ψυχὰν δ' ἄκαμptos,
προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνὴρ, 90
τὸν πυροφόρον Λιβύαν,
κρανίοις ὄφρα ξένων ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθου,

Στρ. ε'.

- (55) υἱὸς Ἀλκμήνας· ὃς Οὐλυμπόνδ' ἔβα, γαίης τε πάσας 95
καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς ἄλως ἐξευρὼν θέναιρ,
75 ναυτιλίσαι τε πορθμὸν ἀμερώσας.
νῦν δὲ παρ' Αἰγυόχῳ κάλλιστον ὕλβον
ἀμφέπων ναίει, τετίμαται τε πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ἥ- 100
βαν τ' ὀπνίει,
(60) χρυσέων οἰκῶν ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

Ἀντ. ε'.

- τῷ μὲν Ἀλεκτράν ἵπερθεν δαῖτα πορσύνοντες ἄστοι 105

71. ἄκαμptos D et schol.: ἄκομπος B — 72. ξένων BD — Ποσειδάωνος σφ' ἐρέποντα coni. Hermann probabiliter — 74. βαθυκρήμνον coni. Heyne probabiliter — 74. θέναι D — 75. πορθμὸν codd. et schol.: πορθμούς Schmid — 76. αἰγυόχῳ διὰ BD, διὰ iiec. Tricl. — 77. ὀπνίει ed. Crat.: ὀπνίει B, ὀπνίει D —

70 sq. suaviter Melissei brevem staturam et fortem animum cum Herculis herois virtutibus comparat; simul haec comparatio ei copiam fecit Thebani illius herois facta illustrandi — 70. πότ' ex ποτέ non ex ποτί elisum duco, quandoquidem elisio vocalis i dubia est et saepe a Pindaro verba eundi cum accusativo (δόμους) iunguntur; cf. O. x 87 — 72. τὸν πυροφόρον Λιβύαν appositionis vi funguntur verborum Ἀνταίου δόμους — ναὸν Ποσειδάωνος inde Antaeum παῖδα Ποσειδάωνος dixit Apollod. bibl. ii 115 — ἐρέφοντα· schol.: ἰδίως τὸν Ἀνταίων φησι τῶν ξένων ἡττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδάωνος ναὸν· τοῦτο γὰρ ἱστοροῦσι τὸν Θράκα Διομήδην ποιεῖν, Βακχυλίδης δὲ Ἔδηρον ἐπὶ τῶν Μαιρῆσης μνηστήρων, οἱ δὲ Οἰνόμαον ὡς Σοφοκλῆς. Orta esse videtur haec fabula de Antaeo zophorum templi capitibus hominum interfectorum ornante ex templis Doricis ab artificibus boum capitibus ornatis; cf. Eur. Bacch. 1212 αἰρέσθω λαβῶν πηκτῶν πρὸς οἴκους κλιμάκων προσκαμβάσεις, | ὡς πασσαλεύσῃ κρᾶτα τριγλύφοις τόδε — 73. υἱὸς Ἀλκμήνας· cum emphasi in principium novae strophae tractum est, id quod Pindarus in carminibus, quae iuvenis panxit, facere adamavit; cf. P. xii 17 — 74. βαθυκρήμνον πολιᾶς· his epithetis profunditatem maris altis ripis cincti adumbravit — 75. ἀμερώσας· vim pacandi compositis verbis ἀνημερώσαι et ἐξημερώσαι tribuerunt Soph. fr. 819 et Eur. Herc. 20. 852. De fabula hac Herculis conf. N. iii 22 ss. — 76 ss. imaginem Herculis post labores exantlatos summa felicitate in Olympo fruentis hic et N. i 69 ss. copiose poeta persecutus est, ut simile praemium laborum victori protenderet — Αἰγυόχῳ, Iovi, nomen enim αἰγυόχος cum proprie vim nominis adiectivi haberet, paulatim in notionem substantivi abiit, ut Χρυσόκομος O. vi 41. vii 32, Μοισαγέτας fr. 116, Πόθιος N. iii 70, Ἐκαταβόλος fr. 2, Εὐτρίαινα O. i 75, Ἀγλαοτρίαινα O. i 41, Γαῖαχος O. i 25. xiii 81. P. iv 33. I. vii 34, Γλαυκάπις N. x 7, Κοιογενής fr. 44, Κυπρία O. i 77. N. viii 7, Κυπρογένεια P. iv 216. O. x 105, Ὀρθωσία O. iii 30, Ὀλύμπιοι O. ii 27. fr. 75, 1, Ὀλυμπιάδες P. xi 1, Οὐρανίδαι P. iv 194, Πιερίδες P. i 14. vi 49 etc., Ἑλικωνιάδες I. ii 31 — 78. γαμβρὸς Ἥρας, Iunonis, quae antea eum tanto odio vexaverat, quo simili modo Iunonem iram in gratiam Augusti ponere narrat Horatius O. iii 4.

- 80 καὶ νεόδματα στεφανώματα βωμῶν, αὔξομεν
 ἔμπυρα χαλκοαράν ὀκτώ θανόντων,
 τοὺς Μεγάρα τέκε Φοι Κρειοντίς υἱούς·
 (65) τοῖσιν ἐν θυμαῖσιν ἀνγᾶν φλόξ ἀνατελλομένα συνεχῆς 110
 παννυχίζει,
 αἰθέρα κνισάεντι λακτίζοισα καπνῷ·
- 85 καὶ δεύτερον ἄμαρ ἑτείων τέρμ' ἀέθλων Ἔπ. ε'. 115
 γίνεται, ἰσχὺς ἔργον.
 ἐνθα λευκωθεὶς κάρα
- (70) μύρτοις ὄδ' ἀνήρ διπλόαν

80. νεόδμητα Mommsen — 82. τέκεν οἱ coni. Schmid: οἱ τέκε B D^{pc}, τέκε (om. οἱ) D^{ac} — Κρειοντίς Schmid: Κρεοντίς codd. — νῆξ D — 83. ἀνατελλ. D — 84. πλακτίζοισα Hecker — αἰθέρα: ἀέρα Plut. de prim. frig. 10 — κνισάεντι B D, κνισάεντι Mommsen — 85. τέρμ' ἀέθλων Schmid: ἀέθλων τέρμα B D — 87. λευκανθής coni. Hecker —

79. ab Herculis facinoribus transit ad ludos Herculis Thebanos et victorias Melissi ibi partas — Ἀλεκτράν scil. πυλᾶν· ante has portas domum Amphitryonis et templum Herculis et sepulcrum filiorum Herculis et Megarae fuisse tradit Paus. ix 11. Schol.: Χρύσιππος πρὸς ταῖς καλουμέναις φησὶν Ἥλεκτραις πύλαις ὤκησεν Ἀμφιτρυόν. Praeverbium ὑπερθεῖν eo pertinet, quod arae extra portas Electrides erant — 80. στεφανώματα βωμῶν corollas intellego, quibus aras cingebant; ea νεόδματα audiunt, quod recens ex floribus foliisque nexa erant. Contra Wilamowitzius, Eur. Herc. i 323 aras ipsas nuper denuo exstructas esse interpretatur: Dass Pindar die Altäre νεόδματα nennt, ist nicht wegzudeuten, aber es kann auch verstanden werden; bei der Belagerung 479 waren die Vorstädte Thebens verwüstet, die Altäre bedurften also eines Neubaus — αὔξομεν· cf. Eur. Hipp. 537 ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοις βοῦταν φόνον Ἑλλάς αἰ' ἀέξει — χαλκοαράν, bellatorum aere armatorum; cf. I. v 41 Μέμνονα χαλκοάραν· mirum est, sed metricis rationibus explicandum, quod recentior Pindarus soluta forma χαλκοάρας, Homerus antiquior poeta contracta χαλκήρης usus est — ὀκτώ θανόντων· schol.: περὶ τῶν Ἡρακλέος ἐκ Μεγάρων παίδων Ἀνσίμαχ' ἡγήσας τινὰς ἰστορεῖν, μὴ ὑπὸ Ἡρακλέος ἀλλ' ὑπὸ τινων δολοφονηθῆναι ξένων· οἱ δὲ Ἀνέκον τὸν βασιλέα φασὶν αὐτοὺς φονεῦσαι· Σωκράτης δὲ ὑπὸ Ἀγέου φησὶν αὐτοὺς δολοφονηθῆναι. καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ δὲ διαλλάττονται κτλ. Fabulam ex Euripidis Hercule pervulgatam de filiis ab Hercule patre furente occisis Pindarus nondum novit aut se novisse dissimulavit; v. Wilamowitz, Eur. Herc. i 322 ss. — 82. Κρειοντίς, Creontis filia; v. Eur. Herc. s — 83. ἐν θυμαῖσιν· schol.: ἔθος πρὸς θυμᾶς ἱερουργεῖν τοῖς ἥρωσι, κατὰ τὰς ἀνατολὰς τοῖς θεοῖς. Idem docet schol. Apoll. Arg. i 557: περὶ ἡλίου θυμῶν ἐναγίζουσι, τοῖς δὲ Οὐρανίδαις ὑπὸ τὴν ἑω ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου . . . τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγίζόμενα διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμενεσθαι τὰς κεφαλὰς· οὕτω γὰρ θύουσιν τοῖς χθονίοις, τοῖς δὲ οὐρανίοις ἄνω ἀναστρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν. cf. schol. Hom. Θ 66, Lobeck Aglaoph. 412, Usener Götternamen p. 187 — ἐν θυμαῖσιν ἀνγᾶν, sole occidente — 85. ἑτείων τέρμ' ἀέθλων, altero die annua certamina constituta sunt, ut hic perinde atque in ceteris ludis primitiae dis et Manibus fierent, secundae partes ludis et hilaritati hominum feriantium concederentur. Schol.: κατ' ἔτος Ἑθβαῖοι ἐναγίζουσι τε τοῖς Ἡρακλέος παισὶ καὶ ἀγῶνας ἐπιταφίους ἄγουσι. Ludos hos extra Proetides portas iuxta tumulum Iolai actos esse et inde nomen Iolaiorum accepisse exposui Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 5 ss. — 87. λευκωθεὶς, coronatus alba myrto; cf. Statii Achill. i 11 *albescunt tempora vittis*. De origine myrteae coronae schol.: μυρσίνη γὰρ στεφανοῦνται διὰ τὸ εἶναι τῶν νεκρῶν στέφανος. cf. Prol. LXVIII — 88. ἀνήρ· nomen hoc non honoris

νίκαν ἀνεφάνατο καὶ παίδων τρίταν πρόσθεν, κυβερνατῆρος 120
οἰακοστρόφου

90 γνώμα πεπιθὼν πολυβού-

λφ. σὺν Ὀρσέα δέ νιν κωμάξομαι, τερπνὰν ἐπιστάζων
χάριν.

89. καὶ παίδων τρ. coni. Mommsen: παίδων τρ. *BD*, παίδων τήν τρ. Tricl., παίδων τε τρ. coni. Hermann, παῖς δ' ἐὼν τρ. Jurenka — 90. πεπιθὼς coni. Hartung, πῖσυνος Hermann — κωμάξομαι *B* — ἐπιστάζων Tricl.: ἀποστάζων *B*, ἐπιστοχάζων *D*.

causa pronomini ὃδε additum est, sed virum, non puerum (παῖδα) eum duas victorias consecutum esse adsignificat — 89. κυβερνατῆρος οἰακοστρόφου, aliptae, qui quasi gubernacula regit artis gymnasticae; cf. N. vi 75; nomen eius, ut ex proximis patet, fuit Orseas — πεπιθὼν, si integrum est, contra consuetudinem dicendi vim intransitivam habet — 90. κωμάξομαι hoc ipso carmine; cf. I. i 34.

ΙΣΘΜΙΟΝ. Ε΄.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ, ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

Strophae.

$\dot{\iota} \cup - \cup \dot{\iota} \omega - \omega - \cup |$
 $\omega \cup - \cup \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega \cup |$
 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - \omega - \cup |$
 $\dot{\iota} \omega - \omega \cup |$
5 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - \omega - - |$
 $\omega \cup - - \dot{\iota} \cup - - | \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - | \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup - - |$

Epodi.

$\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - \omega - \cup |$
 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup - |$
 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - \omega \cup |$
 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega \cup |$
5 $\dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \cup - - \dot{\iota} \omega - |$
 $\omega \cup - - \dot{\iota} \omega - \omega - - |$
 $\dot{\iota} \cup - \cup \dot{\iota} \omega - \omega \cup |$
 $\dot{\iota} \omega - \omega \dot{\iota} \omega - - \dot{\iota} \cup - |$
 $\dot{\iota} \omega - \omega - - \dot{\iota} \cup - \cup |$

Argumentum.

De Phylacida Lamponis filio, minore Pythaeae fratre, vide quae ad N. v argum. commentati sunt. Hoc nostrum carmen post carmen I. vi scriptum esse et post illud collocandum fuisse, recte iam Hephaestio grammaticus in scholiis adnotavit. Ex versibus enim 17—19 huius carminis apparet, tum Phylacidam iam duas victorias Isthmicas et unam Nemeaeam consecutum esse, carmine I. vi autem prima victoria Isthmica Phylacidae illustratur neque Nemeaeae eius victoriae quidquam mentionis fit. Minimum igitur duos annos inter illud atque hoc carmen interfluxisse necesse est. Quo autem errore veteres editores Pindari ad iustum ordinem carminum invertendum compulsi sint, in praefatione sequentis carminis aperiemus. Victoriā vero alteram Isthmicam aequae atque priorem Phylacidam pancratio consecutum esse et poetam ipsum ad carmen hoc agendum Thebis Aeginam venisse versus 19 et 21 arguunt.

Denique de tempore hoc quidem constat, carmen hoc non longe post pugnam Salaminiam scriptum esse; namque ex versu 48 huius gloriosissimae pugnae navalis memoriam recentem etiamtum fuisse patet. Inde facile quis adduci potest, ut Isthmicam hanc alteram victoriam Phylacidae vere anni 478 a. Ch., Nemeaeam autem aestate antecedentis anni 479 reportatam esse statuatur. At negotia facessunt tempora carminis I. VIII in honorem Cleandri facti, quandoquidem Cleander quoque Isthmia post ipsam pugnam Salaminiam pancratio vicisse dicitur. Tam disertim autem illo in carmine poeta discrimina belli Persici proxime ante depulsa esse exponit (I. VIII 5—10), ut Cleandri quidem victoriam neutiquam liceat infra annum 478 deicere. Verum ne proximis quidem Isthmiis anni 476 hoc nostrum carmen certo adsignari potest, quoniam Melissum quoque Thebanum paulo post pugnam Plataeensem Isthmia pancratio vicisse supra ad I. III/IV comprobavimus. Qua de causa aut Phylacidam a. 476, Melissum a. 474, aut vice versa, quod temporibus duarum victoriarum I. III/IV magis commendatur, Phylacidam a. 474, Melissum a. 476 Isthmia pancratio vicisse nobis statuendum est. — Carmen ipsum ieunitate quadam et exilitate rerum sententiarumque laborat. Nimirum bis iam Pindarus decora domus Lamponis cecinerat, neque ea eorum copia aut splendor erat, ut pluribus carminibus idoneam materiem praeberent. Neque quod novum accesserat decus ludicrae victoriae Isthmicae ita erat comparatum, ut denuo vela poetae inflare eiusque mentem ad altiora evehere posset. Nihilo tamen minus imitator Pindari, qui epinicium O. V panxit, hoc inprimis ex carmine colores et locutiones sumsit.

In prooemio deam Thiam sive Admirationem causam esse poeta exponit, cur navibus et curribus et gymniciis ludis homines certent; nihil autem maius ab hominibus appeti posse quam felicitatem cum bona fama coniunctam (1—16). Inde victoriis ludicris Phylacidae eiusque fratris breviter commemoratis Aeacidarum laudes Aeginae, ut Oeneidarum apud Aetolos, Iolai Thebis, Persei Argis, Castoris et Pollucis ad Eurotae flumina, celebrandas esse praeatus (17—35), Aeaci filiorum et nepotum virtutes bellis Troianis egregie spectatas summatim perstringit (35—48), quibus laudibus addit splendidam gloriam victoriae nuper Aeginetarum virtute ad Salamina reportatae (48—50). Ad postremum cum ab effusa eiulatione nescio quo casu tristi commotus se revocasset, studia gentis Cleonici in certaminibus gymniciis posita illustravit et inprimis Pytheam, quod ad artem pugilatus fratrem optime instituisset, naviter laudavit (51—63).

De metris.

Hoc carmen similiter atque duo alia Lamponis filiis missa (N. V I. VI) numeris dactylo-epitriticiis compositum est; verum valde minuitur in hoc carmine gravitas huius numerorum generis et frequentia syllabarum ancipitium et humili tenuitate compositionis. Namque, quod nusquam alias factum est, eadem versus forma quinquies in hoc carmine recurrit (str. 1. 3. 5, ep. 1. 6). Monocolos versiculus quartus strophae, quem Mommsenius cum antecedente versu in unam periodum coniunxit, sententiam si spectas, modo epodi locum (vv. 10. 25. 31), modo proodi (vv. 4. 46. 52) obtinet, si rhythmicam conformationem potiore ducis,

cum proximo versu potius in unam periodum mesodicam coniungendus est; conf. O. viii ep. 5, P. iii 3, I. i 4. Utrum in pompa a choro gradiente, an inter epulas a choro stante vel accubante hoc carmen cantatum sit, diiudicari nequit; neque ex invocatione Thiae deae colligere ausim victorem, ut in eius fano vel ara coronam deponeret, pompam instituisse.

Māter 'Αελίου πολώνυμε Θεία, Στρ. α'.
σέο φέκατι καὶ μερασθενῇ νόμισαν
χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων·
καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
5 *νᾶες ἐν πόντῳ καὶ ὕφ' ἄρμασιν ἵπποι* 5
διὰ τεάν, ὧ νᾶσσα, τιμὴν ὠκυδινάτοις ἐν ἀμίλ-
λαισι θανυμασταὶ πέλονται·

ἐν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν 'Αντ. α'.
κλέος ἔπραξεν, ὄντιν' ἀθρόοι στέφανοι 10
χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
10 *ἢ ταχὺτάτι ποδῶν.*

VARIA LECTIO. Inscr. om. *BD* — Schol.: ταύτην τὴν ᾠδὴν Ἑραιοτῶν μετὰ τὴν ἐξῆς φησὶ γεγράφθαι τὴν Θάλλοντος ἀνδρῶν . . . ἐχοῖν οὖν καὶ προτετάχθαι. πεποιήται ὁ ἐπινίκιος οὗτος Φυλακίδα καὶ Πυθέα καὶ Εὐθυμένει παγκρατιασταῖς Ἰσθμια καὶ Νέμεια — 2. σέο φέκατι: σέο γ' ἔκατι *BD*, γ' ignorant scholia, expulit Bergk — 5. ὕφ' ἄρμασιν ex scholiis Bergk: ἄρμασι (sine praepos.) *D*, ἐν ἄρμασι *B* — 6. ὠκυδινάτ. *BD*: cf. P. xi 38, ὠκυδινήτ. Mommsen — θανυμαστοὶ schol. — 8. ἔπραξεν codd. et schol. ad v. 9: ἔπραξαν schol. ad v. 2 — 9. ἐθείρας coniunctis versibus 3 et 4 coni. Ahlwardt —

COMMENTARIUM. v. 1 ss. deam *Θεῖαν* in prooemio poeta invocatur etymologia nominis, quod cum verbis *θεῖσθαι* et *θανυμάζεσθαι* cognatum esse putabat, abusus; huius enim deae beneficio homines et in quaestu faciendo et in ludis obeundis celebres fieri. Quod vero a diis, ut in plerisque epiniciis, pius poeta initium carminis cepit, id non ita interpretari ausim, ut fana et sacra *Θεῖας* Aeginae fuisse et ad eius sacellum vel aram coronam a Phylacida depositam esse colligam; etymologica enim et poetica, non iusta et vera dea illa fuisse videtur — 1. *μάτερ Ἀελίου*. Hesiodum theog. 135. 371 sequitur *Θεῖαν* matrem Solis atque Lunae Auroraeque dicentem — *πολυνώνυμε* utrum multum celebratam deam significet an multis nominibus appellatam, difficile ad diiudicandum est. Utramque quidem interpretationem usus dicendi admittit; prior enim nominis vis exstat ap. Pind. P. i 17. Soph. Ant. 1115. Aristoph. Thesm. 320, altera in hymn. Cer. 1. Plat. Phaedr. 238 a. CIG. 2415. 2465 b. 3724. Nimirum amabant Graeci in sollemnibus precibus deos deasque, ut Plutonem, Hecaten, Proserpinam Hybrin, quin etiam Venerem et Iovem multis nominibus appellare. Iam si alteram sententiam hoc loco probas, in promptu est conferre nomen *Εὐρυφάεσσαν*, quo dea Thia in Hom. hymn. 31, 2 appellatur, et numen *Ἐκάτης* comparare, quae et ipsa victoriam in certaminibus praebere credita est (v. Hes. theog. 435) et templum Aeginae habuit (Paus. ii 30, 2) — 2. *καὶ τε v. 7* sibi respondent — 6. *διὰ τεάν τιμάν* honore a te hominibus impertito, non honore et sacris, quibus homines deam colunt; priori enim notioni soli convenit qui huic respondet locus v. 11 *διὰ δαίμονας*. cf. P. iv 51. *ὄν τιμᾷ θεῶν* — 7. *θανυμασταὶ, θεῖας ἄξιαι* — 8. *πέλονται* . . . *ἔπραξεν* de variatis temporibus in gnomis sententiis conf. N. iii 40 — 9. *ὄντιν' . . . ἔθειραν* constructio καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος Graecis familiarissima, a Pindaro adhibita O. ix 96. P. i 7. N. iii 39. vii 72 —

- κρίνεται δ' ἄλκᾳ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
 δύο δέ τοι ζωᾷς ἅωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλ- 15
 πνιστον εὐανθεὶ σὺν ὕλβῳ,
- εἴ τις εὖ πάσχω· λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ. Ἐπ. α'.
 μὴ μάτενε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
 15 εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
 θνατὰ θνα-τοῖσι πρόπει. 20
 τὴν δ' ἐν Ἴσθμῳ διπλόα θάλλοις' ἀρετά,
 Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέα δὲ καὶ ἀμφοῖν,
 Πυθία τε, παγκρατίου. τὸ δ' ἐμὸν
 20 οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γένεται· 25
 σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον Λάμπωνος υἱοῖς
- τάνδ' ἐς εὐνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται Στρ. β'.
 θεοδότων ἔργων κέλευθον ἂν καθαρὰν,
 μὴ φθόνηι κόμπον τὸν ἐοικὸς' ἀοιδᾶ 30
 25 κιννάμεν ἀντὶ πόνων.
 καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
 λόγον ἐκέρδαναν, κλέονται δ' ἐν τε φορμύγγεσσιν ἐν αὐ-
 λῶν τε καμφώνοις ὁμοκλαῖς 35

11. δαίμονας codd. et schol.: δαίμονος coni. Heyne collato P. iv 279 — 12. ἄλπνιστον v. l. in schol.: ἀνέλπιστον BD — 13. λόγῳ ἐσλὸς coni. Hecker — ἀκούῃ B: ἀκούσῃ D — 16. θνατοῖσι Tricl.: θνατοῖς BD — 19. Πυθία τε BD: Πυθία τε Tricl. — 23. ἀνὰ D — 24. ἀοιδᾶς vel ἀοιδᾶν mavult Bergk — 25. κιννάμεν Byz.: κιννάμεναι BD — 27. φορμύγγεσσιν BD —

11. διὰ δαίμονας, inter quos etiam Theia est; accusativus autem satis simili usu v. 6 defenditur et P. ii 20. N. vii 21 — 12. ζωᾷς ἅωτον, summam vitae felicitatem; cf. P. iv 131 εὐζωᾷς ἅωτον — post ἄλπνιστον ne interpungamus et εὐανθεὶ σὺν ὕλβῳ ad εὖ πάσχω (v. 13) trahamus, intervallo inter antistropham et epodum intercedente impedimur; qua de causa εὐανθεὶ σὺν ὕλβῳ ita cum ἅωτον ἄλπνιστον coniungo, ut summus vitae flos cum beata fortuna coniunctus eaque firmatus esse dicatur — 13. similem habes sententiam P. i 99 — 14. μὴ μάτενε Ζεὺς γενέσθαι· cf. O. v 24 μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι et not. ad h. l.; consolatur autem his verbis poeta victorem, quod Olympii Iovis in ludis praemium non assecutus sit; cf. I. vi 8 — 15. εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο· vulgo inversa structura Graeci dicebant εἰ σὺ μοίρας ἐφίκοιο — 16. similiter dixit Eur. Alc. 799 ὄντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεῶν — 17. διπλόα . . . ἀρετά· virtus duabus victoriis Isthmicis comprobata, quarum prior carmine I. vi, altera hoc carmine laudatur. Contra Leop. Schmidt Pind. Leb. p. 146 cum duplicem virtutem a duabus victoriis differre sibi persuasisset, de duabus victoriis iisdem ludis pancratio et stadio partis cogitavit — 19. Πυθία τε· plene dicendum fuit τὴν τε Πυθία τε, vel si Πυθία probaveris, Φυλακίδα Πυθία τε. Duritiem huius locutionis frustra defendunt similitudine Aesch. Suppl. 481, quo loco lectio codicum κλάδους τε in κλάδους γε dudum ab Aurato emendata est; melius tu conferes P. vi 46.

20 ss. ad fabularem partem epinicii transit — 24. μὴ φθόνηι· suum animum poeta cohortatur; similem habes sententiam I. i 44 sq. — κόμπον τὸν ἐοικὸς' ἀοιδᾶ· cf. N. ix 7 ἐπίων καύχαις ἀοιδᾶ πρόσφορος — 27. καμφώνοις·

- μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς 'Αντ. β'.
 Διὸς ἕκατι πρόσβαλον σεβιζόμενοι.
 30 ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαενναῖς
 Οἰνεῖδαι κρατεροί,
 ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος 40
 γέρας ἔχει, Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει, Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυδεύ-
 κους τ' ἐπ' Εὐρώτα ρέεθροισ·
 ἀλλ' ἐν Οἰνῶνα μεγαλήτορες ὄργαι 'Επ. β'.
 35 Αἰακοῦ παίδων τε. τοὶ καὶ σὺν μάχαις 45
 δὺς πόλιν Τρώων πράθον, ἐσπόμενοι
 Ἡρακλῆ-ι πρότερον,
 καὶ σὺν Ἀτρεΐδαις. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν.
 λέγε, τίνες Κύνων, τίνες Ἐκτορα πέφνον,

31. κρατεροί Tricl.: κατεροί BD — 36. ἐσπόμενοι B: ἐπόμενοι D; ἔπρα-
 θον σπόμενοι coni. Bergk; at cf. I. vi 17. O. vii 11. ix 83. P. iv 40 — 37. Ἡρακλῆ-
 Tricl.: Ἡρακλῆ BD; Ἡρακλῆ τε πρότερον coni. Hartung — 38. ἀτρεΐδαις Tricl.:
 ἀτρεΐδαισιν BD — παιδόθεν D —

cur hoc epitheto tibiae insignitae sint, vide ad O. vii 12, cui loco iam addas
 Pindari aetate Pronomum, tibicinem Thebanum clarissimum, floruisse, quem
 tibias multiplices, ad varias harmonias aptas invenisse docent Paus. ix 12, 15.
 Ath. xiv p. 631 e. Menti autem poetae non Homeridarum rhapsodiae, sed lyri-
 corum hymni et dithyrambi obversabantur — 28. σοφισταῖς huius nominis vis
 a nomine σοφῶν, quo a Pindaro poetae significari supra ad O. i 9 exposuimus,
 nihil olim differebat; cf. Eur. Rhes. 921 κλεινῶ σοφιστῇ Θρηῆϊ scil. Ὀρφεῖ,
 Aelian. hist. an. 11, 1 τῶν ἱερῶν μελῶν σοφισταί. De coniunctis tibiis et pho-
 rminge et oratione, quarum rerum tertia verbis μελέταν σοφιστῶν declaratur
 (cf. O. xiv 16), confer O. iii 8 φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοᾶν ἀβλῶν ἐπέων
 τε θέσιν — 29. Διὸς ἕκατι σεβιζόμενοι, quod heroes Iove orti (διογενεῖς) sunt;
 sic enim interpretari malo quam Διὸς ἕκατι cum σοφισταῖς πρόσβαλον coniun-
 gere et de facultate poetis divinitus facta accipere — 31. Οἰνεῖδαι· Meleager
 eiusque fratres honore afficiuntur — 33. ἐν Ἄργει· non in urbe sola, sed in
 toto agro Argivo, quandoquidem regnum Tirynthis et Mycenarum, non Argorum
 Perseus olim obtinebat — 34. Οἰνῶνα· vetere hoc nomine insulae Aeginae poeta
 etiam N. viii 7 usus est; eadem Oenopia I. viii 27 dicitur — 37. Ἡρακλῆ-ι πρό-
 τερον, Telamon, σὺν Ἀτρεΐδαις, Ajax atque Teucer; eandem sententiam artifices
 templi Aeginetici Minervae secuti tympanorum in altero pugnam Hercules et
 Telamonis, in altero pugnam Aiakis et Teucris contra Troianos posuerunt —
 38. πεδόθεν· veterum grammaticorum alii ἀπ' ἀρχῆς, alii ἐπ' εὐθείας ὁδοῦ
 καὶ δι' ὁμαλοῦ interpretabantur. Harum interpretationum priorem huc non
 pertinere, iam ex eo apparet, quod in ea quae sequitur parte carminis a prin-
 cipio rerum poeta orationem non incipit neque omnino chronologicum ordinem
 servat. Illud autem quaeritur, utrum πεδόθεν 'per apertum campum' valeat,
 quomodo Homerus πεδίοιο δῖεσθαι (Il. xiii 475) et πεδίοιο διώκειν (Il. xiii 64)
 dixit, an ut de humo in altum tendat poeta se commoneat, cui alteri inter-
 pretationi vis adverbiorum in — θεν magis favet — 38. σὺν Ἀτρεΐδαις scil.
 ἐσπόμενοι· cf. Hom. 436 σὺν δ' εἶπετ' Ὀδυσσεύς — 39 ss. interrogationis signa
 post χαλκοῶραν et ὄχθαις posui, ut recta oratione poetam uti indicarem —
 39. de Cycno et Memnone cf. O. ii 90. Telephum in Mysia ad Caicum fluvium
 ab Achille vulneratum esse auctor Cypriorum narraverat; cf. O. ix 71. Eodem
 in carmine Cycnum, Neptuni filium, cum Graecis Troiano litori appellentes
 arceret, ab Achille occisum esse relatum erat —

40 καὶ στρατάρχον Αἰθιοπῶν ἄφοβον, 50
Μέμνονα χαλκοάραν; τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
τρῶσεν ἐφ' ὁδοὶ Καῖκου παρ' ὄχθαις;

τοῖσιν Αἰγιναν προφέρει στόμα πάτραν Στρ. γ'. 55
διαπρεπέα νᾶσον· τετείχισται δὲ πάλαι
45 πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς
γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
κελαρῦσαι· καὶ νῦν ἐν Ἄρει μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἰ- 60
αντος ὀρθωθείσα ναύταις

ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμῖς Διὸς ὕμβρῳ, Ἄντ. γ'.
50 ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ· 65
Ζεὺς τὰ τε καὶ τὰ νέμει,
Ζεὺς δὲ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
μέλιτι καὶ τοιᾷδε τιμᾷ καλλίνικον χάρμ' ἀγαπά-
ζοντι. μαρνάσθω τις ἐρδων, 70

55 ἀμφ' ἀέθλοισιν γενεὰν Κλεονίκου Ἐπ. γ'.

41. χαλκοᾶν mavult Bergk — ἄρ' coni. Schmid: γὰρ BD — 42. Μυσίαις παρ' ὄχθαις, vel ὧ' ὁδοὶ τρῶσε παρ' ὄχθαισιν Καῖκου coni. Herman, ὧ' ὁδοὶ τρῶσε Καῖκίοις παρ' ὄχθαις Bergk; de licentia nominum priorum conf. P. II 12 — 44. τετείχισται fr. 321 — πάλιν B — 48. κελαρῦσαι coni. Bergk: κελάρησαι codd., κελάρειν Boeckh — 50. ἰσαρίθμων legebat scholiasta — 52. τὰ τε Boeckh: τὰδε BD — 54. τοιᾷδε τιμᾷ v. l. in scholiis: τοιαῖδε (τοιαίδε D) τιμαί BD — δέ τις BD, δὲ eiec. Tricl. —

43. τοῖσιν Αἰγιναν προφέρει· ipse iam sibi quaerenti poeta respondet — 45. ὑψηλαῖς proleptice dictum est, quia virtutes, cum turrim altam ascendissent, in alto stabant et ipsae altae erant. Similem figuram habes fr. 313. O. viii 54. ix 107; profecta autem esse ea videtur ab artificibus signa deorum in altis columnis atque fastigiis aedium collocantibus — 47. τοξεύματα· de simili metaphora cf. O. i 115. II 91 — 48 sq. virtutem Aeginetarum in pugna Salaminia, qua in insula Aiax, Telamonis filius, regnasse ferebatur, Herodotus viii 93 testatur: ἐν δὲ τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ ἦκουσαν Ἑλλήνων ἄριστα Αἰγινήται· cf. viii 91. 122 — 49. Διὸς ὕμβρῳ· Iovis imbrem ornate caedem pugnae dicit, vestigia secutus Homeri II. E 91 ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὕμβρος et A 493 χειμάρρους ὀπαζόμενος Διὸς ὕμβρῳ — 50. χαλαζάεντι, grandineo; simili metaphora utitur I. vii 27 — 51. κατάβρεχε, supprime; irrigandi vim eidem verbo tribuit O. x 99 — 52. tristes casus, qui victoriam Salaminiam comitabantur aut sequebantur, poeta significat, sive quod cognati Phylacidae in pugna illa ceciderant — atque avunculus certe Euthymenes quo tempore hoc carmen cantabatur, non iam inter vivos fuit — sive quod tum temporis iam opes Atheniensium libertati Aeginetarum perniciosae fieri coeperunt.

55 ss. a tristibus rebus sub finem carminis poeta se revocat, quod in dulci melle epinicii carminis et tali festivitate, qualis tunc agebatur (τοιᾷδε τιμᾷ), laetas potius res quam tristes audire homines cupiunt — 55. Κλεονίκου, avi Phyla-

ἐκμαθῶν· οὔτοι τετύφλωται μακρὸς
μόχθος ἀνδρῶν, οὐδ' ὀπόσαι δαπάναι
ἐλπίδων - ἔκνισ' ὅπιν.

αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμῃς

75

60 Φυλακίδα πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορήσαι,

χερσὶ δεξιὸν, νόφ' ἀντίπαλον.

λάμβανέ Φοι στέφανον, φέρε δ' εὐμαλλον μίτραν,

καὶ πετρόθεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον.

80

58. ἐκπίδ. D — ἔκνισ' ὅπιν Cratandrina: ἔκνιξ' ὅπιν B, ἔκνιξ' ὅπιν D, ἔκνισ(α) ὀπί Aristarchus, ἐξέπεσον coni. Rauchenstein — 59. ἐν γυιοδάμῃς (γγοδ. D) BD, fort. ἡ γυιοδαμᾶν — 60. Φυλακίδα Schmid: φυλακίδα B, φυλακίδα D — εὐθυπορήσαι BD: εὐθυπορήσαι Rom. — 61. νόφον D — 63. νέον B: νόον D — σύμπεμψον B.

cidae; cf. I. vi 16; alludere poeta videtur ad originationem nominis Κλεονίκου — 57. ὀπόσαι δαπάναι· facilius fit verborum structura, si praedicati τετύφλωται duo subiecta, μόχθος et δαπάναι, esse statueris, quam si verba ὀπόσαι . . . ὅπιν suo talo stare ratus post ὀπόσαι δαπάναι verba ἦσαν, αὐται suppleveris; veritas igitur: neque luce caret longus labor virorum Cleonicidarum neque quidquid sumptuum curam spei commovit atque vexavit — 59. ἡ, quod pro ἐν scribendum proposui, adseverantis est; laudare enim Pytheam videtur, quod gravium sane plagarum cursu Phylacidam instituerit. Namque γυιοδάμῃς quominus cum χερσὶ coniungamus, leges concinnae orationis prohibent, unde si codicum lectionem tueri velis, ad nomen abstractum γυιοδάμα vel ad suppleendum nomen ὁδοῖς confugas — 61. χερσὶ . . . ἀντίπαλον, manibus dexterum et mente aequo valentem; simili modo O. xiii 34 dixit Νέμεά τ' οὐκ ἀντιξοῖ — 62. chorum vel potius semet ipsum poeta adhortatur, ut Pythaeae, optimo institutori fratris, coronam laneis taeniis circumvolutam ferat eumque hymno hoc novo ornet. Duas interpretationes proponunt scholia: οἱ μὲν τὸν λόγον πρὸς τὴν Ἀλγινὰν φασιν εἶναι . . . οἱ δὲ πρὸς τὴν Μοῦσαν — 63. πετρόθεντα ὕμνον similiter dixit atque ποτανὰν μαχανὰν N. vii 22; originem metaphoraе illustrat O. ix 12 πετρόθεντα δ' ἴει γλυκὺν Πυθωνάδ' ὁιστόν — νέον ὕμνον, post hymnos N. v et I. vi antea ei missos; simili in re dixit O. iii 4 νεοσίγαλον εὐρόντι τρόπον.

ΙΣΘΜΙΟΝ. 5'.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ. ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

Strophae.

- ∩ - - ∩ - ∩ - |
 ∩ - - ∩ - - ∩ -
 ∩ - - ∩ - - ∩ - ∩ - ∩ - - | ∩ - ∩
 ∩ - ∩ | ∩ - ∩ - ∩ - |
 5 - ∩ - - ∩ - ∩ - |
 ∩ - ∩ - - | ∩ - - ∩ - ∩ - |
 ∩ - - ∩ - - ∩ - ∩ - |
 - ∩ - - ∩ - ∩ - | ∩ - - ∩ - ∩ - |
 - ∩ - - ∩ - - - |

Epodi.

∩ - - ∩ - ∩ - |
 ∩ - - ∩ - ∩ - |
 ∩ - - ∩ - - ∩ - ∩ - ∩ - |
 ∩ - - ∩ - ∩ - ∩ - ∩ - ∩ - ∩ - |
 5 ∩ - - ∩ - - ∩ - ∩ -
 - ∩ - - ∩ - ∩ - - ∩ - ∩ - |
 ∩ - - ∩ - ∩ - | - ∩ - - ∩ - - ∩ - ∩ - |

Argumentum.

Quod in principio egregii carminis poeta alterum cratera Musarum se mittere dicit, hoc veteres redactores carminum Pindari ita interpretati sunt, tamquam hoc carmen sextum post quintum scriptum sit. Quod falsum esse inde apparet, quod in hoc carmine (3—7) una victoria Phylacidae Isthmica commemoratur, in praecedentis carminis versu 17 duae. Priorem igitur cratera Musarum poeta esse voluit non Isthmicum carmen quintum, sed Nemeaeum quintum. Neque longum intervallum inter carmina I. VI et N. V intercessisse crediderim, quoniam exordium huius carminis alterum carmen quasi paulo ante factum excipit. Inde conicere in propatulo est hanc victoriam Phylacidae Isthmicam Ol. 74, 4, sive vere anni 480 a. Chr. partam esse, cui tempori id quoque convenit, quod Olympii ludi, quos aut Phylacidam aut, quod magis putarim, Pytheam obire

meditatum esse poeta v. 7 indicat, aestate eiusdem anni agendi instabant. Neque tamen Olympia Lamponis filii vicerunt, seu bellicis turbis ut de consilio desisterent commoti sunt, seu finem, quem sibi proposuerant, non attigerunt.

In splendido prooemio Musarum carminibus cum poculis convivii similiter atque in oda O. VII comparatis, nunc alteri victoriae domus Lamponis se libare et mox etiam tertiae eique maiori libaturum se sperare dicit (1—9). Iam felicitate Lamponis praedicata et piis votis pro eius salute factis (10—18) statim ad id transit, quod Aeginam insulam obeunti sibi sollemne esse ait, ut gloriam Aeacidarum tam late diffusam, ut nulla urbs tam barbara sit, quae non de Peleo et Aiace et Telamone audiverit, praedicet (19—27). Ex multis autem rebus ab Aeacidis bene gestis unam poeta selegit fusius narrandam, societatem Aeginetici herois ab Hercule quaesitam (28—34). Lepide igitur narrat Herculem, cum coenantes Aeginetas convenisset, pateram vini plenam a Telamone oblatam accepisse et manibus ad caelum sublatis, ut hospiti ex Eriboea filius animosus nasceretur, precatum esse, quo facto Iovem faustum augurium aquilae (*αἰετός*) misisse, ex quo filius futurus Telamonis nomen traheret (35—56). Hac fabula narrata ad res praesentes, quarum causa adscitus erat, redit laudatque Phylacidae Pythaeaeque fratrum et Euthymenis avunculi victorias; denique etiam Themistii avi virtutem tangit et prolixius Lamponis patris filiorum ad strenuitatem institutionem, hospitalitatem, modestiam dono Musarum ad Dircaem fontem facto persequitur (56—75).

De metris.

Tria carmina in honorem filiorum Lamponis Aeginetae composita cum omnia dactylo-epitriticis versibus constant, hoc carmen ut tempore medium est, ita numeris quoque inter mediocritatem Isthmii quinti et sublimitatem Nemei quinti medium locum obtinet. Versus quintus strophae monocolos, si sententiam spectas, modo clausulae vice fungitur (vv. 30. 64), modo novam sententiam inchoat (vv. 5. 14. 39. 55), si rhythmici continuitatem spectas, cum quarto versu in unam periodum coniungendus est. Cantatum esse hoc carmen in convivio, et comparatione donorum Musarum cum cratere convivii (v. 1—3) et praeconio Herculis de Telamone conviva facto (35—55) significatum est. Pindarus num ipse, ut chorum doceret comissationique interesset, Thebis Aeginam venerit, dubium est; contrarium enim versu 74 indicari et bellorum tum maxime ferventium turbis commendari videtur.

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὥς ὅτε συμποσίου

Στρ. α'.

δεύτερον κρατῆρα Μοισαίων μελέων

VARIA LECTIO. Inscr. om BD — Schol.: *πεποιήται ὁ ἐπὶ νικῶν οὗτος Φυλακίδα καὶ Πυθία καὶ Εὐθυμένει παγκρατισταῖς Ἴσθμια καὶ Νέμεα* — 2. *Μοισαίων* Heyne: *μοισίων* codd. —

COMMENTARIUM. v. 1 ss. de carmine epinicio cum cratere vini comparato confer O. VII in. — 1. *Θάλλοντος* imitatur Homericam *δαῖτα θάλειαν* et *εἰλαπίνην τεθαλυῖαν* — 2. *δεύτερον κρατῆρα*, post primam oblationem carmine N. v factam —

- κίρναμεν Λάμπωνος εὐαέθλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν Νεμέᾳ μὲν πρῶ-
τον, ὦ Ζεῦ, 5
- τὴν ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων,
5 νῦν αὖτεν Ἴσθμοῦ δεσπότη
Νηρεΐδεσσί τε πεντήκοντα, παίδων ὀπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον 10
σωτήρι πορσαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἴγιναν κατά
σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.
- 10 εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνη τε χαρεῖς Ἀντ. α'.
καὶ πόνη πρᾶσσει θεοδμάτους ἀρετᾶς, 15
σύν τέ Φοι δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον, ἐσχατιαῖς ἤδη
πρὸς ὄλβου
βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἑών.
τοίαισιν ὀργαῖς εὐχεται 20
- 15 ἀντιᾶσαις αἶδαν γῆράς τε δέξασθαι πολίων
ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ' ὑψίθρονον

3. εὐαέθλ. BD — 4. τὴν γ' conl. Pauw — 5. αὖτεν Ἴσθμοῦ Usener Jhb. f. Phil. 117, 65 conferens latinum autem et ἐπειτεν P. iv 211. N. iii 54. I. vii 20: αὖτ' ἐν Ἴσθμοῦ BD, αὖτε Ἴσθμοῦ Hermann, αὖτις Ἴσθμοῦ Boeckh, αὖ τὴν, Ἴσθμοῦ δέσποτα Bergk; de hiatu ante Ἴσθμοῦ cf. I. i 9. 32 — 9. σπένδειν D — 12. ἐσχατιαῖς B: ἐσχατιάς D, utrumque schol., ἐσχατιαῖς Bergk —

4. τὴν aliis locis (P. i 29. N. x 30) Pindarus corripit, hic producit, quod fecisse videtur respiciens Homericam formam *τεῖν*, ex qua *τὴν* contractum sit — Ἴσθμοῦ δεσπότη Νηρεΐδεσσί τε: ut Nemeaeam coronam a Iove, sic Isthmicam a Neptuno acceperunt et Nereidibus, quae una cum Neptuno, marito Amphitritae Nereidis, in Isthmo colebantur; cf. Paus. ii 1, 8 — 7. νικῶντος: cum decus mansurum hoc verbo significetur, ut qui vicerit perenni laude victoris floreat, praesens tempus de victoria iam reportata usurpatur; cf. O. vii 34. x 16. N. v 53. vi 49 al. — τρίτον: tertia libatione, quam Iovi Servatori offerebant, Phylacidae victoriam Olympicam auguratur. Schol.: εὐχεται δὲ τὸν τρίτον τῶν ᾠδῶν κρατήρα κεράσαι νικῆσαντος αὐτοῦ τὰ Ὀλύμπια. τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτήρος, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ· Ζεὺ πανσέλλυπε καὶ Διὸς σωτηρίου σπονδὴ τρίτον κρατήρος. τὸν μὲν γὰρ πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίον ἐνίκησαν, τὸν δὲ δευτέρου ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτήρος. καθὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἐπιγόνοις· λοιπὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὠραῖον γάμον Ἦρας τε. εἴτα· τὴν δευτέραν γε κρᾶσιν ἦρῶσιν νέμω. εἴτα· τρίτον Διὸς σωτήρος εὐκταίαν λίβη — 8. πορσαίνοντας: apparantes, operantes; cf. Her. 9, 7 περὶ πλείστον δ' ἦγον οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰ τοῦ θεοῦ πορσύνειν — Αἴγιναν κατά: ob metri conformationem particulam κατά cum Αἴγιναν quam cum σπένδειν coniungere malo, licet Eur. Or. 1239 dixerit δακρύοις κατασπένδω σε — 10. δαπάνη χαρεῖς: sumptibus non parcens, libenter sumptus impendens; cf. I. iii 47 δαπανᾷ χαῖρον ἵππων, I. i 42 ἀμφοτέρων δαπάναις τε καὶ πόνοις — 12. ἐσχατιαῖς πρὸς ὄλβου: in summo fine felicitatis; cf. I. iii 29 ἀνορέαις δ' ἐσχαταῖσιν οἰκοῦσιν στάλαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείαις, P. x 28 περαινέει πρὸς ἔσχατον πλόον — 14. τοίαισιν ὀργαῖς: Olympicam victoriam inprimis spectat — 15. δέξασθαι: imitatur Hom. Il. xviii 115 κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῆ | Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι — 16. Κλεονίκου παῖς, Lampo, pater Pythae et Phylacidae, a quo diversus fuit Lampo Pythae filius ap. Herod. ix 78 —

Κλωθὼ κασιγνήτας τε προσενέπω ἔσπεσθαι κλυταῖς 25
ἀνδρὸς φίλου Μοῖρας ἐφετμαῖς.

ἔμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι, Ἐπ. α'.
20 τέθμιόν μοι φαμί σαφέστατον ἔμμεν,
τάνδ' ἐπιστείχοντα νῆσον ῥαινέμεν εὐλογίαις. 30
μυρταί δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἐκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι
καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ἵππεροβόρους·
οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε καλίγγλωστος πόλις, 35
25 ἄτις οὐ Πηλὸς αἶε κλέος ἥ-
ρωος, εὐ-δαίμονος γαμβροῦ θεῶν,

οὐδ' ἄτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα Στρ. β'.
καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι πρόφρονα σίμμαχον ἐς Τροίαν, ἥρωσι 40
μόχθον,

Λαομεδοντεῖαν ὑπὲρ ἀμπλακιᾶν
30 ἐν νανσὶν Ἀλκμήνας τέκος.

17. *ἔσπεσθαι* coni. Pauw: *σπείσθαι* codd.; ἀνδρὸς φιλάτου σπείσθαι κλυταῖς Herwerden; cf. I. v 36 — κλυταῖς Bergk — 19. *ἔμμε* D — τ': δὲ quod paraphrasis exhibet, probat Bergk — 20. *ἔμμεν* Boeckh: *εἶναι* codd. — 21. *ἐπιστείχοντι* B — 22. *σχερῷ* B D — 23. *πέρανείλοιο* B — 24. *οὔτε* codd.: *οὐδὲ* schol. — *καλίγλ.* B — 25. *αἶε* ex scholiis Hermann: *ἀεὶ* B D — 29. *λαομεδοντεῖαν* ... *ἀμπλακιᾶν* codd., corr. Kayser —

18. *ἐφετμαῖς*: Dissenius scholiastam secutus et a notione medii *ἐπίσθαι* profectus preces intentas intellegit, unde κασιγνήτας Μοῖρας et ἐφετμαῖς φίλον ἀνδρὸς coniungas atque adiectivum κλυταῖς ad gloriam ex precibus impetratis adipiscendam referas; neque enim iam audeo construere *ἐφετμαῖς Μοῖρας* (gen., ut O. xiii 115) φίλου ἀνδρός.

19. *ἔμμε τ' ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι*: satis abrupte a precibus pro domo Lamponis Aeginetae ad laudes heroum Aeginetarum poeta transit — χρυσάρματοι: auri vocabulo frequenter Pindarus etiam de rebus non aureis utitur; atque apte dixit O. iii 19 χρυσάρματος Μῆνα, translate ut hic P. v 9 χρυσάρματος Κάστορος — 20. *τέθμιον*, iustum et vetere more sancitum est; cf. N. iv 33 — 21. *ἐπιστείχοντα* pro *ἐπιστείχοντι*, cf. O. i 10. I. i 46 — 21. *ῥαινέμεν*: rore Musarum irrigare, ut P. v 99. viii 57. O. x 99. I. vi 64 — 22. *τέτμηνται*: verbo proprio de via ex saxo secunda et sternenda; cf. P. v 90 — *ἐκατόμπεδοι*, scilicet in latitudinem, non in longitudinem — 23. Nilo et Hyperboreis extremi fines terrae meridionales et septentrionales indicantur; cf. I. ii 41 — 25. *γαμβροῦ θεῶν*, quod Thetidem, Nerei filiam, uxorem duxit; cf. N. v 37 — 27 ss. ex multis quas bene gesserant Aeacidae rebus unam Telamonis latius tractandam sibi elegit, sumpsit autem eam ex Hesiodi Epeis, ut docet scholiasta: *εἰληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων Ἑοίων ἡ ἱστορία· ἐκεῖ γὰρ εὐρίσκεται ἐπιξενούμενος ὁ Ἡρακλῆς τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβαίνων τῇ δορῇ καὶ ἐχόμενος* — 27. *χαλκοχάρμαν πόλεμον*: cf. N. v 19 *σιδαρίταν πόλεμον*, est autem hoc epitheton praesentis, illud heroici aevi proprium — 28. *σὺν Τιρυνθίοισι*: Hercules enim Thebis relictis Tirynthi, cuius urbis regnum eius proavus Perseus consecutus erat, domicilium suum posuisse ferebatur; v. Apollod. ii 73 s. — *ἥρωσι μόχθον*, quod multas aerumnas heroibus Troia paravit; cf. N. vii 36 — 29. *Λαομεδοντεῖαν ὑπὲρ ἀμπλακιᾶν*: de Laomedonte deos mercede pacta frustrante omnia iam ex Homero nota — 30. *Ἀλκμήνας τέκος*: Hercules; idem a patre N. i 35 καὶς Διὸς dicitur —

- εἶλε δὲ Περγαμίαν, πέφνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων 45
 ἔθνεα, καὶ τὸν βομβόταν οὐρεὶ ἴσον
 Φλέγραισιν εὐρών Ἀλκονοῇ, σφετέρως οὐ φείσατο
 χερσὶν βαρυφθόγγιοι νευρᾶς 50
- 35 Ἡρακλῆς. ἀλλ' Αἰακίδαυ καλέων Ἄντ. β'.
 ἐς πλόον ξυνὸν κύρησεν δαινυμένων.
 τὸν μὲν ἐν ῥίνῳ λέοντος στάντα κελίσατο νεκταρέαις σπονδαῖ-
 σιν ἄρξαι, 55
 καρτεραίχμαν Ἀμφιτρωνιάδαν,
 ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
- 40 οἶνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Τελαμών.
 ὁ δ' ἀνατείναις οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους 60
 αὖδασε τοιοῦτον ἔπος· Εἴ ποτ' ἐμᾶν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
 θυμῷ θέλων ἄρᾶν ἔκουσας,

31. πέφνεν τε malo — 32. τ' ἔθνεα codd., τ' eiec. Boeckh -- τὸν om. D — 33. σφετέρως δ' οὐ BD, δ' eiec. Heyne — 36. ξυνὸν supplevi, τοῦτον Mommsen, πλόον, κήρησε πάντων Tricl. — κήρησε D: κήρυσσε B — δαινυμένων (δαν. D) BD: δαινύμενον ex schol. Mommsen — 38. κρατ. D — Ἀμφιτρωνιάδαν B — 41. ἀνατείναις Boeckh: ἀντείνας BD — 42. ἔπος conl. Heyne: τι ἔπος BD, quod ex O. vi 16 illatum esse videtur — 43. θυμὸν D — ἐθέλων Boeckh; cf. I. i 15 — ἐμᾶν . . . ἄρᾶν Mommsen: ἐμᾶν . . . ἄρᾶν BD —

31 ss. easdem res attigit N. iv 25 ss. fr. 172, respicit schol. Apoll. Arg. i 1289 — 31. Μερόπων· veterum incolarum Coi insulae, quos Hercules, Dorum colonias in Asiam deducendum quasi signifer, fudit et insula expulit — 32. βομβόταν· schol.: βομβόταν δὲ τὸν βομβόλον φησί, παρ' οὗ τὰς Ἥλιον βοῆς ἀπήλασε. Eundem Alcyoneum montis similem dixit imitatus Hom. II. xiii 754. Od. x 113 — 33. Φλέγραισιν· paeninsulam Pallenam hoc nomine olim dictam esse testatur Herod. vii 123: αὐταὶ γὰρ εἰσιν αἱ τὴν νῦν Παλλήνην, πρότερον δὲ Φλέγρην καλεομένην νεμόμεναι; cf. Ps. Scymn. perieg. 636. Eodem pertinet quod in Phlegraea terra etiam Gigantes cum diis conflixisse narrabant (v. N. i 67). Omnibus enim his fabulis bella a Graecis cum barbaris gesta feraeque gentes a Graecis pacatae adumbrantur — σφετέρως· de uno Hercule dictum Pindarico more; cf. O. ix 78. Pindarus autem Herculem neque clava neque hasta utentem facit sed sagittis; sagittarium enim eum etiam artifex tympani templi Minervae Aeginetici posuit; cf. N. iii 37 — 35. Ἡρακλῆς· nomen herois cum gravitate in principio novae strophae positum; similia exempla huius positurae congressi ad P. xii 17 — ἀλλά, sed, quibus particulis Graeci et Latini digressionem abrumperet et ad res inceptas redire consueverunt — 37. ἐν ῥίνῳ· utrum Herculem poeta in pelle leonina stantem, an sic ut advenerat indutum pelle leonina dicentem significarit, veteres grammaticos litigasse scholia tradunt; equidem alteram significationem solam cum versu 47 conciliari posse iudico — σπονδαῖσιν ἄρξαι· libationibus ceteris convivis praeire, ut etiam N. ii 25 ἐξάρχειν usurpatum est — 40. χρυσῷ πεφρικυῖαν· cf. Verg. Aen. xii 87 auro squalentem lorica — 41 ss. fabulam ex hoc loco haustam Philostratus Heroic. xii 1 sic variat: τὸν μὲν γε Ἀλάντα καὶ τροφίμον τοῦ Ἡρακλέους εἶναι ἔφασαν, καὶ βρέφος ὄντα ἐνέιληθῆναι τῇ λεοντῇ τοῦ ἥρωος, ὅτε ἀνασχὼν αὐτὸν τῷ Διὶ ἀνάλωτον ἦται γενέσθαι κατὰ τὴν δορὰν τοῦ λέοντος, ἀετὸς τε εὐξαμένῳ ἀφίκετο φέρων ἐκ Διὸς τῷ μὲν παιδὶ ὄνομα, ταῖς δὲ εὐχαῖς νῆσμα — 43. θυμῷ θέλων· propenso animo —

νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις Ἐπ. β'.
 45 λίσσομαι, παῖδα θρασὺν ἐξ Ἑριβοίας 65
 ἀνδρὶ τῷδε ξείνιον μου μοιρίδιον τελέσαι,
 τὰν μὲν ἄρρηκτον φνάν, ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
 θηρός, ὃν ἀμπρωτον ἀέθλων κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέῃ· 70
 θυμὸς δ' ἐπέσθω. ταῦτ' ἄρα φοι φασμένω πέμψεν θεὸς
 50 ἄρχον οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἅ-
 δεῖα δ' ἐν-δον νιν ἔκνιξεν χάρις,

εἰπέν τε φωνήσας ἄτε μάντις ἀνήρ· Στρ. γ'. 75
 Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
 καὶ νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλε' ἐπώνυμον εὐρυβίαν Αἴαντα
 λαῶν, 80
 ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνναλίον.
 55 ὥς ἄρα φειπὼν αὐτίκα
 ἔξετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγῆσασθ' ἀρετάς·
 Φυλακίδα γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
 Πυθέα τε κώμων Εὐθυμένει τε. τὸν Ἀργείων τρόπον 85
 εἰρήσεται πάντ' ἐν βραχίστοις.

44. θεσπεσίαις ex scholiis ed. Crat.: θεσπεσίαν B D — 46. ξείνιον μου (μεν) coni. Schnitzer: ξείνον (κεῖν. D) ἀμόν (ἀμ. D) B D, ξεινοτίμω coni. Rauchenstein — 47. τὰν μὲν coni. Rauchenstein: τὸν μὲν codd., τὼς μὲν Hartung — με νῦν coni. Stephanus: μίμνοι B D — 52. ἔσαιταί D — 53. κέκλε' Bergk: κέκλετ' B D, κέκλεν Melanchthon — 56. ἀναγῆσ. coni. Mingarelli: ἀγῆσ. B D, διηγῆσασθαι scholia interpretantur — 57. γὰρ τ' coni. Schmid — 59. πάντ' ἐν coni. Schneidewin: ποῦ κέν B, κα κ' ἐν D —

44. εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις· cf. O. v 6 ὑπὸ βουθυσίαις ἐγέραρεν — 45. Ἑριβοίας· uxor Telamonis et matris Aiacis tum temporis praegnantis — 47. τὰν μὲν ἄρρηκτον φνάν· oppositum est θυμὸς δ' ἐπέσθω, unde patet, cur τὰν μὲν pro τὸν μὲν scribendum putarim. Hunc locum respicit, sed Aeschylum fr. 83 secutus argutius interpretatur scholiasta Soph. Ai. argum.: ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυψε ἡ λεοντή, ἀτρωτος ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρωτὸν ἔμεινεν. Paulo aliter fabulam de Aiaee invulnerato facto narrat Lycophron 455 ss. Varias hac de re fabulas Lysimachi grammatici vestigiis insistens collegit Radke, De Lysimacho Alexandrino p. 66 ss. — 51. φωνήσας ἄτε μάντις ἀνήρ· fatus qualia vates, non tamquam Herculem ipsum divinandi arte praeditum crediderint — 53. Αἴαντα λαῶν· virgulam ante λαῶν sustuli, ut Ajax hominum princeps esse idemque inter homines valere quod aquila inter aves dicatur. Similiter nomen Αἴαντος ἀπὸ αἰετοῦ derivat Sophocles Ai. 430; similes lusus etymologicos Pindari habes O. xiii 52. P. iv 27. xi 6. N. ii 11. v 51. vii 8. x 65. I. v 1. 55. fr. 105 120 (cf. schol. N. vii inscr.) — 54. ἐν πόνοις Ἐνναλίον· cf. Hor. C. iv 11, 17 spectandus in certamine Martio.

56. redivit poeta ad res praesentes, simili transeundi formula usus atque N. iv 33 — 57. ταμίας κώμων· cf. O. xiii 7 ταμίαι ἀνδράσι πλοῦτον, dispensatrices divitiarum — 58. τὸν Ἀργείων τρόπον· schol.: τοῦτέστιν ἐπὶ βραχὺ εἰρησθῶ. μακρολόγοι μὲν οὖν οἱ Ἴωνες, σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὶ μαινομένῳ πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τάντεταλμένα· μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχὺς —

- 60 ἄραυτο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου Ἄντ. γ'.
 τρεῖς, ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,
 ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μάτρως· ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος οἶαν 90
μοῖραν ὕμνων,
 τὰν Ψαλυχιδᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
 ἄρδοντι καλλίστα δρόσῳ,
 65 τὸν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν 95
 θεοφιλῇ ναίοντι. Λάμπων δὲ μελέταν
 ἐργοῖς ὀπάζων Ἡσιόδου μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
 υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ, 100
 ξυνὸν ἄστει κόσμον ἐφ' προσάγων. Ἐπ. γ'.
 70 καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται,
 μέτρα μὲν γνώμα διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·
 γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· φαίης κέ νιν ἀνδράσιν ἀεθληταῖ- 105
σιν ἔμμεν
 Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.
 πίσω σφε Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
 75 χρυσοπέπλον Μναμοσύνας ἀνέτει- 110
 λαν παρ' εὐ-τειχέσιν Κάδμου πύλαις.

61. τρεῖς, ἀπ' Ἰσθ. distinxit Bergk, antea sine distinctione vulgabatur τρεῖς ἀπ' Ἰσθ. — τὰν δ' vel τὰ δ' coni. Bergk — 62. μάτρως· ἀνὰ δ' coni. Schmid: μάτρως. ἀν δ' codd. — 63. Ψαλυχιδᾶν coni. Schmid: ψαλνυαδᾶν BD, utrumque schol. — 66. ναίοντι scripsi: ναίουσι codd., ναίοισι Hermann — 70. κἄν mavult Herwerden collato O. II 49 — ξείν. BD — 72. νιν ἀνδράσιν coni. Heyne: νιν ἀνδρ' ἐν codd. et schol., Μένανδρον ex glossa Tricliniana Mommsen — 73. χαλκοδάμαν coni. Heyne probabiliter; cf. N. IX 16 — 74. σφε codd.: γε Et. M. 673, 22 et Cramer An. Par. III 15, unde alios Fe legisse collegit Bergk.

61. τρεῖς, ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας, i. e. tres victorias consecuti sunt, partim ab Isthmo, partim a Nemeaeis ludis. Atque certae sunt una victoria Isthmica Phylacidae, quae hoc carmine illustratur, et una Nemeaea Pythaeae, quam N. v poeta praedicavit; restat tertia avunculi Euthymenis, quae qualis fuerit, testimonio nihil constat, sed Isthmica fuisse videtur; v. N. v 41. Hac de causa τὰν δέ, quod Bergk coniecit, non τὰς δέ, quod codices exhibent, poeta scribere debebat; sed hanc negligentiam dicendi coniectura tollere veritus sum — 64. Χαρίτων δρόσῳ, Gratiarum rore; cf. P. v 99 et supra v. 21 — 65. de Themistio avo Phylacidae confer N. v 50 — 67. ὀπάζων, consocians, quae vetus et Homericæ vis verbi est — Ἡσιόδου ἔπος: Hes. opp. 412 μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει — 71. μέτρα: iterum versum respicit Hesiodi Pindarus opp. 691 μέτρα φυλάσσεσθαι, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἔριστος — διώκων . . . κατέχων, petens . . . inhibens atque coercens; cf. N. x 6. I. III 2 — 72. γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν neque loquitur aliter atque sentit, diversus ab illo, quem Achilles deestatur Il. IX 312 ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀῖδαο πύλαισι, ὃς γ' ἔτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ εἴπῃ. Contra Mezgerus Lamponis ab oratione consilium non afuisse interpretatur — 73. Ναξίαν ἀκόναν: cotem praeter alias aeri acuendo aptam e Naxo, vico Cretae insulae, provenire scholia testantur; translata vim etiam verbo θήξαις poeta tribuit O. x 20 — 74. πίσω, cum vim verbi causativi habeat, duplici accusativo iunctum est; Dircae fonte Pindarus etiam O. x 85. I. I 29 ad patriam suam significandam utitur.

ΙΣΘΜΙΟΝ. Ζ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗ, ΘΗΒΑΙΩ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

Strophae.

ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος
ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος
ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος
ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος
5 ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος
ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος

Epodi.

ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος
ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος
ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος
ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος
5 ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος
ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος
ὦ υἱοῦ πατρὸς ἡρώωνος ἡρώωνος

Argumentum.

Strepsiadem Thebanum Isthmia pancratio vicisse avunculumque eius cognominem, Diodoti filium, qui paulo ante pro patria mortem occubuerat, consortem gloriae fecisse ex carmine ipso comperimus. De tempore victoriae nihil memoriae traditum invenimus, sed quod de senectute et fato instante poeta verba facit (v. 41), inde merito Boeckhius collegit, pugnam, qua Strepsiades avunculus periit, non Plataeensem intellegendam esse, et etiam minus superiorem aliquam pugnam, sed Oenophytensem, qua Thebani destituti a Lacedaemoniis (v. 16 sq., cf. Thuc. I 108 et Plat. Menex. 242 b), quibuscum coniuncti sexagesimo secundo die ante (v. Thuc. I 1.) Athenienses et Argivos ad Tanagram vicerant, ab Atheniensibus fusi et fugati sunt. Quae pugna cum anno 457 exeunte vel 456 ineunte commissa sit, Strepsiadem aut vere anni 456 (Ol. 80, 4) aut duobus annis post, vere anni 454 (Ol. 81, 2) Isthmia vicisse probabile est. Alterum ut admittam, mentione Pythiorum in fine carminis facta commoveor; nam proxima Pythia post pugnam ad Oenophyta anno 454 celebrata sunt. Longe diversam rationem Heynius et Bergkii inierunt,

qui mira iudicii perversitate hoc carmen dulcissimum inter prima poesis Pindaricae rudimenta rettulerunt et ab adolescentulo poeta Ol. 70, 2 vel 70, 4 post cladem belli a Thebanis et Lacedaemoniis contra Athenienses gesti (v. Herod. v 77) scriptum esse opinati sunt. Ad hanc autem sententiam eo inprimis isti adducti sunt, quod exaggeratio decorum Thebanorum in exordio huius carminis similis hymni (fr. 29) sit, ob quem Pindarum iuvenem a Corinna vituperatum esse ferunt. At luxuriantis orationis vitio, si est vitium, ne provecta quidem aetate Pindarum caruisse, testimonio sunt epinicia O. xiii et N. x. Neque metricae rationes, quibus E. Graf, Pind. log. Stroph. p. 34, ut Bergkio adstipularetur, commotus est, certa indicia temporis praebent.

In prooemio poeta ex Theba heroina quaerit, quid tandem ex multis ornamentis urbis potissimum praedicari velit (1—15); quorum ornamentorum quod ultimo loco posuit, auxilium Lacedaemoniis ab Aegidis Thebanis latum, quia Musarum lenociniis ornatum non sit, in oblivionem abiisse queritur (16—19); quod ne iterum accidat, Strepsiadis recentem victoriam Isthmiacum hymno se praedicaturum esse et una cum ea virtutem avunculi, qui paullo ante pro patria dimicans prima in acie occiderit (20—36). Tristis autem illius cladis luctum iam leniri felicitate coronae Isthmiis partae; esse enim hominis sapientis, ut quae dies bona afferat, iis contentus vivat neque nova semper et quae mortalibus denegata sint appetat; quibus a conatibus homines prudentes deterri tristi casu Bellerophontae (37—48). Sub finem Apollinem precatur, ut Strepsiadem etiam Pythica corona donet.

Fabula quod hoc epinicium caret, in tam brevi carmine non mirandum est. Sed cum omnia, quae Pindarus Thebanis victoribus scripsit, epinicia fabula careant, historia autem fabularis Thebana haudquaquam penuria rerum laborarit, peculiarem quandam causam fuisse puto, cur Pindarus in his carminibus a fabulis narrandis abstineret. Quodsi in re incerta coniecturam facere licet, poetam in hymnis partheniis dithyrambis, quos suis popularibus scripsit, amplissimam materiem domesticarum fabularum ita exhausisse duco, ut nihil iam novi epiniciis relictum esset.

De metris.

Carminis huius metra sunt logaoedica ita composita, ut versus aut uno et continuo ordine decurrant (str. 1. 4, ep. 1. 3. 4) aut ex duobus pluribusve membris constant. Hi quibus locis in cola dividendi sint, cursu numerorum partim interrupto (ep. 2. 6. 7) partim retardato (str. 3. 5, ep. 5) indicatum est. Verum utrum carmen membris tetrapodicis tripodicisque commixtis constet, an omnes versus uno rhythmo senario (ποσὶν ἑξασήμοις) scandendi sint, non prorsus exploratum est. Alterum quomodo fieri posset ut demonstrarem, in schemate metrico ab audacioribus remediis rhythmicis non abstinui; de pedibus \sqcup \sqcup et \sqcup \wedge \cup in strophae versu quinto sibi respondentibus cf. O. viii p. 61, de finalibus tripodiis Prol. l. Duo ultima cola epodi quominus in unum versum coniungantur quod obstat, id coniectura removeri posse in var. lect. v. 34 docui. Carmen venustissimum Thebis a choro in publico convivio cantatum esse videtur. Ad convivium non tam verbum *πάμας* (v. 20) rettuli, quippe quod et de convivio et de pompa intellegi possit,

quam quod coronis poeta ceterique amici redimitti esse dicuntur (v. 39). Publice autem, non inter privatos parietes commissationem factam esse, ex argumento carminis, ut quod publicas res Thebanorum magis quam decora Strepsiadeae domus spectet, colligendum esse existimo. Ad postremum moneo minimam in hoc carmine concordiam metricae et oratoriae partitionis esse. Neque enim solum strophae et antistrophae, sed etiam epodi raro sententia perfecta atque absoluta clauduntur, quod in carmine a sene poeta facto plus etiam quam in aliis offensionis habet.

- Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα, Στρ. α΄.
καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυ-μὸν τεὸν
εὐφρανᾶς; ἢ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίχ' εὐρυχαίταν
5 ἄντειλας Διόνυσον, ἢ χρυσῷ μεσονύκτιδν νί- 5
φοντα δεξαμένα τὸν φέρτατον θεῶν,
ὀπότη' Ἀμφιτρώωνος ἐν θυρέτροις Ἀντ. α΄.
σταθείς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλεί-οις γοναῖς; 10
ἢ ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίῳ βουλαῖς;
ἢ ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
10 ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογῆαν; ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἀ-
δραστον ἐξ ἀλαλᾶς ἄμπεμψας ὄρφανόν 15

VARIA LECTIO. INSCR. OM. *BD* et schol. — 6. *θερ. B* — 8 et 9. ἢ Schmid: ἢ *δτ' BD*, ἢ Mommsen — 8. *πυκναῖς Τειρεσίῳ* coni. Pauw: *τειρεσίῳ πυκναις BD*; *πυκναῖς . . βουλαῖς* susp. Bergk — 10. *καρτ. D* —

COMMENTARIUM. V. 1. ὦ μάκαιρα Θήβα, deam urbis Thebarum poeta alloquitur, ut I. i 1 ss. Multus vero est poeta in ornamentis urbis enumerandis, quam ob ubertatem similis carminis (fr. 29. 30) iam iuvenis a Corinna vituperatus erat; imitabantur autem in hac re poetae artifices, qui in templorum tympanis metopisque atque in deorum vestibulis sellis armis decorandis multifaria ornamenta undecunque congerere solebant; conferas modo Minervae Laconicae signum rebus a Minerva Hercule Tyndareo Perseo gestis ornatum ap. Paus. ii 17, 3 — 8. *χαλκοκρότου πάρεδρον Δαμάτερος* schol.: *παρὰ τὰ ἐπικτυπούντα ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Δήμητρος κύμβαλα* cf. Vell. Paterc. i 4, 1 *aeris sono, qualis Cerealius sacris cieri solet*. Societas vero θεῶν παρέδρων, Δήμητρος καὶ Διόνυσον, Cereris et Liberi ex mysteriorum cultu Eleusinio orta esse videtur; cf. Roscher lex. myth. i 1085. De Baccho a Semela, filia Cadmi, nato omnia nota; cf. O. ii 35 — 4. *εὐρυχαίταν* caesarie longa et late fluente ornatum, qualem Bacchum iuvenem et virgini quam viro similiorem artifices fingere solebant — 5. *χρυσῷ νίφοντα* auro Iovem, cum Alcmenae uterum fecundaret, pluisse vel nixisse Pindarus commentus est, fabulam Danaae auream Iovis pluviam concipientis imitatus — 7. *Ἡρακλείοις γοναῖς* Herculis cum seminibus Amphitryonis uxorem visit; *γονάς* enim semina, quae femina concipiat, intellegendae esse, docet comparatio N. vii 84 *λέγοντι Ἀλακὸν νιν (Δία) ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φντεῦσαι*. De re ipsa conf. N. x 13 ss. — 8 ss. Pindarus, quo studio variandae orationis ducebatur, causarum quamque alia forma expressit; cf. N. v 52. Nescio tamen an nomina *πυκναῖς βουλαῖς*, ne iusto maior variatio fiat, pro accusativis Boeotiis habenda sint; cf. I. i 24 s. — 10. *Σπαρτῶν ἀκαμαντολογῆαν* genet. causae, coniungendus ille cum verbo *εὐφρανᾶς θυμὸν* — *Ἀδραστον* ducem principem ex septem ducibus, qui Thebas oppugnaverant; is aptissime praeter ceteros

- μυρῶν ἐτάρων ἐς Ἄργος ἵπιον; Ἐπ. α'.
 ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν - οὔνεκεν ὀρθῶ
 ἔσταςας ἐπὶ σφυρῶ
 Λακεδαιμονίων, ἔλον δ' Ἀμύκλας 20
 15 Αἰγείδαι σέθεν ἔκγονοι μαντεύμασι Πυθίοις;
 ἀλλὰ παλαι-ὰ γὰρ
 εὔδει χάρις, ἀ-μνάμονες δὲ βροτοί,

 ὃ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον Στρ. β'. 25
 κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκη-ται ζυγύν.
 20 κώμαξ' ἔπειτεν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
 καὶ Στρεψιάδᾳ· φέρει γὰρ Ἴσθμοῖ
 νίκαν παγκρατίου, σθένει τ' ἑκαγλος ἰδεῖν τε μορφά- 30
 εῖς· ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἰσχίῳ φνῶς.

 φλέγεται δὲ Φιοπλόκοισι Μοῖσαις, Ἀντ. β'.
 μάτρωι θ' ὀβωνήμῳ δέδωκε κοι-νὸν θάλος,

11. ἐτάρων Schmid: ἐταίρων BD — 12. οὔνεκεν Thiersch: οὔνεκ' BD, ἀνίκ' ἄρ' Heyne — 15. αἰγείδαι B: αἰδεῖσθαι D, ἀργεῖδαι v. l. schol. — πυθίοισιν BD — 19. ζυγύν B — 20. ἔπειτ' ἐν BD et schol. — 22. μορφάεις: μορφάεις (-εσσ' B) BD — αἰσχίῳ Byz.: αἰσχίον B, αἰσχθιον D, quae lectio ad formam acc. αἰσχίων ducit grammaticis ante Aristarchum probatam — 23. δὲ ἰοπλόκοισι coni. Bergk: δ' ἰοπλόκομοισι codd., δ' ἰοβοστρύχοισι Schmid; cf. O. vi 30 —

duces nominatur, non solum quod toti exercitui Argivorum praeserat, sed etiam quod utriusque expeditionis particeps erat; cf. P. viii 51 ss. — 11. Ἄργος ἵπιον· Homericum Ἄργος ἱππόβοτον imitatur — 12. Δωρίδ' ἀποικίαν, Lacedaemonem, quia Dore ex Dorica tetrapoli in agrum Lacedaemonium immigraverant ibique Lacedaemonem urbem condiderant — 13. ὀρθῶ ἔσταςας ἐπὶ σφυρῶ· hinc Latini dicebant recto stare talo, ut Horatius ep. ii 1, 176 — 15. Αἰγείδαι· schol.: εἰσὶν Αἰγείδαι φρατρία Θηβαίων, ἀφ' ἧς ἡκόν τινες εἰς Σπάρτην Λακεδαιμονίους βοηθήσαντες ἐν τῷ πρὸς Ἀμυκλαεῖς πολέμῳ, ἡγεμόνι χρησάμενοι Τιμομάχῳ, ὃς πρῶτος μὲν πάντα τὰ πρὸς πόλεμον διέταξε Λακεδαιμονίοις, μεγάλων δὲ παρ' αὐτοῖς ἡξιώθη τιμῶν· καὶ τοῖς Ἰακινθίοις δὲ ὁ χάλκεος ἀντὶ θάραξ προτίθεται· τοῦτον δὲ Θηβαῖοι ὄπλον ἐκάλουν· ταῦτα ἱστορεῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ· cf. P. v 75. P. ix arg., Studniczka Kyrene p. 86, Rehm Comm. philol. Monac. p. 157 — μαντεύμασι Πυθίοις, quod ut scholia narrant, deum Apollinem Laconibus suasisse ferebant, ut Aegidas socios armorum asciscerent — 17. εὔδει χάρις· acute iam Aristarchus adnotavit: τοῦτο λεγόμενον ὀνόμοιον δίδωσιν ὡς ὅτε ἔγραφεν ὁ Πίνδαρος, ἀχαριστενομένων τι τῶν Θηβαίων ὅπῳ τῶν Λακεδαιμονίων. Atque re vera poetam conqueri, quod Lacedaemonii prisci foederis immemores in summo rerum discrimine ante pugnam ad Oenophyta Thebanos destituisent, in argumento carminis Boeckhium ducem secutus exposui — 18. σοφίας ἄωτον, sapientiae summum esse dicit carmen decoro orationis flumine iunctum; de acc. a verbis eundi (ἐξίκηται) pendente v. O. x 87.

20. ἔπειτεν . . . καί, aptissime iam transit ad Strepsiadis hymnum, ne etiam huius virtus oblivione obruatur; de vi particulae ἔπειτα confer Hom. II. v 811. Soph. El. 315 — 21. φέρει· tempore praesenti similiter N. iii 18 usus est, ut victorem victoriae quam reportasset praemium etiamtum ferre significaret; quominus enim φέρειν conjectura reponamus, impedit coniunctum praesens ἄγει — 23. φλέγεται, illustratur; cf. O. ix 22. P. v 45 — ἰοπλόκοισι Μοῖσαις· cf. P. i 1 ἰοπλόκων Μοισῶν — 24. δέδωκε κοινὸν θάλος· conferre iuvat P. vi 16 πατρὶ

- 25 *χάλασπις ὃ πότμον μὲν Ἄρης ἔμειξεν,* 35
τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.
ἴστω γὰρ σαφὲς ὅστις ἐν ταῦτα νεφέλα χάλαξαν
αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται, 40
- λοιγὸν ἄντα φέρων ἐναντίῳ στρατῷ,* Ἐπ. β'.
ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὖξων
- 30 *ζώων τ' ἀπὸ καὶ θανών.*
τὸ δέ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν
αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἐκτορα 45
Ἀμφιάρῃ-δὲν τε,
εὐανθέ' ἀπέπ-νευσας ἀλικίαν
- 35 *προμάχων ἀν' ὅμιλον, ἐνθ' ἄριστοι* Στρ. γ'.
ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις - ἐλπίσιν. 50

25. ἄρης: ἄρ' D — 26. *τιμὰ* et *τιμᾶ* B et schol. — 27. *ὅστις* D — *πρὸ* coni. Schmid: *πρὸς* codd. — 28. *ἄντα φέρων* ex scholiis Thiersch: *ἀμύνων* BD, *ἀντιφέρων* Bergk, *ἀντιπνέων* Wölfflin Phil. 7, 209 — 33. *ἀμφιάρῃον τε* BD, *ἀν' Ἀμφιάρειον* coni. Bergk — 34. *εὐανθέα*: fort. *λευκανθέα*, ut duo cola ultima epodi in unum versum coniungi possint; cf. N. ix 23 — 36. *ἔχον* maluit Schmid — *ἐσχάταις* (-οῖσιν D) *ἐπ' ἐλπ.* BD, *ἐπ'* eiec. ed. Rom. — *ἐλπίσιν* Byz. et lemma in B: *ἐλπίς*. B, *ἐλπίδιν* D —

τεῶ, Θρασύβουλε, κοινὰν τε γενεᾷ νίκαν, O. ii 55, P. v 102. Quamquam facilis curulis victoriae decus cum alio communicari potuit quam pancratii, quandoquidem in curulibus certaminibus qui sumptus equorum alendorum fecerant, corona ornabantur, in pancratio suis viribus victorem niti oportebat. Verum cum idem nomen avunculo et filio sororis victori fuisset, ipsa renuntiatione nominis victoris simul memoria avunculi clarissimi excitata est; praeterea avunculum filium sororis lucta instituisse et in victoria pueri recitanda tamquam aliptam cum honore commemoratum esse veri simile duco — 25. Ἄρης infaustam pugnam ad Oenophyta spectat, in qua Strepsiadēs maior in prima acie pro patria fortissime pugnans cecidit — 27. *ταῦτα νεφέλα*, in hac, quam translate dixi, tempestate, id quod non longe abest a *τοιαῦτα νεφέλα*: similis vis pronominis οὗτος est N. ix 29; de vi translata vocabuli *νεφέλας* conf. *φόνον νεφέλαν* N. ix 38 — *χάλαξαν αἵματος*, cruentam grandinem; cf. I. v 50 et Soph. OR. 1279 ὁμοῦ μέλας δμβρος χαλάξης αἱμάτων ἐτέγγετο — 28. *λοιγὸν ἄντα φέρων*: cf. epigr. AP. vii 438 *δοῖμυν ἐπ' Αἰτωλοῖς ἀντιφέρων πόλεμον* — 29. *ἀστῶν γενεᾷ*, ut *Λοκρῶν γενεᾷ* O. xi 15 — 30. *ἀπὸ καὶ θανών* pro *καὶ ἀποθανόν*: cf. O. viii 19 — 31. *Διοδότοιο παῖ*, patris Diodoti nomine Strepsiadēs maior a minore Strepsiadē distingui videtur, licet quis huius minoris Strepsiadis pater fuerit nescimus — 32. *Μελέαγρον* perniciem a patria Aetolica in bello contra Curetes avertisse ex Homero Il. ix 550 ss. novimus. Etiam aptius exemplum Hectoris fuit pro patria sua fortissime mortem occumbentis; contra minus idoneum exemplum Amphiarai est, utpote qui non patriam suam defendens, sed bellum Thebanis inferens occidisset; sed ne hostis quidem fortitudinem probi homines contemnunt; praeterea suspicari licet Strepsiadem quoque vatem fuisse ideoque Amphiarai vatem magno in honore habuisse. Bergkii ut ne Amphiarai patriae defensoribus immisceret, *ἀν' Ἀμφιάρειον* scripsit, quo locum (cf. Strab. ix p. 399. 404), ubi Strepsiadēs pugnans mortem occubisset, indicaret; at putida haec dilgentia geographica esset in poeta res, quae ad animum commendandum nihil afferant, suo iure negligente — 36. *πολέμοιο νεῖκος*: cf. Hom. N. 271 *νεῖκος πολέμοιο*, O. 264. ω 543. Arist. Vesp. 865.

ἔτλαν· δὲ πένθος οὐ φατόν· ἀλλὰ νῦν μοι
Γαῖδοχος εὐδίαν ὕπασσεν
ἐκ χειμῶνος· αἰέσομαι χαίταν στεφάνοισιν ἀρμόξ-
ων· ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος.

55

- 40 ὃ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων Ἀντ. γ'.
ἐκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν - μόρσιμον
αἰῶνα· θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες,
δαίμων δ' αἴσος· τὰ μακρὰ δ' εἰ τις 60
παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἔ-
δραν· ὃ τοι περόεις ἔρριψε Πάγασος
- 45 δεσπότην ἐθέλουντ' ἔς οὐρανοῦ σταθμοὺς Ἐπ. γ'. 65
ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν - Βελλεροφόνταν
Ζηνός· τὸ δὲ παρ δίκαν
γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
ἄμμι δ', ὦ χρυσέα κόμα θάλλων, πόρε, Λοξία, 70
- 50 τεῖσιν ἀμίλ-λαισιν
εὐανθέα καὶ - Πυθόϊ στέφανον.

39. ἀρμόσας ex scholiis Schmid: ἀρμόξων BD — 40. ἐφάμερον D: ἐφά-
μερος Tricl. — 43. αἴσος Benedictus: αἴστος codd, utrumque schol. — 44. ὃ τοι
B: ὅτι D — 45. σφραγίδος D — 51. εὐανθέα D.

37. ἀλλὰ νῦν· simili modo praesens fortuna tristitiae praeteritorum tem-
porum opponitur I. III 36; atque hic quoque metaphora de navigatione tracta
bene quadrat in vernal tempus, quo ludī Isthmici agebantur — 39. χαίταν
στεφάνοισι· schol.: τὸνναντίον εἶπε· βούλεται γὰρ λέγειν τοὺς στεφάνους τῇ
χαίτῃ ἀρμόξων· simili modo nominum casus invertit N. x 75 θερμὰ δὴ τέγγων
δάκρυα στοναχαῖς, O. I 54 ἀκέρδεια λέλογχε κακαγόρους, quartum locum I. I 18
dubitant an alio modo expedire liceat; apte autem corona se redimitos fingit,
quod coronati epulis interesse solebant — ἀθανάτων φθόνος· de invidia
deorum cf. P. x 20 — 40. ὃ τι τερπνόν scil. ἐστίν· hoc enim suavius est quam
si puncto post φθόνος in virgulam mutato ὅτι pro ὃ τι scribas — 42. θνάσκομεν
. . . ἅπαντες· cf. N. VII 19 — 43. δαίμων· δαίμων γενέθλιος (cf. O. XIII 105)
qui cuiusque hominis fortunae moderatur — 44. βραχὺς ἐξικέσθαι· brevior est
quam qui in caelum ascendere possit; cf. N. x 19. Sagacissime autem Leop.
Schmidt Pind. Leb. 38 suspicatus est exemplo mythico poetam significare voluisse,
nimium studium Thebanorum imperio totius Boeotiae potiundi sibi improbari
— χαλκόπεδον θεῶν ἔδραν· imitatur Hom. A 426 Διὸς ποτὶ χαλκοβατεῖς δῶ —
47. τὸ δὲ παρ δίκαν· eximia haec sententia illustratur simili loco P. IV 140 —
49. in epilogo huius carminis similiter atque P. V et I. I dei auxilium pro
certamine, quod victor Isthmiorum iam meditabatur, implorat. Videntur autem
iam Pindari tempore iuvenes non statim post Isthmia ad Olympicam victoriam
adspirasse, sed antea Pythicorum ludorum certamina obiisse; cf. I. I 65 —
χρυσέα κόμα θάλλων· respicit Apollinis epitheta ἀκείρεκόμεν P. III 14. I. I 7,
χρυσόκομαν O. VI 41. VII 32. Eur. Suppl. 976, χρυσοθέριον CIG. 2342.

ΙΣΘΜΙΟΝ. Η'.

ΚΛΕΑΝΔΡΩ, ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

Strophæ.

1. $\cup \dot{\cup} - \cup \cup \cup - \cup \dot{\cup} \cup \cup$
 $\cup \dot{\cup} \cup - \cup \cup \cup \cup$
 $\dot{\cup} \cup - \cup \cup \cup - \dot{\cup} | \cup - \cup \cup \cup \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup$
 $\dot{\cup} \cup \cup \cup \dot{\cup} \cup - \dot{\cup} | \cup - \cup \cup \cup \cup$
 5. $\cup \dot{\cup} - \cup \cup \cup | -$
 $\dot{\cup} \cup \cup \cup - | - \cup \cup \cup - |$
 $\dot{\cup} \cup \cup \cup - | - \cup \cup \cup - |$
 $\dot{\cup} \cup \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} \cup - \cup \cup - \cup$
 $\dot{\cup} \cup \cup \cup \dot{\cup} \cup - \dot{\cup} | \cup \cup$
 $\dot{\cup} \cup - | \cup \cup \cup - \cup \dot{\cup} \cup \cup - \cup - \cup \cup$
 $\cup \cup \dot{\cup} - \cup \cup \cup - \cup \cup \cup$
 10. $\cup \dot{\cup} \cup \cup \cup - |$
 $\cup \dot{\cup} \cup - \cup \cup \cup - | \dot{\cup} \cup \cup \cup \cup$

Argumentum.

Carmen hoc pulcherrimum, in honorem Cleandri Telesarchi filii Aeginetae compositum num recte inter Isthmica epinicia relatum sit, a Boeckhio dubitatum est. Nam cum versu quarto poeta hoc carmen duarum victoriarum, Isthmicæ et Nemeææ, præmium esse dicat, neque quod Isthmica victoria priore loco posita est, multum ponderis habere videatur, æquo iure hoc carmen ad Isthmicam quam ad Nemeæam victoriam trahi censuit. Iam cum idem vir clarissimus Nemea hiberna Ol. 75, 2 sexto fere mense post obsessionem Thebarum acta esse opinaretur et gravissimum luctum vv. 5—13 expressum optime in tempora proxima post pugnam Plataensem quadrare existimaret, victoriam Nemeæam, non Isthmicam poetæ hoc carmen scribendi ansam præbuisse statuit. At omni huic argumentationi fundamentum subtractum est distinctione hibernorum et æstivorum Nemeorum sublata. Quodsi calculos ab Ungero stabilitos sequimur (v. Prol. LXVI) et pugnam Plataensem mense Septembri anni 479 factam esse credimus (v. Plut. Aristid. 19, Camill. 19), proximi ludi post pugnam Plataensem erant Isthmici mense

Aprili anni 478 (Ol. 75, 2) acti. Horum igitur potissimum victoriam hoc carmine a poeta illustrari probabile est. Nemeaeam autem victoriam, quam et ipsam poeta laudat, Cleander paulo ante, aestate anni 479 (Ol. 75, 2), vel etiam duobus annis prius reportasse videtur. Sane difficultates huic opinioni parantur carminibus I. III et V, utpote quae et ipsa pancratii victorias Isthmicas non multum post pugnas Plataeensem et Salaminiam reportatas praedicent. Sed in his difficultatibus expediendis ab huius carminis potius temporibus quam ceterorum duorum proficiscendum est, quandoquidem inter hoc carmen et pugnam Plataeensem obsessionemque Thebarum exiguum tempus interlapsum esse plane apertum est. Denique silentio praetermittere nolo tempori verno ludorum Isthmicorum magis etiam quam aestivo Nemeorum convenire mentionem myrtae coronae v. 67 factam.

En argumentum carminis dulcissimi: Cleandro aequali agite, iuvenes, ante vestibulum patris Telesarchi epinicium hymnum fundite, quod praemium laborum feliciter ludis Isthmicis et Nemeaeis exantlatorum sit (1—5). Poscor enim ut Musam advocem, neque munus oblatum detrectabo, quamvis gravi dolore afflictus, quandoquidem periculum servitutis quasi Tantaleae rupis Graeciae impendentis deus nobis averruncavit (5—13). Praesenti enim bono nos frui decet, neque in rebus dubiis de salute desperandum est salva libertate (14—15). Me autem Thebis nutritum Aeginae munus Gratiarum reddere oportet, quoniam ex eodem parente Asopo duae nymphae Theba et Aegina procreatae sunt, quae a rege deorum dilectae altera prope Dircae flumina collocata urbis Thebarum patrona facta est, altera in Oenopiam insulam translata Aeacum, mortalium iustissimum, peperit (15—24). Cuius etiam filii et nepotes bellica virtute et sapientiae laude florebant, unde caelicolae, cum Iupiter et Neptunus una Thetin Nereidem deperirent, Themidis vaticinio obsecuti, ne gravia ex istis amoribus Olympicis deis pericula orerentur, Thetin deam Peleo, Aeaci filio piissimo, uxorem iunxerunt (24—47). Natus vero ex hoc matrimonio Achilles praeclarissima facinora edidit et etiam mortuus naeniis Musarum ornatus est (47—58). Ut igitur dii strenuos viros etiam mortuos carminibus illustrandos esse duxerunt, ita nos quoque Nicoclis victoriarum memoriam resuscitare par est. Huius autem vestigia nunc patruelis eius Cleander legit, qui quod iuventutem desidia umbratilis vitae obscurare noluit, merita laude nobis decorandus est (59—70).

De metris.

Carmin est Aeolicum monostrophicum, ad instar epithalamiorum Sapphus a choro iuvenum ad aedes patris victoris (v. 3; cf. N. I 19) comissantium cantatum. Atque in priore parte carminis sive in quatuor primis versibus numeri passibus chori gradientis ita accommodati sunt, ut rhythmus senum temporum (πόδες ἑξάσημοι) continui sese excipiant et etiam pausarum intervalla definiri possint. In altera quoque parte carminis sunt aliqui versus velut sextus et octavus, qui facile in dipodias dividi possint; sed plerique, cum dipodiis tripodias catalecticas admixtas habeant, in aequabilem scansionem dipodicam sine vehementioribus remediis rhythmicis cogi nequeunt. Inprimis num binae tripodiae versus quinti in singulos trimetros coniungendae sint, dubitare

- (5) θυμόν, αἰτέομαι - χρυσέαν καλέσαι 10
 Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων δὲ πεν-θέων λυθέντες
 μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσω-μεν στεφάνων, 15
 μήτε κάδεα θεράπευε·
 πανσάμενοι δ' ἀπράκ-των κακῶν
 γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ - μετὰ πόνον,
 (10) ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς 20
 10 γε Ταντάλου λίθον - παρὰ τις ἔ-
 τρεψεν ἄμμι θεός,
 ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἀλλὰ Στρ. β'.
 μοι δεῖμα μὲν παροιχόμενον
 καρτερὰν ἔπαυσε μέριμ- 25
 ναν· τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰὲ σκοπεῖν
 χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰ-
 ὶων ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,
 15 ἐλίσσων βίον πόρον· ἰ- 30
 ατὰ δ' ἐστὶ βροτοῖς - σὺν γ' ἔλευθερίᾳ
 καὶ τά. χρὴ δ' ἀγαθὰν - ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.
 χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοισι Θή-βαις τραφέντα 35

7. ἀπρήκτ. BD — 10. γε B et schol.: τε D, ἄτε Bergk, fort. λᾶν Ταν-
 τάλου μέγαν vel τᾶν Ταντάλου λίθον collato Hesychio ταῶς· μέγας, πολὺς —
 12. παροιχόμενον Benedictus: παροιχομένων codd. et schol. — 13. σκοπεῖν om.
 codd., ex scholiis suppl. Thiersch — 15. βίον Tricl.: βιότον BD — καὶ τὰ B:
 καὶ τὰν D — χρὴ δ' . . . ἰόν 41 exciderunt in B —

maerere se poeta fatetur ob cladem a Thebanis nuper apud Plataeas acceptam
 et patriam urbem ab hostibus Graecis captam — αἰτέομαι, poscor scil. a patre
 iuvenis victoris eiusque cognatis; simili modo Hor. C. i 32, i dixit poscitur —
 6. στεφάνων· cf. Eur. Herc. 676 μὴ ζῶην μετ' ἀμυνίας, αἰὲ δ' ἐν στεφάνοισιν εἶην
 — 7. θεράπευε· Musam vel animum suum cohortans alloquitur, ut ne nimium
 tristitiae indulgeat. De imperativo θεράπευε et coniunctivo adhortativo δαμω-
 σόμεθα coniunctis conferre iuvat similem locum O. i 7 — ἀπράκτων πόνων·
 vim vocabuli ἀπράκτων aperit Homerus Il. xxiv 524 ἄλγεα δ' ἔμπες | ἐν θυμῷ
 κατάκεισθαι ἑάσομεν ἀχνύμενοί περ· | οὐ γὰρ τις πρῆξις πέλεται κρονεροῖο γόοιο.
 cf. O. i 87. P. ix 68 — 8 δαμωσόμεθα· δαμώματα cum Stesichorus fr. 34 popularia
 carmina dixisset, Pindarus verbo δαμώσθαι vim canendi ad populi delecta-
 tionem tribuere ausus est — καὶ μετὰ πόνον· καὶ non tam ad μετὰ πόνον
 quam ad γλυκύ τι δαμωσόμεθα pertinet; de traiectione particulae καὶ v. O. vii 26
 — 10. Ταντάλου λίθον· servitutis periculum tamquam Tantali saxum Graeciae
 impendens dei beneficio depulsum dicit; cf. O. i 59 et Alcaeus Alcmanem
 Stesichorum in scholiis ad O. i 59 commemoratos et Eur. Or. 6 Τάνταλος κορυ-
 φῆς ὑπερέλλοντα δειμαίνων πέτρων | ἄερι ποτᾶται καὶ τίνει τούτην δίην. No-
 mini κεφαλᾶς particula γε poeta addidit, ut si capitis saltem periculum amotum
 esset, reliqua damna fortunae ferri posse significaret; similiter infra dixit v. 15
 σὺν γ' ἔλευθερίᾳ et v. 35 τί γε — 12. δεῖμα μὲν παροιχόμενον· constructione
 Graecis et Latinis familiari nomen cum participio iunctum subiecti vicem ex-
 plet — 13. τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον σκοπεῖν· cf. Hor. C. ii 16, 25 laetus in prae-
 sens animus quod ultrast oderit curare — 14. χρῆμα πᾶν, perquam bonum; cf.
 ἅπας κίνδυνος N. viii 21.

15 ss. amicitiam Thebanorum et Aeginetarum praesentem praeclare poeta
 fabulosa origine utriusque populi niti exponit —

- Αἰγίνα* Χαρίτων ἄω-τον προνέμειν,
πατρός οὔνεκα δίδυμαι γέ-
νοντο θυγάτρες Ἀ-σωπίδων
- (20) δπλόταται, Ζηνί τε Φάδον - βασιλεί. 40
ὃ τὰν μὲν παρὰ καλλιρόφ
20 Δίρκῃ φίλαρμάτου - πόλιος ῥ-
κισσεν ἀγεμόνα·
- σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν Στφ. γ'. 45
κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
Αἰακὼν βαρυσφαράγῳ
πατρὶ κεδνώτατον ἐπιχθονίων· ὃ καὶ
- (25) δαιμόνεσσι δίκας ἐπεί- 50
ραινε· τοῦ μὲν ἀντίθεοι
25 ἀρίστενον νίεες νί-
ῶν τ' ἀρηίφιλοι - παῖδες ἀνορέα
χάλκεον στονόνεντ' - ἀμφέπειν ὁμαδον· 55
σώφρονές τ' ἐγένοντο πινυ-τοί τε θυμόν.
ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμ-ναντ' ἀγοραί,
(30) Ζεὺς ὅτ' ἀμφὶ Θέτιος ἀγλα- 60
ὅς τ' ἔρισαν Ποσει-δᾶν γάμφ,

17. θυγάτρες Tricl.: θυγατέρες D — Ἀσωπίδων θ' ὅπλ. codd., θ' eiec. Pauw neque legisse videntur schol. — 18. δπλόταται Tricl.: δπλότατα D — 20. ῥκισσεν Tricl.: ῥκισεν D — 21. ἐνεγκε κοιμᾶ τε coni. Hermann — 23. βαρυσφαράγῳ coni. Herwerden — 24. ἐπείραινε Tricl.: ἐπείραινε D — 25. στονόνεντ' Tricl.: στονόνεντα·τ' D — 27. ἔρισαν ex scholiis Benedictus: ἔρισας D —

17. πατρός· patrem Asopum, fluvium Boeotiae, fuisse patronymico nomine filiarum Ἀσωπίδων poeta indicavit. Asopi quinque filias fuisse tradit Paus. v 22, 6, Pindari quidem ille testimonio usua, verum non hoc, sed pleniore aliquo fr. 290. Hunc ipsum locum respicit civis nescio quis Thebanus, quem Herod. v 80 sic contionantem facit: Ἀσωποῦ λέγονται γενέσθαι θυγατέρες Θήβη τε καὶ Αἰγίνα κτλ., quamquam Herodotus, cum rem ante hanc victoriam Cleandri gestam illo loco exponat, ita loquitur, tamquam orator iste vetere fama, non Thebani vatis testimonio nitatur. Immerito autem Phliasii, ut suae patriae laudem augerent, Thebam et Aeginam filias fuisse iactabant non Boeotici, sed sui fluvii Asopi, qua de re v. Paus. ii 5, 2 — 17. δίδυμαι, geminae, non solum duae, quo arctiore vinculo Thebani et Aeginetae teneri viderentur — 20. φίλαρμάτου πόλιος· Thebarum curulibus studiis insignium; atque multi profecto Thebani, Aeginetae nulli quadrigis vicisse feruntur — 21. σε· Aeginam; vocativum, ὦ Αἰγίνα, supplere audientibus et legentibus eo facilius permittere poeta potuit, quod nomen insulae poeticum Οἰνοπίαν adiecit et Aeaci matrem Aeginam fuisse neminem latebat — Οἰνοπίαν· metri causa novatum nomen pro Οἰνώαν· — 23. βαρυσφαράγῳ πατρί· Iovi, qui Homero est ἐρίγδονπος et ἐρύόπα — 24. δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραινε· fictum hoc esse videtur ex eo, quod Aeacum iudicem apud inferos esse perhibebant (v. Plat. Apol. 41a, Gorg. 523e); certe quas lites diis diiudicaverit, nihil memoriae proditum est — 25. ἀρίστενον cum idem quod δεινὸς ἦσαν valeat, cum infinitivo ἀμφέπειν iunctum est — νίεες, Peleus Telamon Phocus, νίεων παῖδες, Achilles Ajax Teucer — 26. μακάρων ἀγοραί· dii immortales in contione deliberantes — 27. ἀμφὶ Θέτιος γάμφ —

- ἄλοχον εὐειδέ' ἐθέλων - ἐκάτερος
 ἔαν ἔμμεν· ἔρως γὰρ ἔχεν.
- 30 ἄλλ' οὐ σφιν ἄμβροτοι - τέλεσαν εὐ- 65
 νὰν θεῶν πρᾶπίδες,
- ἐπεὶ θεσφάτων ἐπάκουσαν. εἶπε Στρ. δ'.
 δ' εὐβουλος ἐν μέσοισι Θέμις,
- (35) εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν 70
 φέρτερον γόνον ἂν ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν
 ποντίαν θεόν, ὃς κεραν-
 νοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος
- 35 διώξει χερὶ τριόδον- 75
 τὸς τ' ἀμυμακέτου, - Δί γε μισγομένην
 ἢ Διὸς παρ' ἀδελ-φροῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
 παύσατε· βροτέων δὲ λεχέων τυχοῖσα
- (40) νῖδον εἰσιδέτω θανόντ' - ἐν πολέμῳ, 80
 χεῖρας Ἄρει τ' ἐναλίγκι-
 ον στεροπαῖσί τ' ἀκ-μὰν ποδῶν.
 τὸ μὲν ἐμόν, Πηλεί γάμου - θεόμορον
 ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδα, 85
- 40 ὄντ' εὐσεβέστατον - φάτις Ἰωλ-
 κοῦ τρέφειν πεδίον.

28. εὐειδέ' ἐθέλ. Boeckh: εὐειδέα θέλ. codd. — 29. ἔμμεναι. ἔρως D — ἔχεν coni. Schmid: ἔσχεν D, ἔλεν Tricl. — 31. ἐπάκουσαν Tricl.: ἤκουσαν D, ὅπ' ἄκουσαν coni. Hermann² — 33. γόνον ἂν ἄνακτα coni. Bergk: ἂν om. codd., τεκέμεν ἄνακτα πατρὸς γόνον coni. Mommsen — 35. χερὶ Tricl.: χερὶ D — Δί γε μισγ. coni. Bergk, qui tamen quartis curis scripsit Δι δαμαζομένην: Δι μισγ. D, Ζηὶ μισγ. Tricl., Δί τε μισγ. coni. Hermann, Δι συμμίσγ. Mommsen — Διὸς παρ' ἀδ. coni. Mingarelli probabiliter, δλοισιν ἀδ. Hartung — 37. χεῖρας Ἄρει τ' ἐν Boeckh: ἄρει χεῖρας ἐναλ. D, ἄρει χέρας ἐν. Tricl. — 38. Πηλεὶ γάμου θεόμορον ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδα coni. Hermann: πηλεὶ θεάμοιρον (θεόμοιρον Tricl.) ὀπάσαι γάμου αἰακίδα γέρας codd. — 40. φάτις Ἰωλκοῦ coni. Bothe: φασί (φασ' Tricl.)

29. ἔρως γὰρ ἔχεν· amor enim eos oppressos tenebat; aliter Soph. Ant. 781 Ἐρως ἀνίκατε μάχαν... ὃ δ' ἔχων μέμνη — 30. θεῶν πρᾶπίδες· consilia ceterorum deorum, qui prudentia suffragia de causa rixantium deorum Iovis et Neptuni ferebant — 32. Θέμις· Themidem, quae ante Apollinem Delphis oracula edidisse credebatur (v. P. xi 9 et conf. Θέμιτες = vaticinia P. iv 54. fr. 192), hoc vaticinium edidisse Pindarus ipse finxisse videtur; Pindari vestigia postea secuti sunt Aeschylus Prom. 786 et Apollonius Rhod. iv 800 — 33. εἵνεκεν· ὅτι, quam eandem vim particulae οὐνεκα tribuerunt Hom. Od. v 218. Soph. OR. 708. Phil. 232 — 35. ἀδελ-φείοισιν· unum fratrem Neptunum intellegit; cf. I. i 18. Salebrae autem orationis, quod παρ' ἀδ. dixit tamquam non μισγομένην, sed λέχων τυχοῖσαν praecesserit, dubito utrum ferendae an emendando removendae sint — ἀλλὰ παύσατε· ex obliqua oratione ad rectam dea transit, alacri vi particulae ἀλλὰ quasi commota — 37. στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν· respicit Homericam Achillis epitheta πόδας ὠκύν et ποδάρεη et πόδας ἀργόν. Achilles autem suo patre et ceteris ducibus praestitit, quando in fatis erat, ut filius Thetidis suo patre potentior esset — 38. τὸ μὲν ἐμόν· meum consilium est, non, ut alias. meum munus — 40. Ἰωλκοῦ· hanc urbem a Peleo captam esse poeta narrat N. ii 34;

- (45) *ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς* Στρ. ε'.
Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι· 90
μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ
νεϊκέων πέταλα δις ἐγγυαλιζέτω
ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσ-
σιν δὲ Φεσπέραις ἐρατὸν
45 *λύοι κεν χαλινὸν ὕφ' ἥ-* 95
ρωι παρθενίας· - ὧς φάτο Κρονίδαις
ἐννέποισα θεά· - τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
(50) *νεῦσαν ἀθανάτοισιν· ἐπέων δὲ καρπὸς* 100
οὐ κατέφθινε· φαντὶ γὰρ - ξύν' ἀλέγειν
καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτε·
καὶ νεαρὰν ἔδει-ξαν σοφῶν 105
στόματ' ἀπείροισιν ἀρετὰν - Ἀχιλῆος·
(54) ὃ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν
50 *αἶμαξε Τηλέφον - μέλανι ραί-*
ων φόνῳ πεδίων, 110

ἰαωλικοῦ codd., *φρασίην Ἰωλικοῦ τράφην* conl. Bergk — 41. *εὐθὺς* codd.: *εὐθὺ* conl. Hermann — 42. *Νηρέος* Boeckh: *νηρέως* codd. — 44. *-θεσι* D — 45. *λύοιτ'* ἄν conl. Herwerden — *ἐννεπ.* Byz.: *ἐνεπ.* BD — 46. *ξύν'* ἄλ. conl. Hermann: *συναλ.* codd. — 47. *γάμον* D: *γάμ.* B, *γάμον* Tricl. — *ἄνακτε* Tricl.: *ἄνακτα* BD, *ἄνακτι* Kayser — *καὶ νεαρὰν* conl. Schmid: *καὶ νέαν* codd.: *αἰνείαν* τ' Bergk — 48. *στόματ' αἰοδαίσιν* conl. Hartung — *ἀχιλῆως* B, *ἀχιλλῆος* D —

ibi autem Peleus non natus, sed postquam Aegina patria pulsus fuit (v. N. v 16), commoratus esse ferebatur — 42. *Χείρωνος* Chironem, qui in vicino monte Pelio habitabat, nuptias Pelei et Thetidis conciliasse Pindarus N. iv 60 narravit, veterem, opinor, famam secutus — 43. *πέταλα*, suffragia, quod foliis oleaginis olim ea inscribebantur, unde *πεταλισμός* Syracusanorum et *ἐκφυλλοφόρησις* scriptorum Atticorum, si cui Athenis magistratus derogabatur; *νεϊκέων πέταλα* autem turbulentarum litium suffragia dicuntur, qualia tunc rixarum Iovis et Neptuni erant — 44. *μηδὲ Νηρέος* . . . *ἄμμιν ἐν διχομηνίδεσσιν δὲ* . . . *παρθενίας* rerum nexum si spectas, duorum enuntiatorum alterum alteri non adiunctum, sed subiunctum est: ne iterum Nerei filia rixarum discrimina moveat, statim proximo plenilunio mortali marito iungatur — 44. *διχομηνίδεσσιν* faustum tempus nuptiis plenilunium a Graecis habitum esse docet Eur. Iph. Aul. 717 *τίνι δ' ἐν ἡμέρᾳ γαμεῖ*; ὅταν *σελήνης εὐτυχῆς ἔλθῃ κύκλος* — 45. *λύοι*, alias vir, non feminina zonam solvere (*λύειν*) dicitur, unde Herwerdenus medium coniectura restituendum censuit — *ἐπὶ γλεφάροις νεῦσαν* praeverbium *ἐπὶ* a suo verbo *νεῦσαν* tmesi seiunctum est; cf. Ind. u. tmesis — *ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε*, quandoquidem consilio vaticinantis deae obsequebantur — 47. *καὶ* . . . *καὶ* sibi respondere videntur, quamvis modi verborum (*ἀλέγειν* et *ἔδειξαν*) diversi sint. Certe vocabula *ξυνά* et *γάμον* particula *καί* coniungi nequeunt, immo *ξυνά* vim adverbii habet — 48. *νεαρὰν* et *ἀπείροισι* eodem pertinent, quod et sapientes i. e. poetae novam (cf. N. viii 20) virtutem Achillis caneant et auditores talia facinora nondum audiverant — 50. *Τηλέφον φόνῳ* rectius I. v 42 *Telephum* ab Achille vulneratum, non occisum esse dixit; neque scio an data opera poeta errorem hoc carmine commissum postea in illo carmine correxerit. Ceterum adiectivum *ἀμπελόεν* eo spectat, quod Telephus vulneratus esse fertur *ἐμπλακεις ἀμπελίου κλήματι τὸν μηρόν* (v. schol. II. i 59) —

- γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον, Στρ. 5'.
 Ἐλέναν τ' ἔλύσατο, Τροΐας
 ἱνας ἔκταμῶν δορί, ταί
 νιν ῥύοντό ποτε μάχας ἐναριμβρότου
 ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσ- 115
 σοντα, Μέμνονός τε βίαν
 55 ὑπέρθυμον Ἑκτορά τ' ἄλ-
 λους τ' ἀριστέας· οἷς - δῶμα Φερσεφόνας
 (60) μανύων Ἀχιλεὺς, - οὗρος Αἰακιδᾶν, 120
 Αἰγιναν σφετέραν τε ῥί-ξαν πρόφαινεν.
 τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' ἀοι-δαὶ ἔλιπον, 125
 ἀλλὰ Φοι παρά τε πυρὰν τά-
 φον θ' Ἑλικώνιαι - παρθένοι
 στάν, ἐπὶ θοῇνόν τε πολύφα-μον ἔχεαν.
 (65) ἔδοξ' ἄρα καὶ ἀθανάτοισ, 130
 60 ἔσλόν γε φῶτα καὶ - φθίμενον ὕμ-
 νοις θεᾶν διδόμεν.
 τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυταί τε Στρ. 6'.

51. ἀτρεΐδ. B 1) — 53. ποτε Tricl.: ποτ' ἐκ. B D — ἐναριμ... hic desinit B — 55. Φερσ. Boeckh coll. O. xiv 21 et P. xii 2: περσ. 1) — ἀχιλεὺς Tricl.: ἀχιλλεύς D — 56. οὐδὲ Boeckh: οὐτε D — ἀοιδαί γ' ἔλ. conl. Hermann; conf. ad O. i 103 — 57. Ἑλικωνίδες conl. Hecker — 58. στάν conl. Heyne: ἔσαν codd. — ἔχεαν Schmid: ἔχεαν codd., fort. ἔχεαν — 59. ἄρα D — 60. ἔσλόν γε ex scholiis ed Rom.: ἐς λόγον γε codd. — 61. ἔχει λόγον conl. Hecker collato

51. γεφύρωσε νόστον· eadem metaphora, sed particula οἰοῖσι addita usus est Polybius i 10: ἔασι Καρχηδονίους οἰοῖν γεφυρῶσαι τὴν εἰς Ἰταλίαν ἀντοῖς διάβασιν — ἔλύσατο· medio sua hoc loco vis est, quod Helenam Achilles liberasse dicitur, non ut ipsa sua libertate frueretur, sed ut sibi et marito iusto redderetur — 53. ἱνας ἔκταμῶν. nervis excisis — ποτε tempori imperfecto ῥύοντο praeter consuetudinem addidit, ut similiter atque usu pronominiς τις v. i non semel sed aliquotiens prohibitum eum esse significaret — 54. ἐν πεδίῳ, in campo Troiano, addidit, non ut monti, in quo urbs posita erat, contrarium indicaret, sed ut quasi oculis proelia in campo depugnata cerneremus — κορύσσοντα μάχας· ad exemplum Homericum πόλεμον κορύσσων Il. B 273 — Μέμνονος βίαν· periphrastice, ut P. xi 61, hoc autem et quae sequuntur nomina locum appositionis vocabuli ἱνας obtinent — 55. σφετέραν τε ῥί-ξαν· non unam rem duobus nominibus (Αἰγιναν τε ῥί-ξαν) poeta declarasse, sed nomine ῥί-ξα proprie gentem Achillis i. e. Peleum et Aeacidam significasse videtur — 56. Musas in funere Achillis naenias canentes primus finxerat Arctinus in Aethiopide, cuius narratio respicitur Od. xxiv 60; quem locum et ipsum respicit Philostratus vit. Apoll. iv 16, Heroic. p. 323 — 57. Ἑλικώνιαι· suaviter Musas, ut amorem patriae suae significaret, Heliconias cognominavit — 58. πολύφαμον, ut πολύφατον O. i 8. N. vii 81, vocem a toto choro emissam significat — ἔχεαν, carmen fuderunt, ut χέει φωνήν Od. xix 621, φθόγγον χέειν Aesch. Sept. 73. Forma ἔχεαν si recte tradita est, littera υ vim semivocalis vel digammi habet, ut in ἀνερόν O. xiii 81.

59. a naeniis herois ad laudationem viri nuper mortui transit, ut sub finem carminis ad victorem praesentem redeat — 60. ὕμνοις θεᾶν διδόμεν, ut eum praedicent, vel ut Pindarica metaphora (v. N. x 26) utar, ut eum praedicando sulcos ducant — 61. τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον· quod diis placuit, ut fortes viros etiam

- Μοισαῖον ἄρμα Νικοκλῆος*
μνᾶμα πυγμαίου κελαδῆ- 135
σαι. γεραίρετέ νιν, ὃς Ἴσθμιον ἂν νάπος
- (69) *Δωρίων ἔλαχεν σελί-*
νων· ἐπεὶ περικτίονας
 65 *ἐνίκασε δὴ ποτε καὶ*
κεῖνος ἄνδρας ἀφύκ-τω χειρὶ κλονέων. 140
τὸν μὲν οὐ κατελέγ-χει κριτοῦ γενεᾶ
πατραδελφεοῦ· ἀλίκων - τῷ τις ἄβρὸν 145
ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάν-δρω πλεκέτω
μυρσίνας στέφανον· ἐπεὶ νιν
Ἀλκαθόου τ' ἀγῶν - σὺν τύχῃ
- (75) *ἐν Ἐπιδαύρῳ τε πρὶν ἔδεκ-το νεότας·* 150
τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει·
 70 *ἦβαν γὰρ οὐκ ἄπει-ρον ὑπὸ χει-*
ᾷ καλῶν δάμασεν.

Eur. fr. 208 — 63. γεραίρετε coni. Bothe: γεραίρεται D — ἂν νάπος coni. Hermann: ἀνάπος D, ἂν πέδον Tricl. — 65. κείνος codd. — ἀφύκτω Tricl.: ἀφύκτε D — χειρὶ Tricl.: χειρὶ D — τὸν μὲν Tricl.: τὸ μὲν D — γενεᾶ Tricl.: γενεᾶν D; fort. κριτὸς γενεᾶ — 67. ἀλκαθόου Tricl.: ἀλκάθου D — 68. ἐν Tricl.: εἰ D — πρὶν ἔδεκτο νεότας coni. Bergk: νεότας πρὶν ἔδεκτο codd., νεότας δέκετο πρὶν coni. Hermann — 69. παρέχει Tricl.: παρέχειν D — 70. χειᾶ (sine πω) Tricl.: χία (vel χόα potius) πω D.

mortuos carminibus dearum, Musarum, ornarent, hoc cadit etiam in hoc tempus; cf. O. II 24. P. I 35 — 62. *Μοισαῖον ἄρμα*, de Musis curru vehentibus, unde soluta oratio pedestris dicta est, vide I. II 1 et O. VI 22 — *Νικοκλῆος*, patrui (*πατραδελφεοῦ*) Cleandri, ut ex v. 65 apparet; eum paulo ante in pugna navali apud Mycalen cecidisse sunt qui ex comparatione cum Achille coniciant — 63. *μνᾶμα*, monumentum sepulcrum, ut epigrammata in honorem mortuorum *ἐπιθύμβια* *ἔπεα* audiunt — 64. *Δωρίων*, quod Corinthii, qui ludos Isthmicos administrabant, Dores erant et Pindarus Doribus blandiendi occasionem, ut a quibus salutem patriae magis quam ab Atheniensibus Ionibus speraret, arripuit — *περικτίονας*, qui ludorum Isthmicorum participes erant et etiam N. IV 44 *ἀμφικτίονες* audiunt — 65. *καὶ κείνος ἀνὴρ*: Nicocles, ut olim Achilles — 65. *κατελέγει*, non dedecore patrum afficit patruelis, ut qui virtute eum aemuletur; cf. N. III 15. I. III 14; melius autem haec sententia exprimeretur, si patruelis potius quam patruus epitheto *κριτοῦ* ornaretur — 67. *μυρσίνας στέφανον*, hinc elucet ludis Megarensibus (*Ἀλκαθόου ἀγῶνι*) et Epidauriis coronam myrteam mercedem victori datam esse, quamvis nihil de hac re memoriae traditum invenerim; bene autem huic rei convenit, quod vere incipiente ludi Megarenses fieri traduntur; v. Prol. xc — *σὺν τύχῃ*, cum felici eventu; cf. N. VI 28 — 69. *παρέχει*, promptum est, decet, quae neutralis vis verbi *παρέχειν* non solum a poetis, ut Eur. El. 1080, sed etiam a scriptoribus, ut saepe ab Herodoto usurpata est — 70. constr. *ἄπειρον καλῶν δάμασεν* similiter atque *δαμαλίσσειν* P. V 121 translata vim perdendi habere videtur; nam qui in latibulis exsors rerum honestarum degit, is vitam quasi corrumpit; similem sententiam habes O. I 85.

FRAGMENTA

CARMINUM DEPERDITORUM.

I. ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

1 [4].

ἰ ὠ - ὦ ἰ ὠ - - ἰ ὠ - - ἰ ὠ -
 - ἰ ὠ - ὦ ἰ ὠ - -
 - ἰ ὠ - ὠ -
 ἰ ὠ - - ἰ ὠ - ἰ ὠ ὠ
 5 ἰ ὠ - ὠ ἰ ὠ - -
 ἰ ὠ - ὠ - ἰ ὠ - - ἰ ὠ - ἰ ὠ -
 - ἰ ὠ - - ἰ ὠ - ὠ -
 - ἰ ὠ - ὠ ἰ ὠ - -

Κλεινὸς Αἰακοῦ λόγος, κλεινὰ δὲ καὶ ναυσικλυτὸς
Αἴγινα· σὺν θεῶν δέ νιν αἶσα
Τλλου τε καὶ Αἰγυμιοῦ
Δωριεὺς ἐλθὼν στρατὸς ἐκ-τίσσατο·

6 τῶν μὲν ὑπὸ στάθμα νέμονται,
 οὐ θέμιν οὐδὲ δίκαν ξείνων ὑπερβαίνοντες· οἱ-οι δ' ἀρετὰν
 δελφῖνες ἐν πόντῳ, ταμίαι τε σοφοὶ
Μοισᾶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων.

Fragmentorum numeri sunt editionis Bergkianae quartae, Lips. 1878; numeri uncinis inclusi editionis Boeckhianae sunt. In generibus carminum ordinandis indicem Pindari librorum Prol. ci. secuti sumus.

Fr. 1 est initium Isthm. ix, exstat in ultimo folio Pindarici cod. *D* — v. 2. θεῶν coni. Boeckh: θεῶ *D* — 3 sq. cf. Prol. cxxiii — 4. ἐκτίσσατο Hermann: ἐκτίσατο *D* — 5. τῶν μὲν coni. Hermann: τὰ μὲν *D* — 7. δελφῖνες cf. P. iv 17. N. vi 63 — 8. Μοισᾶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων cf. O. xi 19.

6.

Apollon. Dysc. de synt. II 21 p. 156: ἀποροῦσι, πῶς ὃν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν, καὶ Σισύφου παρτίστησιν . . . τί γὰρ τὸ ἐμποδῶν τὴν ᾧ ἀντι-
νυμίαν κτητικὴν ὑπάρχειν μεταλαμβάνεσθαι τε εἰς τὸ αὐτῆς ἐκέλοντο τῷ
αὐτῆς παιδί, ὃν καὶ Ἀθαμαντιάδην εἶπεν.

7 [2].

— — — — —

ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν.

8 [3].

Eustath. Od. p. 1715, 63: ὅτι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον κατὰ γένος εἰρησθαι
οὐδέτερον, ὥς ἐμφαίνει Πίνδαρος ἐν Ἰσθμιονίκαις εἰπὼν τρία κράτα,
ἦτοι κράτα.

9.

Servius in Verg. Georg. I 31: Pindarus ἐν τοῖς Ἰσθμίοις γαμβρός
ἀντὶ τοῦ νυμφίου dixit.

10.

— — — — —

Ἐλπίσιν ἀθανάταις ἀρμῷ φέρονται.

11.

Οὐ ψεῦδος ἐρίζω.

12.

Ἐνίκησαν οἱ . .

mentum ad originem ludorum Isthmicorum spectat, de qua v. schol. Pind. p. 514:
χορεύουσαι τοῖνυν ποτὲ αἱ Νηρείδες ἐπεφάνησαν τῷ Σισύφῳ καὶ ἐκέλευσαν εἰς
τιμὴν τοῦ Μελικέρτου ἄγειν τὰ Ἰσθμια. De Inone inter Nereides recepta v. O.
II 32. P. XI 2.

Fr. 6 pertinet ad fr. 5; recte grammatici ᾧ vel οἱ non ad Sisyphum, sed
ad matrem Melicertae, cuius mentio antea facta esse videtur, rettulerunt. Eius
filium Melicertem Ἀθαμαντιάδαν poeta dixit, quod Athamas eius pater erat;
cf. Prol. cxxvii.

De primis ludis Isthmiis refert Dio or. cxxvii p. 107 ed. Reiske: καὶ γὰρ
τοὶ καὶ ἀγῶνα πρῶτον ἐνταῦθα τεθῆναι φασιν ὑπὸ τῶν δύο θεῶν (Ποσειδῶνος
καὶ Ἥλιου), καὶ νικῆσαι Κάστορα μὲν στάδιον, Κάλαιν δὲ διανύον· καὶ γὰρ Κά-
λαῖν φασὶ δραμεῖν ἀπεχόμενον τοῦ πέτεσθαι. δεῖ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ περ
ἠρξάμεθα, ἀθλοφόρους τε λεχθῆναι καὶ νικηφόρους. Ὀρφεὺς κιθάρα, Ἡρακλῆς
παρμύχιον, Πηνελόπεια Πολυδεύκης, Πάλην Πηλεὺς, δίσκον Τελαμών, ἐνόπλιον Θη-
σεύς. ἐτέθη δὲ καὶ ἵππων ἀγῶν, καὶ ἐνίκαι κέληται μὲν Φαέθων, τεθρίπῳ δὲ
Νηλεὺς. ἐγένετο δὲ καὶ νεῶν ἀμίλλα, καὶ Ἀργῶ ἐνίκαι· καὶ μετὰ ταῦτα οὐκ ἔπλευ-
σεν, ἀλλ' αὐτὴν ἀνέθηκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα τῷ Ποσειδῶνι. Sed quamvis haec
iis, quae de primis ludis Olympicis ab Hercule institutis Pindarus O. x cecinit,
similia sint, tamen non a Pindaro profecta esse videntur sed ab otioso aliquo
sophista, qui Argonautarum fabulas cum Isthmicorum ludorum origine coniunxit.

Fr. 7. Apoll. Dysc. de pron. p. 388 A: ἔτι καὶ ἡ νῖν τάσσεται ἐπὶ πλήθονος·
ὅστις . . νιν. Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις — ἐξεκύλισε coni. Bekker: ἐξεκυσίσθη cod.

Fr. 8. vocabulo κρατί praeterea usus est Pind. P. I 8. xii 14.

Fr. 10—28 Eustath. Prol. Pind.; locos, unde hauserit, quamvis non indica-
verit, tamen ex pleno codice epiniciorum pleraque eum sumpsisse, inde merito
Bergkii collegit, quod non alios libros praeter epinicia Eustathius afferre solet.

13.

Ἴππον κρατησίποδα.

14.

Δία εὐρύζυγον.

15.

Ἐρισφάραγος πόσις Ἥρας ἔσται.

16.

Κρατησιβίαν χερσί.

17.

Ἀρμασιδούπους.

18.

Ἐλασίχθονα Ποσειδῶνα.

19. 20.

Ἀγῶνα μνασιστέφανον — Μναστήρα στεφάνων.

21.

Eust. Prol. Pind. 26: *Λιτὴν δὲ Ἡώ, τὴν εὐκταίαν καὶ ὡς ἂν τις Ὀμηρικῶς εἴποι πολὺλλιστον, εἴτε καθ' ἑτερόν τινα τρὶλίστον.*

22.

Τόσσαι καλῶν, ἥγουν ἐπιτυχεῖν.

23. 24.

Ἀμεύσεσθαι Νάξιον Τίσανδρον — Ἀμενσιεπῇ φροντίδα.

25. 26. 27.

Πέδοικος — Πέδα στόμα φλέγει — Πεδασχεῖν

28.

Eust. Prol. Pind. 26: *Ἀκασκᾶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἡσύχως, ὅθεν ἴσως καὶ ὁ παρ' Ὀμήρῳ ἀκάκητα.*

[28 B]

. . ἔπεα . .

. . εὐκλεᾶ θέμις <φέρειν>

Fr. 13 spectare videtur ad P. x 16 *κρατησίποδα Φρικίαν*, cum nonnulli ex scholiastis *Φρικίαν* nomen equi esse putarent.

Fr. 15 plene servavit Et. M. 166, 53 sine nomine auctoris; Eustath. et in Prol. Pind. 16 et in comment. Od. 1636, 8 solum *ἐρισφάραγον* idque Pindari nomine addito commemoravit — *ἔσσεται* con. Bergk probabiliter.

Fr. 19. 20. *μνησιστ.* et *μνηστ.* Eust., correxit Schneidewin.

Fr. 23. huc pertinet glossa Hesychii *ἀμεύσασθαι· διελθεῖν* (*παρελθεῖν* con. Bergk), *περαιώσασθαι*.

Fr. 24. huc pertinet glossa Hesych. et Et. M. 82, 16: *ἀμενσιεπής· διαλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις.*

Fr. 28. Pindarum P. iv 156 *ἀκασκᾶ* pro tradita lectione *ἀκᾶ* scripsisse olim con. Bergk.

Fr. 28 B = Fr. mel. adesp. 34 Hill.; ex pap. Aegyptio primus edidit Pin-

ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος,
 5 ἢ τὰν Διωνύσου πολυγαθέα τιμάν,
 ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν . . .

* * *

Πρῶτον μὲν εὐβουλον Θέμιν οὐρανίαν Στρ.
 χρυσέαισιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγᾶν
 Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν
 ἄγον Οὐλύμπου. λιπαρὰν καθ' ὁδόν,
 5 σωτήρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
 ἃ δὲ τὰς χρυσάμπνυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀλαθείας Ὠρας.

31 [7].

Aristides II 142 Dind.: Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποίησατο, ὥστε ἐν Διὸς γάμῳ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς φησιν, ἐρομένου τοῦ Διός, εἴ του δέοιντο, αἰτῆσαι ποιήσασθαι τινὰς αὐτῷ θεοὺς, οὔτινες τὰ μεγάλα ταῦτ' ἔργα καὶ πᾶσάν γε δὴ τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ μουσικῇ — Choricus p. 305 ed. Boisson., p. 3 ed. Foerster: ἐποίησε Πίνδαρος καὶ θεοὺς ὀκνοῦντας ὑμῆσαι τὰς τοῦ Διὸς εἰς ἀνθρώπους φιλοτιμίας. ἐδόκει γὰρ οἶμαι τῷ ποιητῇ τοῦτο εἶναι μέγιστον ἐγκώμιον τοῦ θεοῦ, εἰ μηδεὶς τῶν Ὀλυμπίων αὐτὸν ἐγκωμιάσαι τολμήσαι. τοιγαροῦν καθῆστο μὲν ὁ Ζεὺς τῷ Πινδάρῳ τὸ πᾶν ἄρτι κοσμήσας, παρήσαν δὲ οἱ θεοὶ σιωπῇ τεθηπότες τὴν ἀγλαίαν τῶν ὀρωμένων, ἐρομένου δὲ τοῦ Διός, εἴπερ ἄλλον του δέοιντο, ἔν ἔφασαν οἱ θεοὶ τοῖς ἐκείνου δημιουργήμασι λείπειν, ὅτι μηδένα προήγαγεν ἀναβαλίνοντα ταῖς εὐφημαῖς ἄχρι τοῦ μέτρου τῶν τελουμένων.

32 [8].

τοῦ θεοῦ

ἄκουσε Κάδμος μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένον.

τησεν ὡς ἄμουσον ὄντα . . . σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος: Ἰσμνὸν κτλ. Carminis principium exhibet etiam schol. Pind. N. x 1. — De Ismeno Melia Hercule Harmonia conf. P. xi in.

Fr. 30. Clem. Alex. Strom. v 731: Πίνδαρος δὲ ἀντικρὺς καὶ σωτήρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα σωτήρα δίκαιον, ἐρμηνεύων ὡς πῶς Πρῶτον κτλ. Ex eodem hymno fr. 30 atque fr. 29 petitum esse metri aequalitas docet; videtur autem poeta ex multifaria materie hymni Thebani nuptias Cadmi et Harmoniae elegisse, unde fr. 29 et fr. 30 maiore intervallo discreta fuisse puto. — 2. ἵπποισιν codd. — παγᾶν Boeckh: πάγον codd. — 4. Ὀλ. codd. — λιπαρὰν καθ' ὁδόν· cf. O. II 77 Διὸς ὁδόν — 5. ἔμμεν Heyne: ἔμμεναι codd. — 6. ἀλαθείας Ὠρας collata Hesychii glossa ἀλαθείας Ὠρας Boeckh: ἀγαθὰ σωτήρας Clem. De Themide matre Horarum v. Hes. theog. 901 et Pind. O. xiii 6.

Fr. 32. Aristid. II 383 Dind.: ἐν τοῖς Ὕμνοις διεξιὼν (Πίνδαρος) περὶ τῶν ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ συμβαινόντων παθημάτων τοῖς ἀνθρώποις (fort. θεοῖς καὶ ἀνθρώποις) καὶ τῆς μεταβολῆς τὸν Κάδμον φησὶν ἀκοῦσαι τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου, Plut. de Pyth. orac. 6: ὁ δὲ Πίνδαρος ἀκοῦσαι φησὶ τοῦ θεοῦ τὸν Κάδμον μουσικὰν ὀρθὰν, οὐχ ἡδέϊαν οὐδὲ τραφεράν οὐδ' ἐπιεκλασμένην τοῖς μέλεσιν. Idem de anim. procr. 33: Πίνδαρος τοῦ θεοῦ φησὶν ἐπακοῦσαι μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου τὸν Κάδμον. Orationem rectam et metrum ad exemplar fr. 172 restit. Boeckh — Spectat hoc carmen Pindarus ipse P. III 91 (cf. N. v 25 ss.). Sumpta sunt fr. 32 et 33 ex epodo carminis. Eodem pertinere videtur fr. 178.

33 [133].

ἄνακτα τὸν πάντων ὑπερβάλλοντα Χρόνον μακάρων.

34 [9]. $\begin{smallmatrix} \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown \\ \text{X} & \text{X} & \text{X} & \text{X} \end{smallmatrix}$

ὃς καὶ τυπεὶς ἀγνώ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.

35 [10].

κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χειρσίν, ἄναξ.

EIS AMMONA.

36 [11].

Ἀμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

EIS ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΝ.

37 [12].

Πότνια θεσμοφόρε χρυσανίου

EIS ΤΥΧΗΝ.

38 [16].

ἐν ἔργμασιν δὲ νικᾷ τύχα οὐ σθένος.

39. 40. 41 [14. 15. 13].

Paus. iv 30, 6: ἦσε δὲ καὶ ὕστερον Πίνδαρος ἄλλα τε ἐς τὴν Τύχην καὶ δὴ καὶ φερέπολιν ἀνεκάλεσεν αὐτήν· quod idem spectat Plut. de fort. Rom. 10 — Plut. de fort. Rom. 4: οὐ μὲν γὰρ ἀπευθῆς (ἀπειθῆς

Fr. 33. Plut. Quaest. Plat. viii 4: Πίνδαρος ἔοικεν. οὐ φαύλως ὑπονοῶν εἰπεῖν· ἄνα τὸν πάντων κτλ. Versum huc revocavit Bergk — ἄνα codd., ἄνακτα rest. Heyne. De Chrono deo cf. O. x 53.

Fr. 34. Hephaest. p. 96 Gaisf.²: τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον· ὃς καὶ κτλ. sine poetae nomine. Versum Hephaestionis ex coniunctis primo versu et principio alterius conflatum esse suspicatus est Bergk; mihi ex epodo sumptus esse videtur. De Minerva ex capite Iovis procreata conf. O. vii 35.

Fr. 35. Heph. p. 96 Gaisf.² sine poetae nomine. Verba fecit poeta de Titanibus; cf. P. iv 291; metrum idem est atque primi versus strophae.

Fr. 36. Schol. Pind. P. ix 89: Ἀμμων Ὀλύμπου δεσπ., φησί scil. Πίνδαρος. Respicit Paus. ix 16, 1: οὐ πόρρω δὲ ἐστὶ ναὸς Ἀμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δὲ ἐστὶν ἔργον· ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐς Ἀμμωνίους τῷ Ἀμμωνι ὕμνον. καὶ οὗτος καὶ ἐς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγον τῷ Ἀμμωνι ἀνέθηκεν. Hunc ad hymnum Iovis Ammonii Bergkii fragm. adesp. 84 = 33 Hill., ab Hippolyto adv. haeret. v 96 servatum, revocat; ad eundem hymnum Pind. fr. 201 et 232 rettulit Hartung.

Fr. 37. Vita Pind. A, Prol. c 17. Paus. ix 23, 2: Πίνδαρος . . . ὕμνον ἦσεν ἐς Περσεφόνην . . . ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Ἄιδην εἰσὶν ἐπικλήσεις καὶ ὁ χρυσάνιος, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς Κόρης τῇ ἀρπαγῇ — χρυσανίου scil. Ἄιδου rest. Boeckh collato Paus. l. 1.: χρυσάνιον cod.

Fr. 38. Aristid. ii 334 Dind.: κἀνταῦθα τὸ τοῦ Πινδάρου κρατεῖ· πάντῳ γὰρ μετ' ἀληθείας τοῦτ' ἐκείνος ὕμνησεν· ἐν ἔργμασι κτλ. Idem ii 36 sine poetae nomine. Alia ex hymno in Fortunam suppeditant fr. 39—41; praeterea confer Pind. O. xii — ἔργμασι: v. l. ᾄσματι et ἄρμασι.

coni. Reiske, fort. ἀσταθής) κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα
πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφὴ καὶ Προμηθείας θυ-
γάτηρ, ὥς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν — Paus. vii 26, 8: ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου
τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ φῶβῃ, καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην
καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς τι ἰσχύειν.

42 [171].

∷ ∷ — — ∷ ∷ — — ∷ ∷ —
 ∷ ∷ — — ∷ ∷ — ∷ —
 ∷ ∷ — — ∷ ∷ — — ∷ ∷ — — ∷ ∷ — —
 ∷ ∷ — ∷ — — ∷ ∷ — ∷ — —
 5 ∷ ∷ — — ∷ ∷ — — ∷ ∷ — —

Ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν, τίς φέρεται
 μόχθος ἄμμιν. τοῦτό γέ τοι φερέω·
 καλῶν μὲν ὧν μοῖραν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρῆ παντὶ λαφῷ
 δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἅτα
 5 προστύχῃ, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν.

43 [173].

∷ ∷ — — ∷ ∷ — — ∷ ∷ — ∷ —
 ∷ ∷ — — ∷ ∷ — ∷ — —
 ∷ ∷ — ∷ — — ∷ ∷ —
 5 ∷ ∷ — — ∷ ∷ —

ὦ τέκνον,
 ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον
 προσφέρων πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει·
 τῷ παρεόντι δ' ἐπαινήσας ἑκὼν
 5 ἄλλοι' ἄλλοιτα φρόνει.

44 [23].

∷ ∷ — — ∷ ∷ — — ∷ ∷ — ∷ —

Ὁργγίους δ' εὗρεν ὅπου νάσθησαν ἐς αἰπύ.

Fr. 42. Stob. Floril. cix 1: Πινδάρου ὕμνων· ἀλλοτρίοισι κτλ. Praecepta
esse Amphiarai Amphilocho filio data perspexit Bergk — 1. fort. πρόφαι· εἰ
τις — 4. ἀνθρώποισι Hermann: ἀνθρώποις codd. — θεόσδοτος Stephanus:
ἀθεόσδοτος codd. — 5. προστύχοι v. l. — σκότει coni. Grotius: σκόπει codd.,
σκότω Schneidewin — Huc fr. 180—182 revocavit Schneidewin.

Fr. 43. Athen. xii 513 C: τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παλαιῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί
(i. e. Amphiarai): ὦ τέκνον κτλ. Plut. de solert. anim. 27: τῶν δὲ πολυπόδων
τῆς χροᾶς τὴν ἀμειψιν ὃ τε Πίνδαρος περιβόητον πεποίηκεν εἰπών· Ποντίου κτλ.
Idem Quaest. nat. 19. Lucian de salt. 67. Fragmenta 42 et 43 eiusdem esse ar-
gumenti probavit Bergk — Pindarum vestigia legisse Boeckhius intellexit epici
carminis fortasse Thebaidis, cuius Ath. vii 317 a servavit hos versus: Πουλύ-
ποδός μοι, τέκνον, ἔχων νόον, Ἀμφίλοχ' ἦρως, | τοῖσιν ἐφαρμόζον, τῶν κεν κατὰ
δῆμον ἔκηται — 4. τὸ παρεὼν δ' ἐπαινήσας v. l. ap. Athen.

Fr. 44. Schol. Stat. Theb. ii 85; in restituendis verbis corruptis et difficile
sanandis Weberum secutus sum.

45 [20].

Bekk. An. gr. 80: Ἀρχαιέστερον Πίνδαρος Ὕμνοις.

46 [21].

Bekk. An. gr. 339: Ἀγρίος ἔλαιος, ἦν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν, ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὕμνοις.

47 [18].

Et. M. 821. 59. Gud. 578. 42: Πίνδαρος δὲ ἐν Ὕμνοις· ἐρίφων μέθ' ὁμήρεον (μεθομήρεα susp. Bergk), οἷον ὁμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευόμενον.

48 [17].

Aristid. II 168 Dind.: Οὐκοῦν πρὶν τινα τῶν ἀντιπάλων ἐλεῖν, ἕνα τῶν φίλων θηρεύσας ἄγεις, καὶ πέπονθας ταῦτόν τῳ Πινδάρῳ Πηλεΐ, ὃς τῆς τε θήρας διήμαρτε καὶ τὸν Εὐρυτίωνα φίλτατον ὄντα ἐαυτῷ προσδιέφθειρεν. Schol. t. III p. 463 ed. Dind.: ἐν Ὕμνοις μέμνηται Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα, τὸν Ἴρου τοῦ Ἀκτορος παῖδα, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεΐς.

49 [19].

Schol. Pind. P. IV 288: ταύτην δὲ (Φρῆξου μητριαν) ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν Ὕμνοις Δημοδίκην (Δαμοδίκαν corr. Boeckh) φησίν.

50 [22].

Quintil. VIII 3. 71: Exquisitam vero figuram huius rei deprendisse apud principem lyricorum Pindarum videor in libro, quem inscripsit Ὕμνους. Is namque Herculis impetum adversus Meropas, qui in insula Coo dicuntur habitasse, non igni nec ventis nec mari sed fulmini dicit similem fuisse, ut illa minora, hoc par esset. Huc pertinet fr. 51; eandem fabulam respicit Pind. N. IV 26. I. VI 31. Praeterea conferre iuvat fr. 172.

51.

Strab. VII p. 91 ed. Kram.: εἴπερ, ὥς φησιν ἐν τοῖς Ὕμνοις Πίνδαρος, οἱ μεθ' Ἡρακλέους ἐκ Τροίας πλεόντες διὰ παρθένιον Ἑλλας πορθμόν, ἐπεὶ τῷ Μυρτώῳ συνῆψαν, εἰς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν Ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος.

51. In Strabonis verbis qui latent versus sic restituere conatus est Schneidewin Beitr. z. Krit. d. PLG. p. 82:

οἱ δὲ μεθ' Ἡρακλέος
ἐκ Τρωϊας πλεῦντες διὰ παρθένιον
Ἑλλας πόρον ἰρὸν ἐπεὶ τάχα Μυρτώῳ συνῆψαν,
ἀμφιρόταν ἐς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν
ἀντιπνεύσαντος Ζεφύρου.

Scholion Aristoph. Plut. 9 ab editore Aldinae suppositum: Καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πινδίου τρίποδος διαφορῶς ἰστορούμενα ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου ὕμνοις ἐκκαιρῶς ἡμῖν διελλήπεται. Haec non ad hymnos, sed ad epinics. O. IX 33 spectare Bergkianus recte existimavit — Inter hymnos referenda sunt fr. 101. 102.

III.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΥΘΙΟΝ.

52 [24].

100 0 - 0 00 0 -
 1 0 00 0 - 100 0 - 0 0 -

*Ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον
μοιριᾶν περὶ τι-μᾶν ἀπολωλέναι.*

53 [25].

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840.

Χρύσσαι δ' ἐξύπερθ' αἰετοῦ
ᾄδον Κηληδόνες.

54 [27].

Paus. x 16, 2: τὸν δὲ ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλὸν λίθου πεποιημένον λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ γῆς πάσης αὐτοὶ τε λέγουσιν οἱ Δελφοί, καὶ ἐν ᾧδῃ τινι Πίνδαρος ὁμολογοῦντά σφισιν ἐποίησεν — Strab. ix p. 419: καὶ ἐκάλεισεν τῆς γῆς ὀμφαλόν, προσελάσαντες καὶ μῦθον, ὃν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπέσσειεν ἐνταῦθα οἱ αἰετοὶ τοῖς ἀφρεθίνεσσι ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς. Cf. P. iv 4.

55 [28].

Schol. Aesch. Eum. 2: Πίνδαρός φησι πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθοῦς τὸν Ἀπόλλωνα, διὸ καὶ ταρταρῶσαι αὐτὸν ἐξήτει ἡ Γῆ.

56.

Himer. or. III 1: Χαῖρε φίλον φάος χαρίεντι μειδιῶν προσώπῳ· μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιθυμίαν προσάσσομαι, ἥδεῖας μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς (fort. αὐτός) τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποιήσῃ, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανειώσωμαι, ὅποιος Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. — Idem or. XIII 7: τὰ δὲ σὰν ἄνδρ' ἔδον καὶ αὐτῷ τῷ Μουσηγέτῃ εἰκάζεσθαι, οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφῶ καὶ Πίνδαρος

Fr. 52—56 paeanis Apollinis Pythii sunt Delphis facti, cuius etiam fr. 286 esse docuit Luebbert de ludis Pythiis Sicyoniis p. 8.

Fr. 52. Schol. Pind. N. vii 94: ἀπολογεσθαι βούλεται (Πίνδαρος) περὶ τοῦ Νεοπτόλεμον θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινῆτας· ἐκείνοι γὰρ ᾔνωτον τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφον Δελφοῖς τὸν παῖδαν ἔφη· ἀμφιπόλοισι... ἀπολωλέναι. Respicit schol. N. vii 150 — μοιριᾶν Boeckh, μοριᾶν vulgo — recta oratione haud scio an poeta ipse usus sit; ceterum conf. N. vii arg.

Fr. 53. Paus. x 5, 12: τὰ ἐς τὰς ὁδοὺς τὰς χρυσᾶς, & δὴ Πίνδαρος ἦσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ (Delphico). χρύσειαι κτλ. Galen t. xviii, pars 1, pag. 519 ed. Kühne: καὶ οἱ Πίνδαρος φησιν ἐν τοῖς παισὶν (ταῖς Πλειάδων vulgo): χρυσοῦσ' δ' ὅς ὑπερερα αἰετοῦ ἄειδον κληθδόνες respicit Athen. vii 290 E — ἐξ ὑπερβ' αἰετοῦ Bergk: ἐξ ὑπερέτου aut ἐξ ὑπαρέτου Paus., δξύπτερα αἰετοῦ Gal., ἐξ ὑπέρ αἰετοῦ Schneidewin Philol. v 366. 438 s. — Κηληθδόνες Bergk collato Ath. 290 E: κηληθμονες Paus., κληθδόνες Gal.; non integra verba poetae relata esse metrum paeonicum turbatum arguit.

ἐν ᾧδῃ κόμη τε χρυσῇ καὶ λύραις (fort. λύρα) κοσμήσαντες, κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσι, Μούσαις Χάρισι τε ὁμοῦ συγχορεύονται. — Huc pertinet etiam Menander Rhet. gr. III 437 Sp.: προὔλαβε δὲ καὶ Πίνδαρος ὕμνους γράφων εἰς τὸν θεὸν ἀξίους τῆς ἐκείνου λύρας.

57 [29].

Δωδωναῖε μεγάσ-θενες, ἀριστότεχνα πάτερ.

58 [30].

Schol. ad Soph. Trach. 172: Εὐριπίδης τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτάς (Πελειάδας), οἱ δὲ δύο καὶ τὴν μὲν εἰς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἀμμωνος χρηστήριον, τὴν <δὲ> περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος Παιᾶσιν.

59 [31].

Strab. VII 328: πότερον δὲ χρῆ λέγειν Ἑλλούς, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλούς, ὡς ὑπονοοῦσιν παρ' Ὀμήρῳ κεῖσθαι, ἢ γραφῇ ἀμφίβολος οὕσα οὐκ ἔα διίσχυρίζεσθαι. Schol. Hom. II 234. Et. M. 709, 38: Πίνδαρος Ἑλλοί χωρὶς τοῦ σ.

60 [32].

Strab. VII 328: οἱ τραγικοί τε καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασιν τὴν Δωδώνην.

61 [33].

Τί δ' ἔλπει σοφίαν - ἔμμεν, ἄ τ' ὀλίγον.

ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἰσχύει;

οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως τὰ θεῶν βουλευμάτων ἔρευνά-

σει βροτέα φρενὶ θνατῆς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφν.

Τί δ' ἔλπει σοφίαν - ἔμμεν, ἄ τ' ὀλίγον.

ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἰσχύει;

οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως τὰ θεῶν βουλευμάτων ἔρευνά-

σει βροτέα φρενὶ θνατῆς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφν.

62 [34].

Schol. Apoll. Rhod. I 1086: εἰληφε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκυνόνων παρὰ Πινδάρου ἐκ Παιάνων. εὐλίγως δὲ ὅσων εἶπε τὴν ἀλκυνόος φωνήν ὑπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὡς φησι Πίνδαρος.

Fr. 57. Dio Chrys. or. XII 41, p. 416 R.: οὐδὲ θεοῖς πᾶσι δυνατόν ἢ μόνῳ τούτῳ σχεδὸν ὃν πάνν καλῶς ποιητὴς προσεῖπεν ἕτερος Δωδωναῖε κτλ. Pindari nomen addit Plut. Praec. reip. ger. 13: ὁ δὲ πολιτικός ἀριστοτέχνας τις ὢν κατὰ Πίνδαρον καὶ δημιουργὸς εὐνομίας καὶ δίκας, Idem De ser. num. vind. 4: καὶ Πίνδαρος ἐμαρτύρησεν ἀριστοτέχνην ἀνακαλούμενος τὸν ἄρχοντα καὶ κύριον πάντων θεῶν, ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν. Respiciunt Plut. de fac. in orb. lun. 13, adv. Stoic. 14, Quaest. symp. I 2, 5, Clem. Alex. Strom. V 710, Euseb. Praep. ev. XIII 675 B, Epiphani. adv. haer. 64, 36.

Fr. 61. Stob. Ecl. phys. II 1, 8: Πινδάρου παιάνων τί δ' ἔλπει κτλ. Eadem sed minus integra afferunt Clem. Alex. Strom. V 726 et Euseb. Praep. ev. XIII 688 B — 1. ἔμμεναι Boeckh, εἶναι vulgo — ἄ τ' ὀλίγον coni. Boeckh: ἄ ὀλίγον τοι Clem. et Eus. — 3. ἐρευνάσει Boeckh: ἐρευνῆσαι vulgo.

63 [35].

Tzetzēs ad Lycophr. 440: οἱ μάντιες οἱ γνήσιοι οἱ ἐθάδες τοῦ ἐν Ἀηραίοις (Ἀηραίοις codd., em. Müller), τόπῳ Ἀβδήρων, τιμωμένον Ἀπόλλωνος, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν.

64. 65 [34. 37].

Plut. de mus. 15: Πίνδαρος δ' ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ Ἀύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδασθῆναι — Aelian Var. hist. xii 36: Ὅμηρος μὲν ἕξ λέγει ἄρρενας καὶ τοσαύτας κόρας (Ω 604), Ἀἴσος δὲ δις ἐπτά λέγει, Ἡσίοδος δὲ ἐννέα καὶ δέκα . . . Ἀλκμᾶν δέκα φησὶ, Μῆνεργμος εἴκοσι, καὶ Πίνδαρος τοσοῦτους (scil. liberos Niobae). Gellius Noct. Att. xx 7: Homerus pueros puellasque eius (scil. Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos. Conf. Radke Lysimachi Alexandrini fr. 72.

66. 67. 68. 69. 70 [38. 40. 41. 42. 39].

Ammonius 70: Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Αἰδύμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου φησὶν, καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσειον εἰς Ἰσμήνιον ἱερόν (sic Koene, πρῶτον vulgo) — Schol. Pind. O. i 26: περὶ δὲ τῆς Δωριετὶ ἁρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν ὅτι Δώριον μέλος σεμνότερόν ἐστιν — Schol. Pind. O. ii 70: ἐν δὲ τοῖς Παιᾶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησιμοῦ τοῦ ἐκπεσόντος Λαῖω, καθὰ καὶ Μνασέας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν γράφει· Λαῖς Λαβδακίδῃ ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων. — Schol. Pind. P. vi 4: ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται — Schol. Pind. P. xii 45: ἐν γὰρ τῷ Κηφισσῷ οἱ ἀύλητικοὶ κάλαμοι φύονται· εἴρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ ἀύλητικῆς.

IV.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

71 [43].

Schol. Pind. O. xiii 25: ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὐρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ ἐν Κορίνθῳ.

72 [44].

ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἐπεχ' ἄλλοτριᾷ
Ῥαρίων.

73 [52].

Strab. ix 404: καὶ ἡ Ἦρα δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαίδος· ὅπου δὲ Ἰριεύς μεμύθευται καὶ ἡ τοῦ Ὠρίωνος γένεσις, ἣν φησὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Διθυράμβοις. Hygin. Astron. ii 34: Aristo-

Fr. 72. Et. M. 460, 35: Πίνδαρος διθυράμβων πρώτῳ· ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἐπ' ἄλλοτριᾷ. Cram. An. Ox. iii 89, 29, plenius Idem iv 191, 7.

- πολύβατον οὔτ' ἄστεος
 ὀμφαλὸν θνύοντα
 5 ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
 οἴχνειτε πανδαίδαλον τ' εὐκλέ' ἀγοράν.
 ἰοδετῶν λάχετε στεφάνων
 τᾶν τ' ἐαριδρόπων λοιβᾶν.
 Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ
 10 ἴδετε πορευθέντ' αἰοιδάν.
 δεῦτ' ἐπὶ τὸν κισσοδέταν θεόν,
 Βρόμιον ὄντ' Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν.
 γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν
 γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον.
 15 ἐναργέα τελέων σάματ' οὐ λανθάνει,
 φοινικοεάνων ὅπότη' οἰχθέντος Ὁρᾶν θαλάμου
 εὐδομον ἐπάγησιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρει.
 τότε βάλλεται [τότ'] ἐπ' ἀμβρόταν χθόν' ἐραταὶ
 ἰων φόβαι, ῥόδα τε κύμαισι μίγνυνται,
 20 ἀχεῖ τ' ὀμφαλὶ μελέων σὺν αὐλοῖς,
 ἀχεῖ τε Σεμέλειαν ἐλικάμπυκα χοροί.

affert — Dithyrambus hic Atheniensibus factus est, ut Dionysiis magnis, quae initio veris, mense Elaphebolione fuisse constat, ageretur, idque non in theatro Dionysiaco, quod tum temporis, i. e. ante 472 a. Ch., nondum exaedicatum Musaeque Bacchicae consecratum fuit, sed in foro et vetere orchestra prope curiam sive tholum — 1. ἴδετ' P: δεῦτ' F — ἐν = ἐς v. P. II 11 — 3. οὔτ' P: οὐ F — 4. ὀμφαλόν· πρυτανεῖον θολοειδὲς non procul ab orchestra in foro positum recte intellexit Boeckh — 6. πανδαίδαλον... ἀγοράν, forum statuis, ut tyrannicidarum et eponymorum, ornatum — 7. ἰοδετῶν P: ὀδ' ἐγών F — λάχετε P: λάχει F — 8. ἐαριδρόπων F: ἐαριδρέπων P; coronas violis sertas venuste poeta libationes verno tempore decerptas dicit — τᾶν τ' ἐαριδρόπων αἰοιδᾶν coni. Usener; fort. τᾶν ἐαριδρόπων τε λοιβᾶν — 9. Διόθεν. Iovis auspiciis, vel ab hymno Iovis exorsum me videte — 10. πορευθέντ' αἰοιδάν F: πορευθέντες αἰοιδᾶς P, inde πορευθέντ' ἐς αἰοιδάν Hermann — 11. δεῦτ' coni. Sauppe Opusc. 810: δεύτερον codd., quod Boeckhius perperam ad N. II rettulit; choreutas poeta cohortans alloquitur — κισσοδαῖ F, κισσοδέταν P, κισσοδέταν vulgo, κισσοκόμαν Bergk; fort. κισσοθαλέα — 12. Βρόμιον ὄντ' Bergk: ὄν Βρόμιον ὄν F, τὸν Βρόμιον τὸν P — 13. μὲν P: μέν τε F — γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων· filium Iovis Dionysum dicit; de pluralibus πατέρων et γυναικῶν pro singularibus πατρός et γυναικός conf. schol. I. VIII 76 — μελπέμεν Boeckh: μέλομεν F, μέλπει P — 14. τε om. F — ἔμολον P: σεμέλειαν F, quod ex glossa verborum γυναικῶν Καδμειᾶν ortum videtur — 15. ἐν ἄλγεια F — νέμεα (vel νεμέω) μάντιν P, τεμῶν τε μάντιν P, unde τελέων σάματ' coni. Usener, Rh. M. XXIII 149, ἐν Ἀργεῖα Νεμέα τε μάντιν Heyne perverse — 16. φοινικοεάνων Koch: φοινικοσάων F, φοίνικος ἱανῶν P — οἰχθέντες ὥραν θαλάμοι εὐδομον F — Ὁρᾶν θαλάμου· inde Aristid. I 39 Dind. Corinthum appellat θάλαμον Ὁρᾶν, ὃ πάντα τὸν χρόνον ἐγκάθηται καὶ ὅθεν προέρχονται ἀνοιγνῆσαι τὰς πύλας, εἴτε Διὸς σὺ γε βούλει καλεῖν εἴτε Ποσειδῶνος — 17. ἐπάγησιν Usener l. I., ἐπάγωσιν Bergk, ἐπαίωσιν P, ἐπάγοισιν F — 18. τότε om. F — βάλλεται: θάλλεται Hermann — τότ' seclusi — ἀμβρόταν χθόν' P: ἀμβροτον χέρισιν F — 19. ἐραταὶ ἰων φόβαι, ῥόδα τε E: ἐρατέων φοβερό δατε F. ἐρατᾶν ἰων φοβερά τε P — μίγνυνται P: μίγνυνται F — 20. ἀχεῖ τε ὀμφᾶι F, οἴχνειτ' ὀμφαῖς P; ἀχεῖ τ'

76 [46].

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

ὦ τὰ λιπαρὰ καὶ ἰστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι,
 Ἑλλάδος ἔρρισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι,
 δαιμόνιον πολλέθρον.

77 [196].

— — — — —
 — — — — —

Ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεινὰν
 κρηπὶδ' ἐλευθερίας.

78 [225].

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Κλῦθ' Ἀλαλά, πολέμον θύγατερ,
 ἐγγέων προοίμιον, ἃ θύεται
 ἄνδρες ὑπὲρ πόλιος τὸν ἰρόθυτον θάνατον.

79 A. B. [47].

— — — — —
 — — — — —

figura Pindarica dictum esse docet Apoll. Dysc. de synt. 223 — 21. ἀγεί τε Hermann: οἴγνετε PF.

Fr. 76. Schol. Aristoph. Ach. 674: παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου διθυράμβων αἱ λιπαραὶ καὶ ἰστέφανοι Ἀθῆναι. Schol. Aristoph. Nub. 299: Πίνδαρος λιπαρὰ καὶ ἀοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρρισμα κλειναὶ Ἀθῆναι. Schol. Aristid. III 341 Dind. insuper praebet δαιμόνιον πολλέθρον. Respiciunt Isocr. de antid. 166, Himerius or. XVI 2 — De statua Pindari ab Atheniensibus in honorem poetae ob hunc dithyrambum posita v. Paus. I 8, 4, Aesch. ep. 4 — Alter hic dithyrambus, a priore ipso metro discretus, gloriam Atheniensium ex devictis Persis partam illustrabat, unde eum post pugnam apud Artemisium (cf. fr. 77) et Eionem captam ca. 474 a. Chr. factum esse statuunt. Eiusdem dithyrambi etiam fr. 77 et 78 fuisse et rerum et metri similitudo demonstrat — 1. ὦ τὰ Bergk collato Aristoph. Equ. 1329 ὦ τὰ λιπαρά et Eust. vit. Pind. Prol. cvi 2 — 2. hunc locum imitatus Lycophron 282 Hectorem dicit ἔρρισμα πάτρας.

Fr. 77. Plut. Them. 8: ὁ δὲ καὶ Πίνδαρος οὐ κακῶς εἶκε συνιδῶν ἐπὶ τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ μάχης εἰπεῖν· ὁθι κτλ. Idem de glor. Athen. 7 — fort. κρηπιδά γ' ἔλ., κρηπιδ' ἔλ. commendat Schroeder coll. κλαῖδες P. IX 39.

Fr. 78. Plut. de glor. Athen. 7: Ἀρήιος ὁ κῶμος οὗτος, ἐκ γῆς ἄμα φύλαγξι καὶ στόλοις ἐκ θαλάσσης καὶ μεμιγμένοις σκύλοις καὶ τροπαίοις βεβριδώς· κλῦθι... θάνατον, ὡς ὁ Θηβαῖος Ἐπαμεινώνδας εἶπεν. Idem exhibent schol. Aesch. Pers. 51, Herodianus de figur. in Rhet. gr. III 100, 27 Sp. — 2. ἃ θύεται Haupt opusc. I 313: αἰθύεται schol. Aesch., ἀμφύετε Plut. — 3. ὑπὲρ πόλιος Haupt l. l., ἐπὶ πόλεως Herod., om. Plut. — Etiam in iis quae sequuntur verbis ὑπὲρ πατρίδος καὶ τάφων καὶ ἱερῶν ἐπιδιδόντες μὲν τοῖς καλλίστοις καὶ λαμπροτάτοις ἀγῶσι colorem Pindaricum agnoscit Sternbach Comment. philol. Ribb. p. 359.

Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτένεια τ' αἰοιδά [διθυράμβων]
καὶ τὸ σάν κίβδαλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων.

* * *

..... - - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -

σοὶ μὲν καταρχαί,
μᾶτερ μεγάλα, πάρα δόμβοι κυμβάλων·
ἐν δὲ καχλάδων κρόταλ', αἰθομένα τε
δάς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

80.

..... - - - - -
Κυβέλα μᾶτερ θεῶν.

81 [49].

..... - - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -

Σὲ δ' ἐγὼ παρὰ μιν
αἰνέω μὲν, Γηρυόνα, τὸ δὲ μὴ Δι φίλτερον
σιγῶμι πάμπαν. οὐ γὰρ εἰκὸς τῶν ἐόντων
ἀρπαζομένων παρὰ Φεστία καθῆσθαι
καὶ κακὸν ἔμμεν.

82 [50].

..... - - - - -

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἰ-γυπτὸν ἀγχίκημμον.

Fr. 79. Strab. x p. 469: Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· πρὶν . . . διθυράμβων, μνησθεὶς τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν ὕστερον, μεταβὰς ἀπὸ τούτων φησί· σοὶ μὲν κτλ. Prius fragmentum plenius exhibent Athen. x 455 c et xi 467 b et Dionys. de comp. verb. 14 — 1. σχοινοτένεια Athen. et Dion.: σχοινοτονίας Strab. — διθυράμβων Strab., διθυράμβω Dion., om. Athen. utroque loco — 2. κίβδηλον requirit Röhl IGA. 509 — 3. τιν μὲν Wilamowitz Herm. 14, 194 — καταρχαί coni. Scaliger: κατάρχει codd., κατάρχειν Hermann — 4. μεγάλα πάρα coni. Boeckh: πάρα μεγάλοι (vel μεγάλοι) codd. — δοίμβοι codd. — 5. καχλάδων codd.: κεχλάδων Hermann.

Fr. 80. Philodem. περὶ εὐσεβείας p. 29 Gomp.; eiusdem dithyrambi atque fr. 79 esse videtur.

Fr. 81. Aristid. ii 70 Dind.: δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος, εἴ τι δεῖ περὶ τοῦ ἄσματος εἰπεῖν, οὐκ εἰσηγοούμενος οὐδὲ συμβουλευῶν σπουδῇ ταῦτα λέγειν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ὥσπερ εἰ σχετλιάζων· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἑρακλῆος (fr. 169) αὐτοῖς τούτοις, ὅτι καὶ ἐτέρωθι μεμνημένος περὶ αὐτῶν ἐν διθυράμβῳ τινι· σὲ δ' ἐγὼ κτλ. — 1. παρ' αἰν vulgo; παρὰ μιν restit. Hermann ex schol. Aristid. iii 409: σὲ δὲ ὡς Γηρυόνην ἐπαινῶ παρὰ αὐτὸν τὸν Ἑρακλέα — 3. ἀρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἐστία codd., transposuit metri causa Bergk — ἔμμεν Bergk: εἶναι codd., ἔμμεναι Boeckh.

Fr. 82. Schol. Pind. P. ii inscr.: καὶ τὴν Αἰγυπτὸν ἐν διθυράμβοις· τὰν κτλ.

πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας, ἄντε βροτοὶ
Δᾶλον κικλήσκουσιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφαντον κυνέας
χθονὸς ἄστρον.

.
.
.
.

.
.

Ἀντιστρ.

ἦν γὰρ τοπάρουθε φορητὰ κυμάτεσσιν παντοδαπῶν τ' ἀνέμων
ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἅ Κοιογενὴς ὁπότε ὠδίνεσσι θύοις ἀγχιτόκοις
ἐπέβαινεν,

δὴ τότε τέσσαρες ὄρθαλ
πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων,
δ' ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι
κίονες· ἔνθα τεκοῖς εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

ΕΙΣ ΑΦΑΙΑΝ.

89 [59].

υ ε ω - ω ε υ ε ω - ω ε υ
ε υ - ε υ - ε υ - ε ω - ω ε -

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπανομένοισιν,
ἢ βαθυζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν αἰεῖσαι;

90 [60].

. . . ω - υ - υ - υ
ε υ υ - υ - υ - υ
ε υ υ υ υ - υ - υ - υ
ε υ - υ - υ - υ - υ
δ υ ε υ - υ υ - υ - υ

Fr. 87. Philo de corr. mund. 23: Πίνδαρος ἐπὶ τῆς Δήλου φησί· χαῖρ' . . . ἄστρον — 2. παιδεῖσαι Boeckh: παιδὸς vulgo — 4. τηλέφαντον Bergk: τηλέφαντον vulgo — χθονὸς ἄστρον· per ambages nomen alterum insulae Asteriae poeta significat.

Fr. 88. Strab. x 486: μυθεύεται γὰρ ἐνταῦθα ἡ Λητὼ τὰς ὠδίνας ἀποθέσθαι τοῦ τε Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· ἦν γὰρ τοπάρουθεν οὐ φορητὰ, φησὶν ὁ Πίνδαρος, κυμάτεσσιν κτλ. Respicunt schol. Od. x 3, Plut. de fac. in orb. lun. 6, Seneca Quaest. nat. vi 26 — 1. τ' add. Tzschucke — 2. ἀλλ' ἅ Κοιογενὴς Porson: ἀλλὰ καιογενὴς vel ἀλλ' ἀκαιογενὴς codd.; Κόιοις filia Latona audit ap. Hes. theog. 406, Κοιογένεια ap. Apoll. Argon. ii 710 — ἐπέβαινεν Schneider: ἐπιβαίνειν codd., ἐπέβα νιν Porson — 4. πρέμνων· πρυμνῶν v. l. — 5. σχεδὸν v. l. — πέτρῳ v. l.

Fr. 89. Schol. Aristoph. Eq. 1263: τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδάρου, ἔχει δὲ οὕτως· τί κάλλ. κτλ. Huc rettulit Boeckhius Paus. ii 30, 3: ἐν Αἰγίνῃ δὲ πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἱοῦσιν ἔστιν Ἀφαίας ἱερόν, ἐς ἣν καὶ Πίνδαρος ἄσμα Αἰγινήταις ἐποίησεν. Templum hoc commemorare videtur etiam Herod. iii 59 — 1. ἀρχομένοις mavult Bergk.

Πρὸς Ὀλυμπίον Διὸς σε,
 χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοῖ,
 λίσσομαι Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ
 ἐν ζαθέῳ με δέξαι θρόνῳ
 5 αἰδίδιμον - Πιερίδων προφάταν.

91 [60].

Porphyr. de abst. III 16: Πίνδαρος δὲ ἐν προσοδίοις πάντας τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ὅτε ὑπὸ Τυφῶνος ἐδιώκοντο, οὐκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἀλόγοις (ἄλλοις codd., em. Wesseling) ζῷοις· ἐρασθέντα δὲ Πασιφάης Δία γενέσθαι <νῦν> μὲν ταῦρον, νῦν δὲ ἀετὸν καὶ κύκνον.

92. 93 [93].

— ὀ — — — ὀ — — — ὀ — — —
 — ὀ — — —
 — ὀ — — — ὀ — — —
 — ὀ — — — ὀ — — — ὀ — — —
 5 — ὀ — — —

Κεῖνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
 ἀμφίκειται.

* * *

ἀλλ' οἷος ἄπλατον κεραίζε θεῶν
 Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον ἀνάγκῃ Ζεὺς πατήρ
 5 εἰν Ἀρίμοις ποτέ.

94 [82].

μεμναιάτ' αἰοιδᾷς.

VI.

ΠΑΡΘΕΝΙΑ.

ΕΙΣ ΠΑΝΑ.

95 [63].

— ὀ — — — ὀ — — — ὀ — — —
 — ὀ — — — ὀ — — — ὀ — — —

Fr. 90. Aristid. II 510 Dind.: ἐτέρωθι δὲ ἔτι λαμπρότερον (Πίνδαρος σεμνύνεται): πρὸς κτλ. — 3. λίσσομαι Stephanus: ἄσσομαι (ΑΙΣΟΜΑΙ) codd. optimi ΓΘ — Χαρίτεσσι Hermann: Χάριτες vulgo; de Gratiis cum Venere iunctis cf. P. VI in. — 4. θρόνῳ coni. Schneidewin collato Paus. x 24, 5: χρόνῳ codd. ΓΘ, χρόνῳ vulgo, χρόνῳ Bergk — 5. Πιερίδων Canter: Πιερίων vulgo.

Fr. 92. 93. Strab. XIII 636: Πίνδαρος δὲ συνοικεῖσθαι τοῖς ἐν τῇ Κιλικίᾳ τὰ ἐν Πιθηκούσαις, ἅπερ ἐστὶ πρὸ τῆς Κυμαίας, καὶ τὰ ἐν Σικελίᾳ, καὶ γὰρ τῇ Αἴτνῃ φησὶν ὑποκείσθαι τὸν Τυφῶνα· τὸν ποτε κτλ. (P. I 16). καὶ πάλιν· κείνῳ . . . ἀμφίκειται. καὶ πάλιν· ἀλλ' . . . ποτέ. Respicit Julian. ep. 24 p. 510 Hertl. Ex eodem haec prosodion, quo fr. 91, sumpta esse comprobavit Boeckh — 4. Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον coni. Hermann collato P. I 16: Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον codd., quod ex Hes. theog. 311 interpolatum est — 5. εἰν Boeckh: ἐν codd.

Fr. 94. Cramer An. Par. III 292, 26: Πίνδαρος Δωρικώτερον διὰ τῆς αἰ διφθόγγου ἐν προσοδίοις· μεμναιάτ' αἰοιδῆς. Respicit Et. M. 579, 2.

ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων,
καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,
Ματρὸς μεγάλας ὁπαδέ, σεμνᾶν
Χαρίτων μέλημα τερπνόν.

96 [66].

— — — — —
— — — — —

ὦ μάκαρ, ὅν τε μεγάλας θεοῦ κίνα παντοδαπὸν
καλέουσιν Ὀλύμπιοι.

97 [64].

Τὸ σαντοῦ μέλος γλάξεις.

98 [65].

Schol. Theocr. v 14: τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον . . . φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος
τῶν ἀλίων αὐτὸν (Πᾶνα) φροντίζειν.

99 [67].

Aristid. i 49 Dind.: διδόασι δ' αὐτῷ καὶ τὸν Πᾶνα χορευτὴν τελεώ-
τατον θεῶν ὄντα, ὡς Πίνδαρός τε ὕμνεϊ καὶ οἱ κατ' Αἴγυπτον ἱερεῖς
κατέμαθον. Cf. Scol. 5, Usener Rh. M. 49, 469.

100 [68].

Schol. Bernens. ad Verg. Georg. i 17: Pana Pindarus ex Apolline
et Penelopa in Lycaeo monte editum scribit, alii ex Aethere et Oenone.
Servius ad Verg. l. i. et schol. Lucani iii 402. Contra schol. in Theocr.
Syringem: τὸν δὲ Πᾶνα ἔνιοι γηγενῇ ἱστοροῦσιν, ἔνιοι δὲ Αἰθέρος καὶ
νόμφης Οἰνός, ὡς καὶ Πίνδαρος.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

101 [70].

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

a h. m. m. m.

Fr. 95. Schol. Pind. P. iii 139: Πίνδαρος ἐν τοῖς πεχωρισμένοις τῶν Παρ-
θενίων φησὶν· ὦ Πάν κτλ.; cf. Vit. Pind. Prol. c 14 et civ 26. Respiciunt
Plut. vit. Num. 4, Non posse suav. viv. 22, Paus. ix 25, 3, Philostr. Imagg. ii 12,
Aristid. i 69, ii 231 et schol. iii 564 Dind., Liban. or. 63 t. iii p. 352 ed. Reiske,
Antipat. anth. Planud. iv 305 — 1. fort. μέδων ad exemplum Homeri — 2. σεμ-
νῶν codd. — μέλημα: ἄγαλμα v. l. — Eiusdem carminis sunt fr. 96. 97.

Fr. 96. Aristot. Rhet. ii 24 p. 1401^a 15: ἢ εἰ τις κίνα ἐγνωμιάζων τὸν ἐν
τῷ σόρατῳ συμπαλαμβάνοι ἢ τὸν Πᾶνα, ὅτι Πίνδαρος ἔφησεν· ὦ μάκαρ κτλ.
— 2. καλέουσιν codd.

Fr. 97. Schol. Theocr. i 2: μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον, ὡς καὶ Πίνδαρος
τὸν Πᾶνα φάσκων τὸ σαντοῦ μέλος γλάξεις, τουτέστιν ἐαυτῷ ᾠδὴν ἄδειν — τὸ
coni. Bergk: τὸ codd. — σαντῷ coni. Bergk, quo recepto τὸ delendum est —
κλάξεις coni. Herwerden.

κινηθεῖς ἐπήγει
 γὰν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν ἄκραις ὁρέων ὑπερ ἔστα,
 καὶ μυχοὺς διφάσατο βαλλόμενος κρηπίδας ἄλσεων·
 καὶ ποτε τὸν τρικάρανον Πτωίου κευθμῶνα κατέσχεθε.

102 [70].

⋮ ∞ — — ⋮ ∞ — ∞ — ∞ . . .

ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα.

103 [62].

Schol. Aristoph. Ach. 720: Ἀγοράζειν· ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, ἐν ἐξουσίᾳ καὶ παρρησίᾳ ἐστὶν ἀττικῶς, ὅθεν παλὴ ἡ Κόριννα ἐπιτιμᾷ τῷ Πινδάρῳ ἀττικίζοντι (Κόριννα ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστὴ codd., emend. Geel), ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει.

104 [69].

Schol. Theocr. II 10: Πινδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων, ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὐχονται εἶναι (παρεῖναι coni. Bergk) Ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες Σελήνην.

VII.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΩ.

105 A B [71. 72].

⋮ ∞ — ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ — — ∞ ∞ — — ∞ ∞ . . .
 ∞ ∞ ∞ — ∞ — ∞ — — ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ — ∞ — ∞ — ∞ — ∞
 ⋮ ∞ — ∞ — — ∞ . . .

σύνες ὃ τοι λέγω, ζαθεῶν ἱερῶν ὁμώ-
 νυμε πάτερ, κτίστορ Ἀἴτνας·

Fr. 101 et 102. Strab. IX 412 sq.: οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα καὶ ἢ ψιλὰ. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος λεγόμενον· νηθεῖς . . . ἄλσεων. Id. paulo infra: τὸ Πτωῖον ὕρος, ὃ φησιν εἶναι τρικάρυπον ὁ αὐτὸς ποιητής· καὶ ποτε . . . κατέσχεθε. Ad Parthenia rettulit Boeckh II 595; verum inter hymnos referendum docet schol. Paus. IX 23 (Herm. 29, 149 et 246): Πινδαρός δὲ ἐν ἡμῶις Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθάμαντος θυγατρὸς Ζευξίπης (Πτωῖόν φησι) — 1. κινηθεῖς vulgo, νηθεῖς duabus fere litteris ante κ abolitis cod. A, περιδιναθεῖς rest. Bergk ex Hesychio περιδινεῖσθαι· περι-κινεῖσθαι, ὀρμαθεῖς coni. Meineke; ὀρμαθεῖς γὰρ ἐπήγει γὰν τε κ. θ. Wilamowitz Herm. 29, 247 — 2. γῆν τε καὶ codd., τε eiecit Boeckh — σκοπιαῖσι . . . ὁρ. (lacuna sex litt.) cod. A; ἄκραις suppl. Meineke, μεγάλας vulgo — 3. δεινάσατο cod. A, ἐδύσατο coni. Hermann, δ' ἐνάσσατο Emperius, διζήσατο Meineke, διφάσατο Schneidewin — βαλλό . . . κρηπ. (quinque fere litterae interciderunt) cod. A — τρικάρανον Bergk probabiliter.

Fr. 102. Strabo I. I.: καὶ τὸν Τήγερον καλεῖ· ναοπόλον . . . ὁμοκλέα.

Fr. 105 A σύνες . . . Ἀἴτνας schol. Pind. N. VII 1. P. II 127, Greg. Naz. ep. 114 — Fr. 105 B schol. Aristoph. Av. 938. Respiciunt Plato Menon 76 D, Phaedr. 236 D, Strabo VI 268. Duo fragmenta in unum coniungenda esse intellexit Bergk. Facetiae carminis in eo insunt, quod auriga Hieronis victor, ut ex scholiis Aristophaneis novimus, mulis a rege dono acceptis, insuper rhedam poposcit — 1. ἱερῶν: ἱερῶν alii quos bene refutavit Hermann opusc. VII 125; Idem autem perperam Iovem, non Hieronem κτίστορα Ἀἴτνας dici opinatus

νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶ-ται στρατῶν
ὅς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·
ἀκλεῆς ἔβα τῶνδε . . .

106 [73].

∞ ∞ ∞ - ∞ - ∞ - ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ - ∞ ∞ -
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ -
 5 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞

Ἀπὸ Ταυγέτοιο μὲν Λάκαιναν
 ἐπὶ θηροῖ κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἐρπετόν.
 Σκύριαι δ' ἐς ἄμελ-ξιν γλάγους
 αἶγες ἐξοχώταται.
 5 ὄπλα δ' ἀπ' Ἄργεος, ἄρμα Ἰθη-βαῖον, ἀλλ' ἀπὸ τᾶς - ἀγλαοκάρπου
 Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

107 [74].

ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ ΕΚΚΛΕΙΠΟΝΤΑ.

∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 5 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 10 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞
 15 ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞

est. Quo tempore hoc carmen Castoreum factum sit, viri docti ambigunt; veteres grammatici id a Pindaro P. II 69 denotari et una cum P. II missum esse opinabantur; huic sententiae obstare monui ad P. II 67, quod in hoc carmine Hiero Aetnaeus dicitur, non item in P. II. Hoc tamen non iam plane teneo, quia Hiero P. II 14 regia dignitate florere significatur, copiam autem regii tituli accipiendi Aetna urbs condita Hieroni fecisse videtur (vide ad P. III 69) — 2. ἀλάται Στρατῶν codd., μόνος pro Στρατῶν, quod ex Aristophaneo versu irrepsisse putabat, substituit Hermann, Στρατῶν primum delevit, post in Βάτων correxit Bergk; ἀλάται στρατῶν Lübbert Rh. M. 41, 469 interpretans 'ordinibus populi excluditur', στρατοῦ malim.

Fr. 106. Athen. I 28 A: Πίνδαρος δ' ἐν τῇ εἰς Ἱέρωνα Πυθικῇ ᾠδῇ· ἀπὸ πτλ. item Eustath. ad Hom. Od. p. 1822, 5 et 1568, 44; respiciunt v. 3 Zenobius II 18, v. 6 schol. Aristid. III 317 Dind. — Ad idem hyporchema, quo fr. 105 rettulit Boeckh coll. Pind. P. II 67 ff. — τρέφειν Eust.: τρέχειν Athen. — γλάγους Eust.: γάλακτος Athen. — ἐξοχώτατοι v. l.

Ἄ - - - - -
 - Ἄ - - - - -
 - Ἄ - - - - -

Ἄκτις Ἀελίου, τί πολύσκοπε μῆσαι, ὦ - μαῖτερ ὀμμάτων;
 ἄστρον ὑπέρ-τατον ἐν ἡμέρᾳ - κλεπτόμενον,
 ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχύν
 πτανὸν ἀνδράσι καὶ σοφίας ὁδόν·

5 ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυμένα
 ἐλαύνεις τί νεώτερον ἢ πάρος;
 ἀλλὰ σε πρὸς Διὸς ἱπ-πους ζαθῶας ἱκετεύω
 ἀπήμον' ἐς οἶ-μον τινὰ τράποις Θήβαις,
 ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας.

10 πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός,
 ἢ καρποῦ φθίσιν, ἢ νικητοῦ σθένος
 ὑπέρφατον, ἢ στάσιν οὐλομένην,
 ἢ πόντου κενέωσιν ἄμ πέδον,
 ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρος

15 ὕδατι ζακότῳ διερόν,
 ἢ γαίαν κατακλύσαισα θήσεις
 ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος,
 ὀλοφύρομαι οὐδέν, ὅτι πάν-των μέτα πείσομαι.

Fr. 107. Dionys. de adm. vi dic. Demosth. 7 e codicibus M (optimo) = Ambros. D 119 sup., B = Paris. 1742, P = Vatic-Palat. gr. 58, quorum notitiam comitati Radermacheri debeo: τὰντα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ πολλὰ ἐστίν, εἰ λάβοι μέλη καὶ ὀνθυμούς ὥσπερ οἱ διδύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα, τοῖς Πινδάρου ποιήμασιν ἰοικέται δόξειεν ἂν τοῖς εἰς τὸν ἥλιον εἰρημένοις, ὡς γέ μοι φαίνεται· ἄκτις ἀελίου, τί πολύσκοπ' ἐμῆς θεᾶς μ' ἄτερ ὀμμάτων. ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἡμέρᾳ κλεπτόμενον ἔθηκας ἀμάχανον (ἀγμαχ. B) ἰσχύν (ισχὲν B) πτανὸν ἀνδράσι (ἀνδράσι M), καὶ σοφίας ὁδὸν ἐπίσκοπον (ἐπίσκοπον supra π scripto τ M, ἐπισκόπτειν P, ἐπίσκοπον B) ἀτραπὸν ἐσσυμένα ἐλαύνεις (ἐλαύνειν PB) τι νεώτερον ἢ πάρος. ἀλλὰ σε πρὸς Διὸς ἱππος θαυδᾶς ἱκετεύω, ἀπήμονα ἐς ὄλβον τινὰ τρώποιο Θήβαις, ὦ πότνια, πάγκοινον (πάγκοινον B) τέρας πολέμου δις ἅμα φέρεις τινός, ἢ καρποῦ φθίσιν ἢ νικητοῦ σθένος ὑπέρφατον (φ in ras. M) ἢ στάσιν οὐλομένην (οὐλομένην [altero o in ras. M] MP, οὔλομένην supra η scripto α B) ἢ πόντου κενέωσιν (κεῶσιν B) ἀλλὰ πέδον ἢ παγετὸν χθονός ἢ νότιον θέρος ὕδατι ζακότῳ ἱερόν, ἢ γαίαν κατακλύσασα (κατακλύσασα P, κατακλύσασα B) θήσει ἀνδρῶν νέον (νέαν B) ἐξ ἀρχῆς γένος ὄλοφ δὲν ὅτι (ὄλοφ δὲν ὅτι π. M cum lacuna 9 litt., ὄλοφν π. P cum lacuna 25 litt., ὄλοφν π. B cum lacuna 17 litt.) πάντων μεταπίσομαι. Respiciunt hoc carmen Philo de prov. ii 80. 110, Euseb. praep. ev. viii p. 386, Plinius h. n. ii 12. 54, Plut. de fac. lun. c. 19. Commentati sunt Hermann De Pindari ad Solem deficientem versibus, Opusc. viii 75 ss., Blass Jahrb. f. cl. Phil. 1869 p. 387 ss. — 1. μῆσαι ὦ Blass, μῆδομένα ποτ' ὦ Hermann, ἐμῆς ἐμῶν Bergk³, ἐμῆς αὖ θεᾶς Bergk⁴ — 2. μα-τερ Boissonade — ἄστρον . . . κλεπτόμενον acc. participii absoluti vim genetivi causae habet — 4. πτανὸν codd., ποτανὸν Hermann, ποταίνῃ Bergk, ὀπτὰν vel ὄσσαν ipse tentaveram — 5. ἐσσυμένα Schneider — 7. ἱππος Hermann — ζαθῶας Schneidewin, ζαθῶας ipse tentavi, θαῶσας Hermann, τε θαῶς Bergk, ἱπποσῶα θαῶς Blass — 8. οἶμον Hermann — τράποις olim coni. Hermann, postea τράποις — 10. δ' εἰ σᾶμα Hermann — 12. ἢ στάσιν οὐλομένην post v. 10 φέ-ρεις τινός transposuit Bergk — 13. ἀλλὰ codd., ἀνὰ Scaliger, ἄμ Hermann —

108 [75].

υ ῑ υ - ι υ - -
 υ ῑ υ - ι υ - ι υ -
 υ ῑ υ ω ι υ -
 υ ῑ - υ ι υ υ

Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχάν,
 ἕκαστον ἐν πρᾶγος εὐθεία δὴ
 κέλευθος ἀρετᾶν ἐλεῖν,
 τελευταί τε καλλίονες.

109 [228].

υ - ι υ - ι υ - υ ι υ -
 υ - ι υ υ υ υ υ υ ι υ - ι υ υ
 υ υ υ - υ υ υ υ -
 υ υ - υ ι υ

5

Τὸ κοινὸν τις ἀσ-τῶν ἐν εὐδία τιθεῖς
 ἐρευνασάτω μεγαλάνορος Ἡσυχίας τὸ φαι-δρὸν φάος,
 στάσιν ἀπὸ πραπίδων - ἐπίκοτον ἀνελών,
 πενίας δότειραν,
 5 ἐχθρὰν κουροτρόφον.

110 [76].

ι υ - ι υ ω ι υ - ι υ -
 ι υ υ - υ ι υ - ι υ -

Γλυκὴ δ' ἀπείροισι πόλεμος· πεπειραμένων δέ τις
 ταρβέι προσιόντα νιν - καρδίᾳ περισσῶς.

111 [77].

υ υ υ υ υ υ - υ υ
 ι υ - υ υ υ - -
 ι υ - υ υ - -
 ι υ υ - υ υ - -
 5 ι υ υ - υ υ - -

15. διερόν Scaliger, ξεράν Bergk — 16. ἦ: εἰ Bergk — θήσεις Barnes — 18. ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅπερ Hermann. Huc nescio an revocandum sit fr. 142.

Fr. 108. Socrat. epist. 1, 7: ἀπειθεῖν δὲ αὐτῷ ὀκνῶ καὶ τὸν Πίνδαρον ἡγούμενος εἰς τοῦτο εἶναι σοφόν, ὃς φησιν· θεοῦ δὲ καὶ σχεδὸν γὰρ οὕτω πονεῖ τὸ ὑπόρχημα. Aristid. II 571 Dind.: θεοῦ δὲ φησι Πίνδαρος, δείξαντος ἀρχὴν εὐθεία δὴ κέλευθος ἐλεῖν τὸ προκείμενον.

Fr. 109. Stob. Flor. LVIII 9: Πινδάρου ὑπορχημάτων· τὸ κοινὸν καὶ. Polyb. IV 31: οὐδὲ γὰρ Θηβαίους ἐπαινοῦμεν κατὰ τὰ Μηδικά, διότι τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποστάντες κινδύνων τὰ Περσῶν εἴλοντο διὰ τὸν φόβον, οὐδὲ Πίνδαρον τὸν συναποφηγόμενον αὐτοῖς ἄγειν τὴν ἡσυχίαν διὰ τῶνδε τῶν ποιημάτων· τὸ κοινὸν . . . φάος· cf. Olympiodor. in Plat. Alcib. I p. 23 Cr., Philod. de mus. 18, 43 Kemke. Carmen Persico bello Pindarum panxiasse, ut a turbis seditionum cives avocaret, docuit Boeckh opusc. IV 346 ss. — 4. fort. ἐχθρας κουρ.

Fr. 110. Stob. Flor. I 3: Πίνδαρος ὑπορχημάτων· γλυκὴ καὶ. Schol. Hom. II. A 327. Eust. in II. p. 841, 32 — ἀπείροισι πόλεμος Boeckh: πόλεμος ἀπείροισιν Stob., ἀπείρω πόλεμος schol. Hom. et Eust. — πεπειραμένων Eust.: ἐμπίρων Stob. et schol. Hom.

Ἐνέπισε κεκραμέν' ἐν αἵματι·
πολλὰ δ' ἔλκε' ἔμβαλε νωμῶν
τραχὺ ῥόπαλον, τέλος δ' αἰείραις
ἀνδρὸς στιβαρὰς σπάραξε πλευρὰς,
5 αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐραϊσθη.

112 [78].

ο ε ο _ ε ο ο ο _

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

113 [79].

Schol. Theocr. vii 103: Ὀμόλας δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἐφορος καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὀμολωτῶν, καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ἐπορχήμασιν.

114 [80].

Schol. Pind. I. i 21: Ἰόλαος δὲ ἦν Ἡρακλέους ἡνίοχος, ἄρμα δὲ (ἡνίοχος, ἀλλ' codd., em. Boeckh) εὖρημα αὐτοῦ κατὰ τὰ Πινδάρου (εὖρηματὰ Πινδάρου codd., em. Boeckh) ἐν Ἐπορχήμασι, ὡς καὶ εὖρημα Κάστορος, ὡς αὐτὸς λέγει.

115 [81].

Schol. Pind. O. xiii 25: ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ἐπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὐρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον.

116. 117 [82].

ο ε _ ο ο ο _ ο ε _

Ὁ Μοισαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι.

Ἄγοις ᾧ κλυτὰ θεράποντα λαοί.

VIII.

ΕΓΚΩΜΙΑ.

ΘΗΡΩΝΙ.

118 [83].

ε ο _ _ ε ο _ _ ε . . .

Βούλομαι παῖδεσσιν Ἑλλάνων

Fr. 111. Erotian p. 49 Klein: Πίνδαρος ἐν Ἐπορχήμασι λέγει· ἐνέπισε κτλ. De Hercule loqui videtur — 1. ἐνέπιψε conl. Vulcanius — 2. ἔλκεα πλευρὰς ἔμβαλλεν ὅμον codd., πλευρὰς eiec. Heringa, ἔμβαλε νωμῶν conl. Vulcanius — 4. ἀνδρὸς scripsi: πρὸς codd. — ἐραϊσθη vulgo.

Fr. 112. Athen. xiv 631 C: Πίνδαρος δὲ φησὶ· Λάκαινα . . . ἀγέλα, δεχοῦνται δὲ ταύτην (sc. ὑπορχηματικὴν) παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ Λάκωνες — παρθενίων conl. Hecker.

Fr. 116 et 117. Hephaest. p. 78 G sine poetae nomine; ex hyporchemate versum sumptum esse, ex verbo χορεῦσαι colligunt. Fr. 116 etiam ap. Cramer An. Par. i 128, 19.

Fr. 118. Schol. Pind. O. ii 16 (cf. schol. O. ii 39): τούτους (τούς Θήρωνος προγόνους) Θηβαίους ἀνέκαθεν ἀπὸ Κάδμου εἶναι . . . ταῦτα ἱστορεῖ ἐν Ἐγκωμίῳ, οὐ ἢ ἀρχή· Βούλομαι κτλ.

119 [84].

ἔνθεν δ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται,
 πλείστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
 ἔσπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ.

120 [85].

Ὀλβίων δμῶννυμε Δαρδανιδᾶν,
 καὶ θρασύμηδες Ἀμύντα.

121 [86].

Πρέπει δ' ἐσλοῖσιν ὑμνεῖσθαι . . . καλλίσταις αἰοδαῖς.
 τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτιψαύει μόνον·
 ῥηθὲν σθένει, θνάσκει δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον.

IX.

ΣΚΟΛΙΑ.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ.

122 [87].

5 ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδ' ὅλως εἰς τὴν Γέλλαν κατήσαν, ἀλλ' ἐκθὺς ἀπὸ
 ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει· ἐν δὲ κτλ. — 1. κατένασθεν
 conl. Bergk: κατόκισθεν codd., scil. οἱ Θήρωνος πρόγονοι — 2. πόλιν scil.
 Ἀκράγαντα, ut scholia docent — 4. cf. O. II 10.

Fr. 119. Schol. Pind. O. II 10 ex eodem encomio quo fr. 118: ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδ' ὅλως εἰς τὴν Γέλλαν κατήσαν, ἀλλ' ἐκθὺς ἀπὸ ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει· ἐν δὲ κτλ. — 1. κατένασθεν conl. Bergk: κατόκισθεν codd., scil. οἱ Θήρωνος πρόγονοι — 2. πόλιν scil. Ἀκράγαντα, ut scholia docent — 4. cf. O. II 10.

Fr. 120 et 121 eiusdem sunt encomii Alexandri regis Macedonum; 120 supeditant schol. Pind. Nem. VII 1 et Dio Chrys. or. II 33; cf. Solin. 9, 14 — δμῶννυμε: ἐκῶννυμε Dio; nomen Alexandri quod idem Paridi Dardanidae fuit per ambages poeta significat.

Fr. 121. Dionys. de adm. VI dic. Demosth. 26: πρέπει . . . ἔργον· Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς ῥυθμοὺς μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέξιν ἐσπουδακώς — 1. ἐσλοῖσιν Sylburg: ὅλοισιν codd. — lacuna metro indicatur, καλὰ ἔργα (potius ἔργματα) suppl. Bergk, θαμὰ ipse suppleveram in proecdosi — 2. τιμαῖς Boeckh: τιμαῖσι codd. — ῥηθὲν eiec. Bothe; μόνον. ῥηθὲν σθένει, θνάσκει Radermacher acute — 3. δὲ σιγαθὲν Barnes: δ' ἐπιταθὲν codd.

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι Στρ. α'.

Πειθοῦς ἐν ἀφνειῷ Κορίνθῳ,

αἶτε τὰς χλωρὰς λιβάνου - ξανθὰ δάκρη

θυμιᾶτε, πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι

5 νόημα ποττᾶν Ἀφροδίταν.

ὕμιν ἄνευθ' ἐπαγορίας ἔπορευ,

Στρ. β'.

ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς

μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρ-πὸν δρέπεσθαι·

σὺν δ' ἀνάγκᾳ πᾶν καλόν.

10

Στρ. γ'.

.
.

Ἀλλὰ θανμάξω, τί με λε-ξοῦντι Ἴσθμοῦ

δεσπόται, τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὴν εὐρόμενον σκολίον

15 ξυνάορον ξυναῖς γυναιξίν.

Διδάξαμεν χρυσὸν καθαρεῖ βασάνῳ.

Στρ. δ'.

.

Ὡ Κύπρον δέσποινα, τεὸν - δεῦτ' ἐς ἄλσος

φορβάδων κουρᾶν ἀγέλαν ἐκατόγγυιον Ξενοφῶν τελείαις

20 ἐπάγαγ' εὐχολαῖς ἰανθείς.

Fr. 122. Athen. xiii 573 F: Πίνδαρός τε τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν (scil. Ξενοφῶντα τὸν Κορίνθιον) ἐγκώμιον, οὗ ἡ ἀρχή· τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον (O. xiii), ὕστερον δὲ καὶ σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ἱσθίον, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εἰς θέας πεποιήται πρὸς τὰς ἐταίρας, αἱ παραγενομένην τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν, διόπερ ἔφη· Ὡ Κύπρον . . . ἰανθείς, ἤρξατο δὲ οὕτως τοῦ μέλους· Πολύξεναι . . . καλόν. Ἀρξάμενος δ' οὕτως ἐξῆς φησὶν· Ἀλλὰ . . . γυναιξί . . . πιστεύων δὲ ὡς ἔοικεν αὐτὸς αὐτῷ πεποίηκεν εἰς θέας· ἐδιδάξαμεν . . . βασάνῳ. Versum 3 affert etiam Zonaras lex. 1807, respicit Photius lex. v. λιβάνον — Conf. O. xiii argum. — Primam stropham, reliquarum trium fragmina servata esse metrum docet. Versuum primus et secundus, quartus et quintus continuitate numerorum cohaerent, nisi quod ante ultimum versum una mora inanis interiecta est — 3. αἶ τε τὰς χλωρὰς λιβάνου ξανθὰ δάκρη (cf. Cram. An. Ox. i 121) θυμιᾶτε· διαίτε τὰς χειρὰς λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε ἡμῖν Ath., αἶτε τὰν χλωρὰν λιβάνον ξανθὰ δάκρυα θυμιᾶται Zonaras, θυμιᾶτε em. Tittmann ad Zon. — 4. πολλάκι ματέρ' ἐρώτων Boeckh: πολλάκις ματέρους ἐρώτων cod. — πτάμεναι Hermann: ἰπτάμεναι cod. — 5. νόημα Hermann: νοήματι cod., νοήματι πρὸς Ἀφροδ. Wilamowitz — 6. ἄνευθ' ἐπαγορίας Bergk collato Hesychio ἐπαγορίαν ἔχει· ἐπίμαμός ἐστιν· nimirum mulierculis istis, cum famulae essent Veneris, Veneris rebus sine opprobrio vacare licebat: ἄνωθεν ἀπαγορίας cod. — 7. ἐν add. Boeckh — 8. μαλθακᾶς ὥρας Boeckh: μαλθακῶρας cod. — δρέπεσθαι, permittere ut alii carpant, quae nota vis est mediū, ut συμβουλεύεσθαι, ἐρέσθαι — 9. πᾶν καλόν Boeckh: πάγκαλον cod. — 13. λέξοντι Boeckh — Ἴσθμοῦ Casaubonus: ὁμοῦ cod. — 14. τοιάνδε Schweighäuser: τοιόνδε cod. — 16. διδ. Hermann: ἰδιδ. cod., ἐδείξαμεν coni. Hecker — καθαρεῖ Casaubonus: κιθάρᾳ cod., καθαρὸν Meineke. — post βασάνῳ non unus versus, sed reliqua pars huius et initium alterius strophae intercidisse videntur, quibus poeta fusius se, quod meretricum laudes cecinisset, excusaret

ΘΕΟΞΕΝΩ: TENEΔΙΩ.

123 [88].

Strophæ.

— : ω — ω — : υ — : ω — ω υ
 : ω — ω — : υ — : υ — : υ —
 — : υ — : ω — ω —
 : υ — : υ — υ — υ — : υ —

Epodus.

— : υ — : ω — ω — : ω — ω —
 : ω — ω — : υ — υ
 : ω — ω — υ — . . .

Στρ.

Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώ-των δρέπεσθαι, θυμέ, σὺν ἁλικίᾳ·
 τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεῖς
 ὅς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἔξ ἀδάμαντος
 ἢ σιδά-ρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν

Ἀντ.

5 ψυχρᾶ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδί-τας ἀτιμασθεῖς ἐλικοβλεφάρον,
 ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιάως, ἢ γυναικίῳ θράσσει
 ψυχρὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
 ἀλλ' ἐγὼ - θεῶς ἕκατι, κηρὸς ὥς δαχθεῖς ἔλα

Ἐπ.

ἱρὰν μελισσᾶν, τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παιδὸς νεόγνιον ἐς ἥβαν.
 10 ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθῶ τ' ἱαίνειν
 καὶ Χάρης νῖον Ἀγησίλα.

ΘΡΑΣΤΒΟΤΑΣ: ΑΚΡΑΓ'ΑΝΤΙΝΩ.

124 A. B. [89. 94].

: υ — ω — : υ — : υ — : υ —
 : υ — ω — : υ — : υ — : υ —
 : υ — ω — : υ — : υ — : υ —
 : υ — ω — : υ — : υ — : υ —

5 — : υ — : υ —

— 19. χορᾶν cod. — τελείας cod., votum victoria Olympica Ol. 72, 1 paria ratum factum esse poeta significat.

Fr. 123. Athen xiii col D: *μνηθεῖς δὲ καὶ τοῦ Τενεδίου Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὃς ἦν αὐτῷ ἐρώμενος, τί φησι; χρῆν κτλ.*; vv. 2—4 affert idem xiii col E — 1. μὲν Heyne: *με* cod. De sententia primi versus conf. N. viii 4 et fr. 127; se iam aetatem amorum supergressum esse fatetur — 2. προσώπου: *ὄψεων* Ath. altero loco — 4. καρδίαν: *ψυχᾶν* Ath. altero loco — 7. ψυχρᾶν: *ψυχᾶν* Schneider, *αἰσχροῦν* Ahrens, *σέφδαν* Wilamowitz, *βληχροῦν* Schroeder — φορεῖται cod. — 8. θεῶς ἕκατι Schneidewin: *δ' ἕκατι τὰς* cod., *τὰς δ' ἕκατι* Hermann — *ἔλα ἱρὰν* Bergk: *ἔλεγχαν* cod. — 10. τ' ἱαίνειν Götter: *τ' ἱναίνει* cod.; fort. *λαίνας* — 11. Ἀ. γείλα Boeckh: Ἀγησίλαος cod: Πειθῶ τε νεὸν καὶ Χάρην νῖον ἀνὰ γ' Ἀγησίλα Bergk.

ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' αἰοιδᾶν,
 τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον. ἐν ξυνῷ κεν εἴη
 συμπόταισιν τε γλυκερὸν
 καὶ Διονύσοιο καρπῷ καὶ κυλίκεσσιν Ἀθηναίαισι κέντρον,
 δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὴν τραγάλιον
 δ καίπερ πεδ' ἄφθονον βοράν.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ.

125 [91].

⋮ υ - - ⋮ ∞ - ∞ - ∞
 ⋮ υ - - ⋮ υ - -
 ⋮ υ - - ⋮ υ - - ⋮ υ - - ⋮ υ -

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποδ' ὁ Λέσβιος εὔφρεν
 πρῶτος, ἐν δείπνοισι Λυδῶν
 ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

126 [92].

⋮ υ - - ⋮ υ - ∞ ⋮ ∞ -
 - ⋮ υ - ∞ ⋮ υ - -

Μηδ' ἀμύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολὺ τοι
 φέριστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

127 [236].

- ⋮ ∞ - ∞ ⋮ ∞ - - ⋮ ∞ - ∞
 - ⋮ ∞ - ∞ - υ ⋮ υ - υ ⋮ υ

Εἴη καὶ ἔρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν.
 μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δῖωκε, θυμέ, πρᾶξιν.

Fr. 124 A. Athen. xi 480 C: τῶν μὲν Ἀττικῶν (sc. κυλίκων) μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοιαύτῃ ὧ Θρασύβουλ' . . . κέντρον. Idem xiv 641 B: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ μέθης τὰ τραγήματά φησι λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τραγάλια, ὥσει γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. Πίνδαρος δ' ἐστὶν ὁ εἰπών· δείπνου . . . βοράν. Idem carmen respicere videtur Suidas s. v. Ἀθηναίως. πολλή γε χρησις τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις . . . καὶ Πίνδαρος ἐν σκολιοῖς. De Thrasybulo Xenocratis filio vide ad P. vi et I. ii — Duo fragmenta in unum coniunxit Bergk; huc revocavit insuper fr. 218 Blass Rh. M. xix 306 — 2. τοι add. Boeckh — συμπόταισιν τοι γλυκερὸν παρ Διων. coni. Blass — 3. διονύσοιο cod. — Ἀθηναίαισιν Schneider: Ἀθηναίαι cod. — 5. καίπερ Boeckh: καὶ περὶ cod. — πεδ' ἄφθονον Schneider: παιδα φθονον cod.

Fr. 125. Athen. xiv 635 D: ἀγνοεῖ δ' ὁ Ποσειδώνιος ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὀργανον ἢ μάγadis, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὔρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάριτον· τὸν ῥα κτλ.; ex scolio ad Hieronem sumptum esse testatur Ath. 635 B, respicit Plut. de mus. 28 — 1. τόν, scil. νομόν vel τρόπον — 2. Λυδῶν Schneider: Λύδιον cod., similis est corruptela O. xiv 15 — 3. ἀντίφθογγον Ath. 635 B: ἀντίφθογγος Ath. 635 E.

Fr. 126. Athen. xii 512 D: Πίνδαρος παραινῶν Ἱέρωνι τῷ Συρακουσίῳ ἄρχοντί φησι· μηδ' κτλ.; fr. 125 et 126 eiusdem carminis esse videntur Boeckhio — 1. μηδὲ μύρου Boeckh — 2. φέριστον Boeckh: φέριστον cod.

Fr. 127. Athen. xiii 601 C: Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ὦν ἐρωτικὸς φησιν·

128 [90].

· · · ω _ ω _ ω _ ω _ ω _
 _ ω _ _ ω _ ω _ ω _ ω _
 _ ω _

Χάριτάς τ' Ἀφροδισίων ἐρώτων,
 ὄφρα σὺν Χειμάρῳ μεθύων Ἀγάθωνί τε βάλλω
 κότταβον

X.

ΘΡΗΝΟΙ.

129. 130 [95].

· ω _ _ ω _ ω _ _ ω _ ω _
 _ ω _ ω _ _ ω _ ω _ _
 _ ω _ ω _ _ ω _ ω _ _ ω _
 _ ω _ _ ω _ ω _ ω _ ω _
 5 _ ω _ _ ω _ ω _ ω _ _ ω _ ω _ ω _ ω _
 _ ω _ ω _ _ ω _ ω _
 _ ω _ _ ω _ ω _ _ ω _ ω _ _ ||

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω, Στρ.
 φοινικορόδοις τ' ἐνὶ λειμῶνεσσι προάστιον αὐτῶν
 καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσέοις καρποῖς βεβριθός.
 καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίαις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
 5 τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δὲ σφισιν εὖαν-
 θῆς ἄπας τέθαλεν ὄλβος·
 ὁδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδνεται
 αἰεὶ θύα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

* * *

Ἐνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύνονται σκότον Ἀντιστρ.
 βληχροὶ δνοφεράς νυκτὸς ποταμοὶ

εἶη κτλ. Idem xii 561 B; scolii esse versus sententia et numeri arguunt — 1. fort. ἐρῶντι — 2. ἀριθμοῦ aut eiciendum aut in ἐάρων (vel ἐτέων) ἀριθμοῦ vel νεοθαλῆς emendandum est.

Fr. 128. Athen. x 427 D: Διὸ καὶ τὰ σκολιὰ καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη (sc. κοττάβου) ἐστί· λέγω δ' ὅλον καὶ Πινδαρος πεποίηκε· Χάριτας κτλ. — χειμαράῳ cod., Χιμάρῳ Bergk — τε Bergk: δὲ codd. — βάλλω metri causa scripsi: βάλα codd., καλῶ Bergk.

Inter scolia praeterea referenda esse videntur fr. 187. 218.

Fr. 129. Plut. cons. ad Apoll. 35: λέγεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ μελικοῦ Πινδάρου ταυτὶ περὶ τῶν εὐσεβῶν ἐν ᾧδον· τοῖσι . . . βωμοῖς — Fr. 129 et 130 libere reddit Plut. de occulte viv. 7: τοῖσι λάμπει μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω φοινικορόδιαί τε λειμῶνες, καὶ τοῖσιν ἀκάρπων μὲν ἀνθηρῶν καὶ σκυθίων δένδρων ἀνθεσι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον, καὶ ποταμοὶ τινες ἄκλυστοι καὶ λειοὶ διαρρέουσι καὶ διατριβὰς ἔχουσιν ἐν μνήμαις καὶ λόγοις τῶν γεγονότων καὶ ὄντων παραπέμποντες (πὲρὶ τέρποντες em. Herwerden) αὐτοὺς καὶ συνόντες. ἡ δὲ τρίτη τῶν ἀνοσίως βεβιωκότων καὶ παρανόμων ὁδὸς ἐστίν, εἰς ἐρεβός τι καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχάς, ἐνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύνονται σκότον βληχροὶ δνοφεράς νυκτὸς ποταμοί, δεχόμενοι καὶ ἀποκρύπτοντες ἀγνοίᾳ

131 [96].

- - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 5 - - - - -

Ὀλβία δ' ἅπαντες αἶσα λυσίπονον μετανίσσονται τελευτάν.
 καὶ σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
 ζῶν δ' ἔτι λείπεται αἰ-ῶνος εἰδωλον· τὸ γάρ ἐστι μόνον
 ἐκ θεῶν· εὐδὲι δὲ πρᾶσσόντων μελέων, ἀτὰρ εὐδόντεσσιν ἐν πολ-
 λοῖς ὀνειρήοις

5 δείκνυνσι τερ-πνῶν ἐφέροισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

132 [97].

Ψυχὰ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαίᾳ ποτῶνται
 ἐν ἄλγεσι φονίοις ὑπὸ ξεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν,
 εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι ναίουσαι
 μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδουσιν ἐν ὕμνοις.

133 [98].

- - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 5 - - - - -

καὶ λήθῃ τοὺς κολαζομένους. Versus 8 et 9, qui antistropham claudabant, affert Plut. de aud. poet. 2. p. 17 C. Totum carmen respicit Aristid. t. 1 p. 148 Dind.: εἰ δὲ ἀληθεῖς οἱ Πινδάρου λόγοι κτλ. De fragmentis 124. 129 ex Plut. de occulte vivendo c. 7 et Ps. Plat. Axioch. p. 371 C augendis vide Dieterich Necyia p. 91 et 121 — Versus primus aut strophae antecedentis ultimus erat aut unus alterque versus eiusdem strophae eum antecedeabant — 1. eandem sententiam adumbrat Pind. O. II 67 sq.; videtur autem poeta exponere non solum interdiu, sed etiam noctu lucere in Elysio solem — 2. τ' (δ' Bergk) ἐνί Boeckh: ἐν priore, τε altero loco Plut. — 3. βεβριθός Reiske: βέβριθε codd. — 4. τε add. Hermann — 6. ἐρατὼν Xylander: ἐρατῶν codd. — 7. θύα Hermann: θύματα codd., ἀρτύματα coni. Schroeder coll. Hesych. ἀρτύμασι — 2 et 3 tabula sepulcri Vincentii optime illustrari monet Maass, Orpheus p. 223.

Fr. 131. Plut. Cons. ad Apoll. 35: καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῳ θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησὶν· ὀλβία κτλ.; vv. 2—4 Plut. vit. Rom. 28 affert — 1. μετανίσσονται add. Boeckh — τελευτάν (sine μετανίσσονται) Schroeder, quod ex v. l. cod. Vat. 139 comprobatur Rohde, Psyche p. 508 not. 1; certe non omnes homines, sed soli initiati intellegendi sunt — ζῶν δὲ λείπ. Plut. altero loco — αἰῶνος i. e. aevi sempiterni, cum Graeci vocabula αἰὼν et αἰεὶ cognata esse putarent idque merito, ut etymologia exploratum est — γὰρ μόνον ἐστίν Plut. altero loco — 5. ἐφέροισαν Plut.

Fr. 132. Clem. Alex. Strom. IV 610: ἄγαμαι . . . καὶ τὸν μελοποιὸν ἄδοντα· ψυχὰ κτλ. Theodoretus Graec. aff. cur. VIII 117, 2: Πίνδαρος ὁ λευκὸς τὰς τῆν ὕμνων ἐκβαλλέτω τὴν δόξαν λέγων ὡδί· ψυχὰ κτλ. Fragmentum spurium esse post alios nuper exposuit Rohde Psyche 506; versuum quidem de restitutione despero — 4. ἀείδοντ' Boeckh.

Fr. 133. Plat. Men. 81 B: λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν ὅσοι θεοὶ εἰσιν· ἃ δὲ λέγουσιν ταυτὶ ἐστίν· φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀν-

Οἷσι δὲ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
 δέχεται, ἐς τὸν ὑπερθεὺν ἄλιον κείνων ἐνάτω φέτει
 ἀντιδοῖ ψυχὰς πάλιν·
 ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφία τε μέγιστοι
 ὁ ἄνδρες αὔξοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἀγ-
 νοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.

134 [99].

· · · · ·
 · · · · ·
 εὐδαιμόνων
 δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος.

135 [100].

· · · · ·
 Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη.

136 [101].

· · · · ·
 ἄστρα τε καὶ ποταμοὶ καὶ κύματα πόντου.

137 [102].

· · · · ·
 · · · · ·
 "Ὀλβιος ὅστις ἰδὼν κεῖν' εἶς' ὑπὸ χθόν'· οἶδε μὲν βίου τελευτάν,
 οἶδεν δὲ διώσδοτον ἀρχάν.

138 [103].

Antiatt. in Bekk. An. gr. i 99, 2: ἦτοι οὐκ ἄρχον, ἀλλ' ὑποτασσό-
 μενον· Πινδαρος Θρήνοις.

θρώπων εἶναι ἀθάνατον, καὶ ποτὲ μὲν τελευτᾶν, ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, ποτὲ δὲ πάλιν γίνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε· δεῖν δὲ διὰ ταῦτα ὡς ὀσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον· οἷσι κτλ., unde Stob. Flor. 43, 112. Ad mortem Gelonis (a. 478/7 a. Chr.) carmen rettulit Boeckh sine idoneis rationibus; conferre iuvat de palingenesia O. ii 63 ss. — 1. οἷσι δὲ Boeckh: οἷσι γὰρ ἄν codd. — πένθεος i. e. luctus. quem cognatis interfecti intulerunt — 3. ψυχὰς Boeckh: ψυχάν codd.

Fr. 134. Stob. Flor. 103, 6: Πινδάρου Θρήνων· εὐδαίμ. κτλ. — 2. δραπέτας· cf. P. iv 287.

Fr. 135. Schol. Pind. O. i 127: καὶ ἐν Θρήνοις τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθησι τῶν ὑπὸ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων· πέφνε κτλ. Schol. Il. K 252 — πεδάθη ad exemplum verbi πέδασον O. i 17 dictum ideoque hunc threnum post O. i vel post 472 factum esse sentio.

Fr. 136. Aristid. i 130 Dind.: ἐπέρχεται μοι τὸ τοῦ Πινδάρου προσθεῖναι· ἄστρα . . . πόντου τὴν ἀωρίαν τὴν σὴν ἀνακαλεῖ. Conf. P. iv 194 sq.

Fr. 137. Clem. Alex. Strom. iii 518: ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἑλεν-
 σίνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει· ὄλβιος κτλ.; ex threno in Hippocratem Athenien-
 sem (v. schol. Pind. P. vii 17) petitum esse suspicatur Boeckh — κεῖν' εἰς·
 Bergk: ἐκεῖνα κοινὰ εἰς codd., ἐκεῖνα κοῖλαν εἶσιν ex Heinsii coniectura Boeckh.

139.

: υ _ _ : ω _ ω _ _ : υ _ _ _
 : υ _ _ : ω _ ω _ _ : υ _ _ _ υ υ
 : υ _ _ : ω _ ω _ _ : υ _ _ υ υ υ
 : υ _ _ : ω _ ω _ _
 5 : υ _ υ : ω _ ω _ _
 : ω _ ω _ υ : ω _ ω υ
 _ _ υ υ
 : υ _ _ : υ _ υ υ ω _ υ _
 _ : υ _ _ : υ υ
 10 : υ _ _ : υ _ _ : υ υ

Ἔντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων [Λατοῦ]ς ἀοιδαὶ
 ὦραι παιανίδες· ἔντι [δ' ἄρ' ἀν]τέλλοντος εὐκίσσ[ου στέφα]νον
 ἐκ Διω[νύσου μεταμ]αίόμεναι· ταὶ δὲ κοί[μισ]αν τορὸν
 [κᾶδος υἱῶν σώματ'] ἀποφθιμένων·
 5 ἃ μὲν ἀχέταν Λίνον αἶλινον ὕμνει,
 ἃ δ' Ὑμέναιον, ὃν ἐν γάμοισι χοροῖζόμενον
 συμ πρῶτον λάβεν
 ἐσχάτοις ὕμνοισιν· ἃ δ' Ἰάλεμον ὠμοβόρῳ
 νούσῳ πεδαθέντα σθένος,
 10 νῖδον Οἰάγρον (τε χρυσάορ' Ὀρφέα.)

XI.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

140 [104].

υ υ υ υ υ
 Τί θεός; ὃ τι τὸ πᾶν.

141 [105].

υ υ υ _ _ υ _ _ : υ _ _
 _ υ υ _ _ : υ _ _ _
 Θεός ὃ τὰ πάντα τεύχων βροτοῖς
 καὶ χάριν ἀοιδᾷ φντεύει.

Fr. 139. Schol. Eur. Rhes. 892 in loco evanido, cuius de scriptura accuratiora rettulit Wilamowitz Herm. 14, 172; litterae uncinis inclusae non iam legi possunt. Schol.: φασὶ δὲ Ἰάλεμον παρωνομάσθαι ἐπὶ τιμῇ Ἰαλέμον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, ὥς φησι Πίνδαρος· ἔντι μὲν κτλ. — 2. fort. ἐν τ' ἔαρος τέλλοντος — 3. τὸ δὲ cod., ταὶ δὲ coni. Schneidewin — τορὸν scripsi: τρεῖς codd. — 4. κᾶδος υἱῶν σώματ' supplet Hermann — 5. ὕμνει scripsi: ὕμνεον cod. — 6. ὃν ἐν γάμοισι Hermann: ἐργάμοισι cod. — 8. ὠμοβόρῳ Schneidewin: ὠμοβόλω cod. — 9. νούσῳ ὃ τι πεδ. cod.: ὄτι del. Hermann — 10. Οἰάγρον cod. — post Οἰάγρον add. Bergk τε χρ. Ὀρφ. ex schol. Il. O 356: καὶ Πίνδαρος χρυσάορα τὸν Ὀρφέα φησὶν et schol. Pind. P. iv 313: Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φασὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρον λέγουσιν.

Fr. 140. Clem. Al. Strom. v 126: Πίνδαρός τε ὁ μελοποιὸς οἷον ἐμβαλχέεται ἀντικρὺς εἰπὼν· τί θεός; ὃ τι τὸ πᾶν. Idem Eus. Praep. ev. xiii 688 C.

Fr. 141. Clem. Al. Strom. v 126 et Eus. Praep. ev. xiii 688 C: καὶ πάλιν (Πίνδαρος)· θεός . . . βροτοῖς. Didym. Alex. de trin. iii 1 p. 320: θεός ὃ τὰ

142 [106].

υ : υ υ υ - υ - -
 - υ υ - υ - : υ υ
 υ : υ υ υ - υ - -
 υ υ - υ - υ υ

Θεῶ δὲ δυνατόν ἐκ μελαίνας
 νυκτὸς ἀμύαντον ὄρ-σαι φάος,
 κελαινεφεὶ δὲ σκότει καλύψαι
 καθαρόν ἀμέρας σέλας.

143 [106].

: υ υ υ υ υ - υ -
 υ : υ - - υ υ -
 - : υ - υ υ υ - υ

Κεῖνοι γάρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
 πόνων τ' ἄπειροι, βαρυβόαν
 πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.

144 [108].

υ υ - υ - υ -

Ἐλασίβροντα καὶ Ῥέας.

145 [109].

Θεὸς ἄτε πλέον τι λαχών.

146 [112].

. . . - υ - υ υ υ - -
 : υ - υ υ υ - υ - -
 . υ -

Πῦρ πνέοντος ἅ τε κεραυνοῦ
 ἄγχιστα δεξιᾶν κατὰ χεῖρα πατρὸς
 ἵξεαι.

πάντα τεύχων καὶ . . . φοιτεύει. — 1. τὰ om. Eus. — πάντα: fort. *τερπνὰ πάντα* — 2. *φοιτεύει* Heyne, *φοιτεύει* vulgo.

Fr. 142. Clem. Al. Strom. v 708 et Eus. Praep. ev. xiii 674 B: ὁ μελοποιὸς δέ· Θεῶ δὲ κτλ.; Pindari nomen add. Theodoret Graec. aff. cur. vi 89, 27; cf. fr. 107 — 3. *κελαινεφεὶ* Boeckh — *σκότει* lege *κότει*, ut *κοτεινὸν* N. vii 61.

Fr. 143. Plut. de superst. κείνοι . . . Ἀχέροντος ὁ Πίνδαρος θεοὺς φησι. Idem adv. Stoic. 31, Amat. 18.

Fr. 144. Schol. Aristoph. Eq. 624: τὸ δὲ ἐλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου. Suid. v. ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη· Ἀριστοφάνης <ἐκ> τῆς ἀρχῆς Πινδάρου· ἐλασίβροντες καὶ Ῥέας.

Fr. 145. Aristid. i 11 Dind.: Θεὸς ἄτε πλέον τι λαχών· τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρω κάλλιον ἢ ἄλλ' ὅτι οὖν ὀφθαλμοῖς εἴρηται περὶ Διός.

Fr. 146. Schol. Hom. Ω 100: ἐκ δεξιῶν, ὡς φησι Πίνδαρος· πῦρ . . . ἵξεαι. Plut. Quaest. symp. i 2, 4: διαρρηγνὺς δὲ ὁ Πίνδαρος λέγει· πῦρ πνέοντος ἅ τε κεραυνοῦ ἄγχιστα ἡμένη· respicit Aristid. i 15 Dind.: Πίνδαρος δ' αὐτὸ φησι δεξιᾶν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτῆν (Ἀθηνᾶν) καθ' ἐξομότην τὰς ἐντολάς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι — ἅ τε: ἄτερ schol. Hom.

147 [114].

$\begin{array}{ccccccc} \bar{\iota} & \cup & - & \cup & \omega & \cup & - & - \end{array}$

Ἐν χρόνῳ δ' ἐγένετ' Ἀπόλλων.

148 [115].

$\begin{array}{ccccccc} \bar{\iota} & \cup & - & \cup & \cup & - & - & - \end{array}$

$\begin{array}{ccccccc} \bar{\iota} & \cup & \cup & - & \cup & - & - \end{array}$

Ὀρχήστ' ἀγλαῖας ἀνάσσω,
εὐρυφάρετ' Ἀπολλων.

149 [116].

$\begin{array}{ccccccc} \cup & \bar{\iota} & \cup & - & - & \bar{\iota} & \omega & - & \omega & - & - \end{array}$

Κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

150 [118].

$\begin{array}{ccccccc} - & \bar{\iota} & \omega & - & \omega & - & - & \bar{\iota} & \cup & - \end{array}$

Μαντεύεο, Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ.

151 [119].

Μοῖσ' ἀνέγκέ μιν.

152 [266].

$\begin{array}{ccccccc} \dots & \dots & \cup & \bar{\iota} & \cup & - & - & \bar{\iota} & \cup & - \end{array}$

$\begin{array}{ccccccc} \cup & \bar{\iota} & \omega & - & \omega & - & - \end{array}$

Μελισσοτεύκτων κηρίων
ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά.

153 [125].

$\begin{array}{ccccccc} \bar{\iota} & \cup & - & \cup & \cup & - & - \end{array}$

$\begin{array}{ccccccc} \omega & \bar{\iota} & - & \cup & \cup & \bar{\iota} & - \end{array}$

$\begin{array}{ccccccc} \bar{\iota} & \cup & - & - & \cup & \cup & \bar{\iota} & - \end{array}$

Λενδρέων δὲ νομὸν

Fr. 147. Clem. Alex. Strom. 1 383: εἰκότως ἄρα καὶ ὁ Βοιωτίας Πίνδαρος γράφει· ἐν χρόνῳ κτλ., unde Euseb. pr. ev. x 499 — ἐγεντ' Boeckh verisimiliter.

Fr. 148. Athen. 1 22 B: οὕτως δ' ἦν ἐνδοξον καὶ σοφὸν ἢ ὀρχησις, ὥστε Πίνδαρος τὸν Ἀπόλλωνα ὀρχηστὴν καλεῖ· ὀρχήστα κτλ., unde Eust. II. 52, 18. Od. 1602, 23.

Fr. 149. Plut. adv. Epic. 22: ὁ δ' Ἀπόλλων κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν, ὡς ὁ Πίνδαρος φησιν. Idem de El Delph. 21, de def. or. 7 — κατεκρίθη δὲ θνατοῖς v. l.

Fr. 150. Eust. II. 9, 44: καὶ Πίνδαρος ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ ἐπίγραμμα (v. Prol. c 23) μουσοποιὸς λέγει· Μαντεύεο Μοῦσα . . . ἐγώ. Similia schol. II. 1 1.

Fr. 151. Eust. II. 9, 40: ταύτῃ τῇ θεᾷ τῇ Μοῦσῃ . . . ἐγκλειέεται ὁ ποιητὴς τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν αἰδεῖν . . . οὐ ἀνάπαλιν Πίνδαρος ποιεῖ ἐν τῇ Μοῦσῃ ἀνέγκε με, ἥγουν ἀνέπεισε. Idem 179, 14.

Fr. 152. Cramer An. Ox. 1 285, 19: μέλεα . . . οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μελιγέρονος. Πίνδαρος· μελίσσοτεύκτων κτλ. Et. M. 577, 19. Et. Gud. 386. 18 — γλυκερωτάτα ὀμφακος Et. M.; Boeckh comparat ὀλοώτατος ὀδμά Hom. δ 442.

Fr. 153. Plut. de Isid. 35: ὅτι δὲ οὐ μόνον τοῦ οἴνου Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ

Διώνυσος πολυγαθῆς
αὐξάνων - ἄγνόν φέγγος ὀπώρας.

154 [126].

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν,
ἔαν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαῖον.
ἔμοι δ' ὀλίγον μὲν γὰρ δέδοται, ὅθεν ἄδρως,
πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων.

155 [127].

· · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·

τί δ' ἔρδων φίλος
σοί τε, καρτερόβροντα
Κρονίδα, φίλος δὲ Μοίσαις,
Εὐθυμία τε μέλων ἄν εἴην,
τοῦτ' αἰτημί σε.

156 [57].

· · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·

Ὁ ξαμενῆς δ' ὁ χοροῖτύπος,
ὄν Μαλεάγονος ἔθρεψε Ναῖδος
ἀκοίτας Σιληνός.

157 [128].

· · · · ·
 · · · · ·

ὦ τάλας ἐφάμερε, νήπια βάζεις
χρήματά μοι διακομπεύων.

πάσης ὁγρᾶς φύσεως Ἕλληνες ἡγοῦνται κύριον καὶ ἀρχηγόν, ἀρκεῖ Πίνδαρος μάρτυς εἶναι λέγων· Δένδρων κτλ. Idem Quaest. symp. ix 14, 4, Erot. 15 post fr. 165 quibus locis δένδρεων — πολυγαθῆς Διώνυσος e con. Bergk; Διώνυσος Wilamowitz — αὐξάνων: v. l. αὐξάνοι.

Fr. 154. Plut. de exil. 9 — περιδαῖον Hermann: περιδαίων codd. — 'ν δ' ὀλίγα δρως con. Herwerden — Metrum carminis ionicum esse videtur; quod si ita est, maiorem labem oratio contraxit — Idem carmen respicit Synesius Laus calv. 77: ἄν μὲν γὰρ ἡ Πινδάρου τυγχάνειν εὐχῆς καὶ ζῆν ἔχωμεν ἀπὸ τῶν οἰκείων, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρον καθιζήσόμεθα κτλ.

Fr. 155. Athen. v 191 F. Eust. Od. 149, 38 — 1. ὅτι con. Bergk — 2. σοί μὲν susp. Kaibel — 4. ἄν (κεν Kaibel) in codd. omissum metri et elocutionis causa addidi.

Fr. 156. Paus. iii 25, 2. Inter dithyrambos merito rettulit Boeckh — 2. Μαλεάγονος Camerarius: καλέγορος vel μελέγορος codd.; cetera incerta, quia de metro haudquaquam constat — Σιληνός glossa esse videtur.

Fr. 157. Schol. Aristoph. Nub. 223: Πίνδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν

164 [142].

Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέος.

165 [146].

Ἴσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι.

166 [147].

Ἄνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ Φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιαδέος οἶνον,
ἔσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ᾤθεον, αὐτόματοι δ' ἔξ ἀργυρέων κεράτων
πίνοντες ἐπλάζοντο.

167 [148].

ὁ δὲ χλωραῖς ἐλάταισι τυπεῖς
οἴχεται Καινεὺς σχίσαις ὀρθῶ ποδὶ γᾶν.

168 [150].

Δοιὰ βοῶν
θερμὰ δ' ἐς ἀνθρακίαν στέψαν, πυρὶ δ' ἐν πόλεον
σώματα· καὶ τότε ἔγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν

Fr. 164. Athen. iv 154 F — Περσέως cod.

Fr. 165. Plut. Amator. 15, de def. orac. 11. Schol. Apoll. Rhod. π 477. Et. M. 75, 44. De nymphis Dryadibus poeta loquitur; cf. fr. 153. 252.

Fr. 166. Athen. xi 476 B (Eust. II. 916, 39): Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων· ἄνδροδ. κτλ.; respicit Hor. C. i 18, s. iv 2, 15 — 1. ἄνδροδάμαντα δ' Boeckh duce Casaubono: ὀδᾶμαν δ' cod. — 3. ἀλέματοι coni. Bergk.

Fr. 167. Schol. Apoll. Rhod. i 57: ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἰληφε λέγοντος· ὁ δὲ χλωραῖς κτλ.; respicit Plut. de absurd. Stoic. opin. 1: ὁ Πινδάρου Καινεὺς εὐθύναν ὑπείχεν, ἀπιθάνως ἀρρηκτος σιδήρεω καὶ ἀπαθὴς τὸ σῶμα πλασσόμενος, εἴτα καταδύς ἄτρωτος ὑπὸ γῆν σχίσας ὀρθῶ ποδὶ γᾶν — 2. ᾤχετ' εἰς χθόνα v. l., unde ᾤχετ' ὑπὸ χθόνα Καινεὺς coni. Boeckh; fort. εἰσολίχεται, ut metrum idem sit atque ultimorum versuum fr. 156.

Fr. 168. Athen. x 411 C: Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ (Ἡρακλίου) τὴν ἀδφραγίαν ἐπιφέρει· ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἀνθρακας. παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἰληφεν εἰπόντος· δοιὰ κτλ. Respicit Philostr.

172 [258].

— ἰ ω — ω — — ἰ ω — ω — — ἰ ω —
 — ἰ ω — — ἰ ω — — ἰ ω — ω —
 — ἰ ω — — ἰ ω — ω — — ἰ ω — ω — — ἰ ω —
 — ἰ ω — — ἰ ω — — ἰ ω — — ἰ ω —

Οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοις νεότας ἐπέλαμψεν μυρίοις;
 πρῶτον μὲν Ἀλκμήνας σὺν νῆϊ Τρώϊον ἄμ πεδίον
 καὶ μετὰ ῥωστήρας Ἀμαζόνος ἦλθεν, καὶ τὸν Ἰάσονος εὐδοξον πλόον
 5 ἐκτελέσσαις εἶλε Μῆ-δειαν ἐν Κόλχων δόμοις.

173 [610].

Σύριον εὐρναίχμαν διεῖπον στρατόν.

174. 175. 176 [169. 161. 162].

Paus. vii 2, 7: πολλῶ δὲ πρεσβύτερα ἔτι ἢ κατὰ Ἴωνας τὰ ἐς τὴν
 Ἄρτεμιν τὴν Ἐφεσίαν ἐστίν· οὐ μὴν πάντα γε τὰ εἰς τὴν θεὸν ἐπύθετο,
 ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνας τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἰδρύσασθαι
 στρατευομένας ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησέα — Idem i 2, 1: ἐσελθόντων
 δὲ ἐς τὴν πόλιν ἐστὶν Ἀντιόπης μνημα Ἀμαζόνος· ταύτην τὴν Ἀντιόπην
 Πίνδαρος μὲν φησιν ὑπὸ Πειρίδου καὶ Θησέως ἀρπασθῆναι — Plut. vit.
 Thes. 28: τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης ἔφημε (Θησεύς) Φαίδραν, ἔχων
 υἱὸν Ἰππόλυτον ἐξ Ἀντιόπης, ὥς δὲ Πίνδαρός φησι, Δημῶντα.

177 [164—168].

— ἰ ω — ω — — ἰ ω — ω — — ἰ ω —
 — ἰ ω — — ἰ ω — — ἰ ω — ω —
 — ἰ ω — — ἰ ω — ω — — ἰ ω — ω — — ἰ ω —

Πεπρωμέναν ἐθῆκε μοῖ-ραν μετατραπέιν
 Ἀνδροφθόρον, οὐδὲ σι-γᾶ κατερρῶν.

— ἰ ω — — ἰ ω — — ἰ ω — — ἰ ω —

Τρόχον μέλος, ταὶ δὲ Χεῖ-ρωνος ἐντολαί.

Fr. 172. Schol. Eur. Androm. 798: οἱ μὲν πλείους Τελαμώνά φασι συστρα-
 τεῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν Ἴλιον, ὃ δὲ Πίνδαρος καὶ Πηλέα, παρ' οὗ ἔοικε τὴν
 ἱστορίαν ὁ Εὐριπίδης λαβεῖν· λέγει δὲ Πίνδαρος· οὐ (Πίνδαρος οὕτω· Cobet
 probabiliter) κτλ. — 1. μόχθοις νεότας Bergk: μόχθοις νεώτατον codd. — ἐπέ-
 λαμψεν coni. Bergk — 2. Τρώϊον Boeckh: Τρώων codd. — 3. Ἀμαζόνος coni.
 Bothe: Ἀμαζόνας vulgo — 4. καὶ et πρῶτον μὲν sibi respondent — 5. ἐκτελέσας
 aut ἐκτελεντήσας codd. — ἐν Κόλχων δόμων v. l. — Merito offendit quod hoc
 in carmine Pindarus de Peleo praedicat quae aliis in carminibus, ut N. iv 23.
 l. vi 31. fr. 50. 51, eius fratri Telamoni assignavit.

Fr. 173. Strabo xii 544: καὶ Πίνδαρός φησιν ὅτι αἱ Ἀμαζόνες Σύριον . .
 στρατόν, τὴν ἐν Θεμισκύρᾳ κατοικίαν οὕτω δηλῶν — Σκύριον coni. Welcker.

Fr. 177. Priscian de metr. Terent. p. 427 ed. Keil: Pindarus teste Helio-
 doro ἀντίστρεψεν, hoc est convertit rhythmum iambicum hoc modo: πεπρω-
 μέναν κτλ. Falso metricus iste, partim colometria perversa in errorem inductus
 (cf. Prol. xv), hos versus ad normam iustorum iambicorum versuum exigebat.
 Omnes versus ad eandem fabulam Oedipi pertinere putabat Bergk — 1. θῆκε
 Bergk, ταὶ coni. Hermann ipso duce Prisciano: αἱ codd. — ἐντολάς coni. Putsch.;
 conf. P. iv 102 διδασκαλίαν Χεῖρωνος — 4 et 6 ex binis versibus conflati esse
 videntur

σ ε υ υ υ || ε υ υ υ υ
Αἰνιγμα παρθένου || ἐξ ἀγριᾶν γνάθων.

σ ε υ υ υ υ ε υ υ υ υ
Ἐν δασκίοισιν πατήρ - νηλεῖ νόσσι.

σ ε υ υ υ ε σ ε υ υ υ υ
δ' οὐδὲν προσαιτέων || ἐφθεγξάμαν ἔπι

178 [169].

υ ε υ υ υ ε υ υ ε υ υ
Νόμων ἀκούοντες θεόδματον κέλαδον.

179 [170].

Ῥφαίνω δ' Ἀμυθαονίδαις ποικίλον ἄνδημα.

180 [172].

ε υ υ υ υ ε υ υ ε υ υ
 ε υ υ υ υ ε υ υ
 ε υ υ υ υ ε υ υ
*Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναρρηῆσαι τὸν ἀρχαῖον λόγον·
 ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός,
 κέντρον δὲ μάχης ὁ κρατιστεύων λόγος.*

181 [174].

... υ υ ε υ υ ε υ υ
Ὁ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται.

182 [175].

ε υ υ υ ε υ υ υ
 ε υ υ
*Ὡ πόποι, οἷ' ἀπατᾶται φροντὶς ἐπαμεριῶν
 οὐκ ἰδνῖα.*

183 [177].

ε υ υ υ ε υ υ ε υ υ
 ε υ υ υ ε υ υ ε υ υ

Fr. 178. Priscian de metr. Terent. p. 428, 19 K.; versus cohaerere videtur cum fr. 32.

Fr. 179. Schol. Pind. N. vii 116 — fort. Ἀμυθαονίδαισιν.

Fr. 180. Clem. Alex. Strom. i 346; Theodoret. Graec. aff. cur. i 19, 21; cum fr. 42 coniunxit Boeckh; cf. N. v 16. I. i 63 — 1. ἀχρεῖον coni. Boeckh — 2. πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός coni. Sylburg; πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς vulgo.

Fr. 181. Schol. Pind. N. vii 89: προσχαρῖζεσθαι γὰρ ἂν ἐδόκουν διὰ τὴν οἰκειότητα ἐγκωμιάζων· ὁ γὰρ κτλ. Pindaro tribuit Boeckh, etiam hoc fragmentum cum fr. 42 et oratione Amphiarai coniungens.

Fr. 182. Aristid. ii 547 Dind.: καὶ πάλιν (post fr. 226) ὁρμηθεὶς ἐκ τῶν περὶ Ἐριφύλης λόγων· ὦ πόποι, φησὶ (Πίνδαρος) κτλ. — ἰδνῖα Boeckh: εἰδνῖα codd.

Ὅς Δολόπων ἄγαγε - θρασὺν ὄμιλον σφενδονᾶσαι,
ἱποδάμων Δαναῶν - βέλεσι πρόσφορον.

184 [179].

Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ
Ἵπερμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἴαν.

185 [184].

ῶ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ
Ἦτι δὲ τειχέων - κακίει καπνός.

186 [185].

- Ὡ Ὡ - Ὡ Ὡ - Ὡ Ὡ - Ὡ Ὡ -
Ὡ Ὡ - Ὡ Ὡ
Αὐτόν με πρώτιστα ξυνοικιστήρα γαίας
ἔσδεξαι τεμενοῦχον.

187 [186].

- Ὡ Ὡ - Ὡ Ὡ - Ὡ Ὡ - Ὡ Ὡ
Ἦρωες αἰδοίαν ἐμὶ γυνντ' ἀμφὶ τράπεζαν ἄμα.

188 [190].

Ἡ Ὡ - Ὡ Ὡ - Ὡ Ὡ - Ὡ Ὡ - Ὡ Ὡ
Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός.

189 [197].

... Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ Ὡ
Τὰν δείματο τοι - μὲν ὑπὲρ πόντιον Ἑλλάς πόρον ἱρόν.

Fr. 183. Strab. ix 431: Πίνδαρος μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος· ὅς κτλ. Respicit Eust. Il. 311, 22 — πρὸς νόνον cod. A m. pr.

Fr. 184. Choerobosc. i 131, 33. 149, 8. ii 382, 10 Hilg.

Fr. 185. Et. Gud. 321, 54. Cram. An. Par. iv 35, 34 — ἔτι Boeckh: ἔστι codd. — κηκίει Bergk, κακίει Schroeder coll. Hesychii κακίω: ἀνακινύει Schneider, κακύει et ἀκύει codd.

Fr. 186. Apoll. de synt. ii 138 sine poetae nomine, sed cum glossa cod. A Πινδάρου ἡ χρῆσις — 1. ξυν. aut πρώτιστον coni. Bergk: συν. vulgo — 2. ἔσδεξαι τεμενοῦχον ex cod. A Bekker: ἐσδέξεται μενοῦχον Sylburg; fort. ἐσδεξαι ἐκὼν τεμ.; cf. P. ix 56.

Fr. 187. Plut. Quaest. symp. ii 10, 1: τὰ δὲ Πινδαρικὰ (συμπόσια) βελτίω δῆπουθεν, ἐν οἷς ἦρωες . . . θαμὰ, τῷ κοινωνεῖν ἀπάντων ἀλλήλοις — ἄμα coni. Bergk: θαμὰ vulgo.

Fr. 188. Strab. xiv p. 613: λέγει δὲ Πίνδαρος καὶ Πολύμναστόν τινα τῶν περὶ μουσικὴν ἐλλογίμων· φθέγμα κτλ.; respicit Plut. de mus. 5. Vox sive sententia (φθέγμα), quae sequebatur, intercidit.

Fr. 189. Schol. Aristoph. Vesp. 308 de Xerxe: νῦν πόρον τὸν πορισμόν φησι, ἐπήνεγκε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Πινδαρικόν· Πανδείματοι κτλ. — τὰν (scil. γέφυραν) δείματο Hermann, ipse codd. vestigia secutus particulam τοι addidi figura Pindarica admissa, ut arsis pedis Ionici quatuor tempora una longa producta explerem; παράδειγμα· τοι μὲν Wilamowitz Phil. Unt. ix 141 — ἱρόν vulgo — Ionicos numeros Pindari Aeschylus in parodo Persarum imitatus esse videtur.

190 [198.]

— — — — —
Ἄ Μιδύλου δ' αὐτῷ γενεὰ

191 [201].

— — — — —
Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων.

192 [204].

— — — — —
Δελφοὶ θεμίστων [ὕμνων] μάντιες Ἀπολλωνίδαί.

193 [205].

— — — — —
Πενταετηρὶς ἑορτὰ
βουπομπός, ἐν ᾧ-πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς ὑπὸ-σπαργάνοις.

194 [206].

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —

Κεκρότῃται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν αἰοδαῖς.

εἶα τειχίζωμεν ἤδη ποικίλων

κόσμον ἀνδάνετα λόγων·

ὅς καὶ πολυκλείταν περ εἴδσαν ὁμῶς Θήβαν ἔτι μᾶλλον ἐπασκήσει
θεῶν

5 καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγνιάς.

Fr. 190. Schol. Pind. P. viii 53 — *Μειδύλου* Bergk — *γενεὰ* Hermann: *γέννα* vulgo — Inter Isthmica epinicia hoc fragmentum ponendum esse Boeckhins intellexit.

Fr. 191. Schol. Pind. P. ii 127 — *ἔβαινον* coni. Hartung collato Paus. ix 22, 3, ut Pindarus Corinnae se opponeret — De Aeolicis modis cum Doricis concinnatis v. O. i 105.

Fr. 192. Schol. Pind. P. iv 4 — *ὕμνων* del Heyne; fort. *Ἀπολλωνίδαί μάντιες*, ut paeones fiant.

Fr. 193. Vit. Pind. A; v. Prol. c 27. civ 21; respicit Plut. Quaest. symp. viii 1, 1: *ἦκε δὲ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ μνήμην ἐν Πυθίοις γενόμενος, πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τῷ θεῷ χορηγός.* Eodem ex carmine fr 198 et 200 excerpta videntur.

Fr. 194. Aristid. ii 509 Dind.: *οὐ γὰρ δὴ πον καὶ Πίνδαρον φήσεις ὑπ' ἑμοῦ ταῦτα ἀναπεισθέντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ποιήσιν τὴν ἑαυτοῦ. ἄκουε δὴ καὶ ἐτέρων* (antecedit Pind. fr. 237): *Κεκρότῃται . . . λόγων.* *Ἡράκλεις, ταυτὶ μὲν οὐδὲ παντάπασιν ἀνάτεια τοῖς θήμασιν, ἀλλ' ὁμῶς καὶ ἐπὶ τοῦτοις σεμνύνεται ὥς οὐδὲν ἀτιμωτέροις τοῦ νέκταρος, καὶ φησιν ὅτι οὗτος μέντοι ὁ τῶν λόγων κόσμος. Καὶ πολυκλείταν . . . ἀγνιάς· ὥσπερ οὐκ ἀρκοῦν, εἰ κατὰ ἀνθρώπων μόνον (scil. ἀγνιάς), ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἔτι μεζόνως τιμῶντας δι' ἐκείνων τὴν τῶν Θηβαίων πόλιν εἰς τὸ λοιπόν.* Respiciunt Plut. de prof. in virt. 17 De mon. dem. et olig. i. Lucian Dem. enc. 11 — 1. *κρηπὶς*· fundamentum carminis praeludio

195 [207].

Εὐάρεστε χρυσοχίτων, ἱερῶ-τατον ἄγαλμα, Θήβα.

196 [209].

Λιπαρᾶν τε Θη-βᾶν μέγαν σκοπόν.

197 [210].

[³Ω ταλαίπωροι Θῆβαι.]

198.

Οὔτοι με ξένον
οὐδ' ἀδαήμονα Μοι-σᾶν ἐπαίδευσαν κλυταί Θῆβαι . .

198 B. [211].

Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ
Τιλωσσας ἀπὸ καλλικράνου.

199 [213].

*Ἐνθα βου-λαὶ γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύουσιν αἰχμαί,
καὶ χοροὶ καὶ Μοῖσα καὶ Ἀγλαΐα.*

fidium tibi arumve paratum est; carmen aedificio poeta comparat etiam O. vii. 1. — 2. *εἰς*: *οἷα* v. l. — *τετιγμένον* v. l. — *ποικίλων* Bergk: *ποικίλων* vulgo — 4. *ὃς* ante *καὶ* ad duas partes carminis coniungenda add. Boeckh — *μᾶλλον* scil. *ποικιλιέται*.

Fr. 195. Schol. Pind. P. iv 25. P. II inscr.; respicit schol. II. A 391; versus non integer relatus esse videtur Bergkio.

Fr. 196. Schol. Pind. P. II inscr.: καὶ τὰς Θήβας δὲ πον εἶπε λιπαράς·
 λιπαρᾶν κτλ. — σκοπόν scripsi: σκοπέλον vulgo.

Fr. 197. Thomas Mag. vit. Pind., Prol. cxviii 27; spurium fragmentum esse demonstraverunt Boeckh et Schroeder Philol. 54, 286.

Fr. 198. Chrysipp. *περὶ ἀποφατικῶν* c. 2 sine poetae nomine: eiusdem carminis atque fr. 193 esse videtur — *Μουσῶν* cod.

Fr. 198 B. Athen. II 41 E, unde Eust. Od. 1668, 7: καὶ Πίνδαρος· μελίγ.
 κτλ.; respicit Strab. IX p. 411 — καλλικρήνον codd.

Fr. 199. Plut. vit. Lyc. 21 de Sparta: Πίνδαρος δὲ φησιν· ἔνθα κτλ.; primum versum attulit etiam Plut. an seni 10, alterum ibid. 6 — 1. μὲν post βοῦλαι add. Boeckh — ἀριστεύονσι Plut. an seni. 10: ἀριστευόντων Plut. Lyc. — 2. Μοῦσα Plut. an sen. 6: Μοῦσαι Plut. Lyc. — Ἀγλαΐα una ex Gratiis (cf. O. xiv 12), praesidibus choricæ poesis.

200 [214].

Οἱ τ' ἀργείλοφον παρ Ζεφύριον κολώναν

201 [215].

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Αἴγυπτιαν Μένδητα, παρ κρημνὸν θαλάσσας,
 ἐσχατον Νείλου κέρας, αἰγιβάται
 ὄθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται.

202 [216].

— — — — —

Λευκίππων Μνηκηναίων προφάτα.

203 [217].

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —

Ἄνδρες τινες ἀκκιζόμενοι Σκύθαι
 νεκρὸν ἵππον στυγέουσιν
 λόγῳ κείμενον ἐν φάει,
 κρύφα δὲ σκολίοις
 5 γένυσιν ἀνδέροις πόδας ἡδὲ κεφαλάν.

204 [218].

Καὶ λιπαρῶ Σμυρναίων ἄστει

Fr. 200. Schol. Pind. O. xi 17 de Locris Epizephyriis — ἀργείλοφον v. 1. — Ζεφυρίον Heyne, Ζεφύριοιο Boeckh, Ζηφυρία vel Ζεφύριοιο codd. — fort. οἱ τ' ἄρ' ἀργ., ut paeones evadant.

Fr. 201. Aristid. ii 484 Dind.: αὐτίκα Πινδάρῳ πεποιήται, ὅσπερ μάλιστα ἁληθείας ἀντέχεσθαι δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς ιστορίας, καὶ οὐ πόρρωθεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν τόπων καὶ οὗτος ὁ ἔλεγχος. φησὶ γὰρ Αἴγυπτιαν . . . θαλάσσας. Strab. xvii p. 802: ὡς δὲ Πινδαρός φησιν, οἱ τράγοι ἐνταῦθα γυναιξὶ μίγνυνται. Μένδητα . . . μίσγονται (versus in optimis codd. Strabonis desunt); Αἴγυπτιαν Μένδητα Chorob. i 162, 15 Hilg.; respiciunt Aelian H. A. vii 19, Priscian vi 80 — 1. παρ Boeckh: παρὰ vulgo — 2. αἰγιβάται Hermann: αἰγίβοτοι vulgo. Ex hymno in Iovem Ammon. (fr. 36) sumptum esse coni. Hartung.

Fr. 202. Schol. Pind. P. iv 206 — προφάτα scil. Ἀμφιαράῳ Bergk: προφάται vulgo.

Fr. 203. Zenobius v 50: ὁ Σκύθης τὸν ἵππον ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐπιμένων, φανερώς δὲ ἀποθουμένων καὶ διαπνύοντων αὐτὸ εἶρηται ἢ παροιμία· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων ἄνδρες κτλ. Diogen. vii 12. Apostol. xiii 7. Cohæerere videtur cum fr. 105 — 1. ἀκκιζόμενοι Boeckh: ἀγαζόμενοι Zen., ἀτιζόμενοι rell. — ἀπερ ante Σκύθαι add. Wilamowitz Phil. Unt. ix 142 — 2. στυγέουσι codd., στυγέουσιν Bergk — κείμενον coni. Wilamowitz: κτάμενον codd. — φάει coni. Boeckh: φασί codd. — 3. σκολίοις Diog. vii 13, 6: σκολιούς vulgo, σκοτίους Herwerden — γένυσιν ἀνδέροις codd., γένυσσιν ἀνδείοις Wilamowitz — κεφαλάν Bergk: κεφαλὰς vulgo — Ionicum metrum esse videtur.

Fr. 204. Schol. Pind. P. ii inscr. — Σμυρναίων Boeckh: Σμυρναίῳ vulgo. Conf. fr. 264.

205 [221].

— ἰ ω — ω — — — ἰ ὠ — — — ἰ ὠ —
 ἰ ὠ — — — ἰ ὠ — — — ἰ

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὦνασσοῖ' Ἀλά-θεια, μὴ πταίσης ἐμὴν
 σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει.

206 [222].

. ω — ω — ω
 ἰ ὠ — ὠ —

Παρὰ Λύδιον ἄρμα
 πεξὸς οἰχνεύων

207 [223].

ἰ ὠ — — — ἰ ὠ — — — ἰ ὠ — — — ἰ ὠ — — —

Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ' ἀφανέος σφυρηλάτοις <δεσμοῖς>
 ἀνάγκας.

208 [224].

ω ἰ ω — — — ὠ ὠ — —
 — — — ὠ ὠ — ὠ —

Μανίαις τ' ἀλαλαῖς τ' ὀρινόμεναι
 ῥιψαύχενι σὺν κλόνω.

209 [227].

. ω — ω — — — ἰ ὠ —

Ἀτελῇ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

210 [229].

Plut. de cohib. ira 8: Χαλεπώτατοι δὲ ἦσαν φιλοτιμίαν μυνόμενοι
 ἐν πόλεσιν (πολίεσιν susp. Boeckh) ἄνδρες ἢ στάσιν, ἄλγος ἔμφανές,
 κατὰ Πίνδαρον.

Fr. 205. Stob. Flor. 11, 3 (11, 18 Hense). Ioann. Philoponus de mundi creat.
 iv 20. Clem. Alex. Strom. vi p. 781 — ἀρχὰ Clem.: ἀρχὰς Stobaei cod. A —
 σύνθεσιν intellego ἐπέων collato O. iii 8.

Fr. 206. Plut. vit. Nic. i de Philisto Thucydide longe inferiore: οὐ μὰ Δία·
 παρὰ . . . οἰχνεύων, ὥς φησι Πίνδαρος. Idem De adul. et am. discr. 24; respi-
 ciunt Diogenian. vi 28. Gregor. Naz. or. xx p. 331 — οἰχνεύων aut ἰχνεύων
 codd.: οἰχνέων Bergk.

Fr. 207. Plut. Cons. ad Apoll. 6 — πυθμὴν πιέζει σ' Bernad.: πυθμένα
 πιέξεις vulgo — ἀφανέος codd.: ἀφανής coni. Hermann, ἀφανέος Bergk, ἀχα-
 νέος coni. Herwerden — σφυρ. δεσμοῖς ἀνάγκας Bergk: σφυρ. ἀνάγκαις vulgo.

Fr. 208. Plut. Quaest. symp. vii 5, 4. i 5, 2. De def. orac. 14 — μανίαι
 τ' ἀλαλαί (ἄλλαι v. l.) Quaest. symp. i 5, 2, De def. or. 14 — ὀρινόμεναι De def.
 or. 11: ὀρινομένων Quaest. symp. i 5, 2, ὀρινόμενοι Q. s. vii 5, 4 — ῥιψαύχενι Quaest.
 symp. i 5, 2. Inter hyporchemata Boeckhius rettulit; certe bacchantium motus
 ecstáticos poeta describit.

Fr. 209. Stob. Flor. 80, 4. Vit. Pind. Prol. ci 27. cvii 11; respicit Plato
 de rep. v. p. 457 B — δρέπειν καρπὸν Vit. Pind. et Plat.

211 [230].

... - - - - -
 ... - - - - -

Κακόφρονά τ' ἀμφάνη πραπίδων
 καρπόν.

212 [231].

Plut. de cap. ex inim. util. 10: Καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον κενεοφρόνων ἐταῖρον (ἐταίρων vulgo, em. Xylander) ἀνδρῶν (ἀνδρῶν ἐταῖρον Bernad.), ὡς φησι Πίνδαρος.

213 [232].

... - - - - -
 ... - - - - -
 ... - - - - -
 ... - - - - -

Πότερον δίχα - τεῖχος ὕψιον
 ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει
 ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν,
 δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

214 [233].

... - - - - -
 ... - - - - -
 ... - - - - -
 ... - - - - -

Γλυκεῖά σοι καρδίαν
 ἀτάλλοισα γηροτρόφος ξυναορεῖ
 ἑλπίς, ἃ μάλιστα θνα-τῶν πολύστροφον
 γνώμαν κυβερνεῖ.

215 [152].

... - - - - -
 ... - - - - -

Fr. 211. Plut. de ser. num. vind. 19: ἄχρις ἂν ἐκχυθεῖσα (κακία) τοῖς πάθεσιν ἐμφανὴς γένηται, κακόφρονά τ' ἀμφ. πρ. κ., ὡς φησι Πίνδαρος. — τ' ἀμφάνη Ruhnken: τὸ ἀμφανὴ codd.

Fr. 213. Plat. de rep. II p. 363 B: λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκεῖνο τὸ Πότερον δ. τ. ἢ σκ. ἀπ. ἀναβάς, καὶ ἐμμαντὸν οὕτω περιφράξας διαβιῶ. Plinius exhibet Maximus Tyr. xviii in., Euseb. Praep. ev. xv p. 798 D, Cicero ad Att. xiii 38. 41; versum quartum affert sine auctoris nomine Dion. Halic. de comp. verb. 21 p. 290 Schaef. — 2. ἀναβαίνει Bergk: ἀναβαίνει Max Tyr.; conf. I. v 45 — 3. ἐπιχθονίαν Euseb.

Fr. 214. Plat. de rep. I p. 331 A: τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδῶτι ἡδεῖα ἑλπίς αἰεὶ πάρεστι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει· χαριέντως γάρ τοι, ὦ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκείνος εἶπεν, ὅτι ὅς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖα κτλ.; inde Stob. Flor. 94, 22, Synesius de insomn. 147 A, Aristot. oecon. II p. 634 ed Rose, Iustinus Coh. ad Gent. 26; respiciunt Plut. de an. tranqu. 19, de frat. am. 5, Themist. or. viii p. 101 B., Theodor. Metoch. 350 et 395, Niceph. Greg. viii 8, Choricus p. 35 Boiss., Olymp. in Alcib. I p. 25, Apostol. v 32a. Numeri indicant versus ex paeane sumptos esse.

Ἄλλο δ' ἄλλοισιν νόμιμα, σφετέραν δ' αἰνεῖ δίκαν
ἕκαστος.

221 [242].

∪ — ∞ — ∪ — ∪ — ∪ — ∪ —
 ∪ — ∞ — ∪ — ∪ — ∪ — ∪ —
 ∪ — ∪ — ∪ — ∪ — ∪ —
 ∪ — ∪ — ∪ — ∪ — ∪ —

*Ἀελλοπόδων - μὲν τιν' εὐφραίνουσιν ἵππων
 τιμαὶ καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτά·
 τέρεται δὲ καὶ τις ἐπ' οἶδμ' ἄλιον
 ναῖ θοᾷ - σῶς διαστείβων.*

222 [243].

. . . ∪ — ∪ — ∪ —
 ∪ — ∪ — ∪ — ∪ —
 ∪ — ∪ — ∪ — ∪ —

*Διὸς παῖς ὁ χρυσός·
 κεῖνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει . . .
 . . . βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων.*

223 [244].

∪ — ∪ — ∪ — ∪ —
 ∪ — ∪ — ∪ — ∪ —
 ∪ — ∪ — ∪ — ∪ —

*Καὶ φέρονται πως ὑπὸ δούλειον τύχαν
 αἰχμάλωτοι καὶ χρυσέων βελέων
 ἐντὶ τραυματία*

224.

Schol. A ad II. P 98: ὁ γὰρ φωτὶ μαχόμενος τῷ ὑπὸ θεῶν τιμωμένῳ ἢ
 ὑπὸ θεῶν ἀγαπωμένῳ αὐτῷ τῷ θεῷ μάχεται τῷ ἐκείνῳ στέργοντι· ὁ Πίνδαρος
 ἴσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον θεῷ (θεῷ add. Heyne) ὑποτρέσσαι
 ἐκέλευσεν, ἐπ' ἴσης τόν τε θεὸν καὶ τὸν φίλον θεῷ ἄνδρα θεοφιλή.

225 [247].

. . . ∪ ∪ ∪ — ∪ —
 ∪ ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪ ∪ —

χθῶν πόντον τε δειπὰ φέρουσι, ἄρτι παρακειμένων — 2. οὐ τῶν μεταλ-
 λάτων codd., em. Boeckh — τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις a Pindaro aliena esse in-
 tellexit Boeckh — ὅσος ἀγλαὰ χθῶν Boeckh: ὡς ἀγλαόχθων vulgo — 3. fort.
 πόντοιο.

Fr. 221. Sext. Emp. Pyrr. hyp. I 86 — 1. εὐφραίνουσιν codd. — 2. τιμαὶ
 codd., τίμια corr. Boeckh, ἄνθεα Bergk probabiliter — 3. δ' αὖ con. Boeckh
 probabiliter — ἐπιφρασίῳ οἶδμ' ἐνάλιον con. Bergk.

Fr. 222. Schol. Pind. P. IV 408: ὁ δὲ χρυσὸς ἀφθαρτός· καὶ ἡ Σαπφώ . .
 ὅτι Διὸς κτλ. Pindarum auctorem sententiae laudant Prol. ad Hes. Opp. 428 —
 2. δάπτει schol. Pind., δάμνεται Procl., δάπτει, δάμνεται δὲ Valckenaer pro-
 babiliter — 3. κάρτιστον Boeckh: κράτιστον vulgo — κτεάνων Boeckh: φρενῶν
 vulgo.

Fr. 223. Theodor. Metoch. 582 — 1. τύχην: τύχην Boeckh, ζυγὸν Herwerden
 — 3. ἐντὶ: ἐν τῷ codd.; post ἐντὶ aliquid intercidisse metrum demonstrat, si
 quid omnino in tota sententia praeter χρυσέων βελέων a Pindaro ipso profec-
 tum est.

Ὅποτε θεὸς ἀνδρὶ χάριμα πέμψῃ,
πάρος μέλαιναν κραδίαν ἐστυφέλιξεν

Ben e at

226 [248].

- w - w - w . .

Οὕτις ἔκων κακὸν εὗρετο.

7

227 [250].

[illegible]

•

$$1 - 0 - - 1 - 0 - - 1 - 0 -$$

Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἰλίσσόμεναι
δόξαν εὐρίσκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ' αἰθέρα λαμπευθέντα.

228 [262].

Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.

229 [253].

[illegible]

1 1 0 1 0 0 0 1 0

Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξία δέδενται
οὐ φίλων ἐναντίον ἔλθειν.

230 [254].

Liban. ep. 144: μηδ' οὕτως οἶον τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ
λεπτῷ δένδρῳ (δένδρῳ vulgo) βαίνειν, ἀλλὰ τι καὶ ἀδάμαντος μετέγειν.

231 [255].

$$- \frac{1}{\sqrt{\pi}} \int_{-\infty}^{\infty} \frac{e^{-t^2}}{(x-t)^2} dt = - \frac{1}{\sqrt{\pi}} \left(\frac{1}{x^2} + \frac{2}{x^3} + \frac{2}{x^4} + \dots \right)$$

Τόλμα τέ νιν ξαμενής - καὶ σύνεσις - πρόσκοπος ἐσάωσεν.

232 [256].

: w w : v : v

Σχήσει τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδαροῦν τεῖχος.

Fr. 225. Schol. Pind. O. π 40 — 1. *ὁπότεν* ex schol. Vindob. Bergk — 2. *πάρως* Nauck: *πρός* vulgo, *πρόσθε* Boeckh — v. l. *καρδίαν*; fort. *ἐστὺν φέλιξε καρδίαν*.

Fr. 226. Aristid. II 547 Dind.: Ἄλλα Πλάτων καὶ Πίνδαρος πολλὰ καὶ ἄλλῃ σοφοί, καὶ δὴ καὶ κατὰ τόνδε τὸν λόγον οὐκ ἤμιστα, ὁ μὲν οὕτως λέγων. οὐδ' τις κτλ. Conf. fr. 182.

Fr. 227. Clem. Alex. Strom. iv p. 586 — *ἐλίσσόμεναι* et *ἐφρίσκουσι* vulgo,
em. Boeckh — *λαμπενθέντα* vulgo, *ἀερθέντα* conl. Boeckh.

Fr. 228. Plut. an sen. 1: Πινδάρου πολλάκις ἔχεις διὰ στόματος ὡς εἰρημένον
 εὖ καὶ πιθανῶς ὑπ' αὐτοῦ· τιθεμένων . . . σκότον. Idem De soll. an. 23 — τὰν
 ἀρετὰν Herwerden — fort. αἰπὺν ἀρετὰν ἔβαλεν ἐς σκότον, ut paeonici numeri fiant.

Fr. 229. Schol. Pind. O. viii 92. P. ix 160. Plut. de cap. ex inim. util. 4.
— 1. γὰρ om. Plut., δὲ (om. γὰρ) schol. P. ix — 2. καὶ v. l. probante Schroedero.

Fr. 231. Schol. Pind. N. vii 87.

Fr. 232. Plut. vit. Marc. 29: ἀλλὰ γὰρ τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ οὐ σι-

233 [257].

— — — — —
Πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν.

234 [258].

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

*Ἐφ' ἄρμασιν ἵππος,
 ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν δ' — ἰθύει τάχιστα δελφίς·
 κάπρῳ δὲ βουλευόντα φόνον κύνα χρὴ τλάθυμον ἐξευρεῖν.*

235 [259].

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

*Ἐρεθίζομαι . . . ἁλίου δελφῖνος ὑπόκρισιν,
 τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει
 αὐλῶν ἐκί-νησ' ἐρατὸν μέλος.*

236 [260].

— — — — —
φιλόνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν.

237 [261].

— — — — —
 — — — — —

*Ὅπισθε δὲ κεῖ-μαι θρασείᾳν
 ἁλωπέκων ξανθὸς λέων.*

238 [262].

— — — — —

Ἐνθα καὶ ποιῆναι κτιλεύονται κάπρων τε καὶ λεόντων.

δαροῦν σήξει τειχος, κατὰ Πίνδαρον. Metrum verbis traiectis restituit Boeckh — σιδάρεον Boeckh.

Fr. 233. Clem. Alex. Paed. III 307: πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν κατὰ Πίνδαρον. Clemens πιστοῖς ἄπιστον οὐδέν scripsisse et O. I 32. P. x 50 respexisse videtur.

Fr. 234. Plut. de virt. mor. 12: ἔφ' ἄρμασι γὰρ ἵππος, ὥς φησι Πίνδαρος, ἐν δ' ἀρότρῳ κτλ. Idem De tranqu. an. 14, quo in altero loco γὰρ deest — ἔφ' priore loco: ἐν alt. loc.

Fr. 235. Plut. Quaest. symp. VII 5, 2: ὁ δὲ Πίνδαρός φησι κεινῆσθαι πρὸς ᾧδὴν ἁλίου δελφῖνος ὑπόκρισιν· τὸν κτλ. Idem de soll. an. 36: ᾧ (δελφῖνι) καὶ Πίνδαρος ἀπεικάζων ἑαυτὸν ἐρεθίζεσθαι φησιν, οὗ δελφ. κτλ. — ἁλίον δ' ἐρεθίζομαι δελφ. Bergk.

Fr. 236. Schol. Od. x 210: διὸ καὶ σαίνουσιν . . . ὥσπερ δελφῖνες· φιλό-νορα . . . βιοτάν, κατὰ τὸν Πίνδαρον. Conf. Eust. Od. 1657, 13.

Fr. 237. Aristid. II 509 Dind.: Πάλιν τοίνυν πρὸς τινα τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἑώρα καὶ οὐκ εἰδότα ὅτῳ σύνεστιν, οὕτως πεποίηκε (Πίνδαρος) ὀπισθεν κτλ.

Fr. 238. Schol. Pind. P. II 31: καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθασσεύεσθαι

239 [265].

ω ι ο - - - ο ο - ο - -

Ἰάχει βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων.

240 [269].

. . . . - - - ο - -

Μῆ σιγᾷ βρεχέσθω.

241 [280].

ω ο ο - ο ι ο - ο ι ο -

Ποτίκολλον ἄτε ξύλον παρὰ ξύλῳ.

242.

Schol. Aristoph. Pac. 251: ὅτι πόλιν εἶπε τὴν Σικελίαν νῆσον οὖσαν . . . καὶ Πίνδαρος δὲ περὶ τῆς Αἰγίνης· ἃ μὲν πόλεις Αἰακιδᾶν.

243.

Herodian. περὶ σχημ., Rhet. gr. Sp. III 100, 6: σύλληψις δὲ ὅταν τὸ τῷ ἐτέρῳ συμβεβηκὸς καπὶ θατέρου λαμβάνηται, οἶον . . . καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ ἐπὶ τε τοῦ Πειρίθου καὶ τοῦ Θησέως λεγόμενον· φὰν δ' ἔμμεναι Ζηνὸς υἱοὶ καὶ κλυτοπόλου Ποσειδάωνος. Idem carmen spectat Paus. I 41, 5 = fr. 258.

244 [136].

Et. M. 513, 20 (cf. Et. Flor. Miller Misc. 186): Κιδαλία, οἶον Κιδαλῆς κρηνίδος. ἐπλανήθη ἐκ τοῦ Πινδαρικοῦ (ἐπλανήθη ἐκ Πινδάρου Et. M.): ΧΕΙΡΑΚΙΔΑΛΙΑΣ, εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιήσας (ποιήσης vulgo) ἐκθλιψιν· Ἀκιδαλία (Κιδαλία vulgo) γὰρ ἐστίν.

245.

Cram. An. Ox. I 95, 5: Πίνδαρος μὲν βληχρὸν τὸ ἰσχυρόν· πρόφασις (πρόφασιν cod.) βληχροῦ γίνεται νείκεος (πρόφασιν βλ. γενέσθαι νεικ. Schroeder). In breve contraxerunt Et. M. 200, 13. Suidas v. βληχρὸν. Zonar. 193, 391 — βληχροῦ ex λυγροῦ corruptum esse collato Pind. N. VIII 43 collegit Dindorf.

246 [286].

Lesbonax de fig. 184 ed. Valck., p. 44 ed. R. Müller: Θηβαϊκόν· ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολ- λάκις αὐτῷ κέχρηται· γίνεται δὲ οὕτως· ὁ Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖ Ἀθηναίους”.

καὶ κτελέεσθαι λέγει· ἔνθα αἱ κτλ. — καὶ Boeckh: οἱ Bergk, αἱ vulgo, om. C — κάπων τε καὶ λεόντων scripsi: κάπων λεόντων τε vulgo.

Fr. 239. Herodian de fig., Rhet. gr. Sp. III 100, 28: Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἐνικὰ ῥήματα ἔχοντα ἐπιφορὰν· οἶον ἄνδρες ἐπὶ πόλεως, καὶ ἰαχεῖ κτλ. Conf. fr. 246.

Fr. 240. Schol. Pind. O. XI 58 — μῆσι γὰρ βρ. vulgo, em. Boeckh.

Fr. 241. Athen. VI 218 C: ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτός, ἔφη, τὸ ποτίκολλον . . . ξύλῳ, ὥς ὁ Θηβαῖος εἰρηκὲς ποιητῆς, περὶ κολάκων ἐρῶ τι. Idem I 21 B — παρὰ del. Schneidewin, παρὰ Bergk.

“μελιρρόθων (ἀνθέων add. Boeckh) δ’ ἔπεται πλόκαμοι” ἀντὶ τοῦ ἔπονται· καὶ “διήγετο σάρκες” ἀντὶ τοῦ διήγοντο. Ὅμηρος „καὶ δὴ δοῦρα σέσηπτε καὶ σπάρτα λέλυνται“ ἀντὶ τοῦ σεσήπασιν. Conf. fr. 239 et schol. Philostr. p. 193 ed. Kays.

247 [123].

Et. M. 277, 39: Διόνυσος· . . . οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύσης τοῦ ὄρους ὠνομάσθαι, ἔπει ἐν τούτῳ ἐγεννήθη, ὡς Πίνδαρος, καὶ ἀνετράφη.

248 [124].

Plut. de adul. et amic. discrim. 27: εὐδίᾳ γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνη λόγον ὄφρ’ ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιταττόμενον τῷ Ἀναίῳ θεῷ καὶ ‘λύονται τὸ τῶν δυσφρόνων σκύνιον (δυσφρόνων σχοινίον codd., em. Nauck) μεριμνᾶν’ κατὰ Πίνδαρον.

249 [153. 130. 131].

Schol. II. Φ 194: Ἡρακλῆς εἰς ἄδου κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνέντυγε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέως, οὗ καὶ δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Ἀγιάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα· καταλαβὼν δὲ μνηστευόμενον τὴν κόρην Ἀγελῶν τὸν πλησίον ποταμόν, διεπάλαισεν αὐτῷ ταύρου μορφήν ἔχοντι· οὗ καὶ ἀποσπάσας τὸ ἕτερον τῶν κεράτων ἔλαβε τὴν παρθένον· φασὶ δὲ αὐτὸν Ἀγελῶν παρὰ Ἀμαλθείας τῆς Ὠκεανοῦ κέρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν . . . ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ — Schol. II. Θ 368: Πίνδαρος γοῦν ἑκατόν, Ἡσίοδος δὲ πεντήκοντα ἔχειν αὐτὸν (Κέρβερον) κεφαλὰς φησιν. Idem carmen respicere videtur Tertullian de cor. mil. 7: Hercules nunc populum capite praefert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi habes (fort. penes vel apud) Pindarum atque Callimachum, qui et Apollinem memorat interfecto Delphico dracone lauream induisse qua supplicem.

250 [135].

Paus. v 14, 6: Ἀλφειῷ καὶ Ἀρτέμιδι θύουσιν (Ἡλείοι) ἐπὶ ἐνὸς βωμοῦ· τὸ δὲ αἵτιον τούτου παρεδήλωσε μὲν πού καὶ Πίνδαρος ἐν ᾧδῃ.

251 [139].

Servius ad Verg. Georg. I 14: Pindarus . . . eum (Aristaeum) ait de Cea insula in Arcadiam migrasse ibique vitam coluisse. Nam apud Arcades pro Iove colitur, quod primus ostenderit qualiter apes debeant reparari. Conf. P. ix 64.

252 [145].

[Schol. Apoll. Rhod. II 477 (Et. M. 75, 32): Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς ἄρα Ῥοῖκος θεασάμενος δρῦν ὅσον οὐ πω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεισθαι, προσέταξε τοῖς παισὶν ὑποστηρῆσαι ταύτην. ἡ δὲ μέλλουσα συμφθίρεισθαι τῇ δρῦϊ νύμφῃ ἐπιστάσα τῷ Ῥοίκῳ χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεπεν δὲ αἰτήσασθαι ὅτι βούλοιο. ὡς δὲ ἐκεῖνος ἡξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο· φυλάσσασθαι μέντοι γε ἐτίρας γυναικὸς ὁμίλιαν παρήγγειλεν, ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν. καὶ ποτε πεσσεύοντος αὐτοῦ παρίπτατο ἡ μέλισσα· πικρότερον δὲ

ἀποφθεγξάμενος εἰς ὄργην ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. καὶ Πίνδαρος δὲ φησι περὶ Νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον· ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι (fr. 165). Similia tradita sunt in libro spurio Plut. quaest. nat. 36, quo loco fabula de Rhoeco et melissa ipsa ad Pindarum relata est, parum illud probabiliter. Pindari enim ipsius solum fr. 165 esse videtur].

253 [140].

Harpoer. v. αὐτόχθονες· . . . ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς φασιν Ἐριχθόνιον καὶ Ἥφαιστον ἐκ γῆς φανῆναι.

254 [144].

Apollod. Bibl. II 38: αὐταὶ δὲ αἱ νύμφαι (Γοργόνες) πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν, ἣν φασιν εἶναι πῆραν. Πίνδαρος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι ἐπὶ τοῦ Περσέως· πᾶν δὲ μετὰφρενον κτλ. (scut. 223).

255 [149].

Schol. Pind. N. VII 103: Εὐξενίδην δὲ εἶπεν ὡς ἀπὸ τινος Εὐξένου τῆς ὕλης φρατρίδας ἀφηγουμένου, ὡς Σκοπάδας καὶ Ἀλευάδας εἴωθε (Πίνδαρος) καλεῖν τοὺς Θεσσαλούς.

256 [155].

Strab. III 170: καὶ τὰς Πλαγκτὰς καὶ τὰς Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφέρουσι τινες, ταύτας εἶναι νομίζοντες στήλας, ὥς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας, εἰς ταύτας ὑστάτας ἀφίχθαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα. Idem p. 172: καὶ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἂν ὀρθῶς λέγοι πύλας Γαδειρίδας. Conf. N. III 22.

257 [156].

Strab. XV 711: περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγει (Μεγασθένης) Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Forsitan spectaverit P. x 41.

258 [163].

Paus. I 41, 5: Ἀλκμᾶν ποιήσας ἄσμα ἐς τοὺς Διοσκοόρους, ὡς Ἀθήνας ἔλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπειναι. Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταῦτα ἐποίησε καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκοόροις Θησέα εἶναι βουλόμενον (βουλόμενος codd.), ἐς ὃ ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίθῳ τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα.

259 [176].

Schol. Townl. II. II 170 (Cram. An. Par. III 286, 27): καὶ Πίνδαρος πεντηκονταερέτους φησὶ τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν εἶναι.

260 [178].

Aristid. II 339 Dind.: καίτοι τίς οὐκ ἂν φήσειεν οὕτως πολλὴν εἶναι τὴν ἀλογίαν, ὅντα μὲν αὐτὸν (Παλαμήδην) κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσεως εἰς σοφίας λόγον, ὡς ἔφη Πίνδαρος, εἶθ' ἡττηθῆναι τοῦ χείρονος;

261 [180].

[Arg. Soph. Aiac. ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυπεν ἡ (τοῦ Ἡρακλέους) λεοντῇ, ἄτρωτον ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρωτὸν ἔμεινεν. Pertinet ad I. VI 47].

262 [181].

Schol. B ad Hom. K 435: ἱστορεῖ δὲ Πίνδαρος, ὅτι καὶ μίαν ἡμέραν πολεμήσας (Ῥῆσος) πρὸς Ἑλλήνας μέγιστα αὐτοῖς ἀπεδείξατο κακὰ, κατὰ δὲ θείαν πρόνοιαν νυκτὸς αὐτὸν Διομήδης ἀναιρεῖ.

263.

Paus. ix 22, 7: Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίων, τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ἄσαι τὰ ἐς Γλαῦκον, Αἰσχύλῳ δὲ καὶ ἐς ποιήσιν δράματος ἐξήρκεσεν.

264 [189].

Ps. Plut. vit. Hom. π 2: Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χῖον. Vit. Hom. v West.: τὸ δὲ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρναῖος, κατὰ δὲ Σιμωνίδην Χῖος (scil. Ὅμηρος); conf. fr. 204. Contra Vit. Hom. vi: Ἀναξίμενης καὶ Δαμάστης καὶ Πίνδαρος Χῖον τὸν Ὅμηρον ἀποφαίνονται καὶ Θεόκριτος, unde hausit Tzetzes Exeg. II. p. 7. Bergkhus huc traxit fr. 204, quod si recte fecit, etiam magis augetur fides prioris sententiae.

265 [189].

Aelian Var. hist. ix 15: λέγεται δὲ κάκεινο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν (Ὅμηρος) ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος.

266.

Philodem. περὶ εὐσεβείας p. 17 Gomp.: <Πίν>δαρος δε<δέσθαι ὃ>πὸ Διὸς φο<βηθέντος>, μὴ τινι . . . ὅπλα . . . τὸν Ἀσκλη<ηπιὸν δ' ὃ>πὸ Διὸς κε<ρανῶ>θῆναι γέγρ<αφεν Ἡσ>ίοδος κα<ὶ Πίνδ>αρος. Altera pars fragmenti pertinet ad P. III 57.

267.

Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 42 Gomp.: <Διόνυσον δὲ Ὅμηρος ἐν τοῖς ὕμνοις ὅπῃ> ληστῶν ἀλ<ῶναι>γράφει· καὶ Π<ίνδα>ρος δὲ διέρχ<εται> περὶ τῆς λη<στεί>ας.

268.

Philodem de mus. p. 87 ed. Kemke: <ἐπὶ τῶν> ἀγώνων ἔτερεπεν ὁ Τέρ<παν>δρος, τοὺς δὲ Λάκωνας . . . ἀπε<ι>θεῖν προα<ι>ρουμένους τῷ μαντεῖῳ κα<ὶ> λόγῳ δ' ἴσω<ς> προαχθέν<τ>ας ἀποτεθεῖσθαι τὴν στάσιν. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ μὲν κα<τ>ὰ Στησίχορον οὐκ ἀκρι<β>ῶ<ς> ἴστο<ρεῖ>ται, τ<ὸ δ>ὲ Π<ι>νδάρειον εἰ τῆς διχ<ον>ολίας ἔπαυσεν, οὐκ οἶδαμεν.

269 [191].

Paus. ix 30, 2: ὁ δὲ Σακάδα τοῦ Ἀργείου τὸν ἀνδριάντα πλάσας, οὐ συνιῖς Πινδάρου τὸ ἐς αὐτὸν προσόμιον, ἐποίησεν οὐδὲν ἐς τὸ μῆκος τοῦ σώματος <τούς αὐλούς, ὥστ'> εἶναι τῶν αὐλῶν μείζονα τὸν αὐλητήν. Plut. de mus. 8: γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητῆς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων· τούτου καὶ Πίνδαρος μνημονεύει.

270 [193].

Harpocr. v. "Αβαρις· Νικόστρατος (v. l. Ἰππόστρατος) μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν (Ἀβαριν) Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κα' Ὀλυμπιάδα.

271 [194].

Origenes adv. Cels. iii p. 126 Sp.: Καὶ πρῶτόν γε τὰ περὶ τὸν Προκοννήσιον Ἀριστέαν, περὶ οὗ ταῦτά φησιν (scil. Κέλσος). Εἴτ' Ἀριστέαν μὲν τὸν Προκοννήσιον ἀφανισθέντα τε οὕτω δαιμονίως ἐξ ἀνθρώπων καὶ αὐθις ἐναργῶς φανέντα, καὶ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις πολλαχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπιδημήσαντα καὶ θαυμαστὰ ἀναγγέλλαντα, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπισκήψαντος Μεταποντίνους ἐν θεῶν μοίρᾳ νέμειν (μένειν vulgo) τὸν Ἀριστέαν, τοῦτον οὐδεὶς ἔτι νομίζει θεόν. ἔοικε δ' εἰληφέναι τὴν ἱστορίαν ἀπὸ Πινδάρου καὶ Ἡροδότου. Conf. Aeneas Gaz. in dial. Theophr. p. 77.

272 [195].

Vit. Pind. i (v. Prol. ci 1): Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Κάδμου (?) βασιλείας.

273 [202].

[Schol. Apoll. Rhod. i 411 (Steph. Byz. v. Αἰσῶν): Αἰσῶνις πόλις τῆς Μαγνησίας ἀπὸ (Ἀἰσῶνος add. Steph.) τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι καὶ Φερειῦδος. Pertinet ad P. iv 118].

274 [288].

Quintil. x 1, 109: Non enim pluvias, ut ait Pindarus, aquas colligit, sed vivo gurgite exundat (Cicero).

275 [289].

Plut. de Pyth. orac. 18: Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τρόπου μελωδίας ἀμελουμένου καθ' αὐτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ καὶ θαυμάζει, ὅτι· locus ipse intercidit.

276 [264].

Plut. de sera num. vind. 22 p. 567 F: προχειρισμένων δὲ καὶ ταύτῃ (Νέρωνος ψυχῇ) τῶν δημιουργῶν Πινδαρικήs ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾗ κνηθεῖσαν καὶ διαφαγοῦσαν τὴν μητέρα βιώσεσθαι, φῶς ἔφασκεν ἐξαίφνης διαλάμψαι μέγα κτλ.

277 [245].

Theodor. Metoch. p. 282: Τίνα δὲ τῶν ἐν μακραῖς συμβιούντων οὐσίαις οὐ κατατρέχουσι καὶ σπαράττουσι δὴ τινες Κῆρες ὀλβοθρέμμονες, φησὶ Πίνδαρος, μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν.

278 [251].

Theodor. Metoch. p. 493: καὶ φέρειν ἀνάγκην ἔχοντες κατὰ Πίνδαρον ἀλλότρια μεριμνάματα καὶ κῆαρ ἀλλοτρίας φύσεως . . .

279 [249].

Liban. i 432 R.: πρὸς γὰρ τῷ τὰ δεύτερα τῶν προτέρων πεφυκέναι κρατεῖν, ὡς ἔφη Πίνδαρος, τὸ τὸν τετιμηκότα τοῦ περιυβρικότος εἶναι βελτίω μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὸ λήθην ἐπιθεῖναι τοῖς φανυτέροις ἔχει.

280.

Philo de carit. 24: ἔπειτα δ' ὅτι φρονήματος ὑπόπλεως ἀλόγου γενόμενος πᾶς ἀλαζὼν οὔτε ἄνδρα οὔτε ἡμίθεον μᾶλλον ἢ (δὲ coni. Bergk) δαίμονα κατὰ τὸν Πίνδαρον ὑπολαμβάνει ἑαυτὸν, ὅπερ τοὺς ὄρους τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀξιῶν βαίνειν.

281.

[Philo de provid. II 113: pro honore igitur, ut dixit olim Pindarus, silentium laetabundus suscipiam.]

282 [110].

Schol. Arat. 282: ὕδροχόος δὲ οὗτος δοκεῖ κεκλησθαι ἀπὸ τῆς πράξεως· ἔχων γὰρ ἔστηκεν οἰνοχόην καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὕδροϋ, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους. τὸν Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ Πίνδαρον ἑκατοντόργγιον (ἑκατοντορόργιον coni. Bergk) ἀνδράντα, ἂν' οὗ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν. Philostr. vit. Apoll. Tyan. VI 26: τὴν δὲ πρόσω ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰς πρώτας πηγὰς (Νεῖλου) ἄγουσαν ἄπορον μὲν ἐλθεῖν φασιν, ἄπορον δὲ ἐνθυμηθῆναι· πολλὰ γὰρ καὶ περὶ δαιμόνων ἔδουσιν, οἷα καὶ Πινδάρῳ κατὰ σοφίαν θυνηται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις ἐφίστησιν ὅπερ συμμετρίας τοῦ Νεῖλου. Conf. Philostr. Imag. I 5, et Porphyrii librum περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νεῖλου πηγῶν. Interpretes Pindari (οἱ περὶ Πίνδαρον) ἑκατοντορόργγιον ἀνδριάντα, quem Pindarus fontibus Nili adstare in hymno Iovis Ammonis (fr. 36) dixerat, Ganymedem interpretati esse videntur.

283 [111].

Photius Lex. et Suidas v. Ἥρας δεσμούςς ὑπὸ υἱέος (Plat. de rep. II p. 378 B). παρὰ Πινδάρῳ Ἥρα ὑπὸ Ἥφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὕπνῳ αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ· ὃ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διός. καὶ φασὶ δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσασαν Ἡρακλεῖ. Κλήμεντος ἡ ἱστορία, καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἥφαίστῳ. Boeckhius Pindari historiam ad primum hymnum rettulit, fortasse eam respici ab Aristide I 49 exponit Wilamowitz, Hephaistos, Nachr. d. Gött. Ges. 1895 p. 218.

284 [141].

Schol. ad Hom. II. Ξ 319: αὕτη δὲ (Δανάη), ὥς φησι Πίνδαρος καὶ ἄλλοι τινές, ἐφθάρη ὑπὸ τοῦ πατραδέλφου αὐτῆς Πρωτότου, ὃθεν αὐτοῖς καὶ στάσις ἐκινήθη. Vulgarem de Iove per pluviam auream Danaam visente fabulam sequitur Pindarus P. XII 17. N. X 11.

285.

Fulgent. Mythol. I 12: in huius (Apollinis) etiam tutelam corvum ponunt . . . sive quod . . . secundum Pindarum solus inter omnes aves sexaginta quatuor significationes habet vocum. Haec ex commentariis ad P. III 28 petita esse videntur.

Fr. 281. Wilamowitzius Ind. lect. Gott. 1889 p. 22 hoc referendum esse docuit ad Simonidis fr. 66, non Pindari, σιγᾶς ἀκίνητον γέρας.

286 [117].

Schol. Aesch. Eum. 11: *χαριζόμενος Ἀθηναίοις καταχθηνά φησιν αὐτὸν ἐκείσε Ἀπόλλωνα, κακεῖθεν τὴν περιτομήν αὐτῷ εἶναι, ὃ δὲ Πίνδαρος ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας. Pro Τανάγρας scribendum esse Τεγύρας, probavit O. Müller, Orchomenos³ p. 161; fragmentum fuit paeanis in Apollinem Pythium; cf. fr. 52—56.*

287 [120].

[Julian epist. 19: *Πινδάρῳ μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας, οἶονεῖ τὸ ἐκδηλὸν αὐτῶν καὶ περιφανὲς τῆς τέχνης εἰς τὸ τῆς ὕλης λαμπρότερον ἀπεικάζοντι. Idem dictum Pindari spectat Tzetzes ep. 42 p. 38 et ep. 75 p. 67. Pertinere haec commenta videntur ad I. II 7 Τερψιχόρας ἀργυρωθείσας].*

288 [121].

Liban. ep. 34: *ὃ μὲν Πίνδαρός πον φησὶ μῆλων τε χρυσῶν εἶναι φύλαξ, τὰ δὲ εἶναι Μουσῶν καὶ τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν. Similia de sua Musa praedicat Pindarus O. VII 7—11.*

289 [234].

Stob. Flor. CXI 12: *Πινδάρου Πίνδαρος εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι ἐργηγορότων ἐνύπνια* respicit Plut. Erot. 16: *καὶ οὐχί, ὥς τις εἶπεν, αἱ ποιητικαὶ φαντασίαι διὰ τὴν ἐνάργειαν ἐργηγορότων ἐνύπνια εἰσιν. Simile dictum Platoni tribuit Aelian V. H. XIII 29, Aristoteli Diog. Laert. V 18.*

290 [208].

[Paus. V 22, 6: *λέγεται δὲ ἐς μὲν Κόρκυραν ὡς μηθελὴ Ποσειδῶν αὐτῇ τοιαῦτα ἔτερα ἦσε Πίνδαρος ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Αἶα. Pertinent ad Pind. I. VIII 18. Tzetz. Exeg. II. p. 132: λαβὼν δὲ ὁ προρορηθεὶς Ἀσωπὸς πρὸς γάμον Μετώπην τὴν Λάδωνος θυγατέρα, καθά φησιν Πίνδαρος (O. VI 84), ἐκ ταύτης γενεῇ Θήβην, Κέρκυραν, Αἰγίναν τὴν μητέρα τοῦ Αἰακοῦ, Σαλαμῖνα, Ἀρπινναν, Νεμέαν, Κλεώνην].*

291.

Probus ad Verg. Ecl. VII 61: Pindarus initio Alciden nominatum, postea Herculem dicit ab Hera, quam Iunonem dicimus, quod eius imperiis opinionem famamque virtutis sit consecutus. Similia sine poetae nomine tradit Diodor. I 24, 4. IV 10, 1.

292 [226].

Plato Theaet. 173 E: *ἡ δὲ διάνοια . . . πανταχῇ φέρεται (πέτεται V. l.) κατὰ Πίνδαρον, τὰ τε γὰρ ὑπένερχε καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπερ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνωμένη. Inde Clem. Alex. Strom. V 707: πέταται κατὰ Πίνδαρον τὰς τε γὰρ ὑπένερχεν οὐρανοῦ τε ὑπερ ἀστρονομῶν καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνάμενος. Respiciunt Theodor. gr. aff. cur. XII 169, 11. Galen Protr. 1. Porphy. de abst. I 36.*

293.

Schol. Pind. P. XI 5: *πυκνῶς δὲ τίθησιν ὁ Πίνδαρος κατὰ τὸ ἀρσενικὸν τὸν ἄδυτον.*

294.

Et. M. 60, 37: Ἀλέρα καὶ Ἑλάρα . . ., Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἶον Ἀλέρας ὄξον (ὠσόν vulgo, em. Hemsterhusius).

295 [203].

Steph. Byz. Ἀπέσας . . . ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλιμαχος ἐν τρίτῃ, ἀπὸ Ἀφέσαντος ἥρωος βασιλεύσαντος τῆς χώρας.

296 [268].

Suidas (= Bekker An. I 442, 1): ἀράχνη· θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς τὸ ζωύφιον . . . εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ Καλλίᾳ (Καλλίῳ Bekk. An., Καλλιμάχῳ conl. Bergk).

297 [270].

Eust. ad Od. 1406, 14: τὸ διαβάλλειν δὲ οὐ μόνον συκοφαντικὸν ἔχει νοῦν, ὅθεν καὶ ἡ διαβολή, καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος ἄνθρωπος. Conf. Eust. ad Il. 128, 38.

298.

Schol. Aristoph. Av. 930: ἐμὴν τεῖν· χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ ἐν τοῖς τοιούτοις Λωρισμὸν καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμὴν.

299 [271].

Et. Gud. 193, 9: ἐξεστηκῶς διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Πινδάρῳ ὅτε μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὅτε δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν καὶ ὑπεξέχεσθαι ἢ ἀφίστασθαι.

300 [372].

Et. M. 354, 59: ἐπέτειον· ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους. ἐπ' ἔτος γὰρ δεῖ λέγεσθαι, τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὡς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. Similia praecipit Cyrillus in Cod. Vind. n. 319.

301.

[Schol. Hom. Ω 277: καὶ Πίνδαρος τὰ ἄρματα ἐντεὰ φησιν· ἐππελοῖς ἐντεσι μέτρα (μεταῖσων vulgo ex cod. B). Pertinet ad O. xiii 20].

302.

[Schol. Ambr. Pind. O. vii 86: ξανθὰν δὲ κατὰ τὴν ἔμφασιν ἔφη ὁ Πίνδαρος νεφέλην τὴν ἔγκυον οὖσαν χρυσοῦ, καθὼ καὶ τὴν ὕδωρ ἔχουσαν ζοφώδη. (Ambr. cod. qui bis scholium habet, altero loco: καθάπερ ὅταν ὕδωρ (ἔχη add. Schroeder) ὁ ἀήρ, ζοφώδης ἐστίν); non Pindari ipsius ζοφώδης esse videtur].

303.

Cram. An. Ox. 329, 17: Εὐναν (εὔαν cod., corr. Dindorf) θηλυκὸν παρὰ Πινδάρῳ. Conf. Bekk. An. gr. 1376 Εἰς ἄν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν· τὸ εὐνᾶν, εὐνᾶνος, ὃ παρατίθενται τινες ὡς θηλυκόν, νομίζοντες τὴν γυναικα σημαίνειν, δεικνύσι Δούπερκος ἐν τῷ περὶ γενῶν ὅτι ἀρσενικοῦ γένους ἐστίν.

304 [273].

Et. M. 404, 21: ἐχέτης ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος. An pertinet ad v. l. ἐχέτης pro ἐπέτης P. v 4?

305.

Eust. ad Il. p. 975, 18: οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον ἔλαιον, ἐξ οὗτινος ἡλαιοῦντο, εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον.

306.

Schol. Townl. ad Il. Φ 22: καὶ Πίνδαρος ἰχθὺν παιδοφάγον ἐπὶ τοῦ κήτους. Idem fragm. sine nomine poetae Choerob. i 383, 6 H.

307 [113].

Lucian. Imagg. 8: συνεπιλήφεται δὲ τοῦ ἔργου αὐτῶ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὡς ἰοβλέφαρον (ὡς τὸ βλέφαρον vulgo, em. Solanus) ἐργάσασθαι scil. Ἀφροδίτην. Idem pro imagg. c. 26: ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην εἶπεν.

308 [275].

[Schol. Pind. N. ii 17: ὀρειῶν . . . κατὰ ὕφεσιν τοῦ ὕ, ὡς καὶ τὸ Κλεῶς ἔκατι, ἀντὶ τοῦ Κλειοῦς. Et. M. 517, 25: Πίνδαρος οὐκ οἶδ' ὅπου φησὶ κλεῶς. Pertinere haec videntur ad v. l. Κλεῶς pro Κλειοῦς N. iii 83].

309 [212].

Steph. Byz.: Κρήστων· πόλις Θράκης . . . ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πίνδαρον.

310 [276].

Schol. Hom. Il. O 137: μάρη γὰρ ἡ χεὶρ κατὰ Πίνδαρον.

311 [278].

Apollon. lex. Hom.: ξεινοδόκος· ξεινοδόχος, ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ Πίνδαρος· ξεινοδόκησέ τε δαίμων· ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. Cf. Et. M. 610, 47. Et. Gud. 414, 36. Zonar. 1415.

312 [279].

Schol. Vict. in Hom. Il. X 51: ὀνομάκλυτος . . . ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμφῳ χαρακτῆρι, ὀνομακλύτα.

313 [267].

Schol. Eur. Phoen. 683: ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ᾠκησαν, ὡς τὸ ὀρεικίτου σύος παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου. Cf. schol. Phoen. 687. Orest. 1621. schol. Pind. P. ii 31.

314.

Cram. An. Ox. iv 309, 20: ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος πέροδον (N. xi 40) ἔφη ἀντὶ τοῦ περόδον, καὶ περιέναι τετρασυλλάβως.

315 [287].

Serv. ad Verg. Aen. v 830: fecere pedem i. e. podium, hoc est funem, quo tenditur velum, quod Graeci πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem.

316. 317 [182. 183].

Eust. ad Il. p. 877, 55: εἰτά φησιν (Ἀριστοφάνης Βυζ.) ὡς καὶ Πίνδαρός πον τὰς Διομήδους ἔππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάτινν αὐτῶν λέγων προβάτων τράπεζαν. Οὕτω δὲ πον, φησί, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ.

Fr. 309. pro Πινδάρῳ Meinekius scripsit Πεισάνδρῳ probabiliter.

Fr. 315. Servii verba spectare videntur ad versum Pind. N. vi 55 non recte intellectum.

318 [281].

Choerob. II 80, 24 ed. Hilg.: *καὶ τὸ ξερλίφθαι ἔπος παρὰ τῷ Πινδάρῳ.*

319 [282].

Schol. B ad Hom. Z 24: *σκότιον ὥς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν καὶ παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ, unde Pindaro tribuendum Σκοτίος; cf. Herod. I 122, 7 Lentz.*

320 [283].

Et. M. 172, 10: *Λωρικῶς τουτάκι, ὥς παρὰ Πινδάρῳ· τουτάκι πεξ-μένης (τε ξαμενής susp. Boeckh). ex P. IV 28 τουτάκι et P. IV 10 ξαμενής scholium confluisse suspicatur Schroeder.*

321 [284].

[Et. M. 249, 50 et Zon. 466: *τειχος τειχῶ, ὅφ' οὗ φησὶ Πίνδαρος τετε-ληται. Pertinet ad var. lect. P. VI 9. I. V 44].*

322 [219].

Eust. ad Dionys. Perieg. 467: *διὸ καὶ Λυκόφρων (Alex. 966) τριίδειρον νῆσον λέγει αὐτὴν (Σικελίαν) καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα. Callimachus ap. Choerob. I 267, 27 H. dixit τριγλώχιν ὀλοφ' νήσος ἐπ' Ἐγκελάδῳ, unde Eustathium nomen commutasse scite iudicat Bergk.*

323.

[Schol. Pind. P. II inscr.: *καταφέρεισθαι γὰρ φησὶ (scil. Dion. Phae-lita) πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσασμάτους (χρυσάσπιδας corr. Schroeder) καὶ εὐαρ-μάτους καὶ λευκίππους καὶ κυανάμπυκας].*

324.

Galen. t. VIII p. 782: *τὸ γὰρ σκότος εἰρησθαι ψέφας καὶ παρὰ Πιν-δάρῳ. Cf. N. III 41.*

325 [285].

Et. M. 504, 3: *κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὥς φησὶ Πίνδαρος· Ὑπικέρατα πέτρων, ἀντὶ τοῦ ὕψηλὰ ἀκρωτήρια. Cf. Eust., Prol. CV 15. Pindari verba repetiit Aristoph. Nub. 597.*

326 [220].

Galen. de puls. diff. VIII 681: *Πίνδαρος ἢ τις ἢ Ὡκεανοῦ τὰ πέ-ταλα, τὰς κρήνας λέγων.*

327.

Philodem. rhet. 179, 21, ed. Sudh. sine auctoris nomine: *σπινθήρες Ἀφαίστου σταλαγμοί. Verba coloris Pindari sunt.*

328.

[Aristot. fr. 524 ed. acad.: *Ἀριστοτέλης ἐν Ὀρχομενίων πολιτείᾳ δις τεθάφθαι φησὶ τὸν Ἡσίοδον καὶ ἐπιγράμματος τούτου τυχεῖν.*

*Χαῖρε δις ἡβήσας καὶ δις τάφου ἀντιβολήσας,
'Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίας.*

Conf. Suidas v. τὸ Ἡσιόδειον γῆρας et Tzetzes prol. in Hes. opp. p. 17 Gaisf. Epigramma hoc Pindaro coniectura futtili erant qui tribuerent].

INDEX

NOMINUM PROPRIORUM PINDARI.¹⁾

- Ἄβαρις* fr. 370.
Ἄβας Lyncei fil.; Prol. cxxi; *Ἄβαντος ἀγνυῖαι* = *Ἄργος* oppidum P. viii 55.
Ἀγαθοκλῆς chorodidasalos, magister Pindari vit. Prol. c 9.
Ἀγάθων, puer pulcher fr. 138.
Ἀγαμεμνονία ψυχά P. xi 20.
Ἀγαμήδης, aedificator templi Delphici fr. 2.
Ἀγγελία, *Ἐρμῶ θυγάτηρ* O. viii 82.
Ἀγησίας, Sostrati fil. Syracusanus O. vi p. 40. O. vi 12. 77. 98.
Ἀγησίδαμος Archestrati fil. Locrus Zephyrius O. x. xi. O. x p. 78. x 18. 92. xi 12.
Ἀγησίδαμος pater Chromii Syracusani N. i 29. ix 42.
Ἀγησίαλος pater Theoxeni fr. 123, 11.
Ἀγησίμαχος pater Soclidæ Aegineta N. vi 23.
Ἀγλαΐα Gratia O. xiv 12. fr. 199.
Ἀγλαοστράϊνα v. *Ποσειδάων*.
Ἀγρεὺς v. *Ἀρισταίος*.
Ἀδματος Pheretis fil. P. iv 126. Prol. cxvi.
Ἀδραστος Talai fil. O. vi 13. P. viii 48. N. viii 52. ix 9. x 12. I. vii 10 — *Ἀδράστεια ἔεθλα* I. iii 44, *Ἀδράστειος νόμος* N. x 28 — *Ἀδρασίδαι* O. ii 49. N. ix 17 v. I. Prol. cxviii.
Ἀέλιος deus O. vii 14. 58. P. iv 241. I. v 1. fr. 107; *ἄγνος θεός* O. vii 60; *γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ* O. vii 70.
Ἀθαμαντιάδας, Melicertes fr. 6. Prol. cxvii.
Ἀθᾶνα P. x 45. xii 8. N. x 84; *Ἀθαναία* O. vii 36. N. x 84; *Ἀθ. θρασεία* N. iii 50, *ἱππεία* O. xiii 82, *ξανθά* N. x 7. fr. 34; Iovis capite exsiluit O. vii 35. fr. 34; *Ἑλλάτια* sacra eius O. xiii 40 — *Παλλὰς* O. ii 29. v 10. xiii 66. P. ix 98. xii 7 — *Γλανκῶπις* O. vii 51. N. vii 96. x 7.
Ἀθᾶναι N. v 49. I. iii 43; *λιπαραί Ἀθ.* fr. 76. O. ix 88. N. iv 19. I. ii 20; *ἱεραὶ* Ἀθ. fr. 75, 4, *μεγάλαι* N. ii 8, *μεγαλοπόλεις* P. vii 1, *εὐάννομοι* N. iv 19, *κραναῖ* O. vii 82. xiii 38. N. viii 11; *Ἀθαναίος* P. i 76. N. x 34. fr. 77, *Ἀθαναταὶ κύλικες* fr. 124, 3; cf. Prol. lxxxviii sq. — Athenarum forum et vetus orchestra fr. 75, 4 ss.*
Αἰανός Iovis et Aeginae fil. Aegineta O. viii 30. 50. P. viii 99. N. iii 28. iv 71. v 53. vii 84. viii 13. I. v 34. viii 23. fr. 1 — *Αἰανίδαι* O. xiii 109. P. iii 87. viii 22. N. iii 64. iv 11. v 8. vi 19. 46. vii 10. 45. I. v 20. vi 19. 35. viii 42. 60. fr. 242; cf. Prol. lxxxviii — Aeaci sacellum Aegineticum N. v 9*. v 53.
Αἶας Telamonis fil. N. ii 14. iv 48. vii 26. viii 23. 27. I. iii 53. v 48. vi 26. 52. fr. 184. 261; cf. Prol. cxx — *Αἶας* Oilei fil. O. ix 112; *Αἰάντειος* v. I. O. ix 112.
Αἰγᾶι, Achaiae oppidum Neptuni sacrum N. v 37.
Αἰγείδαι gens Thebana quae Lacedaemonem migraverat P. v 75. I. vii 15.
Αἰγυμῖος rex Doriensium P. i 62. v 70. fr. i 3.
Αἴγινα insula O. vii 86. viii 20. P. ix 90. N. iii 3. v 3. 41. I. v 41. vi 8. viii 55. fr. 1; *πόλις Αἰανιδᾶν* fr. 242 — Aegina nymphea mater Aeaci O. ix 69. P. viii 98. N. iv 22. vii 50. viii 6. I. viii 16 88. — Aeginetarum origo Dorica O. viii 30*. P. viii 20*; cf. *Οἰνῶνα* et *Οἰνοπλία*. cf. Prol. lxxxviii.
Αἰγυλοχος v. *Ζεὺς*.
Αἰγισθος Thyesti fil. P. xi 37. Prol. cxxiii.
Αἰγυπτος N. x 5. fr. 82 — *Αἰγύπτιος* fr. 201.
Αἰδᾶς deus Orci O. viii 72. ix 33. x 92. P. iii 11. iv 43. v 96. N. vii 30. x 67. I. i 68. I. vi 15; *Ἀἰδ. χρυσάνιος* fr. 37 — *ἄγαλμα Ἀἰδᾶ* monumentum sepulcrale N. x 67.

¹⁾ Stellula * numero versus appicta ad commentarios delegat.

- Αἰήτας* pater Medae P. iv 10. 160. 211. 224. 238; filius Solis P. iv 241.
Αἰθίοψ O. ii 90. P. vi 31. N. iii 61. vi 49. I. v 40.
Αἰμονες Thessali, qui cum ex Epiro immigrassent, Iolco potiti sunt N. iv 56.
Αἰνέας Arcas chorodidascalos Pindari O. vi 88. O. vi 88*, Eust. vit. Pind. Prol. cvii.
Αἰνησίδαμος pater Theronis et Xenocratis O. ii 51. iii 9. I. ii 28.
Αἰολεύς Aeolensis N. xi 34. fr. 191 — *Αἰολήϊδι μολπᾶ* O. i 105; *Αἰολίδεσσι χορδαῖς* P. ii 69; *Αἰολῆσιν πνοαῖσιν αὐλῶν* N. iii 79.
Αἰολος Hellenis fil. *λαγέτας* P. iv 107. Prol. cxvi.
Αἰπυτος Elati fil. rex Phaesanae O. vi 36. vi 33*.
Αἰσων Crethei fil. P. iv 118 — *Αἰσονίδας* Iason P. iv 217. Prol. cxv — *Αἰσωνίς πόλις* fr. 273.
Αἶτνα mons Siciliae O. iv 7. xiii 111. P. i 20. 27. fr. 92 — Aetna urbs P. i 60. N. ix p. 301. ix 2. fr. 105; cf. P. i p. 113. iii p. 136 sq. N. ix p. 301 — *Αἰτναῖος Ζεὺς* O. vi 96. N. i 6, *Αἰτναῖοι* P. iii 69. N. ix 30.
Αἰτωλός O. iii 12. iii 12*. I. v 30 — *Αἰτωλία* fr. 249.
Ἀκαστος Peliae fil. N. iv 57; cf. Prol. cxvi.
Ἀκιδάλια fons fr. 244.
Ἀκραγας flumen P. xii 2. O. ii 9; urbs ad Acragantem sita O. ii 6. 100. 102*. iii 2. P. vi 6. fr. 119, 2 — *Ἀκραγαντίνος* I. ii 17.
Ἀκρων pater Psaumidis Siculus O. v 8.
Ἀκτωρ pater Menoetii O. ix 69.
Ἀλάθεια *Ζυὸς θυγάτηρ* O. x 4. fr. 205.
Ἀλαλά dea belli filia fr. 78.
Ἀλάτας Heraclida rex Corinthi O. xiii 14. xiii 14*.
Ἄλις Elis O. i 80. ix 7. x 33 — *Ἄλειος* I. ii 23. fr. 250.
Ἀλεκτραι πόλαι Thebarum I. iii 79.
Ἀλέξανδρος rex Macedoniae fr. 120. 121.
Ἀλεξιβιάδας Carrhotus Alexibiae filius P. v 45.
Ἀλεξίδαμος Libys P. ix 121.
Ἀλέρα mater Tityi fr. 294.
Ἀλέσας Thessalorum princeps P. x 4. P. x p. 215. fr. 255; Aleuadae Persarum studiosi P. x 30*.
Ἀλιερόθιος Mantinensis O. x 69.
Ἀλκαθόου ἀγών Megarensis I. viii 67; cf. N. v 46.
Ἀλκαῖδαι O. vi 88; cf. Prol. cxixiii.
Ἀλκιμέδων Aegineta Olympionica O. viii 17. 65. viii p. 60.
Ἀλκιμίδας Aegineta Nemeonica N. vi p. 275. vi 8. 60.
Ἀλκμάν Amphiarai fil. vates P. viii 46. 57; de eius sacello prope Pindari domum P. viii 58*.
Ἀλκμανίδαι Alcmaeonidae sive Athenienses P. vii 2. vii p. 188.
Ἀλκμήνα mater Herculis O. vii 27. P. iv 172. ix 84. N. i 49. x 11. I. i 12. iii 78. vi 30. fr. 172; cf. Prol. cxiii.
Ἀλκονοεύς Gigas ab Hercule devictus N. iv 25. I. vi 31.
Ἄλτις lucus Olympiae C. iii 18*. x 45. x 45*.
Ἀλφειὸς fluvius Elidis O. i 20. 92. ii 13. iii 21. v 18. vi 34. 58. vii 15. viii 9. ix 18. x 48. xiii 35. N. i 1. vi 18. I. i 65. fr. 250.
Ἀμαζών O. viii 47. N. iii 38. fr. 172. 174. 175 — *Ἀμαζονίς* O. xiii 87, quae eadem forma occurrit ap. Herod. ix 27. Callim. hymn. Dian. 257. Apollon. ii 374. 386. 912. 965. 985.
Ἀμάλθεια Oceani filia fr. 249.
Ἀμείνας fluvius Catinae permeans P. i 67.
Ἀμμων Ζεὺς P. iv 16. fr. 36.
Ἀμυθάν Crethei fil. P. iv 126. Prol. cxviii — *Ἀμυθανίδαι* fr. 179.
Ἀμυκλαί urbs Achaeorum Lacedaemonia P. i 65. xi 32. N. xi 34. I. vii 14.
Ἀμύντας pater Alexandri regis Macedonum fr. 120.
Ἀμυντορίδαι, posterī Amyntoris patris Astydamae, quae ab Hercule Tlepoleum, conditorem Rhodi, genuit O. vii 23.
Ἀμφιάροχος Oiclei fil. O. vi 13. P. viii 40. 56. N. ix 13. 24. I. vii 33; *Οἰκλῆος παῖς* P. viii 39; conf. fr. 43. 202. Prol. cxviii.
Ἀμφικτιονες Delphici P. iv 66. x 8. cf. N. vi 39. Prol. lxxxvii.
Ἀμφιτρίτα χρυσάλευκος uxor Neptuni O. vi 105.
Ἀμφιτρώων pater Herculis P. ix 81. N. i 52. iv 20. x 13. I. i 55. vii 6 — cf. Prol. cxixiii — *Ἀμφιτρωνιάδας* Hercules O. iii 14. I. vi 38.
Ἀναξίλαος P. ii 18*.
Ἀνταῖος Libys P. ix 106. I. iii 70.
Ἀντανορίδαι Antenoris filii Troes P. v 83. v 82*.
Ἀντίας Argivus N. x 40.
Ἀντίλοχος Nestoris fil. P. vi 28. vi 28*.
Ἀντιόπη Amazon fr. 175. 176.
Ἀξείνος πόντος P. iv 203.
Ἀπειρος Epirus N. iv 51. vii 38*; cf. P. iv 48. P. ix 8.
Ἀπέσας mons Nemeaeus fr. 295.
Ἀπολλόδαρος chorodidascalos, magister Pindari Prol. c 9.
Ἀπόλλων O. iii 16. vi 35. viii 41. xiv 10.

- P. i 1. ii 15. iii 11. 40. iv 5. 66. 87. 176. 294. v 60. 79. vii 9. viii 18. ix 28. 63. x 10. 35. N. v 24. 44. ix 1. i 18. fr. 55. 63. 147. 148. 286 — *Ἀπόλλων ἄγνός* P. ix 64, *ἀκείρεκώμας* P. iii 14. i 1 7, *ἀρχαγέτας* P. v 60, *ἐρυφάρετρος* P. ix 26, *ἐρυφάρετρος* fr. 148, *ἐρύσθενής* i 18; *ἐκάεργος* P. ix 28, *χρυσότοξος* O. xiv 10, *χρυσόχαϊτα* P. ii 15, *χρυσάωρ* P. v 104, *χαϊταίς* P. ix 5 — *Δάλιος* P. ix 10, *Δάλλον σκοπός* O. vi 59; *Καρνήσιος Ἀπόλλων* P. v 79; *Λύκιος* P. i 39. O. viii 47*; *Πύθιος* O. xiv 10. N. iii 70 (v. *Πυθώ*); *παῖς Λατοῦς* O. viii 31. N. ix 4, *παῖς Διός* P. iii 19 — Delphini Apollinis ludi Aeginetici P. viii 66*. N. v 44* — *Λοξίας* P. iii 28. xi 5. i. vii 49, *Παιάν* P. iv 270; *Φοῖβος* O. vi 49. ix 33. P. i 39. iv 54. v 104. ix 40. N. ix 9; *Χρυσόκώμας* O. vi 41. vii 23. i. vii 49; *Μοισαγέτας* fr. 116; *Ἐκαταβόλος* fr. 2; cf. *Λατοῖδας* — *Ἀπολλώνιος* P. v 23. 90. vi 9 — *Ἀπολλωνίδας* fr. 192 — *Ἀπολλωνιάς* insula Delus i. 1 6; cf. *Δάλιος ξένος* P. ix 10 — Apollini asini mac-tantur P. x 33.
- Ἄργος* urbs et regio O. vii 83. ix 68. 88. xi 68. xiii 107. P. viii 41. ix 112. N. ix 14. x 1. 40. i. v 33; *Ἄργος ἵππιον* i. vii 11; *ἱπποτρόφον ἄστυ* N. x 41 — *Ἄργεῖος* O. vii 19. P. iv 49. N. x 19. i. ii 9; cf. Prol. lxxxviii; *Ἀργεῖος τρόπος* brevis sermonis i. vi 58; *ἀπ' Ἀργεος ὄπλα* (inprimis clypei) fr. 106, 5.
- Ἀργώ* O. xiii 54. P. iv 25. 184.
- Ἀρέας* v. l. pro *Ῥέας* N. ix 41.
- Ἀρέθουσα* fons Syracusanus P. iii 69. N. i 1*.
- Ἄρης* O. ix 76. x 15. xiii 23. P. i 10. ii 2. x 14. xi 36. N. x 84. i. iii 33. v 48. vii 25. viii 37; metonymice O. ix 76. xiii 23. P. v 85. i. v 48 — *Ἄρης βαθυπόλεμος* P. ii 1, *βιατής* P. i 10, *κελαινέγχης* N. x 84, *ὄβλιος* O. ix 76, *γάλκεος* O. x 15. i. iii 33, *γαλκάρματος* P. iv 88 — *πόσις Ἀφροδίτας* P. iv 88 — *ἀρήσιον γένος* O. ii 46, *ἀρηίφιλοι παῖδες* i. viii 25. Conf. *Ἐρνάλιος*.
- Ἄριμοι* fr. 93.
- Ἀρισταγόρας* Arcesilai fil. Tenedius N. xi p. 319. xi 3. 19.
- Ἀρισταῖος* Apollinis et Cyrenes fil., qui idem *Ἀργεῖος* et *Νόμιος* audit P. ix 65. fr. 251.
- Ἀριστέας* fr. 271.
- Ἀριστόδημος Ἀργεῖος* i. ii 9*.
- Ἀριστοκλείδας* Aristophanis fil. Aegineta Nemeonica N. iii p. 248. iii 15. 67.
- Ἀριστομένης* Xenarcis fil. Aegineta Pythionica P. viii. viii 5. 80.
- Ἀριστοτέλης* Battus rex Cyrenarum P. v 87.
- Ἀριστοφάνης* pater Aristoclidæ N. iii 20.
- Ἀρκαδία* O. iii 27. vi 80. 100. vii 83. P. iii 26. fr. 95; *Ἀρκ. εὐμηλος* O. vi 100 — *Ἀρκάς* O. vi 34. ix 68. xiii 107; cf. Prol. lxxxviii.
- Ἀρκεσίλας* Battii fil. rex Cyrenarum P. iv. v. iv 1. 65. 250. 298. v 5. 102; cf. P. iv p. 146 sq. — pater Aristagoræ Tenedius N. xi 11.
- Ἀρμονία* uxor Cadmi P. iii 91. xi 7. fr. 29, 6 — *Ἀρκ. βοῶπις* P. iii 91 — Harmoniae et Cadmi nuptiae a Musis celebratae P. iii 90*.
- Ἀρσινόα* nutrix Orestis P. xi 17.
- Ἀρτεμις* P. ii 7. iv 90. N. i 1. iii 50. fr. 250; *Ἀρφαία* fr. 89; *Ὀρθωσία* O. iii 30; *ιοχέαιρα παρθένος* P. ii 9; *κασσιγνήτα Ἀπόλλωνος* P. iii 32; *ἱπποσία* O. iii 26. iii 26*, *ἐλάτειρα ἵππων* fr. 89, 2 — Dianæ templum Ephesiæ ab Amazonibus conditum fr. 174.
- Ἀρχέστρατος* pater Agesidami Locrus O. x 2. 99. xi 11.
- Ἀρχίλοχος* poeta O. ix 1. P. ii 55.
- Ἀσία* O. vii 18.
- Ἀσκληπίος* P. iii 6. N. iii 54. fr. 266; cf. P. iii p. 137; Asclepii ludi Epidaurici N. v 53. Prol. lxxxix.
- Ἀστυδάμεια* mater Tlepolemi O. vii 23.
- Ἀσώπος* fluvius Sicyonius N. ix 9; fluvius Aeginæ N. iii 4*; fluvius Boeotiae i. viii 17 — *Ἀσώπιος* N. iii 4 — *Ἀσωπίδες* i. viii 17.
- Ἀσώπιχος* Orchomenius Olympionica O. xiv. xiv 15. xiv p. 107.
- Ἀσωπόδαρος* pater Herodoti Thebanus i. i 34.
- Ἀταβύριον* mons Rhodi O. vii 87.
- Ἄτλας* Titan P. iv 289.
- Ἀτρέκεια* dea O. x 13.
- Ἀτρεῖς* O. xiii 58 — *Ἀτρεΐδας* O. ix 70. P. xi 31. i. v 38. viii 51.
- Ἀγέας* rex Epeorum O. x 23. 41.
- Ἀφαία* Diana fr. 89.
- Ἀφαιστος* O. vii 35. fr. 253. 283; metonymice P. i 25. iii 40.
- Ἀφαρητίδαι* Lynceus et Idas N. x 65. Prol. cxvii.
- Ἀφέας* ἦρας fr. 295.
- Ἀφροδίτα* O. vii 14. P. ii 17. iv 88. v 24. vi 1. ix 9. N. viii 1. i. ii 4. fr. 90, 3. 122, 5. 123, 5; metonymice O. vi 35 — *Ἀφροδίτεια ἀνδρα* N. vii 53. fr. 128 — *Ἀφρ. ἀργυρόπεζα* P. ix 9, *ἐλικοβλέφαρος* fr. 123, 5; *ἐλικώπις* P. vi 1, *εὐθρονος* i. ii 5, *οὐρανία μάτηρ* *Ἐρώτων* fr. 122; *πότνια βελών* P. iv 213,

- ιοβλέφαρος* fr. 307. Conf. *Κυπρία*, *Κυπρογένεια*.
Ἀγαιοί Peloponnesi I. i 31. N. x 47, Thessaliae I. i 58, Epiri N. vii 64, Graeciae omnis fr. 259.
Ἀγάρναι vicus Atticae N. ii 16.
Ἀγελῶς fluvius fr. 249.
Ἀγέρων fluvius Orci P. xi 21. N. iv 85. fr. 143.
Ἀχιλλεύς (*Ἀχιλεός*) O. ii 87. ix 71. x 19. P. viii 100. N. iii 43. iv 49. vi 51. vii 27. viii 30. I. viii 36. 48. 55; cf. I. vii 43.
Ἀχά O. xiv 19; cf. *Ἀγγελία*.
Ἄως Aurora mater Memnonis O. ii 91. N. vi 52. fr. 21 — *Ἄωσφόρος* I. iii 42.
Βασσιδαί gens Aeginetica N. vi 31.
Βάττος conditor Cyrenarum P. iv 6. 280. v 124 — *Βαττίδαι* P. v 38.
Βελλεροφόντας Glauci fil. O. xiii 84. I. vii 46; cf. Prol. cxvii.
Βλεψιάδαι gens Aeginetica O. viii 75.
Βοιβιάς palus Thessalica P. iii 34.
Βοιωτία ὅς O. vi 90. fr. 83; ludi Boeotorum O. vii 85. Prol. lxxxix.
Βορέας Aquilo O. iii 55. P. iv 182; *βασιλεύς ἀνέμων* P. iv 181 — *Βορεάδαι* O. iv 19* — Conf. *Ῥεερόροι* —
Γᾶ (*Γαῖα*) dea O. ii 84. vii 38. P. ix 17. 60. 102. fr. 253; *Γαῖα κοροτορόφος* P. ix 60*; *Γαῖα* mater omnium N. vi 1*. *Γᾶς βαθυκόλπου ἄεθλα* P. ix 102, ubi acta sint P. ix 98*.
Γαδείρα N. iv 69; *πύλαι Γαδειρίδες* fr. 256.
Γαῖόχορος v. *Ποσειδάων*.
Γανυμήδης O. i 45. x 104. fr. 282, Gany-medem Laomedontis, non Trois filium Pindarus habuit Prol. cxv. O. i 44*.
Γερύωνας gigas I. i 13. fr. 81. 169, 5.
Γίγαντες P. viii 17. N. i 67. vii 90; rex Gigantum P. viii 17*. I. vi 33*; cf. *Ἀλκονοεύς* et *Πορφυρίων*.
Γλαύκος Lycius O. xiii 60. I. vi 33*; cf. Prol. cxvii — *Γλαύκος Ἀνθηδονίων* fr. 263.
Γλανκῶπις v. *Ἀθάνη*.
Γοργών O. xiii 63. P. x 46. N. x 4; *Γοργόνες* P. xii 7; cf. *Μέδουσα*; non distinctae a Phorcidibus P. xii 13*.
Δαίδαλος v. l. N. iv 59; cognomen Vulcani N. iv 59*.
Δαίφαντος Pindari fil. Prol. cii. 2.
Δῆλος O. vi 59. P. i 39. N. i 4. fr. 87. 88; *Ἀστερία* a dis appellata fr. 87, 4 — *Δῆλιος* Apollo P. ix 10.
Δαμάγηντος Rhodius O. vii 17.
Δαμαῖος πατήρ Neptunus O. xiii 69.
Δαμάττηρ O. vi 95. I. i 57. vii 4; *Δαμφοινικόπεξα* O. vi 95, *χαλκικόροτος* I. vii 4, *μαλοφόρος* O. i 12*.
Δαμοδῖνα noverca Phrixi fr. 49.
Δαμόφιλος Cyrenaeus P. iv 281. iv p. 147.
Δανάα mater Persei P. x 45. xii 17. N. x 11. fr. 284.
Δαναός P. ix 112. N. x 1; cf. Prol. cxxi; quot eius filiae fuerint P. ix 115*.
Δαναοί O. ix 72. xiii 60. P. i 54. iii 103. iv 48. viii 52. N. vii 36. viii 38. ix 17. fr. 183.
Δάρδανος O. xiii 58 — *Δάρδανοι* N. iii 61 — *Δαρδανίδαι* fr. 130 — *Δαρδανίς* P. xi 19; cf. Prol. cxxiv.
Δεινίς Megae fil. Aegineta Nemeonica N. viii p. 294. viii 16.
Δεινομένης pater Hieronis P. i 79 — filius Hieronis P. i 58 — *Δεινομένειος* Hiero P. ii 18.
Δελφοί P. xiii 43. P. ix 75. N. vii 43. fr. 192 — *Δελφίς* P. iv 60 — Delphicum templum Apollinis P. vii 10. fr. 53.
Δευκαλίων O. ix 43; cf. Prol. cxvi.
Δηιάνειρα Oenei fil. fr. 249.
Δημοδίκη Phrixi noverca fr. 49.
Δημοφῶν Thesei fil. fr. 176.
Δηραῖοι Abderae fr. 63.
Διαγόρας Rhodius Olympionica O. vii p. 50. vii 13. 80. O. v 24*.
Δίκα dea O. vii 17. xiii 7. P. viii 1. 71.
Διόδοτος Thebanus I. vii 31.
Διομήδης Tydei fil. N. x 7. fr. 262. 317.
Διώνυσος (*Διώνυσος*) O. xiii 18. I. vii 5. fr. 29. 5. 78. 124. 139. 3. 153. 247. 267; *Διών. ἐφρυχάτας et πάρεδρος Δαμάτερος* I. vii 4, *ζαμενής* fr. 156, *κισσοφόρος* O. ii 30 — *χοροϊτύπος* fr. 156, — *Βρόμιος Ἐριβόας τε* fr. 75, 12.
Διόσκουροι fr. 258; cf. *Τυνδαρίδαι, Κάστωρ, Πολυδεύκης, Θεοξένια*.
Δίρκα fons Thebanus O. x 83. I. i 29. vi 74. viii 20 — *Διρκαῖα ὕδατα* P. ix 88.
Δόλοπες, quorum dux Phoenix fr. 183.
Δόρυκλος Tirynthius, socius Hercules O. x 67.
Δωδώνη N. iv 53 — *Θεσπρωτίδα Δωδώνην* fr. 60 — *Δωδωναῖος* Iupiter fr. 57.
Δωριεύς O. viii 30. P. i 65. viii 20. fr. 1, 4 — *Δωρίς νᾶσος Ἀλγίνα* N. iii 3, *Δωρίς ἀποικία Λακεδαιμῶν* I. vii 12.
Δώριος O. i 18. iii 5. N. v 37. I. ii 15. viii 64. fr. 67. 191; *Δωρία φόρμυξ* O. i 17; *Δώριον πέδιλον* O. iii 5; *Δωριεύς κῶμος* P. viii 20.
Εἰλατίδας Aepytus O. vi 33; Ischys P. iii 31.

- Ειρήνη* dea O. xiii 7.
Ἐκτωρ Priami fil. O. ii 89. N. ii 14. ix 39. I. v 39. vii 32. viii 55.
Ἐλείθυια O. vi 42. P. iii 9. N. vii 1; παῖς Ἥρας N. vii 1; Ἐλ. πρᾶνμης O. vi 42, ματροπόλος P. iii 9.
Ἐλελίθων v. Ποσειδάων.
Ἐλένα O. iii 1. xiii 59. P. v 83. xi 33. I. viii 52.
Ἐλενος Priami fil. N. iii 63.
Ἐλευσίς O. ix 99. xiii 110. I. i 57.
Ἐλικωνιάδες Musae I. ii 34; *Ἐλικώνιαι* I. viii 57.
Ἑλλάς πόρθμος fr. 51; Ἑλλάς πόρος fr. 189.
Ἑλλαν στρατός N. x 25; Ἑλλανες O. i 120. vi 71. P. i 49. I. iii 54 — Ἑλλά- νιος πατήρ Iupiter N. v 10 — Ἑλλα- νίς στρατιά P. xi 50 — Ἑλλανοδίκας O. iii 12; cf. Prol. lxxxvi — Ἑλληνι- κολ ἀγῶνες Prol. lxxxv; cf. Πανέλ- λανες.
Ἑλλάς O. xpi 113. P. i 75. ii 60. iv 218. vii 8. x 19. xii 6. N. vi 26. I. viii 11. fr. 76, 2.
Ἑλλοί = Σελλοί fr. 59.
Ἑλλάτια sc. ἱερὰ O. xpi 40.
Ἑλωρος fluvius Siciliae N. ix 40.
Ἑμμενίδαι gens Agrigentina O. iii 38. P. vi 4; cf. Prol. cxix. O. ii p. 13 sq.
Ἑνδαίς Chironis (alii rectius Scironis; v. N. v 7*) filia, uxor Aeaci N. v 12.
Ἑνικεύς (v. l. Νικεύς) O. x 73.
Ἑννοσίδης v. Ποσειδάων.
Ἑννάλιος Mars O. xpi 106. N. ix 37. I. vi 54.
Ἐπαφος Libys P. iv 14. N. x 5. cf. Prol. cxii.
Ἐπειοί O. ix 58. x 35.
Ἐπιογονοί septem ducum adv. Thebas posteri P. viii 42.
Ἐπίδανρος N. iii 84. v 52. I. viii 68.
Ἐπιξεφύριοι Λοκροί O. xi 15; cf. Ζε- φύριοι.
Ἐπιμαθεύς P. v 27.
Ἐρατίδαι gens Rhodia O. vii 93.
Ἐργοντέλης Philanoris fil. Olympionica O. xii. p. 92. xii 18.
Ἐρεχθεύς Atheniensis P. vii 10 — Ἐρεχθείδαι I. ii 19.
Ἐριβόας v. Διώνυσος.
Ἐρίβοια uxor Telamonis I. vi 45.
Ἐριννός O. ii 45.
Ἐρίτιμος Corinthius O. xpi 42; frater Pindari Prol. ci, idem Erotion dici- tur a Suida Prol. cx.
Ἐριφύλα uxor Amphiarai N. ix 16.
Ἐριχθόνιος terra genitus fr. 253.
Ἐρμᾶς O. vi 79. 88 (coni.). viii 81. P. ii 10. iv 178. ix 59. N. x 53. I. i 60 — Ἐρμ. ἐναγώνιος P. ii 10. I. i 60; cf. vi 79, κλυτὸς P. ix 59, χρυσόραπις P. iv 178, Παρθένιος O. vi 88 (coni.), θεῶν κἄρυξ O. vi 78.
Ἐρυθρὸς πόντος, oppositus ut videtur μέλανι πόντῳ P. iv 251.
Ἐρυντος Mercurii fil. P. iv 179.
Ἐρωτες ποιμένες Κυπρίας δώρων N. viii 6; μάτερ ἐρώτων Ἀφροδίτα fr. 123, 4.
Ἑστία dea N. xi 1, sceptrum manu tenens N. xi 4.
Εὐάδνα Neptuni fil. O. vi 30 49.
Εὐβοία O. xpi 112. I. i 57.
Εὐδθυμένης Aegineta N. v 41. I. vi 57.
Εὐδθυμία dea fr. 155.
Εὐμητις Pindari filia Prol. ci 6.
Εὐνομία dea O. ix 16. xiii 6.
Εὐξεινον πέλαγος N. iv 49. P. iv 203 (v. l. Ἀξεινον).
Εὐξενίδας Sogenes Aegineta N. vii 70.
Ἑήριος P. xi 23.
Εὐενάλα una ex Gorgonibus P. xii 20.
Εὐερνόμα fr. 28^b, 9.
Εὐρύπυλος Neptuni fil. P. iv 33.
Εὐρυσθεύς rex Argivorum O. iii 28. P. ix 80. fr. 169, 6.
Εὐρυτίων Iri fil. Argonauta fr. 48.
Ἐῤρυντος Molionides O. x 28; cf. Usener, Götternamen 18.
Εὐρώπα Tityi fil. P. iv 46; terra N. iv 70.
Εὐρώτας fluvius O. vi 28. I. i 29. v 33.
Εὐτρίαινα v. Ποσειδάων.
Ἐφραίμος Neptuni fil. Argonauta P. iv 22. 44. 175. 256.
Εὐφάνης avus Timasarchi Aegineta N. iv 89.
Εὐφροσύνα dea O. xiv 12.
Ἐφάρμοστος Locrus Olympionica O. ix. ix 4 87. O. ix p. 68.
Ἐφιάλτας Neptuni et Iphimедiae fil. P. iv 89.
Ἐφύρα urbs Thesprotiae N. vii 37 — Ἐφυραῖοι P. x 55. x 55*.
Ἐχεκράτης fr. 28^b, 4.
Ἐχεμος Tegeata O. x 66.
Ἐχίων Mercurii fil. P. iv 179.
Ζεύς, gen. Ζηνὸς Διὸς Διόθεν O. i 43. 46. 77. ii 87. 97. iii 17. vi 5. 70. vii 23. 55. viii 44. 83. ix 52. x 4. 44. 96. xii 1. xiii 92. 106. P. ii 27. 34. 40. iii 12. 95. iv 107. 122. 167. 171. v 122. viii 99. ix 64. 84. N. i 35. 72. ii 3. iii 65. iv 9. 61. v 7. 25. 29. 35. 52. vi 14. 42. vii 50. 80. 105. viii 6. x 11. 48. 56. 65. 79. xi 43. I. iii 4. v 14. 29. vi 3. vii 47. viii 18. 35. fr. 30, 5. 75. 9. 90. 107. 243. 290 — Ζεύς πατήρ O. ii 30. vii 87. xiii 26. P. iii 98. iv 23. 194. N. viii 35. ix 31. 53. x 29. I. vi 42. fr. 93, 2

Ζεὺς πατήρ O. vii 87. xiii 26. P. iii 98. iv 23. N. viii 35. ix 31. 53. x 29. 76. I. vi 42. cf. N. v 10 — *Αιγίοχος* I. iii 76 — Ζεὺς Κρονίδας O. ii 13. viii 44. P. iv 171. N. i 72. iv 9. I. ii 24, ¹Κρόνιος παῖς O. ii 13. N. xi 2 — Ζεὺς Κρονίων P. i 71. iii 57. iv 23. N. i 16. ix 19. 28. x 76; Κρόνον παῖς O. i 10. iv 6. vii 67. I. i 52 — Ζεὺς Ἄμμων P. iv 16, cf. Ζεὺς Νεῖλος P. iv 56; Ζεὺς Ὀλύμπιος O. xiv 11. I. ii 27. N. i 14. fr. 90; cf. O. xiii 34, *Ἀτρυαῖος* O. vi 96. N. i 6, *Ἀταβυρίου μεδέων* O. vii 87, *Λαδωναῖος* fr. 57, *Λυκαῖος* O. ix 96. N. x 48, *Ἑλλάνιος* N. v 10, *Νεμέαιος* N. ii 5 — Ζεὺς αἰολοβρόντας O. ix 42, ἀργικέραυνος O. viii 3. P. iv 194, ἀριστοτέχνας fr. 57, ἀφθιτος P. iv 291, βαρύνθονπος O. viii 44, βαρύνθονπος πατήρ O. vi 81, βαρυσφάραγος I. viii 23, βασιλεὺς ἀθανάτων N. v 35. x 16. I. viii 18, γενέθλιος O. viii 16. P. iv 167, δεσπότης Ὀλύμπου N. i 14; cf. O. ii 13, ἐλασίβροντες καὶ Πέας fr. 144, ἐλατήρ ὑπέρτατε βροντᾶς O. iv 1, ἐγγεικέραυνος O. xiii 77. P. iv 194, εὐρύ ἀνάσσειν O. xiii 24, εὐρύςυχος fr. 14, εὐρύτιμος O. i 43, καρτεροβρόντας fr. 155. P. vi 23, ξένιος O. viii 21. N. xi 8; cf. ξένιος πατήρ N. v 33, δρσίκτυπος O. x 81, δρσινεφής N. v 35, σωτήρ O. v 17. I. vi 8. fr. 30, 5, τέλειος O. xiii 21. P. i 67, ὕπατος O. xiii 24, ὑπέρτατος O. iv 1, ὕψιστος N. i 60. xi 2 (cf. Paus. ix 8, 5), ὕψινεφής O. v 17, φέρτατος N. x 13. I. vii 5, φοινικοστερόπας O. ix 6 — Διὸς ἀρχά O. ii 64, θέμιτες O. x 24, Κόρινθος N. vii 105, ὁδός O. ii 77, ὄμβρος I. v 49, προσόμιον I. i 2. — Conf. Κρονίων, Κρονίδας.

Ζεφύρος N. vii 29; fr. 51 — Ζεφύριοι Λοκροί O. x 13. P. ii 13; conf. fr. 200.

Ζήτας Boreae fil. P. iv 182.

Ἥβα N. i 71. vii 4. x 18. I. iii 77 — Ἥβα χρυσοστέφανος O. vi 58. P. ix 109, καλλίστα θεῶν N. x 18.

Ἥρα P. ii 27. iv 184. viii 79. N. i 38. vii 2. 95. x 2. 23. 36. xi 2. I. iii 78. fr. 283; Κρόνον θυγάτηρ P. ii 39; Διὸς ἀκοιτις P. ii 34 — Ἥραν (fort. Ἑρμᾶν) Παρθενίαν O. vi 88; τελεία μάτηρ N. x 18 — Ἥρας ἀλκύνους fr. 62 — Ἥραια ludi Prol. lxxviii.

Ἡρακλῆς O. ii 3. iii 11. 44. vi 68. vii 22. ix 30. x 16. P. ix 87. xi 3. N. i 33. iii 21. iv 24. vii 86. x 17. 33. xi 27. I. v 37. vi 35. fr. 29, 4. 51. 169, 5. 249. 291; ὕδς Ἀλκυμένης I. iii 73. vi 30;

Διὸς καῖς O. x 44. N. i 35; Ἀμφιτρωνιάδας O. iii 14. vi 38; pater Tlepolemi O. vii 22; institutor ludorum Olympicorum O. ii 3. iii 11. vi 68. x 25. 53. N. x 33. xi 27; Herculis columnae O. iii 44. iii 42*. N. iii 21. I. iii 30. vii 7. fr. 256 — Ἡρακλείδαι P. i 63. v 71. x 3 — Ἡρακλεία Marathonis Prol. xc, Thebarum Prol. xci — Herculeae stirps Prol. cxxiii.

Ἡρόδοτος Asopodori fil. Thebanus, Isthmionica I. i p. 325. i 14. 61.

Ἡσίοδος poeta I. vi 67. fr. 328; cf. Ind. ii.

Ἥσυχία dea Iustitiae filia P. viii 1; cf. O. iv 17. fr. 109.

Θαλία dea Gratia O. xiv 13.

Θεαῖος (Θεαῖος) Uliae fil. Argivus, Hecatombaeonica N. x p. 308. x 24. 37.

Θεανδρίδαι gens Aeginetica N. iv 73.

Θεάριον Πυθίου, curia Aeginetica N. iii 70.

Θεαρίων Aegineta, pater Sogenis N. vii 7. 58.

Θεία dea I. v 1, πολυώνυμος I. v 1*.

Θέμις (gen. Θέμιτος O. xiii 8) dea πάρεδρος Διὸς O. viii 22. ix 15. xiii 8; ποντία θεός I. viii 34; Νηρέος θυγάτηρ I. viii 43; uxor Iovis fr. 30, 1; dea vaticinans P. xi 9. I. viii 32; θέμιτες Διὸς O. x 24.

Θεμιστιος Aegineta N. v 50. I. vi 65.

Θεόγγητος Aegineta Olympionica P. viii 36.

Θεόξενος Agesilai fil. Tenedius, puer amatus Pindari fr. 123, 2.

Θεοξένια Dioscurorum O. iii p. 26. O. iii 1*.

Θεράπνα, urbs Laconica Dioscurorum P. xi 63. N. x 56. I. i 31.

Θέρσανδρος Polynicis fil. O. ii 47.

Θεσπεριίδα Λαδώνην fr. 60.

Θεσσαλία P. x 2 — Θεσσαλοί P. x 70. x 1*.

Θεσσαλός, Ptoeodori fil. Corinthius O. xiii 35.

Θέτις Nereis, uxor Pelei, mater Achilles O. ix 76. P. iii 92. 101. N. iii 35. iv 50. v 25. I. viii 27. 47 — Thetidis et Pelei nuptiae P. iii 94*. N. iv 65 88. v 22 88. — Θετίδειον N. iv 50.

Θήβα nympha, Asopi fluvii et Metopae fil. O. vi 85. I. i 1. iii 12. vi 1. fr. 29, 5. 290; Θήβα πλάξινπος O. vi 85 — urbs Thebana P. iv 299. I. iii 12. fr. 194, 4. 195.

Θήβαι urbs O. vi 16. vii 84. ix 68. xiii 107. N. x 8. I. i 17. iii 25. v 32. fr. 107, 8. 197 — Θήβαι ἐπτάπυλοι P. iii 80. viii 40. ix 80. xi 11. N. iv 19. ix

18. I. i 67, *Καδμεία* I. iii 71, *Λεύκιπποι* P. ix 83, *Λιπαρά* Θ. P. ii 3. fr. 196 — *Θηβαγενεῖς* fr. 67 — *Θηβαίων ἄρμα* fr. 106, 5 — Thebani dithyrambum invenisse dicuntur fr. 71 — Thebani optimates a partibus Lacedaemoniorum stantes P. xi p. 224.
- Θηραῖος* ad Theram insulam (j. Santorin) pertinet P. iv 10; cf. P. iv 258.
- Θήρων* Aenesidami fil., princeps Agrigentorum, Olympionica O. ii p. 13 sq. iii. ii 5. 105. iii 3. 39. 43. fr. 118. 119.
- Θησεύς* fr. 174. 175. 176. 243. 258.
- Θρασύβουλος* Xenocratis fil. Agrigentinus P. vi p. 182. vi 15. 44. I. ii p. 333. ii 1. 31. fr. 124.
- Θρασύδαιος* Thebanus Pythionica P. xi p. 223. xi 13. 44 — Thessalus frater Thoracis P. x 5*. 69*.
- Θράσυκλος* Argivus N. x 39.
- Θρηῖκοι ταῦροι* P. iv 205; Thraces in Asiatico litore P. iv 205*.
- Θνώνα* Cadmi fil. P. iii 99; cf. *Σεμέλη*.
- Θωραξ* Thessalus P. x p. 215, x 64.
- Ίάλεμος* fr. 139, 8.
- Ίάλυσος* Rhodius, nepos Solis et Rhodii nymphae O. vii 74.
- Ίαμος* vates, filius Apollinis et Euadnae O. vi 43 — *Ίαμίδαι* O. vi 71. vi p. 40.
- Ίαπετιονίς φύτλα* O. ix 55.
- Ίάσων* Aesonis fil. P. iv 12. 119. 128. 136. 169. 189. 232. N. iii 54. fr. 172, 4; cf. Prol. cxvi.
- Ίδαῖον ἄντρον* O. v 18. v 18*.
- Ίδας* Apharei fil. Messenius N. x 60, 71; cf. Prol. cxvii.
- Ίέρων* Syracusanus Olympionica et Pythionica O. i. P. i. ii. iii. O. i 110. vi 93. P. i 32. 56. 62. ii 5. iii 80; rex Aetnae urbis indeque Syracusarum O. i 11. 23. 117. P. i 48. 60. 68. ii 14. iii 69*. 70. schol. P. iii inscr.; sacerdos Cereris O. vi 93; cf. O. vi 95*. P. ii 17 88. fr. 105. O. i p. 1 sq.; etymologia nominis P. ii 15*.
- Ίλας* alipta Agesidami O. x 17.
- Ίλιάδας* Ajax Oilei fil. O. ix 112.
- Ίλιος* O. viii 32. N. vii 35.
- Ίλος* Trois filius N. vii 30; cf. Prol. cxxiv.
- Ίμέρα* urbs Siciliae prope Himeram fluvium O. xii 2; de thermis prope Himeram O. xii 19*.
- Ίμέρας* fluvius Siciliae P. i 79.
- Ίνώ* Cadmi filia O. ii 33. P. xi 2.
- Ίξίων* P. ii 21. ii 32*. 36*.
- Ίόλαος* Iphiclis fil. O. ix 99. P. ix 79. xi 60. N. iii 37. I. i 16. vii 9. fr. 114; *ἱπποσάας* *Ίολ.* I. v 32 — *Ίολάεια* Prol. xci.
- Ίονία θάλασσα* P. iii 68. N. iv 53. vii 65.
- Ίπκαρις* fluvius Siciliae prope Camarinam urbem O. v 12.
- Ίπποδάμεια* Oenomai fil. O. i 72. ix 10.
- Ίπποκλέας* Phriciae fil. Pelinnaeus Pythionica P. x p. 215. x 5. 57.
- Ίππολύτα* Crethei fil., uxor Acasti N. ix 57. v 26; cf. Prol. cxvi.
- Ίρσας* urbs Libyae P. ix 106.
- Ίσθμός* Corinthius O. ii 55. vii 81. viii 48. xii 18. xiii 98. P. vii 13. viii 37. N. iv 75. v 32. 37. vi 19. x 26. I. i 9. 32. iii 11. v 17. vi 5. 61. vii 21. fr. 122, 10; *Ίσθ. ζαθέα* I. i 32 — *Ίσθμιος* O. ix 84. xiii 4. I. i 13. viii 63 — *Ίσθμια* I. iii 20. Prol. lxxvii.
- Ίσμηνός* fluvius Boeotiae N. ix 22. xi 36. fr. 29, 1 — *Ίσμήνειον* P. xi 6.
- Ίστρος* fluvius O. iii 14. viii 47 — *Ίστρία γαῖα* O. iii 26.
- Ίσχυς* Elati fil., amasius Coronidis P. iii 31.
- Ίφιγένεια* Agamemnonis filia P. xi 22.
- Ίφικλῆς* filius Amphitryonis et Alcmena P. ix 88. I. i 30 — *Ίφικλείδας* P. xi 59.
- Ίφιμέδεια* uxor Aloeï P. iv 89.
- Ίφίων* Aegineta O. viii 81.
- Ίωλκός* (*Ίσολκός* N. iv 53) urbs Thessaliae P. iv 77. 188. N. iii 34. iv 53. I. viii 40.
- Κάδμος* Agenoris fil., conditor Thebarum O. ii 25. 86. P. iii 88. viii 47. xi 1. I. i 11. vi 75. fr. 29, 2. 32. 279 — *Καδμείοι* Thebani P. ix 88. N. i 51. iv 21. viii 52; *Καδμεία* I. iii 71. fr. 75, 12 — Cadmi filiae O. ii 25*; Cadmi uxor v. *Αρμονία*.
- Κάικος* fluvius Mysiae I. v 42.
- Καινεύς* Lapitha fr. 167.
- Κάλαις* Boreae fil. P. iv 182; cf. *Βορέας*.
- Καλλιάνας* ex maioribus Diagorae Rhodii O. vii 93.
- Καλλίας* Aegineta N. vi 36.
- Καλλικλῆς* Aegineta N. iv 80.
- Καλλίμαχος* Aegineta O. viii 82.
- Καλλιόπα* Musa O. x 14.
- Καλλίστα* insula Thera P. iv 258; cf. Herod. iv 147.
- Καμάρινα* urbs Siciliae O. iv 13; nympha lacus prope urbem cognominem O. v 4. O. v 11*.
- Κάμειρος* Rhodius O. vii 73.
- Καρνειάδας* Cyrenaeus P. ix 71.
- Καρνήμιος* *Ἀπόλλων* P. v 79; de Carneis v. P. 72*.
- Κάρωτος* Alexibiae fil. Cyrenaeus auriga P. v 26. 45.

- Κασσάνδρα* Priami fil. P. xi 20.
Κασταλία fons Delphicus O. vii 17. ix 17. P. i 39. iv 163. v 31. N. vi 37. xi 24.
Κάστωρ frater Pollucis P. xi 61. N. x 49. 59. 90. I. v 33; *χρυσάρετος Κάστωρ* P. v 9 — *Καστόρειον μέλος* P. ii 69. I. i 16. Conf. *Τυνδαρίδας* et Theoxenia.
Καφισός fluvius Boeotiae P. iv 46 — *Καφισίς* palus fr. 198, *nympha* P. xii 27 — *Καφισίος* O. xiv 1.
Κένταυρος Ixionis et Nephelae fil. P. ii 44; Chiron Magnes P. iii 45. iv 103. ix 38; *Κρονίδας Κεντ.* N. iii 48; *Φήρ* ἀγρότερος P. iii 4.
Κέρβερος fr. 249.
Κέως insula I. i 8.
Κηληδόνες (v. l. *Κηλημόνες*) cantrices Delphicae fr. 53.
Κήρες Parcae fr. 277.
Κιθαλία v. l. fr. 244; v. *Ἀκιδαλία*.
Κιθαριών mons P. i 77.
Κίλιξ Typho P. viii 16 — *Κιλικίον ἄντρον* P. i 17.
Κινύρας rex Cypri P. ii 15. N. viii 18.
Κίρρα urbs prope Delphos P. iii 74. vii 16. viii 19. x 15. xi 12 — *Κρίσα* I. ii 18 — *Κρισάιος* P. v 37. v 37*. vi 18. Conf. Prol. lxxxvi sq.
Κλέανδρος Aegineta Isthmionica I. viii. viii 1. 66.
Κλειτόμαχος Aegineta P. viii 37.
Κλείτωρ urbs Arcadiae N. x 47; de ludis huius urbis Prol. lxxxviii.
Κλειδάμος Orchomenius O. xiv 20.
Κλειοδίκη mater Pindari Prol. c 5.
Κλειόνικος Aegineta I. v 56. vi 16.
Κλεώ (v. l. *Κλειώ*) Musa εὐθρονος N. iii 83. fr. 308.
Κλεωναί urbs Argolica O. x 30 — *Κλεωναίος* N. iv 17. x 42; cf. Prol. lxxxvii.
Κλεώνυμος Thebanus I. iii 15 — *Κλεωνυμίδαι* I. iii 22.
Κλύμενος Argonauta O. iv 21.
Κλυταιμνήστρα uxor Agamemnonis P. xi 17.
Κλωθώ Parca O. i 26; *Κλ. ὑψίθρονος* I. vi 17.
Κνωσία πάτρα Cretensis O. xii 16.
Κοιογενής Latona fr. 88.
Κοιρανίδας Polyidus O. xiii 75.
Κολοφώνιος ἀνὴρ, Polymnastus fr. 188.
Κόλχοι P. iv 11. 212. fr. 172, 5; *nigri coloris* P. iv 212*.
Κόρινθος O. viii 52. ix 86. xiii 4. 52. N. vii 105. x 42. I. iii 38. fr. 122, 2 — *Κόρινθος ἀφνειός* fr. 122, 2, *ὀλβία* O. xiii 4; *Διὸς Κόρινθος* N. vii 105 — *Κορίνθιος* N. ii 20. iv 88; *παῖδες Ἀλάτα* O. xiii 11; eos *Κρεοντίδας* dictos esse putavit Rauchenstein ad N. vi 40 — De ludis Isthmiis Prol. lxxxvii, de ludis Minervae Corinthiae Prol. lxxxix.
Κόριννα Pindarum reprehendens Prol. cii 10.
Κορωνίς Phlegyae filia ab Apolline amata P. iii 25 ss. P. iii p. 137.
Κρείοισα *nympha* P. ix 16.
Κρειοντίς Creontis filia Megara I. iii 82.
Κρεοντίδας Aegineta N. vi 40.
Κρηθεύς Aeoli fil. P. iv 142. Prol. cxvi — *Κρηθεῖς* Crethai filia Hippolyta N. v 26 — *Κρηθείδας* Crethai fil. Aeson P. iv 152.
Κρής Cretensis P. v 41 — *Κρήτα* insula fr. 154.
Κρήστων urbs Thraciae, *Κρηστανολοί* eius incolae fr. 309.
Κρίσα et *Κρισάιος* v. *Κίρρα*.
Κροίσος rex Lydorum P. i 94.
Κρόνος Urani filius, cuius collis Olympico campo impendebat, O. i 10. ii 77. iv 6. vii 67. viii 17. x 50. P. ii 39. iii 4. 94. N. v 7. xi 25. I. i 52; *Κρόνος Ούρανίδας* P. iii 4; *πόσις Ῥέας* O. ii 85 — *Κρονίων* (?) P. iv 56 (v. comment.) — *Χείρων Κρονίδας* P. iv 115. iii 4. N. iii 47 — *Ποσειδάων Κρόνιος* O. vi 29 — *Κρονίδαι* O. ix 56. P. ii 25. v 118. I. viii 45 — *Κρόνιος Πέλοψ* (?) O. iii 23 (v. comment.) — *Κρόνιος λόφος* (ὄχθος) O. v 17. ix 3 — *Κρόνιον* sc. ὄρος O. i 114. iii 23. vi 64. N. vi 61 — *Κρόνον τέρας* O. ii 77.
Κτέατος Molionides, frater Euryti O. x 27.
Κυβέλα μήτερ θεῶν fr. 80; *Ματήρ* P. iii 78. fr. 95, 2.
Κυκλάπια πρόθυρα fr. 169, 6.
Κύννος Neptuni fil. O. ii 90. I. v 39 — *Κύνκεια μάχη* O. x 15.
Κυλλάνα, mons Arcadiae O. vi 77.
Κύμα, urbs Campaniae P. i 18. 72.
Κύναιδος rhapsodus N. ii 1*.
Κύπρος insula N. iv 6. viii 18. fr. 122, 14 — *Κύπρις* Venus fr. 217 — *Κυπρία* Venus O. i 77. N. viii 7 — *Κυπρογένεια* P. iv 216, *Κυπρογενής* O. x 105, *Κύπρον δέσποινα* fr. 122, 18 — *Κύπρια* scil. ἔπη fr. 265 — *Κύπριοι* P. ii 16.
Κυράνα urbs Libyae P. iv 2. 62. 276. 279. v 21. 62. ix 73; dea urbis P. v 81,

- χρυσόθρονος P. iv 261, διώξιππος P. ix 4, εὐώλενος P. ix 18; de ludis Cyrenaicis Prol. lxxxix.
 Κῶς insula fr. 51.
 Λαβδακίδαι a Labdaco Thebano orti I. iii 17.
 Λακεδαιμών P. iv 49. v 69. x 1. I. i 17 — Λακεδαιμόνιοι P. iv 257. I. vii 14 — Λάκων P. xi 16. xi 16*, Λάκαινα ἀγέλα hyporchemata agens fr. 106. 112 — Lacedaemoniorum virtutes fr. 199.
 Λακέρεια urbs Thessaliae P. iii 34.
 Λάμνος insula P. i 53 — Λάμνιοι γυναῖκες P. iv 252, Λαμνιάδες γυναῖκες O. iv 22.
 Λαμπρόμαχος Opuntius O. ix 84.
 Λαοί O. ix 46.
 Λάμπων Aegineta N. v 4. I. v 21. vi 3. 66.
 Λαομέδων pater Priami N. iii 36 — Λαομεδόντειος I. vi 29.
 Λῆος pater Oedipi O. ii 42.
 Λαίπιδαι P. ix 14.
 Λατώ Latona O. iii 26. viii 31. N vi 37. ix 4. fr. 87. 89. 117. 139; βαθύζωνος Λατώ fr. 89 — Κοιογενής fr. 88 — Λατοῖδας (Λατοῖδας) Apollo P. i 12. iii 67. iv 259. ix 5. N. ix 53 — Λατοῖδαι Apollo et Diana P. iv 3; cf. N. ix 4.
 Λάχσις Parca O. vii 64.
 Λερναία ἄνκτ᾽ O. vii 33.
 Λέσβιος Τέρεπανδρος fr. 125.
 Λευκά (φαεννά) νῆσος Achilles N. iv 49.
 Λευκοθέα Cadmi filia P. xi 2.
 Λήδα uxor Tyndarei, mater Dioscurorum O. iii 35. P. iv 172. N. x 66.
 Λιβύα terra P. iv 6. 43. 259. v 52. ix 69. I. iii 72; dea P. ix 55. 69 — Λίβυς P. ix 117; Λίβυσσα P. ix 105.
 Λικύμνιος Electryonis fil. O. vii 29. x 65.
 Λίνδος Rhodius O. vii 73.
 Λίνος fr. 139, 6.
 Λοκρός O. ix 20. 60. x 13. 98. xi 15; Λοκροὶ Ζεφύριοι (Ἐπιζεφ.) O. x 13. xi 15. P. ii 19 — Λοκρὶς P. ii 19 — Locri ab Anaxilai minis liberantur P. ii 18*; Locri feminas in honore habent P. ii 19* — Locrica stirps heroum Prol. cxvii — Locri poetae O. xi 18*.
 Λοξίας v. Ἀπόλλων.
 Λυγκεύς frater Idae N. x 12. 61. 70; cf. Prol. cxvii.
 Λυδός O. i 24. ix 9. xiv 15. fr. 125, 2 — Λύδιοι αἰλοὶ O. v 19; Λυδός (codd. Λύδιος) τρόπος O. xiv 15; Λυδία ἄρμονία N. iv 45; Λυδία μέτρα N. viii 15; Λύδιον ἄρμα fr. 206.
 Λύκαιος Ζεὺς O. ix 96; Λύκαιον scil. ὄρος O. xiii 88. N. x 48; de ludis Lycaeis Prol. lxxxviii.
 Λυκία O. xiii 60 — Λύκιοι N. iii 60; Λύκιος Φοῖβος P. i 39; Λύκιος Σαρπηδών P. iii 112.
 Μάγνης P. iv 80; Μάγνης Κένταυρος Chiron P. iii 45; Μαγνήτῶν σκοπὸς Acastus N. v 27 — Μαγνήτιδες Ἴπποι P. ii 45.
 Μαινάλια δειρά Arcadiae O. ix 59.
 Μαλεάγονος Σίληνός fr. 156.
 Μαντινέα urbs Arcadiae O. x 70.
 Μαραθῶν, cuius urbis ludi nobiles erant O. ix 89. xiii 110. P. viii 79; cf. Prol. xc.
 Μεγάκλεια uxor Pindari Prol. ci 4.
 Μεγακλῆς Atheniensis Pythionica P. vii p. 188 sq. vii 17.
 Μεγάρα Creontis Thebani filia I. iii 82.
 Μέγαρα urbs, cuius ludi florebant O. vii 86. xiii 109. P. viii 78. N. iii 84; cf. Prol. xc.
 Μέγας Aegineta N. viii 16. 44.
 Μέδοισα Gorgo a Perseo interfecta P. xii 16. xii 16*; Μέδοισα Γοργῶν N. x 4.
 Μέλαιπος Amythaonis fil. P. iv 126.
 Μελάνιππος Thebanus N. xi 37.
 Μελέαγρος Oenei fil. I. vii 32. fr. 249.
 Μελησίης Atheniensis alipta O. viii 54. N. iv 93. vi 65.
 Μελία Thebana amata Apollinis P. xi 4. fr. 29.
 Μελικέρας Inus fil. fr. 5, 3.
 Μέλισσος Thebanus Isthmionica I. iii p. 341. iii 9. 20. 62.
 Μέλων Aethiops P. vi 32. N. iii 63. vi 50. I. v 41. viii 54; Ἄοῦς παῖς O. ii 91. N. vi 52.
 Μένανδρος Atheniensis alipta N. v 48.
 Μένδης Aegyptius fr. 201.
 Μενέλας frater Agamemnonis N. vii 28.
 Μενοίτιος pater Patrocli O. ix 70.
 Μέροπες ab Hercule et Telamone fusi N. iv 26. I. vi 31. fr. 50.
 Μεσσάνα Messene P. iv 126 — Μεσσάνιος γέγων Nestor P. vi 35.
 Μετώπα Ladonis Arcadici filia, mater Thebae O. vi 84.
 Μήδεια Aeetis filia, uxor Iasonis O. xiii 53. P. iv 9. 57. 218. 250. fr. 172, 6; Ἀλήτα παῖς P. iv 10.
 Μήδειοι Medi tamquam a Medea orti P. i 78.
 Μήνα luna O. iii 20.
 Μίδας Agrigentinus tibicen Pythionica P. xii. xii 5.
 Μιδέα mater Licymnii O. vii 29; urbs Argolica O. x 66.

- Μιδυλος* Aegineta fr. 190 — *Μιδυλίδαι* P. viii 38.
- Μινύας* Neptuni fil. rex Orchomeni I. i 56 — *Μινύαι* veteres incolae Orchomeni et Iolci (Argonautae) et Lemni O. xiv 4. P. iv 69 — *Μινύεια* Orchomenus O. xiv 17.
- Μναμοσύνα* Musarum mater I. vi 75; a Musa non diversa N. vii 15.
- Μοίρα* Parca O. ii 23. 39. N. vii 57. I. vi 18; *Μοίραι* O. vi 42. x 52. P. iv 145. N. vii 1. I. vi 18. fr. 30, 3. 41; *Μοίραι* cum Ilithyia coniunctae O. vi 42. N. vii 1; *Μοίραι βαθύφρονες* N. vii 1.
- Μοῖσα* O. i 115. iii 4. x 3. xiii 22. P. i 58. iv 3. x 27. xi 41. N. i 12. iii 1. vi 28. vii 77. I. ii 6. vi 57. viii 5. fr. 150. 151; *Μοῖσαι* O. vi 21. 91. vii 7. ix 5. 81. xi 17. xiii 96. P. i 2. 12. iii 90. iv 67. v 114. N. iv 3. v 23. vii 12. ix 1. 55. x 26. I. ii 2. iii 61. vii 23. fr. 1, 8. 155. 198. 287; *κόραι Μναμοσύνας* I. vi 75; *κόραι Διός* O. x 96; metonymice P. iv 279. v 65. 114. N. iii 28. fr. 199 — *Μοῖσ. ἀγλαόθρονοι* O. xiii 96, *ἀδύπνοος* O. xiii 22, *ἀργύραι* fr. 287, *βαθύζωνοι* I. vi 74, *βαθύκολποι* P. i 12, *ἐκατάβολοι* O. ix 5, *ἡύκομοι* vi 91, *ἰσπλόκαμοι* P. i 2, *ἰσπλοκοι* I. vii 23, *μελίποθογγοι* O. vi 21; cf. I. ii 7; *πότνια* N. iii 1, *φιλοκερδής* I. ii 6, *χερσέα* I. viii 5, *χερσαμπυκίς* P. iii 90. I. ii 2 — *Μοῖσάν χορός* N. v 23 — *Μοῖσάν θύνατρος αἰοδαί* N. iv 3 — *Μοῖσαλος* N. viii 47. I. vi 2. viii 62 — *Μοισαγέτας* fr. 116. Cf. *Πιερίδες*, *Ἑλικωνιάδες*, *Χάριτες*.
- Μολιόνες* Cteatus et Eurytus, Moliones et Neptuni vel Actoris filii O. x 34.
- Μολοσσία* regio Epiri N. vii 38.
- Μόψος* vates Argonautarum P. iv 191.
- Μυκήναι* urbs P. iv 49 — *Μυκηναῖοι* fr. 202.
- Μυρμιδόνες* prisci incolae Aeginae N. iii 13.
- Μυρτώος θάλασσα* fr. 51.
- Μύσιον πεδίον* I. viii 49.
- Ναῖς* nympa P. ix 16. fr. 156.
- Νάξος* insula P. iv 84. fr. 71 — *Νάξιος Τίσανδρος* fr. 23.
- Ναξία ἀκρόνα*, ab oppido cognomine Cretae proveniens I. vi 73.
- Νεῖλος* fluvius Aegypti P. iv 56. I. ii 42. vi 23. fr. 201.
- Νεμέα* locus agri Argivi inter Cleonae et Phliuntem, ubi ludi Nemeaei agebantur O. vii 82. viii 16. 56. ix 87. xiii 98. N. i 7. ii 23. iii 18. 84. iv 9. 75. v 44. vi 12. 20. vii 80. x 26. I. v 18. vi 3. 48. 61. viii 4 — *Νέμεα (Νέμεια)* ludi O. xiii 34. N. v 5; cf. Prol. lxxxvii — *Νεμεάς ἱερομηρία* N. iii 2 — *Νεμέαιος Ζεύς* N. ii 4; *Νεμέαιον ἄγαλμα* N. viii 16.
- Νέμεσις* O. viii 86. P. x 44.
- Νεοπτόλεμος (Νεοπτόλ.)* N. vii 35) Achilles fil. N. iv 51. vii 35. 103. fr. 62; Neoptolemus Delphis occisus et antistes sacrorum constitutus N. vii 43. 46.
- Νέστωρ* rex Pyliorum P. iii 112; cf. Prol. cxviii — *Νεστόρειον ἄρμα* P. vi 32.
- Νεφέλα* mater Centauri P. ii 36.
- Νηρεύς* deus, pater Thetidis O. ii 32. P. iii 92. N. iii 57. I. viii 43; *ἄλιος γέρον* P. ix 94 — *Νηρείδες (Νηρηίδες)* P. xi 2. N. iv 65. v 7. 36. I. vi 6.
- Νίκα* dea P. ix 125. N. v 42. I. ii 26.
- Νικάσιππος* internuntius inter Pindarum et Thrasybulum I. ii 47.
- Νικεύς* (v. l. *Ἐνικεύς*) O. x 72.
- Νικουλέης* Aegineta I. viii 62.
- Νικόμαχος* auriga I. ii 22.
- Νίσος* Pandionis fil., rex Megarensium P. ix 91. N. v 46.
- Νομάδες* Scythae fr. 105; Libyes P. ix 123.
- Νόμιος* Apollinis et Cyrenae fil. P. ix 65.
- Νότος* ventus P. iv 203.
- Νύμφαι* O. xii 19 — *νύμφα Ῥόδος* O. vii 14; *νύμφα Κυράνα* P. ix 56; *νύμφα Ἰππολύτα* N. v 33.
- Ξάνθος* fluvius O. viii 47.
- Ξεναρκής* Aegineta P. viii 72 — *Ξεναρκεῖος υἱός* Aristomenes P. viii 19.
- Ξενοκράτης (Ξεινοκρ.)* Agrigentinus, frater Theronis, pater Thrasybuli P. vi p. 182. I. ii p. 333. O. ii 54. P. vi 6. I. ii 14. 36.
- Ξενοφών* Thessali fil. Corinthius Olympionica O. xiii p. 96. xiii 28. fr. 122. 122, 19.
- Ὀγχηστός* urbs ad Copaidem lacum sita I. iii 37 — *Ὀγχήστιαῖ αἰόνες* I. i 33.
- Ὀδυσσεύς* N. vii 21. viii 26.
- Οἶαγρος* pater Orphei fr. 139.
- Οἰδιπόδας* Oedipus P. iv 263; *Αἰαίου μόριμος υἱός* O. ii 42; cf. fr. 177*.
- Ὀϊκλέης* pater Amphiarai P. viii 39; cf. Prol. cxviii — *Οἰκλείδας* Amphiarus O. vi 13. N. ix 17. x 9.
- Οινεύς* pater Meleagri fr. 219 — *Οινειδαί* I. v 31.
- Οινόμαος* rex Pisae, pater Hippodamiae O. i 78. 91. v 3. x 51.
- Οἰνοπία*, vetus nomen Aeginae I. viii 21.

- Οινόνα*, vetus nomen Aeginae N. iv 46. v 16. viii 7. I. v 31.
Οϊωνός Licymnii fil. O. x 66.
Όλιγαϊθίδαι, gens Corinthia O. xiii 97.
Όλυμπος (Όδύμπος) mons Thessaliae, deorum et inprimis Iovis sedes O. i 55. ii 13. iii 36. xiii 92. P. iv 214. xi 64. N. i 13. x 17. 84. I. iii 73. fr. 30, 4. 36. 87, 4 — *Όλύμπιος άγεμών* O. ix 57, *πατήρ* O. xiv 11, *Ζεύς* fr. 90. I. ii 27. vi 8, *βαμύς* O. x 101; *Όλύμπιοι* fr. 75, 1 — *Όλυμπιάς νίκα* P. vii 15; *Όλυμπιάδες* έλαιαι N. i 17; *Όλυμπιάς* scil. *έορτά πενταετηρίς* O. i 97. ii 3. x 16. 58. N. vi 63. I. i 65; *Όλυμπιάδες* deae P. xi 1 — *Όλυμπία* locus Elidis ubi ludi Olympici agebantur O. i 7. ii 53. iii 15. O. v 2. vi 26. vii 10. viii 1. 83. ix 2. xii 17. xiii 25. 101. P. v 124. viii 36. xi 47. N. iv 75. xi 23; cf. *Πίσα* — *Όλύμπια*, ludi Olympii Cyrenarum P. ix 101 — *Όλυμπιονίκας* O. iii 3. iv 9. vi 4. vii 88. viii 18. x 1. xi 7. P. x 13; *Όλυμπιονίκος* O. v 21. xiv 17. N. vi 17; *τρισολυμπιονίκας* O. xiii 1; cf. Prol. lxxi. lxxxi — sex arae Olympiae O. v 5*.
Όμηρος poeta P. iv 277. N. vii 21. I. iii 55. fr. 264. 265; *Όμηρ. Σμυρναίος* fr. 204; cf. Ind. ii — *Όμηρίδαι* N. ii 1. ii 1*.
Όμόλη mons Thessaliae fr. 113.
Όπόεις rex Elidis O. ix 58; urbs Loricica O. ix 14; urbs Elidis O. ix 58*.
Όρείστας Agamemnonis fil. P. xi 16. N. xi 34; coloniam Tenedum deduxisse fertur N. xi 34*.
Όρθωσία v. *Άρτεμις*.
Όρσέας alipta I. iii 90.
Όρσοτρίαινα v. *Ποσειδάων*.
Όρτυγία, insula Syracusana O. vi 92. P. ii 6. ii 6*. N. i 2.
Όρφεύς Oiaeri fil. poeta, P. iv 177 et not. ad h. l.; fr. 139, 10.
Όρχομενός urbs Minyea Boeotiae O. xiv 4. I. i 55. fr. 28 B.
Ούλιας Argivus N. x 24.
Ούρανός O. vii 38 — *Ούρανίδας* P. iii 4; *Ούρανίδαι* P. ii 38. iv 194.
Πάγασος equus e Gorgone natus O. xiii 64. I. vii 44. fr. 317.
Πάγγαιον, iugum montis in confiniis Thraciae et Macedoniae prope Amphipolin, sedes Boreae P. iv 180.
Παγώνδας pater Pindari Prol. c 2.
Παιάν Apollo P. iv 270 — *παιανίδες* *χοιδαί* fr. 139, 2.
Πάλιον, mons Thessaliae P. ii 45. iii 4. ix 5. N. iv 51. v 22.
Παλλάς dea O. ii 29. v 10. xiii 66. P. xii 7; *Παλλάδος τελεταί* P. ix 98; cf. *Άθάνα*.
Παμφάης Argivus N. x 49.
Πάμφυλος Aegimii fil. P. i 62.
Πάν deus P. iii 78. fr. 95. 99. 100.
Πανέλλανες I. ii 38. iii 47; cf. Prol. lxxxv.
Παρνασός (Παρνασσός) mons Delphicus O. ix 43. P. i 39. xi 36. N. ii 19 — *Παρνασίος* O. xiii 106. P. v 41. x 8 — *Παρνασίς ποία* P. viii 20.
Παρράσιος στρατός Arcadiae O. ix 95.
Πάτροκλος amicus Achilles O. ix 75. x 19.
Πειθώ dea P. iv 219. ix 89. fr. 122, 2. 123, 10.
Πειράνα fons Acrocorinthis O. xiii 61.
Πειρίθοος amicus Thesei fr. 175. 243. 258.
Πείσανδρος Achaeus N. xi 33.
Πελειάδες Vergiliae ab Orione fugatae N. ii 11; *Πελ. όρειαί* N. ii 11*; *πελειάδες Λιβύης Άμμωνος και Ιωδώνης* fr. 68.
Πέλλας Tyrgus fil. P. iv 71. 94. 109. 134. 156. 250. N. iv 60; *Τυροῦς γενεά* P. iv 136; *παῖς Ποσειδάωνος Πετραίου* P. iv 138; cf. Prol. xvi. cxviii.
Πελιναίων oppidum Thessaliae P. x 4. x 56*.
Πέλλανα urbs Achaica, ubi ludi agebantur O. vii 86. ix 98. xiii 109. N. x 41; cf. Prol. xc.
Πέλοψ Tantali fil. O. i 24. 26*. 98. iii 23. v 9. ix 9. x 24. N. ii 21 — *Πέλοψ Κρόνιος* O. iii 23 — *Πελοπηιάδαι* N. viii 12 — *Πέλοπος άποιμία* Pisa O. i 24* — *Πέλοπος πύλαι* N. ii 21*; de Pelopidarum stirpe v. Prol. cxiii.
Πέργαμος, Troia O. viii 42 — *Περγαμία* I. vi 31.
Περικλύμενος Nelei filius P. iv 175. N. ix 26. Prol. cxviii.
Περσεύς Iovis et Danaae fil. P. x 31. xii 11. N. x 4. I. v 33. fr. 164.
Περσφώνη v. *Φερσεφώνη*.
Πετραίος Ποσειδών P. iv 138.
Πηλεύς Aeaci fil. O. ii 86. P. iii 87. viii 100. N. iii 33. iv 56. v 26. I. vi 25. viii 38. fr. 48. 172. cf. Prol. cxx.
Πηλείδας Achilles P. vi 23. Conf. *Αιακίδας*.
Πηνειός, fluvius Thessaliae P. ix 16. x 56.
Πηνειόπη mater Panis dei fr. 100.
Πιερίδες Musae Pieriam incolentes O. x 96. P. i 14. vi 49. x. 65. N. vi 32. I. i 65. fr. 90.
Πινδαρος Prol. c; *Πινδαρικόν μέτρον* fr. 31; cf. Ind. ii.

- Πίνδος* mons P. i 66. ix 15.
Πίσα urbs Elidis prope Olympiam, unde Olympiam ipsam significat, O. i 18. ii 3. iii 9. vi 5. viii 9. x 43. xiii 29. xiv 21. N. x 32 — *Πισάτας* O. i 72. ix 68 — *Πισάτις ἐλαία* O. iv 12.
Πιτάνα prope Eurotam O. vi 28.
Πηλιόνα Oceani filia fr. 74.
Πλούτων O. ii 71*.
Ποίας pater Philoctetae P. i 53.
Πολυδέκτας rex Seriphiorum P. xii 14.
Πολυδευκής Iovis et Ledae fil., Castoris frater P. xi 62. N. x 50. 59. 68. I. v 33; cf. Prol. cxvii.
Πολυίδος v. *Καιρανίδας*.
Πολύμναστος pater Battii P. iv 59; poeta Colophonius fr. 188.
Πολυνείκης Oedipodis fil. O. ii 47; cf. Prol. cxix.
Πολυτιμίδας Aegineta N. vi 62.
Πορφυρίων rex Gigantum P. viii 12.
Ποσειδάων (*Ποσειδῶν*, *Ποτειδᾶν*) O. i 77. viii 31. ix 31. xiii 5. 40. P. iv 204. N. v 37. I. i 32. ii 14. iii 72. fr. 243 — *Ποσ. Ἰσθμῖος* O. xiii 4, *Πετραῖος* P. iv 138, *Κρόνιος* O. vi 29. I. i 52 — *Ποσ. ἀγλαός* I. viii 37, *βαρύτινος* O. i 74, *γαϊάχος* O. i 25. P. iv 33, *ἐλασιχθων* fr. 18, *ἐλελίχθων* P. vi 50, *ἐνάλιος* P. iv 204, *ἐννοσίγαιος* fr. 18, *ἐφρυβίας* O. vi 58, *ἐφρυμέδων* O. viii 31, *ἐππαρχος* P. iv 45, *ἐππιος* P. iv 138*; *κλυτόπαλος* fr. 243; cf. O. v 21*, *μεγασθενής* O. i 25, *δέσποτα ποντόμεδον* O. vi 103; *σεισιχθων νίδς Κρόνου* I. i 52 — *Ἀγλαοτρίαινα* O. i 41; *Γαϊάχος* O. xiii 81. P. iv 33. I. vii 38; *Δάμειος πατήρ* O. xiii 69; *Ἑλελίχθων* P. vi 51; *Ἐννοσίδης* P. iv 33; *Ἐφτρίαινα* O. i 75; *Ὀρσοτρίαινα* O. viii 48. N. iv 86 — *πόσις Ἀμφιτρίτας* O. vi 105. N. v 37*; *Aegis* templum habet N. v 37 — *Ποσειδάνιος* O. v 21. x 26. N. vi 41.
Πραξιδάμας Aegineta N. vi 15.
Πρίαμος rex Troiae P. i 54. xi 19. N. vii 35.
Προίτος rex Argorum N. x 41; cf. Prol. cxii.
Πρόφασις filia Epimethei P. v 28.
Πρωτεσίλας rex Phylacae, cui ludi instituti erant I. i 58; cf. Prol. xc.
Πρωτογένεια Deucalionis fil. O. ix 41. ix 57*.
Πρωτομάχη Pindari filia Prol. ci 5. *
Πτοιόδωρος pater Thessali Corinthii O. xiii 41.
Πτώιον, mons Boeotiae fr. 101.
Πυθίας Aegineta N. v p. 268. v 4. 43. I. v 19. 59. vi 58.
Πύθιος Ἀπόλλων, v. *Πυθώ* et *Ἀπόλλων*.
Πυθόνικος Thebanus P. xi 43.
Πυθώ (voc. *Πυθοί*, adv. *Πυθοί*, *Πυθῶθεν*) spelunca Delphica indeque urbs ipsa, in qua ludi Pythii agebantur O. vii 10. xiii 37. P. iv 66. x 4. xi 49. I. i 65. vii 51, *χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοί* fr. 90, 2 — *Πυθῶν* (unde gen. dat. acc. nominis declinantur et *Πυθῶνάδε*, *Πυθῶνόθεν*) O. ii 43. 54. vi 37. 48. ix 12. xii 18. P. iii 27. iv 3. v 105. vii 11. viii 63. ix 71. xi 9. xii 5. N. vi 35. ix 5. x 25. xi 23 — *Πύθιος* O. xiv 10 (v. l. *Πυθῶος*) P. iii 73. iv 55. x 26. N. ii 9. iii 70. vii 34. I. vii 15; *Πυθῶνος αἰπεινᾶς* N. ix 3 — *Πυθιάς* sc. *ἐοργά*, ludi Pythici P. i 32. v 21. viii 84 — *Πυθιδόνικος* P. vi 5. viii 5; *Πυθιονίκας* P. ix 1 — Conf. de ludis Pythiis Prol. lxxi. lxxvii.
Πυλάδας Strophii fil., amicus Orestae P. xi 15.
Πύλος urbs Messeniae O. ix 31. P. iv 174; *Πύλος Ἰαθία* P. v 70. v 70*.
Πύρρα uxor Deucalionis O. ix 43.
Ῥαδάμανθους iudex apud inferos O. ii 83. O. ii 83*. P. ii 73.
Ῥέα uxor Saturni O. ii 85. N. xi 1. fr. 144; *Ῥέας πόρος* N. ix 41.
Ῥήσος rex Thracum fr. 262.
Ῥόδος insula O. vii 56. fr. 119; *Ἀελίοιο νόμφα* O. vii 14. 71.
Ῥοίκος fr. 252.
Σακάδας tibicen Argivus fr. 269.
Σαλαμῖς insula P. i 76. N. ii 13. iv 48. I. v 49.
Σαλμωνεύς Aeoli fil. P. iv 143; cf. Prol. cxvi.
Σάμος Mantineensis O. x 70.
Σαρπηδών rex Lyciorum P. iii 112.
Σεμέλα Cadmi filia O. ii 28. P. xi 1. fr. 75. 14. 21; eadem *Θυόνα* audit P. iii 99.
Σέριφος insula P. xii 12.
Σικελία insula O. i 13. ii 10. P. i 19. N. i 15. fr. 106, 5; *Σικ. πολύμηλος* O. i 13*, *ἀριστεύουσα πολυκάρπον χθονός* N. i 15.
Σικυνών urbs, ubi Pythici ludi agebantur O. xiii 109. N. ix 1. 53. x 43. I. iii 44; cf. Prol. xc1; argenteae phialae mercedi ibi dabantur N. ix 51.
Σιληνός educator Bacchi fr. 156.
Σίπυλος urbs sub monte cognomine O. i 39.
Σίσυφος Aeoli fil., rex Corinthi O. xiii 52. fr. 5; cf. Prol. cxvii.
Σκάμανδρος fluvius Troiadis N. ix 39.

- Σκείρων* N. v 7*.
Σκοπάδαι Thessali fr. 255.
Σκοπελίνος avunculus Pindari Prol. c. 3.
Σκοτίος fr. 319.
Σκούθαι fr. 105, s. 203.
Σκῦρος insula N. vii 37 — *Σκῦραι αἰγες* fr. 106, 3.
Σμυρναίος Ὀμηρος fr. 204.
Σόλυμοι O. xiii 90.
Σπάρτα urbs P. i 77. v 73. N. viii 12. x 52. xi 34.
Σπαρτοί Thebani e draconis a Cadmo necati dentibus nati P. ix 82. I. i 30. vii 10.
Σπράτων (lect. dub.) fr. 105.
Στρεψιάδας Thebanus Isthmionica I. vii. vii 21; *Διοδότῳ παῖς* I. vii 31.
Στρώφιος pater Pyladis P. xi 35.
Στυμφάλια τείχεα Arcadiae O. vi 99 — *Στυμφαλὶς Μετόπα* O. vi 84.
Συράκοσσαι (*Συράκοσαι*, cf. O. i 21*) urbs Siciliae O. vi 6. 92. P. ii 1. iii 70. N. i 2 — *Συρακόσιος* O. i 23. vi 18. P. i 73.
Σύριος fr. 173.
Σωγένης Aegineta Nemeonica N. vii p. 283. vii 8. 70. 91.
Σωκλείδας Aegineta N. vi 21.
Σώστρατος Syracusanus, pater Agesiae O. vi 9. 80.

Ταίναρος, promontorium Lacedaemonium P. iv 44. 174.
Ταλαός Biantis fil., pater Adrasti N. ix 14 — *Ταλαϊονίδας* Adrastus O. vi 15; cf. Prol. cxviii.
Τάναγρα (*Τεγύρα* ex conii.) urbs Boeotiae fr. 286.
Τάνταλος pater Pelopis O. i 37. 56. iii 23*. I. viii 10.
Τάρταρος P. i 15. fr. 207.
Ταυγέτα Atlantis filia, amata Iovis O. iii 29.
Ταύγετος mons Laconiae P. i 64. N. x 61. fr. 106.
Τεγέα urbs Arcadiae O. x 66. N. x 47; de ludis v. Prol. lxxviii.
Τεγύρα v. *Τάναγρα*.
Τειρεσίας vates Thebanus N. i 61. I. vii 8; eius domus prope domum Amphitryonis N. i 60*.
Τελαμών Aeaci fil. P. viii 100. N. iii 37. iv 25. viii 23. I. vi 40. 52; cf. Prol. cxx — *Τελαμωνιάδας* Aiax I. vi 26, Teucer N. iv 47.
Τελέσαρχος Aegineta I. viii 3.
Τελεσιάδας Thebanus I. iii 63.
Τελεσκυράτης Cyrenaeanus Pythionica P. ix p. 203. ix 3. 100.
Τένεδος insula N. xi 5. fr. 123, 10; incolae insulae ex Boeotia et Achaia mixti N. xi 36*.
Τέρπανδρος poeta fr. 125. 268.
Τερψίας Corinthius O. xiii 42.
Τερψιχόρα Musa I. ii 7.
Τεύθρας rex Mysiae O. ix 71.
Τεύκρος Telamonis fil. N. iv 46.
Τηλεβόαι incolae Acarnaniae N. x 15.
Τήλεφος rex Mysiae O. ix 73. I. v 41. viii 50.
Τήνερτος Apollinis fil. fr. 102.
Τιλωάσσα fons Boeotiae fr. 198.
Τιμάσαρχος Aegineta Nemeonica N. iv p. 258. iv 10. 78.
Τιμόδημος Acharnensis Nemeonica N. ii p. 243. N. ii 14. 24 — *Τιμοδημίδαι* gens Acharnensis N. ii 18.
Τιμόκριτος Aegineta N. iv 13.
Τιμόνοος Acharnensis N. ii 10.
Τιμοσθένης Aegineta, Nemeonica O. viii 15.
Τίρυνς urbs Argolica O. vii 29. x 68 — *Τιρόνθιος* O. vii 78. x 31. I. vi 28.
Τισανδρος Νάξιος fr. 23.
Τιτάνες a Iove soluti P. iv 291. fr. 35.
Τιτνός a Diana interfectus P. iv 90, pater Europae P. iv 46.
Τλαπόλεμος Herculis fil. O. vii 20 77. vii 20*.
Τριτωνίς λίμνη Africae P. iv 20.
Τροῖα (*Τρώα* O. ii 89. I. iii 54) O. ii 89. N. ii 14. iii 60. iv 25. vii 41. I. iii 54. vi 28. viii 53. fr. 51 — *Τρώες* P. xi 34. I. v 36; *Τρώες Ἀνταγορίδαι* P. v 83 — *Τρώιος* fr. 172 — Conf. *Πέργαμος* et *Ἴλιος*.
Τροφώνιος aedificator templi Delphici fr. 2, 2.
Τυνδαρίδαι Castor et Pollux, Tyndarei filii O. iii 1. 39. P. i 66. N. x 38. 73. I. i 31; *παῖδες Ἀήδας* O. iii 35. P. iv 172. N. x 66 — Tyndaridarum sacra Agrigentina O. iii 1*; eadem Cyrenas Lacedaemone translata P. v 9*.
Τυρσανοί Etrusci P. i 72.
Τυφώς O. iv 8. P. i 16. i 15*. 17*;
Τυφὼς Κλίμξ P. viii 16. fr. 93.
Τύχη σώτειρα dea O. xii 2. fr. 38. 39. 40. 41; una Moerarum fr. 41.

Ἵλλος Herculis fil. fr. 1, 3 — *Ἵλλος στάθμα* P. i 62.
Ἵμέναιος fr. 139, 6.
Ἵπερβόρειοι O. iii 16. P. x 30. I. vi 23. fr. 257; asinos Apollini immolant P. x 36*; Hyperboreorum regio cum regione Gorgonum confusa P. x 45*.
Ἵπερηΐς fons prope Pheras Thessalicas P. iv 125.
Ἵπεριονίδας Sol O. vii 39; cf. *Ταλαϊονίδας* et Usener, Götternamen 19. 21.

- 'Τπερμήστρα ('Τπερμήστρα) Danaï fil.
 N. x 6.
 'Τριεύς pater Orionis fr. 73
 'Τψεύς Penei fil., Oceani nepos, rex
 Lapitharum P. ix 13.
 'Τψιπόλεια Thoantis fil. Lemnia O. iv
 25. iv 19*.
- Φαίδρα uxor Thesei fr. 176.
 Φαισάνα urbs Arcadiae O. vi 31.
 Φάλαρις tyrannus Agrigentinarum P.
 i 96.
 Φάσις fluvius Colchicus P. iv 211. I. ii 41.
 Φερένικος equus Hieronis O. i 18*. P.
 iii 74.
 Φέρης Aesonis frater P. iv 125; cf. Prol.
 cxvi.
 Φερσεφόνα Persephone O. xiv 19. P.
 xii 2. N. i 14. I. viii 55; λεύκιππος
 θυγάτηρ Δάματρος O. vi 95; cf. fr.
 37. O. ii 71*.
 Φήρ Centaurus P. iii 4. iv 119. fr. 166.
 Φθία urbs Thessalica P. iii 101. N. iv 51.
 Φιλοκλήτης Poeantis fil. P. i 50.
 Φιλόρα mater Chironis P. iii 1*. iv 103.
 vi 22. N. iii 43 — Φιλυρίδας Chiron
 P. iii 1. ix 30.
 Φίντις auriga Agesiae O. vi 22.
 Φιλέγρα (Φιλέγραι) isthmi Thracici N.
 i 67. I. vi 33.
 Φλεγύας rex Lapitharum P. iii 8.
 Φλιοθς urbs Argolica N. vi 44.
 Φοίβος v. Ἀπόλλων.
 Φοίνιξ Poenus P. i 72 — Φοινικοστό-
 λων ἐγγέων N. ix 28 — Phoenix dux
 Dolopum fr. 183 — Φοίνισσα ἐμπολά
 P. ii 67.
 Φόρκος pater Gorgonum P. xii 13. 13*.
 Φράστωρ, Olympionica mythicus O. x 71.
 Φρικίας Thessalus P. x 16.
 Φρίξος Athamantis fil. P. iv 160.
 Φρύγες socii Troianorum N. iii 60.
 Φυλάκα urbs Phthiotica, ubi ludi age-
 bantur I. i 59; cf. Prol. xc.
 Φυλακίδας Aegineta Isthmionica I. v.
 vi. v 18. vi 7.
 Φῶκος Aeaci et Psamatheae fil. N. v 12.
- Χαριάδαι gens Aeginetica N. viii 46.
 Χαρικλώ uxor Chironis P. iv 103. 103*.
- Χάρις dea O. i 31. vi 76. vii 11. fr. 123, 11
 — Χάριτες O. ii 55. iv 10. ix 27. xiv 3.
 7. P. ii 42. vi 2. viii 21. xii 26. N. iv
 7. v 54. vi 37. ix 54. x 1. 38. I. v 21.
 vi 63. viii 16. fr. 90 — Χάριτες ἀγναι
 O. xiv 7, βαθύζωνοι P. ix 3, ζωθάλ-
 μιοι O. vii 11, ἡύκομοι P. v 45, κείλα-
 δειναι P. ix 89, ξανθαί N. v 54, σεμναί
 O. xiv 7 (codd.). O. xiv 7*. fr. 95, 2;
 Ὀρχομενοῦ βασίλειαι O. xiv 3; filiae
 Iovis O. xiv 12; Ἀγλαῖα Εὐφροσύνα
 Θάλια O. xiv 12; iunctae cum Venere
 P. vi 2. fr. 90, 3; iunctae cum Musis
 N. ix 54; praesides choricae poesis
 N. x 1*.
- Χείρων Centaurus Saturni et Philyrae
 fil. P. iii 1. 68. iv 102. 115. ix 29. N.
 iii 53. iv 60. I. viii 42. fr. 177, 3 —
 Χείρων Κρονίδας P. iv 115. N. iii 47,
 Φιλυρίδας P. iii 1, βαθυμήτα N. iii
 53, σώφρων P. iii 63; Φήρ θεῖος P.
 iv 119. Conf. Κένταυρος, Φιλόρα.
- Χίμαιρα O. xiii 90.
 Χίος insula, patria Homeri fr. 204.
 Χρόμος Syracusanus N. i p. 335. N.
 ix p. 301. N. i 7. ix 3. 34. 52.
 Χρόνος deus O. x 55. fr. 33; χρόνος ὁ
 πάντων πατήρ O. ii 19.
 Χρυσόκομας v. Ἀπόλλων.
- Ψαλυγιάδαι (codd. Ψαλυγίδαι) gens
 Aeginetica I. vi 63.
 Ψαμάθεια nymphe, mater Phoci N. v
 13. v 13*.
 Ψαῦμις Camarinaeus Olympionica O.
 iv p. 31. iv 11. v 3. 23.
- Ὠανός (v. l. Ὠανίς) fluvius prope Ca-
 marinam O. v 11.
 Ὠαρίων Orion N. ii 11. fr. 72. 73. 74 —
 φύσις Ὠαριωνεία I. iii 67.
 Ὠκεανός O. v 2. P. iv 26. 251. ix 11.
 fr. 30, 6. 249. 326 — ὠκεανίδες αἰῶραι
 O. ii 78.
 Ὠραι Iovis filiae O. iv 1. xiii 17. P. ix
 60. fr. 30, 6. 75, 16 — Ὠρα πότνια,
 Iuventus N. viii 1.
 Ὠτος Iphimedeae fil. P. iv 89.

INDEX

RERUM IN PROLEGOMENIS ET COMMENTARIIS EXPLANATARUM.

- Abstracta nomina pro concretis P. II 76.
accus. II decl. pl. — *ΟΣ* Prol. x. xi;
P. II 78; acc. II. decl. pl. — *οις* I. I
24 sq. VII 8; acc. absol. N. XI 24;
acc. duplex N. III 39. VII 72. XI 11.
I. v 9 VI 74; acc. ap. verba eundi
O. x 87, ap. *συμβαλεῖν* N. XI 33; acc.
rei effectae P. v 10; acc. post *ἐν*
Aeolic. P. II 11; acc. absol. vicem
adverbii tenens P. x 12. N. VI 54.
VII 51; acc. c. inf. pro dat. c. inf.
O. I 10.
- Achaica stirps heroum Prol. cxvii sq.;
de Achaeis v. N. x 47 in Add.
- Acusilaus cum Pindaro consentit O. VII
24. N. x 20.
- Aegidarum gens Thebana Cyrenas
transducta P. v 72. I. VII 15.
- Aeginae ludi Prol. lxxxviii; Aeginetica
stirps heroum Prol. cxx; Aegineta-
rum origo Dorica O. VIII 30. N. III
3; Aeginetarum epinicia N. III p. 249.
Conf. Ind. I *Ἀγίνα*.
- aenea arma heroum ferreis hominum
recentiorum opposita O. I 78. P. ix 20.
N. ix 22. x 14.
- Aeolici modi Prol. lx. O. I p. 3. O.
I 105. P. II 67; Aeolica dialectus vide
ἐν et *πεδά*.
- ἀεθλοῦται* Atheniensium Prol. lxxxix.
ἀεθλοφόροι O. VII 8.
- Aeson poeta O. XIII 22.
- aetatum (*γενεῶν*) computatio Prol.
cxxv sq.
- Actolica stirps heroum Prol. cxxi.
- aetoma templi a Corinthiis inventum
O. XIII 21.
- Aeschin. or. III 174; P. II 55 Add.
- Aeschylus a Pindaro oblique reprehen-
ditur quod deorum pugnas in scenam
produxerit O. ix 41 — Ag. 17; P. IV
221; 177; I. I 40; 1125; P. IV 142; Orestia
multa cum P. XI communia habet
P. XI p. 223 sq. XI 22. 25. 26. 30 —
Eum. 2; P. IV 54 — Pers. 65 ss.; fr.
- 189; 147; P. I 78 — Prom. 351 ss.; P.
I 15 ss.; 786. 909. 922 s.; I. VIII 32 —
Suppl. 373; N. x 6; 481; I. v 19; 565;
P. ix 57 — fr. 32; O. XII 19; fr. 383;
N. x 18.
- ἀγών χρηματίτης* et *στεφανίτης* Prol.
LXVII, *φύλλοφόρος* O. VIII 76; *γυμνικός*
et *ἱππικός* Prol. LXXII, *μουσικός* Prol.
LXXXIII. P. XII, *παίδων* et *ἀνδρῶν* et
ἀγυεῶν Prol. LXXV, *ἱεροί* Prol. LXXXV
et Add, *Ἑλληνικοί* Prol. LXXXV —
ἀγωνοῦται Pythiorum Prol. LXXXVII.
Conf. *Ἐρμῆς ἐναγώνιος*.
- Ἀλάνεια* Aeginae Prol. LXXXVIII. O. XIII
109.
- Ἀλάντεια* O. ix 112.
- Alcaeus I. II 9.
- Alcmanicum schema P. IV 179.
- allitteratio P. IV 150.
- Amphion artifex P. ix p. 205.
- analogia falsa O. I 66. P. v 13. N. v
10. I. I 46.
- anacrusis Prol. xviii sq.; iambica anacr.
Prol. xviii. O. I p. 3.
- anathemata victorum curru vincentium
P. v 37. 40.
- anceps, v. syllaba; ancipitis varia no-
tatio Prol. LVIII.
- ἀνήρ* = *ἀνδρῶνας* O. II 38.
- antispastus Prol. XLVIII.
- aorist. 3 pers. pl. *ἔγνον* (non *ἔγνων*) P.
IV 120. I. 42. ix 79, *ἔφθν* P. I 42, *στάν*
I. VIII 53; aor. gnomicus iuxta prae-
sens O. II 63. P. II 50. N. III 40.
I. v 8; aor. de actione incepta nec-
dum perfecta O. VIII 54. x 100. P.
VIII 19; aoristi participium cum vi
praesentis O. VII 5. ix 13. P. IV 297,
cum vi fut. exacti O. VII 67.
- ἀπολειμμένα μέλη* Prol. LX.
- Apollodorus Pindarum sequitur N. ix
22. x 61. I. III 72.
- Apollonius Rhodius Pindarum sequitur
P. IV 14. 87. 204. 224. I. VIII 32; a Pin-
daro discedit P. IV 38.

- ἀνορθώματα* Pindari Prol. ci. cvi.
ἀνορθώσαι Prol. lxxxiv.
 Arcadiae ludi Prol. lxxxviii.
 Archilochus poeta O. ix 1. P. ii 55 — fr. 86: N. iv 96.
ἀρετή, virtutis laus O. viii 6.
 Argivi ludi Prol. lxxxviii; Nemea Argis acta Prol. xlvii; Argivae stirpes heroum Prol. cxxi.
 Argonautae Prol. cxxv. P. iv 183; quo tempore fuisse a Pindaro fingantur Prol. cxxv.
 Aristarchus grammaticus O. iii 1. v 2. vi 90. P. vii 20. N. vii p. 284.
 Aristonoi paeon Prol. lviii.
 Aristides rhet. i 39: fr. 75, 16.
 Aristocles O. vii 55.
 Aristodemus grammaticus P. iii 77.
 Aristophanes Eq. 530: P. iii 113; Nub. 597: fr. 325; Vesp. 306: fr. 189; 588: N. xi 11; Ran. 1027: N. ii 14; Plut. 640: O. ii 62.
 Aristoph. Byz. cola divisit Prol. vi. xv. xvi not. 2. cix 23.
 Aristotelis Pythionicae Prol. lxii, Olympionicae Prol. cxiii; Arist. hist. an. x 40: Prol. cv; Arist. resp. Lacon. I. vii 15.
 articulus nomini proprio adiectus P. x 4. 57.
 Asclepiades gramm. N. vi inscr.
 asini Apollini mactantur P. x 38.
 asyndeton O. i 30.
 Athenarum ludi Prol. lxxxviii sq. N. ii 24; v. Panathenaea; Telluris ludi Athenis non erant P. ix 101 — Attica stirps heroum Prol. cxxi; Athenienses ludis agonisticis parum studebant P. vi p. 189; Atheniensibus quae carmina Pindarus fecerit P. vii p. 189.
αὐτεν = *αὐτῆς* I. vi 5.
αὐτός = *ὁ αὐτός* O. xiii 53. P. ii 34.
 bacchii pedis longae in breves non solvuntur O. ii p. 15 sq.
 Bacchylides poeta O. i 26. O. ii 96. P. ii 78. x 67.
 basis Hermanniana Prol. xviii.
 Boeckhius de crisi Pindarica optime meruit Prol. xii; metrorum Pindari instaurator Prol. xvi.
 Boeotici ludi Prol. lxxxix; Boeoticae stirpes heroum Prol. cxix.
 brachycatalexis Prol. xxvi. xxix.
 Byzantini critici Prol. v. ix, metrici Prol. xvi.
 caesurae syll. anc. Prol. xvii extr. I. i 25; hiatus Prol. xviii; caesura cola versus dirimit Prol. xxxv; caesura quo loco posita sit Prol. xxxvi sq.; caesura post incisionem versuum compositorum Prol. li sq.
 Callimachus Pindarum sequitur P. iv 14. 294. v 63. 72.
 cantus puerorum inter convivium apud Graecos et Romanos P. i 97.
 carmina epinicia Prol. xcvi ss., emmetra O. viii. P. vi. viii. xii. N. ii. ix, embateria Prol. xcix, stasima P. iv 1.
 Castoreum carmen Prol. lx. P. ii. 67. 69. I. i 16. fr. 105.
 casus duplex epexegetis O. ii 16. ix 99; totius et partis P. i 7; casus inter se commutati I. vii 39.
 catalectici versus Prol. xxi.
 catalogi victorum Prol. xciii.
 Catull. carm. 64: P. iii 94. N. iv 66.
 Cephallenia stirps heroum Prol. cxxiv.
 Cephisodoti statua Pacis O. xiii 7.
 certaminum agonisticorum genera Prol. lxx ss.; certam. *ἀνορθώτων* Prol. lxxii; ordo certaminum Prol. lxxvi ss.; certamen iaculationis P. i 44; rhedae mularis certamen rursus abolitum O. v inscr. et O. vi inscr.; unus quatuor quomodo vicerit Prol. lxxx ss. Conf. *ἀγών*.
 Chamaeleon Eust. Prol. cv 26.
 choriambi mensura Prol. xlii.
 chorus interpret. poetae Prol. xcvi; *χοροὶ καὶ δῶν ἢ ἀνδρῶν* Prol. xcix.
 Cleophanes *περὶ ἀγῶνων* Prol. lxii.
 codices Pindari Prol. v ss., a Byzantinis grammaticis interpolati Prol. v. ix, codices integri Prol. vii.
 cola seu membra versus Prol. xx. xxiv; colorum genera Prol. xxvi sq.; de colis in pedes solvendis Prol. xxviii ss.; de colorum finibus scriptura significandis Prol. xxxviii sq.
 colometria Pindarica Prol. xiv ss.
 comparativus vim comparisonis paene exuit O. ii 68. P. i 35. ii 63. iii 4.
 composita nomina falso formata N. ix 4.
 coniunct. aor. cum brevi vocali thematica O. i 7; coniunct. cum imperat. consociatus O. i 7; coni. post *et* O. vii 3; coni. sine *αὐ* in generalibus sententiis O. viii 23.
 constructio *καθ' ὅλον καὶ μέρος* I. v 9 — constr. *κατὰ σύνεσιν* fr. 171.
 continui versus et numeri Prol. xxi sq. O. vii p. 51. viii p. 61. P. iv p. 149.
 coronae victoriarum variis de arboribus decerptae Prol. lxxv sq.; oleagina unde venerit Prol. lxxviii, ab Hercule ex Hyperboreorum agro allata O. iii 13 ss.; *Ὀλυμπιάδες ἐλαιαὶ* N. i 17; coronae apii et myrthi luc-

tum et funus significant Prol. LXVIII.
I. III 87.
crasis *ταῦτό* O. I 46.
Cretica stirps heroum Prol. CXXIV.
crisis Pindarica Prol. XII sq.
cursus varia certamina v. *δρόμος*.
cyclici pedes, v. dactylus.
Cyrenae quo tempore conditae sint
Prol. CXXVI; cf. Ind. I *Κυράνα*.
Cyrenaici ludi Prol. LXXXIX.

dactylus cyclicus Prol. XLI; pentapodia
dactylica P. III str. 4. fr. 101, 2.
dactylo-epitritici versus Prol. XXXIII.
XLV; dactylo-epitritica carmina Prol.
LIX, eadem curulia I. I 54.
δαίμων γενέθλιος O. XIII 105. P. V 123.
dativus pro genetivo vel pronomine
possessivo P. IV 48. VIII 68. IX 120.
N. III 10; ap. verba *ἄπτεσθαι ἐφάπ-
τεσθαι θύγειν* O. I 88. P. VIII 21; ap.
verba accipiendi P. XII 5; ap. *ἐνδον*
N. VII 44; ap. composita cum *σύν*
N. VII 10; ap. *πέλας ὀπισθεν* O. III
31; duplex dativus O. IX 99. P. I 7.
Delphica dialectus O. XIII 81.
Delphinia seu ludi Apollinis Aeginetici
Prol. LXXXVIII.
Demosth. Phil. III 32; Prol. LXXXV.
dei hominibus invident O. VIII 86. P.
X 20. I. VII 39; diis homines cognati
sunt N. VI 8. XI 38; dei multis no-
minibus appellati I. V 1; deorum
nomina ex adiectivis nata I. III 76;
deos et civitates eadem nomina signi-
ficant P. IV 14. IX 4; deae clavigeræ
P. VIII 4.
dialectus Pindarica Prol. IX sq.; dia-
lecti Aeolicae formae iuxta vulgares
positae P. V 47.
διάνλος Prol. LXXII; *δισσὰ στάδια* N.
VIII 16.
Didymi scholia Pindarica Prol. VI. O.
VI 33. 96. VIII inscr. VIII 31. IX 1. XIII
14. 20. 21. P. VIII 79. IX 98. X 36. N.
III 4. VI 21. VII p. 284. fr. 158.
digammi usus Pindari Prol. IX sq.; di-
gamma in litteram crassum *ϝ* abiit
O. XIII 81. P. II 28. III 24.
Dionysius Chalc. 1: O. VII 8.
Diphilus poeta O. X 70.
dipodiae Prol. XXIV; dipodiae rhythmi-
cae Prol. XLVII sq.; dipodica scansio
προσοδιών fr. 87.
disci lapidei O. X 72.
dithyramborum fragm. 71—86; dithy-
rambi Pindari antistropha non ca-
rent Prol. LX; dithyrambi origo Co-
rinthiaca O. XIII 19; origo nominis
fr. 85; *διθ. βοηλάτας* O. XIII 19.
dochmius a dactylo incipiens O. I 92.

δολιγος, v. *δρόμος*.
Dorici modi carminum dactylo-epitri-
ticorum Prol. LIX; Dorica phorminx O.
I 17; Doriensium tres tribus P. I 62;
Δόριον μέλος σεμνότατον fr. 67.
δρόμον genera varia Prol. LXXIV; *δω-
δεκάδρομοι τέθριπποι* O. II 55; *δολιχο-
δρόμος* O. XII p. 93. XII inscr.; *λαμ-
παδοδρόμος* Prol. LXXIV. O. XIII 40.

ἐκθεσις et *εἰσθεσις* versuum Prol. LVII.
editiones criticae Pindari Prol. XII.
εἰ c. coni. O. VII 3. N. VII 11. I. V 13.
εἶδη, carmina epinicia Pindari Eust.
Prol. CVII 24.
εἵνεκεν (*οὐνεκα*) = *ὅτι* I. VIII 33.
ἐξάρχει O. IX 1. N. II 25.
Eleusinia seu *Δημήτρια* Eleusis Prol.
LXXXIX.
elisio in fine versus P. IV 9. 179. Conf.
versus.
embateria carmina Prol. XCIX. O. VIII
p. 61; dipodicam scansionem flagitant
fr. 87.
ἐν c. dat. pro dativo instrumentali O.
XIV 16. P. II 5. V 103. N. IX 28; *ἐν* c.
dat. post *βάλλετο* P. I 74; *ἐν* c. acc.
P. II 11. N. II 2 V. I. fr. 108, 2.
ἐν διὰ δυοῖν P. I 37.
enallage casuum I. 18; conf. casus.
encomia fr. 118—121.
ἐνόπλια O. XIII 88; v. modi.
ἐός ad plures relatam P. IV 187; di-
gammo instructum N. III 15.
ἔφεδρος Prol. LXXX sq.
Epidauri ludi in honorem Aesculapii
Prol. LXXXIX sq.
epigrammata agonistica Prol. XCII.
epilogo carminis suam causam poeta
agit P. II 67.
epinicia Prol. LXI. XCII ss.; epinicia
carmina Prol. XCVII ss.; in feris deo-
rum cantata O. VI p. 41. VI 88. X 78;
statuis comparantur N. V 1.
epitriti Prol. XXV; epitritorum mensura
Prol. XLV.
epodus Prol. XXII.
equestria certamina Prol. LXXII sq.;
equae magis quam equi agonistici
in usu erant O. V 21; equi alati O.
I 90; candidi equi heroum P. IV 117,
Persephonæ O. VI 96, Thebarum P.
IX 83; cf. Verg. Georg. II 148.
ἐσπῆται O. VIII 1, *ἐσποίτο* O. IX 83. P.
X 17, *ἐσπείσθαι* I. VI 17, *ἐσπόμενος* I.
V 36, *σπόμενος* (?) P. IV 40.
etymologici lusum O. VI 56. IX 46. XIII
52. P. II 15. IV 27. N. VI 50. VII 1. 8.
I. VI 53; etymologia falsa Pindarus
ducitur P. IV 108.
Euboeae ludi Prol. XC.

Eumelus poeta O. XIII 22. 53.
 Euripid. Alc. 799: I. v 16 — Andr. 650:
 I. II 40 — El. 940: I. III 6 — Herc.
 356: I. III 62; 465: I. III 64; 775: O. VII
 46 — Hipp. 444 ss.: N. VIII 3 — Iph.
 A. 613: O. IV 12 — Iph. T. 367: O.
 x 76; 386 ss.: O. I 53 — Med. 174:
 O. VII 67 — Or. 5: O. I 59 et Add.;
 809: O. v 12 — Phoen. 1160: N. v 6
 — Rhes. 555: P. IX 25; 924: I. v 28
 fr. 219: P. VI 23 — fr. 1048: O. VIII 53.
 ἦ, sic, post orationem rectam P. IV 57.
 ἦμερος non ἔμερος N. VII 83.
 ἦν O. v 16.

fabulae epiniciis insertae Prol. xcvi;
 summis lineamentis a Pindaro signi-
 ficatae Prol. cxv; a Pindaro commu-
 tatae O. I 53. 59. P. II 36. III 27. N.
 x 60. 62; fabulae impiae a Pindaro
 reiectae O. I 53. P. III 27; ad deorum
 potestatem augendam factae P. III
 43; sensim nominibus instructae P.
 III 56; fabulae etymologicae O. IX 46.
 fidium usus Prol. xcvi.
 figura (σχήμα) Alcmanica P. IV 179;
 Pindarica O. VIII 8. fr. 75. 20. 78. 2.
 François-Vase P. III 94. N. IV 66.
 futuri vis adhortandi O. VI 21; iam
 fieri significat P. IX 89. N. IX 43. I.
 I 34. III 90.

gallorum certamina O. XII 14.
 generales sententiae narrationi a Pin-
 daro intextae P. III 20; aoristo et
 praesenti expressae P. II 50. N. III 40.
 genitivus -θεν O. VII 24. P. II 48, cf.
 Kühner-Blass Gramm. d. gr. Spr. I 2,
 491; genet. -ετος N. VI 29; -οιο (οί')
 O. XIII 35; genet. rei qua quidque
 constat (gen. des inhalts) P. I 4. N.
 I 11; genet. partit. I. IV 51; genet.
 absol. P. VIII 43. N. I 32; genet. ap.
 ἀριστεύειν N. I 14, νικᾶσθαι N. IX 2,
 ἀμόφοιτος N. VIII 38; cf. I. III 17.
 genera nominum a Pindaro commutata
 P. I 15. IV 186. fr. 293; genus femin.
 adiectivi compositi O. IX 33.
 glyconeus polyschematistis O. IX p. 70.
 Gratiae choricæ poesi praesunt P. IX 3;
 cf. Χάριτες.

Heliodorus metricus Prol. xv.
 Hellanodicae Prol. LXXXVI et Add. 464.
 Hellenica stirps heroum Prol. cxvi.
 hendecasyllabus Prol. xxvii.
 Heraclea Thebana Prol. xci, Marathonica
 Prol. xc, nulla Atheniensium Prol.
 LXXXIX.
 Heraea seu Hecatombea Argorum N.

x 22. Prol. LXXXVIII; nulla Heraea
 Aeginetica Prol. LXXXVIII. P. VIII 79.
 Hercules sagittarius N. III 37; Herculis
 stirps Prol. cxiii; Herculis columnae
 N. III 25; cf. Ind. I. Ἡρακλῆς.
 Herodianus grammaticus in scholiis
 citatus Prol. vi.
 Herodot. II 5: P. I 26 v. l.; II 104: P.
 IV 212; III 52: P. I 85; IV 148: P. v 72;
 v 80: I. VIII 17; VII 75: P. IV 205; VIII
 77: O. XIII 10; IX 16: P. IV 288.
 heroum tabulagenealogica Prol. cxiii ss.;
 heroum cultus vesperi factus I. III 83.
 Hesiodum Pindarus respicit O. I 81.
 VII 35. x 26. 35. P. III 27. 34. IV p. 148.
 IV 45. v 27. IX 5. N. IV 57. VI 1. VII 3.
 I. VI 27. fr. 30. 88. 2 — Theog. 135.
 371: I. v 1; 281: O. XIII 63; 454: N.
 XI 1; 511: P. v 27; 821: P. I 15; 901:
 O. IX 15. XIII 6; 906: O. XIV 12; 922:
 N. VII 2 — Opp. 169: O. II 77; 240: P.
 III 36; 345: N. VII 87; 413: N. VIII 27;
 419: I. VI 67; 694: O. XIII 48. I. VI 71;
 716: P. IV 284; 747: P. III 34 — Scut.
 55: N. VI 2; 348: O. II 45 — Χείρωνος
 ὑποθήκαι P. VI 21.
 Hesychii ὑπερβολία N. VII 66; προβάς
 N. VII 71.
 Hiero rex Olympia vicit a. 488. 472.
 468 (arg. O. I p. 1 sq.), Pythia a. 488.
 484. 474 (arg. P. I p. 111 sq.), Iolaia
 Thebana (arg. P. II p. 124 sq.); Gel-
 loni successit a. 478/7; Aetnam condi-
 dit et inde titulum regis accepit 476
 (fr. 105 p. 401); Anaxilaum tyrannum
 Rhegii a Locris subigendis deterruit
 a. 476/5 (arg. P. II p. 125); vita deces-
 sit a. 467/6. Conf. Ind. I.
 Hippiae sophistae Ὀλυμπιονίκαι Prol.
 xciii.
 Homeri II. A 603: P. I 1; B 161: I. II
 9; B 511: O. XIV 3; B 661: O. VII 20;
 B 782: P. I 15; E 397: O. IX 31; Z 152:
 N. VI 26; Z 433 et H 452: O. VIII p. 61.
 VIII 31; I 119: P. IV 109; N 20: P. III
 43; N 301: P. x 55; N 636: N. VII 53;
 N 730: O. IX 104; O 207: P. IV 277;
 O 561: P. IV 173; II 234: fr. 59; II 626:
 I. II 9; P 243: N. x 9; P 748: N. IV
 51; T 390: N. III 33; Φ 212: N. IV 58
 v. l. — Od. Φ 147: P. x 23; λ 316:
 P. x 27; ξ 529: O. IX 97; τ 547: O. XIII
 67; ω 11: O. II 77 — Hymn.: N. II 1;
 h. Ven. 92 ss.: P. IV 87 ss. — Aethio-
 pis: I. IV 54 — Cypria: fr. 265 —
 Conf. Thebais.
 Horatii Carm. I 1, 5: Prol. LXVII not. 5
 — C. I 2, 3: O. IX 6 — C. I 3, 34:
 O. I 6 — C. I 3, 40: N. VI 53 — I 4
 metr.: Prol. xxxv — C. I 6, 15: N.
 x 7 — C. I 7, 8: N. x 2 — C. I 9, 4:

- P. i 20 — C. i 12, 1: O. ii 2 — C. i 12, 25 ss.: P. v 9 sq. — C. i 12, 45: N. viii 40 — C. i 12, 46: I. iii 42 — C. i 15, 15: Prol. xxxiv — C. i 15, 20: N. i 68 — C. i 18, 8: fr. 166 — C. i 27: N. ix 48 — C. i 32, 1: I. viii 5 — C. i 34, 8: O. iv 1 — C. i 35: O. xii p. 93 — C. i 35, 17: P. iv 71 — C. ii 10, 5: P. xi 52 — C. ii 13, 34: P. i 6 — C. ii 16, 25: I. viii 13 — C. ii 20, 2: N. viii 41 — C. iii 4, 5: P. vi 1 — C. iii 4, 41: P. v 66 — C. iii 4, 62: P. i 39 — C. iii 5: N. i p. 236 — C. iii 11, 33: N. x 6 — C. iii 17, 16: P. iv 41 — C. iii 21, 13: N. ix 51 — C. iii 26, 11: P. iv 219 — C. iii 30, 1 ss.: P. vi 10 — C. iv 1, 10: P. iv 183 — C. iv 2, 15: fr. 166 — C. iv 2, 17: N. v 1 — C. iv 2, 33: N. iv 15 — C. iv 4, 58: P. i 27 — C. iv 6: N. ii p. 244. O. xi p. 90 — C. iv 9, 4: N. iv 5 — C. iv 13, 8: N. viii 2 — Epod. 9, 5: O. iii 8 — Epod. 15, 9: I. i 7 — Sat. i 3, 31: O. vi 8 — Sat. ii 3, 193: N. vii 27 — Epist. i 1, 28: N. x 62 — Epist. i 1, 64: I. ii 11 — Epist. ii 1, 176: I. vii 13.
- hymni Delphici Prol. xxxi; Pind. hymn. fr. 29—51.
- hyperbaton v. traiectione verborum.
- hyporchematica carmina Prol. xcix; Pind. hyporch. fragm. 105—117.
- ι vocalis elisa particulae *περὶ* P. iii 52, *περὶδοις* N. xi 40, *ποτὶ* O. vii 90; verbi tert. pers. pl. O. vii 10. N. iii 4, dat. nominis I. i 15. ii 12.
- ἱερουμένη* N. iii 2.
- ἱερὸς γάμος* Iovis et Iunonis N. i 71.
- imperfectum cum vi aoristi I. ii 16; imperfectum iuxta aoristum positum P. iv 240 v. l. ix 123.
- inani tempori nullus locus in mediis versibus Prol. xix. xxxix; inania tempora definita Prol. lvi sq. Conf. pausa et carmina.
- infin. — *εν* Prol. x sq.; infinit. c. vi imperandi vel optandi O. xiii 114. P. i 67. N. vii 77; infinit. finalis et consecutivus O. i 42. P. x 18. N. vi 46. I. iii 10.
- Iolaia Thebana ab Heracleis non diversa Prol. xci. P. ix 82.
- Isocrates, Eust. Prol. cvii 3 — or. i 31: O. vi 19.
- Istri grammatici liber *περὶ Ἠλίου ἀγώνων* Prol. lxii. O. vii 77; *Ἠλιανά* O. vi 33. N. v 49.
- Isthmia Prol. lxxxvii sq.; Ol. 49, 4 = 580 a. Ch. instituta Prol. lxv; vere acta (non alternis vere et aestate) Prol. lxvi; a Sisyphe condita et a Theseo instaurata Prol. lxix; in honorem Neptuni et Nereidum acta I. vi 4.
- ithyphallicus a Pindari arte alienus O. v p. 36.
- Iupiter v. *Ζεύς*; Iovis Servatoris libatio tertia I. vi 7.
- Iuvenalis i 149: P. i 91; vi 470: P. x 33; x 43: P. i 6; xiii 33: P. ii 65.
- K vide C.
- καὶ* inter praepositionem et eius casum positum O. ii 31.
- κατασφόμενος* passive P. i 10.
- καμάζω* c. acc. N. ii 24.
- κάμος*, comissatio xcvi; *ἐγκάμιος τρόπος* O. x 77.
- Lasus Hermioneus magister Pindari fuisse fertur ab Eust. Prol. ciii 11, a Thoma Mag. Prol. cviii 7.
- Leschen poetam Pindarus sequitur O. i 44.
- litotes I. i 44.
- Locrica stirps heroum Prol. cxvi; apud Locros maiore in honore feminae ex maioribus erant P. ii 19.
- logaedica cola Prol. xxvi sq., in dipodias solvenda Prol. xxviii sq., in cola dividenda Prol. xxxiv; logaedica carmina Prol. lix.
- longae syllabae ultra duo tempora productae Prol. xl ss.; longa quinque temporum Prol. xli. O. ii p. 16; num longa sex temporum fuerit Prol. li; longa longior in duas breves soluta Prol. xlvii.
- Lucian. Hermot. 4: Prol. lxxx.
- ludi agonistici Prol. lxi ss.; de origine ludorum Prol. lxii ss.; ludi funebres Prol. lxiii; ludi in honorem heroum Prol. lxiv; ludi conceptivi et statii Prol. lxiv; ludi saeculares Romanorum Prol. lxv; ludi statii sive sollemnes Prol. lxv ss.; ludorum institutio mythicis fabulis exornata Prol. lxviii sq.; indiculus ludorum Prol. lxxxv ss. Conf. *ἀγών*.
- Lycophr. 310: N. i 45; 565: P. xi 62; 1312: P. iv 212; 1444: P. i 52.
- Lydii modi carminum logaedicorum Prol. lix.
- Λύκαια*, ludi Arcadiae Prol. lxxxviii.
- magnitudo versuum Prol. xxii; magnitudo colorum Prol. xxvi sq. xxxiv.
- Marathonis *Ἡράκλεια* Prol. xc.
- μάτρως*, cognati matris O. ix 63.
- ματρώπολις*, patria N. v 8.

- Megarae ludi Alcathoi Prol. xc.
μέλη unde dicta Prol. xxxvi.
μέλισσαι, sacerdotes dearum P. iv 60.
 fr. 158.
 membra versus, v. cola.
μέμφομαι num passivam vim habeat
 N. xi 30.
μέν . . *τε* sibi respondent O. iii 6. fr.
 75, 13 — *μέν* = *μήν* N. iii 83.
 metaphorae O. i 97. iii 8. x 51. P. vi
 19. viii 12. 57. 98. N. iv 1. v 50. vi
 32. 55. x 26. xi 32. I. ii 40. iii 61. v
 64. vii 27. viii 51.
 metonymia P. i 25. iii 39; cf. Ind. i
Ἀρης, *Ἀφαιστος*, *Ἀφροδίτα*, *Μολσα*.
 metrica ars Pindari Prol. xiv ss.; me-
 tricae licentiae nomen proprium
 P. xii 12. N. vi 60. I. iii 63. v 42.
 Conf. colometria.
 modi musici Prol. lix. xcvi sq.; modi
 enoplii O. xiii 86.
 monostrophica carmina Prol. lx.
 mortuorum cum vivis commercium O.
 xiv 18. P. v 102.
 Moschopolus grammaticus Prol. v.
 Musaeus hymnographus O. vii 35.
 musicae partes in carminibus Pindari
 Prol. xcvi; musicae notae Prol.
 xcvi sq. P. i p. 113.
 Myrto mater Pindari Prol. ciii 8. cviii
 5; eadem Myrtis dicitur a Suida
 Prol. cx 1.
 mythi epinicionum, v. fabulae.
 negatio uni verbo adiecta ad utrum-
 que pertinet O. xi 17. P. x 29; cf.
 praepositionum similem usum.
 Nemea Prol. lxxxvii. Ol. 51, 4 condita
 Prol. lxxv. mense Iunio acta (non
 alternis vicibus aestiva et hiberna)
 Prol. lxxvi, ab Adrasto instituta N.
 x 28. Prol. lxxix; certaminum genera
 Prol. lxxi.
νεομηνία Apollinis et heroum domesti-
 corum sacra N. iv 35.
 Neptunus v. *Ποσειδάων*, ludi *Ποσειδά-
 νος Πετραίων* Prol. xci.
 neutrum pluralis pronominis relativi
 ad singularem nominis relatum O.
 xi 8. P. vi 21.
νικῶν = *νικήσας* O. x 16. P. viii 79.
 I. vi 7.
 nomen substantivum pro adiectivo N.
 x 25.
 nominat. masc. i. decl. in *α* O. viii 48.
 N. iii 53. vi 60.
νόμος ἵππειος O. i 104, *πολυκέφαλος* P.
 xii 23, *ποικίλοι* N. v 25.
 notae metricae Prol. lx.
 numeri sive rhythmus versuum Prol.
 xxxix 88.
 numerus certantium Prol. lxxxix.
νυν c. voc. correpta P. iii 66. O. vii 13.
 x 78. P. vi 19.
 o vocalis elisa O. xiii 35.
ὅδε de re in qua oratio versatur O.
 viii 25.
 Olympia Athenarum Prol. lxxxix.
 Olympici ludi Elidis Prol. lxxxvi, a.
 776 conditi Prol. lxxv; oleagina corona
 ab Hercule instituta O. iii 13. Prol.
 lxxviii; certaminum varia genera
 lxxi; quot diebus certatum sit et
 quo ordine Prol. lxxvi ss. O. v 6.
 Onchesti ludi Neptunii Prol. lxxxix.
ὀπώρα, aestas N. v 6.
 optativus sine *ἄν* O. iii 45.
 Opuntis *Ἀλάντεια* nulla fuerunt Prol.
 xc. O. ix 112.
 oracula ante certamina consulta O.
 viii 2. P. viii 60.
 orchestici motus Prol. xcvi.
 Orchomeni *Μινυέια* Prol. lxxxix.
 ordo verborum turbatus, v. traectio.
 Orphicorum dogmata O. ii 62. 67–74.
 oxymoron O. ix 11. P. ii 40. iv 337.
 ov corripitur in Aeolicis vocabulis P.
 ix 19.
ὅττε . . *ὅττε* synonyma verba disiun-
 gunt O. vi 17. xiv 5.
ὄχος rheda mularis O. iv 12, Thessa-
 lorum P. iv 94.
 paeonum fragm. 52–70; paeonis spe-
 ciem imitantur P. v et O. ii.
 paeones Prol. xxv sq.; paeonicorum
 colorum magnitudo Prol. xxvii. xxxiv;
 paeonici versus dividenti in pedes
 non in cola Prol. xxxiii. O. ii p. 15;
 mensura pedum paeonicorum Prol.
 xlii; paeonica carmina Prol. lix.
 palaestra Olympica Prol. lxxiv not. 3.
 palma coronae addita Romani imperii
 temporibus Prol. lxxvii.
πάμφωνοι ἀθλοί O. vii 12. I. v 27;
πάμφωνοι ὁμέναιοι P. iii 17.
πάν non *πάν* O. ii 93. I. iii 66; *πάν*,
 prorsus N. viii 21.
 Panathenaica Prol. lxxxviii sq.; genera
 certaminum Prol. lxxi; eodem mense
 quo Pythia quomodo agi dicantur
 O. xiii 38; *τελεταὶ Ἀθαναίων* dicuntur
 N. x 34.
 pancration ex lucta et pugilatu com-
 positum Prol. lxxiii; pancratii arti-
 ficia I. iii 65.
 paratactica structura O. x 10.
 Parca imperio Iovis parens O. ii 23.
 parenthesis crebro a Pindaro usurpata
 O. viii 28. 43. P. viii 15. N. ii 24.
 iv 59. 82. vii 75. x 12. 46. 62. xi 34.

particip. absolut. P. iv 232. viii 43. N. i 32. x 89. O. xiii 15.

parthenia fr. 95—104.

πάτρα, gens N. vi 35.

pausa inter duos versus Prol. xxi; pausarum spatia Prol. liv sq.; *ἐμμετροί ἀνάπνυλαι* Prol. lv. Conf. inania tempora.

Pausanias rex Thebas incendit, Prol. c 21. cvi 7; cf. cviii 21.

Pausanias perieg. v 9, 3: Prol. lxxvii — ii 19, 7: N. v 9; vi 13, 8: Prol. xciii; vi 21, 10: O. i 81; ix 30, 2: fr. 269.

πεδά Aeolicum pro *μετά* P. v 47. viii 74. fr. 25—27. 124, 5.

pedes versus Prol. xxiv 88.; pedes simplices et compositi Prol. xxiv sq.; pedum genera rhythmica Prol. xxv, Pellanae ludi Prol. xc.

Pelopidarum stirps heroum Prol. cxxi; *Πέλοπος πόλαι* N. ii 21.

pentathlon Prol. lxxiii sq. lxxxiii sq. N. v 20. vii 72.

pericopa sive plurium versuum comprehensio musica Prol. lviii; pericopa triadica sive comprehensio strophae epodi Prol. xcix. O. v p. 36. O. vii p. 51. O. xiii p. 97. P. viii p. 193 sq.

periphrasis O. i 91. vi 22. P. ii 22. iii 25. iv 132. 144. 199. 212. v 35. 101. vi 35. ix 31. 86. xi 35. 61. N. v 12. x 73. I. viii 54. fr. 29, 4.

πεταλισμός I. viii 43.

Pherecydes P. iv 161. ix 15. xi 17. N. i 33. iii 34.

Phidias et artifices templi Iovis Olympici Pindarum sequuntur O. i p. 2. i 78. iv 1. 10. vii 85. xiii 7.

Philostratus Heroic. ex Pindaro hausit I. vi 41.

Phlegon: Prol. xciii.

Pindari vitae Prol. c 88., opera Prol. ci. cii. cvii. cviii. cx; fasti Pindarici Prol. cx 88.; Pindari nomen in titulis Anaphae insulae P. v 72; e gente Aegidarum num oriundus sit P. v 72; fidem historicam servat fr. 201; a fabulis impiis abhorret O. i 53. ix 41; fabulas immutando deorum maiestatem augeat O. viii 31. P. iii 43; novis fabulis studet O. ix 48. N. viii 20; compendiosae brevitati studet N. iv 33. 36; Doribus favet eorumque gratia historiae fidem migrat O. viii 30. x p. 79. N. v 7. P. iv p. 148; sententias morales immiscet P. iii 20. N. iii 52. I. iii 66; figura Pindarica O. viii 8. fr. 246; Pindari propria (*ἰδιον ἔθος*) confusio generum nominum P. i 15; Pindari *ἀστρηρά ἀρ-*

μολία fr. 76; genus dicendi v. variatio, traectio; audaces saltus in transitionibus O. vii 54. viii 53; *αὐδαια* in ordine verborum invertendo O. viii 6; nomen addit post rem vel hominem antea iam ambagibus adumbratum P. iii 26. iv 281. O. x 25; festinata et salebrosa carmina O. viii. I. i.

πλοκαί cum vi praesentis O. vi 86.

Plato de inferis O. ii 62; symp. p. 183e: O. x 8.

pleonasmus I. i 29.

pluralis verbi post pluralem nominis gen. neutr. P. i 13; pluralis cum singulari commutatus P. i 33. O. v 3. ix 56. N. iii 1. I. i 13. ii 29. iii 11. viii 55; pluralis pronominis pro singulari P. vii 17. viii 66.

Plutarchi commentarii Pindarici Prol. ciii 4.

Polemo Prol. lxii. O. v inscr. vii 84. N. v 49.

πολυέταλος νόμος P. xii 23.

πολύννημος quid valeat I. v 1.

pompa Olympiae a victore facta Prol. xciv sq. O. viii p. 61; eadem Delphis facta P. vii p. 189. N. vi 38.

praepositio uni membro praeposita ad utrumque pertinet P. ii 59. iii 104; cf. O. xiii 98; vide negatio; praep. a suo nomine fine versus diremta O. vi 103.

praesens de rebus divinis O. xiii 92. P. ii 28; addito adverbio de rebus futuris et praeteritis P. iv 49; *νικῶν* pro *νικήσας* I. vi 7.

πρην praep. c. gen. P. iv 43.

productio syllabae ad concursum brevium vitandum facta P. ii 76; cf. O. i 59. v 16; v. Schulze Quaest. ep. 140 sq.

Pronomus tibicen fere aequalis Pindari I. v 27.

proodus Prol. xxii.

prooemia, prima pars carminis P. i 4, cf. fr. 194, 1; *προοίμιον*, hymnus N. ii 1.

prosodia fr. 87—94.

puerorum cantus de laudibus maiorum apud Graecos et Romanos P. i 98.

Pythagoreorum numerus quaternarius N. iii 73; dogmata de palingenesi O. ii p. 15; Pythagorei rectores civitatum P. ii 88.

Pythia Delphica Prol. lxxxvi sq., Cirrha urbe capta Ol. 47, 2 primum acta Ol. 49, 3 sollemnia facta Prol. lxxv, ab utra Pythiade, Ol. 48, 3 = 586a. Ch. an Ol. 49, 3 = 582 a. Ch. Pythiades computandae sint Prol. lxxxvi. P. vii p. 189; ab Amphictionibus ludi adornati P. iv 66; certaminum varia

- genera quo quodque anno instituta sint Prol. lxxi.
 Pythia Sicyonia Prol. xci.
 πῶλος, equus vegetus P. ii 8.
- quantitas vocalium commutata, μεμα-
 ὅτας et μεμαῶτας O. i 92.
 quinquertium v. pentathlon.
 Quintus Smyrn. ii 404: N. vi 50.
- relat. pronom. postpositum P. v 78. vi
 50. fr. 201.
 renuntiatio victorum Prol. xcii.
 rhapsodorum ars O. vi 88; unde nomen
 traxerint N. ii 2.
 rhetorum studia Siciliae P. i 42.
 Rhodii ludi Solis Prol. xc sq. O. vii 80.
 rhythmus Prol. xxxix ss. Conf. numeri.
- α initiale abiectum, κοτεινός pro σκοτ.
 N. vii 61. fr. 142, 3.
 schema v. figura.
 scholia Pindarica Prol. ix sq.
 scolia Pindarica ab Atticis quid diffe-
 rant Prol. lxx; Pind. scoliorum fragm.
 122—128.
 Scopelinus tibicen Thebanus Prol. c 3.
 ciii 7. cviii 4; pater Pindari Suid.
 Prol. cix 31.
 scriptura vetus Pindari Prol. xi ss. N.
 iii 83. iv 14; scriptura continua ver-
 sum Prol. xv.
 sententiae generales (γνώμαι) narrationi
 a Pindaro insertae P. iii 20. N. i 53.
 x 78.
 sepulcra in foro P. v 93 et Add.
 Siciliae ludi Prol. xci.
 Sicyonici ludi Prol. xci, ab Adrasto et
 Clisthene instituti N. ix 9. I. iv 44.
 Prol. lxxix.
 silentia, v. pausa et inane tempus.
 Simonides O. ii 96. ix 48. xiii 55. N.
 iv 36. I. i p. 326; fr. 50: O. xiii 55;
 fr. 205: O. iv 1; parecbases Simonides
 amat N. iv 36; Simonides et Bacchy-
 lides carpi feruntur O. ii 96.
 Sophoclis Ai. arg.: I. vi 47; 171: P. iv
 57; 286: P. xi 10; 430: I. vi 33; 1135:
 N. viii 23 — Ant. 162: P. iv 272; 795:
 N. viii 2; 908: O. viii 8; 929: P. iv 195;
 1122: N. v 8 — El. 220: N. x 72; 681 ss.:
 P. ix 15; 689: P. ix 77 — OC. 1139:
 P. iv 132; 1248: O. iii 14. Eur. Med.
 211; OC. 1382: O. viii 22; 1455: P. xi
 68 — OR. 151: P. vi 8; 1279: I. vii
 27 — Phil. 1420: O. viii 6 — Trach.
 819: N. x 75 — fr. 209: N. iv 32.
 sortitio certaminum Prol. lxxix ss.
 Sosibius Laco O. vii 35.
- σοφοί poetae a Pindaro dicuntur O. i 9;
 iidem σοφισταί I. v 28.
 σπονδοφόροι Olympiae I. ii 23.
 stadion Prol. lxxv. O. x 64. xiii 30. 37.
 P. xi 49. N. viii 16. I. i 23; a cursu
 stadii initium certandi fiebat Prol.
 lxxvi.
 stasima carmina Prol. cxix. P. iv 1.
 Stesichorum Pindarus sequitur O. x 15.
 P. iii 56. iv p. 149. P. xi 17. 32. I. i 54.
 stichometria Pindarica Prol. xv not. 5.
 cvii.
 Strabo ix 412: fr. 101; 442: P. x 55.
 στρατός = populus O. v 12.
 strophæ Prol. liii ss.; monostrophica
 et triadica carmina Prol. lx; stro-
 pha et antistrophæ Prol. xcvi; in
 principium novæ strophæ nomen
 ex præcedente strophæ tractum P.
 xii 17.
 suffragium tabulare N. viii 26.
 syllaba anceps in caes. Prol. xviii in;
 quo loco anceps admissa sit Prol.
 xliv; syllaba brevis διαβολία pro
 longa usurpata est P. ii 76.
 symmetria versuum sibi respondentium
 Prol. lviii. P. iii p. 137.
 σύν c. dat. temporali P. iv 10, c. dat.
 instrum. P. i 38. x 136. N. i 26. x 48.
 I. iii 1.
 συναυλία Prol. xcvi. O. iii 8. I. v 28.
 συναφεια Prol. xxiv. xxxvii.
 syncope ἔγεντο P. iii 87.
 σφέτερος ad plures et singulos relatum
 O. ix 78. I. vi 33; item σφίη P. ix
 116; cf. P. iv 187. N. xi 7.
- Tacit. ann. i 57: O. i 107; Germ. 6: N.
 iii 45.
 τέ = σέ O. i 49. N. v 43.
 τέ nomini epexegetico adiectum O. vi
 43. x 59. N. viii 46; τέ . . οὔτε sibi
 respondent P. v 54; μέν . . τέ O. iii
 6; τέ . . δὲ P. xi 30; τέ . . καί res
 cognatae copulantur O. xiii 5.
 τέκεν pater O. i 92.
 τελεταί = ἑορταί O. iii 41.
 tempus verbi adverbio indicatum P.
 iv 49.
 Tenedii ludi Prol. xci; Tenedii magi-
 stratus munus media aestate ineunt
 N. xi p. 319.
 Terpantri nomorum divisio septenaria
 Prol. xcix; num Pindarus Terpantri
 modos imitatus sit O. xiii p. 97.
 τεθμοί, ludi certo die acti O. xiii 40.
 θεῖον Apollinis et senatorum N. iii 70.
 Thebais cyclica fons Pindari O. vi 13.
 17. N. ix 13. fr. 43.
 Thebarum topographia N. iv 20. I. iii 79;
 Thebani ludi Prol. xci. N. iv 20; The-

- banorum stirps heroum Prol. cxix;
Thebanis carmina a Pindaro facta
I. i p. 323.
Theocrit. 7, 41: O. ii 97; 18, 48: O. iii 30;
22, 207: N. x 67; 24: N. i 33 ss.
Theognis 207: O. x 105.
θεός monosyllabum P. i 56.
Theoxenia O. iii p. 26. O. iii 1. N. x 49.
xi 8.
Thero Agrigentinus arg. O. ii p. 13 sq.;
cf. Ind. i.
thesauri Olympici O. ii p. 15; Pythici
P. v 40. vi 8. P. vi p. 182; thesauri
Therapnae pro sepulcris olim habitati
N. x 56.
Thessalicae stirpes heroum Prol. cxv sq.
θεσσαυτο aor. med. praesentis τιθεμαι
N. v 10.
Thomas Magister Prol. v. xv.
threni fragm. 129—139.
τι adverbii loco fungitur O. i 18; τις
‘mancher’ N. i 64.
tibiurum usus Prol. xcvi. O. vii 12;
πολύφωνοι ἀβλοῖ I. v 27.
tituli agonistici Prol. xcii. O. vii 86.
tmesis O. viii 19. 32. P. iii 101. iv 23.
I. vii 30. viii 45. 58.
τό, idcirco O. vi 56.
τόσος = ὅσος N. iv 5.
traiectio verborum O. viii 6. P. viii 68.
x 15. xi 18. N. ii 24. vii 90. I. iii
11 8. iii 56. 64. vi 18. viii 8 — figura
traiectionis P. ix 83.
transitus frigidi O. viii 53; fiunt eodem
verbo repetito O. i 93. P. x 51. xii 22.
triadica carmina ex strophā antistrophā
epodo constantia Prol. lx. O. xiii
p. 97. Conf. pericopa.
trichronoi et pentachronoi syllabae
Prol. xl; v. longae; duae trichronoi
deinceps positae Prol. xliii.
Triclinius Prol. v.
tripodiae Prol. xxviii; trip. catalecticae
Prol. xxix. li. liv; tripodiae dipodiis
mixtae Prol. xlix sq. O. i p. 3. xiv
p. 108. P. i p. 113. v p. 172; tripodia
dactylica iuxta dipodica cola iam-
bica Prol. lii; tripodiae in fine ver-
sum Prol. l; tripodiae duae con-
iunctae Prol. li.
triumphus Romanorum ex institutis
Graecis natus N. ix p. 302.
- Troica stirps heroum Prol. cxxiv.
τύρανος, rex P. iii 85.
Tzetzes Chil. 798: N. vii 19.
- variatio structurae Pindaro adamata
O. i 13. P. iii 51. x 20. N. v 52. vi 6;
variatio numeri P. iii 2.
Vergil. Aen. iii 571 ss.: P. i 15 ss.; v
818: I. ii 22; xii 87: I. vi 40.
versus definitio Prol. xvii. xx. xxxix,
versus finis Prol. xvii sq.; elisio in
fine versus P. iv 9. 179; versus prin-
cipium Prol. xviii ss.; versus ace-
phali Prol. xix. xxi. xxiii. l. O. vii
p. 51, recti et obliqui Prol. xx, asynar-
teti O. i p. 3; structura versus Prol.
xx ss.; magnitudo versus Prol. xxi;
versuum in cola divisio Prol. xxx ss.;
conf. cola; eadem syllaba eadem sede
versus posita O. ii 8; verbi in prin-
cipium versus sequentis tracti vis P.
xii 17; praepositio versus fine a suo
nomine diremta O. vi 193.
victoriae tres uno die partae O. xiii 36.
virgines ad certamina admissae Prol.
lxxv.
Vitae Pindari Prol. c ss.
- ὑπαντιάζειν c. dat. et acc. P. viii 11.
ὑπὸ c. gen. de cantu succinente O. iv
2; de loco inferiore, unde quid sur-
git O. v 14. P. ix 61; ὑπὸ c. dat. N.
viii 30.
- Xenoph. Hell. iii 3, 2: O. x 53.
- φύλλοβολία P. ix 124 et Add.
- χαίρε, qua formula Pindarus orationem
abrupit P. ii 67. N. iii 76. I. i 32.
χορεύειν c. acc., saltando et canendo
celebrare I. i 7.
χρῦσεος, splendidus, non aureus O. viii
1. P. i 1. I. vi 19 — χρῦσός primam
syllabam corripit N. vii 78; cf. Schulze
Quaest. ep. 117 not. 4.
- ὥς ὅτε, tamquam, in comparationibus
O. vi 2.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Primum omnium hoc loco insignem humanitatem Ottonis Schroederi grato animo laudare me iuvat, qui licet ipse in Bergkii Poetis lyricis graecis recognoscendis Pindari carmina tractanda sibi sumpsisset, tamen ita meae operae non invidebat, ut apparatus criticum suis subsidiis augendo, errores meos corrigendo, commentationes quae me fugerant indicando, denique nunc monendo nunc confirmando hanc meam editionem egregie adiuvavit.

- Prol. p. vii 7. scr. 222 pro 122; de codd. *ABCD* ampliora docet Schroeder Philol. 54, 277 ss.
- Prol. viii. de novis subsidiis codicum v. Schroeder Pindarica II in Philol. 54, 274 ss.
- Prol. lxii 18. adde Kitz, Agonistische Studien, der Diskuswurf, München 1892.
- Prol. lxvii 5. de palma conf. Verg. Aen. v 110.
- Prol. lxx 24. post funebrium adde: Peliae.
- Prol. lxxi 23. scr. 74 pro 71.
- Prol. lxxxv 15. quae notio nominis *ἱεροῦ ἀγ.* temporibus Romanorum imperatorum fuerit, apparet ex Cass. Dion. 51, 1: οὕτως (*ἱερὸν ἀγῶνα*) τοὺς τὴν στήσιν ἔχοντας ὀνομάζουσιν.
- Prol. lxxxvi 16. Hellanodicas inde ab Ol. 75 novenos fuisse ex loco Paus. v 9, 4 emendato et subtilius explicato evincit G. Foerster, De Hellanodicis Olympicis (1879) p. 23. Idem vir doctus in colligendo atque digerendo indiculo victorum Olympicorum (Die Sieger in den olympischen Spielen, Zwickau Progr. 1891. 1892) Bergkii calculis addictus Boeckhii et Schmidtii argumentationes parum curavit.
- Prol. lxxxvi not. 2. adde Unger, Der Olympienmonat, Philol. 33, 227 ss.
- Prol. lxxxvii 15. de Nemeis media aestate mense Iulio actis v. Unger, Jahrb. f. cl. Phil. 1885 p. 617 ss.
- Prol. xcvi 26. conf. Demosth. 59, 33 *Χαβρίας ἦκων ἐκ Δελφῶν εἰστία τὰ ἐπινίκια*.
- O. i 12. lectionem *πολυμάλῳ* qui defendere velit, comparet Pind. fr. 106, 5 *ἀγλαοκάροπον Σινελίας*.
- O. i 59*. Pindarum ipsum vestigiis Alcaei Alcmanis Stesichori instituisse scholia docent; cf. Radke De Lysimacho Alexandrino p. 88.
- O. ii 57*. *δυσφορσύναν* (non *δυσφορσα*.) *ABCD*.
- O. ii 84*. scr. *μέγας* conii. Pauw . . . *Διδος* post Mommsen² Kaibel.
- O. ii 88. scr. *ἔπεισε μάτηρ* sine virgula.
- O. iii metra huius odae expressit novissima *ῥῶδὴ ἐπινίκιος Βορεάδου* in ludos Olympicos a. 1896 Athenis institutos.
- O. iii 14*. adde Eur. Med. 211 *ἂ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον δι' ἄλα νύχιον*.
- O. iii 27. *δειρᾶν καὶ μυχῶν* conf. Aristoph. Av. 740 *νάπαισι καὶ κορυφαῖς ἐν ὀρεῖαις*.
- O. iii 30*. adde lamellas aeneas cani aliive belluae olim adnexas Monac. antiqu. ap. Hefner Röm. Bay.⁸ n. 394 et Paris. bibl. nat. n. 2315.
- O. iv ep. 8 p. 31. scr. *ὦ ῥοῦ ῥοῦ ῥοῦ* pro *ὦ ῥοῦ ῥοῦ ῥοῦ*.
- O. vi 7. *ἀφθύνων* non invidentium; activam vim eidem nomini tribuit Plato de rep. vi p. 500 a.
- O. vi 23. *ἢ τάχος* conf. *ἢ τάχιστα* O. xiii 79; contra *ὡς τάχος* P. iv 164, *ὡς πόρσιστα* N. ix 29.
- O. vi 43 Schulze Quaest. ep. 151 sic refingere audet: *ἤλθεν ὑπὸ σπλάγγνων φωνῶν ὡδὶν' ἐρατὸν Φίαμος*. Idem bene comparat Ps. Maneth. 33 *ἂπ' ὡδίνων καὶ γαστέρος ἐκπροθορόντα* — *ἐρατὸν* pro *ἐρατᾶς* Schroeder.
- O. vi 101*. ancoras duas non unam ex prora alteram ex puppi, sed utramque ex prora altrinsecus demissas esse ipse me corrigendo exposui ad P. iv 194.
- O. vii 17. *Δαμάγητον* hunc locum respicit Aeschines ep. 4, 1 *ἐκ Δαμαγήτον . . ὄν καὶ ὁ μέγας αἴρει* (*αἰδεῖται* aut *μέγαν αἴρει* conii. Rademacher) *Πίνδαρος*.
- O. vii 49. *ἀκροπόλι* (pro *ἀκροπόλει*) merito commendat Schroeder.

- O. vii 86. scr. *Πελλάνα τε* pro *Πελλάνά τε*.
O. viii 37 *γλανκυλ δράκοντες*: iidem *γλανκυλές* dicuntur O. vi 45.
O. viii 52 *Κορίνθον δειράδα*, quocum *τῶν ἀλιερκία Ἰσθμοῦ δειράδα* I. i 9 con-
feras, scholiasta a conformatione et figura terrae profectus collum (*τράχη-
λον*) interpretatur, Schulze Quaest. ep. 96 veteres lexicographos et verilo-
quium nominis secutus vim 'collis' hos quoque ad locos traxit. Equidem
cum locutiones *βάσαι Ἰσθμοῦ* I. iii 11 et *Ἰσθμιον νάπος* I. viii 63 et *Ἰσθ-
μοῦ ναπαίας πλάκας* Eur. Herc. 958 ab iis unde profecti sumus locutionibus
divellere non audeam et Pindaro quidem nomina *δειράδος* et *δείρας* (O. iii
27. ix 59) synonyma visa esse noverim, *δειράδα* utroque loco interpretor
iugum collo simile, mari ab oriente et occidente cinctum et altis latisque
montibus a septentrione et meridie conclusum.
O. viii 53. Jurenka Wien. Stud. xvii 200 bene comparat Eur. fr. 1035 (1048 N²)
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
O. ix 55*. scr. *ἱαπετ.* pro *ἐαπετ.*
O. ix 110. *δαίμονιά· δαίμονίως* Usener, Götternamen 374.
O. x 76. *γόνος ὀλώϊα* coni. Schroeder Berl. phil. Woch. 1896 p. 222.
O. x ep. 3 p. 78. scr. $\dot{\alpha} \infty \infty \dot{\alpha} \cup \cup$ pro $\dot{\alpha} \infty \infty \dot{\alpha} \cup \cup$
O. x 35*. *ἐκτίσαστο* (non *ἐκτίσαστο*) *D.*
O. x 27. post *ἀνόμονα* virgula intercidit.
O. xi 4 str. 4 et ep. 9 p. 89. scr. $\dot{\alpha} \cup \cup \cup$ pro $\dot{\alpha} \cup \cup \cup$
O. xiii str. 4 p. 96. scr. in fine versus \cup pro ∞ ; ibid. ep. v. 7 scr. $\dot{\alpha} \cup \cup \cup \cup \cup$
pro $\dot{\alpha} \cup \cup \cup \cup \cup$
O. xiii p. 96, 2. scr. Ol. 79 pro Ol. 69.
O. xiii 6*. add. fr. lyr. adesp. 140 ap. Stob. ecl. i 5, 12.
O. xiii 11 app. crit. scr. an pro Can.
O. xiii 19*. *διθύραμβον βοηλάταν* i. e. *βόας ἐλαύνοντα* a sacerdotibus Bacchi
βουκόλοις cognominari doctius quam probabilius exponit Reizenstein Epi-
gramm u. Skolion 207.
O. xiii 69*. conf. Juven. xiii 81 *pater Aegaei Neptune*.
O. xiii 81*. scr. I. viii 58 pro I. viii 28.
O. xiv 13. tertiae ex Gratiis nomen *Πειθοῦς* non *Εὐφοροσύνης* ab Hermesianacte
elegiarum poeta inditum fuisse Paus. ix 33, 15 indeque schol. rec. Aristoph.
Nub. 771 docent.
P. i p. 113. melodiam principii odae ab ipso Kircherō suppositam esse existimat
v. Ian Mus. scr. gr. i 426.
P. i 6*. adde Juven. x 43 *volucrum sceptro quae surgit eburno*.
P. i 10*. scr. P. 368 pro Θ 368.
P. i 15. respicit Philostr. vit. Apoll. p. 174, Imagg. p. 365 Kays.
P. i 38*. de *σὺν* c. dat. instr. v. T. Mommsen, Beitr. z. Lehre d. griech. Prä-
pos. 567 sq.
P. i 52. conf. Lycophr. Alex. 1444 *Ἀργείων πρόμους σῆναι Γαλάδρας τὸν στρα-
τηλάτην λύκον*.
P. i 68. *Ἀμένα παρ' ὕδαρ* cf. Theocrit 16, 85 *παρ' ὕδασι Λυσιμελείας*.
P. i 91. *ἔξει . . . ἰστίον ἀνεμόεν* cf. Cic. Tuscul. iv 9 *pandere vela orationis*,
Juven. i 149 *utere velis, totos pande sinus*.
P. ii 44. scr. *τράφοισα* pro *τραφοῖσα*.
P. ii 55. *εἶδον . . . Ἀρχίλοχον* conf. Aeschin. or. iii 174: *ἦδη γὰρ ποτε εἶδον
μισσηθέντας τοὺς τὰ τῶν πλησίων αἰσχρὰ λίαν σαφῶς λέγοντας*.
P. ii 65. *πρεσβύτεραι* conf. Juven. xiii 33 *dic senior bulla dignissime*.
P. ii 67. quae de hyporchemate a temporibus huius carminis alieno dixi, ipae
retractavi ad fr. 105, unde tota mea interpretatio iam vacillare coepit.
P. ii 89. scr. *τοτέ* pro *ποτέ*.
P. iii 27. fabulam de cōrvo internuntio Ovidius met. ii 531–561 ex Callimachi
Hecale oxornavit.
P. iii 46 scr. *πολυπήμονας* pro *κολυπ.*
P. iii 56* conf. Apollod. iii 121 et schol. Eur. Alc. arg.
P. iv 87 ss. conf. Hom. h. Ven. 92 ss.
P. iv 204 ss. Dionysius Byzantius, Anapl. Bospori c. 9 ed. Wesch. cum inter
plus quam duodecim fana per littora Bospori dispersa *Ποσειδῶνος νεῶν
ἀρχαίων μὲν παρὸ καὶ λιτὸν ἐπιβεβηκὸς δὲ τῇ θαλάττῃ* in ipso ostio freti

1000

1000

1000

THE BORROWER WILL BE CHARGED
AN OVERDUE FEE IF THIS BOOK IS
RETURNED TO THE LIBRARY ON
BEFORE THE LAST DATE STAMPED
BELOW. NON-RECEIPT OF OVERDUE
NOTICES DOES NOT EXEMPT THE
BORROWER FROM OVERDUE FEES.

3 2044 USC 11

